

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΒΟΗ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΕΚ ΤΗΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΣΤΙ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΒΟΥΤΜΑΝΝΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΤΟΜΙΣΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

ΕΙΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΜΤΡΝΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ
1931/2143

30 MAR 1958

EN VIENNE,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΛΕΟΠΟΛΔΟΥ ΓΡΟΤΣΑ.

BRITANNIA

THE NATIONAL ANTHROPOLOGICAL ARCHIVES

THE NATIONAL ANTHROPOLOGICAL ARCHIVES

THE NATIONAL ANTHROPOLOGICAL ARCHIVES

THE NATIONAL ANTHROPOLOGICAL ARCHIVES

THE NATIONAL ANTHROPOLOGICAL ARCHIVES

ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Δέν ἦλθέ ποτε, φίλε Ἀλέξανδρε, εἰς τὸν νοῦν μου, ὅτι ἔμελλον καὶ ἐγὼ νὰ προσφέρω τι διὰ τοῦ τύπου εἰς τοὺς εὐτυχῶς ἦδη περὶ τὴν παιδείαν ἀμιλλωμένους Ἕλληνας, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν τῆς Γραμματικῆς ἕξεως, τῆς ὁποίας πολὺν ἦδη χρόνον, ὡς ἐξεύρεις, κατέχουσι με μακρὰν αἰ περὶ τὸ πολύπονον ἐπάγγελμά μου ἀσχολίαι. Γνωρίζων καλῶς τῶν δυνάμεών μου τὰ μέτρα, ἠγάπων, φίλε, κάλλιον νὰ κρύπτομαι παρὰ νὰ φανῶ εἰς τοὺς ἑμογενεῖς με ἀνάξια φῶτος ἕκγονα· διότι ὅσον θαυμάζω καὶ ζηλεύω τῶν περὶ τοὺς λόγους θειῶν τὴν εὐτεκνίαν, τόσον σέβομαι καὶ τιμῶ τὸ καλὸν τοῦ Ποιητοῦ παράγγελμα,

Λέγειν τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχειν,

Ἀλλ' ὅ,τι νὰ πράξω ἐξ ἰδίας ἑμαυτοῦ

Θελήσεως παρητούμην, εἰς τοῦτο καὶ μὴ θέ-
λοντα τέλος μὲ ἰνάγκασαν καθήκοντα ἱερά,
τῶν ὁποίων ἢ παράδοσις ὁὐκ ἐκρίνετο οὔτε ὄ-
σιον οὔτε δίκαιον. Ἀναγκαῖον λοιπὸν ὑπολαμ-
βάνω εἰς ταύτην μου τὴν ἐπιστολὴν νὰ ἐκθέσω
τὰ κινήσαντά με εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῆς Γραμμα-
τικῆς ταύτης αἷτια, διὰ νὰ ἀθωώσωσιν, ἢ νὰ
παραστήσωσι κὰν μικρᾶς ἀξίαν καταδίκης τὴν
τόλμην μου ἔμπροσθεν τῶν, ὅσοι δυσχεράνω-
σιν ἴσως διὰ τὸ ἐπιχείρημά μου.

Τὸ πρὸ τριῶν ἐνιαυτῶν συσταθὲν ἐνταῦθα
γυμνάσιον, τὸ ὁποῖον, ὡς καλῶς ἐξεύρεις, φί-
λων ἀριστε Ἀλέξανδρε, ἐπίσης σκοπὸν ἔχει
καὶ τὰς Ἐπιστήμας καὶ τὴν, ὅσον ἐνδέχεται,
ἀκριθῆ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ φιλολογί-
ας διδασκαλίαν, εἶχε χρεῖαν καὶ ἄλλων μὲν δι-
δακτικῶν βιβλίων, μάλιστα δὲ Γραμματικῆς,
διὰ νὰ διδάσκωνται δι' αὐτῆς εὐμεθόδως οἱ νέσι
τῶν Ἑλλήνων τὴν παλαιὰν τῶν ἰδίων προγό-
νων γλῶσσαν. Σιωπῶ, φίλε, τὴν χρεῖαν Γραμ-
ματικῆς τοιαύτης, ὁποία ἐκρίθη ἢ ἀνὰ χεῖρας·
λέγω μόνον τὴν ἔλλειψιν ὁποιασδήποτε γραμ-
ματικῆς βιβλίου· διότι οἱ ἀνώμαλοι οὔτοι και-
ροὶ μᾶς ἐστέρησαν ὅλα τὰ βιβλία, ὅσα ἐστέλ-
λοντο ἀπὸ Βενετίας· ὥστε οὐδὲ Λάσκαρις εἶναι
πρόχειρος εἰς τοὺς μαθητὰς, ὁ πάλαι ποτὲ
καταπλημμυρῶν τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ τί κοινόν

εις ἐμὲ καὶ τὸ Γυμνάσιον; (δύναται τις νὰ ἐρω-
τήσῃ) δὲν ἦσαν ἄρά γε ἄλλοι καὶ σχέσιν ἔχον-
τες πρὸς αὐτὸ πλησιεστέραν, καὶ παιδείαν ἰ-
κανὴν διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον τοῦτο;

Ὁ σοφὸς τοῦ Γυμνασίου Ἀρχιδιδάσκαλος,
ὁ ἀγαπητὸς σου φίλος, σεβασμιώτατος δὲ καὶ
εὐεργετικώτατός μου πατήρ καὶ διδάσκαλος,
ἔξεύρεις, φίλε, πόσας ἔχει φροντίδας διὰ τὴν
καθημερινὴν τῶν ἐπιστημῶν παράδοσιν, καὶ
τὴν συλλογὴν πολλῶν μερῶν τῆς φιλοσοφίας,
τὰ ὅποια φιλοπονεῖ εἰς χρῆσιν τῶν μαθητῶν
τοῦ Γυμνασίου, ἀγωνιζόμενος νὰ πληθύνῃ τὸν
ἀριθμὸν τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ φωτιζομένων. Παρεκτός
τῶν τοῦ Γυμνασίου φροντίδων τὸν ἀπασχολοῦ-
σι καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια εἰς σὲ μὲν εἶναι γνω-
στά, περιττὰ δὲ νὰ ἀναγέλλωνται εἰς τοὺς ὁμο-
γενεῖς, τῶν ὁποίων αἱ ἀκοαὶ δὲν εἶναι δίκαι-
ον νὰ ἐνοχλῶνται μὲ ἰδιαιτέρων περιστάσεων
ἀγγελίας.

Εἰς τὸ Γυμνάσιον τοῦτο διδάσκαλος τῆς Ἑλ-
ληνικῆς παιδείας εἶναι ὁ φίλτατός μου ἀδελ-
φὸς Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος. Οὗτος (διὰ νὰ μὴ
εἶπω τι κολακευτικώτερον τῆς τῆ ἀδελφοῦ πολυ-
μαθείας, καὶ ἐπισπάσω εἰς ἑμαυτὸν τὸν ψόγον,
ὡς ἀπειρόκαλος ἐπαινέτης τῶν ἑμαυτοῦ) εἶχεν
ἤδη ἐπιχειρήσει νὰ συντάξῃ Ἑλληνικὴν Γραμ-
ματικὴν καὶ ἰκανῶς ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἔργον.

ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνον μὲν ἐπολιόρκησαν ἄλλαι ἀσχολίαι, εἰς τὸ Γυμνάσιον ἀναγκαιόταται, ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἐφάνη μεταφράσεως ἄξια ἢ γερμανιστὶ συγγεγραμμένη τοῦ Βουτμάννου Γραμματικὴ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἔπεσεν εἰς ἐμὲ ἢ ψῆφος νὰ μεταφράσω ταύτην, καὶ νὰ τὴν ἐκδώσω διὰ τοῦ τύπου. Καὶ οὕτως ἀνεδέχθην, μὴ θέλων ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον ἄλλως ἔπρεπε διὰ πολλοὺς λόγους νὰ ἀποφύγω.

Ταύτην δὲ τοῦ Βουτμάννου τὴν Γραμματικὴν πολλὰ ἐπαινουμένην ἤκουσα πολλάκις ἀπὸ πολλοὺς πεπαιδευμένους ἐκ τῶν ἄλλοφύλων καὶ αὐτόθι, καὶ εἰς Σαξωνίαν διατρίβων, καὶ εἰς ὅλας μου τὰς ἀσχολίας ἐκμελητήσας αὐτὴν, τὴν ἔκρινα ἀρμοδίαν νὰ κοινοποιηθῇ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, εἴαν τις ἤθελε, μεθαρμόσας εἰς τὸν ἐγχώριον τρόπον, νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ὁμογενεῖς τὸ δῶρον τοῦτο· διότι μ' ἐφάνη, ὅτι περιέχει φιλοσοφικὴν μᾶλλον ἀνόπτυσιν τῆς ἀμιμῆτου τῶν ἡμετέρων προγόνων γλώσσης, παρὰ ἐπιπόλαιόν τινα κανόνων ἔκθεσιν, ὅποιαν ἔχουσι, κακῆ τύχῃ, αἱ πολλαὶ ἡμῶν Γραμματικαί. Καὶ τοιαύτη μὲν, ὦ φίλε Ἀλέξανδρε, ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἢ περὶ ταύτης τῆς βίβλου κρίσις μου, μὲ τὴν ὁποῖαν εὔρισκον καὶ τὴν ἰδικὴν σου γνώμην συμφωνοῦσαν.

Ἄλλ' ἔκ τινος πρὸς τὸν διδάσκαλον ἐπι-

στολήσ τοῦ περικλεεστάτου Κοραῆ, ἰδὼν καὶ τὸν δαιμόνιον τοῦτον ἄνδρα τὴν αὐτὴν περὶ τῆς Γραμματικῆς ταύτης ἔχοντα γνώμην, καὶ τοῦ συγγράμματος ἔκτοτε κατέμαθον ἐντελέστατα τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὸ νὰ τὴν μεταφράσω τέλος κατεπέισθην, ὑπακούσας εἰς τε διδασκαλικὴν προτροπὴν, καὶ εἰς φιλικὰς παρακινήσεις.

Ἄλλ' ὑπὲρ τοὺς ἄλλους παρακινήτας σὺ, φίλε Ἀλέξανδρε, δίκαιον εἶναι νὰ νομισθῆς ὡς συνεργὸς μου, ἢ μᾶλλον ὡς αὐτουργὸς τοῦ πράγματος· διότι σὺ ἐφρόντισας καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτόθεν νὰ μὲ στειλῆς τῆς πέμπτης ἐκδόσεως, καὶ τὴν μετάφρασίν μου διὰ τοῦτύπου νὰ ἐκδώσῃς διορθῶν μὲν ἐπιμελῶς τὰ τυπονώμενα, ἐπαγρυπνῶν δὲ προθύμως εἰς ὅλα τῆς ἐκδόσεως τὰ χρειώδη. Διὰ τοῦτο, εἴτις ὀφέλεια προξενηθῆ ἐκ τῆς βίβλου, καὶ γενικῶς εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ μερικῶς εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ φιλολογικοῦ Γυμνασίου, τὴν χάριν πρέπει ν' ἀναφέρωσιν εἰς σὲ, τοῦ ὁποίου χωρὶς δυσκολώτατον ἦτο νὰ ἐπιχειρήσω τὴν ἐκδοσίν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐμακρύνθην αὐτόθεν. Περὶ μὲν τοῦ ἐγχειρήματος λοιπὸν ἀρκοῦσι ταῦτα.

Ἡ δὲ τῆς βίβλου, περὶ τῆς ὁποίας ὁ λόγος, μετάφρασις, διάτε τὸ στενὸν τοῦ χρόνου, καὶ τὰς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου φροντίδας, ἔγινε μὲν μὲ βίαν, ἀλλ' ὅμως ἐλευθέρᾳ, διὰ νὰ ᾔηται

εἰς τοὺς νέους τοῦ ἡμετέρου γένους εὐληπτοτέ-
ρα. Διὰ τοῦτο πολλαχοῦ μὲν φαίνεται πλεο-
νάζουσα ὑπὲρ τὸ γερμανικὸν κείμενον, ἑλλεί-
πουσα δὲ ἀλλαχοῦ. Αἴτιον δὲ τῆς παραλλαγῆς
ταύτης δὲν εἶναι τις ἀτέλεια τῆς Γραμματικῆς
τοῦ Φιλοσόφου Βουτμάννου· ἀλλ' ἐκεῖνο μόνον,
ὅτι ὁ μὲν Βουτμάννος συνέγραψε τὴν βίβλον
διὰ τοὺς Ἑλληνιστὰς τῶν Γερμανῶν, εἰς τοὺς
ὁποίους προὔποθέτων τὴν εἶδῃσιν καὶ ἄλλων
γλωσσῶν, τῆς Γερμανικῆς δηλαδὴ καὶ Λατινι-
κῆς, παρέλιπε πολλὰ ὡς γνωστὰ εἰς αὐτοὺς ἐκ
τῆς Γραμματικῆς τῶν γλωσσῶν ἐκείνων· εἰς δὲ
τοὺς ἡμετέρους νέους, ἐπειδὴ πρώτη Γραμματι-
κὴ καὶ εἶναι, καὶ πρέπει νὰ ἦναι *) ἢ τῆς πα-
λαιᾶς τῶν προγόνων γλώσσης, τίποτε δὲν εἶναι
Γραμματικῆς Ἰεώρημα περιττόν.

*) Οἱ Ρωμαῖοὶ ῥήτωρ Κυντιλιανὸς συνεβούλευε τοὺς
παιδαγωγοὺς καὶ διδασκάλους τῶν ὁμογενῶν του
τέχνων νὰ κάμνωσιν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν Γραμματικὴν
τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, διότι τὸν πατριῶν (ἔλεγε)
καὶ μὴ θέλοντες τὴν μανθάνουσι: *A Graeco ser-
mone puerum incipere malo: qua Latinus, qui
pluribus in usu est vel nobis nolentibus se prae-
bet: in simul quia disciplinis quoque graecis pri-
us instituendus est, unde et nostrae fluxerunt*
(*Inst. Orator. Lib. I. 1*). Ἄν ὁ Λόγος οὗτος
δύναται νὰ δικαιώσῃ τὸ παράξενον τρόπον τινὰ
πρόβλημα τοῦ Ρωμαίου ῥήτορος, πολλῶ μᾶλλον
δικαιώνει ἡμᾶς, οἵτινες οὐδ' ἔχομεν, οὐδὲ

Διὰ ταῦτα λοιπὸν, ὅπου μ' ἐφαίνετο ὅτι ἀφῆκεν ὁ συγγραφεὺς γνώσεις τινὰς ἀναγκαίας εἰς τοὺς νέους τῶν Ἑλλήνων (ὡς εἶναι οἱ ὀρισμοὶ τῶν Μερῶν τοῦ Λόγου, τὰ διάφορα τῶν Προθέσεων σημαίνόμενα κ. τ. λ.) ἐσπούδασα κατὰ τὸ δυνατόν νὰ ἀναπληρώσω τοὺς τόπους ἐκείνους ἐκ τῆς καλῆς τοῦ Ματθίου (Γερμανοῦ καὶ τούτου) Γραμματικῆς, τὴν ὁποίαν ὑπέλαβον ἰκανὴν καὶ ἐντάμα ὄχι ὀλιγώτερον ἀκριβῆ πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς τοῦ Βουτμάννου. Ταῦτα, ὅμως λέγων, δὲν θέλω ν' ἀποδείξω, ὅτι ἀνεπλήρωσα ὅλα τῆς βίβλου τὰ ἐλλείματα· διότι τοῦτο, ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν δύναμιν, εἶναι καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ πόνου πολλοῦ ἔργον. Ἀλλὰ τὴν μὲν τοιαύτην ἐνδειαν ἄλλοτε ἴσως σὺν Θεῷ θέλομεν παραμυθήσει ἀκριβέστερον.

Πολλαχοῦ δὲ ὁ συγγραφεὺς κάμνει παράθεσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, πρὸς τὴν πατριὸν

δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀκόμη ἄλλην Γραμματικὴν παρά τὴν ἑλληνικὴν. Τῆς συντεταμημένης καὶ παρεφθαρμένης τῶν χυδαίων φωνῆς οἱ τύποι εἶναι γνωστοὶ εἰς ὅλους. Πρέπει λοιπὸν νὰ συνεθίζωνται ἐκ πρώτης ἀρχῆς οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς ἀκεραίους σχηματισμοὺς τῆς παλαιᾶς γλώσσης· ὥστε, ἀν δὲν μάθωσιν αὐτὴν ἐντελῶς, νὰ ἐμπορῶσι καὶ νὰ καταλαμβάνωσι τὴν ἀπὸ τοὺς νῦν πεπαιδευμένους Ἑλλήνας ὀμιλουμένην καὶ γραφομένην γλῶσσαν.

του τὴν γερμανικὴν· καὶ πολλὰς ὑποσύνάπτει
τοιαύτας παρατηρήσεις. Ταύτας λοιπὸν, ὡς περιτ-
τὰς εἰς τοὺς ἡμετέρους νέους, ἀφῆκα. Καλὸν
βέβαια ἦτο, εἰν ἀντ' αὐτῶν ἡδυνάμην νὰ εἰσ-
αγάγω παραλληλισμὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς
πρὸς τὴν σημερινὴν ἡμῶν γλῶσσαν· ἀλλὰ καὶ
τοῦτο ἦτο χρόνου ἔργον μακροτέρου· δι-
ότι ἐξεύρεις, φίλε, μὲ πόσῃν βίαν ἔγεινεν ἡ
μετάφρασις, ὥστε μῆτε νὰ τὴν ἐπιθεωρήσω κα-
λῶς εἶχον εὐκαιρίαν· ἀλλ' αὐτοσχεδιαστον καὶ
εἴτ' τι προσθέτων ἢ ἀφαιρῶν, ἢ ὁπωσοῦν με-
ταβάλλον, κατὰ τμήματα ἔπεμπον αὐτὴν
διὰ τοῦ ἡμεροδρόμου εἰς τὴν ἀγάπην σου, δια-
νὰ ἐκτυπωθῆ ταχέως *) καὶ νὰ προφθάσῃ τὴν ἔν-
δειαν τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου. Ὁ ἔσχατος
(ὡς πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς Γραμματικῆς) ἡ-
μεροδρόμος φέρει ταύτην τὴν πρὸς σέ μου ἐπι-
στολὴν, αὐτοσχεδίον καὶ αὐτὴν, διὰ νὰ τὴν
προτάξῃς ὡς πρόλογον εἰς τὴν Μετάφρασίν μου.
Ἐλπίζω δὲ εἰς δευτέραν τῆς Γραμματικῆς ταύτης
ἐκδοσιν, ἀφ' οὗ ἀναθεωρήσω κατ' ἡσυχίαν τὴν
βίβλον, νὰ προσθέσω καὶ παράλληλα τῆς πα-
λαιᾶς καὶ τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλῶσσης.

Μετὰ τὴν διαίρεσιν τῶν Γραμμάτων ὁ συγ-
γραφεὺς (καθὼς συνεθίζουσιν οἱ νεώτεροι τῶν
Γραμματικῶν) εἶπέ τινα καὶ περὶ τῆς προφορᾶς

*) Τὸ ταχέως τοῦτο ἐξ ἀπροόπτου συμβάντος δὲν
ἔλαβε τὴν ἐπιθυμητὴν ἐκδοσιν. Ὁ Ἐκδ.

αὐτῶν. Ἀκολουθεῖ δὲ (ὡς οἱ πλειότεροι τῶν ἀλλοφύλων ἑλληνιστῶν καὶ μάλιστα τῶν Γερμανῶν) τὴν γνώμην τοῦ Ἐράσμου *) ὅστις δι' ἰσχυρίζεται ὅτι πρέπει νὰ προφέρηται τὸ μὲν π ὡς μακρόν ε, αἱ δὲ δίφθογγοι διαλελυμένως αἰ, εἰ, οἰ, αῦ κ. τ. λ. Ἐγὼ ὅμως ἀφῆκα ὅλα ταῦτα ὡς πάντα περιττὰ καὶ ἄχρηστα εἰς τοὺς ἡμετέρους· διότι ἂν καὶ οἱ ἀλλόφυλοι νομίζουσιν ὅτι ἔχουσιν ἱκανοὺς λόγους νὰ ὑπολαμβάνωσι τὴν προφορὰν ἡμῶν πολὺ τῆς πάλαιας διαφέρουσαν· ἔχομεν ὅμως καὶ ἡμεῖς ἀσυγκρίτως πλειότερους νὰ φυλάζωμεν αὐτὴν, καθὼς τὴν παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς πατέρας, ἂν ὄχι ὡς ἀπαράλλακτον τῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, ἀλλὰ καὶ ὡς ὁμοίαν τῆς τοῦ Στράβωνος καὶ Λουκιανοῦ, καὶ τῶν περὶ τοὺς χρόνους ἐκείνων ἀκμασάντων, ὡς δύναται νὰ συμπεράνη πᾶς ὅστις μετὰ προσοχῆς παρατηρεῖ τὰ ἐξ ἐκείνων τῶν χρόνων περισσώζοντα συγγράμματα.

*) Ὁ Ἐράσμος οὗτος, Οὐλλανδὸς τὸ γένος, ἐκ Ρότερδάμου, φιλόλογος ἐπίσημος, ἀκμασας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 15. εκατονταετηρίδος, ἔγραψε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ Διάλογον περὶ Προφορᾶς τοῦ Λατινικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ λόγου, ὅπου ἐσπούδασε νὰ δείξη ὅτι παραλλάττει πολὺ ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἢ τῶν νῦν Ἑλλήνων προφορὰ, καὶ τοὺς τρόπους, μὲ τοὺς ὁποίους δύναται τις πάλιν ν' ἀνανεώσῃ ἐκείνην. Τοῦτον ἐμιμήθησαν τῶν ἀλλοφύλων ἑλληνιστῶν πολλοὶ καὶ σήμερον ἀκόμη ἀκολουθοῦσι, καὶ μάλιστα οἱ Γερμανοί.

Ἄλλ' οἱ περὶ τὸν Ἐρασμὸν ἀποδοκιμάζον-
 τες τὴν ἡμετέραν (ὡς λέγουσιν) ταῦτοφωνίαν,
 ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς ὁμοίας ἐκφωνήσεως τῶν
 η, ι, υ, ει, οι, υ, τὴν μὲν προφορὰν ἡμῶν ταύ-
 την κρίνουσι καὶ ὀνομάζουσι γυναικειάν, διὰ
 τὸ λεπτὸν καὶ ἰσχνὸν· προκρίνουσι δὲ τὴν ἄλ-
 λην ὡς ἀνδρικτὴν καὶ λαμπρὰν καὶ εὔηχον, μὴ
 ἐνθυμούμενοι ὅτι, τὰς τοιαύτας τολμῶντες καινο-
 τομίας, κινδυνεύουσι νὰ μεταπέσωσιν εἰς τὴν
 ἄλλην ἀμετρίαν, ἀπὸ τοῦ ἰσχνοῦ δηλαδὴ εἰς
 τὸ πάντα χαῦνον καὶ ἐκλυτον, τὸ ὁποῖον παρα-
 κολουθεῖ, ἐὰν τις θελήσῃ τὸ η νὰ προσφέρῃ
 ὡς διπλοῦν ε *)), καὶ πολὺ περισσότερον, ἐὰν
 προσθέσῃ καὶ τὴν ἐκ τῆς τῶν διφθόγγων δια-
 λύσεως προερχομένην χασμωδίαν **)· Ἄλλ' ἡ
 μὲν περὶ τούτων ἔρευνα εἶναι ἰδιαιτέρας πραγμα-
 τείας ἔργον.

*) Ὅτι τὸ η εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος δὲν
 ἀπροφέρετο ὡς ε, φανερὸν εἶναι ἐκ τῶν ὁποίων
 αὐτὸς οὗτος ὁ φιλόσοφος λέγει ἐν Κρατύλῳ „οἱ
 „μὲν ἀρχαιότατοι ἡμέραν ἐκάλαον· οἱ δὲ ἡμέραν·
 „οἱ δὲ νῦν ἡμέραν“· ὅθεν φαίνεται ὅτι ὁ ἦχος
 τοῦ η ἦτο μεταξὺ τοῦ ι καὶ ε. Τοιοῦτον τι ἐμ-
 φαίνει καὶ Διονύσιος Ἀλικαρνεύς. (Περὶ Συνθέσεως ὀνομα-
 σίων.) λέγων περὶ τοῦ η „ὅτι κατὰ τὴν βί-
 σιν τῆς γλώσσης ἐρῖδει τὸν ἦχον ἀκόλουθον,
 „ἀλλ' οὐκ ἄνω, καὶ μετρίως ἀνοιγομένου“ (τοῦ
 σώματος δηλαδὴ).

**) Περὶ τῶν διφθόγγων βλέπε ὅσα ἐσημείωσε Κο-
 ραῆς Ἐλλ. Βιβλιοθ. Τόμ. Α', σελ. πη, καὶ ἐφεξῆς.

Πολλοὶ δὲ τῶν ἡμετέρων θέλουσι βέβαια νομίσει παράξενον, πῶς οἱ Ἕλληνας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης Γραμματικὴν δανείζονται ἀπὸ τοῦ ἀλλοφύλου· ἀλλ' εὐκολὸν εἶναι, νομίζω, νὰ λύσωσι τὴν ἀπορίαν τῶν ταύτην, ἐνθυμηθέντες ὅτι οἱ ἀλλογενεῖς Εὐρωπαῖοι, ἐπαιδῆ ἔκ πολλῶν ἡδὴ χρόνων ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν, μεταφράζοντες, ἐκδίδοντες, σχολιάζοντες τὰ ἀθάνατα τῶν προγόνων ἡμῶν συγγράμματα, ἔχειραγωγῆθησαν ἐκ τούτων μὲ τὸν λύχνον τῆς Φιλοσοφίας εἰς τελειοτέραν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μάθησιν· καταμαθόντες δὲ τὴν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν συγγραφέων ὠφέλειαν, ἐσπούδασαν καὶ καθ' ἡμέραν σπουδάζουσι, νὰ ἐκλύσωσιν ἐπὶ μᾶλλον τὴν μελέτην τῶν. Ἐκ ταύτης λοιπὸν τῆς μελέτης καὶ τῆς περὶ τοῦ συγγραφεῖς κριτικῆς ἐπιστάσεως ὠδηγήθησαν καὶ εἰς τὸ νὰ συντάττωσι καὶ Γραμματικὰς ἀκριβεστέρας καὶ μεθοδικωτέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας. Ὡστε ὁ ὀρθὸς λόγος μᾶς συμβουλεύει νὰ διδασκώμεθα τὰ καλὰ ἀπὸ τοῦ, ἔσοι δύνανται νὰ μᾶς τὰ διδάξωσι, καὶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοῦ Εὐρωπαίου, εἰς τοῦ ὁποίου διδάσκαλοι τῆς Φιλολογίας ὑπῆρξαν ἄνδρες Ἕλληνας, κατὰ τὴν ἐσχάτην τοῦ γένους καταστροφὴν ἐκεῖ καταφυγόντες. Ὅσα λοιπὸν παρ' αὐτῶν λαμβάνομεν, πρέπει νὰ λογιζῶνται ὡς ἀπόδοσις

τῶν ἀπὸ τοῖς προπάτορας ἡμῶν εἰς αὐτοὺς θανεισθέντων.

Ἄλλοι δὲ τῶν πεπαιδευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ τῶν διδασκάλων γένους, τῶν τὰς καινοτομίας διαβαλλόντων, συνεθισθέντες νὰ βλέπωσι τὴν Γραμματικὴν εἰς τέσσαρα διηρημένην μέρη ἢ βιβλία κατὰ τὸν Γαζῆν, θέλουσιν ἴσως ἀποδοκιμάσει ταύτης τὴν εἰς δύο μέρη διαίρεσιν. Ἄλλ' ὅτι ὅπου εἶναι ἢ ἕκθεσις τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἐκεῖ ἀμέσως εἶναι καλλιότερον νὰ προσαρτῶνται καὶ οἱ παντοῖοι περὶ ταῦτα στρεφόμενοι κανόνες, παρὰ νὰ ἦναι ἐκτοπισμένοι καὶ ἀποχωρισμένοι εἰς τμημα ἢ βιβλίον ἰδιαίτερον, ἠδυνάμην νὰ ἐπιφέρω πολλοὺς λόγους, ἢ πεῖρα ὅμως θέλει ἀποδείξει τρανώτερον τοῦ πράγματος τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς τὸ Φιλολογικὸν Γυμνάσιον οἱ πρωτόπειροι μαθηταὶ τίποτ' ἄλλο κατ' ἀρχὰς δὲν διορίζονται ὑπὸ τῆς φρονίμης διοικήσεώς του, ν' ἀποστηθίζωσι παρὰ μόνους τοὺς τύπους τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, καὶ ἔπειτα τοὺς ἀναγκαιοτέρους κανόνας· τὰς δὲ σημειώσεις καὶ παρατηρήσεις χωρὶς ἀποστηθίσματος ἐρμηνεύουσι πρὸς αὐτοὺς οἱ διδάσκαλοι ἅπαξ καὶ δις, διὰ νὰ κάμωσι τὴν ἐννοιάν των σαφεστάτην. Οὗτος τῆς μεθόδου ὁ τρόπος, ἂν καὶ ὄχι μὲ τὴν Βουτμαννικὴν Γραμματικὴν ἕως τῆς σήμερον, ἐνερ-

γοίμενος τρίτον ἤδη ἔτος εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἔδειξε πολλὴν εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν ὠφέλειαν. Ἐὰν δὲ σκοπὸς τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματικῆς ἦναι νὰ δειξῆ εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας τὸν ἀπλανῆ δρόμον, τὸν ὁποῖον περιπατοῦντες δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ἦγουν νὰ μάθωσιν ἀκριβῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἡ Γραμματικὴ αὕτη ἐγράφη μὲ τόσῃν παρατήρησιν καὶ ἀκριβῆ ἀνίχνευσιν τῶν ἑλληνικῶν δοκίμων συγγραμμάτων, καὶ τόσῃν διεγείρει περιέργειαν εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα, ὥστε τολμῶ νὰ εἶπω, ὅτι πρώτη εἰς τὸ γένος ἡμῶν πλουτεῖ ταύτην τὴν ἐξαιρετὸν ἀρετὴν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἡ ἐκδοσις τῆς βίβλου ταύτης γίνεται εἰς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τοῦ φιλολογικοῦ Γυμνασίου· διὰ τοῦτο ὅσοι φρονοῦσιν ἐναντία περὶ αὐτῆς, δὲν πρέπει νὰ ἀγανακτήσωσι, διότι καὶ εἰς δὲν τοὺς ἀναγκάζει νὰ τὴν ἀποκτήσωσι.

Περὶ δὲ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθην εἰς τὴν μετάφρασιν δὲν ἔχω νὰ εἶπω τίποτε, πλὴν ὅτι εἰάν ἐξαιρέσῃ τις τὴν ἀσάφειαν τὴν ἐκ τῶν τεχνικῶν ὄρων (τοὺς ὁποίους ἐξ ἀνάγκης ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ) προερχομένην, ἐσπούδασα, ὅσον ἠδυνάμην, νὰ γράψω καθαρῶς, ἀλλ' ἐντάμα ὄχι τόσον χυδαίως, ὥστε νὰ γείνη ὁ λόγος ἀηδὴς, εἰς βιβλίον μάλιστα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρχὴ καὶ βᾶσις τῆς

ειγλωττίας. Δύω γνώμας, φίλε Ἀλέξανδρε, περὶ τῆς γλώσσης ἡμῶν, ἐναντιωτάτας πρὸς ἀλλήλας, βλέπομεν ἀπασχολούσας πολλοὺς πεπαιδευμένους τοῦ Γένους. Τούτων ἢ μὲν προκρίνει νὰ συνεθίσωμεν τὸ ἔθνος νὰ λαλῇ σχεδὸν τὴν παλαιὰν γλῶσσαν, ἢ γοὺν νὰ τοῦ ἀφαιρέσωμεν τὴν ἰδίαν, καὶ νὰ τὸ δώσωμεν ἐπίσημον ἄλλην γλῶσσαν· ἢ δὲ ἀγαπᾶ νὰ γράφωμεν, ὡς λαλεῖ ὁ πολὺς ἄνθρωπος. Καὶ αὕτη καὶ ἐκείνη μὲ φαίνονται ἄτοποι· ἀλλὰ, παρὰ πολὺ ἄτοπωτέρα τῆς δευτέρας ἢ πρώτη, καὶ προσέτι ἀδύνατος νὰ ἐκτελεσθῇ· διότι οἱ μὲν ἐκείνης πρόμαχοι ἀγωνίζονται ν' ἀναστήσωσι νεκροὺς, τὸ ὁποῖον εἶναι βέβαια μεῖζον ἢ κατὰ ἄνθρωπον· οἱ δὲ ταύτης ζηλωταὶ ὀρμῶσι νὰ δεσμεύσωσι καὶ τοὺς ζῶντας, τὸ ὁποῖον λέγω μὲν δύνατον, ἀλλὰ τίνων ἴδιον, καλὸν εἶναι νὰ σιωπηθῇ. Καὶ ταῦτα μὲν οὗτοι.

Ὁ δὲ τὴν μέσην προκρίνας καὶ ἀσφαλεστάτην ὁδὸν, σπουδάζει κατ' ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις νὰ σώσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ καλλωπίσῃ, τὴν ὑπάρχουσαν γλῶσσαν τοῦ ἔθνους· οὗτος ὁμῶς τῆς γλώσσης ὁ καλλωπισμὸς περιγράφεται εἰς τὰ ὅρια τῆς σαφηνείας. Ὅ,τι λοιπὸν καλὸν δὲν προξενεῖ ἀσάφειαν καὶ ἀμφιβολίαν εἰς τὸ νόημα τοῦ λέγοντος ἢ γράφοντος, μὲ τοῦτο στολίζει τὴν λαλουμένην γλῶσσαν, ὅστις προ-

Συμείται να τὴν διορθώσῃ τῶντι καὶ κατὰ
 τὴν ὕλην καὶ κατὰ τὸ εἶδος· ὅσα δὲ σκοτιζου-
 σι τὴν ἔννοιαν, ὅσον ἂν ἦναι λαμπρὰ καὶ κα-
 λα, τὰ ἀποφεύγει ὡς ἀντιφάσκοντα εἰς τὸν σκο-
 πὸν τῆς γλώσσης. Χαίρω δὲ, φίλε, βλέπων τὸ
 τάγμα τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πρώτης γνώμης
 σμικρινόμενον ἡμέραν ἐξ ἡμέρας· διότι ἀναγκά-
 ζεται ὑπὸ τῆς ἀληθείας αὐτῆς νὰ λειποτακτῆ
 καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τὸ ἄλλο, τοῦ ὁποίου σκο-
 πὸς εἶναι νὰ γράφῃ γλώσσαν φανεράν καὶ εὐλη-
 πτον εἰς τὸ ἔθνος· ἀρκεῖ μόνον, εἰάν δὲν παρεκ-
 τραπῆ εἰς τὴν ἄλλην ὑπερβολὴν, ἥγουν εἰς
 τὸ νὰ γράφῃ καθὼς λαλεῖ ὁ χυδαῖος ὄχλος.
 Τῆς γλώσσης οἱ διδάσκαλοι δὲν διδάσκουσι πῶς
 λαλεῖ τὸ ἔθνος, ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ λαλῆ,
 καθὼς μῆτε τῆς λογικῆς οἱ διδάσκαλοι διδά-
 σκουσι πῶς συλλογίζεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ
 πῶς πρέπει νὰ συλλογιζῆται.

Ἄλλ' εἰς τοῦτο σύμβουλον φρόνιμον τὴν
 σήμερον καὶ χειραγωγὸν ἐμπειρότατον ἔχομεν
 κατ' εὐτυχίαν ἄνδρα πολλῶν ἀνώτερον ἐπαίνων,
 τὸν Δεσπέσιον Κόραῆν, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς
 θέλει ἀναγράψῃ ἀθάνατον τὴν χάριν, καὶ δι'
 ἄλλα μὲν πολλὰ, μάλιστα δὲ διὰ τὴν τῆς νῦν
 ὀμιλουμένης ἡμῶν γλώσσης διορθώσιν. Τοῦτον
 δὲ ἐπαίνων τὸν ἄνδρα, τόσον εἶμαι μακρὰν ἀπὸ
 τοῦ νὰ κατηγορήσω τοὺς ἄλλους τοῦ Γένους

πεπαιδευμένους, ὥστε σέδομαι μᾶλλον ὅλους,
 ὅσοι μὲ ζῆλον ἀγωνίζονται πρὸς φωτισμὸν τῆς
 πατρίδος, ὅποια καὶ ἂν ἦναι ἢ περὶ διορθώσε-
 ως γλώσσης γνώμη των· διότι αἱ διάφοροι αὐ-
 ται γνώμαι δὲν προσέρχονται βέβαια ἀπὸ ἄλλο,
 πλὴν ἀπὸ τὴν ἔφεσιν τοῦ νὰ φανῶσιν ὠφέλιμοι
 εἰς τὸ Γένος. Θέλει ἐλθεῖ ποτε ὥρα, ὅτε θε-
 λει ἀναλάμψει ἢ ἀλήθεια εἰς τὰς καρδίας ὅλων
 τῶν ζηλωτῶν τοῦ φωτισμοῦ τῆς πατρίδος, καὶ
 σύμφωνα τότε θέλουσι φιλοπονεῖ περὶ τὰ λαμ-
 πρὰ τῆς παιδείας ἔργα. Ἦδὲ τῆς ὥρας ταύτης
 ἔλευσις θελει ἐπιταχυνθῆ ἀναλόγως μὲ τὴν
 φιλόπονον ἔρευναν τῶν ἀμιμῆτων συγγραμμάτων
 τῶν ἡμετέρων προγόνων, τὰ ὅποια, εἰάν ἐλάμ-
 πρυναν καὶ ἐδόξασαν ξένα ἔθνη, δὲν θέλουσιν
 ἀφήσει βέβαια σκοτεινοὺς καὶ ἀβραβεύτους ἡ-
 μᾶς τοὺς ἐκείνων ἀπογόνους.

Ταῦτα, φίλε Ἀλέξανδρε, ἔλαβον ἀφορμὴν
 νὰ προσθέσω παρεκβατικώτερον περὶ τῆς ὀμι-
 λουμένης ἡμῶν γλώσσης.

Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς.

Ἐν Σμύρνη Ἰανουρίου 1ῆ, ἔτους κωιδ'

§. Α.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΑΥΤΗΣ
ΚΑΘΟΛΟΥ.

α.

Η Ελληνική γλῶσσα, ἥτις τὸ πάλαι ἐλαλεῖτο ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς πολὺ μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ἔτι δὲ καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ὅπου ἦσαν Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, εἶχεν, ὡς ὅλαι αἱ γλῶσσαι, κατὰ διαφόρους τόπους διαφόρους διαλέκτους. Αὗται ὁμῶς γενικώτερον ἀνάγονται εἰς δύο, εἰς τὴν Ἰωνικὴν ἢ Ἰάδα, καὶ Δωρικὴν ἢ Δωρίδα, ἐκ τῶν Ἰώνων καὶ Δωριέων, τῶν δύο κυριωτέρων τῆς Ἑλλάδος ἐθνῶν, λαβοῦσαι τὴν ὀνομασίαν.

β'. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Δωριεῖς ἦσαν πολυπληθέστεροι, καὶ περισσοτέρας εἶχον ἀποικίας, ἡ Δωρικὴ διάλεκτος ἐπεκράτει εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὴν Δωρικὴν Τετράπολιν, καὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. Ἦτο δὲ τραγεῖα καὶ, διὰ τὸ πλῆθος τῶν μακρῶν α, τὴν προφορὰν πλατεῖα (τὸ ὅποιον ἐκάλουον Πλατειασμὸν οἱ Ἕλληνες), καὶ καθόλου ὀλιγώτερον παρὰ τὰς ἄλλας ἐξεργασμένη. Ἐκ ταύτης ἐβλάσησεν ἡ Αἰολικὴ ἢ Αἰολίς διάλεκτος, ἐπικρατοῦσα ἐκτὸς τοῦ Ἰσθμοῦ, καὶ εἰς τὰς Αἰολικὰς ἀποικίας κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ τὰς παρακειμένας νήσους (Λέσβον κ. τ. λ.). Αὕτη ἐ-

φύλαξε τοὺς περισσοτέρους χαρακτήρας τῆς παλαιᾶς γλώσσης· διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν περισσότερο παρά εἰς ἄλλην τινὰ πλησιάζει ἢ Λατινικὴ γλῶσσα, θυγάτηρ καὶ αὕτη οὖσα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς.

γ. Οἱ δὲ Ἴωνες, κατοικοῦντες τὸ πάλαι τὴν μετὰ ταῦτα ὀνομασθεῖσαν Ἀττικὴν, ἔπεμψαν ἐκεῖθεν ἀποικίας εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀποικοὶ οὗτοι ἐπολιτίσθησαν πρότεροι ὅχι μόνον τῆς Μητροπόλεως, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ὠνομάσθησαν αὐτοὶ μὲν ἐξαιρέτως Ἴωνες, καὶ ἡ διάλεκτος αὐτῶν, Ἴωνικὴ· οἱ δὲ κατὰ τὴν Ἀττικὴν κυρίως Ἴωνες ἐκαλοῦντο ἔκτοτε Ἀττικοὶ καὶ Ἀθηναῖοι. εἶναι δὲ ἡ Ἴωνικὴ διάλεκτος, διὰ τὴν πληθὺν τῶν φωνηέντων καὶ τὴν ἔλλειψιν τῶν δασέων, ἀπάλωτάτη. Ἀλλ' ἡ Ἀττικὴ ἢ Ἀτθίς, ἥτις διεμορφώθη μετὰ ταῦτα, ὑπέρέβη εὐθὺς κατὰ τὴν λεπτότητα ὅλας τὰς διαλέκτους· διότι ἀπέφυγε καὶ τὴν Δωρικὴν τραχύτητα καὶ τὴν Ἴωνικὴν ἀπαλότητα διὰ τῆς ἀττικῆς εὐστροφίας. Ὡς, ἂν καὶ ἡ Ἀττικὴ εἶναι τῶντι Μητρόπολις τῶν Ἰόνων, ἡ Ἴωνικὴ ὁμως διάλεκτος αὐτῶν τῶν Ἀσιατικῶν ἀποικιῶν ἐκλαμβάνεται ὡς μήτηρ τῆς Ἀττικῆς· διότι ἐπεξεργάσθη εἰς καιρὸν, ὅποτε ὀλίγον ἀπὸ τὴν κοινὴν μητέρα, τὴν ἀρχαίαν Ἴωνικὴν, διέφερε.

Σημ. α. Ἡ εὐστροφία τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου φαίνεται μάλιστα εἰς τὴν σύνταξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν αὕτη ἐξέχει ὅχι μόνον ὑπὲρ πάσας τὰς διαλέκτους, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας γλώσσας, διὰ τὴν εὐσοχωτάτην βραχύτητα καὶ τὴν προσφυστάτην τῶν κυριωτέρων μερῶν συναρμογὴν, καὶ τὴν εἰς τὰς ἀποφάνσεις καὶ κρίσεις μετριότητα, μεταβάσας ἐκ τοῦ ἀσείου τρόπου τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀναστροφῆς εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν.

Σημ. β'. Ἄλλαι τῶν διαλέκτων τούτων παραφυάδες, ὡς ἡ Βοιωτικὴ καὶ Λακωνικὴ καὶ Θεσσαλικὴ κ. λ., εἶναι γνωστὰί μόνον ἐκ λέξεων τινῶν καὶ σχημάτων, ἔτι δὲ ἐκ διεσπαρμένων μαρτυριῶν καὶ ἐπιγραφῶν κ. τ. λ.

δ'. Μητέρα πασῶν τῶν διαλέκτων πρέπει νὰ ἐλάβωμεν παλαιὰν ἀρχέτυπόν τινα ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τῆς ὁποίας ὅμως σχηματισμοὺς ὠρισμένους νὰ ἀνιχνεύσωμεν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν νὰ προῦποθέσωμεν, διὰ μόνης δυνάμεθα φιλοσοφικῆς ἐρεῦνης. Ἐκ ταύτης τῆς παλαιᾶς γλώσσης ἐφύλαξεν ἑκάστη διάλεκτος περισσώτερα ἢ ὀλιγώτερα, καὶ βεβαίως ἔπρεπεν ἰδίως ἑκάστη νὰ ἔχη ἐξ ἐκείνης τινα, τὰ ὁποῖα κατὰ μικρὸν ἐκ τῶν ἄλλων ἐξέλιπον. Ἐκ τούτου λοιπὸν καταλαμβάνομεν, πῶς οἱ Γραμματικοὶ εὕρισκουσιν Αἰολισμοὺς καὶ Δωρισμοὺς, ἀλλὰ καὶ Ἀττικισμοὺς αὐτοὺς, εἰς τὸν Ὅμηρον, ὅστις ἔγραψεν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἰωνικὴν γλῶσσαν. Καθόλου ὅμως τὰ συνήθως, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὕρισκόμενα εἰς διάλεκτόν τινα, ἐξ ἐκείνης ἐλάμβανον τὴν προσηγορίαν, ἂν καὶ εὕρισκοντο σπανίως καὶ εἰς τὰς ἄλλας διαλέκτους. Οὕτω λοιπὸν πρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν τοὺς εἰς τοὺς Ἀττικοὺς εὕρισκομένους Δωρισμοὺς*), καὶ τὰ εἰς μὴ Ἀττικοὺς συγγραφεῖς Ἀττικὰ σχήματα **).

ε'. Καὶ τὰ ποιητικὰ δὲ σχήματα καὶ αἰ λεγόμενα ποιητικὰ ἄδεια εἰς ταύτην ἀνήκουσι τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν. Εἶναι μὲν βέβαιον, ὅτι οἱ ποιηταὶ εἶναι καὶ δῆμιουργοὶ γλώσσης, καὶ προσέτι ὅτι ἡ γλῶσσα διὰ μόνων τῶν ποιητῶν διορθοῦται, γινομένη

*) Π. χ. ὁ Δωρ. Μέλ. εἰς σοῦμαι, ξοῦμαι.

**) Π. χ. ἡ εἰς ὡς Ἀττ. Κλίε. ξύν ἀντὶ σύν κ. τ. λ.

εὐφῶνος καὶ ἐκφρασικῆ καὶ πλουσία. Ἀλλ' ὅμως αὐτοὶ οὗτοι οἱ ποιηταὶ δὲν μετέβαλον, καινοτομοῦντες εἰς τὴν γλῶσσαν κατ' ἰδίαν ἀπλῶς ἀρέσκειαν, βέβαιοι ὄντες, ὅτι τοιουτοτρόπως ἤθελον δυσαρεσῆσαι· ἀλλ' οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων ἀοιοδοὶ διέλεγον, ἕκαστος κατὰ τὴν χρεῖαν του, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἰδιωτισμῶν τοὺς προχειροτάτους. Καὶ πολλὰ μὲν ἐκ τῶν σχημάτων τούτων, καὶ λέξεις πολλαὶ ἐν τοσοῦτῳ ἀπηρχαιοῦντο· ἀλλ' οἱ μεταγενέστεροι ποιηταὶ, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς προηγηθέντας, δὲν ἠθέλησαν νὰ σερηθῶσι τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον. Καὶ οὕτως ἔγεινεν ἰδιωτισμὸς ποιητικὸς, ἢ ποιητικὴ ἄδεια, τὸ κατ' ἀρχὰς ἀληθῶς ὑπάρχον ἰδίωμα· καὶ διὰ τοῦτο δικαίως συναριθμεῖται εἰς τὰς διαλέκτους*.)

ς. Εἰς ὅλα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη μία τις τῶν ἰδίων διαλέκτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαμβάνεται ὡς βᾶσις τῆς κοινῆς τῶν πεπαιδευμένων τοῦ ἔθνους γραπτῆς καὶ προφορικῆς γλώσσης. Ἀλλ' εἰς τοὺς Ἑλληνας δὲν εἶχεν οὕτω· διότι, ὅτε ἐπολιτίσθησαν, ἔτυχον διηρημένοι

*) Ἐκ τούτων δὲν πρέπει νὰ ὑπολάβῃ τις, ὅτι ὅλαι αἱ εἰς τοὺς παλαιούς ποιητὰς φερόμεναι λέξεις ἦσαν εἰς χρῆσιν καὶ εἰς τὸν κοινὸν βίον. Τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ νεώτατοι ποιηταὶ εἰς τὰς πλευσιωτάτας γλώσσας φυλάττουσι, τοῦ δημιουργεῖν δηλαδή νέας λέξεις, καὶ τὰς ὑπαρχούσας μεταμορφῶναι εἰς νέον τρόπον, ἔπρεπε πολὺ περισσότερον νὰ ἔχωσιν οἱ ἀρχαιότατοι ἀοιοδοὶ εἰς τοὺς χρόνους ἐκεῖνους τῆς πτωχείας. Μόνην τὴν ὕλην, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ τὸ εἶδος, κατὰ τὸ ἑκάστον διεμορφοῦντο αἱ λέξεις, δὲν ἐλάβανον ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς γλώσσης. Φανερὸν δὲ εἶναι, ὅτι καὶ μικραὶ τινες ἀποξέσεις τῶν συνειθισμένων σχηματισμῶν, τὰς ὁποίας ἐλευθέρως κάμνουσι καὶ οἱ κοινοὶ λογογράφοι, δὲν ἦσαν ἀπηγορευμένοι εἰς τοὺς ποιητὰς, τοὺς, ἐκτὸς τοῦ μετρικοῦ δεσμοῦ, ἔχοντας χρέος νὰ φροντίζωσι καὶ περὶ εὐφωνίας.

εἰς πολλάς πολιτείας, χωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων καὶ κατὰ τὴν θέσιν καὶ κατὰ τὸ πολίτευμα. Ἐποιοῦν λοιπὸν καὶ συνέγραφον ἕως τῶν Ἀλεξάνδρου χρόνων ἕκαστος εἰς τὴν διάλεκτον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνετράφη, ἢ τὴν ὁποίαν προετίμησε τῶν ἄλλων, καὶ οὕτω προῆλθον ἰωνικοὶ καὶ αἰολικοὶ καὶ δωρικοὶ καὶ ἄττικοὶ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι, τῶν ὁποίων ἐσώθησάν τινες καὶ εἰς ἡμᾶς.

Σημ. γ'. Ἐκ τούτων ἐξαιροῦνται μόνον τὰ μεγάλα καὶ ἐπισημότατα τεχνουργήματα, ὡς τὰ τῆς ἐπικῆς καὶ δραματικῆς Ποιήσεως· διότι οἱ μὲν τούτων δημιουργοὶ μετεχειρίσθησαν ἕκαστος τὴν πατριὸν διάλεκτον· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλοι ἔπειτα οἱ Ἕλληνες ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τὸ δεῖνα εἶδος κατὰ τοὺς δεῖνας τόνους, τὸ νὰ μεταρρυθμίσωσι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο εἰς ἄλλην διάλεκτον (ἐκτὸς ὅτι ἦτο πολλὰ δύσκολον) δὲν ἤθελε φανῆ ἄρεσόν. Διὰ τοῦτο ἡ διάλεκτος, εἰς τὴν ὁποίαν συνετάχθησαν τὰ πρῶτά τινος εἶδους ἀριστουργήματα, ἔμεινε τοῦ εἶδους τούτου διάλεκτος. Βλ. Κεῖμ. ι., ια'.

Σημ. δ'. Εἰς τὴν ἰωνικὴν διάλεκτον ἔγραψαν οἱ ἀρχαιότατοι ποιηταί, Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ Θέογνις κ. λ.: τῶν ὁποίων ὅμως γλῶσσα εἶναι μᾶλλον ἢ μίκτη φαινόμενη καὶ εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην πλησιεστέρα. Αὕτη μετὰ ταῦτα ὑπῆρξεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γλῶσσα τῶν ποιητῶν. Ἡ δὲ κυρίως (ἢ νεωτέρα) ἰωνικὴ διάλεκτος εὐρίσκεται εἰς τοὺς λογογράφους, τῶν ὁποίων ἐπιφανέστατοι εἶναι Ἡρόδοτος καὶ Ἰπποκράτης, καὶ οἱ δύο τὸ γένος Δωριεῖς. Ἐγραψαν δὲ οὗτοι ἰωνισί, ἐπειδὴ ἡ ἰωνικὴ διάλεκτος διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν γλυκύτητά της ἦτο κοινὴ τότε καὶ εἰς τοὺς λογογράφους, μάλιστα κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Σημ. ε'. Ἐκ δὲ τῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ποιητῶν οἱ Δωρικοὶ ἔγραψαν εἰς πᾶσαν διάλεκτον· παλαιότατοι ὅμως καὶ ὀνομαστότατοι ὑπῆρξαν οἱ Αἰολεῖς, καὶ τούτων ἔξαρχοὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαί-

ος, τῶν ὁποίων ὀλίγα μόνον σώζονται λείψανα. Ἀνακρέων δὲ (τοῦ ὁποίου καὶ αὐτοῦ ὀλίγα ἐσώθησαν, τὰ μὲν διεσπαρμένα, τὰ δὲ ἀμφίβολα) ἔγραψεν ἰωνισί· τῶν ἄλλων ὅμως οἱ περισσότεροὶ ἔγραψαν δωρισί, διαπλάττοντες ἰδίαν ἑκάστος γλῶσσαν κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν παντοδαπῶν τῆς ἐκτεταμένης ταύτης διαλέκτου σχηματισμῶν. Μόνος τούτων εἶναι ὁ Πίνδαρος, τοῦ ὁποίου ἔχομεν ὀλόκληρον ποίημα.

Σημ. ε'. Εἰς πεζὴν δωρικὴν διάλεκτον ἐσώθησαν ὀλιγώτατα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μαθηματικὰ καὶ φιλοσοφικὰ, συγγράμματα. Κανὼν δὲ ταύτης ἐνομίζετο ὁ Ἀρχύτας.

ζ'. Ἐν τούτοις ὅμως αἱ Ἀθηναὶ τόσον ὑψώθησαν, ὥστε χρόνον τινα ἠγεμόνευσον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, γινόμεναι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐς ἅ πάσης παιδείας καὶ μαθήσεως. Ἡ ἄκρατος δημοκρατικὴ πολιτεία ἔδωκεν εἰς τὸ ἀττικὸν βῆμα καὶ εἰς τὴν σκηνὴν, ἐκείνην τὴν ἐλευθερίαν, τὴν μετὰ τινων ἄλλων προτερημάτων μόνην ἱκανὴν ὄχι μόνου τὴν ῥητορικὴν καὶ Ποιητικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἱστορίαν καὶ Φιλοσοφίαν νὰ φέρη εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς τελειότητος, καὶ νὰ ἀναδείξῃ τὴν ἀττικὴν γλῶσσαν ὑπερτέραν ὑπὲρ πάσας τὰς διαλέκτους καὶ γλώσσας.

Σημ. ζ'. Πεζὰ ἔγραψαν κατὰ τὸν χρυσοῦν ἐκεῖνον αἰῶνα τῆς ἀττικῆς φιλολογίας, Θουκυδίδης, Ξενοφῶν, Πλάτων, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης καὶ οἱ λοιποὶ ῥήτορες.

η'. Ἕλληνες λοιπὸν παντὸς γένους ἤρχοντο εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ παιδευθῶσιν, ἔχοντες ἀρχέτυπα πρὸς μίμησιν εἰς πᾶν εἶδος φιλολογίας τὰ τῶν Ἀττικῶν ἀρισουργήματα. Ὡς ἡ ἀττικὴ διάλεκτος, ὑπερτέρα ἢ δὴ τῶν λοιπῶν φανεῖσα, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἡ Ἑλλὰς συν-

ηφθη εἰς ἓν ὑπὸ τὴν τῶν Μακεδόνων μοναρχίαν, ἔ-
 γαινε γλῶσσα τῆς αὐτῆς καὶ κοινὴ ὄλων τῶν συγγραφέ-
 ων τῆς Ἑλλάδος. Αὕτη ἡ γλῶσσα ἐδιδάσκετο ἔκτοτε
 εἰς τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα. Οἱ δὲ Γραμματικοὶ καὶ πεπαι-
 δευμένοι, κανόνας ἔχοντες τῶν Ἀττικῶν τὰ συγγράμ-
 ματα, ἔκρινον, τίνα ἦσαν γνησίως ἄττικὰ, καὶ τίνα ὄχι.
 Ταύτης τῆς ὑσέρας ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ τῶν Πτολε-
 μαίων καθέδρα ἦτο ἡ Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου.

θ'. Ἀλλ' οὕτω γινομένη κοινὴ ἡ ἄττικὴ διάλεκτος
 ἤρχισε κατὰ μικρὸν καὶ νὰ παρακμάζη· διότι οἱ συγ-
 γραφεῖς ποτὲ μὲν ἔσμιγόν τι ἐκ τῆς πατρίου ἕκαστος
 διαλέκτου, ποτὲ δὲ ἀντὶ τῶν εἰς τοὺς Ἀθηναίους συν-
 ῆθων ἀνωμαλιῶν καὶ ἐπιτετηδευμένων ἐκφράσεων μετε-
 χειρίζοντο σχηματισμοὺς φυσικωτέρους καὶ κανονικω-
 τέρους· ἢ ἀντὶ τῶν ἀπλῶν καὶ μὴ συνήθων λέξεων,
 τὰς τότε συνήθεις παραγωγούς*). Αὐτὸ τοῦτο ἔσπού-
 δαζον ὁμως οἱ Γραμματικοὶ νὰ ἐμποδίσωσιν, ἀντιτάτ-
 τοντες εἰς ταῦτα, τὰ μὴ καλὰ καὶ μεμπτὰ, ἄλλα
 ἐκ τῶν ἀρχαίων ἄττικῶν συγγραφέων. Καὶ οὕτως ἐκρά-
 τησε νὰ ἐνομάζηται ἄττικὸν ὅ, τι ἐνεκρίνετο ἐκ τῶν
 ἀρχαίων, καὶ κυρίως ὅ,τι ἦτο ἴδιον ἐκείνων· ἡ δὲ ἐκ
 τῆς ἄττικῆς τὴν σύστασιν λαβοῦσα συνήθης τῶν πεπαι-
 δευμένων γλῶσσα ἐκαλεῖτο κοινὴ ἢ ἑλληνικὴ.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τῶν ὑσέρων χρόνων οἱ συγγραφεῖς ὀνο-
 μάζοντο κοινοὶ πρὸς διαβολὴν τῶν ἄττικῶν. Αὕτη
 ὁμως ἡ κοινὴ λεγομένη διάλεκτος, κυρίως δὲν ἦτο ἄλ-
 λητις παρὰ τὴν ἄττικὴν· διὰ τοῦτο καὶ ὅλαι αἱ συν-
 ῆθεις ἑλληνικαὶ Γραμματικαὶ κυρίως περὶ τῆς ἄττικῆς
 διαλέκτου πραγματεύονται.

*) Π. γ. Νάχισθαι ἀντὶ Νεῖν, Ἀροτριᾶν ἀντὶ Ἀροῦν.

Σημ. η. Πᾶς τις εὐκόλως δύναται νὰ ὑπολάβῃ, ὅτι τὸ τοῦ κοινοῦ ὄνομα ἐδῶ ἔχει καὶ τινὰ μέμφιν· καὶ ἂν κυρίως ἄλλοτι δὲν ἐμφαίνει παρ' ὅ,τι ἦτο εἰς ὅλους τοὺς Ἑλληνας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἄττικοὺς κοινόν· κατὰ τοὺς Γραμματικούς ὁμως ἐσήμαινε πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτο καθαρῶς Ἀττικόν. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον πᾶν ὅ,τι ὠνομάζετο ἄττικόν, δὲν ἦτο καὶ ἀνεπίληπτον, οὐδὲ εἰς αὐτοὺς τοὺς γνησίους Ἀττικούς. Πολλοὶ ἄττικοὶ ἰδιωτισμοὶ οὐδὲ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἦσαν πανταχοῦ εἰς χρῆσιν, ἀλλὰ μετεχειρίζοντο ἀπὸ αὐτῶν ἄλλους καθολικώτερον συνήθει (π. χ. Φιλοῖ ἀντὶ Φιλοῖη, Σύν ἀντὶ Ξύν.) Ἐτι πολλοὶ ἰωνικοὶ σχηματισμοὶ δὲν ἦσαν πάντῃ ἀλλότριοι εἰς τοὺς Ἀττικούς (ὡς ἀσυναιρέτα ἀντὶ συνησημένων) ἀλλ' ἦσαν εἰς χρῆσιν καὶ εἰς τοὺς, ὅσοι πανταχοῦ ἐφρόντιζον περὶ εὐφωνίας. Αὕτη ἢ εἰς τὸν ἰωνισμόν πλησίαισι εἶναι ὁ κυριώτατος χαρακτήρ τοῦ ἀρχαίου ἄττικισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ὁ Θουκυδίδης, ὡς ὁ Δημοσθένης εἰς τὸν νεώτερον ἄττικισμόν, τὸν μεταβάντα εἰς τὴν μετὰ ταῦτα κοινὴν ὀνομασθεῖσαν διάλεκτον.

Σημ. θ. Πρὸς ἀκριβέστερον, καὶ προσφυέστερον διορισμὸν τῶν κοινῶν, ἢ γουν τῶν κατὰ τοὺς ὑσέρους χρόνους ἀχμασάντων συγγραφέων, πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῶν πρώτων μὴ ἄττικῶν μὲν, ἀλλ' ἄττικῶς γραφάντων, καὶ νὰ συναριθμήσωμεν μετ' αὐτῶν καὶ αὐτοὺς τοὺς μεταγενεστέρους Ἀθηναίους. Ἐδῶ λοιπὸν ἀνήκουσιν Ἀριστοτέλης, Θεόφραστος, Ἀπολλόδωρος, Πολύβιος, Διόδωρος, Πλούταρχος, καὶ οἱ λοιποὶ μεταγενεστέροι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμως τινὲς ἐσπούδασαν νὰ μιμηθῶσι κατὰ πάντα τὸν ἀρχαῖον ἄττικισμόν, ὁποῖοι εἶναι Λουκιανὸς καὶ Αἰλιανὸς καὶ Ἀρρίανός.

Σημ. ι. Εἰς τὰς τοπικὰς διαλέκτους, ὅσαι ἀνεμίχθησαν παντοδαπῶς εἰς τὴν μεταγενεστέραν ἑλληνικὴν

γλώσσαν, ἀνήκει ἑξαιρέτως ἡ μακεδονική· διότι συγγενεῖς Ἑλλήνων ὄντες οἱ Μακεδόνες, καὶ ἐκ Δωριέων καταγόμενοι, ἔφερον τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν κυριευθείσας βαρβάρους χώρας. Ἐλάλουν λοιπὸν καὶ ἔγραφον καὶ ἐκεῖ ἑλληνισί, ἀλλ' ὄχι παντάπασιν ἐλεύθερα ἐγχωριῶν βαρβαρισμῶν, τοὺς ὁποίους ἐσημείονον οἱ Γραμματικοὶ ὡς μακεδονισμούς. Καὶ ἐπειδὴ καθέδρα τῆς ὑσέρας ταύτης παιδείας ἦτο ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ ταύτης μητρόπολις Ἀλεξάνδρεια, διὰ τοῦτο ἡ μακεδονίζουσα διάλεκτος ὀνομάζεται Ἀλεξανδρινή. Ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ Ἕλληνες τῶν τόπων ἐκείνων κάκοικοι ἤρχισαν νὰ λαλῶσιν ἑλληνισί, ἤγουν νὰ ἑλληνίζωσι· καὶ Ἑλληνισαὶ ἐκ τούτου ἐκαλοῦντο, ὅσοι Ἀσιανοί, ἢ Σύροι κ. λ. ἐλάλουν ἑλληνισί. Διὰ τοῦτο καὶ τῶν νεωτέρων τινὲς Ἑλληνισῶν γλώσσαν ὀνομάζουσι τὴν ἀναμειγμένην μὲ ἰδιωτισμούς ἀσιατικούς καὶ ἑλληνισμοῦ ἀλλοτρίους. Εἰς τοιαύτην γλώσσαν ἐγράφη ἡ τῶν Ἑβδομήκοντα μετάφρασις τῆς παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ αὐτὴ ἡ νέα Διαθήκη, καὶ ἀπὸ ταύτην μετέχουσι περισσότερο ἢ ὀλιγώτερον τὰ συγγράμματα τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ δὲ τὴν μέσσην ἡλικίαν, ὅτε τὸ Βυζάντιον ἔγεινε καθέδρα τῶν Γραικῶν αὐτοκρατόρων, καὶ ἐς ἰα τῶν τότε φιλολόγων, προσεκολλήθησαν εἰς τὴν γλώσσαν καὶ ἄλλοι νέοι βαρβαρισμοί, ὅθεν προῆλθεν ἡ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφεῶν, καὶ τέλος ἡ νῦν συνήθης γλώσσα.

ι. Ἄν καὶ ἡ ἀττικὴ διάλεκτος ἔγεινε κοινὴ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, Ποίησις ὅμως δὲν ἐθαυμάζετο μόνη ἡ τῶν Ἀττικῶν· διότι οὗτοι εὐδοκίμησαν εἰς μόνον τὸ δραματικὸν τῆς Ποίησεως εἶδος. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ εἶδους τούτου ἡ γλώσσα εἶναι ὑψηλὴ μὲν, ἀλλ' αὐτὴ ἡ τοῦ δήμου γλώσσα, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀττικοὶ δραματοῦργοι μετεχειρίσθησαν τὴν ἀττικὴν διάλεκτον, ἥτις

ἔπειτα διεφυλάχθη καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ θεάτρα*) Ἦσαν δὲ εἰς τοὺς Ποιητὰς τούτους κατὰ τὸ διαλογικόν, μάλιστα τὸ ἀφ' ἑξαμέτρων ἰάμβων συγκείμενου τοῦ δράματος μέρος, ἐκτὸς τῆς ἐλευθέρας χρήσεως τοῦ ἀποσρόφου καὶ τῆς συναιρέσεως, ὀλίγαι ποιητικαὶ ἄδειαι καὶ σχηματισμῶν ἐναλλαγαὶ συγχωρημέναι καὶ τούτων πολλὰ ὀλιγώτεραι εἰς τοὺς κωμικοποιούς.

Σημ. ια'. Δραματικοὶ ποιηταὶ εἰς ἡμᾶς ἐσώθησαν μόνον γνήσιοι καὶ ἀρχαῖοι Ἀττικοί, τραγωδῶν μὲν Αἰσχύλος καὶ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης, κωμωδῶν δὲ Ἀριστοφάνης.

ια'. Τῶν δὲ λοιπῶν τῆς Ποιήσεως εἰδῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἑξαμέτρων (ἐπικῶν καὶ διδαχτικῶν καὶ ἐλεγείων), κανόνες ἔμειναν Ὅμηρος καὶ οἱ λοιποὶ ἰωνικοὶ ποιηταὶ, τοὺς ὁποίους ἀνεγίνωσκον καὶ πάλαι καὶ κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους εἰς τὰ διδασκαλεῖα. Οὕτω λοιπὸν διαφυλαχθεῖσα ἡ ἰωνικὴ τοῦ Ὀμήρου γλῶσσα μετὰ τῶν ἰδιωτισμῶν καὶ ἀρχαϊσμῶν τῆς, ἦτο διάλεκτος κοινὴ, ὡς ἡ ἄττικὴ τῶν λογογράφων, οὕτως αὕτη τῶν ποιητῶν, τῶν ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων καὶ ὑσερον ἀκμασάντων, ὁπότε εἰς μόνους τοὺς καλῶς πεπαιδευμένους ἦτο καταληπτή. Δύναται δὲ τις νὰ τὴν ὀνομάσῃ προσφυῶς Ἐπικὴν γλῶσσαν, ὡς ἐκ τῆς ἐπικῆς Ποιήσεως προελθοῦσαν.

Σημ. ιβ'. Οἱ ἐπισημότεροι τῶν ἐδῶ ἀνηκόντων ποιητῶν εἶναι Ἀπολλώνιος, Καλλίμαχος, Ἄρατος, καὶ μετὰ τούτους Ὀππιανὸς καὶ Κόϊντος κ. λ.

ιβ'. Δὲν ἦτο ὅμως εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους ἀποκεκλεισμένη ἀπὸ τὴν ποίησιν ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, τὴν ὁποίαν μάλιστα μετεχειρίζοντο εἰς μικρὰ τινα, ἐξαιρέτως

*) Βλ. ἀνωτέρω Σημ. γ'.

χωρικὰ καὶ ἀσειά, ποιήματα, εἴτε διότι εἰ γράφοντες αὐτὰ εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν ἄλλους προηγηθέντας, εἴτε διότι εἰς πολλὰ τῶν τοιούτων Ποιημάτων λαλοῦσι χωρικὰ καὶ κατωτέρας τάξεως Πρόσωπα, τῶν ὁποίων γλῶσσα, διὰ τὴν μεγάλην ἔκτασιν τοῦ γένους τῶν Δωριέων, ἦτο σχεδὸν πανταχοῦ ἡ δωρικὴ.

Σημ. ιγ'. Δωρισι ἐγράφησαν τὰ Εἰδύλλια Θεοκρίτου καὶ Μόσχου καὶ Βίωνος, τῶν ὁποίων ὁ νέος δωρισμὸς παραλλάττει πολὺ ἀπὸ τὸν Πινδαρικόν. Τῶν δὲ παλαιῶν Ἐπιγραμμάτων τὰ μὲν εἶναι ἰωνισί, τὰ δὲ δωρισι γεγραμμένα· ἀλλ' ὁ δωρισμὸς εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ἦτο πολὺ ἀπλούσερος καὶ εὐγενέστερος, χαρακτηριζόμενος ἀπὸ ὀλίγον ἀριθμὸν δωρικῶν σχημάτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν συνήθη εἰς τοὺς πεπαιδευμένους ποιητὰς παντὸς γένους.

ιγ'. Σημείωσαι δὲ, ὅτι δωρικὴν ὀνομάζουσι καὶ τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται εἰς τὰ λυρικὰ τοῦ δράματος μέρη· ἀλλ' αὕτη δὲν ἔχει σχεδὸν ἐκ τῆς δωρικῆς διαλέκτου ἄλλοτι παρὰ τὴν χρῆσιν τοῦ δωρικοῦ ἀντι τοῦ η, (τὸ ὁποῖον ἦτο τῆς ἀρχαίας ἰδίου γλῶσσης, φυλαχθὲν διὰ τὸ σεμνὸν εἰς τὰ δημόσια, ἐνῶ εἰς τὸν κοινὸν βίον ἔμεινεν ἰδιον τῶν Δωριέων μόνων*). Ἄλλως δὲ αὕτη ἡ λυρικὴ γλῶσσα ἐπλησίαζε κατὰ τι εἰς τὴν ἤδη περιγραφείσαν ἐπικὴν.

§. Β. Περί Γραμμάτων.

α. Γραμματικὴ εἶναι τέχνη τοῦ ὀρθῶς γλῶσσαν τινα κατασκευεῖν καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν διδακτικῇ.

*) Βλ. ἄνωτ. β'. Εἰς τοὺτους τοὺς θεατρικοὺς χοροὺς δὲν εὐρίσκονται καθ' αὐτὸ Δωρισμοί, π. χ. ἀπαρέμφατα εἰς εν καὶ ην, αἰτιατ. Πληθ, εἰς ος καὶ ως, κ, τ, λ.

β'. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, καθὼς καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι, σύγκεται ἀπὸ λέξεις, αἱ λέξεις ἀπὸ συλλαβῶν, αἱ συλλαβαὶ ἀπὸ γράμματα, τὰ ὅποια λέγονται καὶ στοιχεῖα τῆς γλώσσης:

γ'. Τὰ ἑλληνικὰ γράμματα εἶναι εἰκοσιτέσσαρα:

Α α	Β β	Γ γ	Δ δ	Ε ε	Ζ ζ
Η η	Θ θ	Ι ι	Κ κ	Λ λ	Μ μ
Ν ν	Ξ ξ	Ο ο	Π π	Ρ ρ	Σ σ
Τ τ	Υ υ	Φ φ	Χ χ	Ψ ψ	Ω ω

ἀναγινώσκονται δὲ οὕτως, ἄλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα, ἔφιλον, ζῆτα, ἦτα, θῆτα, ἰῶτα, κάππα, λάμβδα, μῦ, νῦ, ξι, ὀμικρὸν, πι, ῥῶ, σίγμα, ταῦ, ὑφιλον), φι, χι, ψι, ὦμέγα.

Σημ. α'. Τὰ διπλῶς γραφέντα γράμματα εἶναι ἀδιαφόρως εἰς χρῆσιν, πλὴν τοῦ σ σ: διότι τὸ μὲν σ τίθεται εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς λέξεως, τὸ δὲ σ μόνον εἰς τὸ τέλος.

Σημ. β'. Διὰ συντομίαν γράφουσιν ε ἀντὶ ου, θ ἀντὶ ος, ς ἀντὶ στ, ϑ ἀντὶ σθ, ρχ ἀντὶ σχ, ϗ ἀντὶ καί. κ. τ. λ.

Σημ. γ'. Οἱ Ἕλληνες μεταχειρίζονται τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ ἀντὶ χαρακτήρων ἀριθμητικῶν διὰ νὰ ἐξαρχέσωσιν ὁμῶς, παρενεθεσαν μετὰ τὸ ε τὸ ς, καὶ μετὰ τὸ π τὸ ι, καὶ μετὰ τὸ ω τὸ ϑ. Ἐχουσι δὲ ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοὶ ἕως τῶν χιλίων κερῶν ἐπιγεγραμμένην, οἷον α' ἓν, β' δύο, γ' τρία, δ' ἔξ, ε' δέκα, ια' ἑνδεκά, κ' εἴκοσι, κς' εἰκοσιέξ, λ' τριάκοντα, λς' τριακονταπέντε, π' ὀγδοήκοντα, ιγ' ἐννεκῆκοντα, ρ' ἑκατὸν, τνθ' τριακόσια πεντήκον-

*) Τὸ ἔφιλον καὶ ὑφιλον ἔχουσι τὴν προσθήκην τοῦ φιλὸν πρὸς διασολήν. διότι τὸ μὲν Ε' εἰς τοὺς ἀρχαίους συνέπιπτε μὲ τὸ σημεῖον τῆς δασειᾶς. τὸ δὲ Υ' μὲ τὸ δίγαμμα. Βλ. κατ. §. Δ, Σημ. β'.

τα ἑννέα, κ. τ. λ. Τὰ δὲ σημαίνοντα τὰς χιλιάδας, ἀρχόμενα πάλιν ἀπὸ τοῦ α, ἔχουσιν ὑπογεραμμένην τὴν κεραίαν, οἷον α χίλια, β, δύο χιλιάδες, θ, σβ' ἑννέα χιλιάδες διακόσια τριάκοντα δύο, ι, μυρία καὶ ρ, ἑκατὸν χιλιάδες. κ. τ. λ.

Σημ. δ'. Τὸ παλαιὸν οἱ Ἕλληνες εἶχον μόνα τὰ ἑφεξῆς δεκαεὶς γράμματα, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ, τὰ ὅποια λέγεται, ὅτι ἔφερον ὁ Κάδμος ἐκ Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα· διὰ τοῦτο ὀνομάζονται γράμματα καδμήτεια, φοινικία, φοινικῆτεια ἢ φοινικικά. Τὰ δὲ θ ξ φ χ καὶ η ω ζ ψ ἐξευρέθησαν κατὰ τὸν ε' καὶ ε' αἰῶνα π. Χ. ἀπὸ τὸν Κεῖον Σιμωνίδην καὶ τὸν Σικελιώτην Ἐπίχαρμον*). Ἐδέχθησαν δὲ τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα πρῶτοι Ἴωνες, (καὶ τούτων πρῶτοι οἱ Σάμιοι) ἐκ τῶν ὁποίων παραλαβόντες αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι, μετεχειρίσθησαν πρῶτον μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον εἰς πολιτικὰ ψηφίσματα, τὸ β' ἔτος τῆς 403 Ὀλυμπιάδος (403 π. Χ.) ἐπὶ ἀρχόντος Εὐκλείδου. Διὰ τοῦτο τὰ μὲν εἰκοσιτέσσαρα ὀνομάζονται Ἴωνικά γράμματα τὰ δὲ δεκαεὶς Ἀττικά. Ἐγραφον δὲ πρότερον ΤΗ, ΠΗ, ΚΗ ἀντὶ θ, φ, χ, τοῦ Η, τὸ δασύ πνεῦμα σημαίνοντος· καὶ ἀντὶ μὲν ζ, ΣΔ· ἀντὶ δὲ ξ, ΚΣ ἢ ΧΣ ἢ ΓΣ· ἀντὶ δὲ ψ, ΒΣ ἢ ΠΣ. Ἐπιαντὶ η εἶχον τὸ ε, ἢ ει, ἢ εε (οἷον Δέελος ἀντὶ Δῆλος, Ἰλιάδ· κ, 466) καὶ ο ἀντὶ ω. Τοῦτον τὸν ἀρχαῖον τῆς γραφῆς τρόπον ἐφύλαττον ἔπειτα οἱ Αἰολεῖς.

δ'. Τούτων τῶν εἰκοσιτεσσάρων γραμμάτων ἑπτὰ μὲν εἶναι φωνήεντα α, ε, η, ι, ο, υ, ω, οὕτω λεγόμενα, διότι καθ' ἑαυτὰ ἀποτελοῦσι φωνήν· τὰ δὲ λοιπὰ δεκάεπτα β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ,

*) Κατ' ἄλλους ἐπρόσθεσεν ὁ Παλαμίδης κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον τέσσαρα τὰ θ ξ φ χ· ὁ δὲ Σιμωνίδης, τὰ η ω ζ ψ. Ἀλλὰ κατ' Ἀριστοτέλην καὶ Πλίνιον τὰ θ χ εἴρον ὁ Ἐπίχαρμος.

τ, φ, χ, ψ ὀνομάζονται σύμφωνα, ὅτι μετὰ τῶν φωνηέντων συζευχθέντα, ἀποτελοῦσι φωνήν, καὶ ὄχι καθ' ἑαυτά.

ε. Καὶ τὰ μὲν φωνήεντα διαιροῦνται εἰς μακρὰ, η, ω, καὶ βραχέα ε, ο, καὶ δίχρονα, α, ι, υ, ^{*)}.

ς. Ὅταν δύο φωνήεντα οὕτως ἐνωθῶσιν, ὥστε προφερόμενα νὰ ἀποτελῶσι μίαν φωνήν, γίνεται ἡ λεγομένη δίφθογγος. Τῶν δὲ δίφθογγων αἱ μὲν ἔχουσι καὶ τὰ δύο φωνήεντα βραχέα, καὶ λέγονται κύριαι, ὡς αἰ, αὐ, εὐ, εἰ, οἰ, οὐ· ἄλλαι δὲ τὸ πρῶτον φωνῆεν ἔχουσι μακρὸν, καὶ καλοῦνται καταχρηστικαί, α, η, ηυ, ω, ωυ, ι.

Σημ. ε. Αἱ α, η, ω, δίφθογγοι λέγονται καταχρηστικαί καὶ διότι εἰς αὐτὰς μόνον τὸ ἐν φωνῆεν προέσεται, τὸ δὲ παντάπασι μὴ ἀκουόμενον ἰχρησιμαύει μόνον εἰς κατάληψιν τῆς παραγωγῆς αὐτῶν. Κατ' ἀρχὰς ὅμως ἴσως ἤκούετο καὶ αὐτὸ ἐπαίσθητῶς, διότι οἱ παλαιοὶ τὸ ἔγραφον κατὰ τάξιν ὡς σοιχεῖον, ὡς καὶ ἀκόμη εἰς τὰ κεφαλαῖα γράμματα συμβαίνει, οἷον ΤΗΙ ΣΟΦΙΑΙ, ΤΩΙ ΑἸΔΗΙ, ἀντὶ τῆ σοφία, τῷ ἄδη. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν Λατίνων, οἵτινες τὸ Τραγωδία, Κωμωδία, tragoedia, comoedia ἔγραφαν, ἐνῶ

*) Τῶν φωνηέντων τὰ μὲν εἶναι ἀπλά, τὰ δὲ διπλά. Ἀπλά εἶναι τὰ ἄ, ἔ, ἱ, ὄ, ὕ. Ταῦτα διπλασιασθέντα γίνονται ἄἄ, ἔἔ, ἱἱ, ὄὄ, ὕὕ, τὰ ἑποῖα γράφονται καὶ οὕτω μετὰ τοῦ σημείου τῆς μακρᾶς — ἄ. ἔ. ἱ. ὄ. ὕ. Ἀλλ' ἀντὶ μὲν τῶν μακρῶν ε. καὶ ὄ. εὐρέθησαν ἰδιαιτέροι χαρακτῆρες η. καὶ ω. Ἐπειδὴ ὅμως ἀντὶ τῶν διπλῶν ἄἄ, ἱἱ, καὶ ὕὕ, δὲν ἔχομεν ἄλλα ἴδια σημεῖα, τὰ τρία ταῦτα φωνήεντα α, ι, υ, ὀνομάσθησαν δίχρονα, ὄχι διότι δύνανται εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν νὰ ἦναι ποτὲ μὲν μακρὰ, ἄ. ἱ. ὕ. ποτὲ δὲ βραχέα, ἄ. ἱ. ὕ. ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὰ γράμματα περισσάνουσι καὶ τὰ ἀπλά ἄ. ὄ. ὕ. καὶ τὰ διπλά ἄἄ, ἱἱ, ὕὕ, ἦγουν τὰ μακρὰ ἄ. ἱ. ὕ. Βλ. Α', Πίνακ. Φριδερίκου Θιέρσχου τῆς Β'. ἐκδόσεως.

οἱ μεταγενέστεροι, ὅτε ἴσως δὲν ἤκούετο πλέον τὸ ε, ἔγραψαν prosodia, οὐδὲ ἀντὶ Προσῳδία, Ωδῆ.

ζ. Τὰ δὲ σύμφωνα κατὰ μὲν τὴν προφορὰν διαιροῦνται εἰς ἡμίφωνα ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ, (τὰ ὅποια ὑποδιαίρουνται εἰς ὑγρά, ἢ ἀμετάβολα λ, μ, ν, ρ, καὶ διπλά ζ, ξ, ψ, καὶ εἰς τὸ μοναδικὸν σ.), καὶ εἰς ἀφωνα β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ, τὰ ὅποια ὑποδιαίρουνται εἰς φιλά κ, π, τ, καὶ δασέα θ, φ, χ, καὶ μέσα β, γ, δ.

Σημ. ζ. Ἡμίφωνα ὠνομάσθησαν, διότι καὶ χωρὶς φωνήεντος προφέρονται εὐκολώτερον παρὰ τὰ λοιπὰ, τὰ ὅποια διὰ τοῦτο ἤκουσαν ἀφωνα. Καὶ τὰ μὲν ἀμετάβολα ἔλαβον τὴν ὠνομασίαν, διότι εἰς τὰς κλίσεις δὲν μεταβάλλονται, ὡς τὰ ἀφωνα· τὰ δὲ διπλά, διότι ἐκ δύο σύγκαινται ἕκαστον γραμμάτων, τὸ μὲν ζ ἐκ σ καὶ δ, τὸ δὲ ξ ἐκ κ καὶ σ, τὸ δὲ ψ ἐκ π καὶ σ. Τῶν δὲ ἀφώνων τὰ μὲν φιλά ὠνομάσθησαν οὕτω, διότι προφέρονται με λεπτὴν καὶ ὀμαλὴν φωνήν· τὰ δὲ δασέα, διὰ τὸ ἐναντίον· τὰ δὲ μέσα, ὅτι κατὰ τὴν προφορὰν ἴσον ἀπέχουσι καὶ ἀπὸ τὰ φιλά καὶ ἀπὸ τὰ δασέα.

η. Κατὰ δὲ τὰ ὄργανα, διὰ τῶν ὁποίων προφέρονται, διαίρουνται εἰς τὰ διὰ τῶν χειλέων προφερόμενα β, μ, π, φ, ψ, καὶ εἰς τὰ διὰ τῆς γλώσσης δ, ζ, θ, λ, ν, ρ, σ, τ, καὶ εἰς τὰ διὰ τοῦ οὐρανίσκου γ, κ, ξ, χ.

Σημ. ζ. Κατὰ τὴν διπλὴν ταύτην διαίρεσιν τὰ ἑννέα ἀφωνα οὕτω τῶντα

φ.	χ.	θ.
β.	γ.	δ.
π.	κ.	τ.

παρισῶσι κατ' ἀμφωτέρας τὰς θέσεις συγγενεῖαν πρὸς ἄλληλα.

θ'. Ἐτι διαιροῦνται τὰ σύμφωνα εἰς τελικά καὶ μὴ τελικά· καὶ τελικά μὲν εἶναι τὰ ν, ρ, σ· διότι ταῦτα μόνον εὐρίσκονται εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων (τὰ δὲ ξ, ψ ἀνήκουσι καὶ αὐτὰ εἰς τὸ σ)· μὴ τελικά δὲ ὅλα τὰ λοιπά. Ἐξαιροῦνται μόνον τὰ Οὐκ, Ἐκ· τὰ ὅποια ὅμως ποτὲ δὲν εὐρίσκονται εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου.

§. Γ. Περὶ Προσφιδῶν.

Ἀφ' οὗ εἵπομεν περὶ τῶν γραμμάτων, ἐπόμενον εἶναι νὰ διαλάβωμεν καὶ περὶ τῶν σημείων τῶν προσπιθημένων εἰς τὸν γραπτὸν λόγον, τὰ ὅποια ὀνομάζονται Προσφιδῆαι.

Διαιροῦνται δὲ αἱ Προσφιδῆαι εἰς Πνεύματα, εἰς Τόνους, εἰς Πάθη, καὶ εἰς Χρόνους.

Σημ. Περὶ μὲν πνευμάτων καὶ τόνων, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ παθῶν, ἤγουν περὶ Ἀποσρόφου κ. τ. λ., θέλω μὲν εἰπεῖ εὐθὺς ἀκολουθῶς· περὶ δὲ Χρόνων, ἤγουν περὶ ποσότητος φωνηέντων (τῶν ὁποίων τοῦ μὲν μακροῦ σημείου εἶναι τὸ —, τοῦ δὲ βραχέος τὸ υ), κατωτέρω.

§. Δ. Περὶ Πνευμάτων.

Πνεύματα εἶναι δύο, φιλὸν, καὶ δασύ, ἢ φιλή καὶ δασεῖα. Ἐν τούτων πρέπει νὰ ἔχη πᾶσα λέξις ἀπὸ φωνηέντος ἀρχομένη. Τὴν δὲ δασεῖαν ἔχτος τῶν δασυνομένων φωνηέντων ἔχουσι καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχόμεναι λέξεις, οἷον Ρήτωρ· ὅταν ὅμως εἰρεθῶσιν εἰς τὸ μέσον λέξεως δύο ρ, τὸ μὲν πρῶτον φιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, οἷον Πύρρος· ἐπὶ δὲ τῶν διφθόγγων τίθεται τὸ πνεῦμα εἰς τὸ δεύτερον φωνήεν, οἷον αὐτὸς, οἰκία, αἰρῶ.

Σημ. α. Οἱ Αἰολεῖς, καθὼς καὶ οἱ Ἴωνες πολλάκις, δὲν εἶχον τὴν δασεῖαν· διὰ τοῦτο εὐρίσκομεν εἰς τοὺς ἐποποιούς Ὑμμιν ἀντὶ Ὑμῖν, Ἄλτο ἐκ τοῦ Ἄλλομαι ἀντὶ Ἄλλομαι, Ἡέλιος ἀντὶ Ἡήλιος.

Σημ. β. Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων πνευμάτων εἶχε καὶ ἄλλην τινὰ δασεῖαν ἢ ἰαρχαιοτάτη γλῶσσα, ἣτις διέμενεν ἐπὶ πολὺ εἰς τοὺς Αἰολεῖς, προσθεμένη ἔμπροσθεν τῶν Ψιλομένων καὶ δασυνομένων φωνήεντων. Αὕτη ὀνομάζεται ἐκ τοῦ σχήματος F, δίγαμμα, ἥγου διπλοῦν Γ, σύμφωνον κυρίως οὔσα, προφερόμενον, ὡς φαίνεται, καθὼς τὸ β. Δηλαδή λέξεις τινές, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι, οἷον οὔ, οἶ, ἔ, εἶδω, εἶοικα, εἶπεῖν, ἀνάξ, Ἴλιος, οἶνος, οἶκος, ἔργον, ἴσος, ἕκασος, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, αποτελοῦσιν εἰς τὸν Ὅμηρον, ὡς τινες παρετήρησαν, χασμωδίαν (βλ. κατ. §. ΚΑ.), ἣτις ἄλλως εἰς τὸν Ποιητὴν, εἰάν ἐξαιρεθῶσιν αἱ λέξεις αὗται, εἶναι σπανιώτατη. Αἱ αὗται λέξεις σπανιώτατα, ὡς πρὸς ἄλλας, ἔχουσι πρὸ ἑαυτῶν ἀπόσορον· καὶ τὰ ἀμέσως προηγούμενα φωνήεντα καὶ αἱ δίφθογοι λαμβάνονται ἀντὶ βραχέων ἀσυγκρίτως σπανιώτερον παρὰ πρὸ τῶν ἄλλων λέξεων. Ἐκ τούτων ὑπέλαβον λοιπὸν, ὅτι ἦτό τι δασὺ πνεῦμα, ἢ σύμφωνον εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκείνων τῶν λέξεων, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ τοῦτο ἐμποδίζετο, καὶ ἡ χασμωδία ἀφηρεῖτο. Τὸ δίγαμμα τοῦτο, ἐπειδὴ τὸ μετεχειρίζοντο συχνότερον οἱ Αἰολεῖς, ὠνομάζετο αἰολικόν. Ἐγράφον δὲ Φοῖνος, Φεσπέρα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέσον, ὄΦις, αἶΦῶν· ὅθεν τὰ λατινικὰ vinum, vespera, onis, aenum, διότι ἀντὶ τοῦ F οἱ λατινοὶ ἔχουσι τὸ V. Τὴν δασεῖαν ταύτην ἐξέφραζον καὶ διὰ τοῦ υ· ὅθεν τὰ χέω χέΦω χεύω, ἐλάω ἐλαΦω ἐλαύω. Οἱ δὲ Δωριεῖς εἶχον ἀντὶ F τὸ Β, λέγοντες Βαδύς, φάΒος, ἀντὶ ἀδύς, φάος· τὸ ὁποῖον καὶ πρὸ τοῦ ρ ἔθεσαν, γράροντες Βρόδον, Βρυτήρ ἀντὶ ῥόδον, ῥυτήρ.

§. Ε'. Περὶ Τόνων,

α'. Τόνοι εἶναι τρεῖς Ὁξεῖα, τῆς ὁποίας σημεῖον εἶναι (´), βαρεῖα, σηματοδομένη διὰ τοῦ (˘), καὶ περισπωμένη, τὴν ὁποίαν ἐμφαίνει τὸ (˘˘).

Σημ. α'. Τὰ σημεῖα ταῦτα εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης δὲν ὑπῆρχον· διότι κανὼν τῶν τόνων ἦτο ἡ προφορὰ τῶν ὀρθῶς λαλοῦντων. Ἐπειδὴ δὲ ὕστερον ἐγίνοντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ περὶ τοὺς τόνους ἀμαρτήματα, ἤρχισαν ἐπιμελεῖς Γραμματικοὶ νὰ τοὺς ἐκφαίνωσι μὲ σημεῖα κατὰ τὸν γνήσιον τῶν ἀκμαζόντων Ἀττικῶν τονισμόν. Πρῶτος δὲ τὰ σημεῖα ταῦτα εἰσήγαγεν Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος κατὰ τὸ 200 π. Χ.

β'. Ἡ μὲν ὀξεῖα τίθεται ἤτοι εἰς τὴν λήγουσαν τῆς λέξεως συλλαβὴν, ἢ εἰς τὴν παραλήγουσαν, ἢ εἰς τὴν προπαραλήγουσαν· καὶ ὅταν μὲν ᾖ εἰς τὴν λήγουσαν, ἡ λέξις λέγεται ὀξότονος, οἷον θεός· ὅταν δὲ εἰς τὴν παραλήγουσαν, παροξότονος, οἷον λόγος· ὅταν δὲ εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, προπαροξύτονος, οἷον ἄνθρωπος.

γ. Τῆς δὲ βαρείας τόπος εἶναι ἡ λήγουσα, ὅταν ἡ λέξις ἔχη καὶ ἄλλας ἀκολουθούς· διότι εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου ἀντιβαρείας τίθεται ὀξεῖα, οἷον αὐτὸς γὰρ ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν. Ἐξαιροῦνται τὰ ἑρωτηματικά, Τίς, Τί, τὰ ὁποῖα, ὅπου ἂν εὐρεθῶσιν, ὀξύνονται.

δ'. Ἡ δὲ περισπωμένη τίθεται ἐπὶ τῆς ληγούσης καὶ παραληγούσης· καὶ ὅσα μὲν ἐπὶ τῆς ληγούσης ἔχουσιν αὐτὴν, καλοῦνται περισπώμενα· ὅσα δὲ ἐπὶ τῆς παραληγούσης, προπερισπώμενα.

Σημ. β'. Κατὰ τοὺς Γραμματικούς, ὅσα μακρὰ φωνήεντα ἔχουσι περισπωμένην, ἐκλαμβάνονται ὡς συγκείμενα ἐκ δύο βραχέων, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἔχει ὀξεῖαν καὶ τὸ δεύτερον βαρεῖαν, οἷον Σῶμα ἐκ τοῦ Σόδμα· ὅσα δὲ μακρὰ ἔχουσιν ὀξεῖαν, συνέστησαν ἐκ δύο βραχέων οὕτω τονιζομένων ὁ, οἷον Κῶμη.

ε. Βαρύτονα ὀνομαζονται ὅλα, ὅσα δὲν ἔχουσι τόνον εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν· διότι κατὰ τοὺς Γραμματικούς ἢ μῆτε ὀξεῖαν μῆτε περισπωμένην δεχομένη συλλαβὴ, ἔχει τὸν βαρὺν τόνον. Βαρύτονα λοιπὸν δὲν εἶναι τὰ ἐπὶ τῆς ληγούσης ἔχοντα βαρεῖαν, ἀλλ' ὅλα τὰ παροξύτονα, ὡς τύπτω, τετυμμένος· καὶ τὰ προπαροξύτονα, ἄνθρωπος, ἄγγελος· καὶ τὰ προπερισπώμενα, πρᾶγμα, φιλοῦμαι.

Σημ. γ' Μονοσύλλαβα βαρύτονα, ἢ πάντῃ ἄτονα, εἶναι τὰ, οὐ (οὐκ, οὐχ), ὡς, εἰ, ἐν, εἰς (ἐς), ἐξ (ἐκ), καὶ τοῦ Ἄρθου αἰ ὀνομαστικαί, ὁ, ἦ, οἶ, αἰ. Τούτων ὅμως τινὰ, εὑρεθέντα εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου, ἢ ὀπισθεν τῆς, μετὰ τῆς ὁποίας συντάσσονται, λέξεως, λαμβάνουσι τόνον, οἷον Πῶς γὰρ οὐ; Θεὸς ὡς ἐτίετο. Κακῶν ἐξ. Καὶ τὸ Ὁ ἄρθρον, ἀντὶ τοῦ Οὔτος λαμβανόμενον, τονίζεται, οἷον Ὁ γὰρ ἦλθε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

§. ε'. Κανόνες.

α'. Ἡ περισπωμένη τίθεται μόνον ἐπάνω φύσει μακρᾶς συλλαβῆς, οἷον σῶμα, βῆμα. Τὰ δὲ Πρᾶγμα, Μᾶλλον, περισπῶνται ὅχι διότι τὸ α εἶναι θέσει μακρὸν (διὰ τὸ γμ καὶ λλ), ἀλλὰ διότι καθ' αὐτὸ εἶναι μακρον

β'. Ἐπάνω μακρᾶς ληγούσης, δεχομένης τὸν τόνον, τίθεται περισπωμένη

α) εἰς τὰς γενικὰς καὶ δοτικὰς, π. χ. τιμαῖς, καλῶν, καλῶν.

β) εἰς τὰ εἰς ὡς ἐπιρρήματα, καλῶς, σοφῶς.

γ) εἰς τὰς εἰς εὐ κλητικὰς, οἶον βασιλεῦ.

δ) εἰς τὰ συνηρημένα, ὡς ἀληθοῦς (ἐκ τοῦ ἀληθέος), φιλῶ (ἐκ τοῦ φιλέω). Βλ. κατωτ. περὶ συναίρ.

ε) εἰς πολλὰ μονοσύλλαβα, οἶον πῦρ, φῶς, πᾶς.

γ'. Ὅταν ἡ παραλήγουσα, φύσει μακρὰ οὔσα, ἔχη τὸν τόνον, πάντοτε περισπᾶται, ὡς ῥήμα, οἶνος, ψῦχος, βῶλαξ (Γεν. ἄκος). Ἐξαιροῦνται τὰ δι' ἐγκλίσεως σύνθετα, οἶον Οὔτε, ὡσπερ, ἦτις, τοῦςδε. Περὶ δὲ τῶν δωρικῶν ἐξαιρέσεων, ὡς εὔδεν κ. τ. λ. βλ. τὰς Διαλ. μετὰ τὸ Τύπτω.

δ'. Ὅταν ὅμως καὶ ἡ λήγουσα ἦναι φύσει μακρὰ, ἡ τοιαύτη παραλήγουσα ὀξύνεται, οἶον ῥήτωρ, οἶνη, ψύχω, θῶραξ (Γεν. ἄκος).

ε'. Ὅταν δὲ ἡ λήγουσα ἦναι ἥτοι φύσει, ἢ θέσει μακρὰ, τόνος δὲν τίθεται ἐπάνω τῆς προπαραληγουσῆς, οἶον Σωκράτης, ἐριβῶλαξ. Πλὴν τῶν ἀττικῶν, οἶον πόλεως, ἀνώγειον, καὶ τῶν εἰς εὐ ἰωνικῶν, ὡς δεσπότεω ἀντὶ δεσπότου.

Σημ. Αἱ δίφθογγοι αι, οι εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων λαμβάνονται ἀντὶ βραχέων· διὰ τοῦτο γράφομεν, ἄνθρωποι, τύπτομαι, προφῆται, πῶλοι. Ἐξαιροῦνται τὰ εἰς οι καὶ αι εὐκτικὰ, οἶον φεύγοι, ποιῆσαι· καὶ τὸ ἐπιρρήμα Οἴκοι· ἔτι τὰ δι' ἐγκλίσεως σύνθετα, ὡς Οἴμοι, ἥτοι (καὶ τοῦτο εἴτε ἐκ τοῦ Η' βεβαιωτικοῦ, εἴτε καὶ ἐκ τοῦ Η' διαζευκτικοῦ).

ς'. Ὅταν λέξις τις διὰ κλίσεως πάθῃ τροπὴν, τότε πολλάκις μετακλινοῦνται καὶ οἱ τόνοι· καὶ ποτὲ μὲν

ἡ περισπώμενη μεταβάλλεται εἰς ὀξεῖαν, ὡς οἶνος Γεν. οἶνου, ῥῆμα Γεν. ῥήματος· ποτὲ δὲ ἡ ὀξεῖα εἰς περισπώμενην, οἶον τιμή Γεν. τιμῆς, φεύγω προς. φεύγε. Ἄλλοτε δὲ ἀπὸ τῆς προπαραληγούσης μεταβαίνει ὁ τόνος εἰς τὴν παραλήγουσαν, οἶον ἄνθρωπος Γεν. ἀνθρώπου, ἄρουρᾶ Γεν. ἀρούρας. Καὶ ταῦτα μὲν συμβαίνουσι ἀναγκαίως διὰ τοὺς ἀνωτέρω κανόνας.

ζ'. Μετατίθεται ὅμως ὁ τόνος καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις. Τοῦτο δὲ γίνεται ἤτοι πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς πὶ τὸ πλεῖστον ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως προστεῖθῃ τι, οἶον τύπτε, ἔτυπτε· ὁδός, σύνοδος· παιδευτός, ἀπαιδευτός· ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ὁπόταν ἡ λέξις λάβῃ λήγουσαν, ἀπαιτούσαν τὸν τόνον ἢ πάντοτε (ὡς τέτυφα, τετυφώς), ἢ ἐνίοτε, ὡς θῆρ, θηρός. Περὶ τούτων βλ. τὰς εἰς τὰ παραδείγματα τῶν κλίσεων καὶ συζυγιῶν σημειώσεις.

Σημείωσαι δὲ ὅτι (ὡς καὶ περὶ τῶν πνευμάτων εἶπομεν) ἐπὶ τῶν διφθόγγων ὁ τόνος πάντοτε τίθεται εἰς τὸ δεύτερον φωνῆεν, οἶον ἐκεῖνος, ταύτην, οἶκος, οὔτος.

Αἱ λοιπαὶ λέξεις, ὅσαι δηλ. δὲν περισπῶνται, εἶναι φανερόν, ὅτι ὀξύνονται.

§. Ζ'. Περὶ Ἐγκλιτικῶν.

α. Λέξεις τινὲς μονοσύλλαβοι καὶ δισύλλαβοι, αὐαὶ καὶ καθ' ἑαυτὰς ἔχουσι τινα τόνον, ὡς καὶ αἱ ἄλλαι, οὕτως ὅμως μετὰ τῆς προηγουμένης λέξεως συνάπτονται, ὥστε ἀποβάλλουσι τὸν ἴδιον τόνον. Καὶ τοῦτο μὲν καλεῖται ἔγκλισις τόνου, αὐταὶ δὲ λέξεις, ἔγκλιτικάί. Τὸ ἐναντίον δὲ ὅταν ἡ λέξις φυλάττῃ τὸν τόνον, ὀνομάζεται ὀρθοτονουμένη.

Σημ. α. Ἐγκλιτικά εἶναι α. τὸ ἄοριστον Τίς, Τί, καθ' ὅ-
 λας τὰς πτώσεις, μετὰ τῶν ταυτοσήμων Τοῦ, Τῶ·
 β. αἱ πλάγιοι πτώσεις τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας,
 μου, μοί, με· σοῦ, σοί, σε· οὐ, οἱ, ἐ· μίν, νίν·
 καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ σφ ἀρχόμεναι, μετὰ τινος ἐξαι-
 ρέσεως. γ. ὁ τῆς ὀρισ. ἐνεσ. τοῦ Εἰμί καὶ Φημί,
 πλὴν τοῦ μονοσυλλάβου δευτέρου ἐνικού προσώ-
 που. δ. τὰ ἄορισα ἐπιρρήματα, πῶς, πῆ, ποί,
 ποῦ, ποθί, ποθεν, ποτέ, τὰ ὅποια διὰ τῆς ἐγκλί-
 σεως τοῦ τόνου διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ ἐρωτηματι-
 κά πῶς, ποῦ κ. τ. λ. ε. τὰ μόρια, πῶ, τέ, τοί,
 θέν, γέ, κέ, (κέν), νύ, (νύν), πέρ, ρά, μετὰ τῶν
 ἀχωρίστων, δε, θε.

β'. Ἐὰν λοιπὸν εὐρεθῇ λέξις προπαροξύτονος (ἄν-
 θρωπος), ἢ προπερισπωμένη (σῶμα) πρὸ τῆς ἐγκλιτικῆς,
 ὁ ταύτης τόνος μετατίθεται ὡς ὀξεῖα εἰς τὴν λήγου-
 σαν ἐκείνης, οἷον ἄνθρωπός ἐσι, σῶμά μου. Καὶ
 εἰάν ἢ προηγουμένη ἦναι ἄτομος (εἰ), λαμβάνει αὕτη
 τὴν ὀξεῖαν, οἷον εἴτις, ὡς ποτε.

γ'. Ἐὰν ὅμως ἢ προηγουμένη λέξις εχη τὸν τόνον
 εἰς τὴν λήγουσαν, ἢ ὀξεῖαν εἰς τὴν παραλήγουσαν, αὐτὸς
 οὗτος ὁ τόνος ἐξαρχεῖ καὶ εἰς τὰς ἐγκλιτικάς· καὶ τό-
 τε ἢ ἐπὶ τῆς ληγούσης ὀξεῖα δὲν γίνεται, ὡς ἄλλοτε,
 βαρεῖα· οἷον ἀνὴρ τίς, καίσοι, φιλῶ σε, γυναικῶν τι-
 νων, ὅς ποτε, λέγεις τι.

Σημ. β' Παλαιοὶ τινες Γραμματικοὶ καὶ εἰς τὰ παρο-
 ξύτονα μεταβιβάζουσι τῶν ἐγκλιτικῶν τὸν τόνον,
 οἷον ἀνδρά τε, ἄλλό τε.

δ'. Ὅταν δὲ ἢ προηγουμένη λέξις ἦναι παροξύτο-
 νος, τὰ δισύλλαβα ἐγκλιτικά φυλλάττουσι τὸν ἴδιον
 τόνον, οἷον λόγος ποτέ, ἐναντίος σφίσιν· ὁμοίως καὶ ὅ-
 ταν ἐκείνη ἀποσρέφηται, οἷον πολλοὶ δ' εἰσίν.

ε'. Ἐὰν εἰς τὴν ἐγκλιτικὴν ἀκολουθῇ καὶ ἄλλη

ὁμοία, τότε ἢ προτέρα λαμβάνει τὸν τόνον τῆς δευτέρας, καὶ αὕτη τῆς τρίτης (ἂν ἦναι πολλαί), καὶ οὕτως ἕως τῆς ἐσχάτης, οἷον εἴ τις τινά φησί μοι παρεῖναι. Τὰ δὲ τοιαῦτα ὀνομάζονται **συνεγλιτικά**.

ζ'. Ὄρθοτονοῦνται δὲ τὰ ἐγκλιτικά ποτε, ἦτοι δι' ἔμφασιν καὶ διασολὴν (οἷον ἔδωκα σοὶ τοῦτο· οἶεται τις εἶναι), ἢ διὰ παρεμπίπτουσαν σιγμὴν (σῖον, εἶναι δὲ, φησὶν, αὐτοὺς οἴκοι), ἢ ἐπὶ ἀρχῆς λόγου, οἷον εἰσὶ τινὲς, φασὶ ποτέ.

Σημ. γ'. Αἱ προσωπικαὶ Ἀντωνυμίαι, συντασσόμεναι μετὰ προθέσεων, ὀρθοτονοῦνται, οἷον περὶ σοῦ, ἐν σοί, παρὰ σφίσιν.

Σημ. δ'. Ὁ Ἐνεσῶς τοῦ Εἰμί τότε μόνον ἐγκλίνεται, ὅταν συνάπτη λογικῶς τὸ ὑποκείμενον μετὰ τοῦ κατηγορουμένου. Ὅταν ὅμως σημαίνει ὑπαρξίν, ἢ ἔμφασιν ἔχη τινά, φυλάττει τὸν τόνον. Τότε τὸ τρίτον τοῦ ἐμικοῦ πρόσωπον μεταβιβάζει τὸν τόνον εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν, οἷον ἔσι θεός, ἔσι μοι δοῦλος· ὁμοίως δὲ καὶ μετὰ τὰ ἄτονα, ὡς, οὐκ, εἰ, καὶ μετὰ τὰ, Τοῦτο, Ἀλλὰ, ὅταν ἀποσρέφονται, οἷον οὐκ ἔσι, τοῦτ' ἔσιν, ἀλλ' ἔσιν. Ἄλλως δὲ ὅταν ἢ ἐγκλισις ἐμποδισθῆ, μένει ὁ τόνος εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, οἷον λόγος ἔσιν, ἀγαθὸς δ' ἔσιν.

Σημ. ε'. Τινὲς συναριθμοῦσιν εἰς τὰ ἐγκλιτικά καὶ τὴν Αἰτιατικὴν, Αὐτόν. Περὶ δὲ τῶν πλαγίων τοῦ, ἡμεῖς, καὶ ὑμεῖς, βλ. τὴν Σημ. εἰς τὰς Προσωπ. Ἀντωνυμ.

Σημ. ζ'. Λέξεις τινὲς, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐρίσκονται μετὰ τινος ἐγκλιτικῆς, γράφονται ὡς σύνθετοι, οἷον ὡσε, οὔτε, μέντοι, ὅσις. Δύο ἐγκλιτικά δὲ καὶ θε εὐρίσκονται κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· τὸ μὲν δε (πάντη διάφορον τοῦ Δέ συνδέσμου), εἰς τὰ, ὃ δε, τοιός δε, ὦ δε, δόμονδε κ. τ. λ. τὸ δὲ θε, εἰς μόνον τὸ εὐκτικὸν μόριον

Εἶ, οἶον εἶθε. Τοιαῦτα ἐγκλινόμενα τότε μόνον λαμβάνουσι τῶν ἐπομένων τὸν τόνον, ὅταν οἱ κανόνες ἐξ ἀνάγκης τὸ ἀπαιτῶσιν (οἶον οἴτινές εἰσιν, ᾠδέ τε), ἄλλως ὅμως ὄχι, οἶον οὔτε τι, μέντοι γε.

Σημ. Ζ'. Τὰ διὰ τοῦ, δε, ἐπιτεινόμενα δεικτικὰ μεταβιβάζουσι τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν, οἶον τόσος τοσόσδε, τοῖος τοιόσδε, τηλίκος τηλικόςδε, ἐνθα ἐνθάδε, τοῖσι τοισίδε. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ τόνος οὗτος εἶναι τῆς προηγουμένης λέξεως τόνος, διὰ τοῦτο καὶ τὰ μακρὰ φωνήεντα τῶν Γενικῶν καὶ Δοτικῶν (ς. β.) περισπῶνται οἶον τοσαῦδε, τοσηδε, τοιοῖσδε, ἐν ᾧ τὰ τῶν Ὀνομασικῶν καὶ Αἰτιατικῶν ὀξύνονται, οἶον τοσηδε, τοιούσδε.

§. Η'. Περὶ στιγμῆς καὶ ἄλλων σημείων.

α. Ἡ στιγμὴ, ἥτις κόπτουσα εἰς μέρη τινὰ τὸν λόγον, διορίζει ποιὰν διανάπαυσιν τῆς φωνῆς τοῦ ἀναγινώσκοντος, διαιρεῖται εἰς τελείαν καὶ μέσην καὶ ὑποσιγμὴν· καὶ τῆς μὲν τελείας σημεῖον εἶναι τὸ (.), τῆς δὲ μέσης τὸ (·), τῆς δὲ ὑποσιγμῆς τὸ (,). Ἐρωτήσεως δὲ σημεῖον εἶναι τὸ (;).

β. Ἄλλη παρὰ τὴν ὑποσιγμὴν εἶναι ἡ ὑποδιαστολή (,), τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομεθα πρὸς διάκρισιν τῶν κατ' ἐγκλισιν συνημμένων λέξεων, διὰ νὰ μὴ συμπέσωσι μὲ ἄλλας, οἶον ὄ,τι (Οὐδέτ. τοῦ ὅσις), τό, τε, τὰ ὁποῖα ἄλλως συγχέονται μετὰ τῶν ὅτι, τότε. Περὶ δὲ ἀποσρόφου (') βλ. κατωτ. §. ΚΒ'.

γ. Τῆς δὲ διαιρέσεως τὸ σημεῖον () μεταχειρίζομεθα, ὅτε πρέπει νὰ ἐκφέρωμεν λέξιν τινὰ διηρημένως, ὡς παῖς ἀντὶ παῖς.

§. Θ'. Περὶ μεταβολῆς Γραμμάτων.

Πολλάκις εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν λέξεων οὕτω μεταβάλλονται διὰ τὴν εὐφωνίαν τὰ γράμματα, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν ἐνίοτε νὰ γνωρίσῃ τις τὴν πρωτότυπον λέξιν, εἰὰν ἀγνοῇ τοὺς κανόνας, κατὰ τοὺς ὁποίους γίνεται ἡ μεταβολὴ αὕτη. Θέλομεν λοιπὸν εἰπεῖν τινα περὶ τούτου· καὶ πρῶτον περὶ Συμφώνων.

§. Ι'. Περὶ μεταβολῆς Συμφώνων.

α'. Ὅσα σύμφωνα, ὡς ἀνωτέρω (B. ζ'.) εἶδομεν, ἢ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου προφέρονται, ἢ ἄλλως εἶναι συγγενῆ, συνεθίζουσι νὰ μεταπίπτωσιν εἰς ἄλληλα, ὅταν πάθῃ ἀλλοίωσιν τινα ἢ λέξις. Τοῦτο δὲ δεῖχνύεται μάλιστα ἐκ τῶν διαλέκτων.

Σ η μ ε ι ῶ σ ε ι ς.

- α'. Τὰ δασέα τρέπονται εἰς ἄλληλα, ὡς φλᾶν ἀττικ. ἀντὶ θλᾶν, καὶ φῆρ ἀντὶ θήρ· ὄρνις Γεν. ὄρنيθος καὶ δωρ. ὄρνιχος.
- β'. Καὶ τὰ μέσα, ὡς βλήχων ἀττ. ἀντὶ γλήχων· δᾶ δωρ. ἀντὶ γῆ· ὄδελος δωρ. ἀντὶ ὄβελός.
- γ'. Τὰ ψιλὰ, οἷον κοῦ, κῶς, κοῖος, ὀκοῖος, κῶ, ἰωνικ. ἀντὶ ποῦ, πῶς, ποῖος, ὀποῖος, πῶ· ἐτι πόκα δωρ. ἀντὶ πότε.
- δ'. Τὰ ὑγρά, οἷον ἦνθον, βέντισος, φίντατος δωρ. ἀντὶ ἦλθον, βέλτισος, φίλτατος· πλεύμων ἰων. ἀντὶ πνεύμων· κρίβανος ἀττ. ἀντὶ κλίβανος· πέμπε αἰολ. ἀντὶ πέντε· νίν ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἰων. μίν.
- ε'. Τὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου ὁμοίως ὡς γναφεὺς, κναφεὺς, δάπισ τάπισ· ἐτι δέχομαι, αὐτισῖων. ἀντὶ δέχομαι, αἰθις· ἀσφάραγος ἀττ. τὸ ἰων. ἀσπάραγος.
- ς'. Τὸ σ τρέπεται εἰς τὰ λοιπὰ διὰ τῆς γλῶσσης προφερόμενα, ὡς εἰς τ, οἷον τύ, πλατίον, Ποτειδάιν.

δωρ. ἀντί σύ, πλησίον, Ποσειδών· εἰς θ, οἶον
 θεός, θεῖος ἀντί τοῦ Λακων. σίος, σεῖος· εἰς ν,
 οἶον τύπτομεν ἀντί τοῦ δωρικ. τύπτομες. εἰς ρ,
 ὡς αἱ δωρ. καταλήξεις εἰς αρ, ηρ, ορ, ωρ, ἀντί
 ας, ης, ος, ως.

ζ'. Ἀντί τῶν διπλῶν εὐρίσκονται τὰ συγγενῆ ἀπλά
 καὶ τὸ ἐναντίον, οἶον μάδδα δωρ. ἀντί μάζα·
 καὶ ἀντί τοῦ δόρξ τὸ ζόρξ. Πολλάκις δὲ ἡ ἀρ-
 χαία γλῶσσα, καὶ ἡ αἰολικὴ διάλεκτος ἀντί ζ καὶ
 ψ μετέθετε τὰ δύο ἀπλά, οἶον Σκένος, Σπαλῖς,
 ἀντί ξένος, φαλῖς. Οἱ δὲ Δωριεῖς ἀντί ζ εἰς τὸ
 μέσον μετεχειρίζοντο τὸ σδ, εἶον συρίσδω ἀντί
 συρίζω, μέσδων ἀντί μέζων.

β'. Τὰ δὲ μὴ συγγενῆ Σύμφωνα σπανιώτατα τρέ-
 πονται εἰς ἄλληλα· τοιαῦτα εἶναι Μόγισ ἀντί μόλις·
 κοεῖν ἰών. ἀντί νοεῖν· κελαινός, κελαινὴ ποιητ. ἀτί μέ-
 λας, μέλαινα *).

γ'. Ἀλλὰ καὶ τὰ συγγενῆ δὲν τρέπονται ἀδιαφό-
 ρως εἰς ἄλληλα· διὰ τοῦτο αἱ εἰς τοιαύτας μεταλλα-
 γὰς ῥοπαὶ τῶν διαλέκτων μᾶς χρησιμεύουσι μόνον εἰς
 ἐρμηνείαν τῶν ἀληθῶς εὐρισκομένων τροπῶν. Αὗται πολ-
 λάκις συμβαίνουσιν εἰς ἓν μόνον, ὡς εἶναι τὸ Ἔν ἀντί
 Σύν, τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται εἰς κάμμίαν ἄλλην τῶν
 ἀπὸ σ ἀρχομένων λέξεων.

δ'. Τὰ τι καὶ σσ τρέπονται εἰς ἄλληλα εἰς ταῖς
 περισσοτέρας λέξεις· τὰ δὲ ρρ καὶ ρσ, εἰς πολλάς. Εἴ-
 ναι δὲ τὰ μὲν τι καὶ ρρ τῶν Ἀττικῶν· τὰ δὲ σσ καὶ
 ρσ, τῶν Ἰώνων, π. χ.

*) Πρὸς κατανόησιν τούτου πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι κατ' ἀρ-
 χὰς ὑπῆρχον εἰς τὰς λέξεις ταύτας καὶ τὰ δύο σύμφωνα.
 οὔτω, ΜΟΓΛΙΣ, ΚΝΟΕΙΝ, ΚΜΕΛΑΝ. Τὸ τρίτον τούτων
 βεβαίονεται ἐκ τοῦ τῆς παμφυλιακῆς διαλέκτου, Κμέλεθρον
 ἐντὶ Μέλαθρον.

Α' ττ.	—	Ἰων.	—	Ἄττ.	—	Ἰων.
τάττειν	—	τάσσειν	—	ἄρρην	—	ἄρσην
γλῶττα	—	γλῶσσα	—	θαρρῆειν	—	θαρσειν

εὐρίσκονται ὅμως καὶ ἰωνικὰ εἰς τοὺς δοκίμους ἄττικοὺς συγγραφεῖς, μάλιστα τοὺς παλαιούς.

§. ΙΑ'. Περί δασέων.

α. Τὰ δασέα σύγκεινται ἐκ τῶν συγγενῶν φιλῶν καὶ τοῦ δασέος πνεύματος· διὰ τοῦτο λατινιστὶ γράφονται ρh, th, ch. Ἐὰν λοιπὸν εἰς τὴν σύνθεσιν συμπέσωσι φιλὸν σύμφωνον καὶ δασὺ πνεῦμα, τὸ φιλὸν τρέπεται εἰς τὸ συγγενές δασὺ σύμφωνον, οἷον ἐφήμερος, δεχήμερος, ἀυθήμερος (ἐκ τῶν ἐπί, δέκα, αὐτός, καὶ ἡμέρα). Τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὰς διηρημένας λέξεις συμβαίνει, οἷον οὐχ ὀσίως (οὐκ), καὶ δι' ἀποσρόφου, οἷον ἀφ' οὐ (ἀπὸ, ἀπ') ἀνθ' ὧν (ἀντί, ἀντ').

Σημ. α. Οἱ Ἰωνες φυλάττουσι τὰ φιλά, οἷον ἐπ' ὄσον, μετισάναι (μετά ἰσάναι), κατὰπερ (καθ' ἄπερ). Ἐμειναν ὅμως καὶ εἰς τοὺς Ἄττικοὺς τοιαῦτά τινα ἐκ τῆς παλαιᾶς γλώσσης, ὡς τὰ ἐκ τοῦ ἥλιος καὶ ἵππος, οἷον ἀντήλιος, ἀπηλιώτης, Λεύκιπος, Ἀλκιπος.

Σημ. β. Ἀξία σημειώσεως εἶναι ἡ φιλῶν τινῶν τροπή, καὶ ὁπόταν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ δασέος πνεύματος γράμμα τι παρεμπίπτῃ, οἷον τέθριππον (τετρα - ἵππος) θοιμάτιον (τό, ἰμάτιον) φροῦδος (πρό, ὁδός), φροίμιον ἀντὶ προίμιον, (ἐκ τοῦ Οἴμη ἀντὶ Οἴμη).

β'. Ἐὰν εἰς δύο συλλαβὰς εὐρεθῶσι δύο δασέα, τὸ πρῶτον τούτων τρέπεται εἰς τὸ συγγενές φιλὸν, οἷον πεφίληκα, κεχώρηκα ἀντὶ φεφίληκα, χεχώρικα (ἐκ τοῦ φιλῶ, χωρῶ)· καὶ ἐχεχειρία (ἐκ τοῦ ἔχω, καὶ χεῖρ) ἀντὶ ἐχεχειρία.

γ'. Ἐνίοτε συμβαίνει αὕτη ἡ τροπὴ εἰς τὸν ἀρχικὸν τῆς λέξεως τόπον, καὶ διὰ τοῦτο πάλιν ἀφαιρεῖται, ὅταν λείψῃ ἢ, διὰ τὴν ὁποίαν ἔγειναν, αἰτία, οἷον τρέχω, τρέφω ἀντὶ ΘΡΕΧΩ, ΘΡΕΦΩ, ὅπου πάλιν εἰσάγεται τὸ θ εἰς τὰ ἐκ τούτων γινόμενα, θρέψω, θρεπτήριον, θρέξομαι κ. τ. λ.

δ'. Σπανίως πάσχει τὴν τροπὴν ταύτην τὸ δεύτερον τῶν δασέων, ὡς εἰς τὰ εἰς θι προσαχτικὰ, τιφθητι, ἀντὶ τύφθηθι ὡς τύπηθι.

Σημ. γ'. Εἰς λέξεις τινὰς τρέπουσιν οἱ Ἴωνες μὲν τὸ πρῶτον δασύ, οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὸ δεύτερον, καὶ ἀνάπαλιν, οἷον χιτῶν, ἰωχ. κιθῶν. ἐντεῦθεν, ἐνταῦθα, Ἴων. ἐνθεῦτεν, ἐνθαῦτα.

Σημ. δ'. Ἡ εἰς θην τῶν παθητικῶν κατάληξις τρέπει τὸ προηγούμενον θ ἐπὶ τῶν ῥημάτων Θύειν, Θεῖναι, οἷον ἐτύθην, ἐτέθην· ἀλλ' ὄχι καὶ τῶν ἄλλων δασέων· διότι λέγομεν Ἐχύθην· ἀλλὰ καὶ Ὀρθώθην ἐκ τοῦ ὀρθέω.

Σημ. ε'. Ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὸν κανόνα, α'. ὅσα ἔχουσι πρὸ τοῦ δευτέρου δασέος σύμφωνόν τι, οἷον μάχεσθαι, πεφάνθαι, ἐθρέφθη· ὁμοίως καὶ ὅσα πρὸ τοῦ πρώτου, οἷον σχέθω· β'. ὅσα τρέπουσι τὸ δεύτερον εἰς δασύ διὰ τὸ ἐπόμενον δασύ πνεῦμα, οἷον ἔθηχ' ἡμῖν (ἔθηκε)· γ'. ὅσα ἔχουσι τὰς θεν καὶ θι κατάληξεις, οἷον πανταχόθεν, Κερυνθόθι· δ'. τὰ περισσότερα τῶν συνθέτων, οἷον ἀνθοφόρος, ἀμφιχυθεῖς, ἐφυφαίνω· διότι ἄλλα τινὰ ἀκολουθοῦσι τὸν κανόνα, ὡς τὸ ἐκεχειρία, ἀμπέχω (ἀμφί, ἔχω), ἐπαφή, ἀπεφθος.

Σημ. ς'. Εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν καὶ τὸ δασύ πνεῦμα, ὅτε ἠκολούθει δασύ σύμφωνον, ἐτρέπετο εἰς φίλον, ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἔχω, τὸ ὁποῖον ὅτι ἐδασύνετο, φανερόν ἐκ τοῦ Μέλλοντος Ἐξω. Ἄλλως δὲ μένει ἀτρέπτου τὸ δασύ πνεῦμα, οἷον ἀφή, ὑφαίνω, ἦχι, ὄθεν.

§. IB'. Περί συνδρομῆς συμφώνων.

α. Τρία σύμφωνα, ἢ δύο, τῶν ὁποίων τὸ ἓν εἶναι διπλοῦν, δὲν δύνανται (ἐξαιρουμένων τῶν συνθέτων, δύσφθαρτος, ἐκπτώσις, ἐκψύχω κ. τ. λ.) νὰ τεθῶσι παράλληλα, εἰάν δὲν ἦναι τὸ πρῶτον, ἢ τὸ ἔσχατον ὑγρὸν (ἢ γ ἀντὶ ν), οἷον μεμφθεῖς, σκληρός, τεγγῶ. Ἄλλως εἶναι ἀνάγκη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς καχοφωνίας νὰ ἀφεθῇ ἓν ἐκ τῶν τριῶν. (Βλ. κατωτ. τὰ περὶ Παθ. Παρακ.)

β. Γίνεται ὅμως καὶ ἐκ δύο συμφώνων πολλάκις καχοφωνία, τὴν ὁποίαν ἀποφεύγομεν κατὰ τοὺς ἐπομένους κανόνας.

Σημ. α'. Ἐὰν τὸ ὑγρὸν μ ἢ ν δι' ἀποβολῆς φωνήεντος συνέλθῃ μετὰ τοῦ λ ἢ ρ, τίθεται μετὰξὺ αὐτῶν τὸ πρὸς τὸ πρῶτον τῶν ὑγρῶν συγγενὲς μέσον (β, δ), οἷον μεσημβρία (ἐκ τοῦ ἡμέρα), μέμβληται (ἐκ τοῦ μέμληται), ἀνδρὸς ἐκ τοῦ ἀνήρ.

Σημ. β'. Ἀποφεύγομεν τὴν καχοφωνίαν ἐνίοτε καὶ διὰ μεταθέσεως, ὡς ἔγεινε τὸ Πνύξ ἐκ τοῦ ΠΥΚΝ, τὸ ὅποιον διεσώθη εἰς τὰ Πυκνός, Πυκνί (βλ. Κλίσι. Ἀνώμ.). Γίνεται δὲ καὶ χωρὶς ἀνάγκης μετάθεσις, οἷον κραδία ἀντὶ καρδία, ἀταρκός ἀντὶ ἀτραρκός, βάρδισος ἀντὶ βράδισος.

Σημ. γ. Εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν συνήρχοντο δύο σύμφωνα ὁμοῦ, τῶν ὁποίων τὸ ἓν μετὰ ταῦτα ἔλειψεν, εἰς χρῆσιν ὃν εἰς τοὺς Ποιητὰς μόνον δι' ἔμφασιν, ἢ διὰ τὸ μέτρον, οἷον πτόλεμος, πτόλις ἀντὶ πόλεμος, πόλις. Τοιοῦτον καὶ τὸ χθαμαλός ἐκ τοῦ χαμαί.

Σημ. δ'. Τὸ ἐναντίον δὲ τὸ σ προσίθεται ἀσμένως ἔμπροσθεν ἄλλων συμφώνων, ὡς τὸ ἰωνικὸν καὶ ἄττικὸν σμικρὸς ἀντὶ μικρός· καὶ σμίλαξ, σκεδάω, μίσγω, ὀπισθεν κ. ἀντὶ τῶν παλαιῶν μίλαξ, κεδάω, ΜΙΓΩ, ὀπιθεν.

§. ΙΓ'.

α. Ὄταν συνδράμωσι δύο ἄφωνα διαφόρων ὀργάνων, πρέπει πρὸ φιλοῦ νὰ τεθῆ φιλὸν, καὶ δασὺ πρὸ δασέος, καὶ πρὸ μέσου μέσον, οἷον ἐκ τοῦ Γράφω (ὅταν προσεθῆ ἡ συλλαβὴ τος, δην) γίνεται γραΠΤός, γράΒΔην· καὶ πλεΧΘεῖς ἐκ τοῦ Πλέκω.

β. Ὄταν δὲ συμβῆ νὰ τραπῆ τι ἐκ τῶν δύο τούτων ὁμοειδῶν, τρέπονται πάντοτε καὶ τὰ δύο ὁμοῦ, οἷον ἐκ τοῦ Ἐπτά καὶ Ὄκτώ, γίνεται ἔΒδομος, ὀΓδοος· καὶ ἐΦΘήμερος (ἐκ τοῦ ἐπτά, ἡμέρα), καὶ γύΧΘ' ὄλην (ἐκ τοῦ νύκτα ὄλην).

γ. Μόνη ἢ Ἐκ Πρόθεσις μένει πρὸ πάντων τῶν συμφώνων ἀτρεπτος, οἷον ἐκθειναι, ἐκδοῦναι.

§. ΙΑ'.

α. Πολλάκις σύμφωνόν τι διπλασιάζεται· συμβαίνει δὲ τοῦτο εἰς μόνα τὰ ἡμίφωνα λ, μ, ν, ρ, σ καὶ εἰς τὸ τ (§. Ι. δ'). Ὄταν εἰς λέξιν τινὰ, ἀπὸ ρ ἀρχομένην, διὰ τινος τροπῆς πρὸ τοῦ ρ τεθῆ φωνῆεν, διπλασιάζεται τὸ ρ, οἷον ἔρρεπον, ἀρρεπής (ἐκ τοῦ ῥέπω καὶ α, καὶ ε), περιῥρέω (ῥέω, περί), πλὴν τῆς εὐδιφθόγγου, οἷον εὐρῶσος.

β. Οὐδέ ποτε εὐρίσκονται παράλληλα δύο δασέα, ἀλλ' ἔχουσι πρὸ ἑαυτῶν τὸ συγγενὲς φιλόν, οἷον Σαπφώ, Βάκχος, Πιτθεύς.

Σημ. α. Οἱ μὴ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα πολλάκις διὰ τὸ μέτρον, οἷον ὄσσον, ὄττι, ἔννεπε, ἀντὶ ὄσον κ. τ. λ. Οὕτω δὲ καὶ, σχύφος, ὄχχος ἀντὶ σχύφος, ὄχος. Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει εἰς ὅλα, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ἡμίφωνα.

Σημ. β. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τῶν διπλῶν οἱ Ποιηταὶ μεταχειρίζονται κατὰ τὴν χρεῖαν τῶν τῶν

ἀπλᾶ, οἷον Ἀχιλεὺς, Ὀδυσσεὺς ἀντὶ Ἀχιλλεύς, Ὀδυσσεύς· καὶ ἔρεξε ἀντὶ ἔρρεξε (ἐκ τοῦ ῥέζω).

§. ΙΕ.

Ἐὰν εὐρεθῶσι πρὸ τοῦ σ τὰ β, π, φ καὶ γ, κ, χ συνισῶσι μετ' αὐτοῦ τὰ συγγενῆ διπλᾶ ψ καὶ ξ, αἶον λείπω, λείψω· γράφω, γράψω· λέγω, λέξω· σείχω, σείξω καὶ Ἄραβες, Ἄραψι· γρύφες, γρυψί κ. τ. λ. Πλήν τῶν ἐκ τῆς Ἐκ Προθέσεως συνθέτων, οἷον ἐκσῶζω.

§. Ις'.

α. Τὰ διὰ τοῦ οὐρανίσκου καὶ τῆς γλώσσης προφερόμενα σύμφωνα, εἰάν εὐρεθῶσι πρὸ τοῦ μ, τρέπονται τὰ μὲν κ. χ εἰς γ, ὡς πλέκω, πλέγ-μα· τεύχω, τέτυγ-μαι· τὰ δὲ δ, θ, ζ, τ εἰς σ, ὡς ἄδω, ἄσ-μα· πείθω, πέπεισ-μαι· ψηφίζω, ψήφισ-μα· πλάττω, πλασ-μα. (Βλ. τὰ περὶ Παθ. Παρακ. κατωτ.). Μένουσιν ὅμως ἐνίοτε καὶ ἄτρεπτα, ὡς ἀκμή, αἰχμή, ἴδμων, κευθμῶν, πότμος, ὄδμή ιων. ἀντὶ ὀσμή (ἐκ τοῦ ὄζω, ΟΔΩ).

β. Τὰ δὲ διὰ τῶν χειλέων προφερόμενα πρὸ τοῦ μ τρέπονται καὶ αὐτὰ εἰς μ, οἷον λείπω, λέλειμ-μαι· τρίβω, τρίμ-μα· γράφω, γραμ-μή.

§. ΙΖ.

Τὰ διὰ τῆς γλώσσης προφερόμενα δ, θ, τ εὐρίσκονται μόνον πρὸ τῶν ὑγρῶν· πρὸ δὲ τοῦ σ, ἀποβάλλονται, ὡς ἄδω, ἄ-σω, πείθω πεί-σω, σώμα-τα σώμα-σι· εὐρεθέντα δὲ πρὸ ἄλλων ὁμοειδῶν τρέπονται εἰς σ, οἷον ἦδω ἦσ-θην, πειθω πεισ-τέον.

§. ΙΗ.

α. Τὸ δὲ ν πρὸ τῶν δ, θ, τ μόνων μένει ἄτρεπτον· πρὸ δὲ τῶν διὰ τῶν χειλέων προφερομένων τρέπεται.

εἰς μ, καὶ πρὸ τῶν διὰ τοῦ οὐρανίσκου εἰς γ, οἷον συμ-
πάσχω, ἐμβαίνω, ἐμφέρω, ἐμφυχος· ἐγκάλῳ, συγ-
γενές, ἐγχειρίζω, ἐγξέω. Πλὴν τῶν ἐγκλιτικῶν, οἷον
Τόνγε, Οὔπερ· τὰ ὁποῖα ὅμως, ἂν καὶ διὰ σαφήνεια
γράφονται οὕτως, ἀπαγγέλλονται ὅμως ὡς μ καὶ γ *).

β'. Πρὸ δὲ τῶν ὑγρῶν ἂν εὐρεθῆ, μεταβάλλεται
εἰς αὐτὸ τὸ ὑγρὸν, οἷον συλλέγω, ἐλλείπω, ἐμμένω,
συρράπτω· μένει ὅμως πολλάκις ἄτρεπτον εἰς τὰ ἐκ
τῆς Εὔ καὶ τοῦ ρ, οἷον ἐνράπτω.

γ'. Πρὸ δὲ τοῦ σ καὶ ζ εἰς τὴν σύνθεσιν ἢ φυλάτ-
τεται, ἢ τρέπεται εἰς σ, ἢ παντελῶς ἀποβάλλεται (μά-
λισα εἰς τὰς κλίσεις), οἷον δαίμον-ες δαίμο-σι, μῆν-ες
μη-σίν.

δ'. Ἐὰν μετὰ τοῦ ν ἀποβληθῆ καὶ δ, ἢ θ, ἢ τ,
τότε τὸ βραχὺ φωνῆεν γίνεται μακρὸν, οἷον πάντες
πᾶ-σι, τύφαντ-ες, τύψα-σι· διὰ τοῦτο καὶ τὸ ε
τρέπεται εἰς ει, καὶ τὸ ο εἰς ου, οἷον σπένδ-ω σπεί-
σω, ἐχόντ-ες ἐκού-σιν.

Σημ. α'. Τὰ ἐξαιρούμενά τοῦ κανόνος, ὡς Πέφαν-
σαι, Πέπανσις, Ἑλμινς, εἶναι σπάνια, καὶ μαθητά-
νονται μὲ τὴν μελέτην.

Σημ. β'. Πρὸ τοῦ σ καὶ ζ μένει ἢ Εὔ ἄτρεπτος,
οἷον ἐνσεῖω. Τὰ δὲ Σύν καὶ Πάλιν μεταβάλλουσι τὸ
ν εἰς σ, οἷον συσσιτία, παλίσσυτος· ἐπομένου δὲ καὶ
ἐτέρου συμφώνου, ὁμοίως καὶ πρὸ τοῦ ζ, ἢ Σύν ἀπο-
βάλλει τὸ ν, οἷον σύσημα, συσκιάζω, συζυγία· τὸ δὲ
Πάλιν φυλάττει αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἷον παλίν-
σκιος. Τὸ δὲ Ἄγαν ἀποβάλλει τὸ ν πανταχοῦ, ὅ-
που δὲν γίνεται διπλασιασμός, οἷον ἀγάκλυτος.

*) Τοῦτο βεβαιόνηται καὶ ἐκ παλαιῶν ἐπιγραφῶν, ὅπου εὐρε-
θη γεγραμμένον Τὰμ βουλάν, Τὸγ χρηματισμον κ. τ. λ. ἀντὶ
Τὰν βουλάν, Τὸν χρηματισμέν.

§. ΙΘ. Περί μεταβολῆς φωνήεντων.

α. Τὰ φωνήεντα διαιροῦνται (Β. έ.) εἰς μακρὰ καὶ βραχέα καὶ δίχρονα. Εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν τὸ ε καὶ ο ἐλαμβάνοντο, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ φωνήεντα, καὶ ἀντὶ μακρῶν καὶ ἀντὶ βραχέων· μετὰ ταῦτα ὅμως ὡς μακρὰ εἰσῆχθησαν τὰ η καὶ ω.

β. Ἀλλ' ὅμως, ἐὰν δι' ὁποιανδήποτε αἰτίαν τὸ ε καὶ ο γίνῃ μακρὸν, σπανίως συμβαίνει ἢ τροπὴ εἰς η καὶ ω· διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ μὲν ε μεταβάλλεται εἰς ει, τὸ δὲ ο εἰς ου. Βλ. ΙΗ. δ'. καὶ Κ. β'.

Α. Σημεώσεις ἐκ τῶν διαλέκτων.

α. Οὕτω τρέπουσι πολλάκις οἱ Ἴωνες τὸ ε καὶ ο, ὅταν ἀκολουθῇ ἡμίφωνον, οἷον ξείνος, εἵνεκα, ἀντὶ ξένος, κ. τ. λ. καὶ νοῦσος, πούλυς, κούρη, ἀντὶ νόσος κ. τ. λ. Ἐπι ὅταν μετὰ τὸ ε ἀκολουθῇ φωνῆεν, οἷον λείων, σπεῖος, χρύσειος, ἀντὶ λέων κ. τ. λ. Τοιαύτας ἀδείας μεταχειρίζονται οἱ ποιηταί, καὶ μάλιστα οἱ ἐποποιοί. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν δὲν συμβαίνει κατὰ τὸ ἀρέσκον, οὐδὲ πάντοτε· διότι ποτὲ δὲν συγχωρεῖται π. χ. εἰς τὰς λέξεις, πόλις, τόνος, μένος, περὶ κ. τ. λ.

β. Ἐὰν α καὶ ο πρὸ φωνήεντος γένωσι μακρὰ, τὸ μὲν α τρέπεται εἰς αι, τὸ δὲ ο εἰς οι, οἷον αἰετός, αἰεὶ, ποίη, ἰων. ἀντὶ αἰετός, αἰεί, πόα.

γ. Ἄλλοτε γίνεται τὸ ἐναντίον, οἷον ἔδειξε ἀντὶ ἔδειξε (δείκνυμι), μέζων, κρέσσων, χερός (Γεν. τοῦ, χεῖρ), ἀντὶ μείζων κ. τ. λ. Ἀντὶ τοῦ βούλεσθαι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον βόλεσθαι· οἱ δὲ Δωριεῖς τὰς εἰς ους Αἰτιατικὰς ἐσχημάτιζον εἰς ος. (Βλ. Β'. Κλίσι.)

δ. Ἄλλως δὲ μεταχειρίζονται οἱ Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς πολλάκις ω ἀντὶ ο καὶ ου, καὶ οι ἀντὶ ου πρὸ τοῦ σ, οἷον κῶρος, ἀντὶ κόρος, ἢ κοῦρος, δῶλος ἀντὶ

δοῦλος, ὦν (ὡς καὶ οἱ Ἴωνες) ἀντὶ οὖν· Μῶσα καὶ Μοῖσα ἀντὶ Μοῦσα, ἀκοίση ἀντὶ ἀκούση (ἐκ τοῦ ἀκούω)

εἰ. Τὸ η προήλθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλείζον ἐκ τοῦ α, τὸ ὁποῖον ἐπεκράτει εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἔμεινε τῶν Δωριέων χαρακτηριστικὴ φωνή· διότι οὗτοι ἀντὶ η μεταχειρίζονται α, οἷον ἄμερα, φάμα, ζᾶναι, ἀντὶ ἡμέρα, φήμη, ζῆναι. Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ποιήματα τῶν χορῶν. (Βλ. Α. β. καὶ γ.)

ς. Ἐὰν δὲ τὸ ἐναντίον οἱ Ἴωνες ἐνίοτε τὸ η τρέπουσιν εἰς α, τὸ α ὅμως τοῦτο εἶναι βραχύ, ἀράρυϊα ἀντὶ ἀρηρυϊα κ. τ. λ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ α τῶν ἰωνικῶν, λέλασμαι (ἐκ τοῦ λήθω), μεσαμβρία ἀντὶ μεσημβρία πρέπει νὰ συζέλληται εἰς τὴν προφορὰν.

ζ. Ἄλλως δὲ ἀγαπῶσιν οἱ Ἴωνες πάντοτε τὸ η, καὶ μεταχειρίζονται τοῦτο ἀντὶ τοῦ μακροῦ α, οἷον ἡμέρη, σοφίη (-ία), ἡῆρ ἡέρος ἀντὶ ἄῆρ ἄέρος· ἰητρός, θώρηξ, ἀντὶ ἰατρός, θώραξ (-ακος), πρήσσω, πρήγμα, ἀντὶ πράσσω, πράγμα· ὄθεν καὶ νῆυς, γρηῆς ἀντὶ ναῆς, γραῆς· καὶ η ἀντὶ αἰ εἰς τὰς εἰς ἦς, ἦσι πληθ. Δοτ. τῆς Α. Κλίσι.

η. Ἀντὶ τοῦ ε μεταχειρίζονται οἱ Ἴωνες ἐνίοτε τὸ η, ὡς βασιλῆα ἀντὶ βασιλέα· καὶ τὴν εἰ δίφθογγον ἀναλύουσιν εἰς ηἰ, ὡ κληῖς, ἀγγῆιον, βασιληῆ, ἀντὶ κλεις, ἀγγεῖον, βασιλεία. Οἱ Δωρεῖς δὲ ἀντὶ τοῦ εἰ πρό φωνήεντος ἔχουσιν η, οἷον σαμῆον ἀντὶ σημείον.

θ. Ἐπι τρέπουσιν οἱ Ἴωνες τὸ α πρὸ τῶν φωνηέντων, καὶ τῶν ὑγράων συμφώνων, εἰς ε, ὡς τέσσαρα, ἔρσην, ἕελος, ὄρεουσι, ἀντὶ τέσσαρα, ἄρσην, ὑαλος, ὄραουσι· ἄλλοτε δὲ τὸ ε εἰς α, ὡς τράπω, τάμνω, μέγαθος, ἀντὶ τρέπω, τέμνω, μέγεθος.

ι. Ὅταν δὲ εὔρεθῆ α μακρὸν πρὸ τοῦ ο, τρέπουσιν οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἀττικοί, τὸ μὲν α εἰς ε, τὸ δὲ ο εἰς ω, ὡς λεῶς, νεῶς, χρέωμαι, ἀντὶ λαός, ναός, χράομαι. Ἐ*

τούτου ἑρμηνεύεται ἢ εἰς εω ἰωνικὴ Γεν. ἐκ τῆς εἰς αο παλαιᾶς (Βλ. Α'. Κλίσι.) *).

ιά. Οἱ Ἴωνες εἰς τὰ ἐκ τοῦ Αὐτός σύνθετα, καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ Θαῦμα (θαυμάζω κ. τ. λ.) καὶ Τραῦμα, τρέπουσι τὸ αυ εἰς ωῦ ἢ ωῦ, ὡς ἔμεωτον, ἔωτον, θῶῦμα, τρώῦμα. Τὸ δὲ ἀπλοῦν Αὐτός ἔμεινεν ἄτρεπτον· διότι τὸ Ωὐτός εἶναι ἀντὶ τοῦ Ο' αὐτός (ΚΑ. Σημ. ε').

ιβ'. Ἄλλαι τροπαί, ὡς οἱ δωρισμοὶ πρώτος, Ποτειδάν, ἀντὶ πρώτος, Ποσειδών· ὄνομα ἀντὶ ὄνομα· καὶ οἱ ἰωνισμοὶ Ἰσίη ἀντὶ Ἐσία κ. τ. λ. πρέπει νὰ σημειωθῶσι καθ' ἓν ἕκαστον.

Β'. Σημειώσεις περὶ ἐκτάσεως συλλαβῶν καθόλου.

α'. Ἡ ποιητικὴ τροπὴ τοῦ ε καὶ ο γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰωνικῶς εἰς ει καὶ οη· διότι σπανιώτατα τὸ ο τρέπεται εἰς ω, ὡς δύω, Διώνυσος ἀντὶ δύο, Διόνυσος. Ἐὰν δὲ τὰ α, ι, υ, εἰς τὴν συνήθη φωνὴν βραχέα ὄντα, ἦναι εἰς τὴν ἀρχαίαν, ἢ ποιητικὴν γλῶσσαν μακρά, ὡς Ἰλίου (διὰ μακροῦ λι) καὶ ἀνὴρ (διὰ μακροῦ ἄ) κ. τ. λ., τοῦτο δὲν φαίνεται εἰς τὸν σχηματισμὸν, ἐκτὸς ἐνίοτε διὰ τοῦ τόνου, ὡς ἴσος ἀντὶ ἴσος.

β'. Κατὰ τὸν ἀρχαῖον ὁμοῦς τρόπον τοῦ γράφειν δὲν ἐσημαίνετο παντάπασι τῶν συλλαβῶν τὸ μῆκος· διότι οὔτε τὰ η, ει καὶ ω, ου ἦσαν εἰς χρῆσιν ἀντὶ τῶν ε, καὶ ο· οὔτε τὰ διπλά σύμφωνα τότε ὑπῆρχον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους ἐσαλεύετο ἢ τούτων

*) Ἀυτὴ ἡ τροπὴ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ἐπίθετον ἱλαως, ὡν ἀντὶ ἱλαος, ον· καὶ εἰς τὴν Γεν. νεῶς ἀντὶ ναός ἐκ τοῦ ναῦς· καὶ εἰς Κύρτά τινα εἰς ἄος, οἶον Μενέλεως, Ἀμφιάρεως· ὅχι ὁμοῦς καὶ εἰς τὰ εἰς ἄος, ὡς Οἰνόμαος.

χρήσις, ἕως οἱ Γραμματικοὶ διώρισαν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν σταθερά τινὰ τούτων σημεῖα.

γ'. Αὐτοὶ οὗτοι ἐσημείωσαν καὶ τῶν παλαιῶν ποιητῶν τὰς μετρικὰς τῶν συλλαβῶν ἐκτάσεις· ἀλλ' ἡ χρήσις δὲν ἔμεινε σταθερά· διότι πολλάκις ἔγραφον ἀπλῶς τὰς τοιαύτας ἀμφιβόλους λέξεις, ἀφίνοντες εἰς τοὺς πεπαιδευμένους ἀναγνώσας τὴν ὀρθὴν καὶ ἔμμετρον ἀπαγγελίαν. Τοιαῦτα εἶναι τὰ ποιητικὰ Ὀλοῆ (Ἰλ. χ., 5.) μὲ μακρὰν παραλήγουσαν, καὶ Διεμοιρᾶτο (Ὀδ. ζ., 434), ὅπου τὸ μ πρέπει νὰ ἐκφωνηθῆ διπλοῦν, ὡς εἰς τὸ Ἐμμαθεν. Ἐὰν λοιπὸν εἰς τὸν Ὀμηρον ἢ πρώτη συλλαβὴ τοῦ Ἀπόλλων, ἀπονέεσθαι, συνεχές, ὄφισ, εἶναι ἀντὶ μακρᾶς, ζητεῖται, ἂν τοῦτο ἐγένετο δι' ἐκτάσεως τοῦ φωνήεντος, ἢ διὰ διπλασιασμοῦ τοῦ συμφώνου.

δ'. Εὐρίσχεται δὲ πολλάκις διπλοῦν συμφώνον μετὰ μακρὸν φωνῆεν, οἶον μᾶλλον, ἥσων, Ὑμηττός, πράσσω (ἰων. πρήσσω), Κηφισσός, Τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο τούτων συμφώνων παραλείπουσί τινες τῶν ἐκδοτῶν εἰς τὰ Κύρια κατὰ συνήθειαν παλαιὰν, γράφοντες Κνωσός, Παρησός, Κηφισός. Σημείωσαι δὲ ὅτι λέξεών τινων τὸ συμφώνον ἐδιπλασίουζον μεταγενέστεροι ἀντιγραφεῖς μόνον, διότι ἠγνόουν, ὅτι τὸ φωνῆεν εἶναι καθ' ἑαυτὸ μακρὸν, ὡς τὸ σ εἰς τὰ, ἔασι, ἔασας, Νύσα, Διόυσος.

§. Κ'. Περὶ καθαρῶν καὶ συναϊρουμένων.

α'. Καθαρὰ λέγονται, ὅσα πρὸ τοῦ φωνήεντος τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχουσιν ἄλλο φωνῆεν, ὡς σόφια, χρύσεος, τιμάω. Ταύτην τῶν φωνήεντων τὴν συνδρομὴν, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶσιν οἱ Ἴωνες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σπουδάζουσι ἢ ἀποφεύγουσιν οἱ Ἀττικοί.

β.) Ἀποφεύγουσι δὲ αὐτὴν μάλις διὰ τῆς συναϊρέσεως, ἥτις δύο φωνήεντα συνάπτει εἰς ἓν μακρόν.

α.) δύο φωνήεντα συνισῶσι καθ' ἑαυτὰ δίφθογγον, καὶ οὕτω γίνεται

αι μὲν καὶ οι ἐκ τοῦ εἶ καὶ οἶ, ὡς τείχεῖ τείχει, αἰδοῖ, αἰδοῖ.

α δὲ καὶ ἠ καὶ ω ἐκ τῶν αἶ, ἠῖ, ωῖ, ὡς γήραϊ γήρα, Ὠρήισσα Ὠρήισσα, λῶϊσος, λῶϊσος.

β) δύο φωνήεντα τρέπωνται εἰς ἓν συγγενὲς μακρόν· καὶ γίνεται λοιπὸν,

η ἐκ τοῦ εα — ὡς τείχεα τείχη, κέαρ κῆρ.

ει ἐκ τοῦ εε — ὡς φίλεε φίλει, ῥέεθρον ῥεῖθρον.

ω ἐξ { αο καὶ αου — ὡς τιμάομεν τιμῶμεν, τιμάου
τιμῶ.
οα — οη — ὡς αἰδόα αἰδῶ, ἀκριβόητε ἀκριβῶτε.

ου ἐκ τοῦ { οο — ὡς πλόος πλοῦς ἀκριβόομεν ἀκριβούμεν.
οε — ὡς ἠκρίβοε ἠκρίβου.
εο — ὡς τείχεος τείχους, φιλέομεν φιλούμεν.

γ.) Μακρόν τι φωνῆεν καταπίνει ἕτερον φωνῆεν χωρὶς τινος τροπῆς. Τοῦτο συμβαίνει μάλις εἰς τὸ

ε πρὸ μακροῦ, ἢ μετὰ μακρόν φωνῆεν, ὡς φιλέω φιλῶ, δαφνήεντος δαφνήντος.

α καὶ ο καταπίνονται μόνον ἀπὸ συγγενῆ καὶ ἀπὸ τὸ ω, ὡς τιμάω τιμῶ, Ποσειδᾶων Ποσειδῶν, λᾶας λᾶς, ἀκριβόουσι ἀκριβοῦσι, πλόοι πλοῖ.

δ.) τὰ δίχρονα α, ι, υ, καὶ βραχέα ὄντα, καταπίνουσι τὸ ἐπόμενον φωνῆεν, καὶ γίνονται μακρά,

ὡς ἄεθλος ἄθλος, τίμαε τίμαᾶ, ἴφιῖ ἴφι (Δοτ.),
 ἰχθύες ἰχθύς.

γ'. Ἐὰν δίφθογγος, ἔχουσα ι (τὸ αὐτὸ κρατεῖ
 καὶ περὶ τῶν καταχρησικῶν), συναيرهθῆ μετὰ φωνή-
 εντος προηγουμένου, τὰ πρῶτα δύο φωνήεντα μετα-
 βάλλονται κατὰ τοὺς ἀνωτέρω κανόνας, τὸ δὲ ι ἢ υ
 πογράφεται, ὡς τύπτ-εαι τύπτ-η, αἰ-δω ἄ-δω,
 αἰ-δῆ ὤ-δῆ, τιμ-αἰ τιμ-ᾶ (τιμ-ἄη)· ἢ ἀπο-
 βάλλεται, εἰὰν τὸ γινόμενον φωνῆεν δὲν ἐπιδέχεται υ
 πογραφὴν, ὡς ἀκριβ-οῖεν ἀκριβ-οῦν, Ὀπόεις Ὀπούς.

Σημ. α'. Οἱ κανόνες οὔτοι κρατοῦσιν ἐπὶ τῆς συν-
 αιρέσεως τῶν ὁμαλῶν. Περὶ δὲ τῶν ἀνωμάτων καὶ
 ἐξαιρουμένων θέλομεν εἰπεῖν κατωτέρω εἰς τὰς Κλίσεις
 καὶ Συζυγίας. Περὶ δὲ τῆς Κράσεως βλ. τὸν ἐπόμε-
 νον παράγρ.

Σημ. β'. Καθὼς οἱ Ἀττικοὶ συναيروῦσιν, οὕτω
 διαιροῦσιν οἱ Ἴωνες τὰ μακρὰ εἰς τὰ ἀπλούστερα μέρη των,
 π. χ. ἀγγήιον ἀντὶ ἀγγεῖον, τύπτει ἀντὶ τύπτῃ· φιλέει,
 ἐπαινεει κ. τ. λ. ἀντὶ φιλή (τὸ ὑποῖον συναιρούμενον
 καὶ δεύτερον, γίνεται φιλή). Ἔχει ὅμως καὶ ἡ δωρι-
 κὴ διάλεκτος πολλὰ διηρημένα.

Σημ. γ'. Ἴωνικὸν εἶναι καὶ ἡ εἰς τοὺς ἐποποιούς
 συνήθης τῶν διφθόγγων διαίρεσις, ὡς παῖς ἀντὶ παῖς,
 οἶω, εὐτροχος κ. τ. λ. Ἔτι ἡ ἕκτασις φωνηέντων τινῶν,
 οἶον φάνθεν, κρήναν ἀντὶ φάνθεν, κρήνον· καὶ ἡ τοῦ
 ε προσθήκη, ὡς ἥλιος, εἰχοσι, ἀδελφεός, τουτέου,
 ἀντὶ ἥλιος κ. τ. λ.

Σημ. δ'. Εἰνίστε ἐνεργοῦσιν οἱ Ἴωνες τὴν τῶν φω-
 νηέντων συνδρομὴν δι' ἀποβολῆς συμφώνου, ὡς τέραος
 ἀντὶ τέρατος. (βλ. ΜΖ. καὶ Γ. Σημ. εἰς τὸ Τύπτω).

Σημ. ε'. Εἰνίστε ὅμως συναيروῦσι τὰ εἰς τοὺς Ἀτ-
 τικοὺς διηρημένα, οἶον ἱρός ἰων. ἀντὶ ἱερός· καὶ ἔχου-
 σι κοινὴν μὲ τοὺς Δωριεῖς ἰδιαιτέραν τινὰ συναίρεσιν

τοῦ εθ εἰς ευ, οἷον πλεῦνες ἀντὶ πλέονες, ποιούμενος ἀντὶ ποιούμενος. Σημείωσαι δὲ, ὅτι οἱ παλαιοὶ τῶν ἰωνίζοντων ἐποποιῶν μετεχειρίζοντο τὴν συναίρεσιν συχνότερον παρὰ τοὺς ὕστερον ἰωνικοὺς λογογράφους.

Σημ. ζ'. Οἱ παλαιοὶ ἔγραφον ἀσυναίρετα πολλάκις τὰ φωνήεντα, ἀφίνοντες τὴν συναίρεσιν εἰς τοὺς ἀπαγγέλλοντας, ὡς φαίνεται εἰς τὸ δισύλλαβον Νείκεα κ. τ. λ. Αὕτη ἡ χρῆσις ἐφυλάχθη καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ποιητὰς εἰς πολλὰ μέρη. Βλ. κατωτ. τὰς Σημ. εἰς τὰ περὶ χρόνων κατὰ τὸ τέλος.

Σημ. ζ'. Ἄν καὶ τὰ ἐκ συναίρεσεως συνιστάμενα φωνήεντα πρέπει νὰ ἦναι μακρὰ, εὐρίσκονται ὅμως τινὰ εἰς α καὶ ι ἀντὶ βραχέων, ὡς τὰ κέρα, τὰ κρέα καὶ ἡ Δοτικὴ Κλέοβι (ἐκ τοῦ Κλεοβίς), ὅπου ἀνάγεται καὶ τὸ Δαί (ι), καὶ ἄλλα τινὰ ποιητικά. (Βλ. ΜΘ. Σημ. δ'.)

Σημ. η'. Ἐὰν δὲ ὁ τόνος δὲν ἦναι εἰς ἓν ἐκ τῶν δύο ἀπλῶν φωνηέντων, δὲν λαμβάνει αὐτὸν οὐδὲ τὸ ἐκ τούτων γινόμενον, οἷον περίπλοος — περίπλους, ἐτίμων — ἐτίμων. Ἐὰν ὅμως ἔχη τὸν τόνον τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο φωνηέντων, τότε ῥέχεται αὐτὸν καὶ τὸ γινόμενον· καὶ ἂν πέσῃ εἰς τὴν λήγουσαν, εἰάν μὲν ἦτο πρότερον εἰς τὴν παραλήγουσα, θέλει εἶσθαι περισπωμένη, οἷον φιλέω — φιλῶ, νόος — νοῦς· εἰάν δὲ ἦτο εἰς τὴν λήγουσαν, ὄξεϊα, ὡς εἶαν — ἦν, ἐσαός — ἐσῶς, δαίς — δάς, Θραϊῖξ — Θράξ. Ἐξαιροῦνται ὀλίγα τινὰ, ὡς Λητόα — Λητώ.

Σημ. θ'. Σπανίως μετατίθεται ὁ τόνος εἰς τὰ συναίρουμένα, οἷον ἀέργος — ἀργός, δελέατος — δέλητος, χρύσεος — χρυσοῦς,

§. ΚΑ'. Περὶ Χασμωδίας.

α. Ὅταν δύο παραλλήλως χειμένων λέξεων ἡ πρώτη τελευτᾷ εἰς φωνήεν, καὶ ἡ δευτέρα ἀρχῆται ἀπὸ φωνήεντος, προξενεῖται καχοφωνία τις ἐκ τούτου, τὴν

ὅποιαν ὀνομάζουσι χασμωδίαν. Ἀπέφευγον λοιπὸν αὐτὴν οἱ Ποιηταί, καὶ μάλιστα οἱ Ἀττικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ λογογράφοι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον (πλὴν τῶν Ἰόνων), διὰ τῆς συναλοιοφῆς καὶ τῆς παρενθέσεως τοῦ Ἐφελευσιτικοῦ ὦ.

β'. Ἡ δὲ Συναλοιοφῆ (ένωσις οὔσα δύο συλλαβῶν εἰς μίαν) διαιρεῖται εἰς Θλίψιν καὶ Κράσιν· καὶ Θλίψις μὲν γίνεται, ὅταν τῶν δύο φωνηέντων τὸ ἐν ἀποβληθῆ, ὡς εἰς τὰ, φιλω, σαυτοῦ, φοβέο, ἀντὶ φιλέω, σεαυτοῦ, φοβέο. Κράσις δὲ εἶναι, ὅταν εἰς ἐν χωνευθῶσι τὰ δύο φωνήεντα.

Σημ. α'. Πᾶσα Κράσις κάμνει μακρὸν φωνῆεν, διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνεται, ἀπὸ τὴν δι' ἀποσρόφου Θλίψιν, ὡς τὰ ληθές, κα'ρετῆ, τὰλλα, ἀντὶ τὸ ἀληθές, καὶ ἀρετῆ, τὰ ἄλλα, με βραχὺ α.

Σημ. β'. Τὸ ι τότε μόνον ὑπογράφεται, ὅταν αἱ συλλαβαί, αἱ ὁποῖαι μέλλουσι νὰ συναϊρεθῶσιν, ἔχωσιν εἰς τὸ τέλος ι, οἷον Κατὰ ἀντὶ Καὶ εἶτα· ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὸ Κάν, ἐκτοῦ Καὶ ἂν, οὔδ' εἰς τὸ Καπειτα, ἐκ τοῦ Καὶ ἐπειτα.

Σημ. γ'. Τὸ ἐπάνω τῆς Κράσεως σημειούμενον (') δὲν εἶναι οὔτε πνεῦμα φίλον, οὔτε ἀπόστροφος (KB.), ἀλλ' ἴδιον τῆς Κράσεως σημεῖον, τὸ ὁποίου οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ὠνόμαζον Κορωνίδα.

Σημ. δ'. Ἡ Κράσις συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὸ Ἄρθρον, οἷον οὐκ, οὔπί, ἀντὶ ὁ ἐκ, ὁ ἐπί· τοῦναντίον, τοῦπος ἀντὶ τὸ ἐναντίον, τὸ ἔπος· τοῦνομα ἀντὶ τὸ ὄνομα· τὰμά, τὰπί, ἀντὶ τὰ ἐμά, τὰ ἐπί· τὰγαθὰ, τὰλλα ἀντὶ τὰ ἀγαθὰ, τὰ ἄλλα· τὰληθές, τὰδίκον ἀντὶ τὸ ἀληθές, τὸ ἄδικον· ὠπαιτῶν, ὠνήρ ἀντὶ ὁ ἀπαιτῶν, ὁ ὠνήρ· καὶ τὰ σπάνια Ἄδοξε ἀντὶ ἄ ἔδοξε, Ἄν ἀντὶ ἄ ἂν κ. τ. λ.

Σημ. ε'. Δύσκολα ὅμως γνωρίζεται ἡ Κράσις διὰ τὴν κατάπσιν τῶν διφθόγγων, οἷον οὔμοι ἀντὶ οἱ ἐμοί·

ὡπαντῶντες ἀντὶ οἱ ἀπαντῶντες· τάνδρός, τάνδρι ἀντὶ τοῦ ἀνδρός, τῷ ἀνδρί· ταύτου, ταύτῳ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, τῷ αὐτῷ· ἢ διὰ τοῦ θ' ἐκ τοῦ ἐπομένου δασέος πνεύματος, οἷον θοιμάτιον, θαιμάτια ἀντὶ τὸ ἱμάτιον, τὰ ἱμάτια· θημετέρου ἀντὶ τοῦ ἡμετέρου.

Σημ. ε'. Μετὰ τοῦ Ἐ' τερος τρέπονται τὰ φωνήεντα τοῦ ἄρθρου εἰς ἄ, οἷον ἄτερος, ἄτεροι ἀντὶ ὁ ἔτερος, οἱ ἔτεροι· θατέρου, θατέρω, θάτερα, ἀντὶ τοῦ, τῷ, τὰ ἐτ.

Σημ. ζ'. Ἐ'χουσι καὶ οἱ Ἰῶνες τοιαύτας Κράσεις· συναϊροῦσιν ὅμως τὰ σα εἰς ω, ὡς τῶγαλμα, τῶληθές, τῷπό τούτου, ἀντὶ τὸ ἄ., καὶ μεταβάλλουσι τὸ δασὺ εἰς φιλὸν πνεῦμα, οἷον ὠρισος, ὠλλοι ἀντὶ ὁ ἄρισος, οἱ ἄλλοι.

Σημ. η'. Καὶ τὸ Καὶ κάμνει πολλάκις Κράσιν, ὡς κᾶν ἀντὶ καὶ ἐν· κᾶν ἀντὶ καὶ ἄν (ἢ εἰάν)· κάπειτα, κάκεινος, κάγῶ ἀντὶ καὶ ἐ· κάτα ἀντὶ καὶ εἶτα· κάρετή, κῖσος ἀντὶ καὶ ἀρετή, καὶ ἴσος· κῶνος, κῶμία ἀντὶ καὶ οἶνος, καὶ οἰκία· χάτερος ἀντὶ καὶ ἕτερος, χῶ ἀντὶ καὶ ὁ —. Οἱ Ἰῶνες καὶ Δωριεῖς μεταχειρίζονται ἢ ἀντὶ α, ὡς Κῆν, Κῆπειτα.

Σημ. θ'. Ἄλλαι μακραὶ συλλαβαὶ μένουσιν ἀτρεπτοί, οἷον Κεῖ, Κού, Κεῦ, ἀντὶ Καὶ εἰ, οὐ, εὐ. Καυχένα ἀντὶ καὶ αὐχένα. Ὅμοια δὲ βραχέων παραδείγματα, ὅπου δηλ. ἢ τοῦ Καὶ δίφθογγος ἀποβάλλεται εἶναι καὶ σπανιώτατα καὶ ἀμφίβολα.

Σημ. ι'. Καὶ τὰ μόρια Τὰ, Μέντοι, Ἡ'τοι, κάμνουσι μετὰ τοῦ Ἄν καὶ Ἄρα μακρὸν, α, καὶ ἐπρεπε διὰ τοῦτο νὰ γράφονται ὡς τὰ διὰ Κράσεως γινόμενα· ἢ συνήθεια ὅμως ἐπεκράτησε νὰ γράφονται οὕτω, Τ'άν, Τ'άρα ἢ Τ'άρα κ. τ. λ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὸ Τοὶ μὲ τὸ Τέ, εἰς τὸ ὁποῖον κυρίως ἀρμόζει ἢ τοιαύτη γραφή, ὅπου τὸ ε' ἐκθλίβεται δι' ἀποσρόφου.

Σημ. ια'. Ἐ'κ δὲ τῶν ἄλλων, τὰ ὅποια εἶναι ἐργασ

τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀναγινωσκόντων, σημειοῦμεν ἔτι τὰ, ἐγὼ μαι, ἐγὼ δα ἀντὶ ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ οἶδα· μουσίν, μουδωκε κ. τ. λ. ἀντὶ μοι ἔσιν, μοι ἔδωκε· προῦργου, προῦλίγου ἀντὶ πρὸ ἔργου, πρὸ ὀλίγου.

Σημ. ιβ'. Εἰς τὴν Κράσιν ἀνάγονται καὶ τὰ οὔνεκα ἀντὶ οὗ ἔνεκα· ὠνθρωπε, ὠνερ, ὠναξ ἀντὶ ὠ ἄνθρωπε, ἄνερ, ἀναξ, ὅπου δηλαδὴ τὸ πρῶτον τῆς λέξεως φωνῆεν καταπίνεται ἀπὸ τὸ προηγούμενον μακρόν. Ἀλλὰ διὰ χάριν σαφηνείας τὰ περισσότερα τῶν τοιούτων γράφονται, ὡς εἰάν ἐγίνοντο κατὰ θλίψιν δι' ἀποσρόφου, οἶον ὠ γαθέ (ἀγαθέ), τῆ ῥημία (ἐρημία), ποῦ σιν (ἔσιν), ἐγὼ ἴτοῖς (ἐν). Ὅτι δὲ καὶ ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸν Κράσιν, φαίνεται ἐκ τῆς πρὸς ἄλλα ὁμοιότητος, ὡς ἄδοξε, τὰπι, θητέρα (τῆ ἑτέρα) κ. τ. λ. καὶ ἐκ τοῦ, ὅτι τοιαύτη θλίψις οὐδέποτε γίνεται μετὰ βραχὺ φωνῆεν.

§. ΚΒ'. Περὶ Ἀποσρόφου.

α. Ἡ δὲ Ἀποσρόφου θλίψις γίνεται, ὅταν ἀποβληθῆι φωνῆεν βραχὺ, εἰς τὸ τέλος ὄν τῆς προηγούμενης λέξεως, τῆς ἐπομένης ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης, οἶον Ἐπ' ἐμοῦ ἀντὶ Ἐπὶ ἐμοῦ, Ἀφ' οὗ ἀντὶ Ἀπὸ οὗ, ὅπου τὸ φιλὸν ἐτράπη εἰς δασὺ διὰ τὸ ἐπόμενον δασὺ πνεῦμα.

β'. Οἱ λογογράφοι ἀποβάλλουσι δι' ἀποσρόφου ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὰ ληκτικὰ φωνήεντα τῶν ἐφεξῆς, ἀλλὰ, ἄρα καὶ ἄρα, ἀνά, διὰ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, ἀπὸ, ὑπὸ, ἀμφί, ἀντὶ, ἐπὶ, δέ, Τέ, γέ· ἔτι νῆ Δία (νῆ Δί), πάντα ἄν (πάντ' ἄν) κ. τ. λ. Εἰς ἄλλα συμβαίνει τοῦτο σπανίως· εἰς τὰ περισσότερα ὅμως, οὐδέποτε. Καὶ οἱ μὲν τῶν Ἰώνων λογογράφοι ἀποσρέφουσι σπανιώτατα· οἱ δὲ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ταύ-

την τὴν ἄδειαν εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ βραχέα. Ἄλλ' ὅ-
μως τὸ βραχὺ υ καὶ τὰ εἰς α, ι, ο μονοσύλλαβα, καὶ
ἡ Περί Πρόθεσις, παντάπασι δὲν ἀποσρέφονται.

Σημ. α'. Ἐὰν τὸ ἀποβληθὲν φωνῆεν ἔχη τὸν τό-
νον, ἀποβάλλεται καὶ αὐτὸς μετ' ἐκείνου εἰς τὰ μό-
ρια, ὡς ἀπ' (ἀπὸ), ἀλλ' (ἀλλὰ), οὐδ' (οὐδέ)· εἰς τὰς
ἄλλας ὅμως λέξεις μεταβιβάζεται ὡς ὄξύς εἰς τὴν
προηγούμενην συλλαβὴν, οἶον (κακὰ) κάκ' ἔπη, (δει-
νὰ) δειν' ἔπαθον, (φημί) φημ' ἐγὼ, (τάγαθὰ) τάγαθ'
αὐξέται, (ἑπτὰ) ἑπτ' ἔσαν.

Σημ. β'. Πότε μεταχειρίζονται, ἡ ὄχι, τὸν ἀπό-
στροφον εἰ λογογράφοι, εἶναι δύσκολον νὰ διορισθῆ·
διότι καὶ αὐτὸ τὸ Δὲ καὶ Ἀπὸ, πολλάκις παρὰ τὴν
συνήθειαν δὲν ἀποσρέφονται· ἐτι δὲ μάλιστα, διότι οἱ
παλαιοὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἀποσρεφόμενον φωνῆεν πολλάκις
ἔγραφον.

Σημ. γ'. Ἡ εἰς ι Δοτικὴ καὶ τὸ Ὅτι μῦριον ἀπὸ
τοὺς Ἀττικοὺς δὲν ἀποσρέφονται· ἀπὸ δὲ τοὺς ἑπο-
ποιοὺς τότε μόνον, ὅταν ἐκ τούτου δὲν ἀκολουθῆ σύγχυ-
σις μετὰ τῆς εἰς α ἀποσρεφομένης Αἰτιατικῆς, καὶ
τοῦ μῦριου Ὅτε, οἶον ἐν δαίτ' —, ἀσέρ' ὄπωρινῶ, —
γιγνώσκων, ὅτ' ἀναλκίς.

Σημ. δ'. Τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων, τὰ
ὅποια λαμβάνουσι τὸ ἐφελκυστικὸν ν (εἰς λέγουσιν ἡμῖν,
ἔγραφεν αὐτῶ), ἀποσρέφονται ἀπὸ τοὺς ποιητὰς κατὰ
τὸν χρεῖαν. Τὸ αὐτὸ κρατεῖ καὶ περὶ τῶν Δοτικῶν
τοῦ Πληθυντικοῦ· ἀλλ' αἱ εἰς αἰσι, ησι, οἰσι τῆς Α'.
καὶ Β'. Κλίσι. πληθ. Δοτικαὶ συμπίπτουσι τότε μὲ τὰς
ἄλλας εἰς αἰς, ης, οἰς Δοτικὰς· διὰ τοῦτο καὶ πρὸ τῶν
φωνηέντων δὲν ἀποσρέφονται. Ἡ τῆς Γ'. Κλίσι. ὅμως
πληθ. Δοτ. σπανιώτατα ἀποσρέφεται· διότι ἄλλως
συμπίπτει πάντοτε σχεδὸν μὲ ἄλλην εἰς σ λέγουσαν
πτῶσιν. Δέχεται δὲ ἐνίοτε τὸν ἀπόστροφον ὁ εἰς ἐσσι
ποιητικὸς σχημασισμὸς (ὡς χεῖρεςσι).

Σημ. ε'. Οἱ ποιηταὶ ἀποσρέφουσιν ἐνίοτε καὶ τὴν

αι δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς παθητικὰς καταλήξεις εἰς μαι, σαι (αι), ται, σθαι, οἷον βούλεσθ' ἔφη, ἔρχομ' ἔχων *). ἔτι τὰς Δοτικὰς μοί, σοί, ἀλλὰ μόνον ὅπου τῆς Ἀντωνομίας ἡ σημασία δὲν εἶναι τόσον ἀναγκαία, ὡς εἰς τὸ εἶπέ μοι. Περὶ δὲ τῆς ἀποκοπῆς τοῦ ἄρ, πᾶρ καὶ ἄν πρὸ συμφώνων, βλ. τὰ περὶ Παραγωγῶν κατωτ.

§. ΚΓ'. Περὶ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν καὶ ἄλλων τινῶν ληκτικῶν συμφώνων.

α'. Λέξεις τινὲς, ποτὲ μὲν ἔχουσιν εἰς τὸ τέλος σύμφωνον, ποτὲ δὲ ἔχι· τὸ πρῶτον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ὅταν ἀκολουθῇ φωνήν· τὸ δεύτερον, ὅταν ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχηται ἀπὸ σύμφωνον.

β'. Ἐδὼ ἀνήκει μάλιστα τὸ ὀνομαζόμενον ἐφελκυστικὸν ν, τὸ ὁποῖον ποτὲ μὲν λαμβάνουσι, ποτὲ δὲ ἀποβάλλουσι αἱ εἰς σι (ἐπομένως καὶ ψι καὶ ξι) πληθ. Δοτικαί, καὶ ὅλα τὰ εἰς ε καὶ ι τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων, οἷον Πᾶσιν εἶπεν ἐκεῖνός (καὶ τὸ ἐναντίον, εἶπε πᾶσι τούτοις, χωρὶς τοῦ ν διὰ τὰ ἐπόμενα σύμφωνα), ἔτυψεν ἐμὲ, λέγουσιν αὐτὸ, τίθησιν ὑπὸ, Ἄραψιν αὐτοῖς, γυναιξὶν ὠραίαις κ. τ. λ.

γ'. Τὸ ν τοῦτο προσλαμβάνει καὶ ἡ ἐκ τῆς πληθ. Δοτικῆς τοπικῆ καταλήξις εἰς σι, οἷον Οἴλυμπιάσι, καὶ ἡ προστιθεμένη συλλαβὴ φι (περὶ τῶν ὁποίων κατωτέρω)· ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ δεικτικὸν ι (ὡς τὸ οὔτοσιν),

*) Τὰ δὲ Γεῦσ' ὑμᾶς (μετὰ μακροῦ υ) ἀντὶ Γεῦσαι ὑμᾶς, καὶ Γῆμαι ἴπῃρε (ἐπῆρε) πρέπει νὰ ἀναθῶσιν εἰς τὴν Κρᾶσιν· διότι εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ σύμφωνον τοῦ ἀποβληθέντος φωνήεντος δὲν ἀποτελεῖ ποτε συλλαβὴν βραχεῖαν.

αὶ λέξεις Εἴκοσι, πέρυσι, νόσφι· καὶ τὰ ἐγκλιτικὰ κέ (κέν), νύ (νύν).

δ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προσλαμβάνει ε τὸ Οὔτω (οὔτως), καὶ κατὰ τοὺς Ἴωνας τὰ, Μέχρι, Ἀ΄χρι, Ἀ΄τρέμα, — Μέχρῃς, Ἀ΄χρῃς, Ἀ΄τρέμας.

ε. Καὶ τὸ μόριον Οὐ πρὸ φωνήεντος λαμβάνει εἰς τὸ τέλος κ, (ἢ χ, ὅταν τὸ φωνῆεν ἦναι δασύ).

Σημ. α. Οἱ μὲν Ἴωνες καὶ πρὸ φωνήεντος ἀφίνουσι τὸ ἐφελκυστικὸν ν· τὸ ἐναντίον δὲ μεταχειρίζονται αὐτὸ καὶ πρὸ συμφώνου ὅχι μόνον οἱ Πρωῖται διὰ τὸ μέτρον, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀττικοὶ λογογράφοι πολλάκις δι' ἔμφασιν. Ἀπὸ δὲ τοὺς νεωτέρους κριτικούς τίθεται πάντοτε καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου καὶ τῶν στίχων, κατὰ μίμησιν παλαιῶν χειρογράφων καὶ ἐπιγραφῶν.

Σημ. β. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι τὸ ν δὲν προσελήφθη διὰ τὴν εὐφωνίαν, ἀλλ' ὄν ἐξ ἀρχῆς, ὡς καὶ τὰ ἄλλα σύμφωνα, ἴδιον ἀρχαίων σχηματισμῶν, ἀπεβλήθη ἔπειτα πρὸ τῶν συμφώνων εἰς ἀποφυγὴν τῆς κακοφωνίας. Διὰ τοῦτο καὶ ἄλλαι τινὲς λέξεις, ὡς αὶ εἰς θεν, κῖς, ἀποβάλλουσι τὸ τελικὸν σύμφωνον διὰ τὸ μέτρον μόνον, οἷον ἄλλοθε, πολλάκι ἀντὶ ἄλλοθεν, πολλάκις.

Σημ. γ. Εἰς δὲ τὸ κ συμβαίνει τὸ ἐναντίον τοῦ ν· διότι, ἐπειδὴ οὐδαμῖα ἑλληνικὴ λέξις τελευτᾷ εἰς κ, ἀποβάλλεται πάντοτε εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου, ἂν καὶ τῆς ἐπομένης περιόδου ἢ ἀρχὴ γίνηται ἀπὸ φωνήεντος, οἷον (Ξενοφ. Συμπ. ζ', β.) „Οὐ· ἀλλ' ὅταν.“ Πρὸ δὲ τῶν Ἀντωνυμιῶν οὐ, οἶ, ε, εἰς τοὺς παλαιούς ποιητάς, δὲν τίθεται Οὐχ, ἀλλ' Οὐ.

§. ΚΔ'. Περὶ συλλαδισμού.

α. Διὰ τὰ συλλαβίζωμεν ὀρθῶς, ἤγουν νᾶ διαχωρίζωμεν προσφυῶς εἰς συλλαβὰς τὴν λέξιν, πρέπει νᾶ φυλάττωμεν τοὺς ἐξῆς κανόνας.

β'. Πάν σύμφωνον, μεταξὺ κείμενον δύο φωνηέντων εἰς μίαν λέξιν, πρέπει νὰ συλλαβίζεται μὲ τὸ δεύτερον τῶν φωνηέντων, ὡς φέ-ρω, λό-γος, ἀ-κίς.

γ'. Τὰ διπλασιαζόμενα σύμφωνα χωρίζονται πάντοτε εἰς τὸν συλλαβισμόν, ὡς ἄλ-λοι, γλῶσ-σα.

δ'. Τὰ σύνθετα πρέπει νὰ διαιρῶνται εἰς τὰ μέρη των, οἷον ἐξ-ῆλθον, συν-εκ-δέχομαι, Κυνός-ουρα, προ-σατέω, προσ-τάττω, ὡς-τε.

Σημ. α'. Ἐξαιροῦνται τὰ ἀποσρεφόμενα καὶ τὰ κατὰ θλίψιν σύνθετα. διότι εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ σύμφωνον τοῦ ἀποβληθέντος φωνηέντος συλλαβίζεται μὲ τὸ ἐπόμενον φωνῆεν, οἷον πα-ρέχω, ἐ-μαυ-τόν, κατ' ἐκείνου, ἀ-φ' οὗ.

ε'. Ὅσα σύμφωνα εὐρίσκονται ὁμοῦ εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν λέξεων, ταῦτα καὶ εἰς τὸ μέσον λέξεως εὐρεθέντα, ὁμοῦ συλλαβίζονται, οἷον τύ-πτω, ἔ-βδομος.

Σημ. β'. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν λέξεων εὐρίσκονται τὰ, βδ, βλ, βρ, γλ, γρ, δμ, δν, δρ, θλ, θν, θρ, κλ, κν, κρ, κτ, μν, πλ, πν, πρ, πτ, σβ, σθ, σκ, σκλ, σμ, σπ, σπλ, στ, στρ, σφ, σφρ, σχ, τλ, τμ, τρ, φθ, φλ, φρ, χθ, χλ, χν, χρ.

ζ'. Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ὁμοῦ εὐρισχομένων εἰς μέσον λέξεως, διηρημένως συλλαβίζονται· οἷον ὄγ-δοος, αὐχ-μός, ἐν-τός, πορθ-μός.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

§. ΚΕ'.

α'. Ὅλαι αἱ λέξεις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης δύνανται νὰ ἀναχθῶσιν εἰς ὀκτὼ τάξεις. Αὗται δὲ εἶναι, Ὄνομα, Ἄρθρον, Ἀντωνυμία, Μετοχή,

Ῥῆμα, Πρόθεσις, Ἐπίρρημα, Σύνδεσμος. Ταῦτα ὀνομάζονται Μέρη τοῦ λόγου, ἵδιότι ἐξ αὐτῶν γίνεται πᾶς λόγος.

β'. Τῶν ὀκτῶ δὲ τούτων τοῦ λόγου μερῶν, τὰ μὲν πρότερα πέντε κλίνονται, ἡγοῦν ἐπιδέχονται ποίαν τροπὴν, καὶ διὰ τοῦτο λέγονται Κλιτά· τὰ δὲ λοιπὰ τρία ὀνομάζονται Ἀκλιτά, διότι δὲν πάσχουσι καμμίαν τροπὴν.

γ'. Τὸ μὲν Ὄνομα εἶναι μέρος λόγου κλιτὸν, σημαῖνον ἢ οὐσίαν τινὰ, ἢ ιδιότητα οὐσίας. Εἶναι δὲ ἢ Οὐσιασικὸν (τὸ ὁποῖον σημαίνει πρόσωπον ἢ πρᾶγμα τι, ὡς Σωκράτης, ἄνθρωπος, πόλις, βιβλίον· ἢ τινὰ τούτων ιδιότητα χωρὶς τοῦ ὑποκειμένου πράγματος νοουμένην, οἷον σοφία, ζωὴ, μέγεθος, ὠφέλεια) ἢ Ἐπίθετον, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ σημαίνει τινὰ ιδιότητα, ἀλλ' ἀχωρίζως μετὰ τοῦ ὑποκειμένου προσώπου ἢ πράγματος νοουμένην, οἷον σοφός, ζωός, μεγάλη, ὠφέλιμος.

Σημ. Εἰς τὸ ὄνομα ἀνάγεται καὶ ἡ Ἀντωνυμία, καὶ τὸ Ἄρθρον, καὶ ἡ Μετοχή. Καὶ τούτων δὲ τὰ μὲν εἶναι οὐσιασικά, ὡς ἐγώ, σύ· τὰ δὲ ἐπίθετα, ὡς ἔμος, σός, ὁμοίως δὲ καὶ ὅλαι αἱ Μετοχαί.

δ'. Τὸ δὲ Ῥῆμα εἶναι μέρος λόγου καὶ αὐτὸ κλιτὸν, ἀλλὰ καὶ χρόνου σημαντικὸν, καὶ ἐνεργείας, ἢ πάθους, ἢ οὐδετέρου τινὸς ἐμφαντικόν, οἷον τύπτω, τύπτομαι, ζῶ.

ε'. Τῶν δὲ Ἀκλιτῶν τοῦ λόγου μερῶν (τὰ ὁποῖα λέγονται Μόρια) Πρόθεσις μὲν εἶναι πᾶν τὸ διορίζον τὴν σχέσιν ὀνόματος πρὸς ὄνομα, οἷον, Τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος· Ἐπίρρημα δὲ, πᾶν τὸ λαμβανόμενον εἰς διορισμὸν ῥήματος ἢ ὀνόματος, ἢ καὶ ἄλλου ἀπιρρήματος, οἷον Ὄρθως λέγει, Δίαν ὠφέλιμος, Παν

καὶ ὡς: Σύνδεσμος δὲ, τὸ συνάπτον τὰς κατὰ μέρος λέξεις, ἢ περιόδους οἷον Οὐρανὸς καὶ γῆ.

ς. Ὅλαι δὲ αὐταὶ αἱ λέξεις, κατὰ μὲν τὸ εἶδος, εἶναι ἢ πρωτότυποι, ὡς πατήρ, ἀγαθός ἢ παράγωγοι, ὡς πατρικὸς, ἀγαθότης. Κατὰ δὲ τὸ σχῆμα, εἶναι ἢ ἀπλαῖ, ὡς ἵππος, φέρω ἢ σύνθετοι, ὡς φίλιππος, ἀναφέρω.

§. Κς. Περὶ ὀνόματος.

α. Τὸ ὄνομα, ὡς εἶπομεν, εἶναι ἢ Οὐσιασικόν, ἢ Ἐπίθετον. Περὶ τοῦ δευτέρου θέλομεν λαλήσει κατωτέρω.

β. Τὸ δὲ Οὐσιασικόν, ὅταν μὲν σημαίη ἰδίως πρόσωπον ἢ πράγματι, λέγεται Κύριον, ὡς Σωκράτης, Ἑλλάς, Ἀθῆναι. ὅταν δὲ σημαίνει τι κοινὸν εἰς πολλὰς οὐσίας, ὀνομάζεται Προσηγορικόν, οἷον ἄνθρωπος, χώρα, πόλις.

γ. Εἰς πᾶν ὄνομα παρατηροῦνται τὰ τρία ταῦτα, Γένος, Ἀριθμὸς Πτώσις.

δ. Γένη μὲν εἶναι τρία, Ἀρσενικόν, Θηλυκόν, Οὐδέτρον.

Σημ. α. Τὸ Γένος τῶν ὀνομάτων φαίνεται ποτὲ μὲν ἐκ τῶν καταλήξεων, ὡς θέλομεν σημειώσαι εἰς τὰς Κλίσεις· ποτὲ δὲ ἐκ τοῦ Ἄρθρου (περὶ τοῦ ὁποῦ κατωτέρω), ὅποια καὶ ἂν ἦναι ἢ κατάληξις (ὡς ἐπὶ τῶν προσώπου σημαντικῶν), οἷον Ἡ θυγάτηρ, Ἡ υἱὸς, πλὴν τῶν εἰς οὐ ὑποκοριστικῶν, τῶν ὁποίων καὶ ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ὄντων, τὸ Ἄρθρον εἶναι Οὐδέτερον, οἷον Τὸ μεῖραχιον (ἐκ τοῦ Ὀμεῖραξ), Τὸ γύναιον (ἐκ τοῦ Ἡγυνή). Τοιαῦτα εἶναι καὶ, Τὸ τέκνον, Τὸ τέκος, Τὰ παιδικά (πληθ. ἀντὶ τοῦ Οἱ ἀγαπώμε-

νοι). Τὸ δὲ ἀνδράποδον, ἐπειδὴ σημαίνει μᾶλλον πρᾶγμα παρά πρόσωπον, δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα.

Σημ. β'. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔπεται, ὅτι ὅλα τὰ προσώπων σημαντικὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα εἶναι κοινὰ εἰς τὰ δύο φυσικὰ γένη, εἶναι καὶ κατὰ τοὺς Γραμματικούς, Κοινὰ, οἷον Ὁ ἄνθρωπος, ἐπὶ ἀνδρὸς, καὶ, Ἡ ἄνθρωπος, ἐπὶ γυναικὸς· ἔτι Ὁ καὶ Ἡ θεός, Ὁ καὶ Ἡ τροφός, Ὁ καὶ Ἡ φύλαξ· ἔχουσιν ὅμως τινὰ τούτων καὶ θηλυκὸν σχηματισμὸν, ὡς Ἡ θεὰ γ. τ. λ. ἀλλὰ τῶν τοιούτων ἡ χρῆσις εἶναι σπανιωτάτη εἰς τοὺς Ἀττικούς.

Σημ. γ'. Κοινὰ δὲ εἶναι καὶ πολλὰ ζώων ὀνόματα, οἷον Ὁ καὶ Ἡ βοῦς, Ὁ καὶ Ἡ ἵππος. Εἰς τὰ περισσότερα ὅμως κρατεῖ μόνον τὸ ἓν γένος· διότι λέγομεν (περὶ τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ) Ὁ λύκος, Ἡ ἀλώπηξ. Ταῦτα ὀνομάζονται Ἐπίκοινα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ Κοινὰ ἓν ἐκ τῶν δύο γενῶν σημεινεὶ καθόλου τὸ εἶδος, οἷον Ὁ ἵππος, Αἱ αἴγες. Τὰ δὲ Ἄρκτος καὶ Κάμηλος, ὅταν ἡ τοῦ φυσικοῦ γένους ἠνδειξις δὲν ἀπαιτῆται ἀναγκαιῶς, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὸ θηλυκὸν εἰς χρῆσιν καὶ ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν αὐτῶν, οἷον Ἡ ἄρκτος Ἡ κάμηλος· οὕτω δὲ καὶ Ἡ ἔλαφος, Ἡ κύων. Τὸ δὲ θηλυκὸν, Ἡ ἵππος, σημεινεὶ ἰδιαιτέρως τὸ τάγμα τῶν ἱπέων.

Σημ. δ'. Τὰ ὀνόματα τῶν δένδρων, οἷον Ἡ φηγός, Ἡ πίτυς, ἔτι τὰ τῶν τόπων καὶ πόλεων, οἷον Ἡ Κόρινθος, Ἡ Λακεδαίμων, Ἡ Αἴγυπτος, εἶναι (πλὴν τινῶν) θηλυκά.

Σημ. ε'. Ἀρσενικὰ δὲ ἐκ μὲν τῶν δένδρων εἶναι, Ὁ φοῖνιξ, Ὁ κέρασος, Ὁ ἐρινός, Ὁ χότινος· ἐκ δὲ τῶν πόλεων, Ὁρχομενός, Πύλος. Ἐπίδαυρος, Ἀλάρτος *), καὶ ἄλλα τινὰ ἐνίοτε· ἔτι τὰ εἰς οἱ πληθυντι-

*) Τούτων τὸ μὲν πρῶτον εἶναι πάντοτε ἀρσενικόν· τὰ δὲ λοιπὰ καὶ τρεῖς εὐρίσκονται ἐπίοτε καὶ θηλυκῶς.

κὰ, ὡς Φίλιπποι, καὶ τὰ εἰς εὐς, καὶ οὐς (Γεν. σὺν-
τος), ὡς Ἀτάρνευς, Σελλινουῦς, καὶ τὰ εἰς ας (Γεν.
αντος), ὡς Τάρας. Εὐρίσκονται ὅμως καὶ θηλυκῶς τὰ
εἰς οὐς καὶ ας, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀρχαίων εἰς μόνους ἴσω
τοὺς ποιητὰς (ὡς εἰς τὸν Πίνδαρον πάντοτε τὸ Ὀπό-
εις, ἀντὶ Ὀπούς, καὶ Ἀκράγας). ἄλλως δὲ εἰς τοὺς
κωτέρους μόνον, ὡς εἰς Στράβωνα κ. τ. λ. Τὰ δὲ εἰς
ων ἀσατοῦσι τὰ γνωστότατα ὅμως Βαβυλῶν καὶ Σικυ-
ων εἶναι θηλυκὰ, τὸ πρῶτον πάντοτε, τὸ δεύτερον ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Τὰ δὲ εἰς ον καὶ ος (Γεν. οὐς) εἶναι
Οὐδέτερα, οἷον τὸ Δουλίχιον, τὸ Ἄργος.

Σημ. ς'. Ονόματά τινα νήσων καὶ πόλεων λαμ-
βάνουσι καὶ τὰ δύο γένη ὡς ὑλήεσσα Ζακύνθος (Ὀδ. θ,
24.) καὶ ἐν ὑλήεντι Ζακύνθῳ (Ὀδ. α, 246.) καὶ Ἐπί-
δαυρος παρ' Ὀμήρῳ μὲν (Ἰλ. β, 561.) ἀρσενικόν, πα-
ρὰ δὲ Στράβωνι θηλυκόν. Τὸ δὲ Ὠρόπος παρὰ Θουκυδ.
(Ζ. 60, 95), ἀρσενικόν· ὁμοίως καὶ Πύλος (Ὀδ. α,
93). Τὸ δὲ Ἴλιον παρ' Ὀμήρῳ γράφεται καὶ Ἡ Ἴλιος.

ε, Ἀριθμοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ εἶναι τρεῖς, Ἐνιχὸς,
ὅταν ἦναι περὶ ἐνὸς ὁ λόγος, οἷον ἄνθρωπος· Δυῖχὸς,
ὅταν σημαίνῃ δύο, οἷον ἄνθρώπων· Πληθυντικὸς,
ὅταν πολλὰ, οἷον ἄνθρωποι.

ς'. Αἱ δὲ Πτώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται διὰ μετα-
βολῆς τῆς τελευταίας τοῦ ὀνόματος συλλαβῆς, εἶναι
πέντε, Ὀνομασικὴ, Γενικὴ, Δοτικὴ, Αἰ-
τιατικὴ, Κλητικὴ.

Σημ. ζ'. Αἱ πτώσεις διορίζουσι τὴν σχέσιν, τὴν
ὁποῖαν ἔχει ὄνομα τι πρὸς ἄλλο ὄνομα ἢ ῥῆμα. Καὶ ἡ
μὲν Ὀνομασικὴ ὀνομάζει μόνον τὸ πρόσωπον ἢ πράγ-
μα, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ λόγος· ἡ δὲ Γενικὴ δεικνύει τὴν
ἀμοιβαίαν ἀναφορὰν καὶ ὑπόταξιν· ἡ δὲ Δοτικὴ ση-
μαίνει τὸ ὑποκείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον συμβαίνει τι κα-
τὰ χάριν ἢ τὸ ἐναντίον· ἡ δὲ Αἰτιατικὴ διορίζει τὸ
πάσχον ὑποκείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀμέσως αναφέρε-
ται ἡ ἐνέργεια· ἡ δὲ Κλητικὴ σημαίνει εἰς χρῆσιν εἰς τὰ

προσφωνήσεις. Ονομάζονται δὲ ἡ μὲν Ονομασικὴ καὶ ἡ Κλητικὴ, εὐθεῖαι ἢ ὀρθαί· διότι τὰς μεταχειρίζομεθα, ὅτε κατ' εὐθεῖαν ὀνομάζομεν ἢ καλοῦμέν τι· αἱ δὲ λοιπαί, κυρίως Πτώσεις καὶ Πλάγιαι, διὰ τὸν ἐναντίον λόγον.

§. ΚΖ. Περὶ Κλίσεως Ονομάτων.

α. Κλίσις Ονόματος λέγεται τροπὴ τις καταλήξεως αὐτοῦ δι' ὅλων τῶν πτώσεων καὶ ἀριθμῶν. Δύνανται δὲ ὅλα τὰ Ονόματα νὰ ἀναχθῶσι προσφυῶς εἰς τρεῖς Κλίσεις, τῶν ὁποίων αἱ καταλήξεις φαίνονται εἰς τὸν ἐξῆς πίνακα.

Εἶδος.	Α'. Κλίσ.	Β'. Κλίσ.	Γ'. Κλίσ.
Ὄνομ.	η, α	ης, ας	ος, Οὐδέτ. ον
Γεν.	ης — ας	ου	ος (ως)
Δοτ.	η — α	ω	ι
Αἰτ.	ην — αν	ον	α ἢ Ὄν, ὡς ἢ Ὀν,
Κλητ.	η — α	ε, Οὐδέτ. ον	— ὡς καὶ ἢ Ὄν.
Δυϊκ.			
Ὄ. Αἰ.	α	ω	ε
Γ. Δ.	αιν	οιν	οιν
Πληθ.			
Ὄνομ.	αι	οι Οὐδέτ. α	ες Οὐδ. α
Γεν.	ῶν	ων	ων
Δοτ.	αις	οις	σι (πιν)
Αἰτ.	ᾶς	ους Οὐδέτ. α	ᾶς Οὐδ. α
Κλητ.	αι	οι Οὐδέτ. α	ες Οὐδ. α

β. Ὅταν αἱ καταλήξεις αὗται, καθαρὰι οὔσαι, συναρῶνται (§. Κ.), γίνεται ἡ τῶν συναρῶμενων λεγομένη Κλίσις, περὶ τῆς ὁποίας κατωτέρω. Τὰ δὲ δι' ὅλων τῶν πτώσεων καὶ ἀριθμῶν πάσχοντα τὴν

συναίρεσιν ὀνόματα, ὀνομάζονται Ὀλοπαθη. Τοῦτο συμβαίνει πάντοτε εἰς τὰ τῆς Α'. καὶ Β'. Κλίσεως· εἰς δὲ τὰ τῆς Γ'. κυρίως, οὐδέποτε.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α'. Ἡ πληθ. Γενικὴ ὅλων τῶν τριῶν Κλίσεων τελευτᾷ εἰς ὦν.

β'. Ἡ ἐνικ. Δοτικὴ καθ' ὅλας τὰς τρεῖς Κλίσεις ἔχει ι, ἀλλ' εἰς τὰς δύο πρώτας λαμβάνει τὸ ι ὑπογραφόμενον.

γ'. Ἡ πληθ. Δοτικὴ κυρίως εἰς ὅλας τὰς τρεῖς Κλίσεις ἔχει σι ἢ σιν· διότι τὰ εἰς αἰς, οἰς ἔγειναν κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τῶν ἀρχαίων αἰσι, οἰσι, ἢ αἰσιν, οἰσιν.

δ'. Ἡ Κλητικὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἶναι ὁμοία μετὰ τὴν Ὀνομασικὴν· ἀλλὰ καὶ ὅπου δὲν εἶναι ὁμοία, οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντ' αὐτῆς τὴν Ὀνομασικὴν.

ε' Τὰ Οὐδέτερα ἔχουσι τρεῖς πτώσεις, Ὀνομασικὴν καὶ Αἰτιατικὴν καὶ Κλητικὴν, πάντοτε ὁμοίας.

ς'. Εἰς μὲν τὴν Α'. καὶ Β'. Κλίσιν τῆς Ὀνομασικῆς ἢ κατάληξις μεταβάλλεται μόνον κατὰ τὰς λοιπὰς πτώσεις, εἰς τὴν Γ'. ὅμως αἱ κατάληξεις τῶν λοιπῶν πτώσεων προσκολλῶνται εἰς τὴν λήγουσαν τῆς Ὀνομασικῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ τινος τροπῆς. Ἐχουσι λοιπὸν αἱ πτώσεις αὗται μίαν συλλαβὴν περισσοτέραν· καὶ διὰ τοῦτο τὴν μὲν Γ'. Κλίσιν ὀνομάζουσι περιττοσύλλαβον· τὰς δὲ ἄλλας δύο, ἰσοσυλλάβους.

ζ'. Ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς ἔχει δύο μόνον πτώσεις, τῶν ὁποίων ἡ μὲν περιλαμβάνει τὴν Ὀνομ. καὶ Αἰτ. καὶ Κλητ. ἡ δὲ τὴν Γεν. καὶ Δοτ. Εἶναι δὲ ἀρχαῖος κατ' ἀποκοπὴν σχηματισμὸς τοῦ πληθυντικοῦ, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἡ χρῆσις συνέσειλεν εἰς τὴν τοῦ δύο σημασίαν. Τοῦτο δείκνυται ἐκ τῆς συμφωνίας τῶν

πληθυντικῶν Ἄμμε, Ὑμμε (βλ. Ἀντωνυμ. Σημ.) μετὰ τῶν δυϊκῶν τῆς Γ. Κλίσεως. Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς Ποιητὰς εὐρίσκονται δυϊκὰ ἀντὶ πληθυντικῶν. (βλ. Ὀδυσ. θ, 49. Ἰλιάδ. ε, 487. Ὑμν. εἰς Ἀπόλ. 487, 501).

§. ΚΗ'. Πρώτη Κλίσις.

ά. Ὅλα τὰ εἰς ης καὶ εἰς ας ταύτης τῆς Κλίσεως εἶναι ἀρσενικά· τὰ δὲ εἰς η καὶ α, θηλυκά.

β'. Τὰ εἰς α ἔχουσιν εἰς τὴν Γενικὴν ας, ὅταν τὸ α ᾖναι καθαρὸν, (§. Κ. ά.), ὡς Σοφία, οὕτω καὶ τὰ ἔχοντα ρ, οἷον Ἡμέρα Ἡμέρας. Ἐπι τὰ συναιρούμενα, οἷον Μνα· καὶ τὸ Ἀλαλὰ Γεν. ᾶς, καὶ Κύρια τινὰ ὀνόματα, οἷον Λήδα, Ἀνδρομέδα, Φιλομήλα, Γέλα.

γ'. Τὰ δὲ λοιπὰ εἰς α ἔχουσιν εἰς τὴν Γενικὴν ης, καὶ Δοτικὴν η· εἰς δὲ τὴν Αἰτιατικὴν καὶ Κλητικὴν λαμβάνουσι πάλιν τὸ α (ἴδε Μοῦσα)· εἰς δὲ τὸν δυϊκὸν καὶ πληθυντικὸν Ἀριθμὸν ὅλαι αὶ τέσσαρες καταλήξεις συμφωνοῦσι.

Εἶκ.	ἦ	ἦ	ἦ	ὀ	ὀ
Ὄνομ.	τιμῆ	σοφία	Μοῦσα	πολίτης	νεανίας
Γεν.	τιμῆς	σοφίας	Μούσης	πολίτου	νεανίου
Δοτ.	τιμῆ	σοφία	Μούση	πολίτη	νεανία
Αἰτ.	τιμῆν	σοφίαν	Μοῦσαν	πολίτην	νεανίαν
Κλητ.	τιμῆ	σοφία	Μοῦσα	πολίτα	νεανία
Δυϊκ.					
Ὄ. Αἰτ.	τιμά	σοφία	Μούσα	πολίτα	νεανία
Γ. Δ.	τιμαῖν	σοφίαιν	Μούσαιν	πολίταιν	νεανίαιν
Πληθ.					
Ὄνομ.	τιμαί	σοφίαι	Μοῦσαι	πολίται	νεανίαι
Γεν.	τιμῶν	σοφιῶν	Μουσῶν	πολιτῶν	νεανιῶν
Δοτ.	τιμαῖς	σοφίαις	Μούσαις	πολίταις	νεανίαίς
Αἰτ.	τιμάς	σοφίας	Μούσας	πολίτας	νεανίας
Κλ.	τιμαί	σοφίαι	Μοῦσαι	πολίται	νεανίαι

Ενκ.	ῆ	ῆ	ῆ	ῆ	ὀ
Ον.	δίχη	γνώμη	τρίαινα	μάχαιρα	Ἀτρείδης
Γεν.	δίχης	γνώμης	τριάινης	μαχαίρας	Ἀτρείδου
Δοτ.	δίχη	γνώμη	τριάινη	μαχαίρα	Ἀτρείδη
Αἰτ.	δίχην	γνώμην	τρίαιναν	μάχαιραν	Ἀτρείδην
Κλ.	δίχη	γνώμη	τρίαινα	μάχαιρα	Ἀτρείδη
Δυϊκ.					
Ο.Α.	δίχα	γνώμα	τριάίνα	μαχαίρα	Ἀτρείδα
Γ.Δ.	δίχαιν	γνώμαιν	τριάίναιν	μαχαίραιν	Ἀτρείδαιν
Πληθ.					
Ο'ν.	δίχαι	γνώμαι	τρίαιναι	μάχαιραι	Ἀτρείδαι
Γεν.	δίχων	γνώμων	τριάινων	μαχαίρων	Ἀτρείδων
Δοτ.	δίχαις	γνώμαις	τριάίनाις	μαχαίραις	Ἀτρείδαις
Αἰτ.	δίχας	γνώμας	τριάίνας	μαχαίρας	Ἀτρείδας
Κλ.	δίχαι	γνώμαι	τρίαιναι	μάχαιραι	Ἀτρείδαι

δ. Ἐκ τῶν εἰς ης ὀνομάτων ὅσα μὲν τελευτῶσιν εἰς της, καὶ πολλὰ σύνθετα, ὡς γεωμέτρης βιβλιοπώλης παιδοτρίβης κ. τ. λ., ἔτι τὰ Ἐθνικά, ὡς Πέρσης, Σκύθης, ὅλα ταῦτα ἔχουσιν εἰς τὴν Κλητικὴν α. τὰ δὲ λοιπὰ ἔχουσιν η, ἔξαιρέτως τὰ εἰς δης Πατρωνυμικά, ὡς Ἀτρείδης.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α. Ὄνόματά τινα τῆς Κλίσεως ταύτης πάσχουσι συναίρεσιν καθ' ὅλας τὰς πτώσεις. Γνωρίζονται δὲ ἐκ τῆς περισπωμένης. Τὰ δὲ διηρημένα, ἤγουν τὰ ἀσυναίρετα τούτων, ἢ εἶναι παντελῶς ἀχρηστὰ, ἢ ἐσώθησαν ἀπὸ τοῦ Ἰωνᾶς μετὰ τινος τροπῆς, οἷον Λεοντέα — Λεοντῆ, Γ. ἤς κ. τ. λ. πληθ. Ὄνομ. Λεονταῖ, Αἰτ. Λεονταῖς, (Ἰωνικῶς Λεονταῖη) Ἑρμέας — Ἑρμῆς, Γεν. οὔ. πληθ. Ἑρμαῖ κ. τ. λ. (Ἰωνικῶς Ἑρμείας). Μνάα — Μνά, Γεν. Μνάς. Πληθ. Μνάι κ. τ. λ. (Ἰωνικῶς Μνέα) Βορέας — Βορῆας (ποιητικ) Γεν. Βορῆα κ. τ. λ. (διὰ διπλοῦ ρ καὶ τὰ συμβεβηκός). Οὕτω δὲ καὶ Ἀθηνᾶ ἐκ τοῦ Ἀθηνᾶα

(Ἰωνικῶς Ἀθηναίη) Γῆ ἐκ τοῦ ΓΑΑ, ΓΕΑ (ἰωνικ. Γαῖα). Περὶ δὲ τῶν θηλυκῶν συναιρουμένων ἐπιθέτων βλ. ΝΓ'.

β'. Τὸ ληκτικὸν α τῶν ἐχόντων ης εἰς τὴν Γενικὴν εἶναι παντοτε βραχύ· τὸ δὲ α τῶν ἐχόντων γενικὴν εἰς ας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν εἶναι μακρόν, ἐνίοτε ὅμως εἶναι καὶ βραχύ, οἷον Μάχαιρα, Μοῖρα, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἀσφαλέςατα γνωρίζοντα ἐκ τοῦ τόπου. Ὡς δύναται νὰ ἔχη τις ὡς κανόνα, ὅτι ὅλα τὰ ὀξύτονα καὶ παροξύτονα τῆς Κλίσεως ταύτης, ὅσα ἔχουσιν εἰς τὴν Γενικὴν ας, ἔχουσι τὸ ληκτικὸν τῆς Ὀνομασικῆς α μακρόν, ὡς Στοά, Χαρά, Πέτρα, Ἡμέρα, Σοφία κ. τ. λ, πλὴν τοῦ Μῖα.

γ'. Τῶν εἰς εια τὰ μὲν δυσύλλαβα ἔχουσι τὸ α μακρόν, οἷον Χρεῖα· τὰ δὲ περισσοτέρας ἔχοντα συλλαβάς, βραχύ· οἷον Ἀλήθεια (ἐκ τοῦ Ἀληθῆς) Μῆδεια, Γλυκεῖα (θηλ. τοῦ Γλυκῆς)· πλὴν τῶν γινομένων ἀπὸ τῶν εἰς ενω ῥημάτων, οἷον Δουλεῖα, Βασιλεῖα, ἐκ τοῦ Δουλεύω, Βασιλεύω· τὸ δὲ Βασιλεῖα (ἢ Βασίλισσα) γίγεται ἐκ τοῦ Βασιλεύς.

δ'. Τῶν δὲ τρεῖς ἢ περισσοτέρας συλλαβάς ἔχόντων θηλυκῶν οὐσιασικῶν εἰς α, τὸ α εἶναι βραχύ, οἷον Ψάλτρια, Δοτειρα, Ὀμπνια κ. τ. λ. μετὰ τοῦ ἐπιθέτου Ποτικα· διότι τὸ τοιοῦτον α τῶν λοιπῶν θηλυκῶν ἐπιθέτων εἶναι μακρόν, οἷον Κύριος, Κυρία κ. τ. λ.

ε'. Ἡ εἰς α τῶν εἰς ης Ἀρσενικῶν Κλητικὴ ἔχει τὴν λήγουσαν βραχεῖαν, ἢ δὲ τῶν εἰς ας, μακράν. Ἡ εἰς α τοῦ Δυϊκοῦ κατάληξις εἶναι πάντοτε μακρά.

ς'. Ἡ εἰς ας κατάληξις εἶναι καθ' ὅλην ταύτην τὴν Κλίσιν μακρά, καὶ ἡ λήγουσα τῆς πληθ. Αἰτιατικῆς διὰ τούτου διακρίνεται ἀπὸ τὴν τῆς Γ. κλίσεως, βραχεῖαν οὔσαν. Μόνοι ὅμως οἱ Δωριεῖς κάμνουσι βραχύ καὶ τῆς Α'. Κλίσεως τὸ τῶν πληθυντ. Αἰτ. ας.

ζ'. Ἡ εἰς αν ἐνικ. Αἰτιατικὴ κατὰ τὴν ποσότητα ἀκολουθεῖ τὴν Ὀνομασικὴν.

ή. Ἴδιον τῆς Κλίσεως ταύτης εἶναι να ἔχη πάντοτε τὸν τόνον ἢ πληθυντικὴ Γενική ἐπὶ τῆς ληγούσης (Βλ. κατωτ. ἰγ.) οἶον, Μοῦσα Μουσῶν, Ἀκανθα Ἀκανθῶν, πλὴν τῶν θηλυκῶν τῶν βαρυτόνων Ἐπιθέτων καὶ Μετοχῶν εἰς ος (οἶον Ἐένος, Ἐένη — Ἐένων. Αἴτιος, Αἴτια — Αἴτιων. Τυπτόμενος, Τυπτομένη — Τυπτομένων) καὶ ἐπὶ τῶν οὐσιασικῶν Χρήσης, Χλόνης, Ἐτησίαι, Ἀφύη.

θ. Ἄλλως δὲ μένει ὁ τόνος τῶν οὐσιασικῶν, ὅταν τὸ συγχωρωσιν οἱ γενικοὶ περὶ τόνων κανόνες, πάντοτε εἰς τὴν συλλαβὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔχει ἡ Ὄνομασική, οἶον Σοφία Σοφίαι, Πολίτης Πολίται· πλὴν τοῦ Δεσποτα (Κλητ. τοῦ Δεσπότης), καὶ τινων Ὀμηρικῶν, οἶον Μητίετα κ. τ. λ. Τὰ δὲ τῶν εἰς ος ἐπιθέτων θηλυκὰ, ἂν δὲν ἐμποδίζη ἡ τελευταία συλλαβὴ, ἔχουσι τὸν τόνον, ὅπου καὶ τὰ ἀρσενικά, οἶον Ἄξιός, Ἀξία — Ἀξίαι (Ἄξιοι).

ι. Ὅτι δὲ ὅλαι αἱ Γενικαὶ καὶ Δοτικαὶ, ὅταν ἔχωσιν εἰς τὴν ληγούσαν τὸν τόνον, περισπῶνται, φανερόν ἐκ τοῦ σ. σ. β.

ια. Οἱ μὲν Δωριεῖς μεταχειρίζονται μακρὸν α ἀντι η, οἶον Τιμᾶ, ᾶς, ᾶ, ἄν· οἱ δὲ Ἴωνες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ἀντι μακροῦ α, οἶον Σοφίη, ης, η, ην· Μιχαῖρα, ης, η, αν· ὁ Νηυνίης κ. τ. λ. Εὐρίσκεται ὁμῶς κατὰ τὸν παλαιὸν Ἴωνισμόν ἐνίοτε α μακρὸν ἀτραπτον, οἶον τὴν Σφύραν, Αἰνείας Αἰνεία κ. τ. λ. Σπανίως δὲ φέρεται εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐπόποιους ἢ ἀντι βραχέος α, οἶον Κνίσση, Σκύλλα ἀντι Κνίσσᾶ, Σκύλλᾶ. Τὸναντιον εἶναι εἰς τὴν Ὀμηρικὴν Κλητικὴν Νύμφᾶ ἀντι Νύμφη.

ιβ. Ἡ ἀρχαία γλῶσσα εἶχε καὶ ἀρσενικά εἰς α, τὰ ὁποῖα ἔμειναν εἰς διαλέκτους τινὰς, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Δακτυλικὴν. Τοιοῦτον εἶναι τὸ Ὀμηρικὸν Ἴππότα ἀντι Ἴπποτης, κ. τ. λ.

ιγ. Ὁ ἀρχαιότατος σχηματισμὸς τῆς μὲν τῶν ἀρσενικῶν ἐνικής Γενικῆς εἶναι εἰς αο· τῆς δὲ πληθυντικῆς ὄλων εἰς αων. Διὰ τοῦτο εὐρίσκονται εἰς τοὺς

ἔποπριούς Ἀτρείδαο, Μουσαίων, κ. τ. λ. Διὰ τοῦτο ἡ λήγουσα τῶν πληθ. Γενικῶν ταύτης τῆς Κλίσεως πάντοτε περισπᾶται, ὡς ἐκ σθηναρέσεως γινομένη.

ιδ'. Οἱ Δωριεῖς συνήρουν τὴν Γενικὴν ταύτην εἰς ᾧ, οἶον τοῦ Ἀτρείδα, τῶν Μουσαῶν (ἀντὶ Μουσῶν, τῶν Ἀτρείδων. Τοῦτο ἔμεινεν εἰς χρῆσιν εἰς ὀνόματά τινα, μάλιστα Κύρια, κατὰ τὸν ἐνικὸν Ἀριθμὸν, οἶον ὁ Ἀννίβας τοῦ Ἀννίβα, ὁ Ὀριθοθήρας τοῦ Ὀριθοθήρα.

ιε'. Οἱ δὲ Ἴωνες τὸ αὐτὸ ἔτρεπον εἰς εὼ (βλ. ΙΘ' Σημ. Α'. ε') ἀλλὰ τὸ ω δὲν μετακινεῖ τὸν τόνον, οἶον Πολίτεω· καὶ τὸ αὼν εἰς εὼν, οἶον Μουσεῶν. Καὶ τούτου δὲ τὴν ἐνικ. Γενικ. ἐφύλαξεν ἡ συνήθης γλῶσση εἰς Ἴωνων ἀνδρῶν τινα ὀνόματα, οἶον Θάλεω, Δέσχεω. Ἐὰν δὲ προηγῆται πρὸ τῆς καταλήξεως ταύτης φωνῆν, ἀποβαλλεται ἀπὸ τοὺς σιχουργοὺς τὸ ε, οἶον Εὔμελίω ἐκ τοῦ Εὔμελῆς, Βορέω ἐκ τοῦ Βορέης.

ις'. Ὁ εἰς αἰσι, αἰσιν τῆς πληθ. Δοτικῆς ἀρχαῖος σχηματισμὸς, οἶον Τιμαῖσι, Μούσαισιν, (ὡς καὶ ὁ εἰς οἰσι, οἰσιν τῆς Β'. Κλίσι.) εὐρίσκεται ὄχι μόνον εἰς τὰς παλαιὰς Διαλέκτους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς ποιητάς, καὶ εἰς αὐτοὺς ἐνίοτε τοὺς ἀρχαίους Ἀττικοὺς λογογράφους (ὡς εἰς Πλάτωνα). Ἡ δὲ Ἴωνικὴ διάλεκτος μεταχειρίζεται τὰ ἡσιν, ἡσι, ἡς. Περὶ τῆς Ἴωνικ. Αἰτ. Δεῦτερον - ας βλ. ΜΘ. Σ. γ'.

§. ΚΘ'. Δευτέρα Κλίσις.

Ὅλα τὰ εἰς ὄν ὀνόματα ταύτης τῆς Κλίσεως εἶναι οὐδέτερα· τὰ δὲ εἰς ὄς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἀρσενικά. Εἶναι ὅμως καὶ πολλὰ εἰς ὄς θηλυκὰ, ὄχι μόνον τὰ §. Κς'. σημειωθέντα προσώπων καὶ ζώων καὶ φυτῶν καὶ πόλεων ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ, ὡς ἡ Ὀδὸς, ἡ Βίβλος, ἡ Νῆσος, ἡ Νόσος, ἡ Ψῆφος, ἡ Κέρκος, ἡ Γνάθος, ἡ Κύπρος, ἡ Σποδὸς, ἡ Ἄμμος, ἡ

Κάμιнос, ἡ Τάφρος, ἡ Δρόσος, ἡ Ράβδος, ἡ Γέρανος
κ. τ. λ. Ἔτι ὁ καὶ ἡ Λίθος, ἡ Υἶαλος, καὶ πολλὰ λίθων
(ὡς Σμάραγδος, Βάσανος) καὶ φυτῶν (ὡς Νάρδος, Ρά-
φανος κ. τ. λ.) ὀνόματα. Ἔτι πολλὰ ἐπίθετα, ὑπο-
νοουμένου τοῦ θηλυκοῦ οὐσιαστικοῦ, οἷον ἡ Δίαλεχτος
(ἤγουν φωνή), ἡ Διάμετρος (γραμμὴ), ἡ Ἀτομος
(οὐσία), ἡ Ἄνυδρος, Χέρσος, Ἡπειρος (χώρα), ἡ
Σύγκλητος (βουλή), καὶ ἄλλα.

Ἔνικ.	ὁ	ἡ	ὁ	ὁ	τὸ
Ὄνομ.	λόγος	ὁδός	δήμος	ἄνθρωπος	ξύλον
Γεν.	λόγου	ὁδοῦ	δήμου	ἀνθρώπου	ξύλου
Δοτ.	λόγω	ὁδῶ	δήμῳ	ἀνθρώπῳ	ξύλῳ
Αἰτ.	λόγον	ὁδὸν	δήμον	ἄνθρωπον	ξύλον
Κλητ.	λόγε	ὁδε	δήμε	ἄνθρωπε	ξύλον

Δυϊκ.

Ὄ. Αἰτ.	λόγω	ὁδῶ	δήμῳ	ἀνθρώπῳ	ξύλῳ
Γ. Δ.	λόγοιν	ὁδοῖν	δήμαιν	ἀνθρώποιν	ξύλοιν

Πληθ.

Ὄνομ.	λόγοι	ὁδοί	δήμοι	ἄνθρωποι	ξύλα
Γεν.	λόγων	ὁδῶν	δήμων	ἀνθρώπων	ξύλων
Δοτ.	λόγοις	ὁδοῖς	δήμοις	ἀνθρώποις	ξύλοις
Αἰτ.	λόγους	ὁδοὺς	δήμους	ἀνθρώπους	ξύλα
Κλητ.	λόγοι	ὁδοί	δήμοι	ἄνθρωποι	ξύλα.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α. Ἡ Κλητικὴ ἐνίοτε εἶναι ὁμοία μὲ τὴν Ὄνομα-
σικὴν, εἰς τοὺς Ἀττικοὺς μάλιστα συγγραφεῖς, οἷον
ὁ θεός, ὁ φίλος.

β. Τὸ α τῶν πληθ. οὐδεντέρων εἶναι βραχὺ, οἷον
σῦκα, μῆλα. Ὅτι δὲ ἡ Γενικὴ καὶ Δοτικὴ, εἰς τὸ
πέλος ἔχουσαι τὸν τόνον, περισπῶνται, φανερὸν ἔχ
τοῦ §. ε. β.

γ'. Η' εἰς οὐ Γενική ἦτο πιθανῶς εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην γλῶσσαν διηρημένη εἰς οο, ὅθεν ἔγεινεν ἢ εἰς τὴν ἐπικὴν καὶ λυρικὴν Πόησιν συνήθης Θεσσαλικὴ Γενική, οἶον Λόγοιο, Οἶδοιο.

δ'. Οἱ Δωριαῖς ἔχουσιν εἰς τὴν Γενικὴν ω, καὶ εἰς τὴν πληθ. Αἰτιατικὴν ως, οἶον ὁ νόμος, Γεν. τῷ νόμω. Αἰτ. πληθ. τὼς νόμωσ: σπανιώτερον δὲ ος, οἶον ὁ λύκος, Αἰτ. πληθ. τὼς λύκος παρὰ Θεοκρίτῳ.

ε'. Εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν φαίνεται ὅτι τὰ εἰς α πληθ. Οὐδέτ. εἶχον τὴν Γενικὴν εἰς αων βλ. Η'σιόδ. Ἀ'σπ 7. Ἐντεῦθεν τὸ Ὀμηρικὸν Ἐάων ἐκ τοῦ τὰ ΕΑ. (βλ. Ἀνώμαλ. Ε'ὺς).

ς'. Περὶ τῆς εἰς οισι, οισιν (Λόγοισιν, Οἶδοῖσι) πληθ. Δοτ. βλ. §. ΚΗ. Σημ. ις. Οἱ ἐποποιῶι ἐκτείνουσι τὴν εἰς οιν δυϊκ. Γεν καὶ Δοτ. εἰς οιν λέγοντες Ἴππουν ἀντὶ ἵππων.

§. Λ. Περὶ τῶν συνηρημένων τῆς Β'. Κλίσεως.

Πολλὰ ὀνόματα εἰς οος καὶ οον, εος καὶ εον, πάσχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείσιν συναίρεσιν ὡς ὀλοπαθῆ κατὰ τοὺς (§. Κ') γενικοὺς κανόνας, ἐκτὸς ὅτι τὸ α τῶν οὐδετέρων καταπίνει τὸ προηγούμενον ε καὶ ο, γινόμενον αὐτὸ μακρὸν, οἶον Ὀσέα Ὀσᾶ, Ἀπλόα Ἀπλᾶ (βλ. τὰ περὶ Ἐπιθέτων).

	Ἐνικῶς ὁ	Πληθ.	Ἐνικ. τὸ	Πληθ.
Ο.	πλόος πλοῦς	πλόοι πλοῖ	ὀσέον ὀσοῦν	ὀσέα ὀσᾶ
Γ.	πλόου πλοῦ	πλόων πλῶν	ὀσέου ὀσοῦ	ὀσέων ὀσῶν
Δ.	πλόω πλῶ	πλόοις πλοῖς	ὀσέω ὀσῶ	ὀσέοις ὀσοῖς
Λ.	πλόον πλοῦν	πλόους πλοῦς	ὀσέον ὀσοῦν	ὀσέα ὀσᾶ
Κ.	πλόε πλοῦ*	πλόοι πλοῖ	ὀσέον ὀσοῦν	ὀσέα ὀσᾶ

*) Αὕτη ἡ Κλητικὴ ἐτέθη διὰ Κύρια τινὰ ὀνόματα, οἷον Πάνθους, ἢ Κλητ. Πάνθου. Παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐκ τοῦ Δορυξόου, οὔς, εὑρίσκεται Δορυξῆ, δι' ἀποβολῆς τοῦ Θ.

Δυϊκ.

Ο'. Α'.		πλόω	πλώ		ὄσέω	ὄσῶ
Γ. Δ.		πλόοιν	πλοῖν		ὄσέοιν	ὄσοῖν

Σημ. Τὰ Σύνθετα τῶν μονοσυλλάβων Πλοῦς, Νοῦς κ. τ. λ. ἔχουσι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν διηρημένον σχηματισμὸν, τὸν τόνον κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας (§. 5. ζ.) εἰς τὴν προηγουμένην συλλαβὴν, οἷον Περίπλοος, Περίπλους· καὶ εἰς ταύτην τὴν συλλαβὴν φυλάττουσιν αὐτὸν καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, ἂν καὶ ὁ διηρημένος σχηματισμὸς ἐπίσπετον τὸν μεταβιβάσει ἐξ ἀνάγκης, οἷον Περίπλου (διηρημ. Περιπλόου), ἐναντίον τῶν κανόνων §. Κ'. Σημ. Αὕτη δὲ ἡ συλλαβὴ, μακρὰ ἐκ φύσεως οὔσα, περισπᾶται πρὸ τοῦ συνηρημένου (καὶ ἐπομένως μακροῦ) οι, οἷον Εὔνοι ἐκ τοῦ Εὔνου (Εὔνοος Εὔνοοι)· δὲν δύναται ὅμως ὁ τόνος νὰ τεθῆ καὶ εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, ὅθεν γράφεται Περίπλοι, Καχόνοι (ἐκ τοῦ Καχόνου) *).

§. ΛΑ'. Περὶ τῆς κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς Β'. Κλίσεως.

Ἡ ἄττικὴ Β'. Κλίσις περιλαμβάνει τὰ εἰς ὡς (ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ) καὶ εἰς ὦν (οὐδέτερα) ὀνόματα. ἔχει δὲ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ὡ ἀντὶ τῶν τελικῶν φωνηέντων καὶ διφθόγγων τῆς κοινῆς Β'. Κλίσεως, καὶ ἰ ὑπογεγραμμένον, ἔνθα ἐκείνη ἔχει οι ἢ ω. Ἡ δὲ κλητικὴ εἶναι πάντοτε ὁμοία μὲ τὴν Ὀνομασικὴν.

*) Εἰς τὴν κοινῶς λαλουμένην γλῶσσαν, αἱ εἰς οὖς συναιρέσεις μετέπεσαν εἰς ος. Διὰ τοῦτο τὰ εἰς νοος κύρια ὀνόματα ἔχουσι καὶ εἰς νός σχηματισμοὺς, οἱ ὅποιοι ὅμως ἐκτείνουσιν τὴν προηγουμένην συλλαβὴν, οἷον Εὐθύνοος καὶ Εὐθύνοι Ἀρχίνοος καὶ Αρχῖνος, Καλλίνος ἐκ τοῦ Καλλίνου.

Εν.	ὁ	τὸ	Δυϊκ.	Πληθ.
Ο.	νεώς	ἀνώγεων	νεῶ	ἀνώγεω
Γ.	νεῶ	ἀνώγεω	νεῶν	ἀνώγεων
Δ.	νεῶν	ἀνώγεω	νεώς	ἀνώγεως
Α.	νεῶν	ἀνώγεων	νεώς	ἀνώγεω
Κ.	νεώς	ἀνώγεων	νεῶ	ἀνώγεω

Σημ. α'. Δὲν πρέπει τις νὰ ὑπολάβῃ, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τὰ εἰς ὅς ὀνόματα ἔκλινον κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· διότι ὀλίγα μόνον κλίνονται οὕτως ἐκ τῶν τῆς Β'. Κλίσεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ διαφορᾶς, οἷον Λαός, Ναός — Λεώς, Νεώς. Λαγώς, Ἴωνικ. Λαγῶός. Ἀλλὰ σχηματίζονται καὶ κατὰ τὴν Γ. Κλίσιν, οἷον ὁ Κάλως, ἡ Γεν. Κάλω καὶ Κάλως. Ἔτερα δὲ, ποτὲ μὲν κατὰ τοῦτον ποτὲ δὲ κατ' ἐκείνον τὸν σχηματισμόν. (Βλ. ΜΘ'. Σημ. ε.) Ὄνομάζεται δὲ ἡ Κλίσις Ἀττική· διότι ἐκ δύο διαφορῶν εὐχρήστων σχηματισμῶν οἱ Ἀττικοὶ τὸν κατὰ ταύτην τὴν Κλίσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται.

Σημ. β'. Ταύτης τῆς Κλίσεως τὰ ὀνόματα ἔχουσι καὶ ἰδιαιτέραν τινὰ Αἰτιατ. εἰς ω, οἷον τὸν Λαιγῶν, τὸν Λαγῶ· ἐξαιρέτως δὲ τὰ τοπικὰ, Κῶς, Κέως, Τέως, Ἄθως. Τοιοῦτον εἶναι καὶ ἡ Ἐῶς, Αἰτιατικ. Ἐῶ, ἄττικὸς σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ Ἴωνικοῦ Ἡῶς. Ἐπίθετα δὲ τινὰ ἀποβάλλουσι τὸ ν καὶ εἰς τὴν τῶν οὐδετέρων Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. μάλισα τὸ Ἀγήρως, οὐδέτ. Ἀγήρω,

Σημ. γ'. Πρὸς τὴν εἰς οἰο ἐπικὴν Γενικὴν ἀντιστοιχεῖ κατὰ ταύτην τὴν Κλίσιν ἡ εἰς ω, οἷον Πεταῶς Γεν. Πετεῶο (Ὀμηρ.).

Σημ. δ'. Περὶ τοῦ ἀνωμάλου τοιςμοῦ ταύτης τῆς Κλίσεως βλ. §. ις'. ε. Παραλλάττει δὲ καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ Γενικ. τοῦ ἐνικοῦ, ἂν καὶ δέχεται τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν, ὀξύνεται, οἷον τοῦ νεῶ.

§. ΛΒ'. Τρίτη Κλίσις
περί τοῦ Γένους.

α. Καθόλου ἢ εἰς 5 κατάληξις εἶναι τῶν ἀρσενικῶν καὶ οὐδετέρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἢ δὲ βραχεῖα λήγουσα τῶν οὐδετέρων. Εἰς 6 δὲ καὶ ψ οὐδέποτε τελευτῶσι τὰ οὐδέτερα.

β. Ἰδίως δὲ ἀρσενικὰ μὲν εἶναι ὅλα τὰ εἰς εὐς, οἷον Ὀρεὺς, Ἀμφορεύς. Ἔτι ὅλα τὰ οὐσιαστικά, ὅσα ἔχουσιν εἰς τὴν Γενικὴν ντος, Τένων, οντος· Ὀδοὺς, ὄντος· Ἴμας, άντος, πλὴν τινων ὀνομάτων πόλεων (S. Κς. Σημ. ε.) Ἔτι τὰ εἰς ηρ, οἷον Ζωσῆρ, πλὴν τῶν ἢ Γασῆρ, ἢ Κῆρ, καὶ παρὰ Ποιηταῖς ἢ Ἀῆρ, καὶ τῶν συναιρουμένων ὀνομάτων, περὶ τῶν ὁποίων κατωτέρω.

γ. Θηλυκὰ δὲ, ὅλα τὰ εἰς ω, οἷον Ἠχώ. Ἔτι τὰ εἰς ας Γεν. ἄδος, ὡς ἢ Λαμπάς, πλὴν τινων κοινῶν ἐπιθέτων, ὡς Λογάς, Σποράς. Ἔτι τὰ εἰς ις, οἷον ἢ Πόλις, ἢ Χάρις, πλὴν τῶν ὁ Ὄφις, ὁ Κίς, ὁ Λίς, ὁ Ὄρχις, ὁ καὶ ἢ Ὄρνις, ὁ καὶ ἢ Τίγρις. Ἔτι ὅλα τὰ εἰς τας ἀφηρημένα, οἷον Μικρότης.

δ. Οὐδέτερα δὲ, ὅλα τὰ εἰς α, η, ι, υ, ὡς Σῶμα, Κάρη, Μέλι, Ἄςυ. Ἔτι ὅλα τὰ εἰς ο, ὡς Τεῖχος, Ἡτορ· καὶ τὰ εἰς ες, εν, ον οὐδέτερα ἐπιθετα. Ἔτι τὰ εἰς αρ, ὡς Ἡπαρ Νέκταρ, μετὰ τῶν ἐκ τοῦ - εαρ εἰς ἦρ συναιρουμένων οἷον Ἐαρ, Ἡρ· Κέαρ, Κῆρ· Στεαρ, Στῆρ, πλὴν τοῦ ὁ Ψάρ. Ἔτι τῶν εἰς ωρ, ὅσα δὲν σημαίνουσι πρόσωπα, οἷον Ὑδωρ, Τέχμωρ· πλὴν τοῦ ὁ Ἰχώρ, ὁ Ἀχώρ. Ἔτι τὰ εἰς ας, Γενικ - ατος, καὶ αος ὡς Γέρας, ατος· Δέπας, αος πλὴν τοῦ ὁ Λᾶς, ὁ καὶ τὸ Κράς. Ἄλλα δὲν ὑπάρ-

χουσι ταύτης τῆς Κλίσεως οὐσιασικὰ οὐδέτερα, πλὴν τῶν, πῦρ, φῶς, οὐς, γαίς.

ε. Τῶν εἰς ας λοιπὸν τὰ μὲν ἔχοντα τὴν Γενικὴν εἰς αντος, εἶναι ἀρσενικὰ· τὰ δὲ εἰς αδος, θηλυκά· τὰ δὲ εἰς ατος καὶ αος, οὐδέτερα. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐδὼ ἦτο μόνον ὁ λόγος, περὶ τῶν ὁποίων τὸ γένος δύναται ἐκ τῶν καταλήξεων νὰ διορισθῇ· καὶ ὅτι πολλὰ προσώπων σημαντικὰ ὀνόματα, (βλ. Κς'. Σημ. α.) ὡς μήτηρ, δάμαρ, κ. τ. λ. δὲν περιλαμβάνονται εἰς τοὺς κανόνας τούτους.

§. ΔΓ'. Περὶ τῆς κατὰ τὴν Γ. Κλίσιν τροπῆς.

α. Εἰς τὰς πρώτας δύο Κλίσεις, ἡ λήγουσα τῆς Ὀνομασικῆς τρεπομένη ἀποτελεῖ τὰς πτώσεις· εἰς τὴν Γ'. Κλίσιν ὅμως εἰς τὴν λήγουσαν τῆς Ὀνομασικῆς προσκολλᾶται ἡ τῆς πτώσεως κατάληξις, οἷον

Β'. Κλίσις. λόγ-ος, λόγ-ου, λόγ-ω.

Γ'. Κλίσις. Ἐλλην, Ἐλλην-ος, Ἐλλην-ι.

β. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Γ'. Κλίσιν σπανίως μένει πάντῃ ἀτρεπτος, ἡ Ὀνομασικὴ, ὡς Ἐλλην· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ τελευταία ταύτης συλλαβὴ μεταβάλλεται ἢτοι διὰ προσθέσεως, ἢ διὰ τροπῆς, ἢ δι' ἀποβολῆς, τινὸς γράμματος, οἷον

Γενικ. μῦ-ός, ἐκ τῆς Ὀνομ. μῦς.

Γενικ. κανόν-ος, ἐκ τῆς Ὀνομ. κανών.

Γενικ. σώματ-ος, ἐκ τῆς Ὀνομ. σῶμα.

Σημ. Διὰ νὰ κλίνωμεν ὀρθῶς τῆς Γ'. Κλίσεως τὰ ὀνόματα, πρέπει νὰ ἐξεύρωμεν τὴν Ὀνομασικὴν καὶ τὴν Γενικὴν. Ἐὰν δὲ μᾶς εἶναι μία ἐκ τῶν δύο ταύ-

των πτώσεων γνώση, ευκολώτερον δυνάμεθα εκ τῆς Γενικῆς νὰ εὔρωμεν τὴν Ὄνομασικὴν, παρὰ τὸ ἐναντίον. Οἱ περὶ τούτου Κανόνες θέλουσιν εκτεθῆναι ἐφεξῆς.

§. ΛΔ'.

α. Ἡ μεταβολή, τὴν ὁποίαν πάσχει κατὰ τὴν Ὄνομασικὴν ἢ ῥίζα τῆς κλίσεως *) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον γίνεται

α.) διὰ προσλήψεως τοῦ ο, οἷον μῦς μυ-ός, ἄλλ-ός.

β.) διὰ τροπῆς τῶν τῆς ῥίζης ε καὶ ο εἰς η καὶ ω (εἰς τὰς ὀνομασικὰς τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν), οἷον εἰκόν-ος εἰκῶν, ἀληθέ-ος ἀληθείς.

β. Ἐπειδὴ δὲ πρὸ τῆς κλιτικῆς καταλήξεως ποτὲ μὲν εὑρίσκεται σύμφωνον, ποτὲ δὲ φωνῆεν, πρέκει νὰ εἴπωμεν περὶ ἑκατέρου ἰδίως.

§. ΛΕ'.

α. Ὅταν πρὸ τῆς πτωτικῆς καταλήξεως εὑρίσκηται σύμφωνον, καὶ ἡ Ὄνομασικὴ προσλαμβάνη σ, εἶναι φανερόν ἐκ τῶν γενικῶν κανόνων, ὅτι τὸ σ τοῦτο μετὰ τῶν γ, κ, χ καὶ β, π, φ, τρέπεται εἰς ξ καὶ ψ, οἷον κόραξ κόραχ-ος, ὄνυξ ὄνυχ-ος, ὦψ ὦπ-ός, χάλυψ χάλυβ-ος.

β. Αὗται αἱ εἰς ξ καὶ ψ Ὄνομασικαὶ οὐδεποτὲ τρέπουσι τὸ ε καὶ ο τῆς ῥίζης, οἷον φλέψ φλεβός, φλόξ φλογός, αἰθίοψ αἰθίοπος· πλὴν τοῦ ἀλώπηξ ἀλώπεκος.

*) Κλίσεως ῥίζαν λέγομεν ἐκεῖνο τοῦ Ὄνόματος τὸ μέρος, τὸ ὅποσον μετὰ τῶν κλιτικῶν καταλήξεων ἀποτελεῖ τὰς πτώσεις π. χ. εἰς τὸ, κανόν-ος, κανόν-ι, κανόν-α, κανόν-ες κ. τ. λ. τὸ μὲν κανόν εἶναι τῆς Κλίσεως ἢ ῥίζα· τὰ δὲ -ος, -ι, -α, -ες κλιτικαὶ καταλήξεις.

ἰδια.τέρως δὲ

ἡ Γενικὴ εἰς	[ατος	—	—	{ α, σῶμα, ατος
					{ ας, τέρας, ατος
					{ αρ, ἦπαρ, ατος
		ονος	—	—	{ ν, Πάν, Πανός
					{ ς, ρίς, ρινός *)
		ενος	—	—	{ ην, λιμήν, λιμένος.
		ονος	—	—	{ ων, εἰκῶν, εἰκόνος.
					{ ας, φᾶς, φάντος.
					{ εις, θεῖς, θέντος.
					{ ους, δούς, δόντος.
			{ υς, φύς, φύντος.		
			{ ων, γέρων, γέροντος.		
			{ ρ, θῆρ, θηρός.		
			{ ηρ, αἶθῆρ, αἶθῆρος.		
			{ ωρ, ῥήτωρ, ῥήτορος.		
			{ και δύο σὺδετερα εἰς		
			{ ᾶορ, ᾶορος.		
			{ ορ { ἦτορ, ἦτορος.		

ἡ. Τὰ ἐφεξῆς πρέπει νὰ σημειωθῶσι κατὰ μέρος, ὁ καὶ ἡ ἄλς ἄλός, τὸ μέλι τοῦ μέλιτος, τὸ κάρη τοῦ κάρητος, ἡ νύξ τῆς νυκτός, ὁ ἀναξ τοῦ ἀνακτος, ἡ δάμαρ τῆς δάμαρτος, ὁ ποῦς τοῦ ποδός: καὶ ἄλλα τινὰ, περὶ τῶν ὁποίων γίνεται λόγος εἰς τὰ Ἀνώμαλα (Βλ. ἐξαιρέτως, γάλα, θέμις, μάρτυς, οὖς, χεῖρ).

Σημ. α'. Ἡ ποσότης τῆς παραληγούσης τῆς Γενικῆς, ὅπου διὰ τὰ α, ι, υ δὲν γνωρίζεται, διορίζεται ὡς θέλομεν εἰπεῖ εἰς τὸ περὶ χρόνων. Ἐδῶ πρέπει νὰ

*) Ἡ τῆς εἰς ἰνος Γενικῆς Ὀνομαστικὴ εὐρίσκεται καὶ εἰς ἡγεγραμμένη εἰς Λεξικά καὶ Γραμματικὰ· εἰς τοὺς ἀρχαίους ὁμοῦς γράφεται πάντοτε εἰς δελφίς, ἀκτίς κ. τ. λ. διὰ τῆς

σημειώσωμεν, ὅτι ὅλα τὰ Οὐσιασικά, τῶν ὁποίων ἡ Γενική εἶναι εἰς ανος, ινος, υνος, ἔχουσι τὴν παραλήγουσαν μακράν, οἷον Πᾶν Πανός, Παιᾶν Παιᾶνος, ρῖς ρίνος, δελφῖς δελφίνος, μόσυν μόσυνος. Καθόλου δὲ αὕτη ἡ συλλαβὴ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶναι βραχεῖα.

Σημ. β'. Αἱ καταλήξεις τῆς Οὐνομασικῆς, τῶν ὁποίων ἡ ποσότης δὲν διωρίσθη ἄνωτέρω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ὡς ἡ τῆς Γενικῆς παραλήγουσα· ὅθεν (ἐξαιρουμένων τινῶν ποιητικῶν) ὄρνις ὄρνιθος, κηλῖς κηλίδος, Παιᾶν παιᾶνος, θῶραξ θῶρακος, φοῖνιξ φοίνικος, κήρυξ κήρυκος· τὸ ἐναντίον δὲ ἀυλαξ-ἄκος κ. τ. λ.

Σημ. γ'. Ὅλαι αἱ μονασύλλαβοι Οὐνομασικαὶ (πλὴν τοῦ Τῖς) εἶναι μακραὶ, οἷον Πῦρ Πυρός.

Σημ. δ'. Ονόματά τινα, ἔχοντα εἰς τὴν Γενικὴν ἴθος, ἀποβάλλουσι πρὸ τοῦ ε τῆς Οὐνομασικῆς τὸ θ μόνον, οἷον Ἐλμινς Ἐλμινθος, Τίρυνς Τίρυνθος.

Σημ. ε'. Ὅταν πρὸ τῆς καταλήξεως εἰς εντος προηγῆται η ἢ ο, γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συναίρεσις, οἷον τιμήεις τιμήεντος καὶ τιμῆντος, μελιτόεις — ὄεντος καὶ μελιτοῦς — οῦντος. Τοιαῦτα καὶ τὰ πολεων σημαντικὰ εἰς οὔς — οῦντος, ὡς Ὀποῦς κ. τ. λ.

Σημ. ς'. Ἄλλη συναίρεσις γίνεται, ἐὰν πρὸ τῆς ἀρ καταλήξεως προηγῆται ε, οἷον κέαρ κῆρ Γεν. κέαρ κῆρος· οὕτω καὶ ἔαρ, ἦρ, τοῦ ὁποίου οἱ λογογράφοι κατὰ μὲν τὴν Οὐνομασικὴν μεταχειρίζονται τὸν διηρημένον, κατὰ δὲ Γεν. καὶ Δοτ., τὸν συνηρημένον σχηματισμὸν (ἔαρ ἦρος). Ἡ αὕτη συναίρεσις συμβαίνει καὶ εἰς τὰ κατὰ τὴν Γενικὴν τ ἔχοντα, ὡς ζέαρ ζέατος καὶ ζῆρ ζητές· φρέαρ φρέατος καὶ φρητός, δέλεαρ δελέατος καὶ δέλητος.

§ Λς.

α. Ὅσα δὲ πρὸ τῆς κλιτικῆς καταλήξεως ἔχουσι φωνῆεν, ἢ τὰ εἰς ος καθαρὸν κατὰ τοὺς Γραμματικούς λήγοντα εἰς τὴν Γενικὴν, προσλαμβάνουσιν εἰς

τὴν Ὀνομασικὴν ὅλα σχεδὸν ε, πλὴν τινῶν εἰς ι καὶ υ οὐδετέρων, καὶ τῶν εἰς ω θηλυκῶν.

β'. Ἐπειδὴ δὲ (Λβ'. Σημ.) μόνα τὰ οὐδέτερα ἔχουσι τοιαύτας κατὰ τὴν Ὀνομασικὴν καταλήξεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι βραχεῖαι διὰ τὸ ε καὶ ο· εἰς τὰ ἄρσενικὰ καὶ θηλυκὰ, τὸ μὲν ε τῶν λοιπῶν πτώσεων γίνεται η ἢ εϋ, τὸ δὲ ο τρέπεται εἰς ω ἢ ου.

γ'. Γίνεται λοιπὸν

Γενικ.	εἰς ἄος	ἐκ τῆς Ὀνομ.	εἰς ἄς	(σέλας, ἄος)
—	—	ιος καὶ υος	ἐκ τῆς Ὀνομ.	εἰς ις, ι, καὶ υς, υ (κίς κίος, δάκρυ — υος.)
—	—	ως	ἐκ τῆς Ὀνομ.	εἰς ως (θῶς θωός.)
—	—	οος	ἐκ	{ τῆς Ὀνομ. εἰς οους (βοῦς βοός) τῶν θηλυκῶν εἰς ως (ἡχῶ — ὄος· αἰδῶς — ὄος.)
—	—	εος (εως)	ἐκ	{ τῆς Ὀνομ. εἰς ης καὶ ες (ἀληθής, οὐδέτ. ἀληθές Γενικ. εός) τῶν ἄρσεν. εἰς εϋς (ἵππεϋς ἵπ- πέως.)

Σημειωτέον δὲ κατὰ μέρος τὸ γραῦς γραός. Περί δὲ τοῦ Ναῦς βλ. Ἀνώμ.

δ'. Ἐκτὸς τούτων αἱ εἰς εος εως Γενικαὶ γίνονται καὶ διὰ τροπῆς τοῦ φωνήεντος, α) τῶν εἰς ος οὐδετέρων, ὡς τεῖχος τείχεος· β) τῶν εἰς ις καὶ ι, υς καὶ υ Ὀνομασικῶν, τῶν ὁποίων αἱ λήγουσαι σπανιώτατα φυλάττουσιν εἰς τὴν Γενικὴν τὸ ι ἢ τὸ υ, μεταβάλλουσαι αὐτὸ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ε, οἶον πόλις πόλεως, ἄςυ ἄσεος.

Σημ. α. Περί τούτου, ὡς καὶ περὶ τῆς εἰς ως Γενικῆς, βλ. τὴν Συνηρημένην Κλίσιν.

Σημ. β. Ἡ εἰς ηος Γενικὴ ἀνείκει εἰς τὰς διαλέκτους. Βλ. κατωτ. §. ΜΓ'. — ΜΕ'. καὶ τὰ Ἀνώμ. Ἀρρητ. εὔς, πρέσβυς, υἱός, καὶ συνηρημένα τινὰ §. Μς, Σημ. ε'

Σημ. γ'. Τὰ φωνήεντα α, ι, υ πρὸ τῆς ληγούσης τῆς Γενικῆς εἶναι εἰς ὅλα ταῦτα τὰ ὀνόματα (πλὴν τοῦ Γραός Γεν. τοῦ Γραῦς) βραχέα· διὰ τοῦτο τοιαῦται εἶναι καὶ αἱ εἰς ας, ις, υς Ὀνομασικαί. Αἱ μονοσύλλαβοι ὅμως Ὀνομασικαί εἶναι πάντοτε μακραί, οἷον μῦς μῦός.

§. ΛΖ'.

Ὅλα τῆς Γ'. Κλίσεως τὰ ὀνόματα κλίνονται κατὰ τοὺς ἐφεξῆς τύπους.

Εἶκ.	ὁ	ὁ	ὁ, ἡ	ὁ	ὁ
Ὄνομ.	θήρ	αἰών	δαίμων	λέων	γίγας
Γεν.	θηρός	αἰώνος	δαίμονος	λέοντος	γίγαντος
Δοτ.	θηρί	αἰῶνι	δαίμονι	λέοντι	γίγαντι
Αἰτ.	θῆρα	αἰῶνα	δαίμονα	λέοντα	γίγαντα
Κλητ.	θήρ	αἰών	δαίμον	λέον	γίγαν

Δυϊκ.

Ὄ. Α'.	θῆρε	αἰῶνε	δαίμονε	λέοντε	γίγαντε
Γ. Δ.	θηροῖν	αἰῶνοι	δαίμονοι	λέοντοι	γιγάντοι

Πληθ.

Ὄνομ.	θῆρες	αἰῶνες	δαίμονες	λέοντες	γίγαντες
Γεν.	θηρῶν	αἰῶνων	δαιμόνων	λεόντων	γιγάντων
Δοτ.	θηρσί(ν)	αἰῶσι(ν)	δαίμοσι(ν)	λέουσι(ν)	γίγασι(ν)
Αἰτ.	θῆρας	αἰῶνας	δαίμονας	λέοντας	γίγαντας
Κλητ.	θῆρες	αἰῶνες	δαίμονες	λέοντες	γίγαντες

Εἶκ. ὁ ὁ, ἡ ὁ ὁ τὸ

Ὄνομ.	κόραξ	παῖς	θῶς	κίς	πράγμα
Γεν.	κόρακος	παιδός	θῶός	κίός	πράγματος
Δοτ.	κόρακι	παιδί	θῶί	κίί	πράγματι
Αἰτ.	κόρακα	παιδα	θῶα	κίν	πράγμα
Κλητ.	κόραξ	παῖ	θῶς	κίς	πράγμα

Δυϊκ.	ὁ	ὁ, ἡ	ὁ	ὁ	τὸ
Ο'. Α'.	κοραχε	παῖδε	θῶε	κίει	πράγματε
Γ. Δ.	κοράκωιν	παιδοῖν	θωοῖν	κιοῖν	πραγμάτωιν

Πληθ.

Όνομ.	κόραχες	παῖδες	θῶες	κίεις	πράγματα
Γεν.	κοράκων	παιδων	θῶων	κιοῶν	πραγμάτων
Δοτ.	κοραξι(ν)	παισι(ν)	θωσι(ν)	κισι(ν)	πράγμασι(ν)
Αἰτ.	κόρακας	παῖδας	θῶας	κίας	πράγματα
Κλητ.	κόραχες	παῖδες	θῶες	κίεις	πράγματα

Σ η μ ε ι ὄ σ ε ι ς.

α. Ταῦτα τὰ παραδείγματα εἶναι ἱκανά· διότι ὅταν ἐξεύρη τις τὴν Όνομ. καὶ Γενικ. τοῦ ὀνόματος, εὐκόλως κατανοεῖ, ὅτι π. χ. κατὰ τὸ Κόραξ κλίνονται ὅλα τὰ εἰς ξ καὶ ψ· κατὰ τὸ παῖς, ὅλα τὰ εἰς τὴν Γενικὴν ἔχοντα δος, θος, καὶ τος. Κατὰ δὲ τὸ Δοίμωνος κλίνονται τὰ Ποιμῆν — ἕνος· Λέων — ντος· Οἶδους — ντος· Θεῖς — ἔντος, ἥτοι ὅλα τὰ εἰς ων, ην, ους καὶ εις. Κατὰ δὲ τὸ Πράγμα — ατος κλίνεται τὸ Η' παρ — ατος, καὶ Τέρας — ατος. Μόνον ἡ Αἰτ. καὶ Κλητ. Εἰκ. καὶ ἡ πληθ. Δοτ. ἀπαιτοῦσιν ἰδιαιτέραν διδασκαλίαν, περὶ τῆς ὁποίας κατωτ.

β. Ἡ εἰς οιν τοῦ δυϊκοῦ κατάληξις ἀπὸ τοὺς ἐποποιοὺς ἐκτείνεται (ὡς καὶ εἰς τὴν Β'. Κλίσειν), οἶαν ποδοῖν ἀντὶ ποδοῖν.

γ. Αἱ εἰς ι, α, ας πτωτικαὶ καταλήξεις εἶναι πάντοτε βραχεῖαι. Περὶ δὲ τῆς ληγούσης τῆς Όνομασιχῆς καὶ τῆς παραληγούσης τῆς Γενικῆς βλ. τὰς ἀνωτ. Σημ.

δ. Περὶ τοῦ τόνου κρατοῦσιν οἱ ἐφεξῆς κανόνες.

α) Εἰς τὰ δισύλλαβα καὶ πολυσύλλαβα μένει ὁ τόνος, ἐφ' ὅσον συγχωρεῖ ἡ φύσις του, εἰς τὴν αὐτὴν συλλαβὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔχει ἡ Όνομασιχῆ. Βλ. ἀνωτ. κόραξ, αἰών.

β) Τὰ μονοσύλλαβα μεταβιβάζουσι τὸν τόνον κατὰ

τας Γεν. καὶ Δοτ. παντὸς ἀριθμοῦ εἰς τὴν πτωτικὴν κατάληξιν. Βλ. ἀνωτ. θήρ, κίς.

γ) Τὸ ἐναντίον δὲ αἱ Ὄνομασικαί, Αἰτιατικαὶ καὶ Κλητικαί, οὐδέποτε ἔχουσι τὸν τόνον εἰς τὴν πτωτικὴν κατάληξιν *).

Ἐκ τοῦ β'. κανόμος ἐξαιροῦνται

α) Αἱ μετοχαί, ὡς θεῖς θέντος, ὦν ὄντος καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα πάντοτε φαλάττουσι τὸν τόνον ἐπὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς.

β) Τὰ πληθ. τοῦ ἐπιθ. Πᾶς, Πᾶν — Γεν. πληθ. Πάντων, Δοτ. Πᾶσιν.

γ) Ἄλλα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἔγειναν διὰ συναϊρέσεως μονοσύλλαβα, λᾶς λᾶς, Γεν. λᾶς (Βλ. Ἄνωμ.) ἔαρ ἦρ, κέαρ κῆρ, Γεν. ἦρος, κῆρος. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὄχι ὅλα. Βλ. §. ΔΕ'. Σημ. ζ. καὶ §. ΜΓ'. Σ. ζ'.

δ) Ἡ πληθ. Γεν. τῶν ἐπομένων ἐννέα Ὄνομάτων, παῖς, θῶς, ὁ δμῶς, ὁ Τρῶς, τὸ φῶς, ἡ φῶς, ἡ δᾶς, τὸ ΚΡΑΣ, καὶ τὸ ἄνωμ. τὸ οὖς ὅθεν Παιδων, θῶων, δμῶων, Τρῶων, φῶτων, φῶδων, θᾶδων, κράτων, ὠτων.

§. ΔΗ'. Περί Ἐνικ. Αἰτιατικῆς.

α. Ἡ κυρία κατάληξις τῆς Αἰτιατικῆς εἰς ταύτην τὴν Κλίσιν εἶναι α· τῶν εἰς ις, υς, αυς, ους, ὅμως τλευτᾶ ἢ Αἰτιατικὴ καὶ εἰς ν, τρεπομένου εἰς ν τοῦ τ Ὄνομ. ς, καὶ φυλλαττομένης τῆς αὐτῆς ποσότητος. Αὕτη δὲ εἶναι μάλισα ἢ μόνη κατάληξις τῶν ἐχόντων φωνῆεν πρὸ τῆς κλιτικῆς καταλήξεως, οἶον βοῦς (Γεν.

*) Δὲν πρέπει νὰ συγγέη τις τὴν κατάληξιν τῆς λέξεως (σωτήρ) μὲ τὴν πτωτικὴν κατάληξιν (σωτήρ - α).

βοός) — βοῦν, δρῦς (δρυός) — δρῦν· οὕτω καὶ Ἰχθύον, πόλιν, γραῦν κ. τ. λ.

β'. Ὅσα δὲ εἰς τὴν Γενικὴν προσλαμβάνουσι σύμφωνον, ἔχουσιν, ὅταν μὲν ἡ λήγουσα τῆς ὀνομαστικῆς ἔχη τὸν τόνον, πάντοτε α, (οἶον ἐλπίς — ἴδος, ἐλπίδα· ποῦς — οδός, πόδα)· ὅταν δὲ ἡ λήγουσα δὲν ἔχη τὸν τόνον, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ν· ἐνίοτε ὅμως καὶ α, οἶον ἔρις — ἴδος, ἔριν καὶ ἔριδα· κόρυς — υθός, κόρυν καὶ κόρυθα· εὐελπίς — ἴδος, εὐελπιν καὶ εὐελπίδα· πολύπους — οδος, πολύπουν καὶ πολύποδα.

Σημ. α'. Καὶ τὸ λᾶας συνηρ. λᾶς, Γεν. λάαος λᾶος, ἔχει εἰς τὴν Αἰτιατικὴν, λᾶαν λᾶν — Βλ. Ἀνώμ. Κλείς, καὶ §. ΜΒ. Σημ. η'.

Σημ. β'. Ἐκ τῆς ἀρχαίας γλώσσης σώζεται εἰς μὴ ἀττικὸς Ποιπτάς βόα ἀντὶ βοῦν, εὐρέα ἀντὶ εὐρύν κ. α. τ.

§. ΛΘ'. Περὶ τῆς Κλητικῆς.

α'. Ἡ Κλητικὴ τῆς Γ'. Κλίσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, μάλισα εἰς τοὺς Ἀττικοὺς, εἶναι ὁμοία μὲ τὴν ὀνομαστικὴν· δύναται ὅμως νὰ σχηματισθῇ καὶ ἰδιαιτέρα, κατὰ τοὺς κανόνας, τοὺς ὁποίους θέλομεν ἐκθέσει, ἀφίνοντες εἰς τοὺς κριτικοὺς ἀναγνώστας νὰ παρατηρήσωσιν, τίνων ὀνομάτων ὑπάρχει τῷ ὄντι ἰδιαιτέρα Κλητικὴ.

β'. Τὰ εἰς εὐς, ἰς, ὑς, ἔτι τὰ ὀνόματα, παῖς, γραῦς, βοῦς, ἀποβάλλουσι τὸ ς, οἶον Βασιλεὺς, ὦ Βασιλεῦ, Πάρι, Δωρὶ, Τῆθυ, ἠδὺ κ. τ. λ — πᾶι, γραῦ, βοῦ.

γ'. Τὸ αὐτὸ κάμνουσι τὰ εἰς ας καὶ εἰς, πρὸ τοῦ ς τῶν ὁποίων ἀπεβλήθη τὸν· λαμβάνουσιν ὅμως πάλιν τὸ ν

τούτο, οἷον τάλας — ἄνος, ὦ τάλαν. Αἴᾶς — αντος, ὦ Αἴαν· χαρίεις — εντος, ὦ χαρίεν. Πολλά ὅμως Κύρια εἰς ας — αντος ἔχουσι μόνον α μακρὸν, οἷον Ἄτλας — αντος, ὦ Ἄτλα.

δ. Ὅσα ἔχουσιν εἰς τὴν λήγουσαν τῆς Ὀνομασι-
κῆς η καὶ ω, συζέλλουσι μόνον τὰ φωνήεντα ταῦτα εἰς
τὴν Κλητικὴν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως, ὅταν καὶ αἱ
λοιπαὶ πτώσεις ἔχουσιν ε καὶ ο (βλ. ἄνωτ. Δαίμων καὶ
Λέων) οὕτω καὶ μήτηρ — έρος, ὦ μήτηρ· ῥήτωρ — ορος,
ὦ ῥήτορ. Σωκράτης, τεος, ὦ Σώκρατες.

ε. Τὰ εἰς ω καὶ ως θηλυκὰ ἔχουσι τὴν Κλητικὴν
εἰς οι, οἷον Σαπφία, ὦ Σαπφοῖ· Ἡὼς ὦ Ἡοῖ.

Σημ. α. Ἐκ τοῦ δ' κανόνος ἔξαιροῦνται, ὅσα ἔ-
χουσιν εἰς τὴν λήγουσαν τὸν τόνον, οἷον ποιμὴν — ένος,
ὦ ποιμὴν, ἀλλὰ μόνον τὰ οὐσιαστικά· διότι εἰς τὰ ἐπί-
θετα λέγομεν, π. χ. ὦ κελαινεφές κ. τ. λ. Ακολου-
θοῦσι δὲ τὸν κανόνα (ἀναβιβάζοντα ὅμως τὸν τόνον)
τὰ γ. ταῦτα, πάτερ, ἄνερ, δᾶερ, ἐκ τοῦ πατὴρ,
ἀνὴρ, δαὴρ, Γεν. έρος *).

Σημ. β. Καὶ ἐκ τῶν ὀνομάτων, τὰ ὅποια εἰς τὰς
λοιπὰς πτώσεις ἔχουσι μακρὸν φωνῆεν, τρία συζέλλου-
σιν αὐτὸ εἰς τὴν Κλητικὴν, Ἀπόλλων — ωνος, Ποσει-
δῶν — δῶνος, Σωτήρ, ἦρος· Κλητ. ὦ Ἄπολλον, Πόσειδον
Σῶτερ, ἀναβιβάζοντα καὶ ταῦτα τὸν τόνον. Ἄλλως δὲ
μένει ἀτρεπτον, οἷον ὦ Πλάτων (Γεν. ωνος) ὦ Ζενο-
φῶν, (ῶντος), ὦ Ἰντήρ, (ἦρος), ὦ [Κράτης (ἦτος)
κ. τ. λ.

Σημ. γ. Ὅταν ὁ τόνος ᾔηται εἰς τὴν παραλήγου-
σαν τῆς Ὀνομασικῆς, ἐνίοτε ἀναβιβάζεται εἰς τὴν Κλη-

*) Οὕτως ἐρμηνεύεται καὶ τὸ Σαρπηδόν (Ἰλ. ε., 633) ἐκ τοῦ
Σαρπηδῶν, ὄνος· ἐπεὶδὴ ὅμως ὁ Ὄμηρος κλίνει καὶ ονος,
καὶ οντος, διὰ τοῦτο οἱ Γραμματικοὶ κάμνουσι διπλὴν κλι-
σιν, Σαρπηδόνος, ὦ Σαρπηδῶν — καὶ Σαρπηδῶν, Σαρπη-
δουτος, ὦ Σαρπηδόν. Ἐναντίον δὲ τοῦ κανόνος εἶναι καὶ ἡ
Κλητ. χελιδόν (ἐκ τοῦ Χελιδών, ὄνος), κατὰ τοὺς Γραμμα-
τικούς σχηματισμοῦ οὕσα αἰολικοῦ.

τικὴν, συζελλομένης τῆς ληγούσης, οἷον Σώκρατες, Ἀπολλοῦ· ἄλλοτε ὅμως ὄχι, οἷον χαρίεν, δαίφρον, Παλαῖμον.

Σημ. δ. Τὰ ἄψυχα φυλάττουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν σχηματισμὸν τῆς Ὀνομασικῆς, οἷον ὦ ποῦς, ὦ πόλις. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει, ἐξαιρέτως κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς, καὶ εἰς τὰ ἄλλα ὀνόματα, ὡς ὦ Κρέων, Αἴας, τάλας, σωτήρ. κ. τ. λ.

Σημ. ε. Τὸ Ἄναξ, τοῦ ὁποίου ἡ Κλητικὴ εἶναι ὦ Ἄναξ, ἐπὶ θεοῦ λεγόμενον, ἔχει Κλητ. ὦ Ἄνα, (καὶ κατὰ Κράσιον ὦνα).

§. Μ'. Περὶ τῆς Πληθ. Δοτικ.

α. Ὄταν πρὸ τῆς καταλήξεως σι, σιν τῆς πληθ. Δοτ. εὑρεθῇ σύμφωνον, κρατοῦσι πάλιν οἱ κανόνες, ὡς (ΛΕ.) εἰς τὸ, ε τῆς Ὀνομασικῆς, βλ. ἄνωτ. Κόραξ, Παῖς, Αἰών. Οὕτω καὶ Ἄραφ Ἄραβος — Ἄραφιν· ἡπαρ, ἡπατος — ἡπασιν κ. τ. λ.

β. Ὄταν δὲ καὶ τὸ φωνῆεν τῆς Ὀνομασικῆς εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις μεταβάλληται, μεταβάλλεται ὁμοίως καὶ εἰς τὴν πληθ. Δοτ. (δαίμων — ονος, δαίμοσι· Ποῦς — ποδός, ποσίν· ἀλώπηξ — εκος, ἀλώπεξιν). Ὄταν ὅμως ἀποβληθῇ τὸ ντ, συμβαίνει ἡ (ΙΗ. δ.) ἀναγκαία τοῦ φωνήεντος ἔκτασις· βλ. ἄνωτ. Λέων, Γίγας· οὕτω καὶ ὄδους — ἄντας, ὀδοῦσι· χαρίεις — αὐτος, χαρίεσιν. Ἐὰν δὲ μόνον τὸ, ν ἀποβληθῇ, μένει καὶ ἐδῶ τὸ βραχὺ φωνῆεν, οἷον κτεῖς — κτενός, κτεσίν.

γ. Ὄταν ἀμέσως πρὸ τῆς καταλήξεως σι, σιν εὑρεθῇ φωνῆεν (ἢ ὅταν ἡ Γενικὴ καταλήγη εἰς ὅς καὶ θαρῶν), τότε τοῦτο μένει ἄτρεπτον, ὡς καὶ εἰς τὰς

λοιπὰς πλαγίας πτώσεις (ἀληθής — έος, ἀληθέσι· τεί-
χος — εος, τείχεσι· δρύς — δρυός, δρυσίν) ὅταν ὅμως ἡ
ἐνική ὀνομας. λήγη εἰς δίφθογγον, λαμβάνει αὐτήν καί
ἡ πληθ. Δοτ. οἶον βασιλεὺς — έως, βασιλεῦσι, γραῦς,
γραός, γραυσί· βοῦς — βοός, βουσίη.

Σημ. Οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ ἀποποιοὶ ἀντὶ τοῦ σι με-
ταχειρίζονται εσσι (σπανίως εσι), τὸ ὁποῖον,
ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ κλιτικαὶ καταλήξεις, προσκολλᾶται
εἰς τὴν κλιτικὴν ρίζαν, οἶον ἰχθύ — εσσι, κοραχ — εσσι,
παῖδ — εσσι, βό — εσσι, βασιλέ — εσσι, ἀνάκτ —
εσσι.

§. ΜΑ'. Συγκοπή τινων εἰς ηρ.

α. Ὄνόματά τινα εἰς ηρ Γεν. ερος ἀποβάλλουσι
τὸ ε εἰς τὴν ἐν. Γεν. καὶ Δοτ., ὁμοίως καὶ εἰς τὴν
πληθ. Δοτ., ὅπου μετὰ τὸ ρ ἐμβάλλουσιν α, οἶον πα-
τήρ, Γεν. (πατέρος) πατρός, Δοτ. (πατέρι) πατρί,
Αἰτ. πατέρα, Κλητ. πάτερ· πληθ. Ὄνομ. πατέρες,
Γεν. πατέρων Δοτ. πατράσιν, Αἰτ. πατέρας, Κλητ.
πατέρες-

β'. Οὕτω καὶ μήτηρ, Γ. (μητέρος) μητρός· γα-
σέρη Γ. (γασέρος) γασρός· θυγάτηρ, Γ. (θυγατέρος)
θυγατρός. Δημήτηρ, Γ. (Δημήτερος*) Δήμητρος. Περὶ
τοῦ Ἄνῆρ. βλ. Ἄνώμ.

Σημ. α. Οἱ Ποιηταὶ ποτὲ μὲν γράφουσι χωρὶς
συγκοπῆς, πατέρες, θυγατέρες· ποτὲ δὲ μεταχει-
ρίζονται συγκοπὴν, ὅπου κοινῶς δὲν γίνεται, μάλιστα
εἰς τὰ τρισύλλαβα, οἶον τὴν Δήμητρα· θύγατρες, θυ-
γατρῶν κ. τ. λ.

Σημ. β'. Ὁ τόνος τῶν τοιούτων εἶναι πολλὰ ἀνώ-
μαλος· εἰς τὰς ἐνικὰς πλαγίας, καὶ εἰς ὅλας τὰς πληθ.
πτώσεις τίθεται ἐπάνω τοῦ ε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ

*) Ὁ Βυτράννος καὶ ἄλλοι γράφουσι Δημητέρες-

μήτηρ, θυγάτηρ, Δημήτηρ, μεταβιβάζεται εἰς τὸ ε.
 τούτου δὲ ἀποβληθέντος, πίπτει ὁ τόνος εἰς τὴν κατὰ
 ληξιν, οἷον μητρὸς, θυγατρῶν, θυγατράσι. Καὶ τὸ μὲν
 Δημήτηρ εἰς ὅλας τὰς κατὰ συγκοπὴν γινομένας πτώ-
 σεῖς ἀναβιβάζει τὸν τόνον, οἷον Δήμητρος, Δήμητρι
 τὸ δὲ θυγάτηρ, μόνον εἰς τὴν ποιητικὴν Ὄνομ. καὶ
 Αἰτ. θυγατρὲς, θυγατρα.

Σημ. γ'. Ἐκ τοῦ Γασήρ εὐρίσκεται πληθ. Δοτ.
 γασράσι (Διονύσ. Ἀλικ. 54, 22) καὶ γασήρσιν (Γ' πποχρ.
 περὶ Νούσ. 4, 27). Καὶ τὸ ἀσήρ — έρος, ἔχει ἀσράσιν.

Συνηρημένη Κλίσις.

§. ΜΒ'.

Τὰ εἰς ης καὶ ες — εος (τὰ ὅποια κυρίως εἶναι ὅλα
 ἐπίθετα) καὶ τὰ εἰς ος Γ. εος Οὐδέτερα, καὶ τὰ εἰς ω
 καὶ ως Γ. εος θηλυκά, συναيروῦνται καθ' ὅλας τὰς
 πτώσεις, ὅπου συμπέσωσι δύο φωνήεντα.

Ἔνικ.	ἡ	τὸ	ἡ
Ὄνομ.	τριήρης	τείχος	ἡχώ
Γεν.	τριήρεος τριήρους	τείχεος τείχους	ἡχόος ἡχοῦ
Δοτ.	τριήρει τριήρει	τείχει τείχει	ἡχοῖ ἡχοῖ
Αἰτ.	τριήρεα τριήρη	τείχος	ἡχῶα ἡχῶ
Κλητ.	τριήρες	τείχος	ἡχοῖ

Δυῖχ.

Ὄ. Αἰτ	τριήρεε τριήρη	τείχεε τείχη	ἡχῶα κατὰ τὴν
Γ. Δ.	τριηρέοιν τριηροῖν	τειχέοιν τειχοῖν	β'. Κλίσις.

Πληθ.

Ὄνομ.	τριήρες τριήρεις	τείχεα τείχη	ἡχοὶ κατὰ τὴν
Γεν.	τριηρέων τριηρῶν	τειχέων τειχῶν	β'. Κλίσις.
Δοτ.	τριήρεσι	τείχεσι	
Αἰτ.	τριήρεας τριήρεις	τείχεα τείχη	
Κλ.	τριήρες τριήρεις	τείχεα τείχη	

Σ η μ ε ι ώ σ ε ι ς .

α. Τὰ εἰς ω θηλυκὰ εἶναι εἰς χρῆσιν κατὰ μόνον τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν· τὰ δὲ θυϊκὰ καὶ πληθυντικὰ τούτων, ἂν ἦναι χρεῖα, κλίνονται κατὰ τὴν Β'. κλίσειν.

β. Τὰ εἰς ες οὐδέτερα ἐπίθετα κλίνονται ὡς τὰ εἰς ος οὐδέτερα, οἷον πληθ. τὰ ἀληθέα ἀληθῆ.

γ. Τὰ εἰς η θυϊκὰ (Ἀριστοφ. Θεσμ. 282, ὃ περικαλῆ Θεσμοφόρω) ὡς ἐκ τοῦ εε συναιρούμενα, δὲν ἀκολουθοῦσι τοὺς γενικούς κανόνας (βλ. § Κς. β'). Οἱ Ἀττικοὶ ὅμως μεταχειρίζονται καὶ τὰ διηρημένα, οἷον τὰ γένεε, Πλάτ. Πολιτ.

δ. Οἱ Ἀττικοὶ δὲν συναιροῦσι πολλάκις τὴν πληθ. Γενικήν οἷον ἀνθέων, κερδέων, τριηρέων κ. τ. λ. Καὶ τοῦ Ἄρης δὲ ἡ Γεν. εἶναι Ἄρεος.

ε. Τὰ εἰς ης παροξύτονα ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα παράγονται ἐκ τοῦ Ἡθος, μένουσι καὶ εἰς συνηρημένην πληθ. Γεν. παροξύτονα, οἷον συνήθης, συνήθων (συνηθέων).

ς. Τὰς ἀνωμάλους συναίρεσεις τῶν ἐχόντων φωνῆεν πρὸ τῶν συναιρουμένων. βλ. κατωτ. §. Μς'.

ζ. Οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ ἐποπιοὶ τὴν εἰς εὐς Γεν. συναιροῦσιν εἰς ευς, οἷον γένος, γένεος — γένευσ.

η. Ὁ τόνος τῆς Αἰτ. τῶν εἰς ω (τὴν ἠχώ) ἀντιβαίνει εἰς τὸν κανόνα §. Κ'. Σημ. η'. τῶν δὲ εἰς ως (τῶν ὁποίων εἶναι δύο μόνα, ἡὼς καὶ αἰδῶς) γίνεται κατὰ τὸν κανόνα (ἡόα, ἡῶ) — Οἱ Ἴωνες σχηματίζουν ἐκ τούτων τὴν Αἰτ. εἰς ουν, οἷον Ἴω Ἴουιν, ἡὼς ἡοῦν.

§. ΜΓ'.

α. Τὰ λοιπὰ δὲ συγχωροῦσι τὴν συναίρεσιν εἰς μόνην τὴν πληθ. Ὄνομ. καὶ Αἰτ. καὶ Κλητ. καὶ ποτε καὶ εἰς τὴν ἐν. Δοτ. οὕτω μάλιστα τὰ εἰς υς Γεν. υοση

οἶον ὁ Ἰχθύς, Γ. Ἰχθύος, Δ. Ἰχθύϊ, Α. Ἰχθύν. Πληθ.
Ο. Ἰχθύες καὶ Ἰχθύς, Γ. Ἰχθύων, Δ. Ἰχθύσιν, Α. Ἰχ-
θύας καὶ Ἰχθύς.

Σημ. α. Κατὰ τοὺς ἐποποιουὺς συναίρειται καὶ
Δοτ. εἰς υἷ, Ἰχθύϊ, νέκυι (ἐκ τῶν ἰχθύϊ νέκυϊ).

β. Ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ις, ὅταν Ἰωνικῶς καὶ Δω-
ρικῶς εἰς τὴν Γενικὴν ἔχωσιν ιος, οἶον πόλις — ιος, Πληθ.
πόλιες καὶ πόλιας — πόλις. Ταῦτα δὲ ἔχουσι καὶ εἰς
τὴν ἐν. Δοτ. πόλι πόλι. Περὶ τῆς συσελλομένης Δο-
τικῆς (Κλέοβι) βλ. §. Κ. Σ. ζ.

γ. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ Βοῦς, Γεν. βοός, Δ. βοί,
Αἰτ. Βοῦν. Κλ. βοῦ. Πληθ. βόες καὶ βοῦς, Γ. βοῶν, Δ.
βουσίν, Αἰτ. βόας καὶ βοῦς.

Σημ. β. Οἱ Δωριεῖς ἔλεγον βῶς, βῶν καὶ ταύ-
την τὴν Αἰτ. ἔχει ἡ λέξις παρ' Ομήρῳ (Ἰλ. η, 238)
ὁπότε, ὡς θηλυκόν, δέρμα ταύρου σημαίνει ἢ Ἀσπί-
δα ἐκ ταυρείου δέρματος. (Βλ. Ἰλ. μ, 105, βόεσσιν).

δ. Ἐτι ἐδῶ ἀνάγεται τὸ Γραῦς, Γ. γραός, Δ.
γραί, Αἰτ. γραῦν Κ. γραῦ. Πληθ. γραῆες καὶ γραῦς, Γ.
γραῶν, Δ. γραυσίν, Αἰτ. γραῆας καὶ γραῦς. Ἰωνικῶς δὲ
γρηῦς, γρηός κ. τ. λ. χωρὶς συναίρέσεως. Περὶ δὲ τοῦ
Ναῦς βλ. Ἀνώμαλα.

Σημ. γ. Τὰ εἰς τὸν παράγραφον τοῦτον ἀνήκοντα
ὀνόματα, ἐξαιρέτως τὰ μονοσυλλαβα, καὶ κατὰ τοὺς
Ἀττικοὺς πολλάκις δὲν συναίρουσιν, καὶ μαλιστα εἰς
τὴν πληθ. Ὄνομασικὴν, Ἰχθύες, κίες, μύες, δρύες
γραῆες, βόες.

Σημ. δ. Ἀξιοσημείωτον εἶναι δὲ, ὅτι διὰ τῆς συν-
αίρέσεως ταύτης τὰ πληθυντικὰ γίνονται ὅμοια μὲν
τὴν ἐν. Ὄνομασικὴν. Καὶ ὅπου ἡ ποσότης εἶναι διάφο-
ρος, ἐκ τοῦ τόνου δὲν διακρίνεται τοῦτο πάντοτε οἶον ὁ
βότρυς, τοὺς βότρυς.

Σημ. ε. Εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν φυλάττουσι τὸν

εἰς ἰς, ἰος σχηματισμὸν, ἐκτὸς τοῦ κίς, καὶ τὰ πόρτις, πόσις, μῆνις, καὶ Κύρια τινα, ὡς Ἴφις, καὶ τὰ εἰς ἰς καὶ ἰ ἐπίθετα (Νς'. α.). Ὅμως τὸ Πόσις ἔχει εἰς τὴν Δοτ. Πόσει. Τὰ δὲ λοιπὰ εἰς ἰς, πολλὰ ὄντα (τὰ ὁποῖα δὲν προσλαμβάνουσι σύμφωνον) κλίνονται κατὰ τὸν ἐφεξῆς παράγρ.

Σημ. ζ'. Τὸ Ὅϊς ἔχει Γεν. οἶος, Ὄνομ. καὶ Αἴτ. Πληθ. οἶς (διὰ μακροῦ ι), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συναιρεῖται ἢ Ἐν. Ὄνομ. ἢ οἶς, καὶ τότε κλίνεται Γεν. οἶος Δ. οἶι, Αἴτ. οἶν, Πλ. οἶες, οἶας καὶ συναϊρ. οἶς (ὅθεν οἶ, αἶ, τὰς οἶς). — Εἰς τὴν Πληθ. Δοτ. ἔχει ὁ Ὄμηρος Ὅεσσι, ἀντὶ Ὅεσι κατὰ τὸν ἐφεξῆς παράγρ.

Σημ. ζ'. Τὰ περισσότερα τῶν εἰς οὐς κλίνονται κατὰ τὴν Β'. συνηρημ. Κλίσι, ὡς πλοῦς, ροῦς, νοῦς (διότι νοῖ, νόες εἶναι μεταγενέστερος βαρβαρισμός). Κατὰ δὲ τὸ βοῦς (χωρὶς ὅμως συναιρέσεως) κλίνεται μόνον τὸ χοῦς (βλ. Ἀνώμ.) καὶ ροῦς (τὸ φυτόν).

§. ΜΔ'.

α. Τὰ περισσότερα εἰς ἰς καὶ ἰ ὀνόματα καὶ πολλὰ εἰς υς, υ τρέπουσιν εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τὸ φωνῆεν των εἰς ε, καὶ τότε ἢ Δοτ. εἷ συναιρεῖται εἰς εἰ, καὶ τὰ πληθ. εες καὶ εας εἰς εἰς· τὰ δὲ οὐδέτερα εα, εἰς η.

β. Τὰ εἰς ἰς καὶ υς οὐσιαστικὰ ἔχουσι τότε τὴν καλουμένην Ἀττικὴν Γενικὴν, σχηματίζοντα τὴν μὲν ἔν. Γεν. (ἀντὶ ος) εἰς ὡς· τὴν δὲ δωϊκὴν (ἀντὶ οιν) εἰς ὦν*) ὅλων δὲ τῶν τριῶν Γενικῶν ὁ τόνος τίθεται οὕτως, ὡς εἶναι ἡ τελευταία συλλαβὴ ἢ τὸ βραχεῖα (βλ. §. ζ'. ε.) — Τὰ δὲ εἰς υ καὶ ἰ οὐδέτερα ἔχουσι τὴν συνήθη Γενικὴν (ἄσυ ἄσσο, ἄσέων· πέπερι πεπέρεος).

*) Τοῦτο κατὰ τοὺς Γραμματικούς εἶναι ἄττικόν· ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. εὐρίσκεται Γενεσέοιν (Φαίδ.) καὶ Κινησέοιν (Νομ.)

γ. Ἐκ τούτων προέρχεται ἡ ἐπομένη Κλίσις:

Ἐν.	ἡ	ὁ	τὸ	Πληθ.		
Ο.	πόλις	πῆχυς	ἄστυ	πόλεις	πήχεις	ἄστυ
Γ.	πόλεως	πήχεως	ἄστυος	πόλεων	πήχεων	ἄστυων
Δ.	πόλει	πήχει	ἄστυι	πόλεσι	πήχεσι	ἄστυσι
Α.	πόλιν	πήχυν	ἄστυ	πόλεις	πήχεις	ἄστυ
Κ.	πόλι	πήχυν	ἄστυ	πόλεις	πήχεις	ἄστυ

Δυϊκ. Ο. Αἰτ. πόλεε | πήχεε | ἄστυε
 Γ. Δ. πόλεων | πήχεων | ἄστυων

δ. Τὰ εἰς υς οὐδέτ. υ, ἐπίθετα δὲν ἔχουσι, οὔτε τὴν Ἀττικὴν Γενικὴν, οὔτε τοῦ πληθ. οὐδέτ. τὴν συναίρεσιν, οἷον ἡδύς οὐδέτ. ἡδύ, Γεν. ἡδέος. Πληθ. ἡδεῖς, οὐδέτ. ἡδέα.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α. Τὰ περισσότερα τῶν εἰς υς κλίνονται κατὰ τὸν προσηγθέντα παράγρ. Κατὰ τὸ Πῆχυς δὲ κλίνεται μόνον τὸ Πέλεκυς, καὶ κατὰ μέρος τὸ Ἐγγεχὺς καὶ Πρεσφύς (βλ. Ἀνώμ.). Κατὰ τὸ Ἄστυ ἔκτος τοῦ Πῶν, (τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσχεται συνηρημένον) κλίνονται πολλὰ φυτῶν καὶ μετάλλων σημαντικὰ ὀνόματα εἰς ι, οἷον Σίνῆπι, Κιννάβαρι κ. τ. λ.

β. Οἱ Ἀττικοὶ ποιηταὶ ἔχουσι διὰ τὸ μέτρον καὶ τὴν Γεν. ἄστυος, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται καὶ μεταγενέστεροι Λογογράφοι.

γ. Οἱ Ἴωνες σχηματίζουν ἐκ τῶν εἰς ις μόνον ιος (Πόλιος) οὐδέποτε δὲ εὐς διότι τὰ, πόλεος ὕβρεος κ. τ. λ. εἶναι ἄττικά διὰ τὸ μέτρον ἐκ τοῦ πόλεως ὕβρεως συζαλθέντα. Τὴν δὲ εἰς εἰ Δοτ μεταχειρίζονται οἱ ἐποποιοὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοῦ ι κακοφωνίας, οἷον παρ' Ὁμήρ. Πόσις, Γ. Πόσιος, Δ. Πόσει. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν συναιρῶσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται Πόλει ἀντὶ τοῦ Ἰωνικοῦ Πόλι. — Τῶν δὲ

εἰς υς (πλὴν τοῦ Ἐγγελυς) ὁ Ἰωνικὸς σχηματισμὸς γίνεται εἰς εος (Πῆχυς, Πήχεος).

δ'. Τὸ Πόλις μόνον ἔχει εἰς τοὺς Ἐποποιούς καὶ Γεν. Πόληος, τοῦ ὁποίου ἡ Αἰτ. εἶναι Πόληα. (Περὶ τοῦ Ὄρνις καὶ Τίγρις. βλ. §. ΜΘ. Σ. ε.).

ε'. Συναιρέσεις τινὲς ὡς Πηχῶν, καὶ (ἐκ τοῦ οὐδετ. ἐπιθ. Ἡμισυ.) Γεν. ἡμίσεως, πληθ. τὰ ἡμίση, εἶναι τοῦ πᾶραχμάσαντος Ἀττικισμοῦ.

§. ΜΕ'.

Καὶ τὰ εἰς εως ἔχουσι τὴν ἄττικὴν Γενικὴν, ἀλλὰ μόνην τὴν ἐνικὴν, εἰς ως, τὸν δὲ τόνον ἐπὶ τῆς παραλήγουσῆς. Συναιρεῖται δὲ μόνον ἡ ἐνικὴ Δοτ. καὶ ἡ πληθ. Ὄνομ. καὶ Αἰτ.

	Ἐνικ. ὁ	Δυϊχ.	
Ὄνομ.	βασιλεὺς	βασιλέα	βασιλεῖς
Γεν.	βασιλέως	βασιλέοιν	βασιλέων
Δοτ.	βασιλεῖθ		βασιλεῦσι
Αἰτ.	βασιλέα		βασιλέας καὶ βασιλεῖς
Κλ.	βασιλεῦ		βασιλεῖς

Σημ. α'. Αἱ εἰς εα καὶ εας Αἰτ. ἔχουσι κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς α μακρόν. Τὴν δὲ εἰς εἰς Πληθ. Αἰτ. μεταχειρίζονται μόνοι οἱ μὴ Ἀττικοὶ συγγραφεῖς, ἥτοι οἱ ὀνομαζόμενοι Κοῖνοι (§ Α. Θ.). Τὴν εἰς εα ὅμως ἐνικ. Αἰτ. οἱ Ποιηταί, καὶ οἱ Ἀττικοὶ αὐτοί, συναίρουσιν εἰς η (Ἰλ. Ο, 339. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1151).

Σημ. β'. Οἱ παλαιοὶ Ἀττικοί, ὡς Θουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης, συναίρουσιν τὴν πληθ. Ὄνομ. εἰς ες, οἷον οἱ Ἰππῆς, οἱ Μαντινῆς.

Σημ. γ'. Οἱ Ἴωνες πάντοτε σχηματίζουνσι Βασιλῆος, βασιλῆϊ, ἡᾶ, ἡᾶς κτ. λ. Τὰ δὲ εἰς εος, εἶναι σπανιώτατα, καὶ εἰς μόνους τοὺς Ποιητὰς συνή-

θη. Παρὶ δὲ τῆς πληθ. Δοτ. Βασιλέεσσι καὶ ἰππέεσσι (ἐκ τοῦ ἰππεύς) βλ. §. Μ. Σημ.

Σημ. δ'. Κατὰ τοὺς Γραμματικούς, τὸ δρομεύς καὶ υἱεύς εἰς τὴν Γεν. ἔχουσι πάντοτε, δρομέος, υἱέος, καὶ εἰς τὴν Πληθ. Δοτ. δρομέσιν, υἱέσιν. Βλ. Ἀνώμ. υἱός.

§. ΜΣ'.

α'. Ἀνωμαλῖαι τινὲς εἰς τὴν συναίρεσιν τῆς Γ'. Κλίσεως συμβαίνουσιν ἐνίοτε, μάλιστα εἰς τοὺς Ἀττικοὺς ὅταν πρὸ τοῦ s, ἢ μετὰ τὸ s εὐρεθῆ^ν φωνῆεν. Καὶ τότε τὸ εα συναίρεται εἰς μακρὸν α, οἷον ὑγιῆς, Αἰτ. ἐνικ. καὶ οὐδέτ. Πληθ. ὑγίεα — ὑγιᾶ^ν οὕτω καὶ εὐφυᾶ, ἐνδεᾶ Τὸ δὲ χρέος, πληθ. χρέεα — χρέα.

β'. Ἀλλὰ καὶ τῶν εἰς εὐς ὀνομάτων αἱ καταλήξεις, αἱ κοινῶς μὴ συναιρούμεναι, καταπίνουσι τὸ ε εἰς λέξεις τινὰς πρὸ τοῦ α, καὶ αs, καὶ ωs, οἷον χοεὺς (βλ. Ἀνώμ. χοῦς) Γεν. χοῶς (ἀντὶ χοέως) Αἰτ. χοᾶ. Αἰτ. Πληθ. χοᾶς. Πειραιεύς, Γεν. Πειραιῶς, Αἰτ. Πειραιᾶ. ἄγυιεύς, τοὺς ἄγυιᾶς καὶ ἄλλα τινά.

γ'. Εἰς τὰ κύρια εἰς κλέης — κλής ὀνόματα γίνεται διπλῆ τις συναίρεσις, οἷον

Ὄνομ.	Περικλέης	—	Περικλῆς
Γεν.	Περικλέεος	—	Περικλέους
Δοτ.	Περικλέεϊ	—	Περικλέει — Περικλεῖ
Αἰτ.	Περικλέεα	—	Περικλέα
Κλητ.	Περικλέες	—	Περικλείς.

Οὕτω καὶ Ἡρακλῆς καὶ ἄλλα.

Σημ. α'. Σπανίως εὐρίσκεται καὶ ἡ διπλῶς συννηρημένη Αἰτιατική, οἷον Ἡρακλή (Σοφ. Τραχ. 47) Ὅτι δὲ καὶ Ἡρακλῶν εὐρίσκεται, ἐρμηνεύεται ἐκ τοῦ ΜΘ'. Σ. γ.

Σημ. β. Ἐνίοτε ἀντὶ τῆς συναίρεσως συμβαίνει ἔκθλιψις φωνήεντος, οἷον Κλητ. Ἡ ῥακλῆς (εἰς τοὺς ὑπέροους Λογογράφους) καὶ εἰς τοὺς Ποιητάς, Γεν. Σοφοκλέος, Δοτ. Ἡ ῥακλεῖ. Παρ' Οὐμῶν ὑπερδέα ἀντὶ — εἰς ἐκ τοῦ ὑπερδέα (ἐκ τοῦ — εἰς) σπέσσι ἀντὶ σπέσσι.

Σημ. γ. Ἐκ ταύτης τῆς θλίψεως φαίνεται, ὅτι ἢ μὴ ἔχουσα τὸν τόνον εἰς α καταλήξις, τὰ χρέα, τὸν Περικλέα (ἥτις ἔπρεπε νὰ ἦναι μακρὰ διὰ τὴν συναίρεσιν) εἶναι βραχεῖα Βλ. §. Κ. Σ. Ζ.

Σημ. δ. Πρέπει νὰ παρατηρῆ τις, ποῖα ὀνόματα καὶ ποῖαι καταλήξεις ἐκάστου ἔχουσι τὸν συνήθη σχηματισμὸν, ἢ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην συναίρεσιν· διότι ἐκ τοῦ ἀλιεύς εὐρίσκεται πάντοτε ἀλίεα, ἀλίεας· καὶ Δωριεῖς, Δωριέας. Ἐκ δὲ τοῦ ὑγιῆς Αἰτ. πληθ. ὑγιεῖς, οὐδέποτε δέ — ᾄς.

Σημ. ε. Οἱ Ἴωνες λέγουσι πάντοτε, ὑγιέα, Ἡ ῥακλέα, ἐνδεέες κ. τ. λ. Οἱ δὲ παλαιοὶ Ποιηταὶ συναίρουσι τὰ δύο εε εἰς ει ἢ η, οἷον ἐκ τοῦ κλέος, σπέος, Γεν. κλεῖος, Πλ. κλεῖα· Δοτ. σπεῖν καὶ σπῆν· ἐτι Ἡ ῥακλῆος, ἦι, ἦα· (περὶ τοῦ χρέος χρέως βλ. Ἀνώμ.)

§. ΜΖ.

α. Τὰ δύο οὐδέτ. ὀνόματα, Κέρας, Τέρας, τὰ ὅποια εἰς τὴν Γενικ. ἔχουσιν ατος, κατὰ τοὺς Ἴωνας ἀποβάλλουσι τὸ τ, κέρατος κέραος, τέρατος τέραος. Τὸ αὐτὸ λέγουσιν οἱ Γραμματικοὶ καὶ περὶ τῶν, Κρέας, Γῆρας.

β. Ἐκ τούτου προέρχεται ἡ ἐφεξῆς συναίρεσις

Ἐνικ.

Δυϊκ.

Πληθ.

Ο. Α'. Κ. κέρας	κέραε	κέρα	κέρακα	κέρα
Γ. κέραος κέρως	κεράοιν	κερῶν	κεράων	κερῶν
Δ. κέραϊ κέρα			κέρασι	

Ταύτην τὴν συναίρεσιν πάσχει ἡ λέξις Τέρας μόνον εἰς

τὰ πληθ. (τέρα, τερῶν)· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνικῶ οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται μόνον τὸ, Τέρατος· ὡς καὶ τοῦ Κέρας μετὰ τοῦ συνηρημένου εἶναι καὶ ὁ εἰς ατος σχηματισμὸς εἰς χρῆσιν. Τὰ δὲ εἰς ατος εἶναι μόνον τῶν Ἰωνῶν.

γ. Ἐπάρχουσιν ἀκόμη τινὰ εἰς ας (τὰ περισσώτερα ποιητικά) Ὄνόματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὴν Γεν. εἰς αος, πάσχοντα μόνην τὴν εἰς α καὶ α συναίρεσιν, οἷον Σέλας, Δέπας, τῶ Σέλα, Δέπα. Πληθ. τὰ σέλα, δέπα. Οὕτω καὶ Γέρας, δέρας καὶ ἄλλα.

Σημ. α. Ἡ μέση συλλαβὴ ρα εἰς τινὰ τούτων εἶναι καὶ ἀσυναίρετως μακρὰ, ἔξαιρέτως εἰς τὸ Κέρας (κέρατα, Ἀνακρ. β'. Εὐριπ. Βακχ. 919· κέραα. Ὀρφ. Λίθ. 238). Ἐκ τούτου ἢ τῶν ὑσέρων Ἐποποιῶν ἐκτάσις, κέρατα, τεράατα.

Σημ. β'. Τὸ Ἐναντίον, ἢ λήγουσα τῶν, κέρα γέρα (καὶ τοῦ, κρέα καὶ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς αὐτοὺς) λαμβάνεται καὶ ἀντὶ βραχείας. Εἰς τὸν Ὅμηρον δὲ τὸ Κρέα εὐρίσκεται καὶ ὡς μονοσύλλαβον (βλ. Περὶ χρόνων. Σημ. εἰς τὸ τέλος.)

Σημ. γ'. Οἱ Ἰωνεὶ μεταβάλλουσι πολλάκις τὸ εἰς ε, καὶ σχηματίζουσι τὰ ὀνόματα ταῦτα ὡς εἰς τῆς εἰς ὅς Ὀνομασικῆς, οἷον κέρεος, τὰ γέρα· κρέεσσιν κ. τ. λ. Παλαιὰ δὲ τινὰ ὀνόματα ἔχουσι τοῦτο μόνον τὸν σχηματισμόν. βλ. Ἀνώμ. βρέτας, κῶσας, οὔδας, κνέφας.

§. ΜΗ'.

α. Τὰ εἰς ῶν, Οὐδέτ. ὄν, Γεν. ὄνος Συγκριτικὰ ἀποβάλλουσι τὸ ν εἰς τὴν ἐν. Αἰτ. καὶ εἰς τὴν πληθ. Αἰτ. καὶ Κλητ. καὶ συναιροῦσι τὰ δύο φωνήεντα. Χωρὶς δὲ τῆς συναίρεσεως οὐδέποτε ἀποβάλλεται τὸ ν, οἷον

Ένικ.

Πληθ.

Όν.	μείζων	μείζονες — μείζους
Γεν.	μείζονος	μείζόνων
Δοτ.	μείζονι	μείζοσι
Αίτ.	μείζονα — μείζω	μείζονας — μείζους
Κλ.	μείζον	μείζονες — μείζους

Οὐδέτ. Πληθ. τὰ μείζονα — μείζω
Τὰ Δυίκα δὲν μεταβάλλονται.

Οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται ἐπίσης τὸ, μείζονα καὶ μείζονας, ὡς καὶ τὰ συνηρημένα, μείζω, μείζους· τὸ δὲ μείζονες, εἶναι σπάνιον.

β'. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς συνηθεῖς συναίρεσις τῆς Αἰτιατικῆς τῶν δύο ὀνομάτων, Ἀπόλλων, ὠνος καὶ Ποσειδῶν, ὦνος· Αἰτ. Ἀπόλλωνα, Ἀπόλλω, Ποσειδῶνα Ποσειδῶ.

Σημ. Οὕτως εὐρίσκειται εἰς τοὺς Ποιητὰς καὶ τὸ, Κυκεῶν, κυκεῶνα — κυκεῶ (Ἰωνικ. κυκειῶ). Περί δὲ τῶν, εἰκῶ κ. τ. λ. βλ. ΜΘ'. Σ. ζ'.

Ἀνωμαλὸς Κλίσις.

§. ΜΘ'.

α. Ἡ κατὰ τὴν κλίσιν Ἀνωμαλία συμβαίνει διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν τύπων, καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν. (Περί τῶν Ἐλλειπτικῶν βλ. τὸν ἐπόμενον §.) *).

β'. Πολλάκις, μάλιστα εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐπιδέχεται διάφορον κλίσιν, οἷον Δημήτηρ καὶ Δήμητρα· Δάκρυον καὶ Δάκρυ-υος.

*) Ἀνωμάλως κλίνονται καὶ πολλὰ ξένα καὶ μεταγενέστερα ὀνόματα εἰς 5 τελευταῖα μετὰ μακροῦ φωνήεντος, ὁ Ἰησοῦς, Γεν. Ἰησοῦ, Δοτ. Ἰησοῦ. Αἰτ. Ἰησοῦν, Κλητ. Ἰησοῦ. Φιλῆς, Γεν. Φιλῆ, Δοτ. Φιλῆ, Αἰτ. Φιλῆν, Κλητ. Φιλῆ.

Σημ. α. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ εἰς ὅς ἀρσενικά, τὰ ὅποια εἶναι καὶ οὐδέτερα εἰς ὅς, οἷον ὁ καὶ τὸ σκότος, σκύφος, ὄχος. Ἐπι τὰ τὴν λήγουσαν ἐκτείνοντα θηλυκὰ τῆς Α'. Κλίσι. οἷον Σελήνη, ἀνάγκη, ποιητ. σεληναίη, ἀναγκαίη. Ἀθηναῖωνικ. Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς η, τὰ ὅποια ἀπὸ τοῦς Ἐποποιούσ σχηματίζονται εἰς εικ, Πηνελόπη, Πηνελόπεια· οὕτω καὶ Περσεφόνηα, Τερψιχόρεια κ. τ. λ. Καθόλου δὲ πολλὰ Κύρια ὀνόματα ἔχουσιν εἰς τὴν Ὀνομασικὴν διπλοῦν σχηματισμὸν (ὡς τὰ εἰς — κλῆς καὶ κλος, Ἴφικλῆς καὶ Ἴφικλος)· καὶ οἱ Ποιηταὶ μεταχειρίζονται ποτὲ μὲν τὸν ἕνα, ποτὲ δὲ τὸν ἄλλον, κατὰ τὴν χρεῖαν. Οὕτως Ὀμηρος κατὰ μὲν τὴν Ὀνομ. λέγει πάντοτε, Πάτροκλος· κατὰ δὲ τὴν Αἰτ. Πάτροκλον, καὶ Πατροκλῆα, καὶ Κλητ. Πάτροκλε καὶ Πατρόκλεις. Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ὑπολάβῃ τις ὅτι γίνεται κατὰ Μεταπλασμὸν.

γ. Ἄλλοτε εὐρίσκονται εἰς τὴν αὐτὴν Κλίσειν συνημμέναι πτώσεις δύο διαφόρων Κλίσεων, οἷον Γυνή, τὸ ὅποιον ἀντὶ Γεν. Γυνῆς, ἔχει Γυναικὸς, ἐκ τοῦ ἀχρήστου ΓΥΝΑΙΞ.

δ. Ἐνίοτε ὅμως μένουσιν εἰς τὴν πῶσιν δύο σχηματισμοὶ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐχρηστοί, οἷον υἱός, Γεν. υἱοῦ καὶ υἱέος, Θέμις, Γεν. Θέμιςος καὶ Θέμιδος. Καὶ τότε λέγεται ὅτι πλεονάζει *) τὸ ὄνομα.

ε. Ὅταν δύο τύποι ἔχωσι τὴν αὐτὴν Ὀνομασικὴν, ἐκεῖνο τὸ ὄνομα λέγεται Ἐτερόκλητον, οἷον Οἰδίπους, Γεν. Οἰδίποδος καὶ Οἰδίπου. Ὅταν δὲ ὁ εἰς ἕκ τῶν κατὰ τὰς πτώσεις τύπων ἔχη Ὀνομασικὴν ἀχρηστον, ὀνομάζεται Μεταπλασμὸς, οἷον ὄνειρον, Γεν. ὄνειρου καὶ (ἐκ τοῦ ΟΝΕΙΡΑΣ) ὄνειρατος.

ς. Μεταπλασμὸς ὀνομάζεται καὶ ὅτε ἐκ τῶν εἰς

*) Καθ' ἡμᾶς εἰς τὴν Γραμματικὴν νομίζονται τινὰ πλεονάζοντα θεωρούμενα πρὸς ἀλλήλα τὰ εἰς διαφόρους ἐποχάς, διαλέκτους, καὶ συγγραφεῖς εἰς χρῆσιν, ὡς ἀνωτέρω ἢ κλίσις τοῦ Θέμις.

ης ἀρσεικῶν γίνονται οὐδέτ. Πληθ. εἰς α, οἶον τὰ δεσμά, ζυγά, σαθμά, σῖτα, ἀντί οἱ δεσμοὶ κ. τ. λ. Ταῦτα εἶναι συνήθη εἰς τοὺς Λογογράφους· οἱ δὲ Παιηταὶ μετχειρίζονται καὶ ἄλλα.

Σημ. β'. Τὸ πλείστον μέρος τῶν ποιητικῶν ἀνωμάτων ὀνομάτων ἀναγονται εἰς τὰ Ἐτερόκλιτα καὶ εἰς τὸν Μεταπλασμὸν. Τούτων ὅσα πρέπει νὰ σημειωθῶσιν ἰδιαιτέως, εὐρίσκονται §. ΝΑ'. κατὰ τὰξιν ἀλφαβήτου. Εἰδὼ ὅμως πρέπει νὰ εἴπωμεν καθολικώτερον περὶ αὐτῶν.

Σημ. γ'. Ἐτερόκλιτα εἶναι τὰ εἰς ης τῆς Α'. καὶ Γ'. Κλίσεως, τὰ μὲν καθόλου, ὡς μύκης, Γεν. ου, καὶ ητος (βλ. Ἀνώμ. Θαλῆς)· τὰ δὲ κατὰ μέρος, ὡς τὰ σύνθετα Κύρια, τὰ ὅποια ἔχουσιν εἰς τὴν Γεν. εος, σχηματίζουσι τὴν Αἰτ. εἰς η, ην, ὡς Σωκράτης, Γ. (εος) ους. Αἰτ. Σωκοάτη (Πλάτ) καὶ Σωκράτην (Ξενοφ.) Τὰ ἐναντίον δε, πολλὰ εἰς ης ὀνόματα τῆς Α'. Κλίσε. σχηματίζουσι οἱ Ἴωνες εἰς τὴν ἐν. καὶ πληθ. Αἰτ. κατὰ τὴν Γ. Κλίσε. οἶον τοῦ δεσπότηα, τοὺς δεσπότεας, ἐκ τοῦ δεσπότης, ου· Μιλτιάδεα. ἐκ τοῦ Μιλτιάδης — ου (διότι ὅλα τὰ κατὰ τὰ Πατρωνυμικὰ σχηματισθέντα Κύρια, οἶον Εὐριπίδης, κ. τ. λ. καὶ τὰ πορισσότερα εἰς ης οὐχὶ σύνθετα ὡς τὸ Σωκράτης, οἶον Αἰσχίνης, Ξεοξῆς, Γύγης κ. τ. λ., κλίνονται κατὰ τὴν Α'. Κλίσειν.

Σημ. δ'. Ἐτερόκλιτα εἶναι καὶ πολλὰ εἰς ις, τὰ ὅποια λαμβάνουσι ἐνίοτε δ, οἶον τίγρις—οδος· καὶ πληθ. τίγρεις, τίγρων, ἀλλὰ καὶ Αἰτ. πληθ. τίγρις, Ἴωνικῶς. (βλ. Ἀνώμ. ὄρις). Ἐξαιρέτως δὲ Κύρια τινὰ, ὡς Ἴρις, Ἀνάχαρις, ἔχουσιν εἰς τὴν Γεν. ιος καὶ (σπανίως) ἰῶος. Τὰ δὲ εἰς ις — ἰδος θηλυκὰ ὡς παννυχίς, μῆτις, Ἴσις, Θέτις κ. τ. λ. κατὰ τοὺς Ἴωνας καὶ Δωριεῖς ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ιος. Τοιαῦτα εἶναι Δοτικαί τινες τῶν Ἐποποιῶν μετὰ βραχέος ι (§. Κ', Σ. ζ.) ὡς δαί ἀντί δαίδι.

Σημ. ε'. Αἰ εἰς ως, ων, ωρ τῆς Ὀνομας. καταλήξεις ἐπιδέχονται ποικίλλας ἐναλλαγὰς. Τοιαῦτα εἶναι,

α) Ὄνομ. ως καὶ ος, οἶον ταὸς, ταῶς· ἀλλὰ καὶ τὸ

ἔρωσ, ωτος, ποιητικῶς λέγεται ἔρος, ἔρου. Βλ. Ἄνωμαλ. γέλως, κάλως.

β) ως Γεν. ω και ωος, οἶον Μίνως πάτρως, μήτρως· τὸ πληθ. ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, πάτρωες· Βλ. ἦρως. Ἄνωμ.

γ) ως Γεν. ωτος. Ταῦτα ἀποβάλλουσιν ἐνίοτε τὸ τ· και τὸ, ι ἰδρως, ἰδρωτι, ἰδρωτα· ἔχει και τῶ ἰδρω, τὸν ἰδρω, οὔτω και, χρωτι, χρωι (Ἄνωμ. χρως).

δ) Ὄνομ. ως και ὠν, οἶον ὁ ταῶς, Γεν. ω, και ὁ ταῶν, Γεν. ὠνος· τυφῶς — ω, και τυφῶν — ὠνος· ἢ ἄλως, Γεν. ω και ωος, και ἄλων — ὠνος. Οὔτω τὸ ἰχώρα και ἰχώ προϋποθέτει Ὄνομ. εἰς ωρ και ως.

Σημ. ε'. Θηλυκά τινα εἰς ὠν ἔχουσιν εἰς τὴν Ὄνομ. και ω, οἶον γλήχων — ὠνος, και γληχῶ — οὔς· Γοργῶν — ὄνος, και Γοργῶ — οὔς. Οὕτω δὲ εὐρίσκεται και εἰκῶν — ὄνος, Γεν. εἰκοῦς. Αἰτ. εἰκῶ, Αἰτ. Πληθ. εἰκοῦς· και Γεν. ἀηδοῦς, ἐκ τοῦ ἀηδῶν — ὄνος· και Κλητ. χελιδοῖ, ἐκ τοῦ χελιδῶν — ὄνος. Δύναται ὅμως κατὰ μέρος νὰ ἐπινοηθῆ και ἐνταῦθα συναίρεσις τις κατὰ τὸ Μείζων.

Σημ. ζ'. Τέλος εὐρίσκονται εἰς τοὺς Ἐποποιούς και Λυρικούς ἀντὶ τῶν συνήθων πτώσεων Ὄνομάτων τινῶν ἄλλαι βραχυτέραι και ἀπλούστεραι, τῶν ὁποίων ὅμως ἢ ἀνάλογος Ὄνομασικὴ δὲν σώζεται· οἶον ἀντὶ ἀλκῆ (Δοτ. τοῦ, ἀλκή) τὸ ἀλκί, ἐκ τοῦ ΑΛΞ· ἀντὶ τοῦ κροκῆν (Αἰτ. τοῦ, κροκή) κρόκα, ἐκ τοῦ ΚΡΟΞ· ἀντὶ τοῦ αἶδου και αἶδη (ἐκ τοῦ αἶδης) — αἶδος, αἶδι, ἐκ τοῦ ΑἶΣ· ἀντὶ τοῦ κλάδω, κλάδοις (ἐκ τοῦ κλάδος) κλαδι, κλάδεσι, ἐκ τοῦ ΚΛΑΣ· ἀντὶ ἀνδραπόδοις (ἐκ τοῦ, ἀνδράποδον) — ἀνδραπόδεσι, ἐκ τοῦ ΑΝΔΡΑΠΟΥΣ· ἀντὶ ὑσμῆνη (ἐκ τοῦ, ὑσμῆνη) — ὑσμῆνι, ἐκ τοῦ ΥΨΜΙΝ· και ἄλλα τινα. Τοιαῦτα εἶναι και, σάγες ἀντὶ σαγόνες· θέραπκ, θέραπες ἀντὶ θεράποντα, ουτες· μάσι, μάσι (ἐκ τοῦ ΜΑΣΤΙΣ)· ἀντὶ μάσιγι, α, ἐκ τοῦ μάσιξ· οὔτω και τοῦ, νίφα, πρέπει νὰ ὑπο-

θέσωμεν Ὄνομ. ΝΙΨ· καὶ τοῦ, σιχὸς, Ὄνομ. πληθ. σίχες, ας, τὸ ΣΤΙΞ.

Σημ. Καὶ ἡ εἰς τοὺς Ἐποποιούσιν συνήθης τελικὴ συλλαβὴ φη ἢ φιν προξενεῖ ἰδίαν τινὰ ἀνωμαλίαν, ἀποτελοῦσα τὴν ἐν. καὶ πληθ. Γεν. ἢ Δοτ. κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον·

- οφι εἰς τὰ ὀνόματα τῆς Β'. Κλίσεως· οἶον στρατὸς, στρατόφι,

- ηφι εἰς τὰ τῆς Α'. οἶον κεφαλὴ, κεφαλῆφι· βία, βίηφι,

- εσφι εἰς τὰ εἰς ος οὐδέτ. οἶον ὄχος, ὄχεσφι· σῆθος, σῆθεσφιν.

Ἐξαιρέσεις τινὰς κατὰ μέρος (ὡς τὸ, κράτεσφι, ἐκ τοῦ κράς, κρατὸς) ἀφίνομεν εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν κριτικῶν ἀναγνώσων. Φαίνεται δὲ, ὅτι τὰ τοιαῦτα κατ' ἀρχὰς ἐξελαμβάνοντο ἐπιϋρηματικῶς, ἐξαιρέτως ἐπὶ σημασίας τόπου (ὡς τὰ θι, θεν), οἶον ὄρεσφιν, κεφαλῆφι, θύρηφι. Ταύτην ὅμως τὴν σημασίαν πολλάκις διωρίζον μὲ προσθήκην προθέσεως, οἶον ἐπ' ἰκρίοφιν, διὰ σῆθεσφι. Διὰ τοῦτο ἀντὶ πτώσεως ὀλιγάκις εὐρίσκονται τὰ τοιαῦτα χωρὶς προθέσεως, ὡς τὸ ἀγλαίηφι πεποιώς· καὶ, βίηφι· σπανιώτατα δὲ, ἀντὶ τῆς Γενικῆς, ὡς σῆθεσφιν θίς, ἔγουν σωρὸς ὄσεων.

Περὶ Ἐλλειπτικῶν καὶ Ἀκλίτων.

§. Ν'.

α. Ἐλλειπτικὰ κυρίως λέγονται, ὅσα κλίνονται καθ' ἓνα μόνον ἀριθμὸν, ὡς ἀήρ, ἔλαιον κ. τ. λ. ἔτι τὰ ἔγκατα, οἱ ἔτησίαι, αἱ δυσμαί· καὶ τὰ τῶν ἑορτῶν ὀνόματα, ὡς τὰ Διονύσια κ. τ. λ.

β. Ἐτι ἄλλα τινὰ, τὸ ὅποια μετ' ἄλλων συνημμένα μόνον εὐρίσκονται, ὡς τὰ οὐδέτ. ὄναρ, ὑπαρ, μόνον κατ' Ὄνομ. καὶ Αἴτ. Ἐτι, τὸ ὄφελος, τὸ ἔδος, μόνον κατ' Ὄνομ. οἶον ἔτι ἂν ἡμῖν ὄφελος εἴης; ἔγουν, τί ἔθελες μᾶς

ὠφελήσει; καὶ ἡ Αἰτ. νέωτα, μόνον εἰς τὴν φράσιν⁶⁶ εἰς νέωτα „καὶ τὸ μάλῃ (ἀντὶ τοῦ μασχάλη), εἰς τὴν φράσιν⁶⁶ ὑπὸ μάλῃς, Βλ. καὶ Ἀνώμ. Μέλε, Τᾶν· Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ πολλὰ ἐπιρρήματικῶς λαμβανόμενα, ὡς ἡ Αἰτ. ἐπίκλην, τὸ ἐξαίφνης (κυρίως ἐξ αἴφνης) κ. τ. λ. τέλος δὲ καὶ τὰ τῶν ὁποίων λείκουσιν τινες πτώσεις. Βλ. Ἀνώμ. Ἀρνός, Πρέσβυς, Ὄσσε.

γ. Ἀκλιτα δὲ εἶναι ξένα τινὰ ὀνόματα (ὡς τὸ πάσχα)· καὶ τὰ τῶν γραμμάτων ὀνόματα, ἐκ δὲ τῶν γνησίων Ἑλληνικῶν μόνον οἱ περισσότεροι ἀριθμοὶ (§. ΞΓ'.)

Σημ. α'. Τὸ ὄνομα τοῦ σιγείου, σίγμα, εὐρίσχεται κλινόμενον τὰ Σίγματα κ. τ. λ. ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ὁ τόπος.

Σημ. β'. Δὲν εἶναι ἀκριβοῦς θεωρίας νὰ ἐγκαταλέγωνται εἰς τὰ Ἑλλειπτικά, παλαιὰ τινὰ ποιητικὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἀπαντῶνται σπανίως, καὶ διὰ τοῦτο κατὰ συμβεβηκὸς εἰς ταύτην μόνον ἢ ἐκείνην τὴν πῶσιν διεσώθησαν, ὡς τὸ (§. ΜΘ'. Σ. ζ'.) νίφα (βλ. καὶ Ἀνώμ. λίτα, ἡλέ)· καὶ νὰ συναριθμῶνται εἰς τὰ Ἀκλιτα, ὅσα κατὰ συμβεβηκὸς εὐρίσκονται μόνον κατὰ τὴν Ὀνομ. (ἢ κατ' ὄνομ. καὶ Αἰτ. ἐπὶ οὐδέτ.) ὡς ἡ δῶς, τὸ δέμας· διότι Ἀκλιτα ἦσαν, εἰάν κατὰ διαφόρους πτώσεις εὐρίσχόμενα, ἐφύλαττον τοῦ αὐτὸν σχηματισμὸν, ὡς τὸ πάσχα, τοῦ πάσχα (περὶ τοῦ Λίπα βλ. Ἀνώμ.)

Σημ. γ'. Καὶ συντετμημένα δὲ τινὰ κατ' Ὀνομασικὴν εὐρίσχόμενα ὀνόματα, εἶναι ἀτοπον νὰ τάττωνται εἰς τὰ Ἀκλιτα· ἐτι δὲ ἀτοπώτερον νὰ ὑπολαμβάνωνται ὡς προαιρετικῶς γεόμενα ἀποκοπαὶ τῶν παλαιῶν ποιητῶν· διότι ταῦτα εἶναι μᾶλλον λείψανα γλώσσης ἀκόμη μὴ διαμορφωθείσης ἀναλόγως, καὶ διὰ τοῦτο ἀντ' αὐτῶν ἔπειτα εἰσῆχθησαν τελειότεροι τύποι. Τοιαῦτα εἶναι, τὸ δῶ ἀντὶ δῶμα· τὸ κρή ἀντὶ ἡ κρήθῃ· τὸ ἄλφι — ἄλφιτον· τὸ γλάφυ (προφανῶς οὐδέτερον ἐπιθέτου ΓΛΑΦΥΣ), ὅθεν τὸ γλαφυρός. Βλ. καὶ Ἀνώμ. κάρρα, κάρη, τὸ ὁποῖον ὑπολαμβάνεται ὡς ἀποκοπὴ τῆς κάρραρ ἢ κάρηνον· καὶ §. ΝΖ'.

§. ΝΑ'.

Κατάλογος τῶν Ἀνωμάτων Ὄνομάτων.

Αἱ ἄχρηστοι Ὄνομασικαὶ σημειοῦνται διὰ κεφαλαίων γραμμάτων· τὰ δὲ εἰς τοὺς Λογογράφους εὐχρηστα, ἔχουσι τὸν πρῶτον χαρακτῆρα ὁμοίως κεφαλαῖον τὰ δὲ σπάνια, καὶ ποιητικὰ, γράφονται διὰ μικρῶν.

Ἀηδῶν §. ΜΘ'. Σ. ζ'. || αἶδος, αἶδι §. ΜΘ'. Σ. ζ'.
 ἄλκι §. ΜΘ'. Σ. ζ'. || ἄλφι §. Ν'. Σ. γ'.
 Ἄλως, ἄλων §. ΜΘ. Σ. ε. α. δ. || Ἄμφω §. ΝΖ'. δ'.
 ἄνα Κλητ. §. ΛΘ'. Σ. || ἀνδραπόδεςσι §. ΜΘ'. Σ. ζ'.

Ἄνῆρ, ὡς πατήρ (§. ΜΑ'.) ἀνδρός, ἀνδρί, ἀνδρα, ὦ ἄνερ. Πληθ. ἀνδρες, ἀνδρῶν ἀνδράσιν, ἀνδρας. Εἰς τοὺς Ἐποποιούς δὲ κλίνεται καὶ κανονικῶς, ἀμέρος κ. τ. λ. καὶ εἰς τὴν Πληθ. Δοτ. καί, ἀνδρεσσιν.

Ἀπόλλων. Αἰτ. §. ΜΗ'. β. Κλητ. §. ΛΘ'. Σ. β'.
 ἀργέτος, ι, κατὰ συσολὴν ἀντί, ἀργήτος, ι, ἐκ τοῦ, ἀργής, ὁ λευκός.

Ἄρης, Γ. Ἄρεος, Δοτ. Ἄρει, Αἰτ. Ἄρη καὶ Ἄρην §. ΜΘ'. Σ. γ'. Εἰς τοὺς Ἐποποιούς, Ἄρηος, Ἄρηϊ, Ἄρηα· εἰς δὲ τοὺς μεταγενεστέρους ἢ Γεν. καὶ Ἄρεως.

Ἄρνός (τοῦ, τῆς), ἀρνί, ἄρνα, Πληθ. ἄρνες, Δοτ. ἀρνάσι· ἐκ τοῦ ΑΡΡΗΝ, ΑΡΡΕΝΟΣ, καὶ συγχοπ. ἀρνός κ. τ. λ. Ἀναπληροῦται δὲ διὰ τοῦ, ἀμνός. *)

Ἄστράσι §. ΜΑ'. Σ. γ'.
 Βρέτας (τὸ) Γ. βρέτεος Πληθ. βρέτη (βλ. §. ΜΖ'. Σ. γ'. βῶν Αἰτ. §. ΜΓ'. Σ. β'.

*) ΑΡΡΗΝ γράφεται διὰ δύο ῥῆ διὰ τὸ σωζόμενον σύνθητον Ἐῤῥήνηνοσοσός· καὶ διότι εἶναι πιθανὸν ὅτι αὕτη ἢ πρὸς τὸ ἄρρην (ἢ ἀνήρ, ὁ ἀρσενικός) ὁμοιότητος ἔκαμε νὰ ἐκλείψῃ ἢ Ὄνομασικῆ αὕτη, καὶ νὰ συγχοπῶσιν αἱ πτώσεις.

Γάλα (τὸ) Γ. γάλακτος, γάλακτι (§. ΛΕ΄.)

γάλως (ἡ) Γ. γάλω καὶ γάλως (ἰωνικ. Ὄνομ. γαλώως
Γ. γαλώω) §. ΜΘ΄. Σ. έ.

Γαστήρ §. ΜΑ΄. β΄. καὶ Σ. γ΄.

Γέλως (ὁ) Γ. ωτος, Αἰτ. γέλωτα καὶ γέλων κατὰ τὴν
ἀπτικ. Β΄. Κλίσ- (§. ΜΘ΄. Σ. έ.). Ὄμηρος ἔχει
καὶ Δοτ. γέλω· καὶ Ὀδυσ. υ, 346. εὐρίσχεται
Αἰτ. γέλον, μετὰ διαφόρου γραφῆς, γέλω. (§.
ΛΑ΄. Σ. β΄.)

γλαφυ §. Ν΄. Σ. γ΄. || γλήχων §. ΜΘ΄. Σ. έ.

Γονυ (τὸ) Γ. γόνατος κ. τ. λ. Δοτ. Πληθ. γόνασιν (ἐκ
τοῦ ΓΟΝΑΣ) βλ. καὶ Δόρυ, δόρατος· Ἰωνικῶς
γούνατος κ. τ. λ. καὶ παρὰ Ποιηταῖς, γουνός, γου-
νί. Πληθ. γούνα, γούνων.

Γοργών §. ΜΘ΄. Σ, ς΄.

Γυνή, γυναικός, γυναικί, γυναῖκα, ὦ γύναι. Πληθ.
γυναῖκες, γυναικῶν, γυναιξί, γυναῖκας (ἐκ τοῦ
ΓΥΝΑΙΞ).

Δαί §. ΜΘ΄. Σ. δ΄. || Δεῖνα §. ΞΖ΄.

Δένδρον (τὸ) Δοτ. Πληθ. δένδρεσι (ἐκ τοῦ, τὸ δένδρος)
ἰωνικῶς καὶ Ποιητικῶς. Ἰωνικὸν δὲ καὶ τὸ Πληθ.
δένδρεα, δενδρέοις· ἀλλ' οὐχὶ πάντα ἀλλότριον
τῶν Λογογράφων,

Διός, Διί, βλ. Ζεύς.

Δόρυ (τὸ) Γ. δόρατος κ. τ. λ. Δοτ. Πληθ. δόρασι (ἐκ
τοῦ ΔΟΡΑΣ)· Ἰωνικῶς δὲ, δούρατος κ. τ. λ. Καὶ
ποιητικῶς, δορός, δορί, ἰωνικ. δουρός, δουρί·
Πληθ. δοῦρα, δούρων, δούρεσσιν.

δορυξέ κλητ. βλ. §. Λ΄. Ὑ΄ ποσ. || Δρομεὺς §. ΜΕ΄. Σ. δ΄.
δῶ §. Ν΄. Σ. γ΄.

Ἐαρ, ἦρος. §. ΛΕ'. Σ. ζ'. || εἰών, βλ. εὔς.

Ἐγγελεύς (ἡ) υος, Πληθ. ἐγγέλυες, ἀπτικ, ἐγγέλεις, ἐγγέλεων (·· ΜΔ'. Σ. ζ'.)

εὔς, ποιητικ. ὄθεν Γεν. εἶπος *) Αἴτ. εὔν (Καὶ ἦς Αἴτ. ἦν οὐδέτ. Η' ὕ). Ἐκ δὲ τοῦ ΕΟΣ, Α — ΟΝ, καὶ τοῦ πληθ. τὰ ΕΑ γίνεται ἡ πληθ. Γεν. εἰών (βλ. §. ΚΘ'. Σ. ε'.

ως §. ΛΑ'. Σ. β'.

Ζεὺς, Γ. Διὸς, Δ. Διί, Α. Δία (ὡς ἐκ τοῦ ΔΙΣ) καὶ ποιητικ. Ζηνὸς, Ζηνί, Ζῆνα (ὡς ἐκ τοῦ ΖΗΝ) Κ. Ζεῦ.

ζῶς §. ΝΖ'. Σ. β'.

ἦλέ, Κλητ. ἦτις ἀπαξ μόνον εὑρίσκεται εἰς τὸν Ὀμηρον καὶ ἐκλαμβάνεται ὡς ἀποκοπὴ τοῦ ἦλεέ (ἐκ τοῦ ἦλεός **).

ἦρα, ἔλλειπτικὴ Αἴτιατ. Ἐποποιῶν ἀντὶ τοῦ, χάριν, βοήθειαν.

ἦρως, Γ. ωος, Α. ἦρωα, ἦρωας, καὶ ἦρω, ἦρως. Διὰ τὸ μέτρον ἀποβάλλεται τὸ βραχὺ φωνῆεν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πτώσεις, οἷον Δοτ. ἦρω. Ὄνομ. Πληθ. οἱ ἦρως· βλ. §. ΜΘ'. Σ. ε'.

ἦς βλ. εὔς.

*) Ἀπὸ τούτου διασέλλεται διὰ τοῦ πνεύματος, παρ' Ὀμήρ. ἡ Γεν. εἶπος (οἷον παιδὸς εἶπος, ἡγουν τοῦ ἰδικοῦ σου υἱοῦ), ἐκλαμβάνομένη ὡς Γεν. τοῦ Ε'ΥΣ ἀντὶ Ε'ός, τὸ ὁποῖον ὡς καὶ ἄλλα τρίτοπρόσωπα, (βλ. Σύντ. των) δέχεται σημασίαν δευτέρου προσώπου. Σημείω, ὅτι τινὲς τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν καὶ ἐνταῦθα υσιν, εἶπος, καθὼς καὶ τὸ, ἐσθλός, εὑρίσκεται ἐνίοτε ἢ ἡδύνατο νὰ τεθῆ κτητικὴ ἀντωνυμία (Ἰλ. ε, 469. π. 573. Παράβαλε ἀπὸ Ὀδυσ, γ, 379 μετὰ τοῦ Ἰλ. ω, 422).

**) Ἡ Ὀμηρικὴ φράσις εἶναι „φρένας ἦλεε“.

Θαλῆς, Γ. Θάλεω, Δ. Θαλῆ, Α΄. Θαλῆν (παρ' Ἡρόδ. Πλάτ. καὶ Πλούταρχ. ἐν Σόλ.). Ἡ δὲ Γεν. Θαλοῦ, καὶ τὸ, Θαλῆς, Θαλῆτος, ητι, ἦτα, εἶναι τῶν μεταγενεσέρων.

Θέμις (ἦ) ἔχει εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ Ἐποποιούς Γεν. θέμιςος, ἀττικ. θέμιτος· εἰς δὲ τοὺς μεταγενεσέρους, θέμιδος, ἰωνικ. θέμιος.

Θεραπα, θεραπες §. ΜΘ΄. Σ. ζ΄.

Θρίξ (ἦ) Γ. τριχὸς κ. τ. λ. Δοτ. Πληθ. θριξί.

Ἰδρῶς §. ΜΘ΄. Σ. ε΄. || Ἰησοῦς §. ΜΘ΄. Ὑποσημ.

Ἰχώρ (ὀ) Γ. ὠρος, Α. ὠρα, Οἰμ. ἰχώ (§. ΜΘ΄. Σ. ε΄).

κάλως (ὀ) Γ. ω, Α. ων, Πληθ. κάλωες· ἔτι κάλοι, Α΄ κάλους (ἐκ τοῦ ΚΑΛΟΣ) βλ. §. ΜΘ΄. Σ. ε΄.

κάρᾱ ἀττ. κάρη ἰων. (τὸ)· ἐκείνου εὐρίσχεται μόνον Δοτ. κάρᾱ· τὸ δὲ κάρη (§. ΛΕ΄. ἦ.) ἔχει Γεν. κάρητος — τι. Ἄλλο δὲ, τὸ κάρηαρ — ατος, καὶ αὐτὸ Ποιητ. Εἰς δὲ Ὑμν. εἰς Διμήτρ. φέρεται Πληθ. κάρᾱ (ἀντὶ κάρᾱα ἦ, ηα) Ποιητικὰ δὲ καὶ τὸ ΚΡΑΑΣ (ὅθεν οὐδέτ. Πληθ. τὰ κράατα) καὶ ΚΡΑΣ, κοινὸν εἰς ὅλους τοὺς Ποιητὰς, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρσενικόν, Γ. κρατὸς — τι, (παρ' Οἰμῆρ. Αἰτ. ἐν. κράτα). Παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ, Ονομα. καὶ Αἰτ. ἐν. τὸ κράτα.

Κέρας §. ΜΖ΄. || κλαδί §. ΜΘ΄. Σ. ζ΄.

Κλείς (ἦ) κλειδὸς, κλειδα καὶ κλεῖν. Πληθ. κλειδες, κλειδας καὶ κλεῖς.

κνέφας Γ. εες, ους (Ἀριστοφ. Ἐκλ. 290). Δοτ. αἶ, α΄ (§. ΜΖ΄).

Κοινωνός, ἀντὶ τοῦ Πληθ. κοινωνοί, παρὰ Ξενοφ. κοινωνῶνες, νας (ἐκ τοῦ ΚΟΙΝΩΝ).

Κρέας §. ΜΖ΄. || κρεῖ §. Ν΄. Σ. γ΄.

Κρίνον (τὸ) Πληθ. τὰ κρίνα καὶ κρίνεα (Ἡρόδοτ.) Δοτ. κρίνεσι (ὡς ἐκ τοῦ ΚΡΙΝΟΣ) βλ. δένδρον.

κρόκα §. ΜΘ'. Σ. ζ'. || κυκεών §. ΜΗ'. Σημ.

Κύων, κυνός, κυνί, κύνα, ὦ κύον, Πλ. κύνες, κυνῶν,
κυσι, κύνας.

κῶας (τὸ) κῶεος, Πληθ. κῶεα (§. ΜΖ'. Σ. γ').

λαῖας — (ὁ) Γ λαός, Αἰτ. λαῖαν — λαῖν (§. ΛΖ. Σ.)
Πληθ. λάεσσιν. Εὐρίσκεται δὲ καὶ κατὰ τὴν Α'.
Κλίσι. Γεν. λάου καὶ (ἐκ τοῦ λαῖς) λαῖ.

λίπα, οὐσίας. οὐδέτ. καὶ λίπας, Δ λίπαϊ — λίπα καὶ
μετὰ βραχέος α λίπα εἰς τὴν φράσιν „λίπα ἀλεί-
φουσαι“ καὶ τὸ Ὀμηρ. δὲ „λίπ' ἐλαίω“, εἶναι Δοτ.
ἐκ τοῦ λίπα ἔλαιον.

λίς (ὁ) Αἰτ. λῖν, καὶ ὄχι περαιτέρω.

λίς, ἐπίθετ. §. ΝΖ'. Σ. γ', δ.

λίτα (τὸν) Δοτ. λιτί. ἢ Ὄνομ. λείπει

Μάλη §. Ν'. Σ. β'.

Μάρτυς, μάρτυρος — ρι, Αἰτ. μάρτυρα καὶ μάρτυν. Δοτ.
Πληθ. μάρτυσιν.

μάσι, ιν §. ΜΘ'. Σ. ζ'. || Μέγας §. ΝΖ.

μείς, ἰωνικ. ἀντί, Μῆν (ὁ) Γεν. μηνός κ. τ. λ.

μέλε, Κλητ. τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται καὶ κα-
τὰ τὰ δύο γένη, ὦ μέλε, ἰσοδύναμον τῷ, ὦ φί-
λε, ὦ καλέ. Ἐκλαμβάνεται δὲ ὡς ἀποκοπὴ τοῦ,
μέλεε, (ἐκ τοῦ, μέλεος).

μήτρως καὶ Μίνως §. ΜΘ'. Σ. ε'.

Ναῦς (ἡ) Ἀττικῶς, Γ. νεῶς, Δ. νηί, Α'. ναῦν. Πλ. Ὀ.
νῆες, Γ. νεῶν, Δ. ναῦσι, Α'. ναῦς. Παλαιὸς δὲ καὶ
Δωρικὸς σχηματισμὸς εἶναι Γεν. ναός (ὅθεν τὸ,
νεῶ §. ΙΘ'. Σ. ι.) κ. τ. λ. Ἰωνικῶς δὲ, νῆυς, νηός,
νηί, νῆα καὶ νῆυν. Ἄλλος Ἰωνικὸς σχηματισμὸς,
Γεν. νεός, Αἰτ. νέα. Πλ. νέες, νέας. Ἡ δυϊκὴ Δοτ.
Παρὰ Θουκυδ. γράφεται, νεοῖν.

νέωτα §. Ν'. β'.

|| νίφα §. ΜΘ'. Σ. ζ'.

Οιδίπους, Γ. Οιδίποδος και Οιδίπου, Δ. -οδι, Α. -οδα
και -ουν. Κλ. -ου Κατὰ δὲ τοὺς Ἐποποιούς και λυ-
ρικούς (ἐξ Ὄνομ. Οιδιπόδης) Γεν. Οιδιπέδαο, δωρ.
α, Ἴων. εω Δ. η, Α΄. ην: Κ. Οιδιπόδα.

οῖς, οῖς §. ΜΓ΄. Σ. ζ΄.

Ὀνειρον, ὄνειρατος — τι. Πλ. ὄνειρατα. Λέγεται δὲ και
ὁ ὄνειρος — ου.

Ὀρνις (ὄ, ἦ) ὄρνιθος κ. τ. λ. Πλ. ὄρνιθες, και (κατὰ τὸ
Πόλις) ὄρνεις, ὄρνειων (§. ΜΘ΄. Σ. δ΄). Εἰς τοὺς
ἄττικ. Ποιητὰς εὐρίσκειται Αἰτ Πληθ. ὄρνις. Οἱ δὲ
Δωριεῖς ἔλεγον, ὄρνιχος, ὄρνιχι* ἀλλ' ὄχι και Δοτ.
Πλ. ὄρνιξι.

ὄσσε. Δυῖκ. Ο΄ και Α΄. κάμνει Γ. και Δ. Πληθ. και
τὰ τὴν Β΄. Κλίς. ὄσσων, ὄσσοις — ὄσσοισιν.

οὔδας (τὸ) οὔδεος, οὔδα΄ (§. ΜΖ΄. Σ. γ΄).

Οὔς (τὸ) Γ. ὠτὸς κ. τ. λ. Β. Πλ. ὠτων. Δ. Πληθ. ὠ-
σίν. Ἐκ τοῦ ΟΑΣ, ποιητ. Οὔας — ατος. Δωρ.
Ὄνομ. ὦς.

Παῖς, παιδός. Ποιητ. Πάϊς, Αἰτ. Πάϊν.

πάτρως §. ΜΘ΄. Σ. ε΄ || Πειραιεύς §. Μς΄.

πλέες §. ΖΑ΄. ζ΄.

Πνύξ (ἦ) εἰς τοὺς παλαιούς, πυκνός, πυκνί, πύκνα
ἔπειτα δὲ, πνυκός, πνυκί, πνύκα.

Πολύς. §. ΝΖ΄.

Ποσειδῶν, ὠνος, Α΄. Ποσειδῶνα, Κλ. Πόσειδον (§.
ΛΘ΄. Σ. β΄). Ἀρχαῖος σχηματισμὸς εἶναι, Πο-
σειδάων — ονος και — ωνος. Δωρικ. Ποσειδάν, Πο-
τειδάν — ἄνος. Ἴωνικ. Ποσειδέων — ωνος.

Πόσις §. ΜΓ΄. Σ. ε΄ και §. ΜΔ΄. Σ. γ΄.

Πρᾶος, πραῦς. §. ΝΖ΄. β΄.

Ἡρέσβυς (ὁ) κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ Γέρων ἔχει μόνον

Α΄. πρέσβυν και Κλ. Πρέσβυ· κατά δὲ τὴν σημασίαν τοῦ Πρεσβευτῆς, εἶναι εἰς χρῆσιν μόνα τὰ Πλ. (οἱ πρέσβεις, τοῖς πρέσβεσι). Ἀναπληροῦνται δὲ ἐκεῖνο μὲν ἐκ τοῦ πρεσβύτης, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ πρεσβευτῆς. Ἐξαιροῦνται ὀλίγα τινὰ ποιητικὰ ὡς Γεν. Πρέσβεως (Ἀρισφ. Ἀχαρν. 93) ἀντὶ τοῦ Πρεσβευτοῦ· και Πρεσβῆες (Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 245) ἀντὶ τοῦ, Γέροντες.

Πρόσωπον (τὸ) Πληθ. παρὰ τοῖς Ἐποποιοῖς, προσώπατα, προσώπασιν.

Πρόχοος (ἡ) ἄπτικ. Πρόχους, Πρόχου (§. Λ΄. Σ.) εἰς τὸν πληθ. κλίνεται κατὰ τὴν Γ. σίον Δοτ. Πληθ. Πρόχουσιν (Ἀρισφ. Νεφ. 272. Εὐρ. Ἴον. 434), ὡς βοῦς, βουσίν.

Πυρά, (τὰ) Πληθ. τῆς Β΄. Κλίσι., Δοτ. Πυροῖς (Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. β.). Ἐνικ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν μεταχειρίζονται τὴν λέξιν Πῦρ.

Σάος, σῶς §. ΝΖ΄. γ. || Σαρπηδῶν βλ. ΛΘ. γ΄ ποσ. Σῆς (ὁ) Γ. σεός, Πληθ. σέες· εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους, Γ. σητὸς κ. τ. λ.

Σκῶρ (τὸ) Γ. σκατὸς κ. τ. λ. (βλ. ὕδωρ.).

σμῶδιξ (ἡ) κάμνει, σμῶδιγγος κ. τ. λ.

σπέος, σπῆϊ, σπεῖν, σπέσσι §. Μς΄. Σ. β΄. και ε.

στάγες §. ΜΘ΄. Σ. ζ΄.

Στέαρ, στήρ — σπητός §. ΛΕ΄. Σ. ε΄.

στιχός, στίχες §. ΜΘ΄. Σ. ζ΄.

σῶς §. ΜΖ΄. γ΄. || Σωτήρ §. ΛΘ΄. Σ. β.

Τᾶν, ὦ τᾶν, προσφώνησις τις κοινή, ὡς τὸ ἡμέτερον Σῦ. Γράφεται δὲ και ὦ τᾶν, ἀντὶ τοῦ ὦ ἔτα (ἐκ τοῦ, ἔτης).

Ταῶς §. ΜΘ΄. Σ. ε.

|| Τίγρις §. ΜΘ΄. Σ. δ΄.

Τριχός βλ. Θριξ.

|| τυφῶς §. ΜΘ΄. Σ. ε.

Υδωρ, (τὸ) Γ. ὕδατος — τι. Δ. Πλ. ὕδασι. Ἡ παλαιὰ ὄνομ. ἦτο Υ΄ΔΑΣ, ἰωνικ. (§. ΜΖ'. Σ. γ.) ΥΔΟΣ, ὅθεν ἡ Δοτ. ὕδει, τῶν Ε'ποποιῶν.

Υῖος, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς κλίνεται καὶ κατὰ τὴν Γ'. Κλίσι. οὕτω, Γ. υῖός, Δοτ. υῖεῖ, (Α'. υῖέα). Δυῖκ. υῖεε, υῖέσιν. Πλ. υῖεῖς, υῖέων, υῖέσι, υῖέας (υῖεῖς). Τούτων εὐχρηστότατα εἶναι ἡ ἐν. Γεν. καὶ ὅλα τὰ πληθ. Ἡ δὲ Γεν. υῖέως, καὶ Αἰτ. υῖέα, ἀποδοκίμαζονται. Ἰωνες δὲ σχηματίζουσι Γεν. υῖῆος. Ὅλα ταῦτα παράγουσι ἐκ τοῦ ΠΙΕΥΣ· ὀρθώτερον ὅμως ἐκλαμβάνονται ὡς κατ' ἕκτασιν γινόμενα τῶν ἐκ τοῦ παλαιοῦ σχηματισμοῦ ΥΙΣ πτώσεων, Γεν. υῖος, Δ. υῖι, Α. υῖα. Πλ. υῖες, Δ. υῖάσι, διὰ παρενθέσεως τοῦ α (ὡς πατράσιν, ἀρνάσι), διότι ἡ δίφθογγος υι οὐδέποτε πρὸ συμφώνου εὐρίσκεται ὑσμῖνι §. ΜΘ'. Σ. ζ'.

Φάρυξ (ἡ) φάρυγος, καὶ ποιητ. φάρυγος κ. τ. λ. Φρέαρ, Γεν. φρέατος καὶ ἄτος καὶ συναίρεσει φρητὸς κ. τ. λ. (§. ΛΕ'. Σ. ζ').

Χεῖρ (ἡ) χειρός· δυῖκ. Γ. καὶ Δ. χεροῖν, Δοτ. Πλ. χερσί. Παρὰ Ποιηταῖς δὲ, καὶ χερὸς, χερί· ἀλλὰ καὶ χειροῖν.

Χελιδὼν §. ΜΘ'. Σ. ζ'. καὶ ΛΘ'. Ὑπόσ. χερνή καὶ χέρεια §. ΞΑ'. β'.

Χοῦς (ὁ) ποτὲ μὲν κανονικὸν, ὡς βοῦς. Ἐπειδὴ δὲ συναίρεται ἐκ τοῦ χοεὺς, ἔχει καὶ (§. Μς'. β') Γ. χοῶς, Α'. χοῶ, Α'. Πλ. χοῶς. *) Καὶ οὕτω μὲν ὁ χοῦς τὸ μέτρον· ὁ δὲ χοῦς, ὁ σημαίνων γῆν, ἔχει μόνον Γ. χοός, Α'. χοῦν κ. τ. λ.

*) Διάφορον τοῦ χοῶς, ἐκ τοῦ χοαί, τοῦ σημαίνοντος προσφθ. ράν, θυσίαν.

Χρέως (τὸ) ἰωνικ. καὶ ἄττικ. ἀντί, χρέος (Γ. χρέους)·
κατὰ τοὺς Ἀττικιστὰς τοῦτο μόνον ἦτο ἐν χρήσει
εἰς τοὺς δοκίμους ἀρχαίους συγγραφεῖς, ἔχον ὄχι
μόνον εἰς τὴν Αἰτ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Γεν. χρέως·
τὰ δὲ ἄλλα ὡς ἐκ τοῦ, χρέος, Πληθ. χρέα. *).

Οἱ δὲ Ἐποποιοὶ ἔχουσιν Ὄνομ. χρεῖος καὶ χρεῖως.

Χρῶς (ὁ) χρωτὸς κ. τ. λ. ἰωνικ. δὲ χρῶος, χρῶϊ, χρῶα.

Ἡ δὲ ἄττικὴ Δοτ. χρῶ εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν
φράσιν „ἐν χρῶ“ (§. ΜΘ΄. Σ. ε.).

Ω τᾶν βλ. τᾶν.

|| Ω τὸς βλ. οὗς.

Περὶ τῶν Ἐπιθέτων.

§. ΝΒ΄.

α. Τὰ Ἐπιθετα (§. ΚΕ΄. γ.) ἔχουσιν ἤτοι μίαν
κατάληξιν, ἥτις σημαίνει καὶ τὰ τρία γένη, οἶον οἶ, αἶ,
τὰ, Πέντε· ἢ δύο, οἶον ὄ, ἢ ἀληθῆς, τὸ ἀληθές· ἢ
τρεῖς, ὡς σοφός, σοφῆ, σοφόν.

β. Τὰ θηλυκὰ τῶν τρικαταλήκτων κλίνονται πάν-
τοτε κατὰ τὴν Α΄. Κλίσι.

γ. Τὰ οὐδέτερα ἔχουσι πάντοτε ἴδιον σχηματι-
σμὸν, ὅσις ὅμως, ἐξαιρουμένων τῶν τριῶν ὁμοίων πτώ-
σεων (§. ΚΖ΄. Σ α.) καθόλου κλίνεται ὡς τὸ ἀρσενι-
κόν.

Σημ. Ἐὰν λοιπὸν ἐξεύρης τὴν Ὄνομασικὴν καὶ
Γενικὴν τινὸς ἐπιθέτου, εὐκόλα δύνασαι νὰ τὸ κλίνης
ὀρθῶς.

*) Οὗτος ὁ σχηματισμὸς παράγεται ἐκ τοῦ ῥήματος χράω·
ὡσε ὁ ἀρχαῖος τοῦ ὀνόματος τύπος ἦτο ΧΡΑΟΣ, Γεν. ΧΡΑ-
ΟΥΣ· ὅθεν τὸ, χρέως (ὡς λαός ἐκ τοῦ λαός, Αἰτ. λαούς)
τὸ ὁποῖον κατὰ σκολὴν ἔγεινε, χρέος.

§. ΝΓ'. Επίθετα εἰς ος.

α. Τὰ εἰς ος ἐπίθετα εἶναι πολλότατα, καὶ ἔχουσιν ἤτοι τρεῖς καταλήξεις, ἄρσ. ος, θηλυκ. η ἢ α, οὐδέτ. ον ἢ δύο, κοινὸν ος, καὶ οὐδέτ. ον (πλὴν ὀλίγων τινῶν εἰς ο, ὡς τοῦτο, ἐκεῖνο, ἄλλο. Βλ. Ἀντωνυμ.).

β. Τρεῖς καταλήξεις ἔχουσι τὰ περισσότερα· καὶ τούτων τὰ θηλυκὰ, ὅταν ἡ λήγουσα ἦναι καθαρὰ, ἢ ἔχη ρ πρὸ τοῦ α, φυλάττουσι τοῦτο καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πτώσεις· ἄλλως δὲ πάντοτε η, οἶον

φίλος, φίλη, φίλον, λογικὸς ἢ — ὄν

φίλιος, φιλία, φίλιον

ἐλεύθερος, ἐλευθέρα, ἐλευθερον· πυρρὸς — ἄ — ὄν

Σημ. α. Μόνα τὰ εἰς ος ἔχουσιν εἰς τὴν Γεν. η, ὄγδος ὄγδῃ, θοός, θοή· ὅταν ὁμως προηγῆται ρ, ἔχουσιν α, ἀθρόος, ἀθρόα. Τῶν εἰς α θηλυκῶν εἶναι πάντοτε τὸ α μακρὸν πλὴν τοῦ Πότνια, καὶ δία. Περὶ δὲ τοῦ τόνου βλ. §. ΚΗ'. Σ. ζ'.

γ. Δύω καταλήξεις ἔχουσιν, ὁ, ἢ βάρβαρος — ον ἤσυχος, τιθασσός, ἄρτιος, καίριος, πάτριος, βασιλείος, γνώριμος, ὠφέλιμος κ. τ. λ. Κατὰ δὲ τοὺς Ἀττικοὺς καὶ Ποιητὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι τρεῖς καταλήξεις, οἶον ἐλεύθερος, κόσμιος κ. τ. λ.

δ. Ἐξαιρέτως δὲ κοινὰ εἶναι ὅλα τὰ σύνθετα οἶον ὁ, ἢ βαθύκολπος, εὐφωγός, ἀργός (ἀντὶ ἄεργος) διάλευκος, πολυγράφος· καὶ τὰ ἐκ συνθέτων γινόμενα ῥημάτων, ὡς διάφορος, ὑπήκοος, ἐξαιρέτος· πλὴν τῶν γινομένων διὰ προσθήκης τοῦ κος, ἐπιδεικτικὸς — ἢ — ὄν, εὐδαιμονικὸς — ἢ — ὄν.

Σημ. β'. Ὅσα ἐπίθετα ἔγειναν διὰ προφανοῦς προσκολλησέως τῶν ἐφεξῆς καταλήξεων, κος, λος νος, ροστος, εος (ὡς μαντικὸς, δειλὸς, δεινὸς, φανερὸς, πλεκτός)

χρύσεος), πάντοτε ἔχουσι τρεῖς καταλήξεις· τὸ ἐναντίον δὲ, ἐκ τῶν εἰς μος, ιος, ειος, αιος, ληγόντων πολλά εἶναι κοινά. Μόνοι δὲ οἱ Ποιηταὶ διὰ τὸ μέτρον ἐνίοτα γράφουσιν, ἢ λαμπρὸς, ἢ κλυτὸς κ. τ. λ.

Σημ. γ'. Ἐτι ὅσα ἐπίθετα κάμνουσι θηλυκὸν εἰς α, ἢ η ὁμοίον μὲ τὸ ἀφηρημένον οὐσιασικόν, ἔχουσι πάντοτε, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ θηλυκὸν εἰς ος, οἶον σωτήριος, ἐλευθέριος, βασίλειος· διὰ νὰ μὴ συμπέσωσι μὲ τὰ, ἢ σωτηρία, ἐλευθερία, βασιλεία· οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ φίλιος, γίνεται μὲν ἡ φιλία, ἀλλὰ καὶ ἡ φίλιος, διὰ τὸ οὐσιασικὸν ἢ φιλία.

Σημ. δ'. Σπανιώτατα εὐρίσκονται κοινὰ συγκριτικά καὶ ὑπερθετικὰ, καὶ εἰς τοὺς Ἀττικῶς οὐδέποτε, εἰ μὴ ἐνίοτε εἰς τοιαῦτα, τῶν ὁποίων τὸ θετικὸν ἦτο τοιοῦτο, οἶον Θουκυδ. Γ. ρά. „Δυσσεβολώτατος, ἢ Δοκρῖς“. Ὁ μὲν ὅμως λέγει καὶ „ὀλωώτατος ὀδμή“.

Σημ. ε'. Τὸ ἐναντίον δὲ, οἱ Ποιηταὶ μεταχειρίζονται κατὰ θηλυκὸν σχηματισμὸν καὶ σύνθετα, τὰ ὅποια εἶναι κοινά, οἶον ἀθανάτη, ἀμφιλύκη Ὁμ. ἀδμήτη Σοφοκλ.

ε. Τῶν εἰς οος τινὰ συναιροῦνται· οἶον

α) τὰ κοινά, ὡς εὔνοος, εὔνοον Γεν. εὔνου κ. τ. λ.

Ἡ δὲ εἰς οα οὐδέτ. Πλ. κατάληξις μένει ἄτρεπτος, οἶον τὰ ἄνοα (ἐκ τοῦ ἄνους).

β) τὰ ἀπλόος, διπλόος — η — ουν κ. τ. λ., τῶν ὁποίων ἴδιον εἶναι πάντοτε νὰ συναιρῶσι τὸ οη καὶ οα εἰς ἦ καὶ ἄ, οἶον διπλοῦς, διπλῆ, διπλοῦν. Πλ. διπλοῖ, διπλαῖ, διπλᾶ *).

γ. Καὶ τῶν εἰς εος τινὰ, τὰ ὅποια σημαίνουσιν ἕλην, συναιροῦνται, μεταβιβάζοντα τὸν τόνον, οἶον

*) Μὲ ταῦτα τὰ ἀριθμητικὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὰ ἐκ τοῦ, πλοῦς, σύνθετα, κοινὰ ὄντα, ὡς ὁ, ἢ ἀπλοῦς, εὔπλοῦς· οὐδέτ. εὔπλοον· οὐδέτ. Πληρ. οα.

χρῦσσεος, χρυσεά, χρυσεον, καὶ χρυσοῦς, χρυσῆ, χρυσοῦν. Γεν. οὔ — ἦς — οὔκ. τ. λ. Ἐὰν δὲ πρὸ τοῦ εὐρεθῆ φωνῆεν ἡ ρ, τὸ θηλυκὸν δὲν συναϊρεῖται εἰς ἡ ἄλλ' εἰς α, οἷον ἐρέεος — ἐρεοῦς, ἐρεᾶ, ἐρεοῦν· ἀργύρεος — ἀργυρᾶ, ἀργυροῦν. Τὸ πληθ. Οὐδέτ. ἔχει πάντοτε ᾶ, οἷον τὰ χρυσα (ὡς ὄσεα ὄσα).

§. ΝΔ'. Ἐπίθετα εἰς ὤς.

Τὰ εἰς ὤς τῆς ἀπτικῆς· Β'. κλίσι. (§. ΛΑ.) εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κοινὰ, οἷον ὄ, ἡ ἰλεως, τὸ ἰλεων, σχηματίζοντα ἐν μέρει τὸ οὐδέτ. εἰς ὦ, οἷον ἀγήρωσ, οὐδέτ. ἀγήρων καὶ ἀγήρω.

Σημ. Περὶ τῶν εἰς γέλωσ καὶ κέρωσ βλ. §. ΝΖ'. Σ. ε. Τρεῖς καταλήξεις ἔχει μόνον τὸ ἀπλοῦν, Πλέωσ, Πλέα, Πλέων, οὐδέτ. Πληθ. Πλέα· τὰ δὲ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα εἶναι κοινὰ. Περὶ τοῦ, ὅσως βλ. §. ΝΖ'. γ.

§. ΝΕ'.

Τὰ λοιπὰ τῶν τρεῖς καταλήξεις ἔχόντων ἐπιθέτων εἶναι

α) ὤς, εἰα, υ (Γ. εὐσ) — οἷον· γλυκὺς, γλυκεῖα, γλυκὺν, Γεν. (ἀρσ. καὶ οὐδέτ.) γλυκέος.

β) εἰς, εἶσα, εν (Γ. εντος) — χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν· Γ. χαρίεντος.

γ) ας, αἶνα, αν (Γ. ανος) — μέλας, μέλαινα, μέλαν, Γεν. μέλανος.

Οὕτω καὶ τὸ τάλας μόνον.

δ) τὰ ἐφεξῆς μοναδικὰ,

τέρην, τέρεινα, τέρεν, Γεν. ενος

ἐκὼν, ἐκοῦσα, ἐκὼν, Γεν. οντος

πᾶς, πᾶσα, πᾶν, Γεν. παντός.

Σ η μ ε ι ώ σ ε ι ς .

α. Τὰ εἰς υς εἶναι καὶ κοινὰ εἰς τοὺς Ποιητάς, οἶον ἡδὺς αὐτμή, Οὔμ. θῆλυς νεολαία, Θεόκρ. Τὸ δὲ ἡμισυ λαμβάνεται οὕτω καὶ εἰς τοὺς Λογογράφους (Θουκυδ. Δ'. ρδ'). Οἱ δὲ Ἴωνες ἀντὶ τοῦ εἰς εἰα θηλ. ἔχουσιν ἕα καὶ ἔη, ὡς ὠκέα, βαθέην (Οὔμ.).

β. Ἐκ τοῦ, ἔκων, γίνεται καὶ σύνθετον, ἀέκων, καὶ συναϊρέσει, ἄκων, ἀκουσα, ἄκον. Τὸ οὐδέτ. πᾶν εἰς τὴν σύνθεσιν συσέλλεται, οἶον ἄπᾶν. Καθὼς τὸ ἔκων καὶ πᾶς, ὁμοίως κλίνονται καὶ μετοχαί τινες, ὡς τυπτων, τυψας.

γ. Ἐκ τῶν εἰς εἰς ἐπιθέτων τινὰ συναϊροῦνται, τὰ μὲν πεις, ἥσσα, ἦεν εἰς (ης) ησσα, ην' τὰ δὲ σεῖς οεσσα, σεν εἰς ους, ουσσα, ουν, οἶον

(τιμῆς) τιμῆσσα, τιμῆν, Γ. τιμῆντος — ἐκ τοῦ τιμήεις κ. τ. λ.

μελιτοῦς — οὔσσα — οὔν. Γ. μελιτοῦντος — ἐκ τοῦ μελιτόεις Βλ. §. ΛΕ' Σ. ε.

§. Νς'. Περὶ Ἐπιθέτων, ἔχόντων δύο καταλήξεις.

α. Τὰ δύο καταλήξεις ἔχοντα ἐπίθετα, τὰ ὑποτα ἅλα κλίνονται κατὰ τὴν Γ. Κλίσι., εἶναι

α) ης Οὐδέτ. ες, οἶον ἀληθῆς, ἀληθές. Γεν. ἀληθός — οὖς.

β) ων Οὐδέτ. ον — ἐλεήμων, ἐλεῆμον. Γεν. ἐλεήμονος.

γ) ις Οὐδέτ. ι — ἴδρις, ἴδρι. Γεν. ἴδριος.

δ) Τὸ ἐφεξῆς μοναδικόν

ἄρῳην ἢ ἄρσην, Οὐδέτ. ἄρῳεν, ἢ ἄρσαν, Γεν. ἄρῳενος, ἄρσειος.

β'. Ἐκτὸς τούτων γίνονται ἐπίθετα καὶ διὰ συνθέσεως οὐσιασικοῦ, καὶ ταῦτα εἶναι κοινὰ, ὡς

εὐχαρις, εὐχαρι, Γ. ιτος, (ἐκ τοῦ χάρις — ιτος)

ἄδακρυς, ἄδακρυ, Γ. υος (ἐν τοῦ δάκρυ — υος)

ἐνίοτε μεταβάλλεται τὸ φωνῆεν τοῦ οὐσιασικοῦ, ὡς

ἀπάτωρ, ορ, Γεν. ορος (ἐκ τοῦ Πατήρ — έρος)

σώφρων, ον, Γεν. ονος (ἐκ τοῦ φρήν, φρενός),

θ'. Ὅταν ὅμως δὲν δύναται νὰ σχηματισθῇ τὸ ἀνάλογον οὐδέτ., μένει τὸ ἐπίθετον μὲ μίαν κατάληξιν, οἷον ὁ, ἡ ἄπαις · ὁ, ἡ μακρόχειρ.

δ'. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ εἰς ης, ητος (ἀργής, ἡμιθνής) καὶ τινὰ εἰς ως, ωτος (ἀγνός) · ἔτι τὰ εἰς ξ καὶ ψ (ἡλιξ — χος · μῶνυξ — χος · αἰγίλιψ — πος) κ. τ. λ.

ε'. Ἐπι κοινὰ εἶναι πολλὰ τῶν εἰς ας, Γ. αδος, ὡς φυγὰς, λογὰς, νομὰς, σπορὰς · καὶ τινὰ εἰς ις καὶ υς, Γ. ἶδος, υδος (ἀναλκίς, ἔπηλυσ, σύγκλυς) · ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ ὅμως τὰ εἰς ας καὶ ις εἶναι μόνον θηλυκά · καὶ καταλειπομένου τοῦ οὐσιασικοῦ γίνονται ταῦτα τρόπον τινὰ οὐσιασικά, οἷον ἡ μαινὰς (δηλ. γυνή), ἡ πατρὶς (δηλ. γῆ).

ς' Ἄλλα ἐπίθετα εἶναι μόνον ἀρσενικά, ὡς γέρων, πρέσβυς, πένης, ἐθελοντής, γεννάδας, καὶ πολλὰ εἰς ἴας (τροπίας, μονίας). Βλ. κατωτέρω Σ. ζ'.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α'. Κοινὰ τινὰ ἐπίθετα ἔχουσι καὶ ἄλλον θηλυκοῦ σχηματισμόν · ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς Ποιητάς, ὡς μουνογένεια, ἡδυέπεια, ἐκ τῶν εἰς ης.

β'. Ἐπειδὴ κατὰ §. ΝΒ. γ'. τὸ οὐδέτ. κλίμεται ὡς τὸ ἀρσ. αἱ Γεν. καὶ Δοτ. τοιούτων ἐπιθέτων, τὰ ὅποια δὲν ἔχουσιν οὐδέτερον εἰς τὴν Ὄνομ., ἐκλαμβά-

γονται οὐδετέρως, (ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς Ποιητὰς), οἷον „δρομάσι βλεφάροις“ Εὐρ. Ὀρέσ. 834· καὶ „ἀργῆτι ἀνθει“ Νίκανδρ. Θηρ. 631.

γ'. Ἄλλως, τὸ λεῖπον οὐδέτερον, ὅταν ἦναι χρεία, ἀναπληροῦται διὰ τινος εἰς ὃν παραγώγου, οἷον βλακικὸν, ἀρπακτικὸν, μῶνουχον, εἰς τὰ, βλάξ, ἀρπαξ, μῶνουξ.

δ'. Τὰ ἐκ τοῦ ποῦς — ποδὸς σύνθετα κλίνονται κανονικῶς, ὡς τὸ οὐσιασικὸν αὐτῶν, οἷον δίπους — οδος. Οὐδέτ. ὅμως ἔχουσι, δίπουν (ὡς εὔνουσ, εὔνουν), καὶ κλίνουσιν αὐτὸ (§. ΝΒ', γ'.) ὡς τὸ ἀρσενικόν.

ε'. Τὰ ἐκ τοῦ γέλως — ωτος, κλίνονται κατὰ τὴν ἄπτικὴν Β'. Κλίσιω· οὕτω καὶ τὰ ἐκ τοῦ κέρας — ατος, μεταβάλλοντα τὸ α εἰς ω· ἔχουσιν ὅμως καὶ τὰ δύο καὶ τὴν εἰς ωτος Γεν. οἷον φιλόγελως, δίκερωσ. Οὐδέτ. ων, Γεν. ω καὶ ωτος. Τὰ δὲ ἐκ τοῦ ἔρωσ ἔχουσιν ἐκ τῆς ἄπτικῆς Β'. Κλίτ. μόνον τῆς Ὄνομ. τὸν τόνον, οἷον δύσερωσ — ωτος.

ς'. Τὰ δὲ ἐκ τοῦ πόλις, λαμβάνουσι δ, οἷον φιλόπολις, Γεν. -ιδος, Δ. -ιδι.

ζ'. Καθὼς πολλὰ ἐπίθετα λαμβάνονται ὡς οὐσιασικὰ (ὡς πρέσβυς, πένης) οὕτω τὸ ἐναντίον, οὐσιασικῶν τύποι (εἰς τῆς, τωρ, εὐς) εἶναι ἐπιθετικῶς εἰς χρῆσιν (οἷον ἱπνίτης ἄρτος). Διὰ τοῦτο πολλὰ τούτων, ἄλλως ἀρσενικὰ ὄντα, εὐρίσκονται εἰς τοὺς Ποιητὰς ὡς κοινὰ, οἷον παμβώτορα γαῖαν, σημάντορι φωνῆ κ. τ. λ.

§. ΝΖ'. Περὶ Ἀνωμάτων καὶ Ἐλλειπτικῶν ἐπιθέτων.

α'. Τὰ ἐπίθετα Μέγας καὶ Πολὺς κλίνονται κατὰ τὸν ἀπλοῦν τοῦτον τύπον μόνον εἰς τὴν ἐν. Ὄνομ. καὶ Αἰτ. τοῦ Ἀρσ. μέγας, μέγαν· πολὺς, πολὺν. Οὐδέτ. μέγα, πολὺ· αἱ δὲ ἄλλαι τούτων πτώσεις, καὶ ὅλαι

αὶ τοῦ θηλυκοῦ, γίνονται ἐκ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΣ — η — ον
καὶ πολλός — ἦ — ὄν.

Ο.	μέγας	μεγάλη	μέγα	πολύς	πολλή	πολύ
Γ.	μεγάλου	μεγάλης	μεγάλου	πολλοῦ	πολλῆς	πολλοῦ
Δ.	μεγάλῳ	μεγάλῃ	μεγάλῳ	πολλῶ	πολλῇ	πολλῶ
Α.	μέγαν	μεγάλην	μεγα	πολύν	πολλήν	πολύ

τὰ δυνικὰ καὶ πληθυντικὰ κλίνονται κανονικῶς ὡς τὰ εἰς
ος, μέγαλω — α — ω· μέγαλοι — αι — α· πολλῶ — ᾶ
— ῶ, πολλοὶ — αὶ — ᾶ.

Σημ. α. Οἱ σχηματισμοὶ πολλός, πολλόν εἶναι τῶν
Ἰωνῶν· καὶ πολλαὶ τῶν ἐκ τοῦ πολὺς λειπουσῶν πτώ-
σεων εὐρίσκονται εἰς τοὺς Ἑσπεριούς, οἷον πολέος, πο-
λέες κ. τ. λ. Οὗτοι μεταχειρίζονται καὶ τὸ πούλυς, που-
λύ, καὶ ἐνίοτε τὸ ἀρσενικὸν ἀπὸ θηλυκοῦ (Ἰλ. κ, 27).

β. Τὸ πρᾶος ἢ πρᾶος εἶναι οὕτως εἰς χρῆσιν εἰς
μόνον τὸ ἀρσεν. καὶ ἐν. οὐδέτερον· ὅλον δὲ τοῦ θη-
λυκοῦ τὸν σχηματισμὸν, καὶ τὰ πληθ. τοῦ οὐδέτ. λαμ-
βάνει ἐκ τοῦ πρᾶος (Ἰωνικ. πρῆος). Θηλ. πραεῖα. Οὐδέτ.
πλ. πραεᾶ. Δέγεται δὲ καὶ ἀρσ. πληθ. ἢ Ὄνομ. πρᾶοι
καὶ πραεῖς· ἢ δὲ Γεν. μόνον, πραέων.

γ. Σῶς, συναϊρ. ἐκ τοῦ ΣΑΟΣ, ἔχει μόνον Ὄν.
σῶς (ὄ, ἦ) Αἰτ. καὶ Οὐδέτ. σῶν Αἰτ. πληθ. σῶς. Σπα-
νίως δὲ Θηλ. ἐν. καὶ Οὐδέτ. πληθ. σα. Αἰ δὲ ἄλλαι
πτώσεις ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ σῶος — α — ον (ἰωνικ.
σῶος).

Σημ. β. Ἡ Αἰτ. πληθ. σῶς ἐρμηνεύεται γινομένη
ἐκ τοῦ ΣΑΟΥΣ, ἢ δὲ Ὄνομ. πληθ. σῶς, παράγεται
ἐκ τοῦ τῆς Γ. Κλίσι. σῶες (τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς
ἀντίγραφόν τι Ἀρρίαν· Ἰνδικ. λέ. σελ. 351 ἐκδόσ. Γρο-
νοβ.). Καθὼς δὲ ἐκ τοῦ ΣΑΟΣ ἔγεινε σῶς, οὕτω καὶ
ἐκ τοῦ ΖΑΟΣ, τὸ Ὀμηρικὸν ζῶς, καὶ ἐκ τούτου τὸ
ζῶος.

δ. Ἐλλειπτικὰ κυρίως εἶναι τὸ δυνικ. ἄμφω (Ὄν)

καὶ Αί.) ἀμφοῖν (Γ. καὶ Δ.)· ἐπιθετο δὲ εὐρίσχεται τὸ ἀμφω ἀκλίτως καὶ ἀντὶ τῆς Γ. καὶ Δ. ἀμφοῖν. (Βλ. Βρούγχ. εἰς Α' πολλῶν. Α. 1169) κατὰ τὸ, φρεῦδος, τὸ ὁποῖον δι' ὅλων τῶν γενιῶν καὶ ἀριθμῶν μόνον εἰς Ὄνομ. εὐρίσχεται.

Σημ. γ' Σπάνια καὶ Ποιητικὰ εἶναι

- α) μάκαρ, θηλ μάκαιρα, ἄνευ Οὐδέτ.
- β) πένησσα, πρέσβειρα· θηλ. ἐκ τῆς πένης, πρέσβυς.
- γ) θηλυκὰ τινὰ ἐκ κοινῶν, οἷον πείρα ἐκ τοῦ ὁ, ἡ πίων· πρόφρασσα ἐκ τοῦ ὁ, ἡ πρόφρων.
- δ) παλαιὰ τινὰ κατὰ αὐγοπην, οἷον πότνια ἀντὶ πότνια, πρέσβα ἀντὶ πρέσβειρα, λῖς ἀντὶ λισσή.
- ε) ἐπίθετὰ τινὰ ἐξ οὐσιασικῶν κατὰ μοναδικὰς πτώσεις, ὡς ἐρυσάρματες ἵπποι (ἄρμα - ατος), πολύαρνι Θυέση (ἐκ τῆς Γεν. ἀρνός), τῶν ὁποίων πολλάκις δὲν δύναται τις νὰ εὕρῃ ἀνάλογον Ὄνομασικὴν.

Περὶ τῶν Παραθετικῶν.

§. ΝΗ'.

α. Ἐπειδὴ τὰ ἐπίθετα σημαίνουσιν ιδιότητας τῶν ὑποκειμένων, δύναται νὰ τραπῶσιν οὕτως, ὥστε νὰ φανερώσωσι καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ὑπὲρ αὐτῶν σηματομένης ιδιότητος. Ἐκ τούτου προέρχονται οἱ τρεῖς βαθμοὶ τῆς σημασίας τῶν ἐπιθέτων, διαιρουμένων ἐς θετικὰ καὶ συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ· καὶ θετικὰ μὲν εἶναι, ὅσα σημαίνουσιν ἀπλῶς τὴν ιδιότητα, χωρὶς συγκρίσιν πρὸς ἄλλα, ὡς σοφός, λευκός· συγκριτικὰ δὲ τὰ διὰ τῶν ὁποίων συγκρίνομεν τὴν ιδιότητα ὑποκειμένου τινὸς πρὸς τὴν αὐτὴν ἄλλου ἢ ἄλλων ιδιότητων, ἐκφράζοντες, ὅτι τοῦτο μετέχει ἀπὸ αὐτῆν περισσώτερον παρ' ἐκεῖνο, ὡς τὸν Δημοσθένους δεινότερος Αἰ-

σχίνου. Ὑπερθετικά δὲ, διὰ τῶν ἐποίων ὑφ' ὀνομαζομένων τι ὑπὲρ πάντα τὰ ὁμοειδῆ, οἷον Σωκράτης ἀνδρῶν ἀπὸ πάντων σοφώτατος. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ Συγκριτικὰ καὶ Ὑπερθετικά λαμβάνονται ἐπὶ συγκρίσεως καὶ παραβολῆς τινὸς πρὸς ἄλλο τι, ὀνομάζονται καὶ μὲ κοινὸν ὄνομα Παραθετικά.

β'. Ἡ συνηθετέρα κατάληξις τῶν μὲν Συγκριτικῶν εἶναι εἰς τερος — α — ον. Τῶν δὲ Ὑπερθετικῶν εἰς τατος — η — ον.

γ'. Τὰ εἰς ος ἐπίθετα, ἀποβάλλοντα τὸ σ, ὅταν μὲν προηγῆται συλλαβὴ μακρὰ, φυλάττουσι τὸ α, οἷον βέβαιος, βεβαιότερος, ισχυρότερος, πιστότατος. ἔτι ὅταν προηγῆται ἄφωνον μετὰ ἀμεταβόλου, οἷον εὐπλότατος.

δ'. Ὅταν δὲ προηγῆται συλλαβὴ βραχεῖα, τὸ α τρέπεται εἰς ω σοφὸς σοφώτερος, καίριος καιριώτερος, εὐμυλῶτερος, καθάρωτερος.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι σ.

α'. Διὰ τὸ μέτρον εὐρίσκεται πολλάκις εἰς τοὺς Ποιητὰς ω μετὰ συλλαβὴν μακρὰν, ὡς οἰζυρώτατος, κακοξεινώτερος, Ὀμ. ἔτι καὶ μετὰ ἄφωνον σὺν ἀμεταβόλλῳ, οἷον δυσποτιμώτατος, Εὐριπ.

β'. Ἐπίθετά τινὰ εἰς ος λαμβάνουσι, μάλιστα καὶ τὰ τοὺς Ἀττικοὺς, ἀντὶ τοῦ ο καὶ ω τὸ αἰ ἢ ες ἢ εσ, οἷον μέσος, μεσαίτατος. ἐρῶμενος, ἐρῶμενεστερος. λαλῶλος λαλίστερος. Τὸ πρῶτον εἶναι ἐξαιρέτως τῶν Ἀττικῶν τὸ δεύτερον, τῶν Ἰωνῶν τὸ τρίτον σπανιώτατον.

γ'. Τῶν εἰς αἰος τινὰ ἀποβάλλουσι τὸ ο, οἷον γεραιῆς, γεραίτερος. οὕτω καὶ σχολαῖος, παραῖος. ἀλλὰ καὶ παλαιὸς, παλαιότερος (τὸ ὁποῖον ὁμῶς γίνεται καὶ ἐκ τοῦ Πάλαι, §. ΕΒ'. β').

δ'. Τὸ φίλος, ἔχει φίλτερος, φίλτατος· καὶ φιλαίτερος, φιλαίτατος.

ε'. Τὰ εἰς εος — οὺς συναίρ, τρέπουσι τὸ εω εἰς ω, εἶον Πορφυρεώτατος πορφυρώτατος· τὰ δὲ εἰς οος — οὺς λαμβάνουσι εἰς τὰ ἀσυναίρετα ες, ἀπλόος ἀπλοέσατος· ἀπλοῦς δὲ ἀπλούσατος.

§. ΝΘ'.

α'. Τῶν δὲ λοιπῶν ἐπιθέτων τὰ μὲν εἰς υς ἀποβάλλουσι μόνον τὸ ς, οἶον εὐρύς εὐρύτερος.

β'. Τὸ αὐτὸ κάμνουσι καὶ τὰ εἰς ας, Γεν. ανος· λαμβάνουσι πάλιν ὅμως τὸ πρὸ τοῦ ς ἀποβληθὲν ν, ὡς μέλας (ανός) μελάντερος.

γ'. Τὰ εἰς ης καὶ εἰς συσέλλουσι τὴν συλλαβὴν ταύτην εἰς ες, οἶον ἀληθής, ἀληθέσατος· πένης, πενέσατος· χαρίεις, χαριέσατος.

δ'. Τὰ δὲ λοιπὰ ὅλα λαμβάνουσι τὸ οσερος, καὶ σπανιώτερον, τὸ υσερος, μεταβαλλόμενα πρῶτον ὡς πρὸ τῶν πτωτικῶν καταλήξεων, οἶον ἄφρων (ἄφρονος) ἄφρον — έσερος· ἄρπαγ (ἄρπαγος) ἄρπαγ — ίσατος.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α'. Ἐπειδὴ τινὰ εἰς ης τῆς Α'. Κλίσι., ὡς εἶδομεν (§. Νς'. Σ. ζ'), εἶναι ὡς ἐπίθετα, λαμβάνουσι καὶ παραθετικοῦ τύπον, καὶ μάλιστα πάντοτε τὸν τοῦ ίσατος, οἶον πλεονεχτίσατος· πλὴν τοῦ ὑβρισης ὑβρισότερος, δι' εὐφωνίαν.

β'. Ἀλλὰ καὶ τὸ ψευδής — εος, ἔχει — ίσερος, καὶ ἀκρατής ὁμοίως, κατὰ τοὺς Γραμματικούς· τὸ ἀκρατέσερος γίνεταί ἐκ τοῦ ἀκρατος. Ἀλλ' ὅμως ἐξ ἐκείνου φέρεται ἀκρατέσερος (Ξενοφ. Απομ. Α, β, ιβ.), ὡς καὶ ἐγκρατέσερος ἐκ τοῦ ἐγκρατής.

γ'. Κατ' ἀπλούσατον τρόπον γίνονται, τὰ μάκαρ — τατος, ἀχαρίς ἀχαρίς — τερος.

§. Ε.

α. Ἄλλος σχηματισμὸς σπανιώτερος εἶναι τοῦ μένουσ^α σκριτικοῦ εἰς — ιων, Οὐδέτ. ιον· τοῦ δε ὑπερθετικοῦ, εἰς ισος—η—ον. Τὴν Κλίσιν βλέπε §. ΜΗ'.

β. Οὕτω σχηματίζονται τὰ εἰς υς, ὡς ἡδύς, ἡδίων, ἡδισος· ἔτι τινὰ εἰς ρος, ἀποβάλλοντα τὸ ρ, ὡς αἰσχροδῆ, αἰσχίων, αἰσχίσιος.

γ. Τοιούτων τινῶν μεταβάλλεται, τὸ ἡγούμενον σύμφωνον μετὰ τοῦ ι εἰς σσ ἢ ττ (βλ. κατ. Σ. ε'). Τὸ ταχὺς, τάχισος, τρέπει ἐνταῦθα τὸ τ εἰς θ, θάσσον. Οὐδέτ. θάσσον, ἀττικ. θάττων, θάττων, ἐκ τοῦ ὁποῦρου φαίνεται ὅτι τὸ τ τοῦ ταχὺς ἐγενεῖν ἐκ τοῦ θ.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α. Τοιαῦτα ἔχουσι τὸν τόνον πάντοτε εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, ὅταν τὸ συγχωρῆ ἢ λήγουσα, οὐκ ὄν ἡδύς, ἡδίων, ἡδίων, ἡδισος.

β. Τὸ ι τούτων μεταχειρίζονται οἱ Ποιηταί, μάλιστα οἱ Ἐποποιοὶ καὶ ἀντὶ βραχέος.

γ. Ἐκ τῶν εἰς υς μόνα τὰ ἡδύς καὶ ταχὺς ἔχουσι κοινῶς τὸν σχηματισμὸν τοῦτον· τὰ δὲ λοιπὰ, εἰς υτερος καὶ υτάτος, πλὴν τινῶν, τὰ ὁποῖα εἰς τοὺς Ποιητὰς μάλιστα λαμβάνουσι τὸν σχηματισμὸν ἐκείνων.

δ. Ἐκ δὲ τῶν εἰς ρος ἐδῶ ἀνήκουσιν, αἰσχροδῆ, ἐχθρὸς, οἰκτρὸς, κυδρὸς, καὶ τὸ ἔτι ἀνωμάλωτερον μακρὸς (βλ. τὸν ἐπομ. §.), ἔχουσιν ὅμως καὶ τὸν κοινὸν σχηματισμὸν περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον εὐχρησον. Φαίνεται δὲ, ὅτι καὶ τὰ, αἰσχίων, ἐχθισος κ. τ. λ. παράγονται ἐκ παλαιῶν εἰς υς θετικῶν.

ε. Ἄλλα τινὰ οὕτω σχηματιζόμενα βλ. εἰς τὸ Ἀνάμ. τῶν ἐπομ. παράγρ. Ἔτερα εἶναι μόνον τῶν Ποιητῶν, ὡς τὸ φιλίων, φίλισος ἐκ τοῦ φίλος.

ς. Τὰ εἰς — σσων, — ττων συγκριτικά, ἐκτὸς τοῦ βάσων, καὶ τινῶν ἄλλων εἰς τοὺς ἐπομ. παραγρ. περιεχομένων, εἶναι σπάνια, καὶ τῶν Ποιητῶν μόνων, ὡς πάσων (Οἴμ.) ἐκ τοῦ παχὺς, καὶ βάσων ἐκ τοῦ βαθύς.

§. ΖΑ'.

Ἐπιθέτα τινα σχηματίζουσιν ἀνωμάλως τὰ Παραθετικά· τοῦτο δὲ συμβαίνει, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ Συγκριτικά καὶ Ὑπερθετικά παράγονται ἐκ παλαιῶν ἀχρήστων Θετικῶν. Τοιαῦτα δὲ εἶναι.

α. ἀγαθός, Συγκρ. ἀμείνων, Ὑπερθ. ἄριστος.

βελτίων βέλτιστος

κρείσων (ττ) κράτιστος

λῶϊων, κοιν. λῶϊσός, κοιν.

λῶϊων λῶϊσος.

Εἰς τοὺς παλαιούς Ποιητὰς εὐρίσχεται τοῦ ἄριστος τὸ συγκρ. ἀρείων, καὶ τοῦ κράτιστος τὸ θετ. κρατύς. Ἀντὶ τοῦ κρείσων λέγουσιν Ἴωνες μὲν κρέσων, Δωριεῖς δὲ καρόων (ἀντὶ ΚΑΡΣΩΝ) ἐκ θετικοῦ ἄλλου, ὅθεν τὸ ἐπίρρημα Κάρτα, καὶ τὸ Ποιητ. Ὑπερθετικὸν κάρτισος. Ἀντὶ δὲ τοῦ βελτίων, λῶϊων, οἱ Ἐποποιοὶ λέγουσι βέλτερος, λῶϊτερος.

β. κακός, κακίων κάκιστος

χειρών χεῖριστος

Ἀντὶ τοῦ χειρών λέγουσιν οἱ Ἴωνες χειρίων, Δωριεῶν. Εἰς τοὺς Ἐποποιοὺς εὐρίσχονται Δ χερνή, Α χερνα. Πλ. χέρνες, τὰ χέρεια, θετικά ἀντὶ συγκριτικῶν, ὡς ἐκ τοῦ ΧΕΡΤΣ ἢ ΧΕΡΗΣ.

γ. μέγας, μείζων (ἰωνικ. μέζων) μέγιστος

δ. μακρός, μάσων μήκιστος.

Τὸ μήκιστος γίνεται ἐκ παλαιοῦ θετικοῦ, ὅθεν καὶ τὸ οὐσιας. τὸ μήκος. Κοινότερον δὲ λέγουσι κανονικῶς μακρότερος — ταιος.

έ. μικρός	}	ελάχιστων, — ττων, ελάχιστος
ς. ὀλίγος		μείων ὀλίγιστος.

Τὸ ελάχιστων καὶ μείων, ὡς συγγενές τι σημαίνοντα, λαμβάνονται ἀδιαφόρως καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ μικροῦ σημασίας, καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ὀλίγου. Τὸ παλαιὸν θετικὸν ελάχιστος εἶναι εἰς τὸν Ὅμηρ. εἶναι δὲ εἰς χρῆσιν καὶ τὸ μικρότερος — τatos. Οἱ Ποιηταὶ δὲ ἔχουσι καὶ συγκρ. ὀλίζων, καὶ ὑπερθ. μείζωτος.

ζ. πολὺς + πλείων ἢ πλέων πλείζωτος.

Οἱ Ἀττικοὶ εἰς φράσεις τινὰς λέγουσι πλεῖν ἀντὶ πλεῖον, ὡς πλεῖν ἢ μύριοι. Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς συναειροῦσιν οὕτω, πλέον, πλεῦν, πλέονες πλεῦνες. Ὁ δὲ Ὅμηρος μεταχειρίζεται πλέας, πλέες ἀντὶ συγκριτικοῦ θετικόν (διότι τὸ πλέες ἔγεινεν ἐκ τοῦ πολέες, ὡς τὸ πλείων ἐκ τοῦ πολὺς διὰ συγκοπῆς).

γ. καλὸς	καλλίων	κάλλιστος
θ. ῥάδιος	ῥάων	ῥάζωτος.

Οἱ Ἴωνες, οἵτινες εἰς τὸ θετικὸν λέγουσι ῥηίδιος + σχηματίζουσι ῥηίων, ῥηίσις. Οἱ δὲ Ἐποποιοὶ, ῥηίτερος, ῥηίτατος· ὅλα ἐκ τοῦ ΡΑΪΣ, ΡΗΪΣ· ἐκ δὲ τοῦ πληθ. ΡΗΪΑ ἔγεινε τὸ ἐπίρ· ῥεῖα, ῥέα.

ι. ἀλγεινός	ἀλγίων	ἀλγιστός
ια. πέπων	πεπαίτερος	πεπαίτατος
ιβ. πίων	πιότερος	πιότατος.

Σημ. Ἴδιον τῶν Ποιητῶν εἶναι τὸ παλαιὸν ὑπερθετικὸν εἰς ατος, μέσατος ἐκ τοῦ μέσος, καὶ νεάτος ἢ νεάατος ἐκ τοῦ νέος, ὅθεν συναίρειται τὸ, νήτη, τὸ ὁποῖον σημαίνει εἰς τοὺς Λογογράφους τὴν ἐσχάτην χορδὴν.

§. ΖΒ'.

α. εἶναι δὲ καὶ ἄλλειπτικά χωρὶς θετικῶν, ὡς ἦσσων ἢ ἦπτων, Οἴδετ. ἡσσών, ἦπτων (ἰωνικ, ἔσσων)

ἔσσον) τούτου ὑπερθ. εἶναι τὸ μόνον ἐπιρρήματικῶς εὐ-
 ρισκόμενον οὐδέτ πλ. ἦκιστα *).

β'. Εἰδὼ ἀνάγονται καὶ ὅσα παράγονται ἔκ τινος
 μορίου, καὶ ὅσα συνέπειαν σημαίνουσιν, ὡς πλησιαί-
 τερος — τατος, ἔκ τοῦ πλησίον. Πρότερος — πρῶτος, ἔκ
 τοῦ, πρό · ὑπέρτερος — τατος, καὶ ὕπατος ἔκ τοῦ, ὑπέρ ·
 ἔσχατος ἔκ τοῦ, ἔξ · ὕσερος — τατος **).

γ'. Εὐνίστε καὶ ἔξ οὐσιασικῶν, ἐπιθετικῶς λαμβανο-
 μένων, γίνονται παραθετικά, ὡς ἑταῖρος, ἑταιρότατος ·
 κλεπτῆς, κλεπτίστατος (βλ. §. ΝΘ'. Σ. α').

Σ ἦ μ ε ι ὠ σ ε ι σ ι

α'. Κακῶς συναριθμοῦσιν εἰς τὰ ἔξ οὐσιασικῶν γί-
 νόμενα παραθετικά καὶ σπάνιά τινὰ εἰς ἰων -ισος, τῶν
 ὑποίων εὐρίσκεται ἀφηρημένον συγγενὲς οὐσιασικὸν
 εἰς ος, ὡς ριγίων, κέρδισος, ὕψισος (ριγος, κέρδος, ὕ-
 ψος). Οὕτως ἐρμηνεύουσι καὶ τινὰ τῶν ἀνωτ. ἀνωμά-
 λων, ὡς κάλλισος, μήκισος ἔκ τοῦ κάλλος, μήκος. Ἀλ-
 λά καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα προϋποθέτουσι παλαιὰ τινὰ
 θετικά · τοῦτο δὲ βεβαιοῦσι περισσότερον καὶ τὰ εἰς
 τοὺς ἀρχαίους Ποιητὰς εὐρίσκόμενα, ὡς κρατὺς (τὸ
 κράτος, κράτις) ἐλεγχέες (ἐλεγχος, ἐλέγχισος).

β'. Εἰς τοὺς Ποιητὰς, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Ἐπο-
 ποιούς, εὐρίσκονται πολλὰ ταιαῦτα παραθετικά, ὡς φέρ-

*) Οἱ Γραμματικοὶ τάττουσι τὸ παραθετικὸν τοῦτο ὑπὸ τὸ
 μικρός. ὅμως τὸ, Ἡττων, δὲν σημαίνει ποτὲ μικρότερος,
 ἀλλὰ ἀσθενέστερος, κατώτερος, ἀνεπιτηδεύότερος. διὰ τοῦτο
 πανταχοῦ ἀντιτάττεται πρὸς τὸ Κρείττων.

**) Εὐρίσκονται δὲ καὶ ἔκ τοῦ ἀνω, ἐνδον κ. τ. λ. ὡς ἀνώτε-
 ρος, ἐνδότατος κ. τ. λ. ἀλλ' εἶναι ἀμφίβολα · διότι εἰς πολ-
 λά μέρη φαίνεται ἀναντιρρήτως, ὅτι ἔγεινάν κατὰ παραθε-
 ράν ἔκ τοῦ ἐπιρρηματικῆ ὁ ἀνωτέρω κ. τ. λ.

τέρος, φέρτατος και φέριςτος (τὸ ὁποῖον τάττεται ὑπὸ τὸ, ἀγαθός)· κύντερος (ἐκ τοῦ κύων, κυνός)· βασιλεύτερος (βασιλεύς)· πύματος, μύχματος, ὀπλότερος κ. τ. λ.

γ. Σπανιώτατα εὐρίσκειται παραθετικὸν ἐκ παραθετικοῦ κατ' ἐπίτασιν γινόμενον, ὡς ἐσχατώτατος διότι τὰ περισσότερα τῶν τοιούτων εἶναι τῶν νεωτέρων καὶ ὄχι τῶν Ἀττικῶν. Τὰ δὲ τῶν Ἐποποιῶν, χειρότερος, μειότερος, γίνονται διὰ τὸ μέτρον, καὶ ὄχι ἐπίτασιν ἐννοίας.

Περὶ τῶν Ἀριθμητικῶν.

§. ΕΓ'.

α. Ἀρσεν. Εἷς, ἐνός, ἐνί, ἕνα. Θηλ. Μιά, μιᾶς, μιᾶ, μίαν. Οὐδέτ. Ἐν, ἐνός, ἐνί, ἕν.

Οἱ Ἐποποιοὶ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ μία, τὸ ἴα Γ. ἱῆς.

Ἐκ τούτων καὶ τῶν ἀρνητικῶν Οὐδέ, Μηδέ γίνονται τὰ

οὐδεῖς, οὐδεμία, οὐδέν

μηδεῖς, μηδεμία, μηδέν·

τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸν τόνον ὅπου καὶ τὰ ἀπλά.

Τὰ διηρημένα Οὐδέ εἷς, Μηδέ ἕν, λέγονται, ὅταν ἦναι περισσοτέρας ἐμφάσεως. Πολλοὶ, μάλιστα τῶν νεωτέρων, γράφουσι καὶ μηθεῖς, οὐθεῖς. Τὰ σύνθετα οὐδεῖς, μηδεῖς, ἔχουσι καὶ πληθ. οὐδένες, μηδένες.

β. Δύο (Ὀν. καὶ Αἰτ.), δυοῖν (Γεν. καὶ Δοτ.).

Οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι καὶ δυεῖν, ἀλλὰ μόνον κατὰ Γεν. νικήν· τὸ δὲ δύο μεταχειρίζονται ἀκλίτως καὶ ἀντὶ Γεν. καὶ Δοτ. Τὰ δὲ Ὁ. Αἰτ. δύο, Γ. δυῶν, Δ. δυσί, δυσίν, δὲν εἶναι Ἀττικά. Τὸ δυοῖν

σιν, εἶναι Ἰωνικ. Τῶν Ἐποποιῶν δέ, τὸ δοιῶ, καὶ
δοιοί, τὸ ὁποῖον κλίνεται ἐντελῶς· τὸ δὲ εὐκριν
αὐτοῦ κακῶς κατεχωρίσθη εἰς τὰ Λεξικά.

γ'. Τρεῖς (οἱ, αἱ)· τρία (τὰ) Γ. τριῶν, Δ. τρισί·
Αἰ. ὡς ἡ Ὀν.

δ'. Τέσσαρες ἢ τέτταρες, Οὐδ. -α. Γ. -ων, Δ. τέσ-
σαρσι, τέτταρσι, (Ποιητ. τέτρασι) Αἰτ. -ας, -α.

Ἰωνικ. τέσσερες, Δωρ. τέτορες, τέττορες, Αἰολικαὶ
πίσυρες.

Οἱ λοιποὶ ἀριθμοὶ ἕως τῶν ἑκατὸν δὲν κλίνονται.

ε'. πέντε ζ'. ἑπτὰ θ'. ἑννέα

ς'. ἕξ η'. ὀκτώ ι'. δέκα.

κ'. εἴκοσι(σιν) ν'. πενήκοντα π'. ὀγδοήκοντα

λ'. τριάκοντα ξ'. ἑξήκοντα ιγ'. ἑνενήκοντα

μ'. τεσσαράκοντα ο'. ἑβδομήκοντα ρ'. ἑκατόν.

Ὅχι μόνον τὸ μακρὸν α τοῦ τριάκοντα· ἀλλὰ καὶ
τὸ βραχὺ τοῦ τεσσαράκοντα τρέπουσιν οἱ Ἰωνες
εἰς η. Τῶν Ἰώνων καὶ Ἐποποιῶν εἶναι καὶ τὰ,
εἴκοσι, ὀγδώκοντα, ἑνήκοντα· Δωριεῖς δὲ λέγου-
σι, πέμπε, εἴχατι, ἀντί πέντε, εἴκοσι.

Τὰ ἐκ τοῦ δέκα σύνθετα γράφονται οὕτω, ια'. ἑν-
δεκα, ιβ'. δώδεκα, ιγ'. τρισκαίδεκα, ιδ'. τεσσαρεσκαί-
δεκα, ιε'. πεντεκαίδεκα, ις'. ἑκκαίδεκα, ιζ'. ἑπτακαί-
δεκα, ιθ'. ἑνεακαίδεκα. Σπανιώτερα εἶναι τὰ, δεκα-
τρεῖς, δεκαπέντε κ. τ. λ. Τὸ, τρεῖς, καί, τέσσαρες,
εἰς τὰ σύνθετα ταῦτα κλίνονται, ὡς τεσσαρακαίδεκα,
τεσσαρσικαίδεκα, δεκατριῶν κ. τ. λ.

Δωδέκα καὶ Διοκαίδεκα εἶναι Ἰωνικ. καὶ Ποιητ.
τὸ δὲ τεσσαρεσκαίδεκα εὐρίσκεται ἄκλιτον εἰς Ἡ-
ρόδοτ. Α, πς'.

Τὰ δὲ λοιπὰ σύνθετα γράφονται διηρημένως· καὶ
ἐταν μὲν προηγῆται ὁ μικρὸς ἀριθμὸς, λαμβάνουσι

τὸν Καί, ὅταν δὲ ἔπηται, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἔχι, οἶον πέντε καὶ εἴκοσιν, εἴκοσι πέντε.

Τὰ ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν κλίνονται, ὡς σ'. διακόσιοι — αι — α· τ'. τριακόσιοι, ὑ. τεσσαράκοσιοι, φ'. πεντάκοσιοι, χ'. ἑξάκοσιοι, ψ'. ἑπτάκοσιοι, ὦ. ὀκτάκοσιοι, Ξ. ἐννᾶκοσιοι (χωρὶς ε), α χίλιοι, β. δισχίλιοι, γ. τρισχίλιοι, δ. τετρακισχίλιοι, ε. πεντακισχίλιοι, ι. μύριοι *) κ. ἰδισμύριοι κ. τ. λ.

Τὸ α τοῦ διακόσιοι καὶ τριακόσιοι εἶναι μακρὸν ὅθεν Ἴων. διηκόσιοι. Τὸ δὲ: ἐννεάχιλοι, δεκάχιλοι εἶναι ἀρχαῖον (παρ' Οἰμ.). Δύνανται δὲ οἱ μεγάλοι ἀριθμοὶ οὔτοι νὰ τεθῶσι καὶ περιληπτικῶς οἶον διακοσία ἵππος, ἀντὶ τοῦ διακόσιοι ἵππεῖς.

Σημ. α. Ἀντὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ὀκτῶ καὶ ἐννέα συνθέτων ἀριθμῶν πολλάκις λέγομεν περιφραστικῶς ἐνὸς δέοντος (ἢ μιᾶς δεούσης) πεντήκοντα, ἀντὶ τοῦ ἑννέα καὶ τεσσαράκοντα· οὕτω καὶ δυοῖν δέοντων πεντήκοντα, ἀντὶ τεσσαράκοντα ὀκτῶ, ἢ ἐνὸς, δυοῖν δέοντες — ουσαι, — οντά.

Σημ. β. Ὅταν μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τούτους συνθέττωνται ἄλλα ὀνόματα, ἀντὶ μονάδος τίθεται μονο —, καὶ δι — ἀντὶ δύο, καὶ τρι — ἀντὶ τρία, καὶ τετρα — ἀντὶ τέσσαρα, ὡς μονό-κερως, δί-κερως· οἱ δὲ λοιποὶ σχηματίζονται εἰς α, ἢ ο, οἶον πεντά-μετρος, ἑξά-γωνον, εἴκοσά-εδρος, πεντηκοντό-γυος, ἑκατοντα-μναῖος, χιλιο-τάλαντος. Λέγεται ὁμως καὶ πεντε-ναῖα, ἑκατόμ-πυλος, ἕκ-πυχος (ἐκ τοῦ ἕξ) κ. τ. λ. Ἴωνικῶς δὲ ἐκ τοῦ ἐννέα γίνεται εἰνάπηχος κ. τ. λ. Εἰς τὰ σύνθετα ταῦτα τὸ μὲν α ποτὲ μὲν φυλάττεται πρὸ τῶν φωνηέντων, ποτὲ δὲ ἀποβάλλεται· τὸ δὲ ο ἢ ἀποβάλλεται, ἢ (εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἑτος σύνθετα) συναί-

*) Τὸ μύριοι, τὸ σημαῖνόν πολλοὶ, ἀναρίθμητοι. Διασέλλεται διὰ τοῦ κατὰ τὴν παραλήγουσαν τένου.

ρεῖται οἷον ἑπταέτης, τριακοντάετης ἢ τριακοντούτης *). Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ἑνναέτης (ὁ ἑννέα ἔτων), καὶ ἑνῆμαρ (ἑννέα ἡμερῶν).

§. ΞΔ'. Περὶ Τακτικῶν ἀριθμητικῶν καὶ ἄλλων τινῶν.

α. Τὰ δύο πρῶτα τακτικὰ εἶναι ἑλλειπτικά Παραθετικά, πρῶτος, (πρότερος) καὶ δεύτερος **). Τὰ δὲ ἑφεξῆς εἶναι, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἑβδομος, ὄγδος, ἑνατος, δέκατος, ἐνδέκατος, δωδέκατος, τρισκαιδέκατος, τεσσαρακαιδέκατος, κ. τ. λ. εἰκοσὸς, τριακοσὸς, τεσσαρακοσὸς, ἑκατοσὸς, διακοσιοσὸς —, χιλιοσὸς, μυριοσός. Καὶ, ἐδῶ προηγουμένου μὲν τοῦ μικρότερου ἀριθμοῦ, τίθεται ὁ Καί, ἐπομένου δὲ, ὄχι· οἷον πρῶτος καὶ τριακοσὸς, τριακοσὸς πρῶτος. Ταῦτα τὰ τακτικὰ ἀρμόζουσιν εἰς τὸ ἐρωτηματικὸν πῶσος, ***).

Ἀντὶ τοῦ τέταρτος, διὰ τὸ μέτρον γράφεται τέτρατος. ἀντὶ δὲ ἑνατος, ἑνατος Ἰων. εἵνατος. Ἐποποιῶν δὲ εἶναι τὰ, τρίτατος, ἑβδομάτος, ὄγδοατος. Καὶ Δωρ. πρᾶτος ἀντὶ πρῶτος.

β. Τὰ δὲ ἀριθμητικὰ ἐπιρρήματα, τὰ ὁποῖα ἀρμόζουσιν εἰς τὸ ἐρωτηματικὸν Ποσάκισ; εἶναι ἅπαξ, δὶς, τρίς, τετράκισ, πεντάκισ, ὀκτάκισ, ἑκατοντάκισ, χιλιάκισ (ποιητικῶς -κι). κ. τ. λ.

*) Ταῦτα ἔχουσιν εἰς τὴν Γεν. εὐς, εὐς, κοινὰ ὄντα κατὰ τὸ γένος· κάμνουσιν ὁμως καὶ ἰδιαίτερον θηλυκοῦ εἰς ἰς, ὡς τριακοντούτιδες σπονδαί.

***) Τὸ ἐκ τούτου γινόμενον ὑπερθετ. δεύτερος εἶναι ποιητικόν.

****) Ἐτι πολλοσός, ὁ εἰς ἐκ πολλῶν, καὶ διὰ τοῦτο, μικρὸς, ἔσημος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντιτάττεται τὸ ὀλιγοσός.

γ'. Ἐπίθετα εἰς τὴν ἐρώτησιν, Ποσαπλοῦς, ἀρμόζοντα εἶναι, ἀπλόος -οῦς, διπλοῦς, τριπλοῦς, τετραπλοῦς, κ. τ. λ. (βλ. §. ΝΓ'. ε.)· ἢ διπλάσιος κ. τ. λ.

δ'. Τὰ δὲ ἀφηρημένα Ἀριθμητικὰ γίνονται εἰς ας, Γεν. αδος, ὡς ἡ μονάς, δυάς, τριάς, τετράς, πεντάς, (ἔτι πεμπτάς, καὶ πεμπάς) ἑξάς, ἑβδομάς, ὀγδοάς, ἔννεάς, δεκάς κ. τ. λ. εἰκάς, τριάκας, τεσσαρακοτάς — ἑκατοντάς, χιλιάς, μυριάς.

§. ΞΕ'. Περὶ Ἀρθροῦ.

Τὸ Ἄρθρον ὁ, ἡ, τὸ, συμφωνεῖ μὲ τὰ τρικατάληκτα ἐπίθετα· διαφέρει δὲ μόνον, διότι τὸ ἄρσεν, καὶ θηλυκ., κατὰ τὴν ἐν. καὶ Πληθ. Ὄνομ. ἔχουσι τὸ δασὺ πνεῦμα, ἐνῶ αἱ ἄλλαι πτώσεις ἄρχονται ἀπὸ τοῦ τ καὶ διότι ἡ Ὄνομ. τοῦ ἄρσ. καὶ οὐδετ. τελευτᾷ μόνον εἰς ο'.

	Ἐνικ.			Δυϊκ.			Πληθ.		
Ὄνομ.	ὁ	ἡ	τὸ	τὼ	τὰ	τῶ	οἱ	αἱ	τὰ
Γεν.	τοῦ	τῆς	τοῦ	τοῖν	ταῖν	τοῖν	τῶν	τῶν	τῶν
Δοτ.	τῶ	τῇ	τῶ				τοῖς	ταῖς	τοῖς
Αἰτ.	τὸν	τὴν	τὸ				τούς	τάς	τὰ

Σημειώσεις.

α. Οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἐποποιοὶ εἰς τὴν πληθ. Ὄνομας. προσθέτουσι τ, οἷον Τοί, Ταί, ἀντὶ οἱ, αἱ. Δωρικῶς δὲ λέγεται, Α', Τᾶς, ἀντὶ Η', Τῆς· καὶ Τοῖο Ἰωνικῶς ἀντὶ Τοῦ, κ. τ. λ.

β. Τὸ ἄρθρον τοῦτο κυρίως εἶναι ἡ ἀρχαία δεκτικὴ Ἀντωνυμία Τὸς ἀντὶ Οὗτος, ἀντὶ τῆς ὁποίας πρῶτα εἶναι εἰς χρῆσιν, ὡς εἰς τὸ περὶ Συνατάξεως θέλει δεῖχθῆ. Περὶ δὲ τοῦ Ὁῦδε βλ. §. ΞΗ'.

γ'. Ἐδὼ θέτουσιν οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ καὶ τὸ ὀνόμαζόμενον ἀναφορικὸν Ἄρθρον Ο', Η', Ο', τὸ ἐποῖον, ὡς Ἀντωνυμίαν, θέλομεν κατατάξει εἰς τὰς Ἀντωνυμίας.

§. Ξ'. Περὶ Ἀντωνυμιῶν.

Αἱ ἀντωνυμίαι, ἀναπληροῦσαι τόπον οὐσιασικῶν ὀνομάτων, διαιροῦνται εἰς Προσωπικάς καὶ Δεικτικάς καὶ Ἀναφορικάς.

α'. Τῶν Οὐσιασικῶν, ἢ Προσωπικῶν Ἀντωνυμιῶν τοῦ μὲν πρώτου προσώπου εἶναι, ἐγὼ, ἡμεῖς· τοῦ δὲ δευτέρου, σὺ, ὑμεῖς (διὰ μακροῦ υ).

β'. Τὸ τρίτον πρόσωπον (Αἰτ. ἔ) δὲν ἔχει εὐκρινὸν Ὀνομασικὴν. Εἰς δὲ τὸ Πληθ. ὑπάρχει ἰδιαιτέρως τις τοῦ Οὐδέτ. σχηματισμὸς, ὅστις ὁμῶς δὲν εὐρίσκεται συχνά.

Σημ. α'. Αὕτη ἡ Ἀντωνυμία εἰς τὴν Ἀττικὴν γλῶσσαν καθόλου εἶναι σπανία· διότι εἰς μὲν τὴν αὐτοπάθειαν μεταχειρίζονται κοινῶς τὸ σύνθετον, Ἐαυτὸν· ἐπ' εὐθείας δὲ, τὰς πλαγίας πτώσεις τοῦ Αὐτός. Τὸ ἐναντίον δὲ, οἱ Ἴωνες καὶ Ἐποποιοὶ μεταχειρίζονται αὐτὴν συχνά, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἐαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ Αὐτόν.

γ'. Κλίνεται δὲ οὕτως

Εὐκρ.

Ὄνομ.	ἐγὼ	σὺ	
Γεν.	ἐμοῦ καὶ μου	σου	οὐ
Δοτ.	ἐμοὶ καὶ μοι	σεῖ	οἷ
Αἰτ.	ἐμὲ καὶ μέ	σέ	ἔ

Δυϊκ.

Ὄ. Αἰ.	νώϊ, νά	σφῶϊ, σφῶ	σφῶέ, σφῶ
Γ. Δ.	νώϊν, νῶν.	σφῶϊν	σφῶϊν

Πληθ.

Όνομ.	ἡμεῖς	ὑμεῖς	σφεῖς Οὐδ. σφέα
Γεν.	ἡμῶν	ὑμῶν	σφῶν
Δοτ.	ἡμῖν	ὑμῖν	σφίσι καὶ σφίσιν
Αἰτ.	ἡμᾶς	ὑμᾶς	σφᾶς Οὐδ. σφέα.

Σημ. β'. Αἱ μονοσύλλαβοι πτώσεις τοῦ Ἐγὼ εἶναι ἐγκλιτικάι. Καὶ αἱ πλάγιαί πτώσεις τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου κατὰ τὸ ἐνικόν, ἐπιδέχονται ἐγκλισιν. Τὰ δὲ δισύλλαβα ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμὲ τίθενται δι' ἔμφασιν, ὅποτε καὶ τὰ ἄλλα δύο πρόσωπα ὀρθοτονοῦνται, ὡς κατ' ἐμὲ (ὄχι κατὰ με) ἐξ ἐμοῦ (ὄχι ἐκ μου).

Σημ. γ'. Ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ σφ ἀρχομένων ἐπιδέχονται ἐγκλισιν α) ἐκ τοῦ δυϊκοῦ Γ'. Προσώπου μόνῃ ἢ Αἰτ. σφῶ, β) ὅλαι αἱ πλάγιαί πτώσεις τοῦ τρίτου προσώπου, πλὴν τοῦ σφῶν καὶ σφᾶς· τὰ διηρημένα ὁμως, σφεων, σφέας, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦς Ποιητᾶς ἐνίοτε συγκοπτόμενον σφᾶς, ἐγκλίνονται.

Σημ. δ'. Εἰς περισσοτέραν ἔμφασιν προσλαμβάνουσιν αὐταὶ αἱ Ἀντωνυμῖαι πολλάκις τὸ μόριον Γε, ἀναβιάζουσαι τὸν τόνον, οἷον ἐγωγε, ἐμοίγε, ἐμεγε, σύγε κ. τ. λ.

Σημ. ε'. Αἱ πλάγιαί πτώσεις τοῦ ἡμεῖς, ὑμεῖς, κατὰ τοὺς Γραμματικούς, ἐπιδέχονται ἐγκλισιν, μεταβιάζουσαι καὶ αὐταὶ τὸν τόνον, ὡς ἡμῶν, ἡμῖν, ὑμῖν.

Σημ. ς'. Ἀντὶ τοῦ Ἐγὼ οἱ Δωρ. καὶ Ἐποποιοὶ λέγουσιν Ἐγῶν. Τὴν Δωρικ. ἀντὶ Σὺ, καὶ κατ' ἐγκλιτικὴν Αἰτ. πάλιν Τύ. Ἀντὶ δὲ τῆς Ὄνομ. εἰς τοὺς Ἐποποιοὺς εὐρίσκεται Τύνη. Εἰς τὴν Δοτ. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες τοί, ἀντὶ σοί, ἀλλὰ μόνον ἐγκλιτικῶς.

Σημ. ζ'. Ἡ εἰς οὐ Γεν. ἔγεινεν εἰς τὰς Ἀντωνυμῖας ταύτας ἐκ τοῦ εο· διὰ τοῦτο λέγουσιν οἱ Ἐποποιοὶ, ἐμέο, σεῦ, ἐο, ἢ ἐμεῖο, σεῖο, εἶο. Ἴων. δὲ καὶ Δωρικ. ἐμεῦ, σεῦ, εὔ. Ἀντὶ δὲ τοῦ σεῦ, Δωρικ. καὶ τεῦ καὶ τεῦς. Παντάπασι ὁμως ἀνώμαλος εἶναι τῶν Ἐποποιοῶν ἢ Γεν. τσοῖο, ἀντὶ σεο, σεῖο.

Σημ. ή. Οἱ Ποιῆται μεταχειρίζονται ἰδίαν τινὰ διὰ τοῦ θεν σχηματιζομένην Γεν. ἐμέθεν, σέθεν, ἔθεν.

ζ. Ὀρθοτονοῦμεναι Δωρικ. Δοτ. εἶναι ἐμίν, τίν, ἢ τείν, ἔν (φιλούμενον) ἀντί ἐμοί, σοί, οἷ. Τὸ τίν ὁμως ἐνίοτε εἶναι καὶ ἀντί Αἰτ. Θεόκρ. ιά.

Σημ. ι. Οἱ Ἐποποιοὶ προσθέτουσιν εἰς τὴν Ἀντων. Γ. προσώπου ε, Γεν. ἐεῖο, Δ. ἐοῖ, Α. ἐε. Ταῦτα δὲ ὀρθοτονοῦνται πάντοτε.

Σημ. ιά. Οἱ Ἴωνες διαιροῦσι τὰ πληθ., λέγοντες ἡμέες, σφέες· Γ. ἡμέων — (Ἐπ. ἡμείων). Αἰτ. ἡμέας κ. τ. λ. — Οἱ δὲ Ποιῆται συσέλλουσι τὰς εἰς ιν καὶ ας καταλήξεις, ὡς ἡμίν, ὑμίν, ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς· ταῦτα δὲ ἐγκλινόμενα, γράφονται ἡμιν, κ. τ. λ.

Σημ. ιβ. Οἱ δὲ Δωριεῖς συσέλλουσι καὶ τῆς Ὄνομ. τὴν λήγουσαν, ἀμές, ὑμές· καὶ εἰς τὴν Αἰτ. λαμβάνουσι τὴν (ἄλλως δυϊκὴν) κατάληξιν εἰς ε, ἀμέ, ὑμέ (ἀντί ἡμᾶς, ὑμᾶς) μετὰ μακροῦ α καὶ υ. Ἐκ τούτου γίνεται διὰ μεταβολῆς τῆς προφορᾶς, καὶ τοῦ τόνου, ὁ παλαιὸς Αἰολικὸς σχηματισμὸς, τὸν ὁποῖον ἐφύλαξαν καὶ οἱ Ἐποποιοὶ, Ὄνομ. ἄμμες, ὑμμες. Δοτ. ἄμμί, ὑμμί, ἢ ἄμμίν, ὑμμίν. Αἰτ. ἄμμε, ὑμμε — Τὸ δὲ ἀμέ ἀντί ἐμέ λαμβάνεται ὡς τὸ ἡμεῖς ἀντί ἐγώ.

Σημ. ιγ. Εὐρίσκεται δὲ καὶ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν πληθ. συγχοπή, Δοτ. σφί ἢ σφίν, Αἰτ. σφέ, καὶ τὸ ἐν καὶ ἄλλο ἐγκλιτικά. Τὴν Αἰτ. σφέ μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἀττικοὶ Ποιῆται, δι' ὅλων ὁμως τῶν ἀριθμῶν (ἀντί τοῦ αὐτὸν — ἦν — ὁ, καὶ αὐτοὺς — ας — ἄ). Τὸ δὲ σφίν ἀντί τοῦ ἐνικοῦ (Σοφ. Οἶδ. Κόλ. 1490. Ὄμ. Ὑμν. εἰς Πάν. 19) σκαιώτατον.

Σημ. ιδ. Τέλος εἶναι καὶ ἄλλη ἐγκλιτικὴ Αἰτ. τοῦ Γ. προσώπου, Ἴωνικ. μίν Δωρ., καὶ Ἀττ. νίν, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται καθ' ὅλα τὰ γένη (οἱ δὲ Ἀττικοί, καὶ καθ' ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς), ἀλλὰ μόνον ἐπ' εὐθείας ἀντί, αὐτὸν — ἦν — ὁ, (Πληθ. αὐτοὺς — ας — ἄ). Οἱ Ἀττικοὶ ἔχουσι τὸ νίν εἰς τὰ ποιήματα μόνον.

δ. Τὰ ἐκ τούτων τῶν Ἀντωνυμιῶν παραγόμενα Κτητικὰ εἶναι κανονικὰ ἐπίθετα μὲ τρεῖς καταλήξεις. Γίνεται δὲ ἐκ τῆς Γεν. ἐμοῦ τὸ ἐμός, ἐμή, ἐμόν, ἐκ δὲ τῆς Γεν. σοῦ, τὸ σός, σή, σόν· ἐκ δὲ τῆς Γεν. οὗ τὸ ὄς, ἦ, ὄν.

Ἐκ τῆς Πληθ. Ὄνομ. οἷον ἐκ τοῦ ἡμεῖς — ἡμέτερος — α — ον, ἐκ τοῦ ὑμεῖς — ὑμέτερος — α — ον· ἐκ τοῦ σφεῖς — σφέτερος — α — ον·

Τοῦ δὲ δυϊκοῦ γίνονται μόνον ἐκ τοῦ Α'. καὶ Β'. προσώπου, οἷον ἐκ τοῦ νῶϊ τὸ νωΐτερος, καὶ ἐκ τοῦ σφῶϊ τὸ σφῶϊτερος.

Σημ. ἰε. Ἀντὶ τοῦ σοσ, Δωρ. καὶ Ἰων. τεός, τεῶν (ἢ) τεόν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὄς — ἑός — ἄ, (ἢ) — ὄν. Περὶ τῆς Γεν. ἑῆος βλ. Ἀνώμ. εὔς. Ἀντὶ δὲ τῶν Πληθυντικῶν ἡμέτερος κ. τ. λ. εἶναι παλαιὸς σχηματισμὸς

ἄμός — ἦ — ὄν· ὑμός — ἦ — ὄν· σφός — ἦ — ὄν· τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἐποποιοί, ἐκτὸς ὅτι οὗτοι (οἱ Ἐποπ.) προφέρουσι φιλῶς τὸ τοῦ Α'. προσώπου, ἄμός — ἦ — ὄν. Οὕτω δὲ μεταχειρίζονται αὐτὴν καὶ οἱ Ἀττικοὶ Ποιηταί, ἀλλὰ μόνον εἰς ἐνικὸν (ἀντὶ ἐμός). Εὐριπ. Ἡλέκτρ. 555. Σοφ. Ἡλέκτρ. 588.

§. ΕΖ'.

Ἐδὼ ἀνάγεται καὶ τὸ, δεῖνα (ὄ, ἦ, τὸ) κλινόμενον οὕτω.

Ὄνομ. καὶ Αἰτ. δεῖνα, Γ. δεῖνος, Δ. δεῖνι.

Πλ. οἱ δεῖνες, Γ. τῶν δείνων.

Σημ. Σπανιότατα εὐρίσχεται τὸ δεῖνα, ἄκλιτον, ὡς τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 622.

§. ΖΗ.

α. Τῶν Ἐπιθετικῶν Δεικτικῶν Ἀντωνυμίαι εἶναι, οὗτος, αὕτη, τοῦτο· ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, ἐκεῖνο. Τὸ μὲν, ἐκεῖνος, ἐκτὸς ὅτι εἰς τὸ οὐδέτ. λήγει εἰς ο, εἶναι εἰς τὴν Κλίσιν ὁμαλόν. τὸ δὲ, οὗτος κλίνεται κατὰ τοῦτον τρόπον.

Ἐνικ.

Πληθ.

	Ἀ. ρσ.	Θηλ.	Οὐδ.	Ἀ. ρσ.	Θηλ.	Οὐδ.
Ο΄	οὗτος	αὕτη	τοῦτο	οὔτοι	αὗται	ταῦτα
Γ.	τούτου	ταύτης	τούτου	τούτων	τούτων	τούτων
Δ.	τούτῳ	ταύτῃ	τούτῳ	τούτοις	ταύταις	τούτοις
Α.	τούτον	ταύτην	τούτο	τούτους	ταύτας	ταῦτα

Ἀ. ρσ.

Θηλ.

Οὐδέτ.

Δυϊκ.	Ο΄ Α.	τούτῳ	ταῦτα	τούτῳ
	Γ. Δ.	τούτοις	ταύταις	τούτοις

β. Καὶ Ἀρθρον δὲ, ὁ, ἡ, τὰ, προσλαμβάνον τὸ ἔγκλιτικὸν μόριον Δὲ, λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ οὗτος.

ὄδε, ἦδε, τόδε· Γεν. τοῦδε, τῆσδε κ. τ. λ.

Πληθ. οἶδε, αἶδε, τάδε, τοῖσδε κ. τ. λ.

Σημ. α. Καὶ τὸ οὗτος ἐκ τοῦ Ἀρθρου γίνεται, καὶ μιμεῖται τὰς κατὰ τὴν Κλίσιν ἀνωμωλίας αὐτοῦ· διότι ὅπου τὸ Ἀρθρον ἔχει δασεῖαν ἢ τόνον· ἐκεῖ ἔχει αὐτὸ καὶ ἡ Ἀντωνυμία· ἔτι ὅπου ἔχει τὸ Ἀρθρον ο ἢ ω, ἐκεῖ ἡ Ἀντωνυμία εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν ου· ὅπου δὲ ἐκεῖνο ἔχει η, ἢ α, ἐκεῖ αὕτη αὐθῖον ὁ — οὗτος, οἱ — οὔτοι, τῶν — τούτων, ἡ — αὕτη, τὰ — ταῦτα.

Σημ. β. Ἐπειδὴ τὸ Ἀρθρον εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν ἦτο ἡ μόνη Δεικτικὴ Ἀντωνυμία (ὡς θέλομεν εἶδαι εἰς τὴν Σύνταξιν) αὕτη δὲ ἡ σημασία κατὰ μικρὸν ἔλειψεν, εἶναι φανερόν, ὅτι τὰ, ὄδε, ἦδε,

ούτος, τούτο ἔγειναν κατ' ἐπίτασιν τῆς τοῦ Ἀρθροσημῆσιαις.

Σημ. γ'. Τὸ δὲ Ἐκείνος, παράγεται ἐκ τοῦ κεῖ. Μεταχειρίζονται δὲ ἀντ' αὐτοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ Ποιηταὶ καὶ τὸ κεῖνος — η — ο, τὸ ὁποῖον Δωριεῖς προφέρουσι, τῆνος — α — ο· τὸ δὲ, κῆνος χον οἱ Αἰολεῖς.

Σημ. δ'. Οἱ Ἰωνες λέγουσι τούτεου, ταύτης τ. λ. ἀντὶ τούτου, ταύτης. Οἱ δὲ Ἐποποιοὶ, τοῖσδεσι, τοῖσδεσσι ἀντὶ τοῖσδε.

Σημ. ε'. Ἡ Ὄνομ. οὔτος, αὕτη λαμβάνεται κατ' ἀντὶ Κλητικῆς.

§. ΕΘ'.

α. Ἀναφορικαὶ δὲ Ἀντωνυμίαι εἶναι·

	Ἐνικ.			Δυϊκ.			Πληθ.		
	Ἀρσ.	Θηλ.	Οὐδ.	Ἀρσ.	Θηλ.	Οὐδ.	Ἀρσ.	Θηλ.	Οὐδ.
Ο'	ὅς	ἡ	ὅ	ὧ	ἄ	ὧ	οἷ	αἷ	ἄ
Γ'	οῦ	ῆς	οῦ	οῖν	αῖν	οῖν	ῶν	ῶν	ῶν
Δ'	ὧ	ῆ	ῶ				οῖς	αῖς	οῖς
Α'	ὄν	ῆν	ὄ				οῦς	ἄς	ἄ

Καὶ, αἰ αὐτός, αὕτη, αὐτό, εἶναι κατὰ τὴν κλίσην ὁμαλαί, ἐκτὸς ὅτι ἡ οὐδέτ. ἔχει ο, ὡς καὶ ἡ, ἄλλοσ — η — ο καὶ ἡ ἐκεῖνος — η — ο.

Σημ. α'. Εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν ἦτο ἡ ἀναφορικὴ Ἀντωνυμία ὅς, ἡ, ὅ, ἡ αὕτη μὲ τὸ Ἀρθροσ, διασελλομένη μόνον διὰ τῆς θέσεως καὶ διὰ τοῦ τόνου, ὡς καὶ τῶρα συμβαίνει εἰς τὰ, ἡ, οἷ, αἷ. Οἱ δὲ Ἐποποιοὶ ἔχουσι καὶ ὅ ἀντὶ ὅς, καὶ ὅλαι αἰ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμεναι πτώσεις τοῦ Ἀρθροσ, εὐρίσκονται εἰς τοῖσδε Ἰωνας καὶ Δωριεῖς ἀντὶ τῶν ἀντιστοίχων τῆς ἀναφορικῆς Ἀντωνυμίας, οἶον τὸ, ἀντὶ ὅ, τὴν ἀντὶ ἦν, τὸ ἀντὶ οἷ. — Τὸ δὲ Ὀμηρικὸν ὄου ἀντὶ οῦ, σπάνιον.

Σημ. β'. Τὸ ὅς ἐπιτείνεται ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ἐγκλίτου Πέρ (ὅσπερ, ὡπερ, ἤπερ κ. τ. λ.) ποτὲ δὲ διὰ τοῦ τίς, ὡς ὅσις, ὄντινα.

Σημ. γ'. Οἱ Ἴωνες εἰς πτώσεις τινὰς τοῦ, αὐτὸς, παρενθέτουσιν ε, ὡς αὐτέη, αὐτέων.

Σημ. δ'. Τὸ, αὐτὸς, μετὰ τοῦ Ἀρθρου συντασσόμενον, πολλάκις κινᾶται, οἷον ταύτου, ταύτῳ, ταύτῃ, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ κ. τ. λ. Τότε δὲ τὸ οὐδέτερον λήγει ποτὲ μὲν εἰς ον, ποτὲ δὲ εἰς ο, οἷον ταῦτό και ταῦτόν ἀντὶ τὸ αὐτό.

β'. Ἐξ τοῦ, αὐτὸς, συναπτομένου μετὰ τῆς Αἰτιατικῆς τῶν προσωπικῶν Ἀντωνυμιῶν (ἐμὲ, σέ, ἐ), γίνεται ἡ Σύνθετος, ἢ αὐτοπαθὴς λεγομένη Ἀντωνυμία, ἥτις κλίνεται κατὰ τὰς τρεῖς πλαγίας πτώσεις οὕτως, ἐμαυτοῦ—ῆς—οῦ. σεαυτοῦ—ῆς—οῦ. ἑαυτοῦ—ῆς—οῦ ἐμαυτῶ—ῆ—ῶ. σεαυτῶ—ῆ—ῶ. ἑαυτῶ—ῆ—ῶ μαυτόν—ῆν—ό. σεαυτόν—ῆν—ό. ἑαυτόν—ῆν—ό

Ἡ τοῦ τρίτου προσώπου κλίνεται και πληθυντικῶς, ἑαυτῶν (και σφῶν αὐτῶν) ἑαυτοῖς (και σφίσι αὐτοῖς), ἑαυτοῦς, — ἄς — ἄ (και σφᾶς αὐτοῦς). Αἱ δὲ τοῦ Α'. και Β'. προσώπου ἔχουσιν εἰς τὸν Πλ. διηρημένως, ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν ἢ ὑμῖν αὐτοῖς κ. τ. λ. Ἀντὶ δὲ σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ κ. τ. λ. λέγομεν και σαυτοῦ—ῆς, σαυτῶ—ῆ· αὐτοῦ κ. τ. λ.

Σημ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπ' αὐτοπαθείας μετεχειρίζοντο εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τὰ διηρημένα ἐμὲ αὐτόν, ἐμοὶ αὐτῶ, σοῦ αὐτοῦ κ. τ. λ. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τὸ ὀμνηρον ἀκόμη εὐρίσκεται Δοτ. σοὶ αὐτῶ· διὰ τοῦτο τῶν Γραμματικῶν τινες γράφουσιν εἰς τὸν αὐτὸν Ποιητὴν και ἑ αὐτόν κ. τ. λ. (ἰλ. α, 271. ξ, 162) διηρημένως· ἔτι δὲ και σαυτοῦ, σαυτῆς (Ὀδυσ. ξ, 185. ἰλ. 490) ὡς κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ σέο ἄ· γεγόμενα. Οἱ δὲ Ἴωνες, οἵτινες εἰς ταῦτα τὰ σύνθετα ἀντὶ αὐ

θέτουσιν ωυ (σεωυτοῦ κ. τ. λ. §. ΙΘ'. Σ. ια.), δὲν ἀποβάλλουσι ποτὲ τὸ τοῦ ἐμέ ε, γράφοντες ἐμεωυτοῦ κ. τ. λ.

γ. Ἐκ τῆς Ἄλλος γίνεται ἡ λεγομένη ἀλλήλοπαθῆς ἀντωνυμία, κλινομένη.

Γεν. ἀλλήλων, Δοτ. ἀλλήλοισ — αἰς, Αἰτ. ἀλλήλους — ας — α.

Δυϊκ. Οὐν. καὶ Αἰτ. ἀλλήλω — α · Γεν. καὶ Δοτ. -οιν -αιν.

§. Ο'.

α. Ἐδὲ δύναται τις νὰ κατατάξῃ καὶ τὸ ἐρωτηματικὸν, Τίς, οὐδ. Τί· καὶ τὸ ἀόρισον Τίς, Τί, τὰ ὁποῖα κλίνονται μὲν κανονικῶς κατὰ τὴν Γ'. Κλίσιον διασέλλονται ὅμως ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ τόνου · διότι τὸ μὲν ἐρωτηματικὸν ὀξύνεται πάντοτε, καὶ εἰς τὰς πλαγίας ἀναβιβάζει τὸν τόνον, οἷον τίς, τίνος, τίμι, τίνα, τί, τίσι, τίνων · τὸ δὲ ἀόρισον, ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχον πάντοτε τὸν τόνον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον ἐγκλίνεται.

Σημ. α. Ὄταν τὸ μονοσύλλαβον Τίς, Τί διὰ τὸ ἐπόμενον ἐγκλιτικὸν, ἔχη ὀξεῖαν, διασέλλεται ἀπὸ τοῦ ἐρωτηματικοῦ ἐκ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ τόνου τῆς προηγουμένης λέξεως, οἷον ἀνὴρ τίς ποτέ.

Σημ. β. Ἀντὶ τοῦ ἐρωτηματικοῦ Τί οἱ Ποιηταὶ καὶ οἱ Ἀπτικοὶ Κωμωδοποιοὶ, μεταχειρίζονται ἐμφαντικώτερον τὸ Τίμι.

β. Ἀντὶ τῆς Γεν. καὶ Δοτ. τῶν δυο τούτων ὀνομάτων πολλάκις εἶναι εἰς χρῆσιν τὰ ἐξῆς, τοῦ, τῆς ἀντὶ τίνος, τίμι· καὶ ἐγκλιτικῶς του, τῶ, ἀντὶ τινός, τινί, οἷον „τῶ τεχμαίρη τοῦτο“, καὶ „γυναικὸς τοῦ“.

χρησθαι τῷ· ἀντὶ δὲ τοῦ Πληθ. Οὐδετ. ἀορίσου τι-
νά, τὸ ἄττα, Ἰωνικ. ἄσσα, οἷον δεινὰ ἄττα ἀντὶ δει-
νά τινα· (ὁποῖ' ἄσσα. Οἶδυσ. τ, 218).

γ. Τὸ σύνθετον ἀναφορικὸν Ὅσις κλίνεται διπλῶς
Ὀνομ. ὅσις, ἦτις, ὅ,τι· Γεν. οὔτινος, ἦστινος· Δοτ.
ῶτινι, ἦτινι. Αἰτ. ὄντινα, ἦντινα, ὅ,τι κ. τ. λ.

Ἀντὶ τοῦ, οὔτινος, ῶτινι λέγουσι καὶ, ὅτου, ὅτω·
καὶ ἄττα (Ἰων. ἄσσα) ἀντὶ ἄτινα.

Σημ. γ. Τὰ ἀόρισα, τοῦ, τῷ, δὲν πρέπει νὰ
συγχέηται μὲ τὸ Ἀρθρον. Τὸ Ἀρθρον, τοῦ, εἰς τοὺς
Ἐποποιούς διαλύεται εἰς τὸ, Τοῖο, τὸ δὲ ἀόριστον,
Τοῦ, εἰς τὸ Τέο· ὅθεν τὸ Ἰων. καὶ Δωρ. Τεῦ· Δοτ.
Ἰων. Τέω. Οὕτω καὶ εἰς τὸ σύνθετον Ἀναφορικόν, ὅτεο,
ὄττεο, ὅτεω, ὅτευ.

Σημ. δ. Οἱ Ἰωνες ἔχουσι καὶ Πληθ. Γεν. καὶ Δοτ.
τέων, τέοισι, ἀντὶ τινῶν, τισίν. Ἀντὶ δὲ τῶν συνθέ-
των Ἀναφορικῶν, εἰς τοὺς Ἀττικοὺς εὐρίσκεται σπανί-
ως ὄτων, ὄτοισι (Ξόνοφ. Ἀναβ. Ζ. 6, 24. Οἶκον. Γ.
2. ἐκδ. Σχνεῖδ. Σοφ. Οἶδ. Τ. 414. Ἀριστοφ. Ἰππ. 758.)
Ἰωνικῶς ὄτεων, ὄτέοισι, καὶ θηλ. ὄτέσι.

Σημ. ε. Οἱ Ἐποποιοὶ λέγουσι καὶ ὅτις, ὅτινα,
ὄτινας, μενούσης τῆς πρώτης συλλαβῆς ἀκλίτου. Τὸ δὲ
οὐδέτερον εἰς αὐτοὺς, καὶ ὅταν διπλασιάζηται τὸ τ, γρά-
φεται ο,ττι.

δ. Συντιθέμενον δὲ τὸ Τίς μετὰ τοῦ Οὐ καὶ Μή,
κάμνει τὰ ἀρνητικὰ Οὐτίς, Μήτις — ι, τὰ ὁποῖα κλίνον-
ται ὡς τὰ ἀπλά.

§. ΟΑ'. Περὶ τῶν Συσχετικῶν.

α. Εἰς τὰς Ἀντωνυμίας ἀρμόζει νὰ ὑποσυναψώ-
μεν καὶ τὰ λεγόμενα Συσχετικά, τῶν ὁποίων τὸ μῆ

ἐν εἶναι ἐρωτηματικόν, τὰ δὲ λοιπὰ περιέχουσι τὰς διαφόρους ἀπλουσάτας πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἀποκρίσεις.

β'. Ἐκάστης σειρᾶς τῶν συσχετικῶν τούτων ἡ μὲν κατάληξις εἶναι κοινὴ, τὰ δὲ ἀρχικὰ γράμματα διαφέρουσι· διότι τὸ μὲν τοῦ ἐρωτηματικοῦ εἶναι Π, οἷον Πόσος, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν λήγουσαν λαβὸν τὸν τόνον, ἀποτελεῖ τὸ ἄοριον, Ποσός· τὸ δὲ τοῦ δεικτικοῦ εἶναι Τ, οἷον Τόσος· τὸ δὲ δασυνόμενον φωνῆεν, εἶναι τοῦ ἀναφορικοῦ, οἷον Ὅσος.

γ'. Εἶναι δὲ καὶ σύνθετον ἀναφορικόν, γινόμενον διὰ προσθήκης τοῦ Ο εἰς τὸ ἐρωτηματικόν, οἷον Πόσος ἄναφ. Ὅσος, Ὅπόσος.

δ'. Τὸ ἀπλοῦν δεικτικόν Τόσος, ὡς τῶντι δεικτικόν, εὐρίσκεται εἰς τοὺς Ποιητὰς μόνον· εἰς δὲ τοὺς Λογογράφους ἐνίοτε μόνον κατ' ἀνταπόδοσιν (οἷον „ὄσω βελτίων ἐσὶ, τόσω μᾶλλον φυλάττεται“, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α'. 6, 26.). Κοινῶς δὲ μεταχειρίζονται ἀντὶ τούτου σχηματισμὸν ἐμφαντικώτερον· διότι καθὼς τὸ Ἄρθρον (ἢ ἡ παλαιὰ δεικτικὴ Ἄντων.) Ὁ, ἢ τοι διὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ Δὲ (ὄδε), ἢ διὰ τῆς εἰς τὸ Οὔτος μεταβολῆς, ἐπιτείνει τὴν σημασίαν, ὁμοίως καὶ ἐδῶ εἰς ἐπίτασιν τῆς τοῦ δεικτικοῦ σημασίας, ἢ προστίθεται τὸ Δὲ, ἢ τρέπεται τὸ — ος εἰς τὸ — ουτος, οἷον τόσος — τοσόςδε, τοσοῦτος. Τούτων λοιπὸν τὸ πρῶτον κλίνεται εἰς τὸ μέσον·

τοσόςδε, τοσήδε, τοσόνδε· Γ. τοσοῦδε κ. τ. λ.

(Περὶ τοῦ τόνου βλ. §. Ζ'. Σημ. ζ'). Τὸ δὲ ἄλλο κλίνεται ὡς τὸ Οὔτος· ἔχει ὁμῶς οὐδέτ. εἰς ον καὶ ο

τοσοῦτος, τοσαῦτη, τοσοῦτον καὶ τοσοῦτο.

Γεν. τοσοῦτου, τοσαῦτης κ. τ. λ.

Πληθ. τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα κ. τ. λ.

β. Αἱ σειραὶ τῶν συσχετικῶν εἶναι αἱ ἐφεξῆς

Ἐρωτημ.	Ἀόρ.	Δείκτικι	Ἀναφορ.
πόσος;	ποσός	τόσος τοσός δε τοσοῦτος	ὄσος ὀπόσος
ποιός;	ποιός	τοῖος τοιός δε τοιουῦτος	οῖος ὀποῖος
πηλίχος;	πηλίχος	τηλίχος τηλικός δε τηλικουῦτος	ήλίχος ὀπηλίχος.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

αό. Ὑπάρχουσι καὶ τινὰ ἀτελῆ Συσχετικά, τὰ ὁποῖα ἔχουσι μόνον τὸ σύνθετον ἀναφορικὸν μετὰ τοῦ ἐρωτηματικῶ, ὡς Πότερος; Ὁπότερος. Ποδαπός; Ὁποδαπός· καὶ τὰ ἐκ τοῦ Πόσος παραγόμενα, ὡς Ὅσος; Ὀπόσος. Ποσαῖος; Ὁποσαῖος. Ποσαπλάσιος; Ὁποσαπλάσιος. — Ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ δεικτικὸν Τύννος, Τυννοῦτος (tantillus).

β. Καθὼς δὲ τῶν λέξεων τούτων ἡ ρίζα διορίζεται διὰ τῶν προσθεμένων γραμμάτων Π. Τ. κ. τ. λ. οὕτως εἰς τινὰς αὐτῶν διορίζεται καὶ διὰ συνθέσεως, ἑξαιρέτως μετὰ τοῦ Ἄλλος, Πᾶς, οἷον εἰς τὴν ἐρώτησιν Ποῖος; ἀποκρινόμεθα καὶ διὰ Ἄλλοιός, Παντοῖος· εἰς δὲ τὸ Ποδαπός, διὰ τοῦ Ἄλλοδαπός, Παντοδαπός κ. τ. λ.

γ. Κακῶς δὲ ἐκλαμβάνεται τὸ Τοσοῦτος κ. τ. λ. ὡς ἐκ τοῦ Οὔτος σύνθετον. Ὅτι ἡ καταλήξις — ουτος ἐνταῦθα, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Οὔτος, δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ὑπερθετικὴ ἐπίτασις τῆς καταλήξεως — ος καὶ — ο, θέλομεν ἰδεῖ σαφέστερα εἰς τὰ περὶ Μορίων κατὰ:

(Περὶ τῶν Ἰωνικῶν Κόσος, Κοῖος, Ὀκόσος κ. τ. λ.: βλ. §. Γ΄. Σημ. γ΄.)

§. ΟΒ'. Περὶ τινῶν Προσχηματισμῶν.

α. Ὅλα τὰ σύνθετα καὶ ἐπιτεινόμενα ἀναφορικῶς οἷον ὅσις, ὅτου, ὅσπερ, ὅπόσος κ. τ. λ., λαμβάνουσιν εἰς τὸ τέλος καθ' ὅλους των τοὺς σχηματισμοὺς τὸ ουν, τὸ ὁποῖον τότε δέχεται καὶ τὸν τόνον ἐκείνων, οἷον ὄσισοῦν, ἠτισοῦν, ὄτιοῦν, Αἴτ. ὄντιναοῦν καὶ ὄντινοῦν κ. τ. λ. — ὄσπεροῦν, ὄποσοσοῦν, ὄπληκιοῦν κ. τ. λ.

β. Ὀμοίως προσλαμβάνουσι καὶ τὰ δεικτικὰ, διὰ περισσοτέραν ἔμφασιν τὸ δεικτικὸν -ι, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ δέχεται τότε τῆς λέξεως τὸν τόνον, καὶ καταπίνον ὅλα τὰ πρὸ αὐτοῦ βραχέα φωνήεντα, εἶναι πάντοτε μᾶκρον, οἷον Οὔτοσί, Αὐτήϊ, Τουτί (ἐκ τοῦ Τοῦτο), Τουτουϊ κ. τ. λ. Ταυτί (ἐκ τοῦ Ταῦτα), Οὔδι (ἐκ τοῦ Οὔδε), Ἐκεινοσί, Ἐκεινωϊ, Τοσοῦται, Τοσονδί κ. τ. λ.

Σημειώσεις.

α. Καὶ τὸ ἐγκλιτικὸν Γέ, ὅταν προσκολληθῆ εἰς τὰ δεικτικὰ, λαμβάνει τὸ -ι τοῦτο, οἷον Τουτογι, Ταυταγι.

β. Τὸ δεικτικὸν -ι, ὅταν ἔχη πρὸ αὐτοῦ σ, ἐνίοτε λαμβάνει τὸ ἐφελκυσικὸν ν, οἷον Οὔτοσιν, Τουτουσιν. (Οὔτω δὲ καὶ τὸ Ἐπίρρημ. Οὔτωσιν ἐκ τοῦ Οὔτως).

γ. Ὀμοίον σχεδὸν μὲ τὸ ουν εἶναι καὶ τὸ Δηποτε, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ προσκολλᾶται εἰς τὰ ἀναφορικὰ, οἷον Ὄσισδήποτε, Ὄσονδήποτε. Πολλάκις ὁμοίως τοῦτο γράφεται καὶ διηρημένως.

Περὶ Ρήματος.

§. ΟΓ'.

α. Ρήμα εἶναι μέρος λόγου κλιτὸν, χρόνου ση-
μαντικὸν, καὶ ἐνεργείας ἢ πάθους ἢ οὐδετέρου τινὸς
δηλωτικόν.

β. Ἔπονται δὲ εἰς τὸ Ρήμα ὀκτώ· Ἐγλίσις, Γέ-
νος ἢ Διάθεσις, Εἶδος, Σχῆμα, Ἀριθμὸς, Πρόσωπον,
Χρόνος, Συζυγία.

γ. Ἐγκλίσεις μὲν εἶναι πέντε· Ὀριστικὴ,
ἢ διορίζουσα ἀποφαντικῶς τὸ πρᾶγμα, ὡς γράφω,
ἢ ἔγραφα· Προσακτικὴ, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομεθα
εἰς τὰς προσαγὰς, οἷον γράφε, γράφον· Εὐχτικὴ, ἣτις
εἶναι εἰς χρῆσιν ἐπὶ εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας, οἷον γράφοι-
μι· Ἔποτακτικὴ, διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζομεν τὰ
καθ' ὑπόθεσιν καὶ ἀμφίβολα, ὡς εἰάν γράφω, ὅταν γρά-
ψης· Ἀπαρέμφατος, ἢ μήτε πρόσωπον, μήτε
ἀριθμὸν ἐμφαίνουσα.

δ. Γένη δὲ ἢ Διαθέσεις εἶναι ὁμοίως
πέντε, Ἐνεργητικὴ, Παθητικὴ, Μέση, Ἀπο-
θετικὴ, Οὐδετέρα. Λέγονται δὲ Ἐνεργητικὰ
μὲν ῥήματα, ὅσα, λήγοντα εἰς ω, σημαίνουσιν ἐνε-
ργειαν πρὸς τι ἄλλο μεταβαίνουσαν, ὡς τύπτω, νικῶ·
Παθητικὰ δὲ, ὅσα, εἰς μαι λήγοντα, πάθος ἔξωθεν
συμβαῖνον σημαίνουσιν, οἷον τύπτομαι, νικῶμαι. Μέ-
σα δὲ, ὅσα, καὶ αὐτὰ εἰς μαι τελευτῶντα, παρισῶ-
σι τὸ ὑποκείμενον ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐνεργοῦν εἰς ἐ-
αυτό· οἷον λούομαι, παύομαι, ἀπέχομαι *). Ἀπο-

*) Ταῦτα καὶ τὰ ὁμοία εἶναι κυρίως Μέσα. Περὶ δὲ τῶν δια-
φόρων τῆς Μέσης σημασίας εἰδῶν βλ. τὰ περὶ τούτων εἰς
τὴν Σύνταξιν σημειωθέντα.

θετικά δὲ, τὰ σχηματισμὸν μὲν ἔχοντα πάθητικόν ἢ σημασίαν δὲ ἐνεργητικὴν· οἷον ἐργάζομαι, ἀσπάζομαι· Οὐδέτερα δὲ τέλος, τὰ ὅποια, εἰς ὧ τελευτῶντα, καὶ μήτε πάθος μήτε ἐνέργειαν, κατάξασιν δὲ τινα τοῦ ὑποκειμένου ἀπολύτως σημαίνουσιν· οἷον ζῶ

ε. Εἶδη τῶν ῥημάτων εἶναι δύο, πρῶτότυπον (οἷον ἄρδω), παράγωγον (οἷον ἄρδευώ). Καὶ σχήματα δὲ ὁμοίως δύο, ἀπλοῦν (οἷον λέγω), σύνθετον (οἷον καταλέγω).

ς. Ἀριθμοὶ δὲ, ὡς καὶ τῶν ὀνομάτων, τρεῖς, ἐνικὸς, τύπτω· δυϊκὸς, τύπτeton· πληθυντικὸς, τύπτομεν.

ζ. Καὶ Πρόσωπα δὲ, τρία· πρῶτον, τύπτω· δεύτερον, τύπτεις· τρίτον, τύπτει.

η. Χρόνοι δὲ εἶναι ἕξ, Ἐνεσῶς, τύπτω· Παρατατικὸς, ἔτυπτον· Παρακείμενος, τέτυφα· Ὑπερσυντελικὸς, ἔτετύφειν· Ἀόριστος, ἔτυψα· Μέλλων, τύψω.

Σημ. Ὁ Χρόνος κυρίως διαιρεῖται εἰς τρία, εἰς Ἐνεσῶτα, καὶ Παρελθόντα (ἢ Παρωχήμενον), καὶ Μέλλοντα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Παρελθὸν δύναται νὰ νοηθῆ καὶ ἀπολύτως καὶ σχετικῶς πρὸς ἄλλο τι, διὰ τοῦτο εἰς μὲν τὴν τοῦ ἀπολύτως παρελθόντος σημασίαν ἐξευρέθη ὁ Ἀόριστος, εἰς δὲ τὴν τοῦ σχετικῶς, ὁ Παρατατικὸς καὶ Παρακείμενος, καὶ Ὑπερσυντελικὸς. Τούτων δὲ, ὁ μὲν Παρατατικὸς ἐκφράζει τι παρελθὸν μὲν ὡς πρὸς τὸ παρὸν, διαμένον ὅμως ἀκόμη καὶ παρατεινόμενον ὡς πρὸς ἄλλην, καὶ αὐτὴν ἤδη παρελθοῦσαν πράξιν· ὁ δὲ Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς σημαίνουσι, τι ἐντελῶς μὲν παρελθὸν, ἀλλὰ σχέσιν ἔχον ἀμέσως πρὸς ἄλλην τινα πράξιν, ἐνεσῶσαν μὲν ὁ Παρακείμενος, παρελθοῦσαν δὲ ὁ Ὑπερσυντελικὸς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μέλλων δύναται νὰ νοηθῆ κατὰ τρεῖς τρόπους, ἢ ἀπλοῦς

ὡς Μέλλων (ὅποιος εἶναι ὁ Α' καὶ Β'. Μέλλων τοῦ Ἐνβρηγτικῆς, καὶ ὁ Μέσος Μέλλων), ἢ ὡς Μέλλων μὲν, ἀλλὰ τελειωμένος (ὅποιος εἶναι ὁ Α' καὶ Β'. Μέλλων τοῦ Παθητικῆς), ἢ ὡς Μέλλων, ἀλλὰ σχετικῶς πρὸς ἄλλην ἐτι ὑπερωτέραν πρᾶξιν τελειωμένος (ὅποιος ὁ Μετ' ὀλίγον Μέλλων). Ἐπειδὴ δὲ τρεῖς κυρίως εἶναι οἱ Χρόνοι, Ἐνεσῶς καὶ Μέλλων καὶ Παραωχήμενος, τῶν δὲ τοῦ Παραωχημένου εἰδῶν ἐντελέσερος καὶ κυριώτερος εἶναι ὁ Παρακείμενος, διὰ τοῦτο οὗτοι μὲν οἱ τρεῖς, Ἐνεσῶς καὶ Μέλλων καὶ Παρακείμενος, Ἀρχικοί Χρόνοι ὀνομάζονται· οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς (Παρατατικός δηλαδὴ καὶ Ὑπερσυντελικὸς καὶ Ἀόριστος) λέγονται Ἱστορικοί· διότι δι' αὐτῶν ἐξαιρέτως ἰσοροῦμεν ἢ διηγούμεθα τὰ παρελθόντα. Οὗτοι καὶ κατὰ τὸν σχηματισμὸν διακρίνονται χαρακτηριστικῶς ἀπὸ τοὺς ἀρχικοὺς Χρόνους, ἐνῶ ὁ Παρακείμενος, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, ἀκολουθεῖ τὸν Ἐνεσῶτα καὶ Μέλλοντα.

θ'. Ὅλοι οὗτοι οἱ Χρόνοι διαφέρουσι ἀλλήλων κατὰ δύο τρόπους· ὅλοι μὲν κατὰ τὴν διάφορον κατάληξιν, ἰδίως δὲ οἱ Παραωχήμενοι κατὰ τινὰ προσθήκην, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσιν αὐξήσιν. Οἱ δὲ Ἱστορικοί καλούμενοι Χρόνοι διαφέρουσι πάλιν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Παρακείμενον, κατὰ τινὰ ἰδιαιτέραν αὐξήσιν, καὶ ἰδιὸν τινὰ τῶν καταλήξεων τύπον. Περὶ τῆς αὐξήσεως θέλομεν ὁμιλήσει εὐθύς. Περὶ δὲ τῶν καταλήξεων, κατωτέρω §. ΟΖ'.

§. ΟΔ'. Περὶ Αὐξήσεως καὶ πρῶτον περὶ τῆς συλλαβικῆς.

α'. Καθόλου ἡ Αὐξήσις τῶν ῥημάτων γίνεται κατὰ δύο τρόπους, κατὰ τὴν διττὴν ἀρχὴν αὐτῶν, γινομένην ἢ ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἀπὸ συμφώνου. Ἐὰν τὸ ῥῆμα ἀρχηται ἀπὸ συμφώνου, ἡ αὐξήσις ἀποτελε

συλλαβὴν καθ' ἑαυτὴν, καὶ τότε ὀνομάζεται αὐξήσις συλλαβική.

β'. Ἡ τοῦ Παρακειμένου αὐξήσις τότε γίνεται προτιθεμένου τοῦ κατα τὸ ῥῆμα ἀρχτικοῦ συμφώνου μετὰ τοῦ ε, π. χ. τύπτω Παρακ. τέ-τυφα· διὰ τοῦτο ἡ τοιαύτη τοῦ Παρακειμένου αὐξήσις ὀνομάζεται διπλασιασμός. Ἐὰν δὲ τὸ πρῶτον τοῦ ῥήματος σύμφωνον ἦναι δασύ, τίθεται ἀντ' αὐτοῦ τὸ συγγενὲς ψιλόν (§. ΙΑ'. β'.) π. χ.

φιλέω — πε-φίληκα · θύω — τέ-θυκα.

Ταύτην τὴν αὐξήσιν φυλάττει καὶ ὁ Μετ' ὀλίγον Μέλ-λων (§. ΠΗ.).

γ. Οἱ δὲ ἱστορικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν εἰς τὴν ἀρχὴν μόνον ε, ὡς τύπτω Παρακ. ἔ-τυπτον Ἀόρ. ἔ-τυφα. Καὶ ὁ Ὑπερσυντελικὸς δὲ, ὅστις γίνεται ἀπὸ τὸν Παρακείμενον, λαμβάνει τὸ ε τοῦτο, ὡς τύπτω Παρακ. τέ-τυφα Ὑπερσ. ἔ-τετύφειν.

δ. Ὅταν τὸ ῥῆμα ἀρχῆται ἀπὸ ρ, τὸ ρ τοῦτο (§. ΙΔ'. α.) μετὰ τὸ τῆς αὐξήσεως ε ἀναδιπλασιάζεται, ὡς ῥάπτω ἔρραπτον· καὶ ταύτην τότε τὴν αὐξήσιν φυλάττει καὶ ὁ Παρακείμενος καὶ ὁ Ὑπερσυντελικὸς, ὡς ἔρραφα, ἔρράφειν.

ε. Ὅταν δὲ ἀρχῆται τὸ ῥῆμα ἀπὸ διπλοῦ συμφώνου, ἀντὶ τοῦ διπλασιασμοῦ λαμβάνει ὁ Παρακείμενος ε, τὸ ὅποσον μένει ἄτρεπτον καὶ εἰς τὸν Ὑπερσυντελικόν, ὡς ψάλλω ἔ-ψαλκα, ἔ-ψάλλειν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος εὑρεθῶσι δύο σύμφωνα, οἷον φθείρω ἔ-φθορα· σπείρομαι ἔ-σπαρμαι.

Σημειώσεις.

α. Ἀπὸ τὸν τελευταῖον κανόνα ἐξαιροῦνται α) ὅσα ἔχουσιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, π. χ. γράφω γέγραφα οὕτω καὶ κέ-κλιμαι, πέ-πνευκα. Τὸ δὲ γν καὶ τὸ γλ πολλάκις λαμβάνει μόνον ε, ὡς γνωρίζω—ἐγνωρίσμαι· κατ-εγλωττισμένος· δι-ἐγλυπται (καὶ δια-γέγλυπται· β) οἱ Παρακείμενοι μέμνημαι, κέκτημαι ἐκ τοῦ μνάω καὶ κτάομαι. (Τὸ ἐναντίον δὲ, ἐκτε-ατισμαι, ἐκτισμαι, ἐκτονα ἐκ τῶν κτεατίζω, κτείνω· γ) οἱ Παρακείμενοι πέπταμαι, πέπτηκα, πέπτωκα, πεπτη-ώς (βλ. Ἀνώμ. πατάννυμι, πέτομαι, πίπτω, πτήσσω)· ἀλλὰ ταῦτα ὅλα ἔγειναν μᾶλλον κατὰ συγχοπὴν ἐκ τοῦ ΠΕΤΩ· ὅθεν κακῶς ἐκτείνεται ὁ κανὼν οὗτος· διότι ὅλοι οἱ κανονικῶς ἐκ τοῦ πτ γινόμενοι Παρακείμενοι λαμβάνουσι μόνον ε, ὡς πτήσσω, ἐπτήχα· καὶ, ἐπτόσμαι, ἐπτισμαι, ἀν-επτυγμένος κ. τ. λ.

β. Ἡ αὐτὴ αὔξησης, ἥτις εἶναι ἰδία τῶν ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομένων, εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν ἴσως ἦτο καὶ ἄλλων ἡμισφώνων· ὅθεν τὸ ἐμμορα, καὶ ἔσσομαι (βλ. Ἀνώμ. μείρομαι, καὶ σεύω). Οἱ δὲ Ἑποιοὶ διὰ τὸ μέτρον διπλασιάζουσιν ὅλα τὰ ὑγρά, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Παρατ. καὶ Ἀορ. ἔλλαβαν, ἐμμαθεν. Περὶ τοῦ, ἔδδειςσε βλ. Ἀνώμ. ΔΕΙΩ.

γ. Ὀλίγα τινὰ, ἀπὸ ἀμεταβόλων ἀρχόμενα ῥήματα, ἔχουσιν εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν ἀντὶ διπλασιασμοῦ τὸ, ει, ὡς εἴληφα (βλ. Ἀνώμ. λαμβάνω, λαγχάνω, λέγω, μείρομαι, καὶ ΡΕΩ εἰς τὸ εἰπεῖν).

δ. Διπλασιασμός τοῦ ρ εὐρίσκεται εἰς μόνον τὸ Ὀμηρικὸν ῥερυπωμένα.

ε. Εἰς τὰ τρία ῥήματα, βούλομαι, δύναμαι, μέλλω, οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς συλλαβικῆς κάμνουσι καὶ χρονικὴν αὔξησην, λέγοντες ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἠμελλον ἀντὶ ε—. Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀπήλαυον, (βλ. §. Ος. Σ. γ.).

ς. Οἱ Ἴωνες καὶ οἱ μὴ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ ἀφίνουσ'

πολλάκις τὴν αὐξήσιν τῶν ἱστορικῶν χρόνων, λέγοντες βάλε ἀντὶ ἐβάλε, βῆ ἀντὶ ἔβη, γέγοντο ἀντὶ ἐγένοντο κ. τ. λ. *) Τοῦτο κάμνουσιν εἰς τὸν Ὑπερσυντελικόν καὶ οἱ δοκιμώτατοι Λογογράφοι, ὡς τετύφεισαν, τέτυπτο ἀντὶ ἐτετύφεισαν, ἐτέτυπτο· δεδίει (Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 251. α.) ἀντὶ ἐδεδίει κ. τ. λ. Ἡ δὲ τοῦ διπλασιασμοῦ ἀποβολὴ εἶναι ὄχι μόνον σπανιωτάτη ἀλλὰ καὶ ἀμφίβολος. (Περὶ τοῦ δέκτο κ. τ. λ. βλ. §. 17. 16.).

ζ'. Οἱ Ἐποποιοὶ πολλάκις διπλασιάζουσι καὶ τὸν β'. Ἀόρ. (ἐνεργ. καὶ μέσ.) καθ' ὅλας τὰς ἐγκλίσεις π. χ. πέπληγον, λελαθῶν, πεπιθεῖν, λελαβέσθαι κ. τ. λ. (βλ. §. Ος', α.). Εἰς ὀλίγα δὲ τινα ῥήματα κατὰ τὴν Ὀρισ. προσθέτουσι καὶ ἄλλην ἀπλὴν αὐξήσιν, ὡς φράζω ἐπέφραδον (βλ. Ἀνώμ. ἐτι Κέλομαι καὶ ΦΕΝΩ). Ὁ δὲ Ἐνεσῶς καὶ ὁ Μέλλον τοῦ ἐνεργ. λαμβάνουσι τὸν διπλασιασμὸν τοῦτον εἰς Ποιητικούς τινὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σχηματισμοὺς, ἐκ διπλασιαζομένων χρόνων παραγομένους, περὶ τῶν ὁποίων εἰς §. 17. 14.

§. ΟΕ'. Περὶ Αὐξήσεως χρονικῆς.

α. Ὅτε δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, ἢ αὐξήσιν μετὰ τοῦ ἀρχτικοῦ φωνήεντος συνέρχεται εἰς ἓν μακρὸν φωνῆεν, τὸ ὁποῖον τότε φυλάττεται εἰς ὅλους τοὺς Παραχημένους Χρόνους ἄτρεπτον. Τρέπεται δὲ τὸ ε τοῦτο μετὰ μὲν τοῦ α ἢ ε κοινῶς εἰς η, μετὰ δὲ τοῦ ο εἰς ω, ὡς

ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν, ἤνυσα.

ἐλπίζω, ἤπιζον, ἤλπικα, ἠλπίκειν, ἤλπισα.

ὁμιλέω, ὠμίλεον, ὠμίληκα, ὠμιλήκειν, ὠμίλησα.

*) Οἱ Ἀττικοὶ κάμνουσιν αὐτὸ μόνον κατ' ἀνάγκην, εἰς τοὺς Ἑβρ. εἰς Βύριπ. Ἐκάβ. σελ. 16'.

β'. Τὰ ἐξῆς ῥήματα, ἔχω, εἶω, ἔλκω καὶ ἐλκῶ, ἔρπω καὶ ἐρπύζω, ἔθω (βλ. Α' νόμ.) καὶ ἐθίζω, ἐλίσσω, ἐσιάω, ἐρύω, ἔπω καὶ ἔπομαι, ἐργάζομαι, τρέπεται τὸ ε ὄχι εἰς η, ἀλλ' εἰς ει, ὡς Παρατ. εἶχον· Παρακ. εἴρασμαι κ. τ. λ. (βλ. Σ. δ').

Σημ. α'. Εἰς ταῦτα ἀνήκει καὶ τὸ, εἶλον· (βλ. Α' νόμ. αἰρέω), καὶ τινὰ εἰς τὸ Ε'Ω ἀνήκοντα ῥήματα (δ. 45'). Κακῶς δὲ ἀνάγουσιν ἐδῶ καὶ τὰ ἔπω, ἐρέω, (βλ. Α' νόμ. εἰπεῖν). Παρὶ τοῦ, εἶσα βλ. §. 45'. β'. Ο δὲ Παρατ. εἰρώτων γίνεται ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ εἰρωτάω ἀντὶ ερωτάω.

γ'. Τὰ φωνήεντα ι καὶ υ αὐξάνουσι δι' ἐκτάσεως, μόνον, ὅταν ἦναι βραχέα, ὡς ἵκετεύω (Εὐριπ. Μήδ. 971). Α' ὄρ. ἵκέτευσά (αὐτ. 338)· καὶ ὅταν δὲ ἡ συλλαβὴ ἦναι θέσει μακρὰ, πρέπει νὰ ἐκφρασθῇ ἡ αὐξησης διὰ τῆς προφορᾶς, ὡς ἰσχύω, ἴσχυον, ὑμνέω ὑμνον. Τὰ δὲ μακρὰ φωνήεντα εἶναι πάντῃ ἀνεπίδεκτα αὐξήσεως ἢ ἐκτάσεως ἄλλης, ὡς ἠττάομαι, ἠττώμην, ἠττημαι, ἠττήμην.

δ'. Τῶν δὲ διφθόγγων ἐκεῖναι μόνον αὐξάνουσι, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον φωνῆεν τρέπεται κατὰ τὸν ἀνωτέρω κανόνα· τότε δὲ εἴαν τὸ δεύτερον φωνῆεν ἦναι ι, ὑπογράφεται εἰς τὸ πρῶτον, οἷον αὔξω, πῦξον· εὔχομαι, πύχόμεν· αἰτέω, ἠτεον, ἄδω, ἠδον· οἰκέω, ὤχεον· Πολλὰ ὅμως δὲν λαμβάνουσι τὴν τοιαύτην αὐξησην· τὸ δὲ οὐ δὲν τρέπεται, αὐτάξω αὐτάξον.

Σημ. β'. Καθόλου μένουσιν ἄτρεπτα πολλὰ ῥήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ αὐξησης προξενεῖ κακοφωνίαν ἢ ἀσαφειαν, ὡς τὰ ἀπὸ α, αυ, οἱ ἀρχόμενα, ἐπομένου καὶ ἄλλου φωνήεντος, αἰώ, ἀήμι, ἀπδίζομαι, αὐαίνω, οἰακίζω, οἰόω, καὶ ἄλλα τινὰ, εἰς τὰ ὁποῖα μόνον τὸ βραχὺ α ἐκτείνεται, ὡς εἰς τὸ αἰώ, Παρατ. αἶον (διὰ μακροῦ ἄ)· οὕτω καὶ αὐαίνετο, οἰακίζεν. Καὶ ἄλλα δὲ τινὰ,

ἀπὸ οἱ ἀρχόμενα, δὲν ἐπιδέχονται αὐξήσιν, ὡς οἰνίζω, οἰκουρέω, οἰσρέω· οὕτω δὲ καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ εἰ (π. χ. εἶκω, εἶκον, εἶξα), πλὴν μόνου τοῦ, εἰκάζω, τὸ ὁποῖον μόνον κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς (καὶ κατ' αὐτοὺς ὅχι πάντοτε) τρέπεται, ὡς εἶκασα, εἶκασμαι ἄττ. ἤκασα, ἤκασμαι. Καὶ ἡ τῶν ἀπὸ τοῦ εὐ ἀρχομένων αὐξήσεις εἶναι τῶν Ἀττικῶν, ἀλλ' ἡ χρήσις δὲν δύναται νὰ διορισθῇ ἀκριβῶς, νύχόμην καὶ εὐχόμην, εὐρέθην καὶ (σπανιώτατα) νύρέθην. Περὶ δὲ τῶν ἐκ τοῦ εὐ συνθετῶν βλ. §. Ος. Σημ. ἦ.

Σημ. γ. Οἱ Ἴωνες καὶ οἱ μὴ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ ἀφίρουν καὶ ταύτην τὴν αὐξήσιν, ὡς τὴν συλλαβικὴν, λέγοντες ἀμείβετο ἀντὶ ἡμείβετο, ἔων ἀντὶ εἶων (εἶάω) κ. τ. λ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Παρακ. καὶ Ὑπερσ. τοῦ παθ. ὡς ἄμμαι, οἰκῆμαι (ἐκ τοῦ ἄπτω, οἰκέω) Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ Δωριεῖς τὰ ἀπὸ τοῦ α ἀρχόμενα τρέπουσι πάντοτε εἰς α μακρὸν ἀντὶ η.

ε. Ἐπειδὴ λοιπὸν διὰ τῆς αὐξήσεως ταύτης ἕκτασις μόνον γίνεται βραχέος φωνήεντος, ἡ δὲ τῶν συλλαβῶν ποσότης ὀνομάζεται χρόνος, διὰ τοῦτο ἡ τοιαύτη αὐξήσις ὀνομάζεται χρονικὴ.

Σημ. δ. Ἡ χρονικὴ αὐξήσις ἀναμριβόλως ἔγειμεν ἐκ συναίρεσεως τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως ε μὲ τὸ ἀρχτικὸν φωνῆεν τοῦ ῥήματος, ὡς ἄγω, ε - αγον, ἤγον· ὅπου ὅμως ἡ μὲν τοῦ εε εἰς η καὶ τοῦ εο εἰς ω συναίρεσις ἐκβαίνει ἀπὸ τὸν συνήθη κανόνα (§. Κ. β.), ἡ δὲ τοῦ εα εἰς η καὶ τοῦ εε εἰς ει (ἔχω, ε - εχον, εἶχον), συμφωνεῖ ἀκριβῶς μὲ αὐτόν.

Σημ. ε. Διὰ τοῦτο εἰς ῥήματά τινα σώζεται ἀκόμην πρὸ φωνήεντος συλλαβικὴ αὐξήσις. Τοιαῦτα εἶναι ἕκτος πολλῶν ποιητικῶν, τὰ κοινὰ τρία ταῦτα, ὠθέω, ε - ὠθουν, ὠθέομαι, ε - ὠνούμην, οὔρέω, ε - οὔρου (προσεούρου, Δημοσθ. κατὰ Κόν.) Τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ τὸ ΑΓΩ (κοινῶς, ἄγνυμι), Ἀ ὄρ εἶξα (βλ. Ἀνώμ.) πρὸς διασολὴν τοῦ Ἀ ἄγω (τὸ φέρω) ἤγον.

Σημ. ζ'. Καὶ εἰς τὸν Παρακ. δὲ ἡ χρονικὴ αὐξήσις ἀπὸ τοῦ ε ἔγινε· διότι, ἐπειδὴ ὁ διπλασιασμὸς (§. ΟΔ' β'.) ἐγένετο δι' ἐπαναλήψεως τοῦ ἀρκτικού συμφώνου μετὰ τοῦ ε, ἔπρεπεν, ὅτε τὸ ῥῆμα ἦρχετο ἀπὸ φωνήεντος, νὰ προτεθῆ μόνον τὸ ε, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος ἔκαμνε τότε χρονικὴν αὐξήσι. Καὶ τὸ τοιοῦτο δὲ ε εὑρίσκεται ἀκόμη ἀτρεπτον ἔτι μόνον εἰς τὰ προσημειωθέντα ῥήματα (Παρακ. ἔαγα ἐκ τοῦ ΑΓΩ, παθ. Παρακ. ἔωσμαι, ἔώνημαι ἐκ τοῦ ὠθέω, ἠνέομαι), ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἔοικα, ἔολπα, ἔοργα (ἐκ τοῦ εἴκω, ἔλπω, ἔργω), ὅπου τὸ ο ἔγινε κατὰ τροπὴν τοῦ ἀρκτικού φωνήεντος, τὸ δὲ ε εἶναι ἡ αὐξήσις· διότι ἔργω, ἔ-οργα γίνεται ὡς δέρκω, δέ-δορκα, περὶ τοῦ ὁποίου κατωτ.

Σημ. ζ'. Εἰς τὰ δασυνόμενα ῥήματα καὶ ἡ τοιαύτη αὐξήσις φυλάττει τὸ δασυ πνεῦμα, ὡς ἐάλωκα ἐκ τοῦ ΑΛΟΩ (βλ. Ἀνώμ. ἀλίσκομαι, καὶ ἀνδάνω).

Σημ. η'. Καθὼς ἡ συλλαβικὴ αὐξήσις ἐκτείνεται ἀκόμη καὶ διὰ τῆς χρονικῆς (§. ΟΔ' Σ. ε.), οὕτως εἰς τὸ ῥῆμα, ὄραώ, προσίθεται εἰς τὴν χρονικὴν καὶ ἡ συλλαβικὴ αὐξήσις, Παρατ. ἔωρων, Παρακ. ἔωρακα. (βλ. καὶ Ἀνώμ. οἴγω, ἀνοίγω.). Οἱ δὲ Ἐποποιοὶ κάμνουσι τοῦτο καὶ εἰς ἄλλα ῥήματα, ὡς ἐφνοχόει ἐκ τοῦ οἴνοχόεω, ἐήνδανε ἐκ τοῦ ἀνδάνω.

Σημ. θ'. Τὸ ῥῆμα, ἐορτάζω, μεταβιβάζει τὴν χρονικὴν αὐξήσιν εἰς τὸ δεύτερον φωνήεν, Παρατ. ἔωρταζον· τὸ αὐτὸ κάμνουσι καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ εο ἀρχόμενοι Παρακ. (Σ. ζ'.) εἰς τὸν Ὑπερσ., ὡς ἐάκειν ἐκ τοῦ ἔοικα.

ζ'. Εἰς ταῦτα λοιπὸν τὰ ῥήματα διπλασιασμὸς μὲν δὲν συμβαίνει· πολλὰ ὅμως τούτων ἔχουσι εἰς τὸν Παρακείμενον ἰδιαιτερόν τινα, ἄττιχ ἂν ὀνομαζόμενον διπλασιασμόν, ὅς τις γίνεται, προσθεμένων πρὸ τῆς χρονικῆς αὐξήσεως τῶν ὀνομαζόμενων πρώτων τοῦ ῥήματος στοιχείων,

ὡς ἀγείρω (ἡγερκα) ἀγ-ήγερκα, ἐμέω (ἡμεκα) ἐμ-ή-
μεκα, ὄρω (ῶρα) ὄρ-ωρα.

ζ. Ο΄ δὲ τοιοῦτος σχηματισμὸς εἰς τὴν τρίτην
συλλαβὴν ἀπαιτεῖ βραχὺ φωνῆεν, καὶ συσέλλει τὸ
εὐρεθὲν μακρόν, π. χ. ἀλείφω Παρακ. ἀλήλιφα, ἀλήλιμ-
μαι· ἀκούω Παρακ. ἀκήκοα.

η. Ο΄ Ὑπερσ. ἐνίοτε λαμβάνει καὶ ἄλλην χρονι-
κὴν αὐξησην, ὡς ἀκήκοα — ἡκηκόειν· ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον
ὅμως ἡ τοιαύτη αὐξησης παραλείπεται. (βλ. §. ΟΔ. Σ. ζ΄.)

Σημ. ι. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, ὅθεν τὸ ἐρήρεισ-
μαι, ἐσχημάτισεν Ο΄μηρος διὰ συζολῆς τὸ, ἐρηρέδα-
ται (βλ. Σημ. Δ΄. εἰς τὸ Τύπτω). Ο΄τι δὲ διὰ ταύτης
προέρχεται τὸ πρωτότυπον βραχὺ τοῦ ῥήματος φωνῆεν,
εἶναι φανερόν ἐκ τοῦ §. ΠΑ. Καὶ τῆς δευτέρας δὲ
συλλαβῆς ἡ χρονικὴ αὐξησης ἀποβάλλεται ἀπὸ τοῦς
Ἐποποιούς ἐνίοτε διὰ τὸ μέτρον, ὡς ἐρέριπτο, ἀράριψα
ἐκτοῦ ἐρείπω, ἌΡΩ. Ἀλλὰς ἰδιότητος τοῦ διπλα-
σιασμοῦ τούτου βλ. εἰς Ἀνώμ. αἰρέω, ἐγείρω, ἡμύω,
ἔχω, οἰχομαι.

Σημ. ια. Καὶ τῶν ἀπὸ φωνῆεντος ἀρχομένων ῥή-
μάτων (· ΟΔ. Σ. ζ΄.) τὸν β΄. Ἄορ. οἱ Ποιηταὶ διπλασιάζ-
ουσιν ὡς τὸν Παρακ., ἀλλ’ οὕτως, ὡς ἡ χρονικὴ αὐξησης
ἔχει τὸν πρώτου τύπον, οἷον ἄρω Παρακ. ἄρηρα Ἀ΄ορ.
ἡραρον. Οὕτω καὶ ἡχαχον, ὠρρεν, καὶ ἄλλα τινὰ Ἀ΄νώμ.
μαλα. Εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τὸ ῥῶμα, ἄγω, ἔχει
τὸν Ἀ΄ορ. τοῦτον, ἡγαγον (βλ. Ἀνώμ.). Καὶ οὗτος
δὲ ὁ διπλασιασμὸς μένει καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλι-
σεις. αἱ ὁποῖαι ἀποβάλλουσι μόνην τὴν χρονικὴν αὐξησην,
ὡς ἀράρη, ἀκαχεῖν, ἀγαγῶν (βλ. §. Οη. Σ. α. *) Ἰδιον

*) Οἱ Ποιητικοὶ σχηματισμοί, ἡραρεν, ὠρρεν, ἐκίνησαν τοῦς
Γραμματικούς νὰ ὑπολάβωσι Παρακ. τινὰ, ἡραρα, ὠρόρα ἐκ
τοῦ ἄρηρα, ὄρωρα κατὰ Μετάθεσιν γενόμενον· ἀλλ’ εἰς τοῦς
παλαιούς Ποιητάς δὲν εὐρίσκεται τοιοῦτὸν τι· διότι ἐκεῖνα
τὰ τρίτα πρόσωπα ἔχουσι πανταχοῦ σημασίαν ἀορίστου· καὶ

δὲ τινὰ πάντῃ διπλασιασμὸν εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως
βλ. εἰς Ἀνώμ. ἐνίπτω, ἐρύκω.

§. Ος. Γενικοὶ κανόνες.

α. Ὅλαι αὐταὶ αἱ αὐξήσεις συμβαίνουσι καὶ εἰς
τὸ Ἐνεργητικὸν καὶ εἰς τὸ Παθητικὸν καὶ Μέσον.
Περὶ δὲ τῶν λοιπῶν Ἐγκλίσεων καὶ Μετοχῶν (ἐπει-
δὴ ὁ Παρατ. καὶ Ἰπερσ. εἰς μόνην τὴν Ὀρισικὴν ὑπάρ-
χουσι) κρατεῖ ὁ ἐφεξῆς κανὼν „Ἡ τοῦ Παρακειμένου
αὐξήσεις, φυλάττεται καθ' ὅλας τὰς Ἐγκλίσεις καὶ Με-
τοχάς· ἢ δὲ τοῦ Ἀόριστου εὐρίσκεται εἰς μόνην τὴν
Ὀρισικὴν”. οἷον ἐκ τοῦ Τύπτω

Παρακ. τέτυφα. Ἀπαρ. τετυφέναι. Μετ. τετυφώς.

Ἀόρ. ἔτυφα. Ἀπαρ. τύψαι. Μετ. τύψας.

ἢ μὲ τὴν χρονικὴν αὐξήσιν, ἐκ τοῦ Ἀκριβῶω

Παρακ. ἠκρίβωκα. Ἀπαρ. ἠκριβωκέναι. Μετ.
ἠκριβωκώς.

Ἀόρ. ἠκρίβωσα. Ἀπαρ. ἀκριβῶσαι. Μετ.
ἀκριβώσας.

Σημ. α. Ἐκ τούτου προέρχεται ὁ κανὼν „Πᾶς
διπλασιασμὸς, ἢ πᾶσα διπλασιασμοῦ ἐπέχουσα τό-
πον αὐξήσεως, φυλάττεται καθ' ὅλας τὰς Ἐγκλίσεις
(ἐκ τούτου καὶ ὁ ἀνώμαλος διπλασιασμὸς τοῦ Ἀορ-
λέλαθον Μετ. λελαθών κ. τ. λ. §. ΟΔ. Σ. ζ.)· ἢ δὲ ἰσο-
ρικὴ αὐξήσεως εὐρίσκεται εἰς μόνην τὴν Ὀρισικὴν” (δια-

ἄλλοι ἀόριστου σχηματισμοὶ (πληθ. γ. ἄραρον ἀντὶ ἤραρον,
Μετ. ἄραρών) εὐρίσκονται εἰς τὸν Ὀμηρον. Μὲ τούτους
συμφωνοῦσι καὶ οἱ λοιποὶ ὅμοιοι Ἀόριστοι, ἀγαγεῖν, ἀκαχεῖν,
ἀπαφεῖν, ἀλαλκεῖν, ἐνεγχεῖν (τοὺς ὁποίους βλ. εἰς τὰ Ἀνώμ.)
ὡς καὶ οἱ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενοι, πεπιθεῖν, λελαθεῖν κ. τ. λ.
§. ΟΔ. Σ. ζ.

τοῦτο τὸ, ἤγαγον, εἰς τὴν Α' παρ. ἀποβάλλει μόνον τὴν χρονικὴν αὔξησιν, ἀγαγεῖν, §. ΟΕ. Σ. ιά.)· Ὅ, τι ἐμπορεῖται νὰ ἐπιφέρῃ ὡς ἐξαίρεσιν, ἢ εἶναι ψευδὺς, ὡς εἰς τὸ, εἶπον, εἰπεῖν κ. τ. λ. (βλ. Ἀνώμ.), ἢ μοναδικῆ ἀνωμαλίᾳ· βλ. Ἀνώμ. ἄγνυμι.

β'. Τὰ ἐκ Προθέσεων σύνθετα λαμβάνουσι τὴν αὔξησιν μετὰ τὴν Πρόθεσιν, οἷον προσφέρω, προσέφερον· ἀποδύω, ἀπ-έδυσα, ἀπο-δέδυκα· συλλέγω, συν-έλεγον· ἀπαλλάττω ἀπ-ήλλαττον·

Σημ. β'. Ἡ Πρό Πρόθεσις κάμνει μετὰ τῆς συλλαβικῆς αὔξεσως κράσιν, οἷον προσέδωκα προῦδωκα·

Σημ. γ'. Ὅτε τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα εἶναι σπάνιον ἢ ἀπρηχαιωμένον, τίθεται ἡ αὔξησις πρὸ τῆς προθέσεως, ὡς ἐκάθευδον, ἐκάθιζον, ἠφίουν (ἐκ τῶν ἀφίημι)· εὐρίσκεται ἔμωσ καὶ, καθηῦδον, εἰς δοκιμωτάτους συγγραφεῖς· καὶ ἐκ τού, ἀπολαύω, ἀπήλαυον, ἂν καὶ τὸ ἀπλοῦν τούτου δὲν ὑπάρχη πλέον· Τοῦ δὲ ἐμπόλῳ κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς Παρακ· ἠμπόληκα, κατὰ δὲ Λουκιαν· ἐμπεπόληκα· βλ. καὶ Ἀνώμ. ἀμπέχω, καὶ ἀμφιέννυμι, §. ις'. Γ.

Σημ. δ'. Κυρίως δὲ ἐμπροσθεν ἔχουσι τὴν αὔξησιν τὰ μετὰ τινος ἄλλης λέξεως σύνθετα ῥήματα, οἷον μελοποιῶ, ἐμελοποῖουν, μεμελοποίηκα· πλημμελῶ, πεπλημμέληκα· ἀφρονῶ, ἠφρόνουν· καὶ ἐξαιρέτως τὰ ἐκ συνθέτου λέξεως παραγόμενα, ὡς δεινοπαθέω, ἐδεινοπάθουν (ἐκ τῆς δεινοπαθῆς)· οἰκοδομέω, ὠκοδόμουν (ἐκ τῆς οἰκοδόμος).

Σημ. ε'. Διὰ τοῦτο καὶ πολλὰ ἐκ Προθέσεων σύνθετα λαμβάνουσιν ἐμπροσθεν τὴν αὔξησιν, π. χ. ἐναντιοῦμαι, ἠναντιοῦμην· ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν· διότι ἐκεῖνο μὲν γίνεται ἐκ τοῦ ἐναντίος, τοῦτο δὲ διὰ τῆς συνθέσεως, μὴ ἔχον προῦπάρχον ἀπλοῦν.

Σημ. ς'. Ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅμως ἡ αὔξησις

γίνεται μετὰ τὴν Πρόθεσιν· οὕτω λέγει Οἴμην., ἀντε-
 βόλησα· οἱ δὲ Ἀττικοὶ γράφουσι πάντοτε, ἐξεκλη-
 σίασαν, ἐνεχωμιάζον, προεφήτευσα, συνήργουν, ἐπιτε-
 τήδευκα, ἐνεχειρίζον κ. τ. λ., ἂν καὶ δὲν ὑπάρχουσιν
 ἀπλᾶ ἔξ ὅλων τῶν ῥημάτων τούτων (ἐκκλησιάζω, ἐγ-
 χωμιάζω, προφητεύω, συνεργέω, ἐπιτηδεύω, ἐγχει-
 ρέω), παραγομένων ἐκ τῶν, ἐκκλησία, ἐγκώμιον,
 προφήτης, συνεργός, ἐπίτηδες, ἐν καὶ χεῖρ. Οὕτως
 ἐκ τοῦ, κατήγορος, γίνεται κατηγόρῳ· διότι δὲν ὑπάρ-
 χει ἀπλοῦν ῥῆμα, ἠγορέω· ἀλλ' ὅμως λέγομεν, κατή-
 γόρου, παρακ. κατηγόρηκα (ὄχι ἐκατηγόρου κ. τ. λ.)
 ὅπου δαλαδὴ ἢ αὐξήσις (διὰ τὸ η τοῦ ῥήματος) ἔλει-
 ψεν. Ἀλλὰ καὶ ἔξ οὐσιασικῶν σύνθετά τινα, εἰάν δὲν
 λαμβάνωσιν ἔμπροσθεν τὴν αὐξήσιν, ἔχουσι τὸν διπλα-
 σιασμὸν κατὰ τὸ μέσον, ὡς ἵπποτετρόφηκα, ἐκ τοῦ
 ἵπποτροφέω.

Σημ. ζ'. Τὰ ἐφεξῆς ῥήματα αὐξάνουσιν ἐν ταῦ-
 τῷ καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη, ἀνορθώω ἠνώρθουν, ἐνο-
 χλέω ἠνώχλησα, ἀνέχομαι ἠνειχόμεν, παροινέω πεπα-
 ρήνηκα. Ἐτι ἀνωμαλώτερα κατὰ τοῦτο εἶναι τὰ,
 διακονῶ, δαιτιῶ (δεδιηκόνηκα, κατεδιήτησα), γινό-
 μενα ἐκ τοῦ διάκονος, δίαιτα.

Σημ. η'. Τὰ ἐκ τοῦ εὖ καὶ δυσ σύνθετα, λαμβά-
 νουσιν εἰς τὸ μέσον μόνην τὴν χρονικὴν αὐξήσιν, π. χ.
 εὐεργετέω εὐηργέτου, δυσαρεσέω δυσηρέσου· ὅτε
 δὲ εἰς τὰ μόρια ταῦτα ἀκολουθεῖ φωνῆεν ἄτρεπτον ἢ
 σύμφωνον, τότε ἢ λαμβάνουσιν ἔμπροσθεν τὴν αὐξή-
 σιν, οἷον ἐδυσώπου, δεδυσύχηκα, νῦδοκίμησα, νῦφραί-
 νετο· ἢ τὰ ἐκ τοῦ εὖ δὲν αὐξάνουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
 στον, ὡς εὐωχοῦμαι εὐωχούμην.

§: ΟΖ. Κλίσις τοῦ Ρ' ῥήματος κατὰ Πρό-
 σωπα καὶ Ἀριθμούς.

α'. Ἐάν θεωρήσῃς τὰς καταλήξεις ὅλων τῶν
 ῥημάτων, θέλεις εὐθὺς παρατηρήσει, ὅτι ταῦτα διὰ τὴν

ιδιότητά τῶν καταλήξεων των καὶ τὴν αὐτῶν τροπὴν κατὰ Πρόσωπα καὶ Ἀριθμούς, καθόλου διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις, αἱ ὁποῖαι διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων σαφέςάτα. Τούτων ἡ μὲν συμφωνεῖ κατὰ τὴν σημασίαν κυρίως μὲ τὴν Ἐνεργητικὴν διάθεσιν, ἡ δὲ μὲ τὴν Παθητικὴν. Διὰ τοῦτο, ἂν καὶ κατὰ τινὰς χρόνους συμβαίνει τις κατὰ τοῦτο ἀνωμαλία, ὀνομάζονται γενικῶς τὰ μὲν τῆς πρώτης τάξεως, Ἐνεργητικά, τὰ δὲν τῆς δευτέρας Παθητικά.

β'. Ἐὰν δὲ παρατηρήσῃς ἀκριβέστερον, θέλεις εὐρεῖ, ὅτι καὶ κατὰ τὰς δύο ταύτας τάξεις οἱ ἀρχικοί χρόνοι, ἴδιόν τινα πάντοτε φυλάττοντες τύπον, διακρίνονται ἀπὸ τοὺς ἰσορικούς.

γ'. Ὅλα ταῦτα φαίνονται εἰς τὸν ἀκόλουθον Πίνακα, ὅς τις περιέχει τὰς κοινὰς τῶν διαφόρων χρόνων καταλήξεις καὶ τὰς τούτων τροπὰς κατὰ τὰ τρία πρόσωπα καὶ τοὺς τρεῖς ἀριθμούς. Κρατεῖ δὲ οὗτος ἐπὶ μόνῃς τῆς Ὄριστικῆς. Πῶς δὲ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν Εὐχτικὴν καὶ Ὑποτακτικὴν, θέλομεν ἰδεῖ εἰς τὸν ἐφεξῆς παράγραφον.

Ἐνεργητικά.

Παθητικά.

Ἀρχικοί χρόνοι.

	ἀ.	β.	γ.	ἀ.	β.	γ.
Ενικ.	—	ς	—	μαι	(σαι)	ται
Δυϊκ.	λείπει	τον	πον	μεθον	σθον	σθον
Πληθ.	μεν	τε	σι (σιν)	μεθα	σθε	νται

Ἰσορικοί χρόνοι.

	ἀ.	β.	γ.	ἀ.	β.	γ.
Ενικ.	—	ς	—	μην	(σο)	πο
Δυϊκ.	λείπει	τον	την	μεθον	σθον	σθην
Πληθ.	μεν	τε	ν(σαν)	μεθα	σθε	ντο.

Οὕτω π. χ. λύομαι, λέλυμαι, λύσομαι, λυθήσομαι.

μαι, εἶναι ὅλα πρῶτα πρόσωπα τῶν ἀρχικῶν Χρόνων τοῦ Παθητικοῦ τοῦ, λύω· τὸ δὲ μεταξύ τῆς ληγούσης μαι καὶ τῆς ῥηματικῆς ρίζης λυ εὐρισχόμενον, ἢ μὴ, εἶναι ὁ ἴδιος ἐκάστου χρόνου χαρακτήρ, περὶ τοῦ ὁποίου κατωτ.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

Α. Εἰς τοῦτον τὸν πίνακα ἄρχονται αἱ καταλήξεις ἀπ' ἐκεῖνο τὸ σύμφωνον, πρὸ τοῦ ὁποίου τὸ λοιπὸν τοῦ ῥήματος μέρος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἶναι ὅμοιον. Τῶν ῥημάτων λοιπὸν τινὰ μὲν προσκολλῶσι τὸ σύμφωνον τοῦτο ἀμέσως εἰς τὴν ρίζαν τοῦ Χρόνου (βλ. κατωτ. τὸν παθ. παρακ. καὶ τὴν εἰς μι Συζυγ.) τὰ περισσότερα ὅμως λαμβάνουσιν εἰς τὸ μέσον φωνῆν τι, τὸ ὁποῖον τρέπεται διαφόρως (λύ - ο - μεν, λύ - ε - τε, λύ - ει - ς). Τοῦτο φαίνεται ἀκριβέστερον κατωτέρω ἐκ τῶν τελείων παραδειγμάτων· ὁ δὲ πίναξ οὗτος παριστάνει μόνον τὰς κοινὰς τῶν διαφορῶν χρόνων καταλήξεις.

Β. Τὸ α. καὶ γ. Πρόσωπον τοῦ Ἐνικῶν κατὰ τὸ Ἐνεργ. δὲν ἐσημειώθησαν εἰς τὸν πίνακα, ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταῦτα δὲν ἔχουσιν εἰς τὰς καταλήξεις τῶν σύμφωνον, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ κατὰ διαφορούς χρόνους διαφόρως τρεπόμενον φωνῆεν (π.χ. α. λύ - ω, γ. λύ - ει, λύ - ο - μεν· ἢ ἔλυσ - α, ἔλυσ - ε, ἔλυσ - α - μεν). Τὸ πρῶτον Πρόσωπον ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἔχει πάντοτε ν (ἔλυ - ο - ν, ἐλελύκ - ει - ν)· τὸ δὲ τρίτον Πρόσωπον, ὅταν τὸ φωνῆεν τοῦ ἦναι ε, ἔχει τὸ Ἐφελκ. ν. (ἔλυ - ε, ἢ εν). Τῶν δὲ εἰς μι τὰ δύο ταῦτα Πρόσωπα ἔχουσιν ἰδίαν κατάληξιν - μι - σι.

Γ. Τὸ τρίτον Πρόσωπον τοῦ πληθ. εἰς τοὺς ἀρχικοὺς χρόνους τοῦ Ἐνεργ. κατὰ τοὺς Δωριεῖς τελευτᾷ εἰς ντι. Σημειῶσαι δὲ καὶ, ὅτι τὸ πρὸ τοῦ - σι τοῦ κοινοῦ σχηματισμοῦ φωνῆεν εἶναι μακρὸν,

διὰ τὸ ἔλλειψαν τοῦτο ν' π.χ. τύπτουσι, διὰ τὸ Δωρ. τύπτουσι, τετύφασι διὰ τὸ Δωρ. τετύφαντι. βλ. Σημ. Ε. εἰς τὸ Τύπτω.

δ. Αἱ εἰς σαι καὶ σο καταλήξεις τοῦ β' Πρόσωπου τοῦ Παθ. σπανίως μένουσιν ἄτρεπτοι. Πῶς δὲ ἐνόηθη μετὰ τὰ προηγούμενα, καὶ ἀποβάλλουσι τὸ σχῆμά των, θέλει δειχθῆ κατωτ. εἰς τὰς εἰς τὸ Τύπτω Σημ.

ε. Οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι διαφέρουσιν ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ κατὰ ταῦτα.

α) Καθόλου μὲν τὸ γ' Πρόσωπον τοῦ Δυϊκοῦ, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀρχικοὺς χρόνους εἶναι πάντοτε ὅμοιον μετὰ τὸ β'. (ὡς τύπτετον, τύπτετον, τύπτεσθον, τύπτεσθον), εἰς τοὺς ἱστορικοὺς τελευταῖα εἰς κν, π. χ. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέτην.

β) Ἰδίως δὲ τοῦ Ἐνεργ. τὸ πληθ. γ'. Πρόσωπον εἰς μὲν τοὺς ἀρχικοὺς χρόνους λήγει πάντοτε εἰς σι ἢ σιν (ουσι, ασι ἢ -ιν, εἰς δὲ τοὺς ἱστορικοὺς εἰς ν μόνιμον (ον, αν, εισαν, ησαν).

γ. Τοῦ δὲ Παθητ. διαφέρουσιν ἀλλήλων οἱ χρόνοι οὗτοι καθ' ὅλον τὸν Ἐνικὸν Ἀριθμὸν ὁμοίως δὲ καὶ ὅλα τὰ γ' Πρόσωπα. Ἐκ τῆς καταλήξεως -μαι τῶν ἀρχικῶν χρόνων γίνεται εἰς τοὺς ἱστορικοὺς πάντοτε -μην· καὶ ἐκ τῆς -ται (Ἐνικ. καὶ πληθ.), πάντοτε -το. Ὅμοίως εἶναι μόνιμος ἡ διαφορὰ καὶ τῶν ἐκ τῶν -σαι, καὶ -σο γινομένων - καταλήξεων (Σ. δ').

ς. Τοῦ Δυϊκοῦ τὸ α' Πρόσωπον δι' ὅλου τοῦ Ἐνεργ. σχηματισμοῦ λείπει, τοῦτ' ἐστὶ δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ Πληθυντικόν. Ὅτι δὲ ὁ Δυϊκὸς Ἀριθμὸς, ὡς ἀρχαῖος Πληθυντικὸς, μάλιστα κατὰ τὸ ῥῆμα, εἰς τοὺς Ποιητὰς ἀκόμη ἐνίοτε πληθυντικὴν ἔχει σημασίαν, εἰς πομεν ἀνώτερω Σ. ΚΖ. Σ. Ζ'.

§. ΟΗ. Κλίσις τοῦ ῥήματος κατὰ τὰς Ἐγκλίσεις καὶ τὰς Μετοχάς.

α. Ὁ Πάρατατικός καὶ ὁ Ὑπερσυντελικὸς ὑπάρχουσιν εἰς μόνην τὴν Ὀρισικὴν Ἐγκλίσιν· οἱ δὲ λοιποὶ ὅλοι χρόνοι κλίνονται καὶ κατὰ τὰς ἄλλας Ἐγκλίσεις καὶ τὰς Μετοχάς. Μόνος ὁ Μέλλων λείπει πάντοτε ἀπὸ τὴν Προσακτικὴν καὶ Ὑποτακτικὴν.

β. Τῆς μὲν Ὑποτακτικῆς ὅλοι οἱ χρόνοι κλίνονται κατὰ τοὺς ἀρχικοὺς χρόνους· τῆς δὲ Εὐκτικῆς, κατὰ τοὺς ἰσορικούς. Τοῦ κατὰ τὸν προηγούμενον § Πίνακος λοιπὸν, ἡ μὲν ἄνω σειρά περιέχει ἐν ταύτῃ καὶ τὰς καταλήξεις τῆς Ὑποτακτικῆς· ἡ δὲ κάτω, τῆς Εὐκτικῆς.

γ. Ἰδίως δὲ ἡ Ὑποτακτικὴ εἰς τὰς καταλήξεις ἔχει πανταχῶ ἢ καὶ ὦ ἀντὶ τῶν ἰδιαίτερον φωνηέντων ἐκάστης καταλήξεως τῆς Ὀρισικῆς. Καὶ κατὰ μὲν τὸν Ἐνεσῶτα (τοῦ τε Ἐνεργ. καὶ Παθ.) ὅπου εἰς τὴν Ὀρισικὴν εἶναι ὦ, ο, ου, ἐκεῖ ἔχει ἡ Ὑποτακτικὴ ὦ· ὅπου δὲ εἰς ἐκείνην εἶναι ε, ει, η, ἐκεῖ ἔχει αὕτη ἡ ἢ η· οἶον

Ὀρισ.	α.	τύπτ	—	ω	—	ομεν	—	ομαι,
	β.		—	εις	—	ετε	—	ει ἢ η,
	γ.		—	ει	—	ουσι	—	εται.
Ὑποτ.	α.	τύπτ	—	ω	—	ωμεν	—	ωμαι,
	β.		—	ης	—	ητε	—	η,
	γ.		—	η	—	ωσι	—	ηται.

Ταύτας δὲ τοῦ Ἐνεσῶτος τὰς καταλήξεις τῆς κοινῆς Συζυγίας ἀκολουθοῦσιν ὅλα τὰ τῶν διαφορῶν χρόνων καὶ Συζυγιῶν Ὑποτακτικὰ χωρὶς ἐξαιρέσεως.

δ. Τῆς δὲ Εὐκτικῆς χαρακτήρ εἶναι τὸ -ι, τὸ ὅποιον μετὰ τοῦ φωνήεντος τοῦ ῥήματος ἢ τῆς χρονικῆς καταλήξεως συνέρχεται εἰς δίφθογγον, φυλάττομένην καὶ

ὄλους τοὺς Ἀριθμοὺς καὶ τὰ Πρόσωπα. Ἡ καταλήξις τοῦ ἁ. Πρόσωπου τοῦ Ἐνεργ. εἶναι μι ἢ ην (ὡς τύποιμι, τιθείην)· τὸ δὲ η τοῦτο καὶ ἡ δίφθογγος μένουσιν ἄτρεπτα εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς καταλήξεις (οιμίσις, οι κ. τ. λ. — ειην, ειης, ειη, εισαν κ. τ. λ.). Εἰς τὸ Παθητ. εὐρίσκεται ἡ δίφθογγος αὕτη πάντοτε ἀμέσως πρὸ τῶν ἰσορικῶν καταλήξεων (τυπτοί-μην, τιθεί-το κ. τ. λ.)

έ. Ἡ Προσακτικὴ ἔχει δι' ὅλων τῶν ἀριθμῶν β' καὶ γ'. Πρόσωπον· αἱ δὲ καταλήξεις αὐτῆς καθ' ὅλους τοὺς Χρόνους εἶναι

	β'.	γ'.	β'.	γ'.	β'.	γ'.
Ἐνεργ.	Ἐν ,	τω .	Δ. τον,	των .	Π. τε,	τῶσαν
						ἢ ντων.

Παθ.	Ἐν. (σο),	σθω.	Δ σθον,	σθων.	Π. σθε,	σθωσαν
						ἢ σθων.

ς'. Ἡ Ἀπαρέμφατος ἔχει τὰς ἐφεξῆς καταλήξεις

Ἐνεργ. εἰν ἢ ναι ἢ αι.

Παθ. σθαι.

ζ'. Ὅλαι αἱ Μετοχαὶ εἶναι ἐπίθετα, τρεῖς ἔχοντα καταλήξεις. Ὅθεν αἱ μὲν θηλυκαὶ κλίνονται (§. NB. β'.) πάντοτε κατὰ τὴν Α'. Κλίσειν· αἱ δὲ ἀρσενικαὶ τοῦ Ἐνεργ. ἔχουσιν εἰς τὴν Γενικὴν ντος, ὅθεν εἰς τὴν Ὀνομαστικὴν γίνονται σ ἢ ν, καὶ εἰς τὸ θηλυκ· σα, τοῦτ' ἔστι

ων ἢ ους, ουσα, ον· ἄς, ἄσα, ἄν.

εις, εισα, εν· ὕς, ὕσα, ὕν.

Ἐξαιρεῖται ἡ τοῦ Ἐνεργ. Παρακειμένου, ἥτις ἔχει ὡς, υῖα, ὄς.

Αἰδὰ Παθητ. Μετοχαὶ τελευτῶσιν εἰς

μενος — η — ον.

§. ΟΘ. Περί Ἐνεργητικῶν, καὶ Παθητικῶν, καὶ Μέσων.

α. Καθὼς ἀνωτέρω ἴδομεν δύο σχηματισμοὺς ῥημάτων, Ἐνεργητικόν καὶ Παθητικόν· οὕτω φαίνεται καὶ ὅτι εἰς τὴν παλαιάν γλῶσσαν ἦσαν εἰς χρῆσιν μόνον Ἐνεργητικὰ καὶ Παθητικὰ ῥήματα.

β. Ἀντισοιχοῦσι δὲ τῶν α. τῆς Ὀριστικῆς Προς σώπων αἱ καταλήξεις κατὰ τοὺς δύο σχηματισμοὺς οὕτως,

	Ἐνεργ.	Παθητ.		Ἐνεργ.	Παθητ.
Ἐνες.	-ω	— ομαι	Παρατ.	-ον	— όμην
Παραχ.	-α -χα	μαι	Ἵπερσ.	-ειν -χειν	— μην
Μέλλ.	{ -σω —	σομαι	Ἀόρ.	{ -σα	— σάμην
	{ -ῶ —	οῦμαι		{ -ον	— όμην.

Τούτων λοιπὸν ὁ μὲν Ἐνεργητικὸς σχηματισμὸς ἔμεινε διὰ παντὸς εἰς χρῆσιν ἐπὶ Ἐνεργητικῆς σημασίας· οὕτω δὲ καὶ τοῦ Παθ. ὁ Ἐνεσῶς καὶ Παρατατικὸς καὶ Παρακαίμενος καὶ Ἵπερσυντελικὸς, ἔμειναν ὡς Παθητικά.

γ. Εἰς τὸν Ἀόριστον ὅμως τοῦ Παθητικοῦ προστέθη καὶ ἄλλος

Ἀόριστος εἰς -θην, ἢ -ην

ὅς τις ἐναντίον τῆς ἀνωτέρω ἀναλογίας κλίνεται κατὰ τὸν Ἐνεργητικὸν σχηματισμόν, καὶ ὅμως ἔχει σημασίαν ἐντελῶς παθητικὴν. Ἐκ τούτου δὲ ἐσχηματίσθη

Μέλλων εἰς -θήσομαι, ἢ -ήσομαι

ὅσις ἔχει καὶ σχηματισμὸν παθητικόν, καὶ σημασίαν τοιαύτην.

δ'. Ἐπειδὴ δὲ τὸ παθητικὸν ἐλήφθη καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ἑαυτὰ ἐνεργούντων προσώπων, προῆλθε καὶ ἡ Μέση λεγομένη σημασία (§. 0Γ. δ'.) περὶ τῆς ὁποίας θέλομεν ὀμιλήσει εἰς τὴν Σύνταξιν τῶν Χρόνων.

ε'. Εἰς τὸν Ἐνεσῶτα λοιπὸν καὶ Παραπ. καὶ Παραχ. καὶ Ὑπερσυντελικὸν ἔμεινεν ἡ διπλῆ αὐτῆ χρῆσις διὰ παντός, ὥστε εἰς τοὺς χρόνους τούτους ἐκ μόνης τῆς ἐννοίας δύναται νὰ φανῆ, ἂν τὸ ῥῆμα εἶναι Παθητικὸν ἢ Μέσον. Τοῦ δὲ Μέλλοντος καὶ Ἀόριστου, ὅπου συνέση ὁ ῥηθεὶς νέος σχηματισμὸς, ἡ σημασία κατὰ μικρὸν οὕτω διεκρίθη, ὥστε ὁ μὲν νέος τούτων σχηματισμὸς ἔλαβε τοῦ Παθητικοῦ ὁ δὲ παλαιὸς Παθητικὸς τοῦ Μέσου τὴν σημασίαν. Ἐάν τις λοιπὸν Παθητικὰ καὶ Μέσα ὀνομάσῃ, ὅσα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι μίαν τινὰ ἐκ τῶν δὺο σημασίαν, θέλουσιν εἶσθαι

ΠΑΘΗΤΙΚΑ μὲν

Ἀ. ὁρ. -θην, ἢ -ην. Μέλλων -θήσομαι, ἢ -ήσομαι

ΜΕΣΑ δὲ

Ἀ. ὁρ. -σάμην, ἢ -όμην ὁ Μέλλων -σομαι, ἢ -οῦμαι

Οἱ δὲ πρῶτοι τέσσαρες Χρόνοι εἶναι μὲν κοινὸι τῶν τε Παθητικῶν καὶ Μέσων, λαμβάνουσιν ὁμῶς τὴν ὀνομασίαν δικαίως ἐκ τῆς Παθητικῆς σημασίας, ἥτις εἶναι εἰς αὐτοὺς κατὰ φύσιν καὶ συνηθεσάτη.

ς'. Ὅλοι οἱ κατὰ τὸν Ἐνεργητικὸν καὶ Παθητικὸν καὶ Μέσον σχηματισμὸν συνήθεις Χρόνοι φαίνονται διακεκριμένοι εἰς τὸν ἐφεξῆς πίνακα.

	Ενεργητικόν	Παθητικόν	Μέσου
Ενεσ.	— ω	— ομαι	ὡς
Παρατ.	έ — ον	έ — όμην	τὸ
Παραχ. α.	- ε — ά ᾿ -χα	- ε — μαι	παθητ.
Υ'περσ. α.	έ - ε — είν ᾿ -χειν	έ - ε — μην	
Παραχ. β.	- ε — α		
Υ'περσ. β.	έ - ε — ειν		
Μέλλ. α.	— σω	— θήσομαι	— σομαι
Α'όρ. α.	έ — σα	έ — θην	έ — σάμην
Μέλλ. β.	— ω	— ήσομαι	— οῦμαι
Α'όρ. β.	έ — ον	έ — ην	έ — όμην
Μέλλ. γ.	λείπει	- ε — σομαι	

Σημ. Εἰς τὸν πίνακα τοῦτον ἐσημειώθησαν καὶ αἱ αὐξήσεις. Ἡ μὲν μακροτέρα γραμμὴ εἶναι ἀντὶ τῆς ρηματικῆς ῥίζης, ἡ δὲ βραχυτέρα, ἀντὶ τοῦ διπλασιαζομένου συμφώνου. Τὸ δὲ ἐπὶ τῆς καταλήξεως δασυ πνεῦμα σημαίνει δασύτητα τοῦ ἀμέσως προηγουμένου συμφώνου.

§. Π. Περὶ τοῦ χαρακτῆρος.

α. Χαρακτῆρ Χρόνου ὀνομάζεται τὸ ἀμέσως πρὸ τοῦ κυρίου φωνήεντος τῆς χρονικῆς καταλήξεως εὐρισκόμενον γράμμα π. χ. εἰς τὸν προκείμενον Πίνακα τὸ σ εἶναι χαρακτῆρ τοῦ α' Μέλλ. καὶ Α'όρ. τοῦ Ενεργ. καὶ Μέσ.

β. Ἰδίως δὲ τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν ἀποβολὴν ὄλων τῶν εἰς τὴν χλιτικὴν κατάληξιν ἀνηκόντων μένει εἰς τὸ τέλος τῆς ρηματικῆς ῥίζης, λέγεται Χαρακτῆρ Ρ'ήματος. Ἐὰν λοιπὸν ἀποβληθῇ π. χ. τοῦ Ενεσῶτος μόνον τὸ ω, τὸ τελευταῖον γράμμα, ἢ τὰ δύο τελευταῖα γράμματα θέλουσιν εἶσθαι τοῦ ῥήματος ὁ χαρακτῆρ, ὡς εἰς τὸ, λέγ - ω τὸ γ, καὶ εἰς τὸ, φονεύ - ω τό εμ.

§. ΠΑ. Περὶ τῶν διπλῶν θεμάτων.

α. Δὲν εἶναι ὅμως πάντοτε ρίζα τοῦ ῥήματος τὸ, μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ κατὰ τὸν Ἑνεσῶτα ω, λειπούμενον· διότι εἰάν γυμνώσῃς καὶ ἄλλους χρόνους ἀπὸ τὰς καταλήξεις καὶ τὰς αὐξήσεις των, πολλάκις μένει ὑπόλοιπος ρίζα διάφορος παρὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἑνεσῶτος. Καὶ ἂν μὲν τοῦτο συνέβαινε πάντοτε ἐκ μόνῃς τροπῆς φωνήεντός τινος (ὡς τρέπω ἔτραπον, φέρβω πέφορβα), εὐκόλως ἐτάττετο εἰς τὰς συνήθεις τροπὰς τῆς Συζυγίας. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς πολλὰ ῥήματα ἡ ρίζα κατὰ τὸν Ἑνεσῶτα εἶναι φύσει μακρὰ, ἢ μακρὰ κατὰ θέσιν, ἢ διὰ διφογγον, ἐνῶ ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἄλλους χρόνους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ῥηματικὰ συμβαίνει τὸ ἐναντίον (ὡς τύπτω ἐτύπην, τύπος· φαίνω, φανῶ, φανός)· καὶ ἐπειδὴ εἰς ἄλλα πολλὰ τόση εἶναι ἡ διαφορὰ, ὡς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρὰχθῶσιν ἐξ αὐτῆς οἱ λοιποὶ χρόνοι (π.χ. λαμβάνω, ἔλαβον, λήψομαι)· διὰ τοῦτο εἰς ὅλα τὰ τοιαῦτα ῥήματα λαμβάνουσιν ἐκ τῶν ἀπλουσέρων χρόνων σχηματισμὸν τινα, ὡς παλαιὸν ἢ ἄχρησον, χωρὶς νὰ διαρίσωσιν, ἂν τῶντι ποτὲ ὑπῆρχεν οὕτως.

β. Πᾶς λοιπὸν Ἑνεσῶτος σχηματισμὸς, εἴτε εὐχρηστος εἶναι ἢ ἄχρηστος, ὅστις λαμβάνεται πρὸς παραγωγὴν μερῶν τινῶν εὐχρήστου ῥήματος, ὀνομάζεται
⊙ ἑ.α.

γ. Ἐδῶ ἀνήκουσι κυρίως τὰ ῥήματα, τῶν ὁποίων ὁ ἀπλοῦς χαρακτήρ ἐγεινεν εἰς τὸν εὐχρηστον Ἑνεσῶτα ἀδιάγνωστος διὰ σοιχείου τινος παρένθεσιν ἢ μεταβολήν. Τοιαῦτα εἶναι,

α) Ὅσα, χαρακτῆρα ἔχοντα πτ, προσέλαβον τὸ τ τοῦτο εἰς τὸν ἀρχαῖον χαρακτῆρα θ, π, φ, ὡς

κρύπτω, τύπτω, ῥάπτω
 ΚΡΥΒΩ, ΤΥΠΩ, ΡΑΦΩ.

β) Τὰ περισσότερα εἰς σσ ἢ ττ, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἀπλούτερον χαρακτήρα ἐν τῶν γ, κ, χ, ὡς
 πράσσω, φρίσσω. βήσσω
 ΠΡΑΓΩ, ΦΡΙΚΩ, ΒΗΧΩ.

γ) Τὰ περισσότερα τῶν εἰς ζ (Δωρ. σδ), τὰ ὅποια ἔχουσιν ἀπλούτερον χαρακτήρα δ, ὡς
 φράζω — ΦΡΑΔΩ, ὄζω — ΟΔΩ
 ἄλλα δὲ γ, ὡς κράζω — ΚΡΑΓΩ.

δ. Ὅλα ταῦτα τὰ ῥήματα φυλάττουσι τὸν νεώτερον σχηματισμὸν καὶ χαρακτήρα εἰς τὸν Ἐνεσῶτα καὶ Παρατατικὸν τοῦ Ἐνεργ. καὶ Παθ. τὰ δὲ λοιπὰ ὅλα γίνονται ἐκ τοῦ ἀπλουτέρου θέματος. Κοινῶς ὅμως οἱ Γραμματικοὶ θεωροῦσι τὴν διαφορὰν ταύτην τῶν δύο θεμάτων ὡς συνήθη κλίσειν, ἐκφράζοντες τὰ περὶ τούτου οὕτως, ὡς εἰάν π. χ. εἰς τὸ, τύψω, τυπεῖς κ. τ. λ. τὸ τ τοῦ Ἐνεσ. τύπτω ἀπεβάλλετο ἢ ὡς εἰάν εἰς τὸ φράσω (Μέλλ. τοῦ, φράζω) ἀπερρίφθη πρὸ τοῦσ, ὅχι ὁ ἀπλοῦς χαρακτήρ δ, ἀλλὰ τὸ ζ

ε. Εἰς ταῦτα τὰ ῥήματα συναριθμοῦνται καὶ ὅσα εἰς τὸν Ἐνεσ. διπλοῦν λαμβάνουσι τὸ εἰς τοὺς ἄλλους χρόνους (πλὴν τοῦ Παρατ.) ἀπλοῦν σύμφωνον (τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν συμβαίνει μόνον εἰς τὸ λ, οἷον βάλλω, ἔβαλον· σέλλω, ἔσάλην). ἔτι ὅσα εἰς τὸν Ἐνεσ. ἔχουσι μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον (ὡς φαίνω, φανῶ· τήκω, ἐτάκην· φεύγω, ἔφυγον· λείπω, ἔλιπον). διότι καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχουσιν ἀπλοῦν θέμα ὡς ΒΑΔΩ, ΛΙΠΩ, ΦΥΓΩ (λατ. fugio) κ. τ. λ. Ἄλλ' εἰ μικραὶ αὐταὶ διαφοραὶ δέν ἀρκοῦσι νὰ ἀποσπάσωσι τὰ ῥήματα ταῦτα ἀπὸ τὴν Γραμματικὴν μέθεδον,

κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ βραχὺ φωνῆεν π. χ. τοῦ Ἀ'ορίσαι ἐκλαμβάνεται, ὡς κατὰ συσολὴν ἐκ τοῦ μακροῦ τοῦ Ἔνες. γινόμενον.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς .

α. Τὰ εἰς ζ ῥήματα, τῶν ὁποίων ἀπλοῦς χαρακτῆρ εἶναι δ, ὑπερβαίνουσι τὰ ἄλλα ὄχι τόσον κατὰ τὰ πρωτότυπα (ὡς χάζω, χέζω, ἔζομαι, σχίζω, κλύζω κ. τ. λ.), ὅσον κατὰ τὰ πάμπολλα εἰς ἰζω καὶ αζω παράγωγα. Εἰς τὸν χαρακτῆρα γ ἀνήκουσιν, ὅσα ἦχον ἢ κραυγὴν σημαίνουσιν, ὡς κράζω, σενάζω, τρίζω, οἰμώζω κ. τ. λ. μετὰ τινων ἄλλων, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς τὸν πέζον λόγον εὐρίσκονται τὰ ζάζω, εἰζω, σπρίζω, σφύζω, καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα μετὰ τῶν δύο τούτων σχηματισμῶν σαλεύουσι· βλ. Ἀνώμ. ἀρπάζω, παίζω, βαζάζω, νυσάζω. Ἄλλων δέ τινων ὁ παλαιὸς σχηματισμὸς ἔχει γγ· βλ. Ἀνώμ. πλάζω, κλάζω, σαλπίζω.

β. Τὸ ἐναντίον δὲ τινὰ εἰς σσ καὶ ττ ἔχουσιν ἀπλοῦν χαρακτῆρα ὄχι ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐρανίσκου προφερομένων, ἀλλ' ἐκ τῶν διὰ τῆς γλώσσης. Τοιαῦτα εἶναι, πλάσσω, πάσσω, πτίσσω, βλίττω, βράττω, κνώσσω, λεύσσω, ἰμάσσω, ἐρέσσω, κορύσσω, λίσσομαι, νίσσομαι (ἀντί, πλάσω κ. τ. λ.) καὶ δύο ἀμφίρροπα Ἀνώμ. ἀφύσσω, νάσσω.

γ. Ῥήματα τινὰ εἰς τὸν Ἔνες. εἶναι εἰς χρῆσιν, καὶ εἰς ζ καὶ εἰς ττ. εἰς τοὺς λοιποὺς ὅμως Χρόνους ἀκολουθοῦσιν ἓνα μόνον ἐκ τῶν δύο σχηματισμῶν, ὡς σφάττω καὶ σφάζω Μέλλ. σφάξω· ἀρμόζω καὶ ἀρμόττω Μέλλ. ἀρμόσω.

δ. Ἀνωτέρω εἶπομεν γενικῶς, ὅτι εἰς τὸν χαρακτῆρα πτ πρέπει νὰ ζητῆται πάντοτε ἐν ἐκ τῶν διὰ τῶν χειλέων προφερομένων τριῶν ἀτόνων· εἰς δὲ τὸν σσ ἢ ττ, ἢτοι ἐν ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐρανίσκου, ἢ (κατὰ Σ. β.) ἐν ἐκ τῶν διὰ τῆς γλώσσης προφερομένων. Ποῖον ὅμως εἶναι τοῦτο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι

ἀδιάφορον· ἐπειδὴ, ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω, τὰ περισσότερα ῥήματα κατ' ἐκείνους μόνον τοὺς χρονικοὺς σχηματισμοὺς (Μέλλ. ἄ. Ἀόρ. ἄ. Παρακ.) εἶναι εἰς χρῆσιν, οἱ ὅποιοι τὸν παλαιὸν τοῦτον χαρακτήρα κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας (§. I.) μεταβάλλουσι, καὶ τὰ ἄφωνα τρέπουσι πάντοτε ομοίως· (π. χ. ἐκ τοῦ Μέλλ. βήξω, φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Χαρακτήρ τοῦ ῥήματος, βήσσω, εἶναι ἐν ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐρανίσκου προφερομένων συμφώνων, ὅχι ὅμως καὶ ποῖον ἐξ αὐτῶν) καὶ διυάμεθα μὲν εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἐξ ἄλλων συγενῶν λέξεων νὰ συμπεράνωμεν τὸν ῥηματικὸν χαρακτήρα (ὡς εἰς τὸ βήσσω, τὸν ἐκ τοῦ βίξ Γεν. βηχός) ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν Συζυγίαν δὲν διαφέρει τίποτε, ἐμποροῦμεν ὅλα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ὁ ἀπλοῦς χαρακτήρ δὲν εἶναι φανερός ἐξ αὐτῆς τῆς Συζυγίας, τὰ μὲν εἰς πτ νὰ κατατάξωμεν εἰς τὸν Χαρακτήρα π, τὰ δὲ εἰς σσ, ττ, ἤτοι εἰς τὸν χαρακτήρα γ. ἢ (εἰς τὰ τῆς β', Σημ.) εἰς τὸν τοῦ δ. Οὕτω λοιπὸν μῆνουσι νὰ σημειωθῶσιν ἐκεῖνα μόνον, τὰ ὁποῖα κατὰ τινὰ Χρόνον ἔλαβον σοιχείον ἄλλο παρὰ τὰ ἤδη λεχθέντα. Τοιαῦτα δὲ εἶναι,

α) εἰς πτ τὰ βλάπτω, κρύπτω, τὰ ὁποῖα ἔχουσι β· ῥάπτω, θάπτω, σκάπτω, ρίπτω, θρύπτω, τὰ ὁποῖα ἔχουσι φ.

β) εἰς σσ, ττ, μόνον τὸ Ἀνώμ. φρίσσω, διὰ τοῦ χ· Ἀνώμ. λίσσομαι, διὰ τοῦ τ· καὶ κορύσσω, διὰ θ.

ε. Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τὰ ἀρχαῖα ταῦτα ἀπλᾶ θέματα δὲν εὐρίσκονται κατ' ἀλήθειαν ἐτυμολογικῆν, ἀλλὰ μόνον μὲ γραμματικῆν ἀναλογίαν· διότι, ἂν καὶ τινὰ τῶντι υπῆρξαν τοιαῦτα (ὡς βεβαιόνηται ἐκ τῶν ποιητικῶν, βλάβω, λίτομαι, δρύφω (ἀντὶ δρύπτω) ὀρύχω (ἀντὶ ὀρύσσω) κ.τ.λ.), εἰς ἄλλα ὅμως πολλὰ φαίνεται, ὅτι οἱ δημιουργοὶ τῆς γλώσσης εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν ἄλλους ἀναλόγους τύπους *).

*) Τῷ ὄντι διυάμεθα πολλάκις ἀσφαλῶς νὰ εὐρωμεν τὰ παλαιά

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν Χρόνων.

§. ΠΒ΄.

Ἐὰν ὅλων τῶν ῥηματικῶν Χρόνων καταταχθῇ ἑκαστος μετὰ τοῦ συγγενοῦς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παράγεται, ἢ μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ, θέλουσι συσαθῆν' αἱ ἐφεξῆς τρεῖς σειραί.

Α. Ἐνεσῶς καὶ Παρατατικὸς τοῦ Ἐνεργ. καὶ Παθ.

Β. Μέλλ. καὶ Α' ὀρ. α'. Ἐνεργ. καὶ Μέσ. — Παρακ. καὶ Ὑπερσ. α', μετὰ Παρακ. καὶ Ὑπερσ. παθ. καὶ Μέλλ. γ'. — Α' ὀρ. καὶ Μέλλ. α' παθ.

Γ. Μέλλ. καὶ Α' ὀρ. β'. Ἐνεργ. καὶ Μέσ. — Α' ὀρ. καὶ Μέλλ. β'. παθ. — Παρακ. καὶ Ὑπερσ. β'.

Ἐὰν λοιπὸν ῥηματός τινος εἰς ἓκ τῶν Χρόνων τούτων δὲν ἦναι εἰς χρῆσιν, εὐρίσκεται ὅμως εἰς τὴν Γραμματικὴν σημειωμένος, διὰ τὴν ὑπηρετήσιν ὡς παράδειγμα εἰς ἄλλους τῶντι ὑπάρχοντας ὁμοίους.

Σημ. Τὰ ῥήματα τῆς Α'. σειρᾶς δὲν μεταβάλλουσι ποτὲ τὴν εὐχρησον ρίζαν τοῦ Ἐνεσῶτος. Τὰ δὲ τῆς Β'. μεταβάλλουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ῥήματος τὸν χαρακτῆρα, διὰ προσθέσεως συμφώνου. Τὰ δὲ τῆς Γ'. ἔχουσι μὲν ἀτρεπτον πάντοτε τὸν χαρακτῆρα τοῦ ῥήματος, μεταβάλλουσιν ὅμως ἐνίοτε τὸ φωνῆεν τῆς ρίζης, ὡς κατωτέρω θελομέν ἰδεῖ σαφέστατα.

ταῦτα ἀπλούστερα θέματα ἐξ ἄλλων συγγενῶν λέξεων, ὡς ἐκ τῶν ῥηματικῶν ὀνομάτων π. χ. βηχός (Γεν. τοῦ, βηξ), ἱπνοπλάθος, κ. τ. λ. τὰ ΒΗΧΩ, ΠΛΑΘΩ κ. τ. λ. ἀντὶ τῶν βήσσω, κλάσσω. Ἀλλ' ἡμεῖς εἰς τὰ τοιαῦτα ἔχομεν καλοῦ ὀδηγὸν τὴν ὀμιλουμένην ἡμῶν γλῶσσαν, ἣτις ὄχι μόνον ταῦτα ἐφύλαξεν, ἔχουσα κατὰ τὸν Ἐνεσῶτα, ΒΗΧΩ, ΠΛΑΘΩ, ΡΑΦΩ, ΣΚΑΦΩ κ. τ. λ. ἀλλὰ καὶ τὰ ὅποια ἐκ τοῦ ῥηματικοῦ δὲν γνωρίζονται, ὡς ΚΡΤΒΩ, ΦΥΛΑΓΩ κ. τ. λ.

§. ΠΓ'.

Πολλοὶ Χρόνοι σχηματίζονται τόσον ἀπλῶς καὶ ὁμαλῶς, ὡς γινώσκονται εὐκόλως ἐκ τῶν κάτω παραδειγμάτων. Ἀλλὰ δι' εὐκολωτέραν κατάληψιν θέλουσιν ἐκτεθῆν' ἐδῶ ἐκ τῆς συνήθους εἰς ὦ Συζυγίας. Γίνονται λοιπὸν,

γὰ. Ἐκ μὲν τοῦ εἰς ὦ Ἔνες. ὁ Παρατ. εἰς ον, τύπτω ἔτυπτον.

β'. Ἐκ παντὸς δὲ χρόνου εἰς ὦ, παθητικὸς σχηματισμὸς εἰς ομαι, ὡς ἐκ τοῦ Ἔνες. τύπτω, τύπτομαι· ἐκ τοῦ Μέλλ. ὁ Μέσ. Μέλλ., τύψω τύψομαι· οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ εἰς ᾧ Μέλλ. β'. ὁ Μέσ. Μέλλ. β'. εἰς οὔμαι. Βλ. §. ΠΔ. ζ'.

γ'. Ἐκ παντὸς δὲ χρόνου εἰς ον, παθητ. σχηματισμὸς εἰς ομην· ὡς ἐκ τοῦ Παρατ. ὁ Παθ. Παρατ., ἔτυπτον, ἔτυπτόμην· ἐκ δὲ τοῦ β'. Ἀ' ὄρ. ὁ Μέσ. Ἀ' ὄρ. β., ἔτυπον, ἔτυπόμην.

δ'. Ἐκ τοῦ ᾠ. Ἀ' ὄρ. ὁ ᾠ. Μέσ. Ἀ' ὄρ. διὰ μόνης προσκολλήσεως τῆς συλλαβῆς μην, ἔτυφα, ἔτυφάμην.

ε'. Ἐκ τοῦ Παρακ. ὁ Ὑ'περσ. εἰς μὲν τὸ Ἐνεργ. διὰ τροπῆς τοῦ α εἰς ειν, τέτυφα ἔτετύφαι· εἰς δὲ τὸ Παθ. διὰ μεταβολῆς τοῦ μαι εἰς μην, τέτυμμαι, ἔτετύμμην. Περὶ τῶν λοιπῶν τοῦ Ὑ'περσ. παθ. προσώπων βλ. καὶ §. Πς'.

ς'. Ἐκ τοῦ Παθ. Ἀ' ὄρ. ὁ Παθ. Μέλλ. κατὰ τροπὴν τοῦ νν εἰς ησομαι, ἐτύφθην τυφθήσομαι, ἐτύπην, τυπήσομαι.

Ὅλοι οἱ λοιποὶ Χρόνοι ἔχουσι χρεῖαν ἰδιαιτέρων κανόνων.

§. ΠΔ'. Περὶ τοῦ Ἐνεργ. Μέλλοντος.

α. Ἡ κυρία τοῦ Μέλλοντος κατάληξις εἶναι εἰς ὦ. Ὁ τοιοῦτος Μέλλον εὐρίσκεται εἰς τὰ περισσότερα ῥήματα, καὶ ὀνομάζεται Μέλλ. α. ὡς παύω — παύσω.

β. Ὅτε δὲ ὁ χαρακτήρ τοῦ ῥήματος εἶναι σύμφωνον, γίνονται αἱ εἰς τὸ σ συνήθεις τροπαί, οἷον λέγω, πλέκω, τεύχω — Μ. λέξω, πλέξω, τεύξω. Θλίβω, λείπω, γράφω — Μ. θλίψω, λείψω, γράψω. σπεύδω, πείθω, πέρθω — Μ. σπεύσω, πείσω, πέρσω.

γ. Εἰς τὰ ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς πτ, καὶ σσ ἢ ττ καὶ ζ, εἰσάγεται πάλιν (§. ΠΑ.) ὁ ἀπλοῦς χαρακτήρ, καὶ γίνεται ἐκ πτ - ψ· ἐκ σσ, (ττ) - ξ· ἐκ ζ - σ, οἷον

τύπτω (ΤΤΠΩ) — τύψω

ῥάπτω (ΡΑΦΩ) — ῥάψω

πράσσω (ΠΡΑΓΩ) — πράξω

φράζω (ΦΡΑΔΩ) — φράσω

καὶ σπανίως γίνεται ἐκ μὲν ζ - ξ· ἐκ δὲ σσ (ττ) - σ, ὡς

κράζω (ΚΡΑΓΩ) — κράξω

πλάσσω (ΠΛΑΘΩ) — πλάσω.

δ. Ὅτε δὲ τοῦ ῥήματος ὁ χαρακτήρ εἶναι φωνῆεν, ἢ πρὸ τῆς ληγούσης σω συλλαβὴ ἔχει μακρὸν φωνῆεν, ὁποῖα καὶ ἂν ᾖναι ἡ ποσότης αὐτῆς κατὰ τὸν Ἐνεσῶτα (βλ. Σημ. ιε.), οἷον

δακρύω (ῦ) — Μ. δακρύσω (ῦ)

κωλύω (ῦ) — Μ. κωλύσω (ῦ)

τίω (ῖ)* — Μ. τίσω (ῖ).

* Τὸ Τίω Ὁμηρος μεταχειρίζεται καὶ ὡς μακρὸν. εἰδὼ ὁμοίως ἐσημειώθη ἡ συνθέσεως αὐτοῦ χρόνος.

καὶ διὰ τοῦτο τὸ ε καὶ ὁ τρέπονται εἰς η καὶ ὦ, οἷον
 φιλέω, δηλώω — φιλήσω, δηλώσω.

Τὰ ἐξαιρούμενα βλ. εἰς τὰς Σημ.

ε. Ὁ χαρακτήρ α εἰς τὸν Μέλλ. τρέπεται εἰς η,
 ἔκτος ἐὰν προηγῆται ε ἢ ι, ἢ ρ· διότι τότε ὁ Μέλλ.
 ἔχει α μακρόν· π. χ.

τιμάω, ἀπατάω — τιμήσω, ἀπατήσω
 βοάω, ἐγγυάω — βοήσω, ἐγγυήσω
 εἶάω, μειδιάω — εἶάσω, μειδιάσω (ᾱ)
 δράω, φωράω — δράσω, φωράσω (ᾱ)

Τὰ ἐξαιρούμενα βλ. εἰς τὰς Σημ.

ς. Τὸ ἐναντίον δὲ ἢ παραλήγουσα τῶν εἰς ασω,
 ισω, ὑσω Μελλόντων εἶναι πάντοτε βραχέα, ὁπότε
 παράγεται ἐκ ῥημάτων εἰς ζω ἢ σσ, ττ ληγόντων, ὡς
 εἰς τὰ, φράσω, δικάσω, νομίσω, κλύσω, ἐκ τοῦ φρά-
 ζω, δικάζω, νομίζω, κλύζω· καὶ πλάσω, πτίω, ἐκ τοῦ
 πλάσσω, πτίσσω.

Σημ. α. Σπανιώτατα πρὸ τοῦ σ τοῦ Μέλλ. εὑρί-
 σκεται ἢ μετὰ συμφώνου διὰ γλώσσης προφερομένου,
 καὶ γίνεται ἐκ τούτου (§. ΙΗ'. δ.) τροπή, οἷον σπένδω
 Μ. σπείσω. Βλ. καὶ Ἀνώμ. πάσχω, χανδάνω.

Σημ. β. Οἱ Δωριεῖς λαμβάνουσι ξ ἀντὶ σ (εἰς τὸν
 Μέλλ. καὶ Ἀ' ὀρ. ᾱ.) ὄχι μόνον εἰς τὰ περισσότερα ῥήματα,
 τὰ εἰς ζω, σσ, ττ, τὰ ὅποια κοινῶς ἔχουσι σ (ὡς κομίζω,
 δικάζω ἐκ τοῦ κομίζω, δικάζω· πλάξω ἐκ τοῦ πλάσ-
 σω)· ἀλλ' ἔτι καὶ εἰς τοιαῦτα, τὰ ὅποια ἔχουσι φω-
 νῆεν πρὸ τοῦ ω τοῦ Ἐνεσ., κυρίως ὅμως ὅτε τὸ φωνῆεν
 τοῦ κοινῶς Μέλλ. εἶναι βραχὺ, ὡς ἐγέλαξε (βλ. Σ. γ.)
 Μεταχειρίζονται ὅμως καὶ τὸν σχηματισμὸν κατὰ τὴν
 χρεῖαν τοῦ μέτρου *).

*) Σπανίως συμβαίνει τοῦτο καὶ μετὰ μακρῶν φωνῆεν, ὡς νί-

Σημ. γ'. Πολλὰ ῥήματα, τῶν ὁποίων χαρακτηρ εἶναι φωνῆεν βραχὺ, φυλάττουσιν αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Μέλλ. ἀτρέπτου, ὡς

γελάω, χαλάω, θλάω, κλάω, σπάω, Μ. γελάω
σω κ. τ. λ.

αἰνέω, ἀλέω, ἀρχέω, ἐμέω, καλέω, κοτέω, τελέω, ζέω, ξέω, τρέω, αἰδέομαι, ἀξέομαι.
Μ. αἰνέσω, αἰδέσομαι κ. τ. λ.

ὄρώ Μ. ἄρόσω.

καὶ ἄλλα τινὰ σπάνια καὶ ἄχρηστα θέματα, ἐκ τῶν ὁποίων γίνονται οἱ Χρόνοι τινῶν Ἀνωμάτων, ὡς κορέσω, κρεμάσω, ἐλάσω κ. τ. λ. Ἐκ δὲ τῶν εἰς υω τινὰ ἔχουσιν ὁμοίως ὕσω, τῶν ὑποίων ὅμως ὁ κατὰ τὸν Ἐνεσ. χρόνος ἔχει χρεῖαν ἀκριβεσέρου διορισμοῦ, ἀν καὶ καθόλου ἐδῶ λαμβάνεται ὡς βραχὺς. Ταῦτα εἶναι

ἀνύω, ἀρύω *) ἐρύω, ἐλκύω, μεθύω, τανύω,
βύω, πτύω. Μ. ἀνύσω κ. τ. λ.

Τὰ λοιπὰ ὅλα, ὅσα εἰς τὸν Μέλλ. ἔχουσιν ὕσω, εἰς τὸν Ἐνεσ. εἶναι ἢ μακρὰ ἢ ἀδιόριστα. Βλ. κατωτ. περὶ Χρόνων.

Σημ. δ'. Ῥήματά τινὰ τὰ ὁποῖα κλίνουσι καὶ εἰς τοὺς δύο σχηματισμοὺς, πρέπει νὰ σημειωθῶσιν ἰδίως,

αἰνέω Μ. αἰνέσω (Ποιητ. αἰνήσω) Ἀ' ὄρ ἤνεσσα
παθ. Παρακ. ἤνημαι. Ἀ' ὄρ. ἄ. παθ. ἤνέθην.

κάξη, ὑπαντιάζαισα. ἔτι σπανίως μεταβαίνει ὁ σχηματισμὸς εὔτος καὶ εἰς ἄλλους χρόνους, οἷον ἐλυγίχθην (ἀντι - ἴσθην) ἐκ τοῦ, λυγίζω) παρὰ Θεοκρ.

*) Τὰ ἀνύω, ἀρύω, ἔχουσιν εἰς τὸν Ἐνεσ. καὶ Ἀττικὸν σχηματισμὸν, ἀνύτω, ἀρύτω. διὰ τοῦτο τινὲς τὸν ἀνωτέρω κανόνα (ς') ἐξέτειναν εἰς ὅλα τὰ ῥήματα, ὅπου εἰς τὸν Μέλλ. ἀποβάλλεται σύμφωνον διὰ γλώσσης προφερόμενον. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν δύο τούτων, ἀνύτω, ἀρύτω, καὶ τινῶν Ἄνωμ., δέν εὐρίσκονται ἄλλα τειαιῦτα εἰς δω, θω, τω. ῥήματα.

ποθέω Μ. ποθέσω καὶ -ήσω. Παρακ. πεπόθηκα,
 Παθ. πεπόθημαι. Α' όρ. ά. παθ. έποθέσθην.

δέω Μ. δήσω Παρακ. δέδεκα. παθ. δέδεμαι Α' όρ.
 ά. παθ. έδέθην.

αίρέω Μ. αίρήσω Παρακ. παθ. ήρημαι. Α' όρ. ά.
 παθ. ήρέθην.

Βλ. καὶ Ἄνωμ. εύρίσκω, νέμω, καὶ ΡΕΩ εἰς τὸ, εἰ-
 πεῖν. Εἰδὼ ἀνάγονται καὶ τινὰ δυσύλλαβα εἰς -ύω, -ύσω,
 τὰ ὅποια, συσέλλουσι πάλιν τὸ υ εἰς τὸν Παρακ. καὶ
 Α' όρ. ά. παω., ἀν καὶ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἔχουσι καὶ εἰς
 τὸν Ἐνεσ. υ, οἶον

λύω, δύω, θύω Μ. -ύσω. παθ. Παρακ. λέλυμαί
 Α' όρ. έλύθην, έδύθην, έτύθην, μετὰ υ.

Σημ. ε. Οἷα τὰ ρήματα, ὅσα εἰς τὸν Μέλλ.
 φυλάττουσι τὸ βραχὺ φωνῆεν, κατὰ τοὺς μὴ Ἀττι-
 κοὺς Ποιητὰς, διπλασιάζουσι τὸ σ (ὄχι μόνον εἰς τὸν
 Μέλλ. ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους σχηματισμοὺς, ὅσοι
 ἔχουσι σ), ὡς τελέσσω, έχομίσσε, δικάσσαι, έγέλασ-
 σε, καλεσσάμενος, ἀνύσσαι.

Σημ. ς. Τὸ, ἀκροάομαι, ἔχει ἀκροάσομαι, πα-
 ρὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ βοάω, ἀλοάω, Μ. -ήσω. Το
 ἐναντίον δὲ, χράω, χράομαι, κάμνει χρήσω παρὰ τὴν
 ἀναλογίαν τοῦ, δράω, δράσω.

Σημ. ζ. Τὰ ἐφεξῆς ἔξ, χέω, ρέω, νέω, πλέω, πλέω,
 θέω, λαμβάνουσι εἰς τὸν Μέλλ. ευ, χεύσω, ρεύσω
 κ. τ. λ. βλ. Ἄνωμ. Τὰ δὲ καίω, κλαίω, τῶν ὁποίων
 ὁ πρῶτος, εἰς τοὺς Ἀττικοὺς διαφυλαχθεῖς, σχημα-
 τισμὸς κάω, κλάω ἔχει α μακρὸν, λαμβάνουσι αυ, καύ-
 σω, κλαύσω. Βλ. Ἄνωμ.

Σημ. η. Οἷτι πολλὰ ρήματα εἰς ω λαμβάνουσι
 τὸν σχημασμὸν τῶν εἰς έω, καὶ ἔχουσιν εἰς τὸν Μέλλ.
 ήσω, θέλομεν ἰδεῖ κατωτ. §. 40.

ζ. Ο' β. Μέλλων, ἢ ὁ περισπώμενος,
 συσέλλων τὸ φωνῆεν τῆς ρηματικῆς ρίζης, συνάπτει

εἰς τὸν ἄτρεπτον τοῦ ῥήματος χαρακτῆρα τὴν Ἰωνί-
κην κατάληξιν ἕω, ἥτις κοινῶς συναίρειται εἰς ῶ. διὰ
τοῦτο μιμεῖται τὸν Ἐνεσ. τῶν εἰς ἕω περισπωμένων,
καὶ Πληθ. ἔχει — οὔμεν, -εῖτε, Μέσ - Μέλλ. - οὔμαι,
-εῖται κ. τ. λ. (ἐκ τοῦ -έομεν - έεστε - έομαι κ. τ. λ.).

ἦ. Τὸν Μέλλοντα τοῦτον ἔχουσι μόνον τὰ ῥή-
ματα, τῶν ὁποίων χαρακτῆρ εἶναι λ, μ, ν, ρ· καὶ περὶ
μὲν τούτων, κατωτέρω. Οἱ δὲ Γραμματικοὶ λαμβά-
νουσιν εἰς ὅλα τὰ ῥήματα Μέλλ. β. μόνον διὰ τὰ πα-
ράξωσιν ἐξ αὐτοῦ τὸν β. Ἀόρισον, περὶ τοῦ ὁποίου
εἰς τὸν ἐφεξῆς παράγραφον. Ὅσακις λοιπὸν, ἐκτὸς
τῶν εἰς λ, μ, ν, ρ, ῥημάτων, εὔρεθῆ εἰς τοὺς συγγραφεῖς
Μέλλ. β. (Ἐνεργ. καὶ Μέσ.), πρέπει νὰ συμπερι-
ληφθῆ μετὰ τοῦ Ἀττικοῦ Μέλλοντος (περὶ
τοῦ ὁποίου γίνεται λόγος εἰς τὰς Σημ.)· διότι ἄλλως
συμβαίνει τοῦτο εἰς ὀλίγα τινὰ Ἀνώμαλα. Ὁ παθητ.
ὅμως Μέλλων β., ἐπειδὴ πραγματικῶς γίνεται ἐκ τοῦ
παθητ. β. Ἀορ. (Σ. ΟΘ. γ.), εὔρισκεται πάντοτε, ὅσα-
κις εἶναι εἰς χρῆσιν ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου βλ. §.
ΠΘ.

Σημ. θ. Ὅταν πρὸ τοῦ σ τοῦ ἁ. Μέλλ. εὔρεθῆ φωνῆεν
βραχυῖ, ἐνίοτε ἀποβάλλεται τὸ σ κατὰ συνήθειαν ἰωνί-
κην, καὶ ἐκ τούτου γίνεται τότε σχηματισμὸς περισ-
πώμενος, ὅστις, ἐπειδὴ ἐξαιρέτως εἶναι ἴδιος τῶν Ἀττι-
κῶν, ὀνομάζεται Ἀττικὸς Μέλλων. Διτηρημένως δὲ
μεταχειρίζονται αὐτὸν μόνοι οἱ Ἰωνεσ εἰς μόνα τὰ εἰς
ἕω ῥήματα, τῶν ὁποίων ὁ τοιοῦτος Μέλλων εἶναι ὅμοιος
μὲ τὸν Ἐνεσῶτα, οἷον καλέω Μ. καλέσω καὶ
ἰων. καλέω· τελέει (Ἰλ. θ, 415.) ἀντὶ τελέσει· κο-
ρέεις (Ἰλ. ν, 831) ἀντὶ κορέσεις (ἐκ τοῦ ΚΟΡΕΩ. βλ.
Ἀνώμ. Κορέννυμι).

Σημ. ι. Οἱ τῶν τοιούτων ὀλίγων εἰς ἔσω καὶ ἄσω

Μέλλοντες μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ συναίρουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ κλίνονται ὡς ὁ Ἐνεσῶς τῶν εἰς ἔω καὶ ἄω ῥημάτων (. 4Δ). Ὅταν λοιπὸν συμβῆ τοῦτο εἰς ῥήματα, τῶν ὁποίων ὁ εὐχρηστος Ἐνεσῶς τελευτᾷ εἰς ἔω καὶ ἄω, γίνεται πάλιν ὁ Μέλλον ὁμοίος μετὸν Ἐνεσῶτα, ὡς τελεῖ (Πλάτ. Πρωταγ. σελ 31) ἀντὶ τελέσει· καλεῖσθε (Δημοσθ. Λεπτ. 5.) ἀντὶ καλέσεσθε (καλέεσθε)· καλοῦντας (Ξεν. Ἑλλην. 5. 3, 2.) ἀντὶ καλέσοντας· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως δὲν γίνεται τοιαύτη σύμπτωση, ὅποτε δηλαδὴ ἦτοι ὁ εἰς σω Μέλλ. γίνεται ἐξ Ἐνεσ εἰς ἄζω (ὡς δικάω Ἡρόδοτ. ἀντὶ δικάσειν ἐκ τοῦ δικάζω· βιβλῶ Πλάτ. φαίδρ. 7. ἀντὶ βιβάσει), ἢ ὁ εἰς ἔω καὶ ἄω Ἐνεσ. εἶναι ἄχρηστος, ὡς ἀμφιῶ, ἀμφιεῖτε ἀντὶ ἀμφιέσω ἐκ τοῦ ΑΜΦΙΕΩ· οὕτω καὶ, χορεῖεις, εἰς τὴν προηγ. Σημ. καὶ σχεδῶ ἀντὶ σχεδάσει.

Σημ. ιά. Σπανιώτατα (καὶ σχεδὸν κατὰ μόνον τὸν Θουκυδ) τὸ ω τοῦ εἰς ὦσω Μέλλ. συσελλόμενον, κάμνει τὴν ἐφεξῆς συναίρεσιν, ἐρημοῦτε ἀντὶ ἐρημώσατε, οἰκειοῦντας ἀντὶ οἰκειώσοντας (Θουκυδ. Γ. 58, 5. 23.).

Σημ. ιβ'. Κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον γίνεται ὁ Ἀττικὸς Μέλλον τῶν εἰς ἴζω ῥημάτων· διότι ἐδῶ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ τῆς καταλήξεως, ἐπειδὴ τὰ δύο φωνήεντα δὲν δύνανται νὰ συναιρεθῶσι, λαμβάνει μόνον τὸ ω τὴν περισπωμένην, ὡς εἴαν ἐγίνετο ἐκ τοῦ ἔω, οἶον

νομίζω Μ. νομίσω, ἀττικῶς νομιῶ, -ιεῖς, -ιοῦμεν κ.τ.λ.
Μέσ. νομίσομαι, ἀττ. νομιοῦμαι κ.τ.λ.

Καὶ αὗτος ὁ σχηματισμὸς εἶναι τῶν ὄντι συνηθέστερος εἰς τοὺς Ἀττικοὺς παρά τὸν κανονικόν.

Σημ. ιγ'. Ῥήματά τινα, ἀν καὶ δὲν λήγουσιν εἰς λ, μ, ν, ρ, ἔχουσιν ὅμως Μέλλ. β'. Τοιαῦτα εἶναι μαχοῦμαι· εὐρίσκειται ὅμως καὶ, μαχέσομαι· βλ. Ἄνωμ. μάχομαι· ἔδοῦμαι, καθεδοῦμαι, βλ. Ἄνωμ. ἔζομαι.

πιοῦμαι (ἀντὶ τοῦ ἀνωμαλωτέρου, πίομαι) ἐκ τοῦ ΠΙΩ.
βλ. Ἀνώμ. πίνω· καὶ ὀλίγα ποιητικῶς, ὡς τεκεῖσθαι.
Ὁμ. Ὑμν. Ἀφρ. 127. ἐκ τοῦ ΤΕΚΩ (Ἀνώμ. τίκτω),
μαθεῦμαι (Δωρ. ἀντὶ — οὔμαι) Θεόκρ. β. 60, ἐκ τοῦ
ΜΗΘΩ (Ἀνώμ. μανθάω)· οὕτω καὶ τῶν Ἐποποιῶν
τὰ κείω καὶ δῆω. (βλ. Ἀνώμ. κείμαι καὶ δαίω.)

Σημ. ιδ'. Ἀτόπως ὅμως συναριθμοῦσιν εἰς ταῦτα
καὶ τὸν Μέλλ. πεσοῦμαι (βλ. Ἀνώμ. πίπτω), παρά-
γοντες αὐτὸν ἐκ τοῦ ΠΕΣΩ (εἰς τὸ ὅποιον φέρει ὁ β.
Ἀφρ. ἔπεσον)· διότι οὗτος ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται ὡς
Δωρικὸς Μέλλ. (βλ. Σημ. ιε.) ἐκ τοῦ ΠΕΤΩ. Καὶ ἂν
εἰς τὰς Γραμματικὰς φέρεται καὶ τῶν εἰς, έω, άω, έω
ρήμάτων Μέλλων β., πρέπει καὶ οὗτος νὰ ἀναχθῆ εἰς
τὸν Ἀττικὸν Μέλλοντα. Οἱ δὲ τῶν Ἀνώμ. ὄλλυμι,
ὄμνυμι, θνήσκω, θρώσκω, Μέλλοντες, ὄλω, ὄμοῦμαι,
οανοῦμαι, θοροῦμαι, εἶναι κανονικοὶ Μέλλοντες παλαιῶν
θεμάτων εἰς λ, μ, ν, ρ.

Σημ. ιε'. Οἱ Δωριεῖς εἰς ὅλους τοὺς περισπώμε-
νους Μέλλοντας, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν συναίρεσιν καθό-
λου, μεταχειρίζονται εὐ ἀντὶ οὐ. Περισπῶσι δὲ καὶ
τὸν εἰς σω ά. Μέλλ. κλίνοντες αὐτὸν ὡς ἐκ τοῦ έω
συνηρημένου, οἷον τυφεῦμεν (ἀντὶ — οὔμεν), τυφεῖτε,
τυφεῦμαι (ἀντὶ — οὔμαι). Οὗτος ὁ κατ' ἐξοχὴν καλού-
μενος Δωρικὸς Μέλλων εὐρίσχεται (ἐπὶ τινῶν
ρημάτων) καὶ εἰς τοὺς ἄριστους Ἀττικοὺς συγγραφεῖς,
ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸν τοῦ Μέσου σχηματισμὸν, καὶ
διὰ τῆς οὐ διφθόγγου, οἷον πνίγω Μ. πνιξοῦμαι. (βλ.
καὶ Ἀνώμ. φεύγω, κλαίω, παίζω, χέζω, πλέω, θέω
νέω, πνέω.)

Σημ. ιε'. Πάντη ἀνώμαλός εἶναι ὁ σχηματισμὸς
τῶν δύο τούτων, Μέλλ. πίομαι, έδομαι, οἵτινες ἔχου-
σιν ἀπαραλλάχτως τὸν σχηματισμὸν τοῦ παθ. Ἐνε-
σῶτος τῶν ἀπλῶν Θεμάτων· βλ. Ἀνώμ. πίνω, καὶ έσθίω.

§. ΠΕ. Περὶ Ἀόριστου ἁ. καὶ β', Ἐνεργ.

ἁ. Ὁ ἁ. Ἀόριστος, ἦγουν ὁ εἰς α, εἶναι ὁ συν-
 ηθέσατος. Ὅπου λοιπὸν ὁ Μέλλων ἔχει σω, ὁ ἁ. Ἀό-
 ριστος ἔχει — σα, οἶον

τύπτω, τύψω — ἔτυψα

κομίζω, κομίσω — ἐκόμησα

φιλέω, φιλήσω — ἐφίλησα

πνέω, πνεύσω — ἐπνευσα

γινομένων καὶ ἐδῶ τῶν αὐτῶν τροπῶν, ὡς καὶ εἰς το
 σω τοῦ Μέλλοντος (§. ΠΔ. β'). Εἰς δὲ τὰ εἰς λ, μ, ν, ρ
 ῥήματα, τῶν ὁποίων ὁ Μέλλων δὲν τελευτᾷ εἰς σω,
 ἀλλ' εἰς ῶ, ὁμοίως καὶ ὁ Ἀόριστος δὲν ἔχει σα, ἀλλὰ
 μόνοι α. βλ. §. ι.

Σημ. ἁ. Ὀλίγα τινὰ Ἀνώμαλα, ἀν καὶ δὲν ἔχου-
 σι λ, μ, ν, ρ, κάμνουσιν ὅμως τὸν Ἀόριστον εἰς α ἀντι
 σα, ὡς χέω, ἔχεα· βλ. καὶ Ἀνώμ. καίω, εἶπεῖν, σεύω,
 ἀλέομαι, दातेομαι, φέρω. Κατὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν διά-
 λεκτον (§. Α. Σ. ι.) εἰς ῥήματά τινα, τῶν ὁποίων εἶναι
 εἰς χρῆσιν μόνον ὁ εἰς ον β'. Ἀόρ., σχηματίζεται καὶ
 ἕτερος εἰς α, οἶον εἶδα ἀντι εἶδον, ἔλιπαν ἀντι ἔλιπον.
 Περὶ δὲ τοῦ εἰς κα Ἀόρ. τινῶν εἰς μι ῥημάτων (ὡς
 ἔδωκα)· βλ. κατωτ. τὰ ῥήμ. ταῦτα.

β'. Ὁ β'. Ἀόριστος, ἦγουν ὁ εἰς ον, προσκολλᾷ τὴν
 κατάληξιν ταύτην ἀμέσως εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ῥή-
 ματος. Ἐδῶ ὅμως παρατηροῦνται τρία ταῦτα.

ἁ. Ὁ Ἀόρ. οὗτος σχηματίζεται πάντοτε ἐκ τοῦ ἀπλου-
 σέρου θέματος, καὶ μὲ τὸν παλαιὸν τοῦ ῥήματος
 χαρακτῆρα, ἐὰν τοῦτο ἔχη εἰς τὸν Ἐνεσῶτα νεώ-
 τερον σχηματισμόν (§. ΠΑ.)

β) Συσέλλει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν παραλήγουσαν
 τοῦ Ἐνεσῶτος.

γ) Τρέπει τὸ ε εἰς α ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

γ. Διὰ τούτων μόνων τῶν μεταβολῶν διακρίνεται κατὰ τὸν σχηματισμὸν ὁ β'. Ἀόριστος ἀπὸ τὸν Παρατατικόν· ὡσεὶ ὅλα τὰ ῥήματα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν συμβαίνει καὶν μία τῶν τροπῶν τούτων (ὡς ἐρύω, γράφω κ. τ. λ.), ἢ ὅπου ἡ διαφορὰ εἶναι εἰς μόνην τὴν ποσότητα τῶν φωνηέντων (ὡς εἰς τὸ κλίνω), δὲν σχηματίζουσιν Ἀόρ. β'. Ἐνεργ. Παθητικὸν ὅμως δύνανται νὰ ἔχωσιν, οἷον ἐγράφην. βλ. §. ΠΘ.

δ. Ἐτι δὲν ἔχουσι β'. Ἀόριστον παντάπασι οὐδέ τὰ παράγωγα ῥήματα, τὰ ὁποῖα τελευτῶσιν εἰς αζω, ιζω, αινω, υνω, ευω, σω, αω, εω.

ε. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν ῥημάτων τὰ περισσότερα ἔχουσι τὸν α'. Ἀόριστον λαμβάνεται ὅμως εἰς πολλὰ τούτων καὶ ὁ (ἄλλως ἀχρηστος) β'. Ἀόρ., ἢ διὰ περισσότεραν ἔνδειξιν τῆς ἀναλογίας, ἢ διότι πολλὰ ῥήματα ἔχουσιν, ἂν ὅχι τὸν Ἐνεργ., καὶν μόνον τὸν Παθ. β'. Ἀόριστον, ὡς (ἐτυπον) ἐτύπην, (ἔκαον) ἐκάην.

ς. Γίνονται λοιπὸν εἰς τὸν β'. Ἀόρ. αἱ (β'.) ῥηθεῖσαι μεταβολαὶ καὶ συσολαὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ φωνήεντος τοῦ Ἐνεργ. κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον.

Ἐνεργ.	λλ.	Ἀόρ.	β'. λ	—	βάλλω	ἔβαλον
—	πτ	—	{ β φ	π	—	τύπτω ἔτυπον
—	σσ, ττ	—		γ*)	—	κρίπτω ἔκρυβον
—	ζ	—		φ	—	ῥάπτω ἔρραφον
—	αι	—	{ δ γ	—	—	—
—	η	—		α	—	αλλάσσω ἠλλάγον
			α	—	φράζω ἔφραδον	
			α	—	κράζω ἔκραγον	
			α	—	καίω ἔκαον	
			α	—	λήθω ἔλαθον	

*) Πλὴν τοῦ ἐλιτόμην ἐκ τοῦ λίσσομαι. βλ. Ἀνώμ.

Ενεσ. ει — { ἴ — λείπω ἔλιπον
 { εἴ — εἰς τὰ εἰς λ, μ, ν, ρ
 ῥήμ., περὶ τῶν ὀποιῶν

§. 4.

— ευ — ὕ — φεύγω ἔφυγον
 — ε — ἄ — τρέπω ἔτραπον.

Σημ. β'. Ἀνωτέρω (γ.) εἶπομεν, ὅτι ὁ β'. Ἀόρ. πρέπει νὰ διαφέρῃ κατὰ τὸν σχηματισμὸν ἀπὸ τὸν Παρατατικόν: Ὅσοι λοιπὸν β'. Ἀόριστοι κατὰ τοὺς κανόνας γίνονται, ὅμοιοι μὲ τοὺς Παρατατικούς (ἢ μὲ τοὺς Ἐνεσῶτας εἰς τὴν Ὑποτακτικὴν καὶ Ἐυκτικὴν Ἐγκλισιν), ἔπεται, ὅτι δὲν εἶναι Ἀόριστοι, ἀλλὰ Παρατατικοί, ὡς ἔγραψον, ἢ Ἐνεσῶτες, ὡς γράψης (Ὑποτακτ.) Ἐξαίρουνται τὰ, ἔφην (ἐκ τοῦ φημί), καὶ ἐπριάμην, ἐκ τοῦ πρίαμαι, τὰ ὁποῖα λαμβάνονται ὡς Ἀόριστοι. βλ. καὶ Ἀνώμ. ἔρομαι, θίγω. Ἐκ δὲ τῶν Ὀμηρικῶν ἐδῶ ἀνάγεται τὸ, ἔκλυον (ἐκ τοῦ Ἐνεσ. κλύω), τὸ ὁποῖον κυρίως εἶναι εἰς χρῆσιν ἐπὶ Ἀόριστου. Μεταχειρίζεται δὲ Ὀμηρὸς καὶ ἄλλοις Παρατατικούς ἀντὶ Ἀόριστων. Δὲν ἀνήκουσιν ὁμοῦς ἐδῶ καὶ τὰ ἔδικον, ἔτετμον, ἔχραισμον, καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὁποῖα δὲν εὐρίσκονται κατ' Ἐνεσῶτα, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι εἰς χρῆσιν μόνον ἐπὶ Ἀόριστου.

Σημ. γ'. Καὶ τῶν διπλοῦν θέμα ἔχόντων ῥημάτων, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν μεγάλην ἀνωμαλίαν τῶν ἐκθέτονται εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ἀνωμάλων, (ὡς λαμβάνω, αἰσθάνομαι κ. τ. λ.) ὁ β'. Ἀόρ. εἶναι πάντοτε ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Παρατατικὸν τοῦ ἀχρήστου ἀπλοῦ θέματος, ὡς ἔλαβον, ἠσθόμην ἐκ τοῦ ΛΑΒΩ (ΛΗΒΩ), Αἴσθομαι.

Σημ. δ'. Τινὰ τῶν εἰς ἐώ καὶ ἄω, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὴν κατάληξιν ταύτην κατ' ἔκτασιν τοῦ ἀπλοῦ σχηματισμοῦ, καὶ ὄχι ὡς παράγωγα (δ'), ἔχουσιμ Ἀόρ.

ρισον β'. ὡς κτυπέω ἔκτυπον, δαμάω ἔδαμον (ἐκ τοῦ ΚΤΥΠΩ, ΔΕΜΩ *).

Σημ. ε'. Εἰς ῥήματά τινα ὁ β'. Ἀόριστος ἔχει τὴν παραλήγουσαν μακράν, ὡς εὔρον, ἔβλασον ἔπαρδον (βλ. Ἀνώμ. εὐρίσκω, βλασάνω, πάρδω) κ. τ. λ. Ἐνίοτε γίνεται καὶ μετάθεσις, ὡς θέρκω ἔδρακον. (βλ. καὶ Ἀνώμ. πέρθω, δαρθάνω).

§. ΠΣ'. Περὶ τοῦ ἄ. καὶ β'. Παρακειμένου.

ἄ. Ὁ ἄ. Παρακειμένος γίνεται κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον.

α) Ὄταν ὁ χαρακτήρ τοῦ ῥήματος ᾖ β, π, φ ἢ γ, κ, χ, ὁ μὲν δασύς μένει ἄτρεπτος, ὁ δὲ μὴ τοιοῦτος τρέπεται εἰς τὸ συγγενὲς δασύ. Καὶ οὗτος δὲ καὶ ἐκεῖνος λαμβάνουσιν εἰς τὸ τέλος α, οἷον γράφω, τρίβω, λέπω — γέγραφα, τέτριφα **), λέλεφα, λέγω, πλέκω, τεύχω — λέλεχα, πέπλεχα, τέτευχα.

Ὅτε δὲ τοῦ ῥήματος ὁ χαρακτήρ μετεβλήθη κατὰ τὸν Ἐνεσῶτα (§. ΠΑ.), γνωρίζεται ἐκ τοῦ Μέλλοντος· καὶ ἐπειδὴ τὰ αὐτὰ σοιχεῖα, τὰ ὁποῖα κάμνουσιν εἰς τὸν Μέλλοντα ξ ἢ ψ, τρέπονται κατὰ τὸν Παρακειμένον εἰς χ ἢ φ, εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ Παρακειμένου ἀρκεῖ νὰ τρέψωμεν τὰ διπλᾶ ἐκεῖνα εἰς ταῦτα τὰ δασέα, ὡς

τάσσω (τάξω) — τέταχα

τύπτω (τύψω) — τέτυφα.

*) Βλ. καὶ Ἀνώμ. πιτνέω. συγέω, ταρέω, γοάω, μηκιάομαι, μυκιάομαι· ἐτι λάσκω, θρώσκω.

**) Διὰ μακροῦ ι, ὡς εἰς τὸν Ἐνεσῶτα.

β) Εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις ἢ κατάληξις τοῦ *α*. Παρακειμένου εἶναι *-κα*. Τοῦτο δὲ προσκολλᾶται εἰς τὰ κατὰ τὸν Μέλλοντα εἰς σω τελευτῶντα ῥήματα, μὲ τὰς αὐτὰς τοῦ φωνήεντος καὶ τοῦ χαρακτῆρος μεταβολᾶς, ὡς καὶ τὸ σω εἰς τὸν Μέλλοντα, οἶον

τίω	(τίσω, διὰ μακροῦ <i>ι</i>)	—	τέτικα
φιλέω	(φιλήσω),	—	πεφίληκα
τιμάω	(τιμήσω)	—	τετίμηκα
ἐρυθριάω	(ἐρυθριάσω, διὰ μακρ. <i>α</i>)	--	ἤρυθρίακα
σπάω	(σπάσω, διὰ βραχέος <i>α</i>)	--	ἔσπακα
πνέω	(πνεύσω)	—	πέπνευκα

οὔτω δὲ καὶ δι' ἀποβολῆς τῶν διὰ γλώσσης προφερομένων,

πείθω	(πείσω)	—	πέπεικα
σπεύδω	(σπεύσω)	—	ἔσπευκα
χομίζω	(χομίσω, διὰ βραχ. <i>ι</i>)	—	χεκόμικα.

Περὶ τῶν εἰς *λ, μ, ν, ρ* ῥημάτων βλ. §. 4.

β. Πολλὰ ῥήματα ἔχουσι τὸν β. Παρακειμένου, τὸν κοινῶς Μέσον λεγόμενον, καὶ γινόμενον διὰ προσθήκης μόνου τοῦ *α* εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ῥήματος χωρὶς τινος ἄλλης μεταβολῆς, οἶον

λήθω λέληθα · σήπω σέσηπα · φεύγω πέφευγα.

γ. Παρατηρήσεως δὲ ἄξια εἶναι τρία ταῦτα.

α) Ὄταν εἰς τὸν Ἐνεσῶτα μεταβάλληται ὁ χαρακτῆρ τοῦ ῥήματος, ἐδῶ εἰσάγεται πάλιν (ὡς καὶ εἰς τὸν β'. Ἀ' ὄρ.) ὁ πρῶτος χαρακτῆρ, οἶον

πλήσσω (ΠΛΗΓΩ) — πέπληγα

φρίσσω (ΦΡΙΚΩ) — πέφρικα

ὄζω (ΟΔΩ) — ὄδωδα.

β) Καθόλου ὁ σχηματισμὸς οὗτος εἰς τὴν παραλήγουσαν ἀπαιτεῖ φωνῆν μακρὴν, ἔτι καὶ ὀπόταν ὁ β'. Ἀ' ὀρ. συσέλλη αὐτό. Διὰ τοῦτο, φεύγω πέφυγα (έφυγον), λαμβάνει πάλιν τοῦ Ἐνεσῶτος τὴν δίφθογγον. Τὸ δὲ α, εἴτε τοιοῦτον ὄν εἰς τὸν Ἐνεσ., εἴτε ἐκ τῶν τοῦ Ἐνεσ. ἢ καὶ αἰ κατὰ συζολὴν γινόμενον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν τρέπεται εἰς η, ὡς

θάλλω (Μ. θάλῶ) — τέθηλα

λήθω (Ἀ' ὀρ. β'. ἐλάθον) — λέληθα

δαίω (Ἀ' ὀρ. β'. ἐδάον) — δέδηα*

ἐνίοτε δὲ ἐκτείνεται μόνον, ὡς

κράζω (ἐκράζον) — κέκράγα?

(βλ. καὶ ἑᾶγα, ἑᾶδα εἰς τὸ Ἀνώμ. ἄγνυμι, ἀνδάνω).

γ) Ὁ αὐτὸς δὲ οὗτος Παρακείμενος ἐξαιρέτως ἀγαπᾷ τὸ ο, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον μένει ἀτρεπτόν, ὡς εἰς τὸ

κόπτω (ΚΟΠΩ) — κέκοπα

ἀλλὰ καὶ τὸ ε τῆς ρίζης μεταβάλλεται εἰς ο, ὡς

φέρβω — πέφορβα

ΤΕΚΩ — τέτοκα (βλ. Ἀνώμ. τίχτω).

*) Ἡ δι' ὑπογεγραμμένου ε γραφὴ τοῦ, δέδηα, καὶ πέφηναι, σέσηρα κ. τ. λ., ὡς καὶ τοῦ ἀ. Ἀ' ὀρ. τῶν εἰς λ, μ, ν, ρ ὁμοίων ῥημάτων, δὲν εἶναι τόσον ὀρθή· διότι, ἐπειδὴ ὁ β'. Παρακείμενος γίνεται ἐκ τῆς ἀπλουτέρας τοῦ ῥήματος ρίζης, ἐκτείνει μόνον ἀπλῶς τὸ βραχὺ ἐκείνης φωνῆν.

Καὶ ἂν μὲν τὸ ἀπλοῦν τῆς ρίζης φωνῆεν εἰς τὰ ἔχοντα τὴν εἰ διφθογγοῦ εἶναι ε (τὸ ὁποῖον συμβαίνει εἰς μόνον τὰ εἰς λ, μ, ν, ρ), τρέπεται καὶ αὐτὸ εἰς ο· εἰ δὲ ἦναι ι, τότε ἀντὶ τῆς εἰ διφθογγοῦ, γίνεται οι, οῖον

σπεῖρω (Μ. σπερῶ) — ἔσπορα
 λείπω (Α' ὀρ. β'. ἐλιπον) — λέλοιπα.

δ. Ἄλλως δὲ κρατεῖ καὶ περὶ τοῦ β'. Παρακκ., ὅτι εἶπομεν (§. ΠΕ. δ.) περὶ τοῦ β'. Α' ὀρ., ὅτι δηλαδὴ καὶ οὗτος ὁ Χρόνος εὐρίσχεται εἰς μόνον τὰ πρωτότυπα, καὶ ὅτι καὶ ἐξ αὐτῶν τούτων τὰ περισσώτερα, ὡς καὶ τὰ παράγωγα ὅλα, ἔχουσι τὸν ἄ. Παρακείμενον.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

ἄ. Καὶ ἄ. Παρακείμενοί τινες τρέπουσιν ὁμοίως τὸ ε εἰς ο, ὡς πέμπω πέπομφα, κλέπτω κέκλοφα, τρέπω τέτροφα* (βλ. καὶ λέγω, συνείλοχα εἰς τὰ Α' νόμ.). Ἐδῶ ἀνήκει λοιπὸν καὶ ἡ τροπὴ τοῦ εἰ εἰς οι εἰς τὸ, δέδοικα ἐκ τοῦ Α' νόμ. ΔΕΙΩ.

β'. Καθὼς ἐκ τοῦ ε γίνεται ο, οὕτω τρέπεται τὸ η εἰς ω εἰς τὸ Α' νόμ. ῥήγνυμι (ΡΗΓΩ) ἔρρωγα. Συγγενῆ μὲ ταῦτα εἶναι καὶ τὰ κατ' ἕκτασιν εἰς Παρακείμενους τινὰς παρεντιθέμενα ω καὶ ο, ὡς ἔθω (εἶθα) εἶωθα, ἄγω (ἦχα) ἀγήνοχα· βλ. καὶ ἐδηδοχα, ἐνήνοχα, ἀνήνοθα καὶ ἐνήνοθα εἰς τὰ Α' νόμ. ἐσθίω, φέρω, ἀνθῆω· ἔτι δὲ ἄωρτο εἰς τὸ, αἶρω, καὶ ἔωνται εἰς τὸ ἔημι. §. ΠΕ. β'.

*) Σοφοκλ. Τραχ. 1009. Ἀριστοφ. Νεφ. 858. Εὐρίσχεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ τρέπω Παρακκ. τέτροφα, ἀλλὰ σπανίως (Ὁδ. ψ, 237, ἀμεταβάτως· καὶ Σοφ. Οἶδ. Κολ. 186, μεταβατικῶς). Ἀντὶ δὲ τοῦ, ἐκ τοῦ τρέπω, τέτροφα οἱ μεταγενέστεροι Ἀττικισαὶ πρὸς διασολλήν, ὡς φαίνεται, εἰσήγαγον τὸ, τετροφα.

γ'. Οἱ Ἐποποιοὶ συσέλλουσι τὸ η τοῦ β'. Παρακ-
εἰς α διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ὡς (Μετοχ. θηλ.)
σεσαρυῖα, τεθαλυῖα.

δ'. Κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς καὶ ἐκ τῶν εἰς εἶ
καὶ ἄω ῥημάτων γίνεται β'. Παρακείμενος, ὡς καὶ β'.
Ἀόριστος. Ἀλλὰ τὰ ὀλίγα παραδείγματα, ὡς ῥίγεω
ἔρδιγα, μυκάομαι (Ἀόρ. ἐμύκον) μέμυκα, φέρουσι
(ὡς καὶ εἰς § ΠΕ. Σ. δ.) εἰς ἀρχαίους ἀπλοῦς ΡΙΓΩ,
ΜΥΚΩ. (βλ. καὶ Ἀνώμ. ἀνθέω, γηθέω, δουπέω, μπ-
κάομαι.)

ε'. Οἱ Ἴωνες ἀποβάλλουσι ἐνίοτε τὸ χ τοῦ εἰς καὶ
Παρακείμενου, καὶ οὕτω κάμνουσι β'. Παρακείμενον.
Τοιαῦτα εἶναι αἱ ὀμηρικαὶ Μετοχαί, κεκαφηώς, τετιηώς,
τετληώς κ. τ. λ. ἀντι-ηκώς. Ἐνίοτε συσέλλεται ἐν ταύ-
τῳ καὶ τὸ φωνῆεν, ὡς

βεβάασι, βεβαώς ἀντι βαβήκασι, βεβηκώς ἐκ τοῦ ΒΑΩ
(Ἀνώμ. βαίνω),

πεφύασι, πεφυώς ἀντι πεφύκασι, πεφυκώς ἐκ τοῦ φύω

Εὐρίσκονται δὲ καὶ παλαιῶν τινῶν ἑλλειπῶν τοιοῦτοι
μόνον Παρακείμενοι (τῶν ὁποίων ὁ εἰς-κα ἑλλείπει), ὡς με-
μάασι, μεμαώς· δεδάασι, δεδαώς (βλ. Ἀνώμ. ΜΑΩ,
ΔΑΩ). Τὸ δὲ Ἀνώμ. ΔΕΙΩ ἔχει καὶ τοὺς δύο Πα-
ρακείμενους, δέδοικα καὶ δέδι'α, εὐχρήστους καὶ ἐντε-
λῶς κλινομένους· Διὰ τοῦτο λαμβάνουσι καὶ διὰ τοῦ
ἀνωτέρω σχηματισμοῦ τὸ ἄ τοῦ Ἐνικοῦ πρόσωπον,
ἐν καὶ δὲν εὐρίσκεται ποῦποτε, πέφυα, μέμαα, δέδαα,
βέβαα· οὕτω καὶ ἔσαα (ἀντι-ἔσηκα ἢ ἔσακα, βλ. κατ-
τωτ. ἴσημι), γέγαα, τέθναα, τέτλαα (βλ. Ἀνώμ. γί-
γνωμαι, θνήσκω, ΤΛΑΩ)· ὅθεν δύνανται νὰ ἐρμηνευ-
θῶσι πολλοὶ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς συνθήεις σχηματισμοί.

ς'. Ὅλοι οἱ τοιοῦτοι Παρακείμενοι μετὰ τῶν Ὑπερ-
συντελικῶν πάσχουσιν εἰς τὸν Δυϊκὸν καὶ Πληθυντι-
κὸν Ἀριθμὸν συγχοπὴν τινα, ὡς (τετλάαμεν) τέτλα-
μεν. Τὸ δὲ γ'. τοῦ Πληθ. πρόσωπον καὶ ἡ Μετοχὴ
συναιροῦνται. Οὕτω,

Παρακ. Πλ. τέτλαμεν, τέτλατε, τετλαῖσι (ἀντί τετλάῃσι)
 Δυ. τέτλαπον.

Υ' περσ. Πλ. ἐτέτλαμεν, ἐτέτλατε, ἐτέτλασαν
 Δυ. ἐτέτλατον, ἐτέτλάτην (βραχ. α.)

Α' παρέμφ. τετλάναι (βραχ. α) ἀντί τετλαέναι.

Τῆς δὲ Μετοχῆς, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ῥήματος τούτου δὲν εὔρισκεται, ἔχε παράδειγμα τὸ.

βεβῶς, βεβῶσα, βεβῶς. Γεν. βεβῶτος (ἀντί βεβαῶς.

Οὕτω καὶ δέδια — δέδιμεν.

ζ. Σημείωσαι δὲ

α) Ὅτι οἱ κατὰ συγκοπὴν οὔτοι σχηματισμοὶ εἰσήχθησαν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ὡς εὐχρηστότατοι συσχηματισμοὶ τῶν τοῦ κανονικοῦ α. Παρακειμένου· οἷον Ἐνικ. μόνον τέτληκα κ. τ. λ. Πληθ. τέτληκαμεν καὶ τέτλαμεν κ. τ. λ. — δέδοικα καὶ δέδια. Πληθ. δεδοίκαμεν καὶ δέδιμεν,

β) Ὅτι ἐκτὸς τοῦ γ'. Πληθ. (τετλαῖσι, τεθναῖσιν, ἐσαῖσιν κ. τ. λ.) εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους σχηματισμοὺς τὸ α εἶναι πάντοτε βραχὺ, διότι τὸ α ἀποβάλλεται διὰ συγκοπῆς, καὶ δὲν συναίρειται μὲ ἐκεῖνο, καὶ ἐπομένως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γράψωμεν τετλάναι, τεθνάναι, ἐσαναί· (διότι τὸ τεθνάναι, π. χ. τοῦ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 550, ἐγράφη ὡς συνηρημένον διὰ τὸ μέτρον).

γ) Ὅτι διὰ τῆς συγκοπῆς ταύτης οἱ ἀνωτέρω Παρακ. καὶ Υ' περ. γίνονται ὅμοιοι μὲ τὸν Ἐνεσ. καὶ Παρατ. τῆς εἰς μι Συζυγίας· διὰ τοῦτο λαμβάνουσι καὶ τὸν κατὰ τὰς λοιπὰς Ἐγκλίσεις σχηματισμὸν τῆς Συζυγίας ἐκείνης, οἷον

Εὐκτ. τεθναίνην ἀντί τεθνήχοιμι

Προσ. τέτλαθι ἀντί τέτληκε

βλ. Ἀνώμ. θνήσκω, ΤΛΑΩ.

δ) Ὅτι κατὰ τὴν Μετοχὴν τὸ Ἀρσενικὸν καὶ Οὐδέτερον διὰ τῆς ἀνωτέρω συγκοπῆς εἰς τὴν Οὐμασικὴν γίνονται ὅμοια· καὶ τὸ Θηλυκὸν εἰς ταύ-

την μόνην τὴν περίπτωσιν τελευτᾶ εἰς ὧσα, βε-
 βῶσα, ἐσῶσα· ἄλλως δὲ πάντοτε εἰς υἷα, βεβή-
 κυῖα, βεβαῖυα.

ε) Ὅτι ἐκ τῆς μετοχικῆς καταλήξεως αὖς Οὐδ. πῶ
 γίνεται ἰωνικῶς εὖς (βλ. Ἴσημι), τὸ ὁποῖον εἶναι
 συνήθης κατάληξις τοῦ, τεθνεὺς (ἐκ τοῦ θνήσκω).
 βλ. καὶ πεπτῶς, πεπτεὺς, εἰς τὸ πίπτω.

§. ΠΖ. Περὶ παθητ. Παρακειμένου.

α. Ὁ Παθητικὸς Παρακειμένος γίνεται, προσθε-
 μένων τῶν καταλήξεων μαι, σαι, ται κ. τ. λ. ἀμέσως
 εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ῥήματος, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς
 τὸν Ἐνεργ. Παρακειμένον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ Γραμμα-
 τικοὶ παράγουσι τὸν Παθητικόν *).

β. Ὅταν λοιπὸν ὁ α. Παρακειμένος ἔχη φ ἢ χ,
 τὰ στοιχεῖα ταῦτα πρὸ τοῦ μ, σ, τ τρέπωνται κατὰ
 τοὺς κανόνας (§. ΙΓ, ΙΕ, Ις.), οἷον

τέτυ - μμαι, τέτυ - ψαι, τέτυ - πται
 ἀντί — φμαι, — φσαι, — φται.
 πέπλε - γμαι, πέπλε - ξαι, πέπλε - χται
 ἀντί — χμαι, — χσαι, — χται.

Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τῆς συνδρομῆς τριῶν συμφώνων
 (§. ΙΒ.), πρέπει εἰς τὴν κλίσιν τοῦ Παρακειμένου τούτου
 ὡς καὶ τοῦ Ἐνεργ. νὰ ἀποβληθῇ τὸ σ τῶν καταλήξεων
 σθε, σθαι, σθω, οἷον

*) Διὰ τοῦτο ὅταν ῥῆμά τι δὲν ἔχη εὐχρησον Ἐνεργ. α. Πα-
 ρακ., λαμβάνεται οὗτος ὑποθετικῶς, ὡς εἰς τὸ λέγω (ἀ-
 λοιπα) ὁ Παρακ. λέλειφα, πρὸς σχηματισμὸν τοῦ, λέλειμ-
 μαι.

Παρ. Πληθ. τέτυ - φθε, Α' παρ. πεπλέ - χθαι

ἀντί — φθε, — χθαι

ἢ — φθε, — ξθαι.

ἀντί δέ τῶν νται, ντο τοῦ γ. πληθ. προσώπου μεταχειρίζομεθα. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ὑπαρκτικόν, εἰσὶ, μετὰ τῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος (βλ. καὶ Σημ. ζ').

γ. Ὅταν ὁμοῦς ὁ ἀ. Παρακ. ἐχη - κα, αὕτη ἢ κατάληξις τρέπεται μόνον εἰς μαι. Τοῦτο γίνεται, ὅποτε ὁ τοῦ ῥήματος χαρακτήρ εἶναι φωνῆεν, ὡς

πεφίληκα — πεφίλημαι

(νέω, νεύσω) νένευκα — νένευμαι.

Ἐὰν δὲ πρὸ τοῦ -κα ἀποβληθῆ τι διὰ γλώσσης προφερόμενον σύμφωνον, ἀντ' ἐκείνου τίθεται σ πρὸ τῶν κατάληξεων τοῦ παθ. Παρακλειμένου, οἶον

πέιθω (πέπεικα) — πέπεισμαι, πέπεισαι, κ. τ. λ.

ἄδω (ἄσω, ἦκα) — ἦσμαι, ἦσαι

φράζω (πέφρακα) — πέφρασμαι - σαι.

Πρὸ ἄλλου ὁ ὁμοῦς καὶ πρὸ τοῦ ντ δὲν τίθεται τὸ τοιοῦτον σ, ὡς πέπει - σαι, πέπει - σθε, πέπει - νται.

Τὸ Ὅμηρ. πίπυσσαι, ἐγείνε κατὰ ποιητικὴν ἀναδιπλωσιν τοῦ, πέπυσαι. (Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310.) Περὶ τῶν εἰς λ, μ, ν, ρ ῥημάτων βλ. §. 4.

δ. Καὶ τῆς Εὐκτικῆς καὶ Ὑπότακτικῆς ὁ παθ. Παρακ. γίνεται διὰ τῆς Μετοχῆς καὶ τοῦ Ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. (βλ. καὶ Σημ. η').

Σημ. α. Τὸ κατὰ τὸν Ἐνεργ. Παρακ. εἰς ο τρέπόμενον ε, εἰς τὸν Παθητικὸν μένει ἀτρεπτον, οἶον κλέπτω (κέκλοφα) κέκλεμμαι. Τὰ δὲ ἐφεξῆς γ. ῥήματα, τρέπω, τρέφω, σρέφω, μεταβάλλουσι τὸ ε κοινῶς εἰς α κατὰ τὸν Παθ. Παρακ., ὡς τέτραμμαι, τέτραμμαι, ἔστραμμαι.

Σημ. β'. Ῥήματά τινα τρέπουσι τὴν εὐ δίφθογ-
γὸν (τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὸν Ἐνεσῶτα, ἢ ἔλαβον εἰς
τὸν Μέλλοντα) εἰς υ, οἷον τεύχω (τέτευχα) τέτυγμα.
Οὕτω καὶ, φεύγω, καὶ πνέω (πνεύσω, πέπνευχα) πέ-
πνυμαι. Εἰς δὲ τὸ, χέω (χεύσω) συμβαίνει τοῦτο κατὰ
κατὰ τὸν Ἐνεργ. Παρακ. κέχυκα, κέχυμαι.

Σημ. γ'. Τὸ κατὰ τὸν Παθ. Παρακ. σ κυρίως
ἔγεινε κατὰ τροπὴν τοῦ πρὸ τοῦ μ. παρεμπιπτοντος
τῶν διὰ τῆς γλώσσης προφερομένων συμφώνου τῆς
τοῦ ῥήματος ῥίζης, τὸ ὁποῖον εἰς ὀλίγα τινα διέ-
μεινεν ἄτρεπτον, ὡς κέκαδμαι, πέφραδμαι εἰς τοῦ
ΚΑΔΩ (ΦΡΑΔΩ) φράζω· κεκόρυθμαι ἐκ τοῦ ΚΟ-
ΡΥΘΩ (τὸ ὁποῖον βεβαιόνηται ἐκ τοῦ κόρυς, -υθος)
κόρυσσω.

Σημ. δ'. Τὸ δὲ σ λαμβάνουσι καὶ πολλὰ ῥήμα-
τά, τὰ ὁποῖα χαρακτῆρα ἔχουσι φωνῆεν, ὡς
ἀκούω ἠκούσμαι, κέλεύω κεκέλευσμαι.

Οὕτω καὶ πρίω, χρίω, κλείω, παλαίω, πταίω, ραίω
θραύω, ὕω, ξύω· καὶ ἔξαιρέτως πολλὰ τῶν μὴ τρέ-
πόντων τὸ βραχὺ φωνῆεν, ὡς τελέω (τελέσω) τετέ-
λεσμαι· οὕτω καὶ ξέω, ἀκέομαι, σπάω, θλάω, ἀνώω.
Περὶ τοῦ, τίω, βλ. Ἀνώμ.

Σημ. ε'. Ἐάν εὐρεθῶσι γγ πρὸ τοῦ μ, ἀποβάλλ-
εται ἐν γ, οἷον ἐλέγχω Παρακ. Ἐνεργ. ἐλήλεγχον
Παθ. ἐλήλεγμαι· σφιγγω, ἐσφιγγμαι· αἱ λοιπαὶ ὁμοίως
καταλήξεις μένουσι κατὰ τὸ σύνηθες, ὡς ἐλέλεγγον
-γχται· ἐσφιγγῆσαι κ. τ. λ.

Σημ. ς'. Ὅμοίως καὶ ὅταν εἰς τὸν Παθ. Παρακ.
συνέλθῃ μμ, προσθεμένου καὶ ἄλλου μ. ἐκ τῆς ῥίζης
τοῦ ῥήματος, ἀποβάλλεται ἐν ἑξ αὐτῶν, οἷον κάμ-
πτω, κέκαμμαι, κέκαμψαι κ. τ. λ.

Σημ. ζ'. Εἰς τὸ γ. πρόσωπόν τοῦ Πληθ. τοῦ Παθ.
Παρακ. καὶ Ὑπερσ. οἱ Ἴωνες δὲν ἔχουσι χρεῖαν τῆς
διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος περιγραφῆς (βλ. Κεῖμ. β. 2)
μεταχειριζόμενοι αἱ καὶ αὐτοὶ ἀντὶ νται, νται,

ὅποτον ἐνίοτε μιμοῦνται καὶ οἱ Ἀπτικοί. Βλ. τὰς εἰς τὸ Τύπτω Σημ.

Σημ. ἡ. Εὐκτικὰ καὶ Ὑποτακτικὰ δύνανται νὰ σχηματισθῶσιν, ὅποταν πρὸ τῆς καταλήξεως ᾗναι σύμφωνον συγγενὲς μὲ τὴν κατάληξιν τῆς Ὑποτακτικῆς, ἢ δυνάμενον νὰ συναφθῇ μὲ τὸ χαρακτηριστικόν ἰτῆς Εὐκτικῆς, ὡς

κτάομαι, κέκτημαι

Ὑποτ. κέκτωμαι, ἦ, ἦται κ. τ. λ.

Εὐκτ. κεκτῆμην, κέκτηο, κέκτητο κ. τ. λ.

περάω, πεπέραμαι, Εὐκτ. πεπεραίμην.

Καὶ ὅταν τὸ φωνῆεν ᾗναι ι, ἦ, υ, σχηματίζονται Εὐκτικὰ διὰ καταπόσεως τοῦ προσθεμένου ι, γινομένου τότε τοῦ φωνήεντος ἐκείνου μακροῦ, ὡς

λύω, λέλυμαι, (§. ΠΔ. Σημ. δ'.)

γ'. Εὐκτ. λέλυτο (Ὀδυσ. σ, 238).

Τοιαῦτα ὅμως εἶναι ὀλιγώτατα εἰς χρῆσιν.

§. ΠΗ. Περὶ τοῦ γ'. Μέλλοντος.

Ὁ γ'. Μέλλον (ὁ καὶ Μετ' ὀλίγον Μέλλον λεγόμενος) τοῦ Παθητικοῦ γίνεται ἐκ τοῦ Παθ. Παρακειμένου, φυλάττων μὲν τὴν αὔξησιν ἐκείνου, ἀντὶ δὲ τῆς καταλήξεως αὐτοῦ λαμβάνων τὸ -σομαι· διὰ τοῦτο εὐκολώτατα σχηματίζεται ὁ Μέλλον οὗτος, τρεπομένου μόνου τοῦ αι τῆς σαι (ψαι, ξαι) καταλήξεως τοῦ β'. Προσώπου τοῦ Παρακειμένου εἰς ομαι, ὡς

τέτυμμαί (τέτυψαι) — τετύφομαι

τέτραμμαί (τέτραψαι) — τετράφομαι

πεφίλημαι (πεφίλησαι) — πεφίλησομαι

πέπεισμαι (πέπεισαι) — πεπίεισομαι

Σημ. α. Εἰς ῥήματά τινα, ὅπου τὸ φωνῆεν τοῦ α. Μέλλοντος εἰς τὸν Παθ. Παρακ. συσέλλεται, ὁ γ. Μέλλον λαμβάνει πάλιν τὸ μακρὸν, οἷον δεδήσομαι, λελύσομαι (§. ΠΔ. Σημ. δ.)

Σημ. β'. Μέλλοντα γ. δὲν ἔχουσι τὰ εἰς λ, μ, ν, ῥήματα, καὶ ὅσα λαμβάνουσι χρονικὴν αὔξησιν. (Περὶ τοῦ, εἰρήσομαι, βλ. Ἀνώμ. εἰπεῖν).

§. ΠΘ. Περὶ τοῦ α. καὶ β'. Παθ. Ἀόριστου.

α. Ὅλα τὰ ῥήματα σχηματίζουν τὸν Παθ. Ἀόριστον ἢτοι εἰς θην, ἢ μόνον εἰς νη, ἢ καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους. Καὶ ὁ μὲν εἰς θην ὀνομάζεται Ἀόρις α. ὁ δὲ εἰς νη, Ἀόρις β'. (βλ. §. ΟΘ. γ.)

β'. Ὁ Παθ. α. Ἀόρις προσκολλᾷ τὸ θην εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ῥήματος, οἷον

παιδεύω — ἐπαιδεύθην
 σέφω — ἐσέφθην

Ψιλὸν δὲ ὄν, ἢ Μέσον τὸ τοῦ χαρακτῆρος σύμφωνον φανερόν ὅτι πρέπει νὰ μεταβληθῆ εἰς Δασύ (§. ΙΓ.) οἷον

λείπω, ἀμείβω — ἐλείφθην, ἠμείφθην
 λέγω, πλέκω — ἐλέχθην, ἐπλέχθην
 τύπτω (ΤΥΠΩ) — ἐτύφθην
 πράσσω (ΠΡΑΓΩ) — ἐπράχθην.

γ'. Ἄλλως δὲ κατὰ τὰς τροπὰς ὁ α. Ἀόρις κινῆται ῥίως μιμεῖται τὸν Παθ. Παρακ. διότι ὅπου ἐκεῖνος ἔχει σ, ἐκεῖ φυλάττει αὐτὸ καὶ οὗτος, οἷον

πειθῶ (πέπεισμαι) — ἐπίεσθην

κομίζω (κεκόμισμαι) — ἐκομίσθην

τελέω (τετέλεσμαι) — ἐτελέσθην

καὶ τὸ τῆς ρίζης φωνῆεν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τρέπαι, ὡς καὶ ὁ Παθ. Παρακείμενος, οἶον

φιλέω (πεφίλημαι) — ἐφιλῆθην

τιμάω (τετίμημαι) — ἐτίμηθην

τεύχω (τέτυγμαι) — ἐτύχθην.

Δ. Ὁ Παθ. β. Ἀ' ὄρ. προσκολλᾶ ἢν εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ῥήματος, ἀκολουθῶν ὅλους τοὺς περὶ τοῦ β. Ἐνεργ. Ἀ' ὄρ. ἀνωτέρω ἀποδοθέντας κανόνας· διὰ τοῦτο σχηματίζομεν αὐτὸν ἐξ ἐκείνου (εἴτε εὐχρηστος εἶναι, εἴτε μὴ), τρέποντες μόνον τὸ οὐ εἰς ἢν, οἶον

λείπω, ἔλιπον — ἐλίπην

πλέκω (ἐπλάκον) — ἐπλάκην

Σ ἢ μ ε ι ὡ σ ε ι ε.

α. Ὅλιγα τινὰ ῥήματα, χαρακτῆρα ἔχοντα φωνῆεν, λαμβάνουσι σ εἰς τὸν Παθ. α. Ἀ' ὄρ., ἃν καὶ δὲν ἔχει αὐτὸ ὁ Παθ. Παρακ., ὡς παύω, πέπαιμαι — ἐπαύσθην· μνάομαι, μέμνημαι — ἐμνήσθην· βλ. καὶ Ἀ' ὄρ. πνέω καὶ χράω. Τὸ δὲ ἐσώθην, ἐκ τοῦ σώζω σέσωσμαι, δὲν ἔχει σ, ὡς προερχόμενον ἐκ τινος διπλοῦ σχηματισμοῦ. βλ. Ἀ' ὄρ.

β. Τὰ εἰς εὖ ῥήματα, εἰς μὲν τὸν Παθ. Παρακ. ἔχοντα ἢ, εἰς δὲ τὸν Παθ. α. Ἀ' ὄρ. πάλιν ε, βλ. §. ΠΔ'. Σημ. δ'.

γ. Ὅσα δὲ, μὴ λήγοντα εἰς λ, μ, ν, ρ, τρέπουσιν εἰς τὸν Παθ. Παρακ. τὸ ε εἰς α (§. ΠΖ. Σημ. α.), φυλάττουσιν ἐδῶ τὸ ε, σρέφω (ἐσραμμαι) — ἐσρέφθην· τρέπω, ἐτρέφθην· τρέφω, ἐθρέφθην. ἔχουσιν

ὅμως οἱ Ἴωνες καὶ Δωριεῖς ἐτράφην, ἐστράφην· ἀλλὰ τὸ πρῶτον γίνεται καὶ ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἐνεσ. τράπω.

δ'. Ο' Παθ. β'. Α' ὀρ. κυρίως δὲν εἶναι ἄλλο τι ἐν μὴ ἀπαλώτερος σχηματισμὸς τοῦ α'. Α' ὀρ.· Διὰ τοῦτο πολλάκις (κυρίως ὅμως εἰς μόνον τὰ πρωτότυπα ῥήματα.) ὑπάρχει ὁμοῦ μὲ τὸν α'. Α' ὀρ., καὶ εἰς τὰ περισσότερα ῥήματα, τῶν ὁποίων ὁ α'. Α' ὀρ. τελευτᾷ εἰς χθην καὶ φθην, εἶναι εὐχρηστότερος παρὰ τοῦτον, τὸν ὁποῖον τότε μεταχειρίζονται οἱ Ποιηταί, ὁπόταν ἦναι χρεῖα συλλαβῆς μακρᾶς, ἢ οἱ Τραγικοί, οἱ τοὺς τραχυτέρους καὶ ἀρχαίους σχηματισμοὺς προτιμῶντες.

ε'. Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ β'. Παθ. Α' ὀρ. τόσον ἀκριβῶς συμφωνεῖ μὲ τὸν β'. Ἐνεργ. Α' ὀρ., ὥστε εἰς τὴν Γραμματικὴν ἐκεῖνος σχηματίζεται κατὰ τοῦτον, εἶναι ὅμως πάντῃ ἀνεξάρτητος ἀπὸ αὐτόν. Μάλιστα παρατηρήσεως ἄξιον εἶναι, ὅτι εἰς τὰ περισσότερα τῶν ἐχόντων Παθ. β'. Α' ὀρισον ῥημάτων ὁ Ἐνεργ. β'. Α' ὀρισος δὲν εἶναι συνήθης, ὡς εἰς τὰ, ἐκλάπην, ἐκρύβην, ἐτύπην, ἐβλάπτω, ἐτράφην, ἐκ τῶν, κλέπτω, κρύπτω, τύπτω, βλάπτω, τρέφω, καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα· ἐνῶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὀλιγώτατα ῥήματα ἔχουσιν ἐντάμα καὶ Ἐνεργ. καὶ Παθ. β'. Α' ὀρισον, ὡς τρέπω, ἔτραπον, ἐτράπην

ς'. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰ Παθητικὰ δὲν συμβαίνει σύγχυσις τοῦ Παρατατικοῦ καὶ τοῦ β'. Α' ὀρ., ὡς εἰς τὰ Ἐνεργ., σχηματίζεται β'. Παθ. Α' ὀρ. καὶ ἐκ τοιούτων ῥημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα Ἐνεργητικὸς δὲν δύναται νὰ ἦναι (§. ΠΕ. γ'). Σχηματίζεται δὲ τότε ἐκ τοῦ Ἐνεργ. Παρατ. ὁμοίως, ὡς ἄλλοτε ἐκ τοῦ Ἐνεργ. β'. Α' ὀρισου, μὲ τοῦτον ὅμως τὸν κανόνα, ὅτι τὸ μακρὸν φωνῆεν εἰς τὸν β'. Α' ὀρ. γίνεται βραχύ, ὡς

γράφω (Παρατ. ἔγραφον) — ἐγράφην

τρίβω (Παρατ. ἔτριβον) — ἐτρίβην (διὰ βραχ. ι)

ζ'. Δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ ῥήματα τινὰ ἔχοντα εἰς τὴν ρίζαν ε, σχηματίζουσι β'. Α' ὀρισον, μὴ μεταβάλλοντα τὸ ε εἰς α, ὡς φλέγω — ἐφλέγην

οὕτω καὶ βλέπω, λέγω (βλ. Ἀνώμ.). Περί δὲ τοῦ κατὰ τὸ, ἐπλήγην, ἀτρέπτου μακροῦ φωνήεντος βλ. Ἀνώμ. πλήσσω.

ή. Τὰ δύο ῥήματα, σμύχω, φύχω, λαμβάνουσι εἰς τὸν β. Παθ. Ἀόρ. γ, ἐσμύγην, ἐφύγην.

θ. Ὁ χαρακτήρ δ, θ, τ δὲν ἔχει χώραν εἰς τὸν Παθ. β. Ἀόρ. (πλὴν μόνου τοῦ Ἀττικοῦ, κατεδάρθην, (βλ. Ἀνώμ. δαρθάνω), οὔτε φωνῆεν τι ἀμέσως πρὸ τῆς καταλήξεως, πλὴν τοῦ ἐκάη ἐκ τοῦ καίω; καὶ τῶν Ἀποθετικῶν ἐδάην, ἐρρύην, ἐφύην (βλ. Ἀνώμ. ΔΑΩ, ῥέω, φύω). Ὅλα λοιπὸν τὰ λοιπὰ ῥήματα, τὰ εἰς ω καθαρὸν καὶ συνηρημένον, καὶ τὰ εἰς δω, θω, ζω, ἔχουσι μόνον τὸν ἄ. Παθ. Ἀόρισον.

§. 4. Περὶ τῶν εἰς λ, μ, ν, ρ.

α. Ὅλα τὰ ῥήματα, τῶν ὁποίων χαρακτήρ εἶναι τι τῶν ἀμεταβόλων λ, μ, ν, ρ, δὲν ἔχουσι ἄ. Μέλλοντα, ἀλλὰ πάντοτε τὸν εἰς ᾧ περισπώμενον,

β. Μέλλοντα (§. ΠΔ, ζ' ή.), ὡς

νέμω, μένω — Μ. νεμῶ, μενῶ.

Ὅτι ὁ Μέλλον οὗτος κατὰ τοὺς Ἴωνας εἰς ἐω (βλ. Σημ. α.) τελευτᾷ, ὅθεν ἔγεινε κατὰ συναίρεσιν ἢ συνήθης κατάληξις ᾧ, εἶπομεν ἀνωτέρω §. ΠΔ. ζ'.

β'. Ἡ πρὸ τῆς ληγούσης συλλαβὴ, εἰς τὸν Ἐνεσῶτα ἦναι μακρὰ, εἰς τὸν Μέλλοντα πάντοτε συσέλλεται, οἶον

φάλλω, σέλλω — Μ. φαλῶ, σελῶ.

κρίνω, ἀμύνω — Μ. κρίνῶ, ἀμύνῶ.

Διὰ τοῦτο καὶ τῶν διφθόγγων ἡ μὲν αἰ μεταβάλλεται εἰς α βραχὺ, ἡ δὲ εἰ εἰς ε. (δηλαδὴ ὄχι εἰς ι, ὡς εἰς τὸν β'. Ἀόρ. τῶν λοιπῶν ῥημάτων.) οἶον

αἴρω, κτείνω — Μ. ἀρῶ, κτενῶ

Σημ. α. Οἱ Ἴωνες μεταχειρίζονται πάντοτε τὸν διηρημένον σχηματισμὸν, ἀγγέλλω Μ. ἀγγελῶ, Ἴων. ἀγγελέω φαίνω, πλύνω, Μ. Ἴων. φάνεω, πλύνεω. πληθ. -έομεν κ. τ. λ. Οἱ δὲ Δωριεῖς ἔχουσι, βαλεῦμεν, βαλεῦμαι (ῥ. ΠΔ. Σ. ἰε.).

γ. Ο ἄ. Ἀόριστος γίνεται, φυλαττομένου μὲν τοῦ κατὰ τὸν Μέλλοντα χαρακτῆρος, ἐκτεινομένης ὅμως πάλιν τῆς παραληγούσης ὡς ἤτοι γίνεται μόνον τοῦ Μέλλοντος τὸ φωνῆεν μακρὸν, ὡς

τίλλω (τίλῶ) — ἔτιλα

κρίνω (κρίνῶ) — ἔκρινα

ἀμύνω (ἀμύνῶ) — ἤμυνα,

ἢ μεταβάλλεται τὸ μὲν ε τοῦ Μέλλοντος εἰς ει, τὸ δὲ α εἰς η, ὡς

μένω, σέλλω, τείνω

(μενῶ, σελῶ, τενῶ) — ἔμεινα, ἔσειλα, ἔτεινα

ψάλλω, φαίνω

(ψαλῶ, φανῶ) — ἔψηλα, ἔφηνα.

Πολλὰ ὅμως ῥήματα, εἰς τὸν Ἐνεσ, ἔχοντα αἰ λαμβάνουσι εἰς τὸν ἄ. Ἀόρ. μακρὸν α, οἶον

περαίνω, περανῶ — ἐπέρινα, Ἀπαρ. περᾶναι.

Σημ. β. Τὸ α λαμβάνουσι τὰ εἰς ραίνω καὶ ιαίνω, ὡς εὐρραίνω εὐρράναι, μακραίνω μαρᾶναι, — πιαίνω πιαῖναι ἢ πλὴν τοῦ τετροῖναι καὶ μιῖναι. Τὰ δὲ περισσότερα τῶν λοιπῶν εἰς αἰνω καὶ αἰρω εἰς τοὺς δοκίμους Ἀττικοὺς εὐρίσκονται πάντοτε διὰ τοῦ η, ὡς σημαίνω σημήναι — χαλεπήναι, λυμήνασθαι — ἐχθαίρω ἐχθῆραι — καθῆραι. Πλὴν τοῦ κοιλᾶναι, λευκάναι, πεπᾶναι, κερδᾶναι. Ἀλλ' οἱ ὀνομαζόμενοι, Κοῖνοι (ῥ. Α. θ.) ἐσχημάτιζον τινὰ τούτων καὶ διὰ τοῦ α (ὡς σημαίνω, μαιίνω, ἐχθαίρω, κ. τ. λ.) καὶ οἱ Δωριεῖς καί-

μνουςι τοῦτο εἰς ὅλα, καθὼς πάλιν οἱ Ἴωνες πανταχοῦ μεταχειρίζονται τὸ η. Τὸ δὲ, αἶρω, πάντοτε, καὶ εἰς ὅλας τὰς διαλέκτους, ἔχει α, τὸ ὅποιον γνωρίζεται μόνον εἰς τὰς λοιπὰς Ἑγκλίσεις καὶ εἰς τὴν Μετοχὴν (ἄραι, ἄρας)· διότι εἰς τὴν Ὀρισίκην, ἦρα, τὸ η προέρχεται ἐκ τῆς αὐξήσεως *).

δ. Ο' β'. Ἀόριστος ὁμῶς φυλάττει τὸ φωνῆεν, ὡς εἶναι εἰς τὸν Μέλλοντα,

βάλλω (βαλῶ) — ἔβαλον Παθ. ἐβάλην

φαίνω (φανῶ) — Ἀ'όρ. β', Παθ. ἐφάνην

κλίνω (κλινῶ) — Ἀ'όρ. β'. Παθ. ἐκλίνην

(διὰ βραχ. ἰ')

τὸ δὲ ε τοῦ Μέλλοντος εἰς τὰ δυσύλλαβα ῥήματα τρέπει εἰς α (βλ. §. ΠΕ.), οἶον

κτείνω (κτενῶ) — ἔκτανον

ζέλλω (ζελῶ) — Ἀ'όρ. β'. Παθ. ἐζάλην.

εἰς δὲ τὰ περισσοτέρας τῶν δύο ἔχοντα συλλαβὰς φυλάττει τὸ ε, ὡς ὀφείλω — ὄφελον.

ε. Ο' β'. Παρακ., ὅπου εἶναι εὐχρηστος, γίνεται κατὰ τοὺς ἀνωτέρω (§. Πς. β', γ.) κανόνας, οἶον

θάλλω — τέθλα, φαίνω — πέφνηα

ΔΡΕΜΩ — δέδρομα.

Πλὴν ὅτι τὸ εἰ, ἐπειδὴ (ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Μέλλον-

*) Ἡ διὰ τοῦ Ὑ πογεγραμμένου ἱ γραφῆ τῶν, ἦρα, ἄραι, ἐμίγησε κ.τ.λ. εἶναι ἐσφαλμένη διὰ τὸν §. Πς. γ'. παρατηρήσει β'. καὶ Ὑ πος. Σελ. 170 ἀποδοθέντα λόγον. Ὁμοίως ἡμαρτημένον εἶναι καὶ τὸ ὅποιον κάμνουςί τινες ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐξυνοῦντες τὰς πεπάναι. σημαίνει κ. τ. λ, τὰ ὅποια, ἐπειδὴ τὸ α εἶναι μακρὸν, πρέπει πάντοτε νὰ περισπῶνται.

τος) εἰς ταῦτα τὰ ῥήματα ἔγεινεν ἐκ τοῦ ε καὶ ὄχι
ἐκ τοῦ ι, τρέπεται μόνον εἰς ο καὶ ὄχι εἰς οι, ὡς
σπαίρω (σπερῶ) — ἔσπορα.

ζ. Ο' ἄ. Παρακ. καὶ ὁ Παθ. Παρακ. καὶ ὁ Παθ.
ἄ. Ἀ' ὄρ. γίνονται κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας, προσ-
θέτοντες δηλαδὴ τὰς καταλήξεις κα, μαι, θην κ. τ. λ.
εἰς τὸν χαρακτῆρα, καὶ φυλάττοντες τὰς εἰς τὸν Μέλλ-
λοντα γενομένας τροπὰς, ὡς

σφάλλω (σφαλῶ) — ἔσφαλκα, ἔσφαλμαι

φαίνω (φανῶ) — πέφαγκα, ἐφάνθην

αἶρω (ἀρῶ) — ἤρκα, ἤρθην Ἀ' παρ. ἀρθῆναι.

ζ. Ἐδὼ ὅμως πρέπει νὰ σημειωθῶσιν αἱ ἐφεξῆς
δύο Ἀνωμαλίαι.

α) Ὅτε ὁ Μέλλων ἔχει ε, τρέπουσιν αὐτὸ καὶ
εἰς τούτους τοὺς Χρόνους τὰ δισύλλαβα εἰς αἰ
οῖον

ζέλλω (ζελῶ) — ἔσαλκα, ἔσαλμαι, ἐσάλθην

(Παθ. β'. Ἀ' ὄρ. ἐσάλην.)

πείρω (περῶ) — πέπαρκα, πέμαρμαι, (Παθ. β'.

Ἀ' ὄρ. ἐπάρην.)

β) Τὰ ἐξῆς εἰς ἰνω, εἰνω, ὕνω ῥήματα,

κρίνω, κλίνω, κτείνω, τείνω, πλύνω,

κατὰ τούτους τοὺς Χρόνους ἀποβάλλουσι τὸ ν, λαμβά-
ναντα τὸ βραχὺ φωνῆεν τοῦ Μέλλοντος, οὕτως
ὅμως, ὡς εἰς εἰνω τρέπουσιν ἐδὼ τὸ ε εἰς αἰ
οῖον

κρίνω (κρίνῶ) — κέκρικα, κέκριμαι, ἐκρίθην

τείνω (τενῶ) — τέτακα, τέταμαι, ἐτάθην

πλύνω (πλύνῶ) — πέπλυκα, πέπλυμαι, ἐπλύθην.

Σημ. γ'. Τὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενα δισύλλαβα, φυλάττουσιν αὐτὸ ἄτρεπτον εἰς τὸν Παθ. Παρακ., ὡς ἔελμαι, ἔερμαι, βλ. Ἀνώμ. εἴλω, εἴρω.

Σημ. δ'. Οἱ Ποιηταὶ φυλάττουσι πολλάκις εἰς τὸν Παθ. ἄ. Ἀόρ. τὸ ἀποβαλλόμενον ν, διὰ τὸ μέτρον, οἷον κτανθεῖς, διακρινθεῖς, ἐκλίθη, ἐπλύθη. Εἰς δὲ τὸν πεζὸν λόγον εὐρίσκονται τοιαῦτα εἰς μόνους τοὺς μεταγενεσέρους.

Σημ. ε'. Τὰ φυλάττοντα τὸ ν, εἰς τὸν Παθ. Παρακ. ἔχουσι τινὰς δυσκολίας· φυλάττουσι δὲ ἄτρεπτον τὸ ν

α) εἰς τὸ β'. Ἐνικ., ὅπου καὶ πρὸ τοῦ σ μένει, οἷον φαίνω — πέφανσαι·

β) εἰς τὰς ἀπὸ σθ ἀρχομένας καταλήξεις, ἀποβαλλομένου τοῦ σ, ὡς πεφάνθαι· τραχύνω Ἀ' παρ. τετραχύνθαι (Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 333.).

γ) εἰς τὸ γ'. Ἐνικ., ὡς πέφανται (Πλάτ. Πολιτ. Α. σελ. 350), παρῶξυνται (Δημοσθ. Φιλιπ. β'. σελ. 70, 14).

Οὕτως εὐρίσκεται ὅμως καὶ τὸ γ'. πληθ., σχηματιζόμενον (ὡς κέκρανται, Εὐρ. Ἰππ. 1255 ἐκ τοῦ κραίνω), ὅπου ἀποβάλλεται ἐν ν· τοῦτο ὅμως εἶναι σπανιώτατον διὰ τὴν σύμπτωσιν· διὰ τοῦτο προκρίνεται ἡ περιγραφή (ὡς λελυμασμένοι εἰσὶ, Δημοσθ.)

Σημ. ς'. Τὸ ν πρὸ τῶν ἀπὸ τοῦ μ ἀρχομένων καταλήξεων

α) τρέπεται εἰς μ, ὡς ἤσχυμμαι (ἐκ τοῦ αἰσχύω), ἔξήραμμαι (ἐκ τοῦ ξηραίνω)·

β) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον. τρέπεται εἰς σ, ὡς φαίνω, μαιίνω, μολύνω (φανῶ, μιανῶ, μολυνῶ) — πέφασμαι, μεμιάσμαι, μεμόλυσμαι.

γ) σπανιώτατα ἀποβάλλεται, μακροῦ μένοντος τοῦ πρὸ αὐτοῦ φωνήεντος, ὡς τετραχῦμένος, Ἀριστοτ. Ζώ. Γς. Δ. θ'.

Σημ. ζ. Ἡ παλαιὰ καὶ ἡ Αἰολικὴ γλῶσσα καὶ τούτων τῶν ῥημάτων τὸν Μέλλοντα καὶ τὸν ἄ. Ἀόρισον ἐσχημάτιζε διὰ τοῦ σ (ὅθεν κείρω ἔκερσα, Ὀμῆρ. καὶ τείρω τέρσω, Θεόκρ.) καὶ ῥήματά τινα (καὶ εἰς τῶν Ἀττικῶν αὐτῶν τὴν χρῆσιν) ἔχουσι τούτον μόνον τὸν σχηματισμὸν, ὡς κέλλω ἐκελσα (Ἀριστοφ.), φύρω φύρσω· βλ. καὶ Ἀνώμ. ΑΡΩ, ορνυμί, κυρέω,

Σημ. η. Ὁ Ἐνεργ. β. Ἀόρ. εἰς τὰ περισσότερα τῶν ῥημάτων τούτων εἶναι εὐχρηστος· καὶ ὅπου εὐρίσκονται καὶ οἱ δύο, οὗτος εἶναι συνήθης εἰς τοὺς Ποιητάς· οὕτως εἶναι σπανιώτερον τὸ, ἔκτεινον, παρά τὸ, ἔκτεινα. Τὸ ἐναντίον δὲ ὁ Παθ. ἄ. Ἀόρ., ὅταν φυλάτῃ τὸ πρὸ τοῦ θ σύμφωνον, συνήθως εἶναι ἴδιος τῶν Ποιητῶν μόνων· διὰ τοῦτο συνηθέστερος εἶναι τότε ὁ β. Ἀόρ., ὡς φαίνω ἐφάνην, σέλλω ἐσάλην, σφάλλω ἐσφάλλην, πείρω ἐπάρην. Τὸ δὲ αἴρω, καὶ ὅλα τὰ περισσοτέρας ἔχοντα συλλαβάς, ἔχουσι μόνον τὸν ἄ. Παθ. Ἀόρ., πλὴν τοῦ ἀγγέλλω, ὅθεν ἠγγέλθην καὶ ἠγγέλην.

Σημ. θ. Εἰς τὰ εἰς μω λήγοντα ῥήματα, ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τῶν περισσότερων συμφώνων προξενεῖ κακοφωνίαν, ὁ ἄ. Παρακ., καὶ οἱ ἐκ τούτου προερχόμενοι Χρόνοι, γίνονται ἐκ τινος εἰς ἑω θέματος (βλ. §. 4 θ. β.) ὡς νέμω, νενέμηκα, ἐνεμήθην, ἐκ τοῦ ΝΕΜΕΩ. Το αὐτὸ συμβαίνει δι' εὐφωνίαν καὶ εἰς τὰ, μένω, Παρακ. μεμένηκα. Ἄλλα ταῦτα καὶ ἄλλα μὲ ταῦτα ὅμοια ῥήματα μετὰ τῶν, κάμνω, τέμνω, δάκνω, ἀνήκουσιν εἰς τὰ Ἀνώμαλα, ὅπου καὶ πρέπει νὰ ζητῶνται.

§. 4 Α.

α. Οἱ μέχρι τοῦδε ἔκτεθέντες κανόνες διδάσκουσι μόνον τοὺς διαφοροὺς τρόπους, κατὰ τοὺς ὁποίους γίνονται οἱ Χρόνοι. Πῶς ὅμως σχηματίζεται ἕκαστον ῥήμα κατὰ μέρος, τοῦτο δὲν ἔμπορεῖ νὰ διορισθῇ κα-

γονικῶς, ἀλλ' εἶναι εἰς τὰ περισσότερα ἔργον τῆς μνή-
μης.

β'. Πρέπει λοιπὸν νὰ σημειώσῃς ἐκάστου ῥήμα-
τος τοὺς χρόνους καθ' ἓνα ἕκαστον, καὶ ἐξαιρέτως νὰ
παρατηρῆς ἂν εἶναι εἰς χρῆσιν ὁ Ἐνεργ. β'. Ἀ' ὄρ. καὶ
ὁ β'. Παρακ. καὶ ὁ Παθ. β'. Ἀ' ὄρ. Οἱ χρόνοι οὗτοι
εἶναι μὲν κατὰ τὸν σχηματισμὸν συγγενεῖς πρὸς ἀλ-
λήλους, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται (ὡς καὶ ἀνωτέρω
εἶπομεν) ὅτι τὸ ἓνα τούτων ἔχον ῥῆμα, ἔχει καὶ τοὺς
λοιποὺς. Μάλιστα εἶδομεν, ὅτι ὁ Ἐνεργ. καὶ Παθ. β'. Ἀ' ὄρ.
σπανιώτατα εὐρίσκονται ἐντάμα εἰς τὸ αὐτὸ ῥῆμα.

γ'. Ἐμπορεῖ δὲ νὰ ἐκληφθῇ ὡς κανὼν, ὅτι ὅλα τὰ
ῥημὰ ἢ περισσοτέρας συλλαβὰς ἔχοντα παράγωγα ῥη-
ματα εἰς ἄζω, ἰζω, αἰνω, ὑνω, εὖω, ὄω, ἄω, εἰω,
ἔχουσι μόνον ἄ. Ἐνεργ. καὶ Παθ. Ἀ' ὄρ. καὶ ἄ. Πα-
ρακ.

Τοιαῦτα εἶναι π. χ.

ἐορτάζω	ἐκ τοῦ ἐορτῆ,	νομίζω	ἐκ τοῦ νόμος,
σημαίνω	ἐκ τοῦ σῆμα,	εὐθύνω	ἐκ τοῦ εὐθύς,
παιδεύω	ἐκ τοῦ παῖς,	δουλόω	ἐκ τοῦ δούλος,
τιμάω	ἐκ τοῦ τιμή,	φιλέω	ἐκ τοῦ φίλος.

Σημ. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τῶν καταλήξεων τού-
των τινὲς εἰς ῥήματά τινα ἔγειναν ὄχι κατὰ παραγω-
γὴν, ἀλλὰ κατ' ἀπλὴν ἔκτασιν παλαιοῦ ἀπλουστέρου
σχηματισμοῦ (βλ. §. ΠΑ.) Ὅτι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ πα-
λαιοῦ σχηματισμοῦ κάμνουσι τότε β'. Ἀ' ὄρ., ἐδείχθη
ἀνωτέρω §. ΠΕ. Σ. γ'. δ'. Ὅλα λοιπὸν τὰ τοιαῦτα τὰτ-
τονται εἰς τὰ Ἀνώμαλα, ὡς ὀλισθαίνω ἐκ τοῦ ΟΛΙΣΘΩ,
(ὠλισθον), δαμάω ἐκ τοῦ ΔΕΜΩ (ἐδάμον) κ. τ. λ.
Καὶ τὰ εἰς ἄνω δὲ καταλήγοντα ῥήματα ἔγειναν ὅλα
κατὰ μόνην ἔκτασιν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνήκουσιν εἰς τὰ
Ἀνώμαλα.

§. 4β. Περί τῶν εἰς τὸς καὶ τέος ῥηματικῶν.

α. Ἐκτὸς τῶν Μετοχῶν ἐκάστου Χρόνου γίνονται ἐκόμη δύο ἐπίθετα ῥηματικά εἰς τὸς καὶ τέος.

β. Αὗται αἱ καταλήξεις προσκολλῶνται εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ῥήματος, ὅς τις κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας μεταβάλλεται, συµμεταβαλλομένου πολλακίς καὶ τοῦ φωνήεντος. Αὗται δὲ αἱ μεταβολαὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συµβαίνουσιν ἤδη καὶ εἰς τὸ γ. Ἐν. Πρόσ. τοῦ Παθ. Παρακειμένου (διὰ τὴν συµφωνίαν τῶν καταλήξεων καὶ τὸς, τέος)· καὶ διὰ τοῦτο παράγουσιν ἐκ τοῦ γ. Προσώπου ἐκείνου τὰ ῥηματικά ταῦτα ἐπίθετα (ὡς λέγω, λέλεκται, λεκτός). Ἐπειδὴ ὁμοίως ἄλλοτε, ὅτε ὁ Παθ. α. Ἀόριστος δὲν συµφωνεῖ μὲ τὸ Παθ. Παρακ. εἰς τὴν κυρίαν συλλαβὴν, ἐκεῖνα τὰ ῥηματικά ἀκολουθοῦσι τὸν Ἀόριστον, διὰ τοῦτο ἀσφαλές ἐστὶν εἶναι νὰ ἀποβλέπωμεν πάντοτε εἰς τοῦτον, τρέποντες τὸ θ εἰς τ καὶ τὰ, φθ, χθ, εἰς πτ, κτ. Ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν παραθέσει ἐντάμα καὶ τὸ γ. Πρόσ. τοῦ Παθ. Παρακ.

γ. Γίνεται λοιπὸν ἐκ τοῦ

πλέκω (πέπλεκται, ἐπλέχθην)	—	πλεκτός, πλεκτέος.
λέγω (λέλεκται, ἐλέχθην)	—	λεκτός.
γράφω (γέγραπται, ἐγράφθην)	—	γραπτός.
σρέφω (ἔσραπται, ἐσρέφθην)	—	σρεπτός.
φωράω (πεφώραται, ἐφωράθην)	—	φωρατέος.
φιλέω (πεφίληται, ἐφιλήθην)	—	φιλητέος.
αἰρέω (ἤρηται, ἤρέθην)	—	αἰρετός.

παύω (πέπαυται, ἐπαύσθη)	—	παυσέος.
ζέλλω (ἔσαλται, ἐσάλθη)	—	ζαλτέος.
τείνω (τέταται, ἐτάθη)	—	τατέος.
χέω (κέχυται, ἐχύθη)	—	χυτός.
πνέω (πέπνυται, ἐπνεύσθη)	—	πνευσός.

Σημειώσεις.

α. Τῶν ὀλίγων ἀπὸ τὸν ἤδη ἀποδοθέντα κανόνα ἐξαιρουμένων τὰ κυριώτερα εὐρίσκονται εἰς τὰ Ἀνώμαλα.

β. Παλαιὸς τις Ἰωνικὸς καὶ Ἀττικὸς σχηματισμὸς πολλῶν ῥηματικῶν εἰς τὸς ἀφίνει τὸ σ, ὡς θαυματὸς ἀντὶ θαυμασός, καὶ μάλισα εἰς τὰ σύνθετα, ὡς ἀδάματος, πάγκλαυτος κ. τ. λ.

γ. Τὰ εἰς τὸς, οἶον πλεχτός, σρεπτός, ποιητός, κατασκευασός, κυρίως εἶναι ἐπίθετα παθητικά· ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δὲ ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τοῦ δυνατοῦ, ὡς σρεπτός, ὄρατός, ἀκουσός, ὁ δυνάμενος δηλαδὴ νὰ σραφῆ, νὰ θεαθῆ, νὰ ἀκουσθῆ. Τὸ δὲ οὐδέτερον μετὰ τοῦ, ἐσί, ὡς „βιωτὸν ἐσί“, „τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἐσί“, (Ἡσιόδ. θ. 732) εἶναι ἀντὶ τοῦ, δυνατὸν βιώναι, τοῖς οὐ δυνατὸν ἐξιέναι.

δ. Τὰ δὲ εἰς τέος ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀναγκασίου, οἶον φιλητέος, δηλαδὴ τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις. Τὸ δὲ Οὐδέτερον μετὰ τοῦ, ἐσί, ὡς φιλητέον ἐσί, ἔχει τὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν τοῦ ῥήματος, ἀντὶ τοῦ δεῖ φιλεῖν. Βλ. Σύνταξ.

§. 4Γ. Περὶ τῶν Συζυγιῶν τῶν ῥημάτων, καὶ πρῶτον περὶ τῆς τῶν Βαρυτόνων

α. Αἱ Συζυγίαι τῶν ῥημάτων εἶναι τρεῖς· πρώτη ἢ τῶν Βαρυτόνων· δευτέρα, ἢ τῶν Περισπωμένων· καὶ τρίτη ἢ τῶν εἰς μι.

β. Βαρύτονον δὲ ῥῆμα ὀνομάζεται (S. E.) τὸ μὴ ἔχον τόνον εἰς τὴν λήγουσαν τοῦ Ἐνεσῶτος, πρὸς ἀντιδιασολὴν τῶν συναιρούντων τὰς δύο τελευταίας συλλαβάς, τὰ ὅποια διὰ τοῦτο λέγονται περισπώμενα. Περὶ τούτων, ὡς καὶ περὶ τῶν εἰς μι, θέλομεν πραγματευθῆ ἰδιαίτερος κατωτέρω.

γ. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ῥηθέντα θέλομεν συμπερίλαβει εἰς τὸ ἐπόμενον παράδειγμα ἑνὸς συνήθους βαρυτόνου ῥήματος, ὑποσημειοῦντες τὰ ἀναγκαζόμενα περὶ τε τοῦ τόνου καὶ τῶν Διαλέκτων. Εἰς τὸ τέλος δὲ θέλομεν παραθέσει καὶ δεῦτερον βαρύτονον ῥῆμα ἐκ τῆς τάξεως τῶν εἰς λ, μ, ν, ρ.

Σημ. Εἰς παράδειγμα λαμβάνομεν τὸ συνήθες τύπτω, παρισῶντες δι' αὐτοῦ ὅλα τὰ συμβαίνοντα εἰς τὰ διάφορα βαρύτονα ῥήματα, ἀν καὶ δὲν εἶναι εἰς χροῖαν ὅλα ὁμοῦ ὄχι μόνον εἰς τὸ τύπτω, ἀλλ' οὐδὲ εἰς καὶ ἐν ἄλλο ῥῆμα. Τὸν β. Ἐνεργ. καὶ Μέσ Μέλλουται ὅμως, ἐπειδὴ εἶναι πάντη ξένοι ἀπὸ ὅλα τὰ βαρύτονα ῥήματα, ὅσα δὲν λήγουσιν εἰς λ, μ, ν, ρ, δὲν τοὺς κατετάξαμεν ἐδῶ, ἀλλ' εἰς τὸ παράδειγμα τῶν εἰς λ, μ, ν, ρ (ἀγγέλλω).

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Ενεστώς.

	Ὀριστική.	Υποτακτική	Εὐκτική ἤ.
Ἐνικ.	ἀ. τύπτω	τύπτω	τύπτοιμι
	β'. τύπτεις	τύπτης	τύπτοις
	γ'. τύπτει	τύπτη	τύπτοι
Δυϊκ.	ἀ. —	—	—
	β'. τύπτετον	τύπτήτων	τύπτοίτων
	γ'. τύπτετον	τύπτητων	τύπτοίτην
Πληθ.	ἀ. τύπτομεν	τύπτομεν	τύπτοίμεν
	β'. τύπτετε	τύπτητε	τύπτοιτε
	γ'. τύπτουσι (ν)	τύπτωσι (ν)	τύπτοιεν

Ἀπαρέμφατος

τύπτειν -

Μετοχή.

τύπτων, τύπτουσα, τύπτον
(Γεν. τύπτοντος)

Προσακτική.

Ε'. β'. τύπτε

γ'. τυπτέτω

Δ. β'. τύπτετον

γ'. τυπτέτων

Π. β'. τύπτετε

γ'. τυπτέτωσαν, ἢ τυπ-
τόντων *).

*) Βλ. κατωτ. Σημ. Β. δ'.

Παρατατικός.

Ε'. ἐτυπτον, ἐτύπτες, ἐτυπτε (ν)

Δ. — ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην

Π. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἄτυπτον

Π α ρ α κ ε ἰ μ ἔ ν ο ς ἄ.

Ο ρ ἰ σ ι χ.	Υ' π ο τ α χ τ.	Εὐ χ τ.	Π ρ ο σ α χ τ ο
Ε. τέτυφα τέτυφας τέτυφε (ν)	τετύφω (τὰ λοιπὰ ὡς ὁ Ἐνεσῶς)	τετύφοιμι (ὡς ὁ Ἐνεσ.)	τέτυφε (ὡς ὁ Ἐνεσ.)
Δ. — τετύφατον τετύφατον			
Π. τετύφαμεν τετύφατε πετύφασι (ν)			
Α' παρέμφ. τετυφέναι	Μετοχή τετυφώς, τετυφύϊα, τετυφός* (Γεν. τετυφότης)		

Υ' π ε ρ σ υ ν τ ε λ ι κ ὁ ς ἄ.

Ε. ἐτετύφειν, ἐτετύφαις, ἐτετύφαι		
Δ. — — ἐτατύφειτον, ἐτατυφείτην		
Π. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν ἤ-ασαν.		

Π α ρ α κ ε ἰ μ ἔ ν ο ς β'.

Ο' ρ. τέτυπα	Υ' π. τετύπω	Εὐ χ τ. τετύποιμι	Π ρ ο σ. τέτυπε
Α' παρ. τετυπέναι	Μετοχ. τετυπώς	(ὅλα κλίγονται ὡς τὰ τοῦ ἄ. Παρακ.)	

Υ' π ε ρ σ υ ν τ ε λ ι κ ὁ ς β'.

ἐτετύπειν (ὡς ὁ ἄ. Υ'περσ.)

Μ έ λ λ ω ν ἄ.

Ο ρ ἰ σ ι.	Υ' π ο τ.	Εὐ χ τ.	Π ρ ο σ.
τύφω, -εις, -ει κ.τ.λ. ὡς ὁ Ἐνεσ.	λείπει	τύφοιμι, -οις -οι κ.τ.λ. ὡς ὁ Ἐνεσ.	λείπει
Α' παρ. τύφειν	Μετοχή τύφων, τύφουσα, τύφον (Γεν. τύφον- τος.)		

Α' ὀριστος ἄ.

Ὀρισικ. Ὑποτακτ. Ἐυκτικ. Προσακτ.

Ε'. ἔτυφα	τύφω	τύφαιμι *	τύφον
ἔτυφας	τύφης	τύφαις	τυφάτω
ἔτυφε (ν)	τύφη	τύφαι	
Δ. —	—	—	
ἔτύφατον	τύφητον	τύφαιτον	τύφατον
ἔτυφάτην	τύφητον	τυφαίτην	τυφάτων
Π. ἔτύφαμεν	τύφωμεν	τύφαιμεν	
ἔτύφατε	τύφητε	τύφατε	τύφατε
ἔτυφαν	τύφωσι (ν)	τύφαιεν	τυφάτωσαν ἢ τυφάντων.

Α' παρ.

Μετοχ.

τύφαι | τύφας, τύφᾶσα, τύφαν (Γεν. τύφαντος).

*) Ἀντὶ τούτου τοῦ ἄ. Ἀόριστου τῆς Ἐυκτικῆς ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τοπικὸς σχηματισμὸς εἰς εἰα (τύφαια, ας, ε), τοῦ ὁποίου εἶναι εὐχρηστοὶ εἰς τὴν ἀττικὴν γλῶσσαν αἱ ἐπέμειναι τρεῖς καταλήξεις,

β'. Ἐνικ. τύφαιας, ἀντὶ, τύφαις

γ'. Ἐνικ. τύφαιε (ν) ἀντὶ, τύφαι

γ'. Πληθ. τύφαιαν, ἀντὶ, τύφαιεν

Μέλλων β.

(Βλ. εἰς παράδειγμα, ἀγγέλλω.)

Α' ὀριστος β.

Ὀρισ.

Ὑποτ.

Ἐυκτικ.

Προσακτ.

τύπων
(ὡς ὁ Πα-
ρατατικὸς)

τύπω

τύποιμι

τύπε

τὰ τρία ταῦτα κλίνονται ὡς ὁ Ἐνεσῶς).

Α' παρ.
τυπεῖν

Μετοχ. ἡ.

τυπῶν, τυποῦσα, τυπόν. (Γεν. τυπόντος).

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Ενεστώς.

Οριστικ.	Υποτ.	Ευχτικ.	Προσαχτ.
Εν. τύπτομαι	τύπτωμαι	τυπτοίμην	
τύπτη, ἦει*)	τύπτη	τύπτοιο	τύπτου
τύπτεται	τύπτηται	τύπτοιτο	τυπτέσθω
Δ. τυπτόμεθον	τυπτώμεθον	τυπτοίμεθον	
τύπτεσθον	τύπτησθον	τύπτοισθον	τύπτεσθον
τύπτεσθον	τύπτησθον	τυπτοίσθην	τυπτέσθων
Π. τυπτόμεθα	τυπτώμεθα	τυπτοίμεθα	
τύπτεσθε	τύπτησθε	τύπτοισθε	τύπτεσθε
τύπτονται	τύπτωνται	τύπτοιντο	τυπτέσθωσαν ἢ τυπτέσθων

Α' παρ.
τύπτεσθαι

Μετοχ.
τυπτόμενος -η -ον.

*) Βλ. κατωτ. Σημ. Γ. γ.

Παρατατικός.

Ε. έτυπτόμην,	έτύπτου,	έτύπτετο
Δ. έτυπτόμεθον,	έτύπτεσθον,	έτυπτέσθην
Π. έτυπτόμεθα,	έτύπτεσθε,	έτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Οριστικ.	Υποτ.	Ευχτ.	Προσαχτ.
Ε. τέτυμμαι	τετυμμένος	τετυμμένος	
τέτυφαι	ἴστω	εἶην	τέτυφο
τέτυπται	(βλ. κατωτ. τὸ, Εἶμι)		τετύφθω
Δ. τετύμμεθον			
τέτυφθον		Α' παρ.	τέτυφθον
τέτυφθον		τετύφθαι	τετύφθων
Π. τετύμμεθα		Μετοχ.	
τέτυφθε			τέτυφθε
τετυμμένοι	τετυμμένος -η -ον		τετύφθωσαν, ἢ τετύφθων.
εἰσὶ.			

Υ' Περσυντελικός.

Ε. ἐτέτυμην, ἐτέτυφο, ἐτέτυπτο
 Δ. ἐτέτυμμεθον, ἐτέτυφον, ἐτέτυφθην
 Π. ἐτέτυμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Μέλλωνά.

Ορισικ.	Υποταχτ.	Ευχτικ.	Προσαχτ.
τυφθήσομαι	λείπει.	τυφθησοίμην	λείπει.
τυφθήσῃ, ἢ εἰ		τυφθήσοιο	
τυφθήσεται		τυφθήσοιτο	
κ. τ. λ.		κ. τ. λ.	
ὡς ὁ Ένες.		ὡς ὁ Ένες.	

Μετοχή.

Α' παρ. τυφθήσεσθαι | τυφθησόμενος -η -ον.

Α' όριστός ά.

Ορισ.	Υποτ.	Ευχτ.	Προσαχτ.
Ε. ἐτύφθην	τυφθῶ	τυφθείην	τύφθητι
ἐτύφθης	τυφθῆς	τυφθείης	τυφθήτω
ἐτύφθη	τυφθῆ	τυφθείη	
Δ. —	—	—	
ἐτύφθητον	τυφθῆτον	τυφθείητον	τύφθητων
ἐτυφθήτην	τυφθῆτην	τυφθείητην	
Π. ἐτύφθημεν	τυφθῶμεν	τυφθείημεν*)	
ἐτύφθητε	τυφθῆτε	τυφθείητε	τύφθητε
ἐτύφθησαν	τυφθῶσι (ν)	(τυφθείησαν)	τυφθήτωσαν

Μετοχή.

Α' παρ. τυφθῆναι | τυφθείς, τυφθείσα, τυφθέν.
 (Γέν. τυφθέντος).

*) Ο' Πληθυντικός αριθμός ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον (τὸ δὲ γ' Πρόσωπον πάντοτε) συντέμνεται οὕτως.

τυφθειμεν, ἀντί, τυφθείημεν
 τυφθεῖτε, ἀντί, τυφθείητε
 τυφθειέν, ἀντί, τυφθείησαν.

ΜΈΛΛΩΝ Β.

Ορίσιχ. τυπήσομαι (ὡς ὁ Ἐνεσ.)	Υ'ποτ. λείπει.	Ε'υκτικ. τυπησοίμην (ὡς ὁ Ἐνεσ.)	Προσακτ. λείπει.
Α'παρ. τυπήσεσθαι	Μετοχῆ. τυπησόμενος -η, -ον.		

Α'ΟΡΙΣΤΟΣ Β.

Ορίσιχ. ἐτύπην (κλίνονται ὅλα ὡς ὁ Ἄ. Α'όρισος)	Υ'ποτ. τυπῶ	Ε'υκτικ. τυπέην	Προσακτ. τύπηθι τοπήτω κ.τ.λ.
Α'παρ. τυπῆναι	Μετοχῆ. τυπεῖς, τυπέσα, τυπέν. (Γ. τυπέντος)		

ΜΈΛΛΩΝ Γ.

Ορίσιχ. τετύφομαι (ὡς ὁ Ἐνεσ.)	Υ'ποτ. λείπει.	Ε'υκτικ. τετυφοίμην (ὡς ὁ Ἐνεσ.)	Προσακτ. λείπει.
Α'παρ. τετύψεσθαι	Μετοχῆ. τετυφόμενος -η -ον.		

ΜΕΣΟΝ

Ο' Ἐνεσ. καὶ Παρατ., Παρακ. καὶ Υ'περσυντ. εἶναι οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Παθητικούς.

ΜΈΛΛΩΝ Ἀ.

Ορίσιχ. τύφομαι (ὡς ὁ Παθ. Ἐνεσῶς)	Υ'ποτ. λείπει.	Ε'υκτικ. τυφοίμην (ὡς ὁ Παθ. Ἐνεσῶς)	Προσακτ. λείπει.
Α'παρ. τύψεσθαι	Μετοχῆ. τυφόμενος -η -ον.		

Α' ὀριστος ἄ.

Ὀρισιχ.	Ὶποτ.	Εὐκτιχ.	Προσαχτ.
Ε' ἄτυφάμην	τύφωμαι	τυφαίμην	τύφαι
ἔτύψω	τύψη	τύψαιο	τύψαι
ἔτύψατο	τύψηται	τύψαιτο	τυψάσθω
Δ. ἔτυφάμεθον	τυφώμεθον	τυφαίμεθον	τύφασθον
ἔτύψασθον	τύψησθον	τύψαισθον	τυψάσθων
ἔτυψάσθην	τύψησθον	τυφαίσθην	τυψάσθων
Π. ἔτυφάμεθα	τυφώμεθα	τυφαίμεθα	τύφασθε
ἔτύψασθε	τύψησθε	τύψαισθε	τυψάσθωσαν
ἔτύψαντο	τύψωνται	τύψαιντο	ἢ τυψάσθων.
Α' παρ. τύφασθαι	Μετοχῆ. τυφόμενος -η -ον.		

Μέλλων β.

(βλ εἰς παράδειγμα, ἀγγέλλω.)

Α' ὀριστος β.

Ὀρις.	Ὶποτ.	Εὐκτ.	Προσαχτ.
ἄτυπόμην	τύπωμαι	τυποίμην	τυποῦ
(ὡς ὁ Παθ. Παρατατ.)	(ὡς ὁ Παθ. Εὐκτ.)		τυπέσθω
			τύπεσθον
			τυπέσθων.
Α' παρ. τυπέσθαι	Μετοχῆ. τυπόμενος -η -ον.		τύπεσθε
			τυπέσθωσαν
			ἢ τυπέσθων.

Ἐπίθετα ῥηματικά.

(§. 4B.)

τυπίος ὁ τυπτός.

Σ η μ ε ι ώ σ ε ι ς .

Α'. Περὶ τοῦ τόνου.

α. Τὰ μὲν δισύλλαβα ῥήματα ἔχουσι τὸν τόνον πάντοτε εἰς τὴν παραλήγουσαν: ὡς τύπτω, τύπτε, φεῦγε· τὰ δὲ τρεῖς ἢ περισσοτέρας ἔχοντα συλλαβὰς, ὅσας τις το συγχωρεῖ ἢ λήγουσα, ἔχουσι αὐτὸν εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, τύπτομεν, τύπτομαι, τύπτουσι, τετύρασι, ἔτυφα, φύλαξαι, φύλαττε (Προσαχτ.) Διὰ τοῦτο καὶ τὰ δισύλλαβα εἰς τὴν σύνθεσιν μεταβιβάζουσι τὸν τόνον εἰς τὴν Πρόθεσιν (ὅταν δὲν ἐμποδιζῆ ἢ λήγουσα), ὡς φέρε, φεῦγε, πρόσφερε, ἀπόφευγε.

β. Ὅταν ἢ τοῦ τόνου ἔχουσα αὔξεις ἀποβληθῆ, ὁ τόνος τότε εἰς μὲν τὰ ἀπλᾶ μετατίθεται εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην συλλαβὴν (καὶ μάλιστα ὅταν τὸ φωνῆεν αὐτῆς ἦναι μακρὸν, ἢ τὸ ῥῆμα ἦναι μονοσύλλαβον, τίθεται περισπωμένη), ὡς ἔβαλε, ἔφευγε, ἔβη — βάλε, φεῦγε, βῆ· ἐπὶ δὲ συνθέτων, εἰς τὴν Πρόθεσιν, ὡς ἐνέβαλε, προσέβη — ἔμβαλε, πρόσβη.

γ. Ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὸν κανόνα, κατὰ τὸ φαινόμενον μὲν, τὰ ἐκ συναίρεσεως γινόμενα, οἷον

α) ἡ χρονικὴ αὔξεις, ὅπου ἡ αὔξεις ε συναίρεται μετὰ τοῦ φωνήεντος τοῦ ῥήματος (. ΟΕ. α.), ὡς ἀναπτω ἀνηπτου (καὶ ὄχι ἀνηπτου), καὶ προσήκω προσῆκε· ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ, ἀπείργω, τὸ μὲν β. τοῦ Προσαχτ. ἀπείργε, τὸ δὲ γ. τοῦ Παραχτ. ἀπ ε ἰ ρ γ ε.

β) ὁ περισπώμενος Μέλλων (Σ. ΠΔ. ζ. ἦ.), καὶ ὁ Παθ. Α' ὄρ. τῆς Ὑποταχτικῆς, τυφθῶ, τυπῶ.

δ. Ἀληθῶς δὲ ἐξαιροῦνται

α) ὁ β. Ἀόριστος, ὅστις μεταβιβάζει τὸν τόνον εἰς τὴν κατάληξιν,

α. εἰς τὸ Ἀπαρ. καὶ Μετοχ. καὶ Μέσ. Ἀπαρ. τυπῶ, τυπῶν, τυπέσθαι.

β. εἰς τὰ Ἐνικὰ τῆς Προσακτ. τοῦ Μέσου, ὡς ἐπὶ τὸ πλείον, οἶον γενοῦ, λαθοῦ · διότι εἰς τὰ Πληθ. εἶναι, γένεσθε, λάθεσθε

γ. εἰς τὸν Ἐνικ. τῆς Προσακτ. τοῦ Ἐνεργ. εἰς μόνα τὰ ἕξει, εἰπέ *) ἐλθὰ, εὔρέ, καὶ (εἰς τοὺς δοκίμους Ἀττικοὺς) λαβὲ, ἰδέ. Τὰ δὲ σύνθετα Προσακτ. ἀκολουθοῦσι πάλιν τὸν γενικὸν κανόνα, ἐπιλάθου, ἀπελθε, εἴσιδε.

β) ὁ Παθ. Παρακ. τοῦ Ἀπαρεμφ. καὶ τῆς Μετοχ., π. χ. τετύφθαι, πεφιλησθαι · τετυμμένος, πεφιλημένος, τὰ ὅποια πάντοτε ἔχουσι εἰς τὴν παραλήγουσαν τὸν τόνον.

γ) ὅλα τὰ εἰς ναι Ἀπαρέμφατα (πλὴν τῶν εἰς μεναι, Σημ. Ε. Ὅ.), ὡς τετυφέναι, τυφθῆναι, τυπῆναι, τὰ ὅποια καὶ αὐτὰ ἔχουσι πάντοτε εἰς τὴν παραλήγουσαν τὸν τόνον.

δ) Ὅ εἰς αἰ Ἐνεργ. ἁ. Ἀόρ. τῆς Ἀπαρεμφ., καὶ τὰ εἰς οἰ καὶ αἰ γ. πρόσ. τῆς Ἐυκτικ. τοῦ Ἐνεργ. λαττοῦσι, καὶ πολλὰς ἔχοντα συλλαβὰς, πάντοτε τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν, ὡς Ἀπαρ. φυλάξαι, φιλήσαι · γ. Ἐυκτ. φυλάττοι, φυλάξαι, φιλήσαι.

ε) Ὅλοι αἰ εἰς ὡς καὶ εἰς Μετοχαὶ ἔχουσι ὀξεῖαν εἰς τὴν λήγουσαν, τετυφῶς, τυφθεῖς, τυπεῖς. Οὕτω καὶ τῆς εἰς μι Συζυγίας τὰ εἰς ας, εἰς, ους.

ς. Ὅπου ἔχει τὸν τόνον τὸ ἄρσενικὸν τῆς Μετοχῆς, ἐκεῖ φυλάττουσι αὐτὸν καὶ τὰ ἄλλα δύο Γένη, φυλάττων, φυλάττουσα, φυλάττου· τιμήσων, τιμήσουσα, τιμήσον· τετυφῶς, τετυφύια, τετυφός.

Β. Περὶ τινῶν Ἰωνισμῶν καὶ Ἀττικισμῶν

ἁ. Οἱ Ἰωνες σχηματίζουσι τῆς Ὀρισικῆς τὸν Παρατατικὸν καὶ τοὺς δύο Ἀόριστους τῆς Ἐνεργ. πολ-

*) Τοῦτο μόνον ἔχει καὶ Προσακτ., ἁ. Ἀόρ. εἰπὸν.

λάκις εἰς - σκον, καὶ τῆς Παθ. εἰς - σκόμην, κλίνοντες ὅλους τοὺς χρόνους τούτους, ὡς τὸν Παρατατικόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς χωρὶς ἀυξήσεως,

τύπτεσκον, τυπτεσκόμην, ἀντὶ ἔτυπτον - ὄμην
 τύφασκον, τυφασκόμην, ἀντὶ ἔτυφα - ἄμην
 τύπεσκον, τυπεσκόμην, ἀντὶ ἔτυπον - ὄμην.

Τοιοῦτοι τινὲς Παρατ. τῶν Ἐποποιῶν ἀντὶ ελαμβάνουσιν α, ὡς ῥίπτασκον, κρύπτασχε, ροίζασχε· οὕτω καὶ ἀνασσειάσχε, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλ. 403.

β. Τὸν α. καὶ β'. Ἐναργ. Ὑπερσυντελ. ἐσχηματίζον οἱ Ἴωνες κατὰ μὲν τὸ α. Πρόσωπ. εἰς εα, κατὰ δὲ τὸ γ. εἰς εε ἢ εεν (ἐτετύφεα, ἐτετύφεε ἢ — εεμ). Ἐκ τούτου ἔγεινε κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὸς σχηματισμὸς, τοῦ μὲν α. Πρόσωπ. εἰς η (ἐκ τοῦ εα), ὡς ἐπεπόνθη ἀντὶ ἐπεπόνθειν*). Τοῦ γ. ὁμῶς εἰς ειν (ἐκ τοῦ εεν), ὡς πεποιθεῖν ἀντὶ ἐπεποιθεῖ. Ἀλλὰ τὸ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τούτου, ὡς καὶ τὸ περὶ τοῦ β'. καὶ γ. Πρόσωπ. εἰς ης καὶ η (ἀντὶ εἰς καὶ εἰ) ἐκτὸς τοῦ Ὑπερσυντελ. (βλ. κατωτ. οἶδα §. 4Z. Γ.) σπρίζεται εἰς ὀλίγα τινὰ παραδείγματα, καὶ εἰς τὰς μὴ ἰκακῶς ὠρισμένας πῶν παλαιῶν Γραμματικῶν σημειώσεις.

γ. Ἀντὶ τοῦ εἰς οἰμι Ἐυκτ. εἶναι καὶ ἄλλος σχηματισμὸς εἰς οἶν, οἶης, οἶη. Πλ. οἶημεν, οἶητε, οἶησαν, ὀνομαζόμενος Ἀττικὸς· εὐρίσκεται ὁμῶς κυρίως μόνον εἰς τὰ περισπώμενα ῥήματα, καὶ ἐπομένως καὶ εἰς τὸν β'. Μέλλοντα, ἐροῖη ἀντὶ ἐροῖ, ἐκ τοῦ Μέλλ. ἐρῶ, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. γ. I, II. φανοῖην, Σοφοκλ. Αἴ. 313. Εὐρίσκεται δὲ καὶ εἰς τὰ Βαρύτονα, ἀλλὰ κατὰ τὸν Παρακ. μόνον, ὡς πεφευγοῖην, ἐλληυθοῖην.

δ. Ὁ εἰς ντων καὶ Παθ. σθων τοῦ γ. Πληθ. τῆς Προσαχτικῆς σχηματισμὸς ὀνομάζεται Ἀττικὸς· ἔχου-

*) Εὐσαθ. εἰς Ὁδ. Ψ, 220 (ἐκδ. Βασιλ. 813.) Βλ. καὶ Βρούγα. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 650, καὶ Ἀχαρν. 10.

σιν ὅμως αὐτὸν καὶ ἄλλαι διάλεκτοι. Οὗτος εἰς τὸ Ἐνεργ. εἶναι πάντοτε ὅμοιος μὲ τὴν Πληθ. Γεν. τῆς Μετοχῆς τοῦ αὐτοῦ χρόνου, πλὴν τοῦ Παρακειμένου.

Γ'. Περὶ τοῦ Παθ. β'. Ἐνικ. Προσώπ.

α. Ἡ ἀρχικὴ κατάληξις τοῦ Παθ β'. Προσ. σαι καὶ σο (S. OZ πιν.) ἐφυλάχθη μόνον εἰς Παρακ. καὶ Ἰπερσ. καὶ εἰς τὰ εἰς μι ῥήματα. Τὰ δὲ τῶν ἄλλων χρόνων, ὡς τύπτεσαι, ἐτύπτεσο, ἐτύψασο, τύπτησαι, ἦσαν ἴδια διαλέκτων ἀνεπεξεργάσων *).

β. Οἱ Ἴωνες ἀπέβαλλον τὸ σ τοῦ παλαιοῦ τούτου σχηματισμοῦ, σχηματίζοντες εἰς εαι, ηαι, εο, αο, τὰ ὅποια ἢ συνήθως γλῶσσα συναίρει εἰς η, ου, ω, οἶον

	Ἴων.	Κοιν.	Ἴων.	Κοιν.	
β. Πρὸς. Ἐν. Ὁρ.	τύπτεαι	τύπτη	Πρὸς. τύπτεο	τύπτου	
—	Υπ.	τύπτηαι	τύπτη	Παρατ. ἐτύπτεο	ἐτύπτου

Μέσ. Ἀόρ. α. Ἴων. ἐτύψασο. Κοιν. ἐτύψω.

Ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ οἰσο ἔγεινεν οἰο, τὸ ὅποιον καὶ κοινῶς ἔμεινεν, μὴ δυνάμενον νὰ συναίρηθῃ. Εἰς τὸν Παρακ. καὶ Ἰπερσ. ὅμως οὐδέποτε ἀποβάλλεται τὸ σ. (Περὶ τοῦ, ἔσσο βλ. Ἀνώμ. σεύω.)

γ. Οἱ Ἀττικοὶ συνήρουν τὸ εαι ὄχι εἰς η, ἀλλ' εἰς ει. Οὗτος ὁ σχηματισμὸς (ὅστις ἐτέθη καὶ εἰς τὸ παράδειγμα πανταχοῦ) εὐρίσχεται συχνὰ εἰς τοὺς γνησίουσ Ἀττικοὺσ συγγραφεῖσ καὶ εἰς τὰ ῥήματα, βούλομαι, οἶομαι, καὶ Μέλλ. ὄψομαι (βλ. Ἀνώμ. ὄράω), σχηματίζεται τὸ β'. Πρόσωπ. κατὰ τοῦτον μόνον τοῦ τρόπου, βούλει, οἶει, ὄφει, οὕτως ὡσε τὰ, βούλη, οἶη, εἶναι μόνον Ὑποτακτ.

*) Εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν συνέβαινε τοῦτα συχνότατα, ὡς φαίνεται εἰς τὸν Παθ. Ἐνεσ. τῶν περισπωμένων, ὡς (εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην) καυχᾶσαι ἀντὶ καυχᾶ. Βλ. Μοίριδ. Δέξ. ἀκροῦ.

δ. Οἱ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες ἀντὶ εο ἢ ου ἔχουσι ^{εὐ}
(ἐτύπτει, Παρατ. τύπτει Προς.), βλ. §. Κ. Σημ. ε. Οἱ δὲ
Ἐποιοὶ τρέπουσι τὸ ε τῆς Προςακτ. εἰς ει, ὡς μελίσ-
σειο ἀντὶ μελίσσο.

Δ. Περὶ τοῦ εἰς αται, ἀτο Ἰωνικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ
γ'. Παθ. Πληθ. Προς.

α. Εἰς τὸ Παθ. γ'. Πληθ. Πρόσωπον τῆς Ὀρίσ.
καὶ Ἐυκτ. (ὄχι ὅμως καὶ τῆς Ὑποτακτικῆς) τρέπου-
σιν οἱ Ἴωνες τὸ ν εἰς α, π. χ.

Εὐκτ. τυπτοῖατο ἀντὶ τύπτοινα

Παρακ. πεπαύαται ἀντὶ πέπαινανται

— κεκλίεται ἀντὶ κέκλινται.

τοῦτο κάμνουσιν ἐνίοτε καὶ οἱ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ ^{δὲ}
τὸ μέτρον. (βλ. καὶ κατωτ. εἰς τὰ εἰς εῶ καὶ ἄω.)

β. Καὶ ἡ κατάληξις οὕτω τρέπεται ἀπὸ τοῦ
Ἴωνας ἐνίοτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μεταβαλλομέ-
νου καὶ τοῦ ο εἰς ει, ὡς ἐβουλέατο ἀντὶ ἐβούλοντο. Τὸ
δὲ οὔνται (τύπτονται, τύφονται κ. τ. λ.) μένει πάντοτε
ἀμετάβλητον.

γ. Τὸ Παθ. Πληθ. γ'. Προς. τοῦ Παρακ. καὶ Ὑπερσ.
δύναται διὰ τοῦ Ἰωνισμοῦ τούτου νὰ σχηματισθῆ καὶ
ὁπότε ὁ χαρακτήρ τοῦ ῥήματος εἶναι σύμφωνος
(βλ. §. ΠΖ. β.) ὡς

τετύφαται ἀντὶ — φνται

ἐτετάχατο ἀντὶ — χντο

ἐσάλκαται ἀντὶ — λνται

ἐκ τοῦ, τύπτω, τάπτω, σέλλω, κ. τ. λ. Οὗτος ὁ σχη-
ματισμὸς ἐνίοτε εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς
ὡς Πλάτ. Θουκυδ. Τοιοῦτα εἶναι καὶ τὸ, ἀπίκαται (Ἰων.
ἀντὶ ἀφίκαται. βλ. Ἀνώμ. ἰκνέομαι), τὸ ὁποῖον ὁμοίως
ἐφύλαπτεν ἄτρεξον τὸν χαρακτήρα τοῦ ῥήματος.

δ. Ἀντὶ δὲ τοῦ πρὸ τῶν ντο, νται, ἀποβληθέν-
τος σ εἰσάγονται τότε τὰ διὰ γλώσσης προφερόμενα
π. χ.

γ'. Πληθ. ἐρπρέδαται (Ὅμηρ.) ἀντί ἐρπρένται
 (ὅπου συνεσάλη ἢ δίφθογγος διὰ τὴν Ἀττικὴν ἀναδί-
 πλωσιν, §. ΟΕ. ζ.). ἀντειςάγεται δὲ καὶ τὸ εἰς τὸ
 ζ λανθάνον δ, ὡς ἐσκαυάδαται, καχωρίδαται ἐκ τοῦ
 σκευάζω, χωρίζω.

ε. Εἰς τὰς ἐκδόσεις τοῦ Ὀμήρου εὐρίσκεται τοιοῦ-
 τος σχηματισμὸς καὶ εἰς ῥήματα μῆτε δ μῆτε ζ ἔχον-
 τα εἰς τὸν Ἐνεσῶτα (ὡς Ἴλ. ρ, 637. ἀκηχέδαται ἐκ
 τοῦ ἀκήχεμαι, βλ. Ἀνώμ. ΑΧΩ. καὶ Ὀδυσ. η, 86.
 ἐηλλάδατο ἐκ τοῦ ἐλάω, ἐλήλαμαι). Ἐκ τούτων ὅμως
 τὸ, ἐρράδαται (ἐκ τοῦ ραίνω, ἐρράσμαι. §. ι. Σ. ε. β.)
 δύναται νὰ παραχθῇ καὶ ἀπὸ τοῦ ράζω, ὅθεν παρ.
 Ὀμήρ. τὸ, ράσσατε. Τὰ δὲ ἄλλα δὲν εἶναι πάντῃ ἀσφα-
 λῆ καὶ ἀναμφίβολα πρὸς γραμματικὴν χρῆσιν.

Ε. Ἀνάμικτα.

α. Ἀνεπεξέργασοι τινες Διάλεκτοι, καὶ ἐξαιρέτως
 ἡ Ἀλεξανδρινὴ (§. Α. Σημ. ι.) τὸ γ'. Πληθ. Πρόσωπ.
 ὅλων τῶν Ἰσορξῶν χρόνων καὶ τῆς Εὐκτ. ἐσχημάτιζον
 διὰ τοῦ σαν. Ἐντεῦθεν τὰ εἰς τὴν Μετάφρασιν τῆς
 Παλαιᾶς Διαθήκης συνηθέσατα, ἐφαίνοσαν, ἐφυγosan,
 ἐδολιοῦσαν, λείποισαν, (ἀντί ἐφανον, ἐφυγον, ἐδο-
 λίουν, λείποιεν) κ. τ. λ.

β. Οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ποιηταὶ δὲ, τὸ ἐναντίον,
 ἀποβάλλουσι ἐνίοτε τὸ σαν τῆς ὁμαλῆς κλίσεως, καὶ
 σχηματίζουσι τὸ γ'. Πληθ. Πρόσ. τοῦ Παθ. Ἀ'ορ. εἰς
 αν, ὡς

ἐτυφθεν, ἐτυπεν ἀντί - ησαν.

σπανιώτατα δὲ εἰς ην (ὡς γ'. Πληθ. μιάνθην, Ἴλ. δ,
 146). Τὰ λοιπὰ τῶν τοιαύτων ἀνήκουσιν εἰς τὰ εἰς μι.

γ. Αἱ ῥηθεῖσαι (α) ἀνεπεξέργασοι Διάλεκτοι καὶ
 τὰ εἰς ἀσιγ. Πληθ. Πρόσ. τοῦ Παρακ. ἐσχημάτιζον εἰς
 αυ, ὅθεν τὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐγνωκαν, εἴρηκαν
 καὶ βατραχομ. 178. ἔοργαν.

δ. Τὸ γ' Πληθ. Πρόσ. τῶν Ἀρχικῶν Χρόνων ἀντί

σι ἢ σιν εἰς τὴν Δωρικὴν Διάλεκτον ἔχει ὕτι (βλ. §. ΟΖ. Σημ. γ'),

τύπτοντι, τετύφαντι ἀντὶ τύπτουσι τετύφασι
 Ὑποταχτ. τύπτωντι ἀντὶ τύπτωσι
 Μέλλ. β'. μενέοντι μενεῦντι ἀντὶ (μενέουσι) μενεῦν
 νοῦσι.

Ταῦτα δὲ λαμβάνουσι τὸ ἐφελκυστικὸν υ. Ἄλλος Δωρικὸς σχηματισμὸς εἶναι

τύπτοιαι ἀντὶ τύπτουαι

ε. Καὶ εἰς τὴν μετοχικὴν δὲ κατάληξιν οὐσα καὶ αἰς, ἄσα, τὸ μακρὸν φωνῆεν προῆλθεν ἐκ τῆς ἀποβούτης (§. ΟΖ. Σημ. γ') τοῦ ν ἢ ντ (τὸ ὁποῖον γνωρίζεται εἰς τὴν Γενικὴν τοῦ ἄρσεικου). Μεταχειρίζονται οἱ Δωριεῖς ἐδῶ ἀντὶ τούτου πάντοτε οἰ καὶ αἰ,

τύπτοιαι ἀντὶ τύπτουαι
 λαβοῖαι ἀντὶ λαβοῦαι
 τύφαιαι ἀντὶ τύφασαι, ἄσαι.

ς. Οἱ Ἐποιοὶ τὸ εἰς τὰς πλαγίας Πτώσεις τῆς Μετ. τοῦ Παρακ. τὸν τόνον ἔχοντα, προφέρουσι μακρῶς ὡς τετριγῶτας ἀντὶ - ὄτας. Κατὰ τινὰ δὲ Δωρικὴν Διάλεκτον ὅλη ἡ τοῦ Παρακ. Μετοχὴ σχηματίζεται εἰς ὦν, οἶτος, οἶον πεφρίκοιτας παρὰ Πινδ. ἀντὶ πεφρίκοτάς.

ζ. Οἱ Δωριεῖς μεταχειρίσθησαν τὸ ἴδιον ἄ καὶ εἰς τὴν κατάληξιν, ἐτυπτόμαν, ἐτετύμμαν, τυπτοίμαν κ. τ. λ. ἀντὶ - μιν· καὶ (εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους) εἰς τὴν κατάληξιν τοῦ Παθ. Ἀορ., ὡς ἐτύπαν (Θεόφρ. δ, 53).

η. Τὸ εἰς μὲν ἄ. Πληθ. Πρόσ. τοῦ Ἐνεργ. Δωρικῶς κῶς προφέρεται μεσ (τύπτομες, ἐτύφαμες) καὶ εἰς τὸ ἄ Πληθ. καὶ Δυϊκ. Πρόσ. τοῦ Παθ. εἰς μεθα, μεθού, παρενθέτουσιν οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ποιηταὶ σ, τυπτόμεσθα, τυπτόμεσθον.

θ. Τὰ εἰς εἰν καὶ ναι Ἀπαρ. κατὰ τὴν παλαιάν

γλῶσσαν καὶ τὰς Διαλέκτους ἐσχηματίζοντο εἰς μὲν καὶ μὲναι, ὡς

τυπτέμεν	τυπτέμεναι	—	ἀντὶ τύπτειν
τετυφέμεν	-έμεναι	—	ἀντὶ τετυφέναι
τυπῆμεν,	τυπῆμεναι	—	ἀντὶ τυπῆναι.

(βλ. καὶ κατωτ. εἰς τὰ Περισπώμενα καὶ εἰς μι ῥήματα).

ι. Ἰδίως δὲ οἱ Δωριεῖς τὰ εἰς εἰν Ἀ' παρ. σχηματίζουσιν εἰς εν ἢ ην, ὡς μερίσδεν, εὔδεν, αἰίδεν ἀντὶ μερίσκειν, εὔδειν, αἰίδειν· καὶ Ἀ' ὀρ. β'. ἀγαγέν ἀντὶ ἀγαγεῖν. — χαίρην ἀντὶ χαίρειν. (ἡ δὲ γραφή, χαίρην, ἀποδοχιμάζεται).

ιά. Οἱ αὐτοὶ ἔτι τὸ εἰς τοῦ β'. Προσ. τοῦ Ἐνεσ. σχηματίζουσιν εἰς ες, ὡς ἀμέλγες ἀντὶ ἀμέλγεις, Θεόκρ.

ιβ. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν τὸ β'. Πρόσωπον τοῦ Ἐνεργ. ἀντὶ σ εἶχε τὴν συλλαβὴν σθα, ἥτις εἰς μὲν τὸν Ὄμηρον καὶ τοὺς ἄλλους Ποιητὰς εὐρίσκεται συχνὰ εἰς τὴν Ὑποτακτ., καὶ σπανιώτερον εἰς τὴν Εὐκτ., ὡς ἐθέλησθα ἀντὶ ἐθέλης, κλαίοισθα ἀντὶ κλαίοις· εἰς δὲ τὴν κοινὴν γλῶσσαν διεσώθη μόνον εἰς Ἀνώμαλά τινα (βλ. κατωτ. εἰμί, φημί, οἶδα).

ιγ. Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην γλῶσσαν αἱ τρεῖς ληκτικαὶ συλλαβαί, τὰς ὁποίας ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἰδιωτισμοὺς τῆς εἰς μι Συζυγίας (ἀ. Ἐνικ. μι, γ. Ἐνικ. σι, προσακτ. θι), πιθανώτατα ἦσαν ἴδιαι καθόλου παντὸς ῥήματος. Διὰ τοῦτο λήγει εἰς θι ὄχι μόνον ὁ Παθ. Ἀ' ὀρ. τῆς Πρόσακτικῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ συγκοπὴν Παρακείμενος (δ. Πς. Σημ. ζ', γ'). Τὸ δὲ εἰς μι ἀ. Πρόσωπον εἰς τὴν κοινὴν Συζυγίαν ἐφυλάχθη κατὰ μόνον τὴν Εὐκτικὴν· ἀλλ' οἱ παλαιότατοι Ἐποποιοὶ εἶχον αὐτὸ καὶ εἰς τὴν Ὑποτακτικὴν, ὡς

ἴκωμι, ἀγάγωμι ἀντὶ ἴκω, ἀγάγω.

Τοῦτον τὸν σχηματισμὸν ἀντικατέστησαν πολλαχοῦ εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα οἱ νεώτεροι Κριτικοὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν. Τέλος δὲ καὶ

τό εἰς σι ἢ σιν γ'. Πρόσωπον εἶναι (ὁμοίως κατὰ τὴν Ὑποτακτικὴν) κοινὸν εἰς τὴν ἐπικὴν ποίησιν, ὡς
τύπτησιν, ἔχῃσι ἀντὶ τύπτη, ἔχῃ.

(Περὶ τῆς εἰς σι Ὅρισιχ. ἀντὶ τοῦ κοινοῦ σχηματισμοῦ βλ. κατωτ. §. 4Ε. α. Σημ. α.)

ιδ'. Τὰ συνηρημένα διαλύουσιν οἱ Ἰωνες, τὸν μὲν εἰς εἶν Ε'νεργ. β'. Ἀόρ. τῆς Ἀ'παρεμφ. εἰς εἶν φυγέειν ἀντὶ φυγεῖν, ἐκ τοῦ ἔφυγον.

τοὺς δὲ εἰς ω Παθ. Ἀορίσους τῆς Ὑποτακτικῆς, εἰς εἰω, καὶ Ε'πικ. εἰω, οἶον

Ὑποτακτ. α'. Ἀόρ. Παθ. εὐρεθέω ἀντὶ εὐρεθῶ (ἐκ τοῦ εὐρέθην)

Ὑποτακτ. β'. Ἀόρ. Παθ. τυπέω, Ε'πικ. τυπεῖω ἀντὶ τυπῶ.

Εἰς δὲ τὰ η ἔχοντα Πρόσωπα τῆς Ὑποτακτικῆς εἰς τὴν λήγουσαν, οἱ Ἐποποιοὶ ποτὲ μὲν ἐκτείνουσι τῶν διηρημένων τούτων σχηματισμῶν τὸ ε διὰ τῆς ει διφθόγγου, ποτὲ δὲ τρέπουσιν αὐτὸ εἰς τὴν ὡς (ἐδάμην, δαμῶ, δαμείω) δαμείη, Ἰλ. χ. 246. (ἐσαίπην, σαπῶ, σαπείω) σαπήη Ἰλ. τ. 27. βλ. κατωτ. τὰς Διαλέκτους τῶν εἰς μι.

ιε'. Ἐνίοτε οἱ Ἐποποιοὶ συσέλλουσι τὸ μακρὸν φωνῆεν τῆς Ὑποτακτικῆς, τρέποντες τὰ η, ω εἰς ε, ο, ὡς ἴομεν, ἐγείρομεν ἀντὶ -ωμεν (Ἰλ β. 440), ἱμείρεται ἀντὶ -ηται (Ὀδ. α. 41), ναυτίλλεται (Ὀδ. δ. 672), εἶνα ἴδομεν ἀντὶ εἰδῶμεν, (βλ. κατωτ. οἶδα). Συμβαίνει δὲ τοῦτο ὅπου τὸ μέτρον δὲν συγχωρεῖ τὸ μακρὸν φωνῆεν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, εἰς τὸν ῥηθέντα (ιδ') σχηματισμὸν τοῦ Παθ. Ἀορ. τῆς Ὑποτακτικῆς, ὡς δαμβίομεν, δαμβείστε.

Παράδειγμα τῶν εἰς λ, μ, ν, ρ ῥημάτων.

ἀγγέλλω

Ενεργητικόν.

Ενεστ. Οριστ. ἀγγέλλω	Υποτ. ἀγγέλλω, Εὐκτ. ἀγγέλλοιμι. Προστ. ἀγγελλε, Ἀπαρ. ἀγγέλλειν, Μετ. ἀγγέλλων
--------------------------	---

Παρατατικός
ἠγγέλλον

Παρακ. Οριστ. ἠγγελκα	Υποτ. ἠγγέλλω, Εὐκτ. ἠγγέλλοιμι, Προστ. ἄχρησον, Ἀπαρ. ἠγγελκέ- ναι, Μετοχ. ἠγγελκώς
--------------------------	--

Υπερσυντελικός
ἠγγέλκειν

Μέλλων (β'.)	Οριστικῆς	
Ε. ἀγγελῶ	ἀγγελεῖς	ἀγγελεῖ
Δ. —	ἀγγελεῖτον	ἀγγελεῖτον
Π. ἀγγελοῦμεν	ἀγγελεῖτε	ἀγγελοῦσι (ν)
	Εὐκτικ.	
Ε. ἀγγελοῦμι	ἀγγελοῖς	ἀγγελοῖ
Δ. —	ἀγγελοῖτον	ἀγγελοῖτην
Π. ἀγγελοῦμεν	ἀγγελοῖτε	ἀγγελοῖεν

ἠγγελοῖν -οῖς -οῖη κ. τ. λ. (βλ. Σημ. β. γ. εἰς τὸ Τύπτω).

Ἀπαρ. Μετοχ.	ἀγγελεῖν ἀγγελῶν, ἀγγελοῦσα, ἀγγελοῦν Γεν. ἀγγελοῦντος
--------------	--

Ἀόρ. ἁ. Οριστ. ἠγγείλα	Υποτ. ἀγγείλω, Εὐκτ. ἀγγείλαιμι, Προστ. ἀγγείλον, Ἀπαρ. ἀγγείλαι, Μετοχ. ἀγγείλας
---------------------------	---

Α' ορ. β. Οριστ. ἠγγελον	Υποτ. ἀγγέλω, Εὐκτ. ἀγγέλομαι Προστ. ἀγγελε, Ἀπαρ. ἀγγελεῖν, Μετ. ἀγγελών.
-----------------------------	--

Παθητικόν

Ενεστ. Οριστ. ἀγγέλλομαι	Υπ. ἀγγέλλωμαι, Εὐ. ἀγγελλοίμην Προστ. ἀγγέλλου, Ἀπαρ. ἀγγέλλε- σθαι, Μετοχ. ἀγγελλόμενος
-----------------------------	---

Παρατατικός
ἠγγελλόμενον

Παρακείμενος

Ε. ἠγγέλλωμαι	ἠγγελομαι	ἠγγελομαι
Δ. ἠγγέλλομαι	ἠγγελομαι	ἠγγελομαι
Π. ἠγγέλλομαι	ἠγγελομαι	(ἠγγελλόμενοι εἰσὶ)

(Υποτ. καὶ Εὐκτ. ἠγγελλόμενος ὡ καὶ εἶναι)
Προστ. ἠγγελο, ἠγγελο κ. τ. λ.
Ἀπαρ. ἠγγελο, Μετοχ. ἠγγελλόμενος

Υπερσυντελικός

Ε. ἠγγέλλω	ἠγγελο	ἠγγελο
Δ. ἠγγέλλομαι	ἠγγελομαι	ἠγγελομαι
Π. ἠγγέλλομαι	ἠγγελομαι	(ἠγγελλόμενοι ἦσαν)

Μέλλων α.

ἀγγελοθήσομαι κ. τ. λ.

Α' ορ. α. Οριστ. ἠγγελοθήσομαι	Υπ. ἀγγελοθήσω, Εὐ. ἀγγελοθήσομαι, Προστ. ἀγγελοθήσῃ, Ἀπαρ. ἀγγελοθήσῃ, Με- τοχ. ἀγγελοθήσῃ
-----------------------------------	---

Μέλλων β.

ἀγγελοθήσομαι κ. τ. λ.

Α' ορ. β. Οριστ. ἠγγελοθήσομαι	Υπ. ἀγγελοθήσω, Εὐ. ἀγγελοθήσομαι, Προστ. ἀγγελοθήσῃ, Ἀπαρ. ἀγγελοθήσῃ, Μετ. ἀγγελοθήσῃ
-----------------------------------	---

Μέλλ. γ. λείπει, (βλ. §. ΠΗ. Σημ. β.)

Μέσον.

Μέλλον

Ὀριστικῆς

Ε. ἀγγελοῦμαι	ἀγγελῆ ἢ - εἶ	ἀγγελεῖται
Δ. ἀγγελούμεθον	ἀγγελεῖσθον	ἀγγελεῖσθον
Π. ἀγγελούμεθα	ἀγγελεῖσθε	ἀγγελοῦνται

Εὐκτ.

Ε. ἀγγελοίμην	ἀγγελοῖτο	ἀγγελοῖτο
Δ. ἀγγελοίμεθον	ἀγγελοῖσθον	ἀγγελοῖσθον
Π. ἀγγελοίμεθα	ἀγγελοῖσθε	ἀγγελοῖντο

Α' παρ. ἀγγελεῖσθαι, Μετοχ. ἀγγελούμενος, -π, -ου.

Α' ὄρ. α'. Ὀριστ. ἠγγειλάμην	Υπ. ἀγγείλωμαι, Εὐ. ἀγγειλαιίμην, Προστ. ἀγγεilai, Α' παρ. ἀγγεilai- σθαι, Μετ. ἀγγειλάμενος
---------------------------------	--

Α' ὄρ. β'. Ὀριστ. ἠγγελόμην	Υπ. ἀγγέλωμαι, Εὐ. ἀγγελοίμην, Προστ. ἀγγελοῦ, Α' παρ. ἀγγελέ- σθαι, Μετοχ. ἀγγελόμενος
--------------------------------	---

Ἐπιθετα ῥηματικά, ἀγγελτὸς, ἀγγελτέος.

§. 4Δ. Περὶ τῆς Συζυγίας τῶν Περισπω-
μένων.

α. Τὰ εἰς ἔω, ἄω, ὄω ῥήματα εἰς τὸν φυσικὸν
των σχηματισμὸν ἀκολουθοῦσι τοὺς ἀνωτέρω κανόνας
καὶ τὰ παρατεθέντα παραδείγματα· διὰ τοῦτο καὶ εἰς
τὸ περὶ σχηματισμοῦ χρόνων ἐρρέθησαν καὶ περὶ τού-
των τὰ ἀναγκαῖα. Εἰς τὸν Ἐνεσῶτα ὁμως καὶ Παρα-
τατικὸν τοῦ Ἐνεργ. καὶ Παθητ., ὅπου τὰ φωνήεντα
α, ε, ο εὗρίσκονται ἀμέσως πρὸ τῶν ληκτικῶν φωνη-

ἐντων, συμβαίνει συναίρεσις κατὰ τὴν ἀπτικὴν
καὶ κοινὴν γλῶσσαν.

β'. Αὕτη δὲ ἡ συναίρεσις ἀκολουθεῖ κατὰ πάντα
τοὺς γενικοὺς κανόνας (S. K.), πλὴν τινων καταλήξεων
τῶν εἰς ὠ ρημάτων· διότι ἀντὶ νὰ συναيرهθῆ κατὰ
τὸν κανόνα τὸ οει εἰς ου, καὶ ὄη εἰς ω, συναيرهταί
τὸ μὲν ὄεις καὶ ὄης εἰς οἷς, τὸ δὲ ὄει καὶ οη εἰς οἶ, οἶον

ε'. Πρὸς. Ὄρις. Ἐνεργ. ἀκριβόεις]	συνηρ. ἐκριβεῖς
— Ὑποτ. — ἀκριβόης]	
γ'. Πρὸς. Ὄρις. Ἐνεργ. ἀκριβόει]	— ἀκριβοῖ
— Ὑποτ. — ἀκριβόη]	

ὁμοίως καὶ

β'. Πρὸς. Ὄρις. καὶ
Ὑποτ. Παθ. ἀκριβόη — ἀκριβοῖ

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ οοι συναيرهταί εἰς οἰ, ταῦτα τὰ
πρόσωπα κατὰ τε τὴν Ὄρις. καὶ Εὐκτ. καὶ Ὑποτ. τοῦ
Ἐνεργ. εἶναι ὅμοια —. Τὰ εἰς ὄειν Ἀπαρ. συναιροῦν-
ται κανονικῶς, ὡς ἀκριβόειν — ἀκριβοῦν.

γ'. Καὶ τὰ εἰς αω ρήματα συναιροῦνται καθ' ὅλην
τὴν Ὄρις. καὶ Ὑποτ. εἰς τε τὸ Ἐνεργ. καὶ Παθητ.
κανονικῶς· διότι συναيرهταί τὸ αε καὶ αη εἰς α, τὸ
δὲ αει καὶ αη εἰς α, τὸ δὲ αο καὶ αου καὶ αω εἰς ω

Ε' ν ε σ τ ῶ σ.

Ο' ρ ι σ τ ι κ ῆ ς

Β. φιλέω	φιλέω	τιμάω	ἀκριβῶ	ἀκριβῶ
φιλέεις	φιλεῖς	τιμάεις	ἀκριβοῖς	ἀκριβοῖς
φιλέει	φιλεῖ	τιμάει	ἀκριβοῖ	ἀκριβοῖ
—	—	—	—	—
φιλέετον	φιλεῖτον	τιμάετον	ἀκριβόετον	ἀκριβοῦτον
φιλέετον	φιλεῖτον	τιμάετον	ἀκριβόετον	ἀκριβοῦτον
φιλέομεν	φιλοῦμεν	τιμάομεν	ἀκριβόμεν	ἀκριβοῦμεν
φιλέετε	φιλεῖτε	τιμάετε	ἀκριβόετε	ἀκριβοῦτε
φιλέουσι (ν)	φιλοῦσι (ν)	τιμάουσι (ν)	ἀκριβόουσι (ν)	ἀκριβοῦσι (ν)
φιλέειν	φιλεῖν	τιμάειν	ἀκριβοῖν	ἀκριβοῦν
φιλέων, -έουσα, -έον, Γεν. φιλέωντος	φιλέων, -έουσα, -έον, Γεν. φιλέωντος	τιμάων, -άουσα, -άον, Γεν. τιμάωντος	ἀκριβίων, -όουσα, -όν, Γεν. ἀκριβίωντος	ἀκριβίων, -όουσα, -όν, Γεν. ἀκριβίωντος
συντηρ. φιλέων, -ούσα, -ούν, Γεν. συντηρ. φιλέωντος	συντηρ. φιλέων, -ούσα, -ούν, Γεν. συντηρ. φιλέωντος	συντηρ. τιμάων, -άουσα, -άων, Γεν. συντηρ. τιμάωντος	συντηρ. ἀκριβίων, -όουσα, -ούν, Γεν. συντηρ. ἀκριβίωντος	συντηρ. ἀκριβίων, -όουσα, -ούν, Γεν. συντηρ. ἀκριβίωντος

Α' παρεμφάτου.

Μετοχῆς.

Ο

Υποκατικῆς.

Ε.ν. φιλέω φιλω
 φιλέης φιλης
 φιλέη φιλη
 —
 φιλέντων φιληντων
 φιλέντων φιληντων
 φιλέωμεν φιλωμεν
 φιλέετε φιλητε
 φιλέωσι(ν) φιλωσι(ν)

Δ.

Η.

Ε. φιλέοιμι φιλοῖμι
 φιλέοις φιλοῖς
 φιλέοι φιλοῖ
 —
 φιλέοιτον φιλοῖτον
 φιλοῖτην φιλοῖτην
 φιλέοιμεν φιλοῖμεν
 φιλέοιτε φιλοῖτε
 φιλέοιεν φιλοῖεν

Δ.

Η.

τιμάω τιμῶ
 τιμάης τιμῶς
 τιμάη τιμῶ
 —
 τιμάητον τιμῶτον
 τιμάητον τιμῶτον
 τιμάωμεν τιμῶμεν
 τιμάητε τιμῶτε
 τιμάωσι(ν) τιμῶσι(ν)

*) Βλ. §. γΔ. γ.

Εὐκτικῆς.

τιμάοιμι τιμῶμι
 τιμάοις τιμῶς
 τιμάοι τιμῶ
 —
 τιμάοιτον τιμῶτον
 τιμάοιτην τιμῶτην
 τιμάοιμεν τιμῶμεν
 τιμάοιτε τιμῶτε
 τιμάοιεν τιμῶεν

ἀχριβῶ ἀχριβῶ
 ἀχριβῆς ἀχριβοῖς
 ἀχριβῆ ἀχριβοῖ
 —
 ἀχριβῆτον ἀχριβῶτον
 ἀχριβῆτον ἀχριβῶτον
 ἀχριβῶμεν ἀχριβῶμεν
 ἀχριβῆτε ἀχριβῶτε
 ἀχριβῶσι(ν) ἀχριβῶσι(ν)

*) Βλ. §. γΔ. γ.

ἀχριβοῖμι ἀχριβοῖμι
 ἀχριβοῖς ἀχριβοῖς
 ἀχριβοῖ ἀχριβοῖ
 —
 ἀχριβοῖτον ἀχριβοῖτον
 ἀχριβοῖτην ἀχριβοῖτην
 ἀχριβοῖμεν ἀχριβοῖμεν
 ἀχριβοῖτε ἀχριβοῖτε
 ἀχριβοῖεν ἀχριβοῖεν

ή φιλοίην, -οίης, -οίη
 -οίητον, -οίητην
 -οίητε, (-οίησαν)
 οίημεν,
 ή αχρισίην, -οίης, -οίη
 -οίητον, -οίητην
 -οίημεν, -οίητε, (-οίησαν)
 ή τιμώην, -ώης, -ώη
 -ώητον, -ώητην
 -ώημεν, -ώητε, (-ώησαν)
 Περὶ τοῦ ἀτιμοῦ τούτου σχηματισμοῦ βλ. κατωτ. Σημ. Α. δ.

Ε. φίλεε, φίλει
 φιλεέτω, φιλείτω
 φιλεέστων, φιλείτων
 φιλεέστε, φιλείτε
 φιλεέτωσαν ή φιλεέτωσαν ή
 φιλεόντων, φιλούντων
 Δ. φίλεε, φίλει
 φιλεέτω, φιλείτω
 φιλεέστων, φιλείτων
 φιλεέστε, φιλείτε
 φιλεέτωσαν ή φιλεέτωσαν ή
 φιλεόντων, φιλούντων
 Προσακτής
 τίμαε, τίμα
 τιμάετω, τιμάτω
 τιμάεστων, τιμάτων
 τιμάεστε, τιμάτε
 τιμάετωσαν ή τιμάετωσαν ή
 τιμάόντων, τιμώντων
 Διαρατικός.
 έτίμαον, έτίμων
 έτίμαεσ, έτίμας
 έτίμαε, έτίμα
 έτίμαεστων, έτίμαστων
 έτίμαεστων, έτίμαστων
 έτίμαεστων, έτίμαστων
 έτίμαεστων, έτίμαστων

ή αχρίβου, αχρίβου
 αχρίβούτω, αχρίβούτω
 αχρίβούτων, αχρίβούτων
 αχρίβούτε, αχρίβούτε
 αχρίβούτωσαν ή αχρίβούτωσαν ή
 αχρίβούντων, αχρίβούντων
 ή χρίβου, χρίβου
 χρίβούτω, χρίβούτω
 χρίβούτων, χρίβούτων
 χρίβούτε, χρίβούτε
 χρίβούτωσαν ή χρίβούτωσαν ή
 χρίβούντων, χρίβούντων
 ή χρίβου, χρίβου
 χρίβούτω, χρίβούτω
 χρίβούτων, χρίβούτων
 χρίβούτε, χρίβούτε
 χρίβούτωσαν ή χρίβούτωσαν ή
 χρίβούντων, χρίβούντων

Οἱ ἐρεξῆς τέσσαρες Χρόνοι σχηματίζονται κατὰ τοὺς αὐτοὺς Χρόνους τοῦ Τύπτω.
 Παρ. πεφίληκα. Ἀπ. πεφιληκένα. Απαρ. τετιμηκένα
 ΜΕΤ. -κώς, κ. τ.

Ἐπερσ. ἐπεφιλήχαιν
 Μέλ. ἀ. φιλήσω
 Ἀόρ. ἀ. ἐφίλησα
 ἠκριβώκειν
 ἀκριβώσω
 ἠκριβώσα

Π α ρ η τ ι κ ὄ γ.

Ἐνεστός. Ὀριστικῆς.

Ε. φιλέομαι φιλούμαι
 φιλή -έει φιλή -ει
 φιλέεται φιλεῖται
 φιλέομεθον φιλούμεθον
 φιλέεσθον φιλεῖσθον
 φιλέσθον φιλεῖσθον
 φιλέομεθα φιλούμεθα
 φιλέεσθε φιλεῖσθε
 φιλέονται φιλοῦνται

τιμάομαι τιμῶμαι
 τιμάη τιμῶ
 τιμάεται τιμᾶται
 τιμάομεθον τιμῶμεθον
 τιμάεσθον τιμᾶσθον
 τιμάεσθον τιμᾶσθον
 τιμάομεθα τιμῶμεθα
 τιμάεσθε τιμᾶσθε
 τιμάονται τιμῶνται

ἀκριβόομαι ἀκριβούμαι
 ἀκριβή ἀκριβοῦμαι
 ἀκριβόεται ἀκριβούται
 ἀκριβόομεθον ἀκριβόομεθον
 ἀκριβέσθον ἀκριβέσθον
 ἀκριβέσθον ἀκριβέσθον
 ἀκριβόομεθα ἀκριβόομεθα
 ἀκριβέσθε ἀκριβέσθε
 ἀκριβόονται ἀκριβόονται

*) Βλ. §. 44. β.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ

Μετ. φιλέσθαι	φιλέσθαι	τιμάσθαι	τιμάσθαι	ἀκριβόσθαι
Μετ. φιλεόμενος	φιλούμενος	τιμάόμενος	τιμώνμενος	ἀκριβοόμενος
Ε. φιλέωμαι	φιλόμαι	τιμάωμαι	τιμώνμαι *	ἀκριβῶμαι
φιλή	φιλή	τιμά	τιμά	ἀκριβοῦ *
φιλέηται	φιλήται	τιμάηται	τιμώνται	ἀκριβῶται
Δ. φιλεώμεθον	φιλώμεθον	τιμάώμεθον	τιμώνμεθον	ἀκριβώμεθον
φιλέησθον	φιλήσθον	τιμάησθον	τιμώνσθον	ἀκριβῶσθον
φιλέησθον	φιλήσθον	τιμάησθον	τιμώνσθον	ἀκριβῶσθον
Π. φιλεώμεθα	φιλώμεθα	τιμάώμεθα	τιμώνμεθα	ἀκριβώμεθα
φιλέησθε	φιλήσθε	τιμάησθε	τιμώνσθε	ἀκριβῶσθε
φιλέωνται	φιλώνται	τιμάωνται	τιμώνται	ἀκριβῶνται
Εὐ-Ε. φιλοίμην	φιλοίμην	τιμῶμην	τιμώνμην	ἀκριβοίμην
κτι- φιλέιο	φιλοῖο	τιμάιο	τιμῶιο	ἀκριβοῖο
κί, φιλέιοιτο	φιλοῖτο	τιμάοιτο	τιμῶοιτο	ἀκριβοῖτο
Δ. φιλεοίμεθον	φιλοίμεθον	τιμάοίμεθον	τιμῶίμεθον	ἀκριβοίμεθον
φιλέοισθον	φιλοῖσθον	τιμάοισθον	τιμῶισθον	ἀκριβοῖσθον
φιλέησθην	φιλοῖσθην	τιμάοίσθην	τιμῶίσθην	ἀκριβοῖσθην
Π. φιλεοίμεθα	φιλοίμεθα	τιμάοίμεθα	τιμῶίμεθα	ἀκριβοίμεθα
φιλέοισθε	φιλοῖσθε	τιμάοισθε	τιμῶισθε	ἀκριβοῖσθε
φιλοῖντο	φιλοῖντο	τιμάοιντο	τιμῶιντο	ἀκριβοῖντο

*) Βλ. §. γ. Δ. γ.

Προστακτικῆς.

Ε. φίλου φιλοῦ
 φιλέσθω φιλεῖσθω
 Δ. φιλέσθον φιλεῖσθον
 φιλέσθων φιλεῖσθων
 Π. φιλέσθε φιλεῖσθε
 φιλεεσθωσαι φιλεῖσθωσαν
 ἢ φιλεεσθων ἢ φιλεῖσθων

τιμάου τιμῶ
 τιμάεσθω τιμάσθε
 τιμάεσθον τιμάσθων
 τιμάεσθων τιμάσθων
 τιμάεσθε τιμάσθε
 τιμάεσθωσαι τιμάσθωσαν
 ἢ τιμάεσθων ἢ τιμάσθων

ἀχρῖβου ἀχρῖβῶ
 ἀχρῖβέσθω ἀχρῖβύσθω
 ἀχρῖβέσθον ἀχρῖβύσθον
 ἀχρῖβέσθων ἀχρῖβύσθων
 ἀχρῖβέσθε ἀχρῖβύσθε
 ἀχρῖβεσθωσαν ἀχρῖβύσθωσαν
 ἢ ἀχρῖβεσθων ἢ ἀχρῖβύσθων

Παρατακτικός.

Ε. ἐφιλέομην ἐφιλούμην
 ἐφιλέου ἐφιλοῦ
 ἐφιλέετο ἐφιλείτο
 Δ. ἐφιλέομεθον ἐφιλούμεθον
 ἐφιλέεσθον ἐφιλεῖσθον
 ἐφιλεεσθην ἐφιλεῖσθην
 Π. ἐφιλέομεθα ἐφιλούμεθα
 ἐφιλέεσθε ἐφιλεῖσθε
 ἐφιλέοντο ἐφιλοῦντο

ἐτιμάομην ἐτιμῶμην
 ἐτιμάου ἐτιμῶ
 ἐτιμάετο ἐτιμᾶτο
 ἐτιμάομεθον ἐτιμῶμεθον
 ἐτιμάεσθον ἐτιμᾶσθον
 ἐτιμάεσθην ἐτιμᾶσθην
 ἐτιμάομεθα ἐτιμῶμεθα
 ἐτιμάεσθε ἐτιμᾶσθε
 ἐτιμάοντο ἐτιμῶντο

ἠχρῖβόμην ἠχρῖβούμην
 ἠχρῖβέου ἠχρῖβῶ
 ἠχρῖβέετο ἠχρῖβύτο
 ἠχρῖβόμεθον ἠχρῖβύμεθον
 ἠχρῖβέεσθον ἠχρῖβύεσθον
 ἠχρῖβέεσθην ἠχρῖβύεσθην
 ἠχρῖβόμεθα ἠχρῖβύμεθα
 ἠχρῖβέεσθε ἠχρῖβύεσθε
 ἠχρῖβόντο ἠχρῖβούντο

Τὰ ἐφεξῆς δὲν ἐπιδέχονται συναίρεσιν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἢ κλίσις τοῦ Παθ. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. τῆς Συζυγίας ταύτης δὲν φαίνεται εὐκόλως ἐκ τῶν τοῦ Τύπτω, παρετέθησαν ὁλόκληροι οἱ Χρόνοι οὗτοι. Οἱ δὲ λοιποὶ κλίνονται κατὰ τοὺς ἀντισοίχους τοῦ Τύπτω,

Π α ρ α κ ε ἰ μ ε ν ο ς .

Ο ρ ι ς .	Ε. πεφίλημαι πεφίλησαι πεφίληται	τετίμημαι τετίμησαι τετίμηται	ἠκρίβωμαι ἠκρίβωσαι ἠκρίβωται
Δ.	πεφιλήμεθον πεφίλησθον πεφίλησθον	τετιμήμεθον τετίμησθον τετίμησθον	ἠκρίβώμεθον ἠκρίβωσθον ἠκρίβωσθον
Π.	πεφιλήμεθα πεφίλησθε πεφίληνται	τετιμήμεθα τετίμησθε τετίμηνται	ἠκρίβώμεθα ἠκρίβωσθε ἠκρίβωνται
Α παρ. Μ ε τ.	πεφιλῆσθαι πεφίλημένος	τετιμῆσθαι τετιμημένος	ἠκρίβῶσθαι ἠκρίβωμένος
Υ π ο τ . *	*) πεφίλωμαι -η, -ηται κ.τ.λ.	*) τετίμωμαι -η, -ηται, κ.τ.λ.	*) ἠκρίβωμαι -ω, -ωται κ.τ.λ.
Εὐ κ τ. Ε. *	*) πεφιλῆμην πεφίλη πεφίλητο	*) τετιμήμην τετίμη τετίμητο	*) ἠκρίβώμην ἠκρίβω ἠκρίβωτο
Δ.	πεφιλήμεθον πεφίλησθον πεφιλῆσθην	τετιμήμεθον τετίμησθον τετιμήσθην	ἠκρίβώμεθον ἠκρίβωσθον ἠκρίβώσθην
Π.	πεφιλήμεθα πεφίλησθε πεφίληντο	τετιμήμεθα τετίμησθε τετίμηντο	ἠκρίβώμεθα ἠκρίβωσθε ἠκρίβωντο
Π ρ ο ς . Ε.	πεφίλησα πεφιλῆσθω κ.τ.	τετίμησα τετιμήσθω κ.τ.	ἠκρίβωσα ἠκρίβώσθω κ.τ.

*) Περὶ τῶν σημειωμένων Εὐκτικῶν καὶ Ἰσπετακτικῶν θλ.

Ἵπερσυντελικός.

Ε. ἐπεφιλήμην	ἐτετιμήμην	ἠκριβώμην
ἐπεφίλησο	ἐτετίμησο	ἠκριβώσο
ἐπεφίλητο	ἐτετίμητο	ἠκριβώτο
Δ. ἐπεφιλήμεθον	ἐτετιμήμεθον	ἠκριβώμεθον
ἐπεφίλησθον	ἐτετίμησθον	ἠκριβώσθον
ἐπεφίλησθην	ἐτετιμήσθην	ἠκριβώσθην
Π. ἐπεφιλήμεθα	ἐτετιμήμεθα	ἠκριβώμεθα
ἐπεφίλησθε	ἐτετίμησθε	ἠκριβώσθε
ἐπεφίληντο	ἐτετίμηντο	ἠκριβώντο

Μέλ. ἄ. φιληθήσομαι | τιμηθήσομαι | ἀκριβωθήσομαι

Ἄόρ. ἄ. ἐφιλήθην | ἐτιμήθην | ἠκριβώθην

Μέλ. γ. πεφιλήσομαι | τετιμήσομαι | λείπει (βλ. §. ΠΕ
Σ. β.)

Μ Ε Σ Ο Ν.

Μέλ. ἄ. φιλήσομαι | τιμήσομαι | ἀκριβώσομαι

Ἄόρ. ἄ. ἐφιλησάμην | ἐτιμησάμην | ἠκριβωσάμην

Ἐπίθετα ῥηματικά.

φιλητός	τιμητός	ἀκριβωτός
φιλητέος	τιμητέος	ἀκριβωτέος

Σ η μ ε ι ώ σ ε ι ς.

Ἄ Ἡ συνήθης τῶν Γραμματικῶν ἀπόφανσις, ὅτι ὁ διηρημένος τῶν ῥημάτων τούτων σχηματισμὸς εἰς Ἰωνικὸς, δὲν ἀληθεύει καθόλου. Ὁρθότερον δύνανται οὔτος να ὀνομασθῆ ἄρχαῖος· διότι κυρίως Ἰωνικὸς σχηματισμὸς εἶναι ὁ εἰς εῶ, ὡς ἴδιος ὅλων τῶν Ἰωνικῶν Ποιητῶν καὶ Λογογράφων. Μάλιστα δὲ οἱ μεταγενέστεροι Ἰωνικοὶ Λογογράφοι τοῦτον μόνον μετεχειρίζονται ἐν ᾧ οἱ Ἐποιοιοὶ ποτὲ μὲν συνήρουν, ποτὲ δὲ αἰετῶς εἰς εἰώ ἐσχημάτιζον (ὄκνεῖω, πλείειν, νεικείεισιν).

κ. τ. λ.) — Τὸ ἐναντίον δὲ, τὰ εἰς ἄω εὐρίσκονται ἀσυναίρετα εἰς μόνους τοὺς Ἐποποιούς, καὶ εἰς τούτους ὀλιγάκις (αἰδιδιάει, πεινάοντα, ναιετάουσιν κ. τ. λ.) τὰ δὲ εἰς ὄω, μόνον εἰς τὸ πρῶτον Πρόσωπον, ἄλλως δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἢ συναιρούμενα, ἢ μετὰ τῶν εἰς τοὺς Ἐποποιούς συνήθων ἐκτάσεων, (βλ. κατωτ.) Εἰς δὲ τοὺς Ἰωνικοὺς Λογογράφους τὰ εἰς ἄω καὶ ὄω ῥήματα εὐρίσκονται ἢ συνηρημένα (ὡς Ἡρόδ. νικᾶν, ἐνίκων, νικῶεν, εἰρώτα, βῖω ἀντὶ βιάου· — δηλοῖ, ἐμισθοῦντο, ἐτεροιοῦτο κ. τ. λ.), ἢ μετὰ τῶν κατωτέρω (ζ') σημειουμένων τροπῶν,

β'. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ Κοινοὶ συγγραφεῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ (εἰς τὰ δραματικὰ ἑξάμετρα), ποτὲ δὲν ἀμελοῦσι τὰς εἰς ταύτην τὴν Συζυγίαν συμβαινούσας συναίρεσεις. Ἐξαιροῦνται ὁμως τὰ εἰς ἄω, τῶν ὁποίων ὁ ἀσυναίρετος Ἐνεργ. Ἐνεσῶς εἶναι δυσύλλαβος, ὡς τρέω, διότι ταῦτα ἐπιδέχονται μόνην τὴν εἰς εἰ συναίρεσιν· ἄλλως δὲ μένουσιν ἀσυναίρετα, ὡς ῥέω, χέομαι, τρέομεν, πνέουσι, πνέη κ. τ. λ., πλὴν τῶν ἀπὸ τοῦ, δέω, (δένω) ὡς τὸ δοῦν, τῷ δοῦντι Πλάτ. Κρατύλ. ἀναδῶν, Ἀριστοφ. Πλούτ. 589, διαδοῦμαι· τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ δεῖν (λείπειν) δὲν συναιροῦνται, ὡς, τὸ δέον, δέομαι.

γ'. Τὸ ἐφελκυστικὸν ν λαμβάνει μόνον ὁ ἀσυναίρετος σχηματισμὸς τοῦ Ἐνικ. γ'. Προσ. τοῦ Παρατ. (ὡς, κατέχεεν), ἀλλ' ὅχι καὶ ὁ συνηρημένος. Εὐρίσκεται ὁμως ἅπαξ εἰς τὸν Ὅμηρον, ἦσκειν, ἐκ τοῦ ἀσκέω. (βλ. Σημ. Β. β' εἰς τὸ Τύπτω.)

δ'. Ὁ Ἀττικὸς λεγόμενος τῆς Εὐκτικῆς σχηματισμὸς, ἑξαιρέτως ἴδιος ὢν τῶν συνηρημένων (βλ. Σημ. Γ. γ' εἰς τὸ Τύπτω), ἐτέθη ὁλόκληρος εἰς τὸ παράδειγμα εἰς ἐντελῆ κατάληψιν τῆς ἀναλογίας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ, ὁδηγὸν ἔχοντες τὴν εὐφώνιαν καὶ σαφῆνειαν, διέλεγον μέρη τινὰ καὶ ἐκ τῶν δύο σχηματισμῶν· ὡσε,

ε'. τὰ πληθυντικὰ τοῦ Ἀττικοῦ σχηματισμοῦ ἦσαν

εἰς ὀλίγην χρῆσιν, διὰ τὸ μῆκος (μάλις α τῶν εἰς
 ἔω καὶ ὄω). Τὰ δὲ γ'. Πληθ. Πρὸς. εἰς -οίησαν
 καὶ -ήσαν φαίνεται ὅτι ἤσαν πάντα ἄχρηστα. διό-
 τι πάντοτε ἔλεγον, φιλοῖεν, τιμῶεν.

β.) εἰς τὸν ἐνικὸν ὅμως ἀριθμὸν, ἐκ τῶν εἰς ἔω, καὶ
 ὄω, ὃ εἰς -οίην σχηματισμὸς ἦτο πολλὰ εὐχρη-
 σότερος παρὰ τὸν ἄλλον.

γ.) Τῶν δὲ εἰς ἄω ὁ Ἀττικὸς Εὐχτ. σχηματισμὸς (τιμῶν
 κ. τ. λ.) κατὰ μὲν τὸν Ἐνικὸν Ἀριθμὸν, σχεδὸν
 εἶναι μόνος εὐχρηστος, κατὰ δὲ τὸν Πληθυντικὸν
 (ἐξαιρουμένου τοῦ γ'. Πρὸς.) εἶναι πολὺ εὐχρη-
 σότερος παρὰ τοὺς ἄλλους.

ε. Τῶν ἐκ τοῦ ἄω συναιρουμένων τινὰ ἀντὶ α
 ἔχουσιν η (βλ. κατ. Σημ. ιε). Τοιαῦτα εἶναι κοινῶς τὰ
 ἑφεξῆς τέσσαρα,

ζῆν, χρῆσθαι, πεινῆν, διψῆν,

ἐκ τοῦ, ζάω, χράομαι (βλ. καὶ τὰ δύο εἰς τὰ Ἀνώμ.)
 πεινάω, διψάω, (ὡς ζῆς, ζῆ, ἔζη, χρῆται, κ. τ. λ. ἀντὶ ζῆς
 κ. τ. λ.) Εἰς α δὲ συνηροῦντο κατὰ τοὺς ἀκριβεσέροντες
 Ἀττικιστὰς καὶ τὰ τρία ταῦτα

κιάω, σμάω, ψάω.

ς. Τὸ, ριγῶω, συναιρεῖται εἰς ω καὶ ω ἀντὶ ου καὶ
 οι, ὡς Ἀπαρ. ριγῶν (Ἀριστοφ. Σφ. 446. Ὄρν. 935)
 Μετοχ. ριγῶντι (Ἀριστοφ. Ἀχ. 1145. Μοῖραι, σελ. 336)
 Εὐχτ. ριγῶη (Πλούτ. Ἀποφθ. Παχ. Γ. 2, σελ. 233.)
 ἀντὶ ριγῶν, ριγῶντι, ριγῶη. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν παρα-
 τηρεῖται πανταχοῦ ἀκριβῶς. Τοιοῦτό τι φεῖγεται ὅτι
 συνέβαινε καὶ εἰς τὸ, ἰδρῶω, εἰς τοὺς Ἰωνικοὺς καὶ
 Συγγραφεῖς, ὡς ἰδρῶσα, Ἰλ. δ. 27. ἰδρῶη, Ἰπποκρ.
 Περὶ Ἀερ. Ἦδ. Τὸπ 8. 17.

Ἄλλαι Σημ. ἐκ τῶν Διαλέκτων.

ζ. Ἐπειδὴ τὰ δεύτερον τῆς συνήθους Συζυγίας
 πρόσωπον οἱ Ἴωνες σχηματίζουσιν εἰς εαι καὶ εο, εἰς
 τὰ εἰς ἔω ῥήματα συμβαίνει συνδρομὴ φωνηέντων, τῶν

ὅποιαν οἱ μὲν Λογογράφοι φυλάττουσι κατὰ τὸν Ἐνε-
 σῶτα (ὡς φιλέσαι, ἐπαινέσαι κ. τ. λ.), οἱ δὲ Ἐποποιοὶ
 διαφεύγουσιν ἐνίοτε, συναιροῦντες τὰ δύο πρῶτα φω-
 νήεντα, οἷον μυθεῖται (ὡς μυθέεται, μυθεῖται). Ἄλλοτε
 ὁμως ἀποβάλλεται τὸ ἐν ε, καὶ μάλιστα συμβαίνει τοῦ-
 το πάντοτε εἰς τὸ εεο, ὡς πώλεαι (ἐκ τοῦ πωλέομαι)
 Ὁδ. δ, 811 · φοβέαι, φοβέο (ἐκ τοῦ, φοβέομαι) Ἡρόδ,
 Α, 39. Θ, 120 · αἰτέο, ἐξηγέο κ. τ. λ.

η. Τῶν εἰς ἄω ῥημάτων τὸ α τρέπουσιν οἱ Ἴω-
 νες πολλάκις εἰς ε, οἷον ὄρέω, ὄρέομεν ἀντὶ ὄραω, ὄραο-
 μεν · φοιτέοντες ἀντὶ φοιτάρντες · χρέεται, μηχανέε-
 σθαι ἀντὶ -ἄται, -ἄσθαι κ. τ. λ. Ἐνίοτε μεταβάλλουσι
 καὶ τὸ αο εἰς εω, καὶ ἑξαίρετως εἰς τὸ γ· τοῦ Πληθ.
 οἷον μηχανέωνται · τοῦ δὲ ῥήματος, χράω, πάσχουσι
 τοῦτο καὶ ἄλλα μέρη, ὡς χρέωμαι κ. τ. λ.

θ. Εἰς τὸ γ· Πληθ. Πρόσ., ὅπου οἱ Ἴωνες (Σημ.
 Δ. εἰς τὸ Τύπτω) τρέπουσι τὸ ε εἰς α, κατὰ τὸν Πα-
 ρακ. καὶ Ὑπερσ. τῶν εἰς αω καὶ εω ῥημάτων, ἔχουσιν
 οἱ αὐτοὶ ἑαται καὶ ἑατῶ ἀντὶ ηνται καὶ ηντό, ὡς

ἑτετιμέατῶ, οἰκέαται ἀντὶ ἑτετίμηντῶ, ἤκηνται.

καὶ ἐπειδὴ καὶ εἰς τὴν συνήθη Συζυγίαν ἀντὶ οντῶ
 σχηματίζουσιν εἰς ἑατῶ, διὰ τοῦτο τὴν αὐτὴν κατά-
 ληξιν (ἐκθλιβομένου τοῦ ἐνὸς ε) μεταχειρίζονται ἐνίο-
 τε καὶ ἀντὶ ἑοντο, ὡς ἐμηχανέατῶ (ἀντὶ -άοντο, ἑον-
 το) κόνιν. ἐμηχανῶντο.

ι. Ὁ παλαιὸς τῶν Ἐποποίων Ἴωνισμὸς ποτὲ μὲν
 συναίρει, ποτὲ δὲ ὄχι. Εἰς δὲ τὰ εἰς ἄω ῥήματα, τῶν
 ὅποιαν ἢ κατὰ τὸν διηρημένον σχηματισμὸν χρῆσις
 εἶναι εἰς αὐτοὺς (Σημ. α.) σπανία, ἔχουσιν οὗτοι οἱ
 Ποιπταὶ ἰδίαν ἐλευθερίαν νὰ ἐκτείνωσι τὸ φωνῆεν τῆς
 συναϊρέσεως, διὰ τὸ μέτρον, θέτοντας ἔμπροσθεν αὐ-
 τοῦ ὁμόφωνόν τι βραχὺ ἢ μακρὸν, οἷον τὸ α εἰς τὰ

(ὄραειν) ὄραῖν — ὄρααν

(ἀσχαλάει) ἀσχαλά — ἀσχαλάα

β'. Πρόσ. Παθ. μνάη (μνᾶ — μνάα)
 ἀγοράσθε, μνάσθαι — ἀγοράασθε, μνάασθαι.

ἔτι ο καὶ ω εἰς τὰ

(ὄράω) ὄρῶ — ὄρώ

Προσακτ. Παθ. (ἀλάου) ἀλῶ — ἀλόω.

(βοάουσι) βοῶσι — βοόωσι

(γελάοντες) γελῶντες — γελῶντες καὶ γελῶντες

Εὐκτ. (αἰτιάοιτο) αἰτιῶτο — αἰτιόωτο

Μετοχ. Θηλ. (ἠβᾶουσα) ἠβῶσα — ἠβῶωσα.

ἐνίοτε τίθεται ὕστερον τὸ ο, ὡς

ἠβῶντες, ἠβῶοιμι ἀντὶ ἠβῶντες, ἠβῶμι (ἐκ τοῦ
 -ᾶντες -ᾶοιμι.)

Ἰδιαιτέραν ἀνωμαλίαν κάμνει ἡ Ὄμηρ. Μετοχ.
 ναιετάωσα ἀντὶ — ᾶουσα ἢ — ᾶωσα.

ιά. Ὅλοι οἱ εἰς ὡ κατ' ἕκτασιν σχηματισμοὶ
 εἶναι κοῖνοί καὶ τῶν εἰς ὡ ῥημάτων, ἂν καὶ κυρίως δὲν
 γίνωνται οὔτε κατὰ διάλυσιν, οὔτε κατ' ἕκτασιν, ὡς

(ἄρούουσι) ἀρούσι, Ἐποπ. ἀρώωσι

(δηϊόοντο, δηϊόοιεν) δηϊοῦντο, δηϊοῖεν Ἐπ. δηϊῶν
 το, δηϊῶφεν.

ιβ'. Τὸν εἰς σκον σχηματισμὸν (Σημ. β. ἄ. εἰς
 τὸ Τυπτω) σπανίως μεταχειρίζονται οἱ Ἴωνες εἰς ταῦ-
 τα τὰ ῥήματα, ὡς, φιλέεσκον Ἡρόδ., βουκολέεσκες
 Ὄμηρ. Ταῦτα ποτὲ δὲν συναιροῦνται· συγκόπτονται
 ὅμως ἀπὸ τοὺς παλαιούς Ποιητὰς (δι' ἀποβολῆς τοῦ ε),
 ὡς κάλεσκε (ἀντὶ καλέεσκε) ἐκ τοῦ καλέω· ἔασκε ἐκ
 τοῦ ἔάω· καὶ κατ' ἕκτασιν ναιετάασκον ἐκ τοῦ ναιετάω.

ιγ'. Ὅτι οἱ Δωριεῖς τὸ εο ἀντὶ εἰς ου συναιροῦσιν
 εἰς ευ, καὶ ὅτι αὕτη ἡ συναίρεσις εἶναι καὶ εἰς τοὺς
 Ἴωνας συνήθης, ἐρρέθη ἀνωτ. §. Κ. Σ. Ε'. Λέγουσι
 λοιπὸν

φιλεῦμεν, φιλεῦμαι, φιλεῦντες, ἐφίλευν.

Εὐρίσκονται ὅμως εἰς τὸν Ἡρόδοτον πολλάκις (παρα

τὴν ἀναλογία) καὶ τῶν εἰς ὧ ῥημάτων συναίρ. εἰς εὐ, ἀντί σου, ὡς ἐκ τοῦ οο, οἶον

ἐδικαίευν, ἐδικαίεϋ, πληρεῦντες, ἐκ τοῦ δικαίω, πληρόω.

Τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ εἰς κω, μεταβαλλομένου τοῦ α εἰς ε (Σημ. η΄.)

ἠγάπευν, ἀγαπεῦντες, ἐκ τοῦ ἀγαπάω.

Εὐρίσχεται δὲ εὐ ὄχι μόνον ἀντί σου (καὶ ἐπομένως σου), ἀλλὰ καὶ ἀντί οοῦ, ὡς

ποιεῦσι, φιλεῦσα*) ἀντί ποίεουσι, -οῦσι, φιλέουσα, -οῦσα.

γελεῦσα ἀντί γελάουσα, ὠσα.

δικαίεϋσι ἀντί δικαίόουσι, -οῦσι.

Ἀλλὰ τίνες μὲν ἐκ τῶν διαφόρων τούτων σχηματισμῶν εἶναι συνηθέστεροι εἰς τὴν μίαν παρὰ εἰς τὴν ἄλλην διάλεκτον, εἶναι ἀκριβεστέρας παρατηρήσεως ἔργον. Φανερόν ὅμως εἶναι, ὅτι τὰ γ΄. Πληθ. ποιεῦσι, γελεῦσι, εἶναι τῶν Ἰωνῶν μόνων ἴδια· διότι οἱ Δωριεῖς σχηματίζουσι ποιεῦντι, γελεύντι. (βλ. Σημ. Ε. δ΄. εἰς τὸ Τύπτω.)

ιδ΄. Πολλάκις ὅμως κατ' ἄλλην Δωρικὴν συνηθειαν τὸ ο καταπίνεται ἀπὸ τὸ προηγούμενον α, τὸ ὅποιον ἐκ τούτου γίνεται μακρὸν, οἶον φασάοντες. γ΄. Πληθ. πεινάουσι, Δωρ. πεινάοντι — πεινῶντι ἢ πεινᾶντι.

ιε΄. Οἱ Ἰωνες μεταβάλλουσι κατὰ τὴν συνηθειαν τῶν τὸ συνηρημένον ᾠ ἢ α εἰς ἠ ἢ η (ὡς ὄρην, φοιτῆσθαι κ. τ. λ.), ὡς Ἰπποκρ. ἄλλοι ὅμως ἐξ αὐτῶν δὲν κάμνουσι τὴν τροπὴν τχύτην· διότι Ἡρόδοτος.

*) Τὸ, φιλεῖσα, εἶναι βάρβαρον· διότι τὸ Δωρικὸν εἶσα, συναίρεται μόνον εἰς εῦσα, καὶ ὄχι εἰς εῖσα, τὸ ὅποιον ἔχει χώραν μόνον εἰς τὴν Μετοχ. τοῦ β΄. Λορ. (λαβοῖσα κ. τ. λ.) ἔπειν δὲν συμβαίνει συναίρεσις.

π. χ. ἔχει ὄραν, νικᾶν, ἀλλὰ καὶ χρᾶσθαι, χρᾶ χ. τ. λ. Τὸ ἐναντίον δὲ οἱ Δωριεῖς, οἱ ὅποιοι πανταχοῦ ἄλλως ἔχουσι ἅ ἀντὶ η, εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα μεταχειρίζονται περισσότερον τὸ η, παραλείπουσιν ὅμως τὸ ὑπογεγραμμένου ι εἰς τὰς ἐκ τοῦ αἰσυναιρέσεις (βλ. Σημ. E, ι, εἰς τὸ Τύπτω), ὡς ὄρην, ἐρῆ, τολυμῆτε, ἀντὶ ὄραν, ἐρά, τολυμάτε. Οὕτω δὲ συναيروῦσι καὶ τὰ Ἀπαιρέμφ. τῶν εἰς ἑω ῥημάτων, οἷον κοσμηῖν ἀντὶ κοσμεῖν *).

ις. Καὶ οἱ Ἐποποιοὶ ἔχουσιν ὁμοίως η ὡς συναιρέσεως φωνῆεν, ἀλλ' εἰς ὀλίγους μόνον σχηματισμοῦ τῶν εἰς αω καὶ εω, καὶ κυρίως κατὰ τὸν Δυτικὸν ἀριθμὸν π χ. προσαιδῆτην, ὁμαρτήτην (ἐκ τοῦ αὐδάω, ὁμαρτέω) καὶ εἰς τὰ εἰς ἦναι, ἦμεναι Ἀπαιρέμ. ἀντὶ εἶν καὶ ἄν, φορῆναι (ἐκ τοῦ φορέω), φιλήμεναι γοῆμεναι (ἀντὶ γοᾶν).

ιζ. Ἐκ δὲ τῶν εἰς ὦω τὸ τῶν Ἐποποίων, ἀρόμεναι ἀντὶ ἀροῦν, εἶναι μοναδικὸν παράδειγμα.

Περὶ τῆς Ἀνωμάλου Συζυγίας

§. 4E. α. Περὶ τῶν εἰς μι ῥημάτων.

α. Ἡ εἰς μι Συζυγία περιλαμβάνει ὀλίγα τινὰ ῥήματα, καὶ μέρη ῥημάτων, τὰ ὅποια, ἐπειδὴ οὐσιαστικῶς παραλάττουσιν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων ῥημάτων, δικαίως ἐκλαμβάνονται ὡς Ἀνώμαλα.

β. Τὰ ἀπὸ τοὺς Γραμματικῶς ὡς παραδείγματα

*) Τὸ ὑπογεγρ. ι γενικῶς τὸ πάλαι παρελείπετο εἰς τὰ Ἀπαιρέμ. τῶν εἰς αω, οἷον τιμᾶν, βοᾶν, ζῆν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. λέξ, βοᾶ. Εἰς δὲ τοὺς μετέπειτα χρόνους εἰσήχθη πάλιν ἡ τούτου χρῆσις. Τῶν δὲ Γραμματικῶν τινες παραλείπουσι τὸ ι τοῦτο καὶ εἰς τὰ κατ' ἑκτασιν γινόμενα, οἷον ἐράαν, ἐράας.

ἐκτιθέμενα ῥήματα τῆς Συζυγίας ταύτης, ταῦτα μόνον σχεδὸν ἐπιδέχονται καθ' ὅλα τῶν τὰ μέρη τὸν σχηματισμὸν τοῦτον· τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα ἐδῶ ἀνήκουσιν, εἶναι μέρη μόνον τινὰ ῥημάτων Ἀνωμάτων, ἢ Ἐλλειπτικά, ἢ σχηματισμοὶ Ἐποποιῶν. Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πάλιν δὲν συμφωνοῦσι καθ' ὅλα τὰ μέρη, τὰ τῶντι εὐχρησα εἰς μι ῥήματα ὡσεὶ πρέπει καθ' ἓν ἕκασον νὰ σημειωθῆ ὡς Ἀνώμαλον.

γ. Ἀλλ' ὁμως ἔχουσι τινὰς πρὸς ἄλληλα σχέσεις ὅλα τὰ ῥήματα τῆς Συζυγίας ταύτης, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐφεξῆς.

δ. Ὅλα τὰ εἰς μι ῥήματα ἔχουσι τινὰ ρίζαν, ἢ ὁποῖα κατὰ τὸν συνήθη σχηματισμὸν λήγει εἰς ἔω, ἄω, ὄω, ὑω. Διὰ τοῦτο οἱ Γραμματικοὶ τὰ σπάνια ἐκεῖνα ἀνάγουσιν εἰς τὸν συνήθη τοῦτον σχηματισμὸν, λέγοντες π. χ. ὅτι τὸ Τίθημι, παράγεται ἐκ τοῦ ΘΕΩ.

ε. Τὰ ῥήματα τῆς Συζυγίας ταύτης προφανέστατα διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ τῆς κοινῆς Συζυγίας κατὰ τὴν ληκτικὴν συλλαβὴν

μι — εἰς τὸ α. Ἐν. Πρόσ. Ἐνες.

σι ἢ σιν — εἰς τὸ γ. Ἐν. Πρόσ. Ἐνες.

θι — εἰς τὸ β. Ἐν. Πρόσ. τῆς Προσακτ.

ς. Ὅλαι αἱ ἄλλαι καταλήξεις ἔχουσι τὰ αὐτὰ γράμματα, καὶ τὰς αὐτὰς συλλαβὰς, αἱ ὅποισι ἀνωτέρω (§. ΟΖ. ΟΗ.) ἀπεδόθησαν καθόλου περὶ τῆς Συζυγίας. Διαφέρει ὁμοίως πάλιν ἡ Συζυγία αὕτη κατὰ τοῦτο, ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι καταλήξεις δὲν ἔχουσιν (ὡς εἰς τὴν κοινὴν Συζυγίαν, ομεν, ετε, ου κ. τ. λ.) τὸ προηγούμενον φωνῆεν, ἀλλ' ἀμέσως προσκολλῶνται εἰς τὸ φωνῆεν τῆς τοῦ ῥήματος ρίζης, οἶον

τίθε - μεν, ἴσα - μαι, δίδο - τε, δείκνυ - τε,
 εἶθην - ν.

ζ. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ ἔχουσι τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν, ὡς αἱ τῶν Περισπωμένων· διαφέρουσιν ὅμως ἀπ' ἐκείνας κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ φωνήεν τῆς ρίζης κατὰ μέρος συνάπτουσιν ἄλλως μὲ τὴν κατάληξιν, μάλιστα ἡ Εὐκτικὴ, ἣτις τρέπει αὐτὸ εἰς διφθογγὸν διὰ τοῦ ι, τελευτῶσα κατὰ τὸ Ἐνεργ. πάντοτε εἰς ην, ης, η, ἔγουν εἶην, αἶην, οἶην. (βλ. καὶ §. 4E. β'. Σημ. Γ'.)— Ἡ Ἀπαρέμφατος τελευτᾷ πάντοτε εἰς ναι, καὶ τῆς Μετοχῆς τὰ Ἀρσενικὰ ἀντί ν ἔχουσι πάντοτε εἰς τὸ τέλος s (ας, εις, ους, υς), ὅξυνομένης τῆς ληγούσης.

η. Ῥήματά τινά ἀναδιπλόνουσι τὸ πρῶτον τῆς ρίζης σύμφωνον μετὰ τοῦ ι, ὡς

ΔΟΩ δίδωμι, ΘΕΩ τίθημι.

Καὶ ἂν ἡ ρίζα ἀρχεται ἀπὸ πτ, ἢ σ, ἢ ἀπὸ φωνήεντος, προτίθεται μόνον τὸ ι μετὰ δασείως πνεύματος

ΣΤΑΩ ἴσημι, ΠΤΑΩ ἵπταμαι, ἘΩ ἴημι.

θ. Ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ρηθέντα ἔχουσι χώραν εἰς μόνον τὸν Ἐνεσῶτα καὶ Παρατατικόν. Οἱ δὲ ἄλλοι Χρόνοι (Μέλλ. καὶ Ἀόρ. ἄ, Παρακ. καὶ Ὑπερτ.) σχηματίζονται ἐκ τῆς ρίζης κατὰ τὴν κοινὴν Συζυγίαν, π. χ. τίθημι (ΘΕΩ) Μέλλ. θήσω. Σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν τοιῶν τούτων ῥημάτων, τίθημι, ἴημι, δίδωμι, ὁ ἄ. Ἀόρ. εἰς κα λήγει

ἔθηκα, ἦκα, ἔδωκα.

ι. Ὅσα ῥήματα ἔχουσι τὸν ἀναδιπλασιασμόν (ἦ), σχηματίζουσι καὶ β'. Ἀόρ., ὅσις μιμεῖται τὴν εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα συνήθη κατάληξιν, διαφέρων ἀπὸ τὸν

Παρατατικὸν διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ
π. χ.

τίθημι Παρατ. ἐτίθην Ἀόρ, β'. ἔθην
κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ διαφέρει καὶ κατὰ τὰς ἄλλας Ἐγ-
κλίσεις ἀπὸ τὸν Ἐνεσῶτα. Ῥήματα δὲ τινὰ εἰς τὸν β'.
Ἀόρ. τῆς Προσακτ. ἀντὶ τῆς θι καταλήξεως ἔχουσι ἑ-
μόνον, οἶον

δός ἀντὶ δόθι, θές ἀντὶ θετί.

οὔτω καί, ἔς, σχές, φρές (βλ. κατωτ. ἴημι, ἔχω,
φρέω).

ιά. Εἰς ὅλα τὰ εἰς μι τὸ φωνῆεν τῆς ῥίζης, συ-
ναπτόμενον μὲ τὴν κατάληξιν τοῦ Ἐνικ. τῆς Ὀρισικ.
τῶν Ἐνεργ., γίνεται πάντοτε μακρὸν, τρεπομένου τοῦ
μὲν α καὶ ε εἰς η (ημι), τοῦ δὲ ὀ εἰς ω (ωμι), τοῦ
δὲ ὕ εἰς ὕ (ὕμι).

ιβ'. Τὸ δὲ πρὸ τῶν ἄλλων καταλήξεων φωνῆεν
καθ' ἑκάστων τούτων τῶν ῥημάτων πρέπει νὰ παρατη-
ρῆται ἰδίως· καθόλου ὅμως εἰς τὸν Πληθ. τῆς Ὀρι-
σικ. καὶ εἰς τὴν Ἀπαρέμφ. καὶ Προσακτ., ἔτι ἔμ-
προσθεν ὅλων τῶν παθητικῶν καταλήξεων, εἶναι βραχὺ
(ὡς τίθεμεν, ἔθεσάν, τιθέναι, τίθετι, τίθεμαι κ. τ. λ.),
τῶν ἐκ τῆς ἀω ῥίζης λαμβανόντων πάλιν τὸ α (ἴσημι,
ἴσαμεν κ. τ. λ.) Τὰ ἔξαιρούμενά ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦ-
τον, ὡς κιχῆναι, δίζημαι, εὐρίσκονται εἰς τὸν κατά-
λογον τῶν Ἀνωμάτων.

ιγ'. Τὰ δύο ῥήματα, ἴσημι καὶ δίδωμι, συσέλλου-
σι τὸ φωνῆεν καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς παθητικοὺς Χρό-
νους, οἳ ὅποιοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν κοινὴν Συζυγίαν,

Ένεργ. ζήσω, Παρακ. έζηκα. Παθ. Παρακ. έσάμαι
 Άόρ. έσάθην.

— δώσω — δέδωκα — — δέδομαι
 — έδόθην.

Τά δέ, τίθημι και ίημι, κάμνουσι τούτο εις μόνον τόν
 Άόρισον

έτέθην (αντι έθέθην, εκ του ΘΕΩ)

έθε's Παθ. ά. Άόρ. Μετοχ. (εκ του Ε'Ω).

κατά δε τόν Ένεργ. και Παθ. Παρακ. (δια να διαφέ-
 ρωσιν από τόν ά. Άόρ.) τρέπουσι τó φωνήεν της ρί-
 ζης εις ει

τέθεικα, τέθειμαι* είκα, είμαι.

Σ η μ ε ι ώ σ ε ι ς.

ά. Κατά τινα δωρικόν ιδιωτισμόν τó ά. Πρόσ-
 του Ένεσώτος ρημάτων τινών αντι ω έσχηματίζετο
 εις μι (ώς όρημι, φίλημι αντι όράω, φιλέω), και τó
 γ. Ένικ. Πρόσ. εις σι (λέγησι αντι λέγει). Τοιαύτά
 τινα εύρίσκονται εις τούς παλαιούς Έποποιούς, ως τó
 αίνημι, παρ Ησιόδ. και τά Όμηρικά γ. Πρόσ. εις
 ησι, Ήλ. ε, 6, παμφαίνησι ι, 323, προφέρησι, και
 τó β', Παθ. Πρόσ. Όρηαι (Όδ. ξ, 343), ως εκ του
 όρημαι (αντι-αμαι) εκ του όράω όρημι. Αλλά τούτο
 από άλλους Γραμματικούς γράφεται όρηαι, ως εκ του
 όράεαι, συναιρεθέντος εις η αντι ά.

β'. Εις τās τετριμμένες διαλέκτους δέν έσώθησαν
 εις ημι και ωμι ρήματα, τρεις η περισσοτέρας έχοντα
 συλλαβάς χωρίς του αναδιπλασιασμού, πλην του, άη-
 μι, όνινημι, και τινων αποθετικών εις ημαι (αντι εμαι),
 αμαι, ομαι, (εκ του όω), τά όποια, καθως και έκεινα,
 εύρίσκονται εις τά Άνώμαλα (ως δίζημαι, δύναμαι,
 όνομαι).

γ. Τὴν κατάληξιν ὑμι ἔχουσι ῥήματά τινα πάντα ἀνώμαλα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἄλλους Χρόνους, ἐκτὸς τοῦ Ἐνεσ. καὶ Παρατ., παράγουσιν ἐκ τινος ἀπλουσέρου θέματος (ὡς δείκνυμι ἐκ τοῦ ΔΕΙΚΩ, σβέννυμι ἐκ τοῦ ΣΒΕΩ), καὶ διὰ τοῦτα ἐδῶ φαίνονται ὡς Ἐλλειπτικά. (βλ. §. 40. ἡ. —) Διὰ τὰ ἐξεύρωμεν δὲ, ποῦ τὸ υ εἶναι μακρὸν καὶ ποῦ βραχὺ, πρέπει μόνον τὰ παραβάλλωμεν πρὸς τὸ, ἴσημι. π. χ. δείκνυμι, τὸ υ εἶναι μακρὸν, ὡς, ἴσημι· δείκνυμεν δὲ, βραχὺ, ὡς ἴσαμεν. Ἀόρ. β'. ἔδυμεν (ἐκ τοῦ, δύω), μακρὸν, ὡς ἔσημεν, κ. τ. λ.

δ. Ὅλα τὰ εἰς μι ῥήματα περισσεύουσι τὴν ἀνωμαλίαν τῶν ἀκόρη καὶ διὰ τούτου, ὅτι κατὰ τὸν Ἐνεσ. καὶ Παρατ. κατὰ μέρος πολλάκις ἀφίνουσι τὸν σχηματισμὸν τῶν εἰς μι, καὶ σχηματίζονται ὡς τὰ εἰς ἔω, ἄω, ὦω συνηρημένα, (τὰ δὲ εἰς ὑμι λαμβάνουσι τὸν εἰς ὑὸ σχηματισμὸν) φυλαττομένου ὅμως τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ (ἡγουν ὡς ἐκ τοῦ ΤΙΘΕΩ κ. τ. λ.). Ποῦ δὲ ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς εἶναι εὐχρηστος, θέλομεν τὸ σημειῶσαι κατωτέρα. Καθόλου ὅμως ὁ εἰς μι σχηματισμὸς εἶναι ἀττικώτερος.

ε. Ἐπειδὴ τοῦ β'. Παθ. Πρασ. ἡ κατάληξις εἰς τὴν συνήθη Συζυγίαν (η, ου) ἔγεινεν ἐκ τοῦ ἔσαι, εσο (βλ. Σημ. Γ. α, β'. εἰς τὸ Τύπτω), κατὰ δὲ τὴν εἰς μι Συζυγίαν τὸ πρῶτον τῆς καταλήξεως φωνῆεν ἀποβάλλεται διὰ τοῦτο τοῦ ῥηθέντος προσώπου ἡ κατάληξις ἐδῶ εἶναι μόνον σαι, σο (ὡς καὶ εἰς τὸν Παθ. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. τῆς κοινῆς Συζυγίας), τίθε-σαι, ἐτίθε-σο, ἴσα-σαι κ. τ. λ. Γίνεται ὅμως καὶ εἰς ταῦτα ἐνίοτε συναίρεσις, ὡς τίθη, ἐτίθου, ἴσω (ἀντὶ ἴσα-σο)· καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἴωνες μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦστο τῆς ῥίζης φωνῆναεῖς ἐτρέπουσι (βλ. κατωτ. §. 4E. β'. Σημ. Δ.), διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ, ἴσασαι (ἴσσαι) γίνεται, ἴση. Κατὰ δὲ τὸν β'. Ἀόρ. μόνος ὁ συνηρημένος σχηματισμὸς εἶναι εἰς χρῆσιν.

§. γΕ. β'. Παραδείγματα τῆς εἰς μι Συ-
ζυγίας.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ.

Ενεστώς.

Οριστικῆς.

(ἐκ τοῦ ΘΕΩ)	(ΣΤΑΩ)	(ΔΟΩ)	(δεικνύω)
Ε'. τίθημι τίθης τίθησι (ν)	ἴσημι ἴσης ἴησι (ν)	δίδωμι δίδως δίδωσι (ν)	δείκνυμι δείκνυς δείκνυσι (ν)
Δ. — τίθετον τίθετον	— ἴσατον ἴσατον	— δίδοτον δίδοτον	— δείκνυτον δείκνυτον
Π. τίθεμεν τίθετε τιθέασι (ν) ἢ τιθεῖσι (ν)	ἴσαμεν ἴσατε ἰσαῖσι (ν)	δίδομεν δίδοτε διδόασι (ν) ἢ διδούσι (ν)	δείκνυμεν δείκνυτε δεικνύασι (ν) ἢ δεικνύσι (ν)

Σημ. Α. α'. Τὰ εἰς ασι γ'. Πληθ. Πρόσ. μεταχειρίζονται οἱ δέκιμοι Ἀπτικοί. Ὁ δὲ σχηματισμὸς οὗτος ὀνομάζεται μὲν ἀπὸ τοὺς Γραμματικούς Ἰωνικός, ὡς διηρημένος κατὰ δὲ τὴν χρῆσιν τόσον ἀπέχει νὰ ᾖ ἴδιος τῶν Ἰωνῶν, ὡσε, μᾶλλον τὸ ἐναντίον, εἰς τὸν Ἡρόδοτον εὐρίσκεται μόνον ὁ συνηρημένος σχηματισμὸς (τιθεῖσι, διδοῦσι, δεικνύσι), τὸν ὁποῖον πρῶτοι οἱ μεταγενέστεροι εἰσήγαγον εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν.

Σημ. Α. β'. Τὰ συνηρημένα, τιθεῖς, ἰσαῖς, εἶναι ὀλίγον εἰς χρῆσιν κατὰ τὸν Ἐνεσῶτα. Ἡρόδοτος δὲ μεταχειρίζεται τὸ γ'. Πρόσ. δίδοι, ἐκ τοῦ δίδωμι.

Ἀπαρεμφάτου

τιθέναι | ἰσάναι | δίδοναι | δεικνύναι.

Μετοχῆς

τιθείς (έντος)	ἰσαῖς (άντος)	διδούς (όντος)	δεικνύς(ύντος)
τιθείσα	ἰσαῖσα	διδούσα	δεικνύσα
τιθέν	ἰσάν	διδόν	δεικνύν.

Υποτακτικῆς

Ε. τιθῶ	ἰσῶ	διδῶ	ἐκ τοῦ δει- κνύω
τιθῆς	ἰσῆς	διδῶς	
τιθῆ	ἰσῆ	διδῶ	
Δ. — ῆτον, -ῆτον	— ῆτον, -ῆτον	— ῶτον, -ῶτον	κνύω
Π. — ῶμεν, -ῆτε, -ῶσι	ῶμεν, -ῆτε, -ῶσι	ῶμεν, -ῶτε, -ῶσι	

Εὐκτικῆς

Ε. τιθείην	ἰσαίην	διδοίην	ἐκ τοῦ δεικνύω
τιθείης	ἰσαίης	διδοίης	
τιθείη	ἰταίη	διδοίη	
Δ. —	—	—	
τιθείητον	ἰσαίητον	διδοίητον	
τιθείητην	ἰσαίητην	διδοίητην	
Π τιθείημεν	ἰσαίημεν	διδοίημεν	
τιθείητε	ἰσαίητε	διδοίητε	
(τιθείησαν)	(ἰσαίησαν)	(διδοίησαν)	

Σημ. Α. γ. Εὐρίσκεται καί, διδῶν· τοῦτο ὅμως εἶναι μεταγενεσέρων ἀδόκιμος γραφή, ὡς καὶ ὁ β. Ἀορ. δῶην.

Σημ. Α. δ. Ἄλλως δὲ οὗτος εἶναι τῆς Εὐκτικῆς τῶν εἰς μι ῥημάτων ἴδιος σχηματισμός, ὅμοιος μὲ τὸν τοῦ Παθ. Ἀορ. τῆς κοινῆς Συζυγίας, ὡς ἐκεῖ, ὁμοίως καὶ ἐδῶ, ὑπάρχει καὶ συντεταγμένος τις σχηματισμός τοῦ Δυϊκοῦ καὶ Πληθυντικοῦ· καὶ εἰς τὸ γ. Πρόσ. τοῦ Πληθ. οὗτος μόνος εἶναι εἰς χρῆσιν, οἷον Πληθ.

τιθεῖμεν	ἰσαῖμεν	διδοῖμεν
τιθεῖτε	ἰσαῖτε	διδοῖτε
τιθεῖεν	ἰσαῖεν	διδοῖεν

Προσακτικῆς

τίθει	ἴσᾱθι, κοιν.	δίδοθι	δείκνυθι κοιν.
-έτω κ. τ. λ.	ἴση, -άτω κ. τ. λ.	-ότω κ. τ. λ.	δείκνυ, ὕτω
γ. πλ. τιθέτωσαν	ἴσάτωσαν	διδότωσαν	δείκνύτωσαν
ἢ τιθέντων	ἢ ἰσάντων	ἢ διδόντων	ἢ δεικνύτων

Σημ. Α. ε. Περὶ τοῦ, τίθει, ἀντὶ τίθι, βλ. §. ΙΑ. δ. Ἄλλως δὲ τὸ εἰς θι β. Ἐν. Πρόσ. δὲν εἶναι τόσον εὐχρησον εἰς τοὺς λογογράφους, ὅσον τὸ συντεταγμένον, ἴση, δείκνυ· ἐκ δὲ τῶν ἄλλων ῥημάτων τὰ κατὰ τὴν περισπωμένην Συζυγίαν

τίθει, δίδου.

Παρατατικός.

Ε. ἐτίθην	ἴσην	ἐδίδων	ἐδείκνυα
ἐτίθης	ἴσης	ἐδίδωσ	ἐδείκνυσ
ἐτίθη	ἴση	ἐδίδω	ἐδείκνυ
Δ. —	—	—	—
ἐτίθετον	ἴσατον	ἐδίδοτον	ἐδείκνυτον
ἐτίθετην	ἰσάτην	ἐδιδότην	ἐδείκνυτην.
Π. ἐτίθεμεν	ἴσαμεν	ἐδίδομεν	ἐδείκνυμεν
ἐτίθετε	ἴσατε	ἐδίδοτε	ἐδείκνυτε
ἐτίθεσαν	ἴασαν	ἐδίδοσαν	ἐδείκνυσαν.

Σημ. Α. ε. Κατὰ τοῦτον τὸν σχηματισμὸν κοινῶς εἰς χρῆσιν εἶναι μόνος ὁ Παρατατικός τοῦ ἴσημι τῶν δὲ ἄλλων, μόνα τὰ Δυϊκὰ καὶ Πληθυντικά· διότι τὰ Εὐϊκὰ ἐκείνων κοινῶς σχηματίζονται κατὰ τὰ περισπώμενα καὶ τὰ εἰς ὕω,

ἐτίθουν, εἰς, εἰ· ἐδίδουν. ους, ου· ἐδείκνυον, ες, εο.

Παρακτέθεικα	ἔσηκα	δέδωκα	ἐκ τοῦ
Ἵπερσ. ἐτεθείκειν	ἔσήκειν ἢ	ἔδεδώκειν	ΔΕΙΚΩ
	εἰσήκειν		

Σημ. Α. ζ'. Τὸ ἀντί τοῦ διπλασιασμοῦ εἰς τοὺς χρόνους τούτους τοῦ Ἰσημι τιθέμενον ε, πολλάκις κατὰ τὸν Ἵπερσ. προσλαμβάνει καὶ ι.

Μέλ.	θήσω	ζήσω	δώσω	ἐκ τοῦ
Ἰ. Ἄορ. ἄ.	ἔθηκα	ἔησα	ἔδωκα	ΔΕΙΚΩ

Σημ. Α. η'. Οὗτος ὁ εἰς κα ἀνώμαλος Ἰόριτος εἰς δοκίμους συγγραφεῖς εἶναι κατὰ τὸν Ἐνικὸν ἀριθμὸν εὐχρηστος· κατὰ δὲ τὸν Πληθυντικὸν (μάλις τοῦ αἰ. καὶ β'. Προσώπου) οἱ Ἀττικοὶ προκρίνουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν β'. Ἰόρ. Ἐκ δὲ τοῦ εἰς κα σχηματισμοῦ ἄλλαι Ἐγκλίσεις καὶ Μετοχὴ δὲν σχηματίζονται, ἐκτὸς τῆς Μετοχῆς τοῦ Μέσου. (βλ. κατωτ. Μέσ.)

Ἰόριστος β'.

Ὀριστικῆς

Ε.	ἔθην	ἔσην	ἔδων	λείπει
	ἔθης	ἔσης	ἔδως	
	ἔθη	ἔση	ἔδω	
Δ.	—	—	—	
	ἔθετον	ἔσητον	ἔδοτον	
	ἔθέτην	ἔσήτην	ἔδότην	
Π.	ἔθεμεν	ἔσημεν	ἔδομεν	
	ἔθετε	ἔσητε	ἔδοτε	
	ἔθεσαν	ἔσησαν	ἔδοσαν	

ἔδωκα
ἔδωκα
ἔδωκα

Σημ. Α. θ'. Ὁ β', Ἰόρ. ἔσην, εἰς τὸν Δυϊκὸν καὶ Πληθυντικὸν Ἀριθμὸν ἐκβαίνει ἀπὸ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Παρακειμένου καὶ τῶν εἰς μι ῥημάτων καθόλου (§. 4E. α. β'.) διὰ τὸ μακρὸν φωνῆεν. Τὸ δὲ γ'. Πληθ. ἔσησαν, συμφωνεῖ μὲ τὸ γ'. Πληθ. τοῦ α'. Ἰόρ., καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῆς σημασίας (βλ. κατωτ. Σημ. Β.)

Α. ι. Ο β. Ἄορ. ἔθην, καὶ ἔδων, κατὰ τὸν Ἑνικ.
Ἄριθμὸν δὲν εἶναι σχεδὸν εἰς χρῆσιν. Κατὰ δὲ τὰ
ἄλλα μέρη, ἢ εἶναι μόνος, ἢ ἔξαιρέτως οὗτος, εὐχρη-
στος. (βλ. Σημ. ἦ.)

Ἄπερ. θεῖναι	ζῆναι	δοῦναι
Μετοχ. θεῖς, θεῖσα, θέν	ζᾶς, ζᾶσα, ζᾶν	δοῦς, δοῦσα, δόν
Ἔποτ. θῶ, θῆς κ. τ. λ.	ζῶ, ζῆς κ. τ. λ.	δῶ, δῶς κ. τ. λ.
Εὐκτ. θαῖην	ζαῖην	δοῖην.

Ταῦτα κλίνονται ὅλα ὡς ὁ Ἑνεσῶς.

Πρὸς α- (θέτι) θές	ζῆθι	(δόθι) δᾶς
κτικῆς θέτω	ζήτω	δότω
θέτον -των	ζήτον -των	δότον -των
θέτε -τωσαν	ζήτε -τωσαν	δότε -τωσαν
ἢ θέντων	ἢ ζάντων	ἢ δόντων

Σημ. Α. ιά. Εἰς τὴν Ἔποτ. καὶ Εὐκτ. κρατεῖ τὸ
ὁποῖον ἐσημειώσαμεν καὶ περὶ τοῦ Ἑνεσ. τῶν Εἰγκλί-
σεων τούτων.

Σημ. Α. ιβ. Τὸ Πρὸς. ζῆθι, εἰς τὰ σύνθετα ἐνίο-
τε συντέμνεται, οἷον παράσα, ἀντὶ παράσηθι. Οὕτω
καὶ, βῆθι (βλ. Ἀνώμ. βαίνω).

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

Ενεστώς.

Οριστικός.

Ε. τίθεμαι	ἴσῃμαι	δίδομαι	δείκνυμαι
τίθεται ἢ	ἴσῃσαι ἢ	δίδοσαι	δείκνυσαι
τίθη	ἴσα		
τίθεται	ἴσεται	δίδεται	δείκνυται
Δ. τίθεμεθον	ἴσῃμεθον	διδόμεθον	δεικνύμεθον
τίθεσθον	ἴσασθον	δίδοσθον	δείκνυσθον
τίθεσθον	ἴσασθον	δίδοσθον	δείκνυσθον
Π. τίθεμεθα	ἴσῃμεθα	διδόμεθα	δεικνύμεθα
τίθεσθε	ἴσασθε	δίδοσθε	δείκνυσθε
τίθενται	ἴσονται	δίδονται	δείκνυνται
Α. παρ. τίθεσθαι	ἴσασθαι	δίδοσθαι	δείκνυσθαι
Μετ. τίθεμενος	ἴσῃμενος	διδόμενος	δεικνύμενος

Υποτακτικός.

Ε. τιθῶμαι	ἴσῳμαι	διδῶμαι	ἐκ τοῦ δείκνύω.
τιθῆ	ἴσῃ	διδῶ	
τιθῆται	ἴσῃται	διδῶται	
Δ. τιθώμεθον	ἴσῳμεθον	διδῳμεθον	
τιθῆσθον	ἴσῃσθον	διδῶσθον	
τιθῆσθον	ἴσῃσθον	διδῶσθον	
Π. τιθώμεθα	ἴσῳμεθα	διδῳμεθα	
τιθῆσθε	ἴσῃσθε	διδῶσθε	
τιθῶνται	ἴσῳνται	διδῶνται	

Εὐκτικός.

Ε. τιθείμην	ἴσαίμην	διδοίμην	ἐκ τοῦ δεικνύω.
τιθεῖο	ἴσαῖο	διδοῖο	
τιθεῖτο	ἴσαῖτο	διδοῖτο	
Δ. τιθείμεθον	ἴσαίμεθον	διδοίμεθον	
τιθεῖσθον	ἴσαῖσθον	διδοῖσθον	
τιθεῖσθον	ἴσαῖσθον	διδοῖσθον	
Π. τιθείμεθα	ἴσαίμεθα	διδοίμεθα	
τιθεῖσθε	ἴσαῖσθε	διδοῖσθε	
τιθεῖντο	ἴσαῖντο	διδοῖντο	

Προστακτικός.

τίθεσο, τίθου | ἴζασο, ἴζω | δίδουσο, δίδου | δείχουσο
 τίθῃσθω κ.τ.λ. | ἴζᾶσθω κ.τ.λ. | δίδῃσθω κ.τ.λ. | δεικνύσθω
 κ.τ.λ.

Παρατακτικός.

Ε'. ἐπιθέμην	ἴζάμην	ἐδίδόμην	ἐδείκνυμην
ἐτίθεσο ἢ	ἴζασο ἢ	ἐδίδουσο ἢ	ἐδείκνυσο
ἐτίθου	ἴζω	ἐδίδου	
ἐτίθετο	ἴζατο	ἐδίδοτο	ἐδύκνυτο
Δ. ἐπιθέμεθον	ἴζάμεθον	ἐδιδόμεθον	ἐδείκνυμεθον
ἐτίθεσθον	ἴζᾶσθον	ἐδίδουσθαι	ἐδείκνυσθον
ἐτίθεσθην	ἴζᾶσθην	ἐδιδόσθην	ἐδείκνυσθην
Π. ἐπιθέμεθα	ἴζάμεθα	ἐδιδόμεθα	ἐδείκνυμεθα
ἐτίθεσθε	ἴζασθε	ἐδίδουσθε	ἐδείκνυσθε
ἐτίθευτε	ἴζαντο	ἐδίδοντο	ἐδείκνυντο

Παρακ. τεθείμαι | ἴζαμαι | δέδομαι | ἐκ τοῦ
 τεθείσαι κ.τ. ἴζασαι δέδοσαι ΔΕΙΚΩ

Υ' περσ. ἐτεθείμην | ἴζάμην | ἐδεδόμην

Σημ. Α. γ'. Ο' Παρακ. τῆς Α' παρ. τεθείσθαι, δεδόσθαι, ὁ τῆς Μετ. τεθειμένος, καὶ ὁ τῆς Προς. ἴζασο κ.τ.λ. συνήθως σχηματίζεται. ὁ δὲ τῆς Υ' ποτ. καὶ Εὐκτ. (τεθῶμαι, τεθείμην κ.τ.λ.) σχεδὸν δὲν εὐρίσκονται.

Μ. α. τεθήσομαι | ἴθαθήσομαι | δοθήσομαι | ἐκ τοῦ
 Α. α. ἐτέθην | ἴθάθην | ἐδόθην | ΔΕΙΚΩ

Μέλ. β. καὶ γ. καὶ Δόρ. β. λείπουσι.

Μ Ε Σ Ο Ν.

Μ. α. θήσομαι | ἴθήσομαι | δώσομαι | ἐκ τοῦ
 Α. α. ἐθηκάμην | ἴθησάμην | ἐδωκάμην | ΔΕΙΚΩ

Σημ. Α. ιδ'. Οἱ Ἄορισοι, ἐθηκάμην, ἐδωκάμην, μετὰ τῆς Μετοχῆς, εἶναι μόνον τῶν Ἰώνων καὶ Δωριέων ἰδιοὶ (τῶν δὲ ἄλλων Ἐγκλίσεων δὲν εὐρίσκονται παντάπασι). Οἱ δὲ Ἀττικοὶ λογογράφοι τούτων τῶν ῥημάτων κατὰ τὴν Μέσσην διάθεσιν μεταχειρίζονται μόνον τὸν β'. Ἄορ. — Τὸ ἐναντίον δὲ, ὁ α'. Ἄορ. ἐσηκάμην εἶναι πολλὰ εὐχρηστος.

Ἄοριστος β.

Ὅριστικός.

ἐθέμην (ἐθεσο) ἔθου x. τ. λ.	* ἐθάμην	ἐδόμην (ἐδόσο) ἔδου x. τ. λ.	λείπει
------------------------------------	----------	------------------------------------	--------

κλίνονται κατὰ τὸν Παθ. Παρατ.

Ἄπαρ. θέσθαι	* ζάσθαι	δόσθαι	λείπει
Μετ. θέμενος	* ζάμενος	δόμενος	
Ἦπ. θῶμαι	* ζῶμαι	δῶμαι	
Εὐχτ. θείμην	* ζαίμην	δοίμην	
Προσ. (θέσο) θοῦ	* ζάσο, ζῶ	(δόσο) δοῦ	

Σημ. Α. ιε'. Ὅλα ταῦτα κλίνονται κατὰ τὸν Παθ. Ἐνεσ. καὶ ὅ, τι ἐσημειώσαμεν περὶ ἐκείνου, τὸ αὐτὸ κρατεῖ καὶ περὶ τούτων.

Σημ. Α. ις'. Τὸ Ἄπαρ. φυλάττει καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τὸν τόνον, οἷον ἀποθέσθαι, ἀποδόσθαι. Τὸ δὲ Προσαχτ. τότε μόνον φυλάττει αὐτὸν, ὅταν ἡ Πρόθεσις ἀποτελῇ μίαν συλλαβὴν, οἷον προσθοῦ, προδοῦ, ἀφοῦ (ἐκ τοῦ, ἴημι). ὅταν δὲ ἡ Πρόθεσις ᾖ δις συλλαβος, τότε μεταβαίνει ὁ τόνος εἰς ταύτην, ὡς, περιίδου, ἀπόθου. Τὰ δὲ Πληθυντικὰ ἔχουσι τὸν τόνον παντοτε εἰς τὴν Πρόθεσιν, ὡς ἐπίθεσθε, πρόδοσθε, ἀφεσθε.

Σημ. Α. ιζ'. Τοῦ, ἴσημι, Μέσ. Ἄορ. β. δὲν εὐρίσκεται. Παρετέθη δὲ ἐδῶ μόνον χάριν τῆς ἀναλογίας δι' ἄλλα ῥήματα, ὡς, ἐπτάμην ἐκ τοῦ ἴπταμαι (βλ. Ἀνώμ. Πέτομαι).

Επίθετα Ῥηματικά.

θετὸς	ζατὸς	δοτὸς	ἐκ τοῦ
θετέος	ζατέος	δοτέος	ΔΕΙΚΩ

β. Σημειώσεις εἰς τὸ Ἰστημι.

ἀ. Τὸ Ἰστημι ἔχει δύο σημασίας, τὴν μεταβατικὴν τοῦ κοινῶς λεγομένου, Σταίνω· καὶ τὴν ἀμετάβατον τοῦ, Στέχομαι. εἶναι δὲ μεταβατικὰ μὲν

Ἐνεξ. καὶ Παρατ. ἰστημι, ἴσθη Μέλ. ἐπῶ
Ἄορ. ἐσησα·

ἀμετάβατα δὲ

Παρακ. καὶ Ὑπερσ. ἐσηκα, ἐσήκειν Ἄορ. β'. ἐσην.

β'. Ὁ Παρακ. τοῦ Ἐνεργ. ἐδῶ ἔχει σημασίαν Ἐνεξῶτος· ὁ δὲ Ὑπερσ., Παρατατικῶ (βλ. κατωτ. §. Ρ. Σημ. β'.)

ἐσηκα, ἐσήκειν, ἐσηκῶς κ. τ. λ.

γ'. Γίνεται δὲ καὶ κατὰ §. Πς. Σημ. ε. καὶ εἰς τούτου σχηματισμὸς δι' ἀποβολῆς τοῦ κ, καὶ συγχωπήσ,

Παρακ. Πληθ. ἐσᾶμεν, ἐσᾶτε, ἐσᾶσι

Δυϊκ. ἐσᾶτον

Ἑπερσ. Πληθ. ἐσᾶμεν, ἐσᾶτε, ἐσᾶσαν

Δυϊκ. ἐσᾶτον, ἐσᾶτην

Ἑποτ. ἐσῶ. Εὐκτ. ἐσαίνην

Ἄπαρ. ἐσάναι

Μετ. (ἐσαῶς) ἐσῶς, ἐσῶσα, ἐσῶς. Γ. ἐσῶτος

Ἰων. ἐσεῶς, -ῶτος.

δ'. Ἐπειδὴ τὸ, ἐσηκα, ἔχει σημασίαν Ἐνεξῶτός, ἔγεινεν ἐκ τούτου καὶ ἰδιαίτερος ἀνώμαλος

Μέλ. ἐσήξω, ἢ, ἐσήξομαι.

(βλ. ἀνώμ. θνήσκω).

ε. Εὐρίσχεται δὲ καὶ μεταβατικῶς Παρακ. ἔσακα, ἀλλ' εἰς τοὺς μεταγενεστέρους (Πολύβ. I, 20. Ρεῖσχ. Δημοσθ. Φιλ. Γ. σελ. 117, 28)· διότι οἱ ἀρχαιότεροι Ἀπτικοὶ ἀντὶ τοῦ Παρακ. καὶ εἰς τὰς δύο σημασίας μεταχειρίζονται τοὺς δύο Ἀορίσους, ἢ περίφρασιν τινά.

ς. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸν Ὑπερσ. ἔσαν, καὶ μεταβατικῶς καὶ ἀμεταβάτως (Ἰλ. μ., 55, 56).

ζ. Ὀμηρικὴ συγκοπὴ εἶναι καὶ τὸ, ἔσητε, ἀντὶ ἐσήκατε, ἢ ἔσατε.

Γ. Σημειώσεις εἰς τὴν Ὑποτ. καὶ Εὐκτ.

α. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ τῆς εἰς μι Συζυγίας κανονικῶς ἔχουσι πάντοτε τὸν τόνον εἰς τὴν καταλήξιν, διότι συναίρειται τὸ φωνῆεν τῆς ρίζης μετὰ τὸ ἀρχτικὸν τῆς καταλήξεως φωνῆεν, οἷον· τιθῶ, διδάμην, τιθεῖν, τιθεῖντο.

β. Διαφέρει ὁμῶς τοῦτο ἀπὸ τὴν συνήθη συναίρεισιν τῶν αὐτῶν Ἐγκλίσεων τῶν εἰς ἔω, ἄω, ὄω ῥημάτων. Αὕτη ἡ διαφορὰ εἰς τὴν Εὐκτικὴν εἶναι προφανεστάτη. Κατὰ τὴν Ὑποτακτικὴν τὰ περισπώμενα ῥήματα συναίρουσι διάφορως τὰ φωνήεντα εη, αη, οη, οη· τὰ δὲ εἰς μι κάμνουσι τοῦτο καθ' ἀπλούτερον τρόπον. Τὰ εἰς τὴν Ὀρισικὴν ἢ ἔχοντα ῥήματα (τίθημι, ἴσημι), φυλάττουσι τὸ η καὶ η τῆς συνήθους Ὑποτακτικῆς· τὰ δὲ εἰς ὦμι, ἀντὶ η καὶ η ἔχουσι ω καὶ φ (βλ. τὰ Παραδείγματα). — Ἡ Ὑποτακτ. ἰσῶς, ἰσῶ, ἀνήκει εἰς τὸν σχηματισμὸν, ἰσῶω, καὶ εἶναι ὀλιγώτερον εὐχρηστος.

γ. Εἰς τὰς Ἐγκλίσεις ταύτας τὰ παθητ. τοῦ, τίθημι καὶ ἴημι, οἱ Ἀπτικοὶ τονίζουσι ἀνωμάλως· διότι τὸ μὲν τῆς ρίζης φωνῆεν ἀποβάλλουσι, λαμβάνοντες δὲ τὰς καταλήξεις τῶν δύο τούτων Ἐγκλίσεων ἐκ τῆς κοινῆς Συζυγίας, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, ὅπου

δὲν εὐρίσκουσιν ἐμπόδιον, ὥς οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι φαίνονται ὡς εἶναι ἐγγειαν ἐκ τῆς εἰς ομαι Οῤισικῆς οἶον

Ἔπ. τίθωμαι (ἀντὶ τιθῶμαι), πρόσθηται, πρόθηται κ. τ. λ.

Εὐκτ. τίθονται (ἀντὶ τιθεῖντο) περίθονται, πρόοισθε (Παράβαλε. κατωτ. κάθημαι εἰς τὸ ἦμαι, καὶ μέμνημαι εἰς τὸ μιμνησκω),

δ. Τοῦ δὲ, ἴσαμαι, μόνον ἢ Εὐκτικὴ (φυλάττουσα ὅμως τὰς κανονικὰς διφθόγγους) λαμβάνει τὸν τονισμόν τοῦτον εἰς ὅλους τοὺς συγγραφεῖς,

ἴσαιο, ἴσαιτο, ἴσαισθε, ἴσαιντο

Ἡ δὲ Ἔποταχτ. ἔχει πάντοτε, ἴσῶμαι, συνισῆται κ. τ. λ. Τοῦ δὲ, δίδομαι, τὰ Ἔποτ. καὶ Εὐκτ. τονίζονται ἐνίοτε καὶ κατὰ τὸν ἀνωτ. ἀττικὸν τρόπον,

Ἔποτ. δίδωται. Εὐκτ. ἀπόδοιντο

Εἰς ὅλα δὲ τὰ ἄλλα ῥήματα, τὰ κατὰ τὸ, ἴσαμαι καὶ δίδομαι, κλινόμενα, τὰ Ἔποτ. καὶ Εὐκτ. εἶναι πάντοτε προπαροξύτονα, οἷον δύνωμαι, δύναιτο, ὄναιτο, ἐπίσται, ἐκ τοῦ δύναιμαι, ὀνίναμαι, ἐπίσαμαι. (βλ. Ἀνώμ.) ὄνοιτο ἐκ τοῦ ὄνομαι (Ἀνώμ.). Εὐρίσκονται δὲ καὶ τῶν εἰς αμαι, ὡς εἰς τὸ τίθεμαι, Παραδειγματα Εὐκτ. εἰς οἶμην (βλ. Ἀνώμ. μάρναμαι, χρέμαμαι).

ε. Τὰ εἰς υμι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σχηματίζουσι τὰς δύο ταύτας Ἐγκλίσεις ἐκ τοῦ εἰς ὡ σχηματισμοῦ (δεικνύης, δεικνύοιμι)· εὐρίσκονται ὅμως καὶ παραδειγματα σχηματισμοῦ ἀναλόγου τῶν ἄλλων, τιθεμένου μακροῦ υ, ὡς Εὐκτ. δαίνυτο (Ἰλ. ω, 65.) πῆγνυτο (Πλάτ. Φαίδ.) Ἔποτ. γ. Εἴν. σκεδανῦσι, (ὡς τὰ παλαιά, τύπτῃσι, τιθῆσι.)

Δ. Περί τῶν Διαλέκτων.

α. Πολλὰ τῶν περὶ διαφορᾶς Διαλέκτων εἰς τὴν

συνήθη Συζυγίαν ῥηθέντων, εὐκόλως ἐφαρμόζονται καὶ εἰς ταύτην· ὡς οἱ εἰς σκον Παρατατικοὶ καὶ β'. Ἀόριστοι, οἱ ὅποιοι ἐδῶ πάντοτε πρὸ τῆς καταλήξεως ταύτης ἔχουσι τὸ βραχὺ φωνῆεν τῆς ῥίζης, οἷον

Παρατ. τίθεσκον, Ἀ' ὀρ. β'. σάσκον, δόσκον: — ἔτι τὰ Ἀ' παρ. τιθέμεν, ἰσάμεν, ἰσάμεναι (ἀντί, τιθέναι, ἰσάναι), θέμεν, θέμεναι, δόμεναι (ἀντί, θεῖναι, δοῦναι), σῆμεναι ἀντί, σῆναι κ. τ. λ. — ἡ Ἰωνικὴ κατάληξις εἰς -αται, -ατο τοῦ γ'. Πληθ., οἷον τιθέαται ἀντί τίθενται, ἐδιδόατο κ. τ. λ. Ὅτι δὲ οἱ Δωριεῖς εἰς τὰ ῥήματα, τῶν ὁποίων ῥιζικὸν φωνῆεν εἶναι α, πάντοτε ἀντὶ ἢ μεταχειρίζονται α (ὡς ἰσάμι), εἶναι προφανέςατον.

β'. Διὰ τὸ μέτρον οἱ Ἑποποιοὶ λέγουσιν Ἀπαρ. τιθήμεναι, Μετ. Παθ. τιθήμενος· ἄλλοτε φυλάττουσι τὸν ἀναδιπλασιασμόν, ὅπου κοινῶς δὲν ἔχει χώραν, ὡς, διδώσω ἀντί δώσω.

γ'. Οἱ Ἴωνες τὸ α τῶν εἰς ημι (ἐκ τοῦ αω) πρὸ φωνῆεντος τρέπουσιν ἀσμένως εἰς ε, οἷον ἰσέασι (ἀντί ἰσάασι, κοιν. ἰσᾶσι). Βλ. §. γΔ. Σημ. ἡ. Διὰ τοῦτο λέγουσι καὶ εἰς τὸ γ'. Πληθ. τοῦ Παθ. ἰσέαται (ἀντί ἰσάαται, κοιν. ἰσανται).

δ'. Ἡ Ἰωνικὴ ἀποβολὴ τοῦ σ πρὸ τῶν καταλήξεων -σαι καὶ -σο (Σημ. Γ. εἰς τὸ Τύπτω) ἐδῶ εἶναι σπανιωτέρα· Ἡρόδ. ἐπίσειαι (ἀντί ἐπίσαι) ἀντί ἐπίσαι ἐκ τοῦ ἐπίσαι· Ὀμηρ. θεο ἀντί θέσο, μάρναο ἀντί μάρνασο, δαίνυο ἀντί ἐδαίνυσο.

ε'. Οἱ Δωριεῖς ἀντὶ σι ἔχουσι τι, Ἑνικ. τίθητι ἀντὶ τίθησι, καὶ Πληθ., ἀντικαθισαμένου τοῦ ν. (βλ. Σημ. Ε. δ. εἰς τὸ Τύπτω), τιθέντι, ἰσάντι, δίδοντι ἀντί, τιθεῖσι, ἰσᾶσι, διδοῦσι.

ς'. Τὸ γ'. Πληθ. τοῦ Παρατ. καὶ β'. Ἀ' ὀρ. εἰς -σκον

οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἐποποιοὶ ἐλαττόνουσι κατὰ μίαν συλ-
λαβήν, καὶ τότε λήγει μόνον εἰς -ν, προηγούμενου βρα-
χέος, ἢ βραχυθέντος τοῦ τῆς ρίζης φωνήεντος· ἦγουν
ἀντὶ -εσαν γίνεται -εν, οἷον

ἔτιθεν ἀντὶ ἐτίθεσαν·

ἀντὶ δὲ -οσαν, -ησαν — -αν

ἔφραν ἀντὶ ἔφασσαν (βλ. κατωτ. Φημί)

ἔσαν, βάν ἀντὶ ἔσησαν, ἔβησαν·

ἀντὶ δὲ οσαν υσαν — ον, υν

ἔδον, ἔδυν ἀντὶ ἔδοσαν, ἔδυσαν.

ζ. Ἀντὶ τοῦ ἄ. Ἐν. Προσ. τοῦ Παράτ. ἐτίθηνα
οἱ Ἴωνες λέγουσιν ἐτίθεα.

η. Ἐπειδὴ τῆς Συζυγίας ταύτης ἢ ὑποτακτικῆς
ὡς (Σημ. Γ. ἄ. β.) εἶδομεν, διὰ συναϊρέσεώς τινος σχη-
ματίζεται, διὰ τοῦτο διαλύεται ἀπὸ τοὺς Ἴωνας οὕτως·

α) τὰ εἰς τὴν ρίζαν ε καὶ ἄ ἔχοντα ῥήματα εἰς
τὴν διάλυσιν φυλάττουσιν ὡς ριζικὸν φωνῆεν τὸ
ε, οἷον

τιθέω, τιθέης, τιθέητε, τιθέωσι, τιθέωμαι κ.τ.λ. ἀντὶ
τιθῶ, τιθῆς, τιθῶμαι κ. τ. λ.

θέω, θέης, θέωμαι ἀντὶ θῶ, θῆς κ. τ. λ.

ἔσῶ, εἰῶ, εἰῆς, εἰώμεν κ.τ.λ. ἀντὶ ἔσῶ, εἰῶ, εἰῆς
εἰώμεν.

β) τὰ δὲ εἰς τὴν ρίζαν τὸ ο ἔχοντα, διαλυόμενα ἔχουσι
πάντοτε ω, οἷον

δώω, δώης ἀντὶ δῶ, δῶς κ.τ.λ.

θ. Ταύτην τὴν Ἴωνικὴν διάλυσιν μεταχειρίζοντα
καὶ οἱ Ἐποποιοὶ μεταβάλλουσιν ὁμῶς κατὰ τὴν χρῆσιν
τῶν διπλῶς,

α) ἐκτείνουσι τὸ ε. Γίνεται λοιπὸν τοῦτο κατὰ τοὺς
γενικοὺς κανόνας εἰ, ὡς θεῖω, θεῖης, θεῖωμεν ἀντὶ
θῶ κ.τ.λ. οὕτω καὶ εἰῶ ἀντὶ εἰῶ. Οὗπου ὁμῶς ὁ

ἀδιαίρετος σχηματισμὸς ἔχει η, ἑκαὶ γίνεται μόνη ἀπλή ἔκτασις ἢ διπλασιασμὸς (S. K. Σημ. γ'), ἡγοῦν ἀντὶ ε τίθεται πάλιν η. Τοῦτο δὲ συμβαίνει εἰς τὰ ὅποια τὸ τῆς ρίζας φωνῆν κοινῶς εἶναι α, ὡς, σεῖω, σῆης, σῆη· ἀντὶ, ζω, σῆς, σῆη· εἰς δὲ τὰ ἔχοντα ριζικὸν φωνῆν ε ἀσαταῖ ἢ χρῆσις, διότι εὐρίσκεται γραφόμενον καί, θείης, θείη, θείητε, καί, θήης, θήη, θήητε.

β) συσέλλουσι τὸ ἴδιον τῆς Ὑποτακτικῆς φωνῆν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τότε μόνον, ὅταν συμβῇ ἢ ῥηθεῖσα ἔκτασις, οἶον

θεῖομαι, σεῖομεν ἀντὶ θέωμαι, σεώμεν
σῆστον ἀντὶ σῆηστον (σῆηστον).

γ. Ἐπειδὴ οἱ Ἐποποιοὶ ὅλων τῶν Ὑποτακτ. τὸ ἔνικ. Πρόσ. σχηματίζουσιν εἰς σι, διὰ τοῦτο συνίστανται ἐδῶ σχηματισμοί, τοὺς ὁποίους ἀκριβῶς πρέπει νὰ διακρίνωμεν ἀπὸ τοὺς τῆς Ὀριστικῆς καὶ τοῦ γ. Πληθ. Προσ. ὡς, ἰσῆσι, δῶσι· ἀντὶ, ἰσῆη, δῶ.

δ. Τὰ Εὐχτικ. δὲν διαλύονται, πλὴν τοῦ θεοίμην ἀντὶ θείμην (ὡς ἐκ τοῦ ΘΕΩ).

§. υς. Περὶ τοῦ ΕΩ, καὶ ΕΩ καὶ ΙΩ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰς μι Ἀνωμάλων εἶναι τινὰ ῥήματα, τὰ ὅποια ἔχουσι ρίζαν ΕΩ, ἢ ΕΩ, ἢ ΙΩ, καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλως συγχέονται, μάλιστα εἰς τὴν σύνθεσιν, ὅπου τὸ πνεῦμα ἀφανίζεται (ὡς προσεῖναι, ἔκτε τοῦ, εἶναι καὶ ἐκ τοῦ, εἶναι) ἐνώ τὸ ἀπειναι καὶ ἀφείναι, ἐκ τοῦ πνεύματος γνωρίζεται. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν δὲν εἶναι προφανὲς εἰς τοὺς Ἰωνας, τοὺς εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ φιλὸν σύμφωνον μὴ τρέποντας εἰς δασύ. Σημασίαι δὲ τοῦ μὲν ΕΩ εἶναι τρεῖς, πέμπω, θέτω, ἐνδύω· τοῦ δὲ ΕΩ, τὸ εἶμαι· τοῦ δὲ ΙΩ, τὸ πορεύομαι.

Α. Ἰῆμι (τὸ πέμπω) ἐκ τοῦ ἘΩ.

Ἄ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο δύναται κατὰ πάντα σχεδὸν νὰ ἐφαρμοσθῆ εἰς τὸ, τίθημι. Ἐχει δὲ ἀντὶ τοῦ διπλασιασμοῦ (§. γΕ. α. δ.) τὸ ι, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον εἶναι μακρόν. Ὅταν δὲ ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως γίνηται ἀπὸ τοῦ ε ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ρίζης, ἐπιδέχεται αὔξησιν, τοῦ ε τροπομένου εἰς ει. (§. ΟΕ. β.)

(Ἐπειδὴ προϋποτίθεται ἡ πρὸς τὸ, τίθημι, τοῦ ῥήματος τούτου ὁμοιότης, διὰ τοῦτο ἐφεξῆς θέλουσι καταταχθῆ ἀπλῶς μόνον τὰ εἰς χρῆσιν αὐτοῦ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι σπανίως εὐρίσκεται ἀπλοῦν, καὶ πολλοὶ τῶν ἐδῶ καταταχθέντων σχηματισμῶν εὐρίσκονται μόνον εἰς σύνθετο.)

ἘΝΕΡΓ. Ἐν ε ς. ἴημι, ἴης κ.τ.λ. (κατὰ τὸ, τίθημι)

γ. Πληθ. ἰᾶσι ἢ ἰεῖσι (ἐκ τοῦ ἰέασι, ὡς τιθέασι)

Ἄπαρ. ἰέναι. Μετ. ἰεῖς. Ὑποτ. ἰῶ Εὐκτ. ἰεῖν.

Πρὸς. ἰεθι κοιν ἰει (ἐκ τοῦ ἸΕΩ, ὡς τίθει ἐκ τοῦ ΤΙΘΕΩ)

Παρατ. ἴην καὶ (ἐκ τοῦ ἸΕΩ) ἰουν. Σύνθ. ἀφίουν ἢ ἠφίουν (βλ. §. Ος. Σ. γ. *) γ. Πληθ. ἠφίεσαν:

Παρακ. εἶκα ** Ὑπερ. εἴχειν.

Μέλο. ἴσω Ἄορ. αἰ ἦκα (§. γΕ. α. θ.) Ἰωρ. ἔηκα.

Ἄορ. β. ἦν (εἰς τὸν Ἐνικ. ἄχρηστος, ἀνάπλη-

*) Ἐξ ἰδίου, ἀλλ' ἀμφιθέλου ἀττικοῦ σχηματισμοῦ. ἠφίεον (ἔν. Πρὸς.)

**) Ὡς τῆθεικα. Φέρεται δὲ καὶ ἄλλος σχηματισμὸς, εἴκα, διὰ παρενθέσεως τοῦ ω, §. Πς. Σημ. β'. Ἀλλ' εἰς τοὺς συνγραφεῖς δὲν εὐρίσκεται τι τοιοῦτον, πλην τοῦ ἐντεῦθεν παραγομένου Παθητ., ἀφέντω, εἰς τὴν Νέ. Διαθ.

ροῦμενος ἀπὸ τὸν ἄ. Α' ὀρ.) Πληθ. εἶμεν,
 ἔτε, ἔσαν, ἢ μετὰ τῆς αὐξήσεως, εἶ-
 μεν, εἴτε, εἶσαν

Ἀπαρ. εἶναι, Μετ. εἶς. Ὑποτ. ὦ.

Εὐκτ. εἶην. Πληθ. εἶμεν, εἴτε, εἶεν ἀντὶ εἶη-
 μεν κ. τ. λ.

Πρὸς. ἔς.

(Οὕτως ἐξαιρέτως τὰ σύνθετα, ὡς ἀφείναι, ἀφῶ,
 ἄφες κ. τ. λ. Εὐκτ. Πληθ. ἀνείμεν ἀντὶ ἀνείη-
 μεν κ. τ. λ.)

ΠΑΘ. καὶ ΜΕΣ. κατὰ τὸ, τίθεμαι, Ἐνεσ. ἴεμαι, Πα-
 ρακ. εἶμαι κ. τ. λ.

Ἀ ὀρ. ἄ. Παθ. ἔθην, καὶ μετ' αὐξήσεως εἶθην
 (οἶον ἀφείθην, Μετ. ἀφείθεις κ. τ. λ.)

Ἀ ὀρ. ἄ. Μέσ. ἠκάμην (εὐχρηστότερος παρὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦ, τίθεμαι, ἀλλὰ
 μόνον εἰς τὴν Ὀρισικὴν).

Ἀ ὀρ. β. Μέσ. ἔμην, κοιν. μετ' αὐξήσεως,
 εἶμην (οἶον ἀφείτο, ἐφείντο *).

Ἐκ τούτου, ἔσθαι, ἔμενος (προέσθαι, ἀφέμενος)

Ὑπ. ὦμαι, Πρὸς. οὔ (ἀφοῦ, προοῦ, πρόεσθε
 κ. τ. λ. βλ. §. γε. β'. Σημ. Α. ις.)

Ἐπίθ. ῥηματικά, ἐτός, ἐτέος (ἀφετος κ. τ. λ.)

β. Περὶ τῆς ἀπτικῆς Ὑποτ. καὶ Εὐκτ. (ὡς πρόω-
 μαι, πρόνται, ἴοιτο, ἀφίουντο, πρόοισθε), καὶ τῶν
 διαλέκτων (ὡς ἀφέω, ἀφείω, ἀντὶ τοῦ Ὑποτ. ἀφῶ
 ἴσι ἀντὶ τοῦ γ'. Ἐν. Πρὸς. Ὑποτ. ἦ) βλ. Σημ. Γ.
 καὶ Δ. εἰς τὸν προηγ. παράγρ.

γ. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ σημειωθῶσιν οἱ ὀμηρικοί

*) Ξενοφ. Ἱέρ. Ζ, ια. Εὐρ. Ἰκέτ. 1199. Ὁ δὲ τόνος δὲν ἀνα-
 βιβάζεται διὰ τὴν αὐξήσιν. (βλ. Σημ. Α. γ'. εἰς τὸ Τύπτω).

θήμην, γ. Ἐνικ. ἐκάθητο ἢ καθῆσο, Ἀπαρ. καθῆσθαι, Ἔποτ. κάθωμαι, Εὐκτ. καθοίμην, κάθοιτο. — Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς μεταχειρίζονται εἰς τὸ β'. Πρόσ. τὸν σχηματισμὸν, κάθη, καὶ εἰς τὸ Προσακτ. καθου ἀντὶ κάθησαι, κάθησο. (Οἱ Ἴωνες ἀντὶ θ' ἔχουσι τὸ κάτημαι. γ. Πληθ. κατέαται κ. τ. λ.)

δ. Τὰ λείποντα ἀναπληρόνονται διὰ τοῦ ἔζομαι καὶ ἴζομαι, καὶ τῶν ἐκ τούτων καὶ τῆς Κατὰ σύνθετων.

Γ. Ἐννυμι (Ἴων. εἴνυμι) ἐνδύω) κλίνεται κατὰ τὸ, δείχνυμι, καὶ σχηματίζει τὰ λείποντα ἐκ τοῦ ἘΩ.

Τὸ ἀπλοῦν εἶναι εἰς χρῆσιν μόνον εἰς τοὺς Ποιητάς. Μέλ. ἔσω, ἔσσω. Ἀόρ. ἔσσα (Ἀπαρ. ἔσαι), Μέσ. ἔσάμην. Παρακ. Παθ. εἶμαι, εἶσαι, εἶται κ. τ. λ. (γ. Πληθ. τοῦ Ἑπερσ. εἶατο Ἰλ. σ, 596.), καὶ ἔσμαι, ὄθεν Ἑπερσ. β'. Πρόσ. ἔσσο, γ'. Πρόσ. ἔσο καὶ μετὰ τῆς συλλαβ. αὐξήσεως, ἢ ἰωνικῆς ἐκτάσεως, Ἀόρ. ἔσσατο, Ἑπερσ. ἔεσο.

Εἰς τὸν πεζὸν λόγον εἶναι εἰς χρῆσιν τὸ σύνθετον, ἀμφιέννυμι,

Μέλ. ἀμφιέσω, ἀπτ. ἀμφιῶ. Ἀόρ. ἀ. ἡμφίεσα.

Παρακ. Παθ. (ἀμφιεῖμαι) κοιν. ἡμφιέσμαι, ἡμφιέσαι, ἡμφιέσαι, κ. τ. λ.

Εἶναι δὲ εἰς χρῆσιν καὶ τὸ ἐκ τῆς Ἐπι Προθ. σύνθετον, κοινῶς μὴ ἐχθλιβομένου τοῦι, ὡς Μέσ. Ἀόρ. ἐπιέσασθαι.

Δ. Εἰμί (εἶμαι) ἐκ τοῦ ἘΩ.

Ἐν ες. Ἐ. εἰμί εἰς κοιν. εἶ ἐσί (ν)

Δ. — ἐσὸν ἐσὸν

Π. ἐσμέν ἐσθ ἐσί (ν)

Ἀπαρ. εἶναι, Μετ. ὦν (Γεν. ὄντος) οὔσα, ὄν Ἔποτ. ὦ, ἦς, ἦ. Δ. ἦτον, ἦτον. Π. ὦμεν, ἦτε, ὦσι (ν) Εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη, Δ. εἶητον, εἶήτην Π. εἶήμεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν.

Προσ. ἴσθι, ἔσω *). Δ. ἔσον, ἔσων. Π. ἔσε, ^{ἔσω}
^{σαν ἢ ἔσων}
 Παρατ. Ε. ἦν ἡς καὶ ἦσθα **) ἦν
 Δ. — ἦτον ἢ ἦσον ἦτην ἢ ἦσθη
 Π. ἦμεν ἦτε ἢ ἦσε ἦσαν

Οἱ Μέλλον λαμβάνεται ἐκ τοῦ Μέσου

Ε. ἔσομαι ἔση ἢ ἔσει ἔσεται ἢ ἔσαι
 Δ. ἐσόμεθον ἐσεσθον ἐσεσθον
 Π. ἐσόμεθα ἐσεσθε ἔσονται

Εὐκτ. ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο κ. τ. λ.

Α' παρ. ἐσεσθαι. Μετοχ. ἐσόμενος, -η, -ον.

Επίθ. ῥηματ. ἐσέον (συνεσέον κ. τ. λ.)

β. Εὐρίσκεται δὲ ἐκ τοῦ Μέσου καὶ

Παρατ. ἦρην, καὶ Προσακτ. ἔσο

καὶ τὰ δύο τὰ αὐτὰ μὲ τὰ τοῦ Ἐνεργ, ἀλλ' εἰς τοὺς
 παλαιούς συγγραφείς σπανιώτερα. Τούτου δὲ τοῦ Πα-
 ρατ. εὐρίσκεται μόνον τὸ α. Ἐνικ. Πρόσ. (ὡς ἐπὶ τὸ
 πλείστον μετὰ τοῦ, ἄν, Συνδ). — Τὸ γ. Πληθ. εἶατο
 ἀντὶ ἦντο εὐρίσκεται Οἶδος. υ, 106.

γ. Περὶ τῆς ἐγκλίσεως τοῦ, εἰμί, βλ. §. Ζ. Σημ.
 δ. Μόνον τὸ β. Πρόσ. εἴ ἢ εἰς δὲν ἐγκλίνεται ποτὲ
 τὸ, ἐσσί, ὅμως ἐπιδέχεται ἐγκλισιν.

δ. Ἐκ τῶν τοῦ, εἰμί, διαλέκτων θέλομεν παρα-
 θέσει, ἔσα δὲν πορίζονται ἀπὸ τὰ περὶ τοῦ Τύπτω
 ῥηθέντα.

Ενεργ. Δωρικ. Ε. ἐμμί, ἐσσί, ἐντί (τὸ, ἐντί, λαμ-
 βάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ γ. πληθ. εἶσι), Ἰωνικ. β.
 Ἐνικ. ἐσσί, α. Πληθ. ἐμέν, κοιν. εἶμέν, γ. Πληθ.
 εἶασι.

*) Καὶ σπανίως ἦτω. Πλάτ. Πολιτ. β. σελ. 361, καὶ πολλοί-
 κισ εἰς τὴν ἀγ. Γραφήν,

**) βλ. Σημ. Ε. 16. εἰς τὸ Τύπτω.

Παρατ. Γων. ἔην, ἔης, ἢ ἦα καὶ ἔα (β'. ἔας, γ'. ἦε ἢ ἦεν, β'. Πληθ. ἔατε κ. τ. λ.), ἢ ἔον (ἀ. Πρόσ. παρ' Ομήρ.) ἐκ τοῦ Ε'Ω, καὶ ἔσχον. Ἐκ τοῦ σχηματισμ. ἔα, γίνεται τὸ καὶ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς ὄχι ἀχρηστον

ἀ. Πρόσωπ. ἢ ἀντὶ ἦν.

Ἀντὶ τοῦ γ'. Ἐνικ. ἦν ἔχουσιν οἱ Δωριεῖς ἦς καὶ ἀντὶ τοῦ γ'. Πληθ. ἦσαν, Γωνικ. καὶ Δωρ. ἔσαν *).

Ἀπαρ. ἀρχ. καὶ Γωνικ. ἔμεν, ἔμεναι, ἔμμεν, ἔμμεναι Δωρικ. ἦμεν καὶ ἦρες **).

Τέλος σχηματίζουσιν οἱ Ἴωνες ἐκ τοῦ Ε'Ω καὶ Μετοχ. ἔών, ὕποτ. ἔω, Εὐκτ. ἔοιμι.

ε. Εἰς τὴν σύνθεσιν ἢ Πρόθεσις λαμβάνει πάντοτε (ὅτε τὸ συγχωροῦσιν οἱ γενικὸὶ κανόνες) τὸν τόνον, ὡς πάρειμι, πάρει. Τὸ ἐναντίον ὁμως, παρῆν (διὰ τὴν αὐξησιν) καὶ, παρέσαι (διὰ τὴν συγχοπὴν), καὶ, παρῆναι (βλ. Σημ. Α. δ'. γ'. εἰς τὸ Τυπῶ). καὶ ἡ Μετοχὴ δὲ φυλάττει τὸν τόνον, ὡς παρών (Περὶ τοῦ, πάρα, καὶ ἐν κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ, πάρεσι κ. τ. λ. βλ. κατωτ. §. ΡΔ).

Ε. Εἶμι (Πορεύομαι) ἐκ τοῦ Γ'Ω

ἀ. Τούτου εἰς χρῆσιν εἶναι τὰ ἐφεξῆς

Ε'νες.	Ε'. εἶμι	εἰς κοιν. εἶ	εἶσι (ν)
	Δ. —	ἴτου	ἴτον
	Π. ἴμεν	ἴτε	ἴασι (ν)

Ἀπαρ. ἰέναι

Μετοχ. ἰών (πάντοτε τὸν τόνον ἔχουσα εἰς τὴν λήγουσαν, ὡς ὄλαι αἰ τῶν β'. Ἀ'ορ. εἰς τὰ ἄλλα ῥήματα).

*) Εὐρίσκειται δὲ ἐνίοτε εἰς τοὺς Ποιητὰς ἀντὶ τοῦ, ἦσαν, τὸ ἐνικὸν ἦν (Ἡσίοδ. Θεογ. 321).

***) Οἱ δύο οὗτοι Δωρικὸὶ σχηματισμοὶ εἶναι καὶ ὁ Πληθ. Πρόσ. Παρατατικῶν.

Υποτ. Ἰω· Εὐκτ. ἴοιμι ἢ ἰοίην.

Προσακτ. ἴθι (σπανίως εἶ, ὡς Πρόσει ἴτω κ.τ.λ.)
 γ. Πληθ. ἴτασαν ἢ ἰόντων.

Παρατ. Ε. ἦεν κοιν. ἦϊα ἢ ἦα,

ἦεις

ἦει ἢ ἦειν (Ἰων. ἦϊε ἢ ἦϊεν).

Π. ἦειμεν ἢ ἦμεν

ἦειτε ἢ ἦτε

ἦεσαν (Ἰων. ἦϊσαν, Ὀμηρ. ἦσαν)

(τὰ Δυϊκὰ κατὰ τὸ διπλοῦν σχῆμα τῶν Πλ.)

Μέσ. εἶναι μόνον κατ' Ἐνεσ. καὶ Παρατ. εἰς χρῆσιν, ἴεμαι, ἴεμην,

καὶ κλίνεται κατὰ τὸ ἴεμαι (ἐκ τοῦ ἴημι)

Ἐπίθ. ῥήματ. ἰτόν (Ἡσίοδ. Θεογ. 732), ἰτέον καὶ ἰτητέον.

β. Τὰ σύνθετα ἔχουσι τὸν τόνον, ὡς τὰ τοῦ εἶμι· ὅθεν π. χ. πάρειμι, πάρει, δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τὰ αὐτὰ ἐκείνου τοῦ ῥήματος πρόσωπα, οὐδὲ τὸ γ. Ἐνικ. πάρεισι μὲ τὸ γ. Πληθ. ἐκείνου.

γ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι τὸ μόνον παράδειγμα σχηματισμοῦ εἰς μι, ἔχοντος ριζικὸν φωνῆεν ε (*). Καθὼς λοιπὸν τὰ ἔχοντα ριζικὸν φωνῆεν ε, εἰς μὲν τὸν Πληθ. Ἀριθμὸν φυλάττουσιν αὐτὸ, εἰς δὲ τὸν Ἐνικὸν τρέπουσιν εἰς η, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τοῦτο πρέπει τὸ εἰ εἰς εἰ (εἶμι, εἶσι, ἴμεν, ἴτε, ὡς τίθημι, -ησι, -εμεν, -ετε). Τοῦ Ἀπαρ. λοιπὸν, ἴεμαι, καὶ τοῦ Μέσ. ἴεμαι τὸ ε εἶναι μόνον κατὰ παρένθεσιν· διότι ἄλλως ἔπρεπε νὰ γράφηται, ἴναι, ἴμαι (ὡς τίθ—ημι, τίθ—έναι, τίθ—εμαι) καὶ μὲ ταύτην τὴν ἀναλογίαν συμφωνοῦσι καὶ τὰ παλαιὰ ἐπικά Ἀπαρ. ἴμεν, ἴμεναι (ὡς τιθέμαι, παλ. τιθέμεν **). — Ἐτι καθὼς ἀντι τοῦ, τιθέασι, εἶναι Ἰωνικ. τιθεῖσι, οὕτω καὶ ἀντι τοῦ

*) Ταύτην τὴν ἀναλογίαν φυλάττουσι καὶ τὰ Πληθ. τοῦ, δέ- δια (βλ. ΔΕΙΩ), καὶ ὁ Μέσ. β'. Ἀόρ. ἐφθίμην (βλ. φθίω).

***) Σπάνιον εἶναι τὸ ἐχτεινόμενον, εἶναι, Ἡρόδ. Ε. ρή. τὸ ὁ- τοῖον εἶναι ἀνάλογον μὲ τὴν Ὀμηρ. Εὐκτ. εἶην (Ἰλ. ω. 139).

ἴασι, εὐρίσκεται, ἴσι (Θέογν. 526). — Ἀντί δέ, εἰς ἢ εἶ, Ὅμηρος ἔχει, εἶσθα. Ὅσα δέ ἄλλως ἐκ τοῦ ἸΩ (ὄθεν ἢ εὐχρηστος Ὑποτ. καὶ Εὐκτ.) παραγόμενα φαίνονται, εἶναι ὑπόπτα. *).

δ. Ἄλλα παρὰ ταῦτα εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν δὲν εὐρίσκονται. Σημειῶσαι δέ, ὅτι τὸ ἔλλειπτικὸν τοῦτο ῥῆμα ἀνέκει εἰς τὸ, ἔρχομαι, καὶ ἀναπληροῦ σχηματισμούς τινάς τούτου ὀλιγώτερον εὐχρήστους.

ε. Ἐτι σημειῶσαι, ὅτι ὁ Ἐνεσ. εἶμι, ἔχει Μέλλοντος σημασίαν, λαμβάνων τὸν τόπον τοῦ Μέλ. ἐλεύσομαι (Ἀνώμ. ἔρχομαι), τὸ ὁποῖον διὰ τὸ μῆκος του εἶναι ὀλιγώτερον εἰς χρήσιν (μάλις α εἰς τὰ σύνθετα). Ἐξαιρέσειν τινὰ τοῦ κανόνος τούτου κάμνουσι μόνον οἱ παλαιοὶ Ποιηταί, καὶ οἱ μεταγενέστεροι πεζογράφοι.

ς. Καὶ αἱ ἄλλαι δὲ τοῦ, εἶμι, Ἐγκλίσεις δύνανται νὰ λάβωσι σημασίαν Μέλλοντος. (ὡς „ῥῆμοσεν ἀπιέναι“ Juravit se abiitum, καὶ „ἐνόμιζεν ἀπιέναι, ὁπότεν βούληται.“ Θουκυδ. Ε'. ζ. βλ. καὶ Πλάτ. Φαίδ. σελ. 103.) φαίνεται δὲ τοῦτο μάλις α εἰς τὴν Μετοχ., ὡς „ἡπαρεσκευάζετο ὡς ἀπιών“ καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. β. γ. „ἤξω συσκευασόμενος, ὡς ἀπάξων ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ αὐτὸς ἀπιών ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχήν.“ Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοῦ ὅλαι αἱ ἄλλαι Ἐγκλίσεις καὶ ἡ Μετοχὴ ἔχουσι σημασίαν Ἐνεσῶτος, εὐρίσχομεναι ἀντὶ τῶν ἐκ τοῦ, ἔρχομαι, τὸ ὁποῖον διὰ τὸ μῆκος δὲν εἶναι τόσον εὐχρηστον. Περί δὲ τῆς Μετοχ. ἰών, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδίδουσι καὶ Παρωχημένου σημασίαν, θέλομεν ἰδεῖ κατωτ., ὅτι καὶ ἄλλοι Ἐνεσῶτες οὕτω λαμβάνονται. ὁ δὲ ἀληθὴς Ἀόρ. ἐδῶ εἶναι, ἐλθῶν (βλ. Ἀνώμ. ἔρχομαι).

ζ. Ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρω ἔκτεθέντος Παρατακτικοῦ οἱ Γραμματικοὶ ἔχουσι καὶ ἄλλον, εἶν, εἰς, εἶ, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, καὶ Ἀόρ. β'. ἴον, ὅπου ἀνάγουσι τὴν Με-

*) Τὸ παρ' Ἡροδότ. (Α. ζ.) ἐξίει, ὀρθότερον ἀνάγεται ἀπὸ τὸν Σχγεῖδερον (λέξ. ἐξίειμι) εἰς τὸ, ἴτρι.

τοχ. ἰών, μόνου διὰ τὸν τόνον. Εἶναι δὲ οὗτοι οἱ σχη-
ματισμοὶ τῶν Ἐποποιῶν· ἀλλὰ παρὰ τὰ γ'. Πρόσωπα

ἴε ἢ ἴεν, ἴτην, ἴσαν

ἐκ τούτων ἄλλο τι δὲν εὐρίσκεται *). Μόνον οἱ Γραμ-
ματικοὶ ἀνεπλήρωσαν τὸ μὲν πρῶτον εἰς Ἀόριστον β.
ὀλόκληρον· τὰ δὲ ἄλλα, εἰς Παρατατικόν. Ἀλλ' ἐπει-
δὴ οἱ Χρόνοι οὗτοι εἰς τὸν Ὅμηρ. (μάλις ἐπὶ τοῦ
ρήματος τούτου) κατὰ τὴν σημασίαν συνέρονται εἰς
τὸ αὐτὸ, εὐλογώτερον εἶναι νὰ συνασθῶσιν ὅλοι οἱ εὐ-
χρηστοὶ σχηματισμοὶ εἰς ἀνώμαλον Παρατατ. ἴνα, ὡς
καὶ ἄλλοι Ὅμηρ. Παρατατο· πολλάκος ἀντὶ Ἀ.ορ. λαμ-
βανόμενον.

θ'. Ἐτι τέττυσιν οἱ Γραμματικοὶ ὡς Παρακ. τὰ
ἀνωτέρω

ἦϊα ἢ ἦα

καὶ παράγουσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ, ἦειν, ὡς Ὑπερσ. Ἀλλὰ
σημειωτέον περὶ τούτου,

α) Ὅτι τὸ, ἦϊα ἢ ἦα, εἰς ὅλους γενικῶς τοὺς συγ-
γραφεῖς δὲν λαμβάνεται ποτὲ ὡς Παρακ., ἀλλὰ
πάντοτε ὡς Παρατατ., καὶ ἐνίοτε μόνου ὡς Ἀ.ορ.

β) Ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἁ. Προσώπου, τὸ ὁποῖον εἶναι
ὅμοιον μὲ τὸ τοῦ Παρακειμένου, ἄλλο τι ἴδιον
τοῦ Παρακ. δὲν ἔχει, ἦγουν κάμμίαν τῶν χαρ-
κτηριστικῶν τοῦ Χρόνου τούτου καταλήξεων - ασι-
- εἶναι, Μετ. - ὡς,

γ) Ὅτι καὶ ὁ νομιζόμενος Ὑπερσ. ἦειν, πάντοτε ὡς
Παρατ. εὐρίσκεται.

δ) Καὶ ὅτι τούτου πάλιν τὸ ἁ. Πρόσωπον, ἦειν,
δὲν εὐρίσκεται εἰς τοὺς παλαιοὺς Ἀττικούς.

*) Τὰ εἰς τὰς ἐκδόσεις λογογράφων τινῶν ἐνίοτε ἀπαντῶνται
ἄκιμν, πρόσισαν κ. τ. λ. ἀντὶ Παρατ. ἢ εἶναι ἡμαρτημέναι
γραφαί (ὡς ἴμεν ἀντὶ ἦμεν), ἢ ἴδια τῶν μεταγενεστέρων.

Ὅθεν εὐλογώτερον εἶναι, νὰ ἐκλάβωμεν τὸ, ἦα, ὡς ἰωνικὸν σχηματισμὸν τοῦ, ἦειν (ὡς ἐτίθεα ἐκ τοῦ ἐτίθην, ἦα ἐκ τοῦ ἦν)· τὸ δὲ ἦειν, αὐτὸ, ὡς ἔκτασιν ἀνώμαλον τοῦ Παρατ. εἶν. Ἐμεινε δὲ εἰς χρῆσιν τὸ, ἦα, ἦαις, ἀντὶ τοῦ Παρατ. ἤρχομην (ἐκ τοῦ ἔρχομαι), τοῦ ὁποίου, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ ἀρχομαι Παρατατικὸν ὁμοιότητα, ἦτο ὀλίγη ἢ χρῆσις.

θ. Ἐκ τῆς ἐπικῆς γλώσσης πρέπει νὰ σημειώσωμεν καὶ ἄλλον Παρατ. ἢ Ἀ' ὀρ. σχηματισμὸν, ἦϊον καὶ ἦον (γενόμενον ἐκ τοῦ, ἶον, ὡς ἦειν ἐκ τοῦ, εἶν)· ἔτι Μέλλ. καὶ Ἀ' ὀρ. ἄ. Μέσ.

εἶσομαι, εἰσάμην

τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μὲ τοὺς ἐκ τοῦ, εἶδω, γινόμενους ὁμοίους Χρόνους. Ὁμηρ. δὲ λέγει καὶ, εἴσατο, καὶ δὲν ἐκθλίβει τῆς Προθέσεως τὸ φωνῆεν, καταεἴσατο.

§. υΖ. Α. Φημί, ἐκ τοῦ ΦΑΩ.

Ἐν ε. Ε. φημί φῆς φησί (ν)

Δ. — φατὸν φατόν

Π. φαμὲν φατέ φασί (ν)

Ἀ' παρ. φάναι, Μετ. φάς (άντος), φᾶσα, φάν.

Υποτ. φῶ Εὐκτ. φαίην. Πρὸσακτ. φάθι

Παρατ. Ε. ἔφην ἔφηςκον. ἔφησθα ἔφη

Δ. — ἔφατον ἔφάτην

Π. ἔφαμεν ἔφατε ἔφασαν (ποιητ, ἔφην)

Μέλλ. φήσω· Ἀ' ὀρ. ἄ. ἔφησα.

Εἶναι δὲ εἰς χρῆσιν καὶ τὸ ΜΕΣΟΝ, φάσθαι, ἐφάμην (Πρὸσακτ. φάο ἀντὶ φάσο παρ Ὁμήρ.), καὶ

ΠΑΘΗΤ. ὡς, πεφάσθω, πεφασμένοις.

Ἐπίθ. ῥήματ. φατός, φατέος.

α. Ο Ένες. τῆς Ορίσ., πλὴν τοῦ φῆς, ἐπιδέχεται ἔγκλισιν τόνου (§. Z.).

β. Σημαίνει δὲ τὸ ῥῆμα τοῦτο, γενικῶς μὲν τὸ λέγω· ἰδιαιτέρως δὲ τὸ, καταφάσκω, βεβαιῶ. Ταύτας τὰς δύο σημασίας ἔχει ὁμοῦ ὁ Ένες. φημί. Ἀλλὰ τὴν μὲν τοῦ πρώτου κατὰ τοὺς δοκίμους Ἀττικοὺς ἔχει ὁ Ένες. καὶ Παρατ. τῆς Ορίσ. καὶ τῶν ἄλλων Ἐγκλίσεων· τὴν δὲ τοῦ δευτέρου κυρίως ὁ Μέλλ. καὶ Ἀόρ. α. φήσω, ἔφησα· καὶ τότε εἰς τὸν Παρατ. καὶ εἰς τὸν Ένες. τῆς Ἀπαρ. καὶ Μετοχ. κοινότερον μεταχειρίζονται τὸ ἄλλως εἰς τοὺς λογογράφους ἀχρησον, φάσκω, ἢ τὸ Μέσον *).

γ. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ὁ Παρατ. ἔφην, κοινῶς λαμβάνεται ἀντὶ Ἀορίσου, ταυτοσήμαντος ἂν μὲ τὸ, εἶπον· οὕτω δὲ καὶ τὸ Ἀπαρ. φάναι, οἷον „ἔφη ὁ Περικλῆς „καὶ (πλαγίως)“ φάναι τὸν Περικλέα“. Ὅταν ἴδῃ ἦναι χρεῖα Ἀπαρ. Ένες., μεταχειρίζονται τὸ, λέγειν ἢ φάσκειν.

δ. Δι' ἀφαιρέσεως συνέση ἐκ τοῦ, φημί, τὸ
ἡμί

εἰς τὰς συχνὰς τοῦ λόγου ἐπαναλήψεις· οὕτω δὲ καὶ εἰς τὸν Παρατ. ἦν, ἢ ἀντὶ ἔφην, ἔφη (φῆν, φῆ), μόνον εἰς τὰς φράσεις

ἦν δ' ἐγὼ, ἦδ' ὅς,

εἰς χρῆσιν ὄν ἐπὶ διηγήσεως τινός διαλόγου. Ἐδῶ ἀνάγεται καὶ τὸ ποιητικόν

ἦ

ὡς μεταβατικὸν τιθέμενον μετὰ τινὰ ἀποδοθέντα λόγον.

*) Ὡς „ἔφη σπουδάζειν“ ἔλεγε κ. τ. λ. ζ. καὶ „ἔφασκε σπουδάζειν“ ἀντὶ τοῦ ἐβεβαίονεν, ὅτι κ. τ. λ. οὕτω καὶ, φάσκων, ἀντὶ τοῦ βεβαίωνων· καὶ, οὐ φάμενος, ὁ ἀποφάσκων· (διότι τὸ ἐναντίον τοῦ φημί εἶναι τὸ, οὐ φημί.)

B. κείμαι, ἐκ τοῦ ΚΕΩ

Εὐνέσ. κείμαι, κείσαι, κείται κ. τ. λ. γ'. Πληθ.
κείνται κ. τ. λ.

Α' παρ. κείσθαι, Μετ. κείμενος. Προς. κείσο κ. τ. λ.

Υ' ποτ. κέωμαι, κέη κ. τ. λ. Εὐκτ. κείμην.

Η' αρατ. ἐκείμην, ἐκείσο, ἐκείτο κ. τ. λ.

Μέλ. κείσομαι.

Σύνθετ. κατάκειμαι, κατάκεισο κ. τ. λ. ἀλλὰ
τὸ Α' παρ. κατακείσθαι.

α. Τὸ ΚΕΩ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνάγονται τὰ Υ' ποτ.
καὶ Εὐκτ. καὶ (ὡς ὁ τοῦ συνθέτου τόνος δεικνύει) τὸ
Α' παρ. (Ἰων. κέεσθαι) οἱ Ἴωνες μεταχειρίζονται καὶ
παραϊτέσω, ὡς κέεται, γ'. Πληθ. κέονται. Ἄλλοι Ἰωνι-
κοὶ σχηματισμοὶ εἶναι, κέεται, κείαται ἀντὶ κείνται,
κέσχετο ἀντὶ ἐκείτο κ. τ. λ.

β. Τὸ Ὀμηρικὸν κείω, κέω, ἔχει σημασίαν Μέλ-
λοντος (βλ. κατωτ. Ἀνώμ. δαίω, ΔΑΩ).

γ. Κατὰ τοὺς Γραμματικούς τὸ ῥῆμα τοῦτο δὲν
εἶχεν Υ' ποτακτικὰ· διὰ τοῦτο ἐνίοτε εὐρίσκεται, κεί-
μαι, κείται ἐπὶ συντάξεως Υ' ποτακτ. ὡς, διάκειμαι,
Πλάτ. Φαίδ. σελ. 84· καὶ τὸ παρ' Ὀμήρ. κείται, ὅπου
τινὲς, κῆται, γράφουσι.

δ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ
Παθ. Παρακτ. τοῦ τίθημι· διὰ τοῦτο ὅλα τὰ ἐκ τού-
του σύνθετὰ κατὰ τὴν σημασίαν συμφωνοῦσι μὲ τὰ
ἐκ τοῦ Τίθημι σύνθετα, οἷον ἀνατίθημι, τὸ ἀφιερώνω·
καὶ ἀνάκειμαι, τὸ εἶμαι ἀφιερωμένος.

Γ. Οἶδα, ἐκ τοῦ ΕΙΔΩ.

α. Τὸ παλαιὸν ῥῆμα, εἶδω, κυρίως σημαίνει τὸ,
βλέπω· μόνον δὲ Χρόνοι τινὲς τούτου ἔχουσι τὴν
σημασίαν τοῦ, ἐξεύρω.

Ἀλλὰ (πλὴν τινῶν Ὀμηρικῶν, ὡς τὸ, εἰδῶσω) οὐ-
δεὶς τούτου σχηματισμὸς ἔχει ἐντάμα καὶ τὰς δύο
ταύτας σημασίας. Εἶδω θέλομεν ἐκθέσει τὰ σημαίνον-

τα τὸ, ἐξεύρω· τὰ δὲ ἔχοντα τὴν τοῦ, βλέπω, σημασίαν βλ. εἰς Ἀνώμ. εἶδω.

β'. Οἶδα, κυρίως εἶναι β'. Παρακ. τοῦ, εἶδω (ὡς εἶκα, Ἰων. οἶκα, ἐκ τοῦ εἶκω), ἔχει ὁμοίως σημασίαν Ἐνεσῶτος, ὡς καὶ ὁ Ὑπερσ. ἔχει τὴν τοῦ Παρατατ. κοῦ (βλ. κατωτ. §. Ρ. Σημ. α.). Ἐκ τῆς κανονικῆς κλίσεως τοῦ, οἶδα, τὸ β'. Πρόσ. οἶδας, καὶ ὅλος ὁ Πληθ. Ἀριθμὸς, οἶδαμεν, οἶδατε, οἶδασι, εὐρίσκονται ὀλιγάκις, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον εἰς τοὺς μὴ ἄττικους συγγραφεῖς. Καὶ ἀντὶ μὲν τοῦ οἶδας, εἰσήχθη τὸ ἐκ τοῦ ἀρχαίου, οἶδασθα (βλ. Σημ. Ε. β. εἰς τὸ Τύπτω) κατὰ συγκοπὴν γενόμενον, οἶσθα. ταῖς δὲ ἄλλας ἀνωμαλίαις ἐρμηνεύουσιν αἱ ἐπόμεναι σημειώσεις.

Παρακ. (ἀντὶ Ἐνεσ.)	Ε. οἶδα	οἶσθα*)	οἶδε (ν)
	Δ. —	ἴσον	ἴσον
	Π. ἴσμεν	ἴσα	ἴσασι (ν)

Ἀπαρ. εἶδεναι. Μεταγ. εἰδώς.

Ὑπότ. εἰδῶ. Εὐκτ. εἰδείην

Προσακτ. ἴσθι, ἴσω κ. τ. λ.

Ὑπερσ. (Παρατ.) Ε. ἦδειν, ἄττικ. ἦδη
 ἦδεις κοιν. ἦδειςθα ἄττικ. ἦδησθα
 ἦδει ἄττικ. ἦδειν καὶ ἦδη
 Π. ἦδειμεν ἢ ἦσμεν
 ἦδειτε ἢ ἦσα
 ἦδισαν ἢ ἦσαν.

Μέλλ. εἴσομαι (καὶ σπανίως, εἰδήσω)

Ἐπίθ. ῥήματ. ἴσειον.

Ὁ δὲ Ἀόριστος καὶ ὁ Παρακείμενος ἀναπληρόνται ἐκ τοῦ, γινώσκω· βλ. Ἀνώμ.

γ'. Οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Δωριεῖς ἀντὶ ἴσμεν, λέγουσιν

*) Εἶναι καὶ ἄλλη ἡμαρτημένη μὲν, ἀλλ' ὁμοίως τῶν ἀρχαίων Ἀττικῶν ἰδία γραφή, οἶσθας. βλ. Πέρο. εἰς Μοίριδ. 285.

ἴδμεν· οἱ δὲ Ἐποποιοί, ἴδμεναι καὶ ἴδμεν ἀντὶ εἶδεναι, ἔχοντες ἀντὶ τοῦ Ὑπερσ. ἥδειν ἴδιον σχηματισμὸν, οἷον β'. Πρόσ. ἡείδεις, ἡείδης, γ'. ἡείδει, ἡείδη (Ἰλ. χ. 280. Οἶδ ι, 206. Ἀπολλών. β'. 222.), καὶ Ἡρόδοτ. (Α. 45), ἡείδε, μετὰ βραχείας ληγυσης.

δ. Οἱ Γραμματικοὶ κοινῶς εἰσάγουσιν ἐδῶ ἰδιαίτερον τι ρῆμα

ἴσημι

εἰς τὸ ὁποῖον ἀνάγουσιν ἐκ τῶν ἀνωτέρω σχηματισμῶν ὅλους, ὅσοι ἄρχονται ἀπὸ ι· καί, ἐπειδὴ μόνον τὸ γ'. Πληθ. ἴσασι εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀρμόζει, ὅλα τὰ ἄλλα ἐκλαμβάνουσιν ὡς διὰ συγχοπῆς γινόμενά. Τοιοῦτό τι ρῆμα εἶναι μὲν εἰς τὴν Δωρικὴν διάλεκτον (ἴσαμι, ἴσης, ἴσατι), καὶ Ὀμηρ. (Ὀδ ν, 170) ἔχει γ'. Πληθ. Παρ. ἴσαν, τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ ἐκληρῆθῆ ὡς κατὰ συγχοπὴν γινόμενον ἐκ τοῦ ἴσασιν, ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρω ἥδισαν, ἥσαν. Ἀλλ' ἂν καὶ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ σχηματισμοὶ ἐκ τούτου παράγονται, εἶναι ὅμως βέβαιον, ὅτι τοὺς ἐσύγχυσεν ἡ χρῆσις, καὶ διέμεινε τὸ μὲν οἶδα εἰς τὸν Ἐνικόν, τὸ δὲ ἴσμεν εἰς τὸν Πληθ. ἀριθμὸν εὐχρησον.

ε. Ἀλλ' ὅμως οἱ σχηματισμοὶ ἐκεῖνοι ἀνήκουσιν εἰς τὸ οἶδα, ἡεῖδω· διότι βλέπει πᾶς τις, ὅτι τὸ Ἰωνικ. ἴδμεν δὲν ἔγινεν ἐκ τοῦ ἴσμεν, ἀλλὰ μάλισα τοῦτο ἐξ ἐκείνου (βλ. §. ις'). Τὸ δὲ ἴδμεν, ὡς καὶ τὸ Ἀπαρ. ἴδμεναι, προφανέστατα ἀνήκει εἰς τὸ εἶδω, καὶ ὄχι εἰς τὸ ἴσημι. Ἐτι δέ, καθὼς ὁ Ὑπερσ. ἥσμεν, ἥσε ἔγινε μόνον κατὰ συγχοπὴν ἐκ τοῦ ἥδειμεν, ἥδειτε, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχει καὶ τὸ ἴσμεν, ἴσε πρὸς τὸ οἶδαμεν, οἶδατε. Ἐκ τούτων εὐκόλως λοιπὸν ἔγινε καὶ τὸ γ'. Πληθ. ἴσασιν, καὶ οὕτω τέλος συνέση ἀναλόγως καὶ ολόκληρος Ἐνεσῶς (ἴσαμι, ἴσημι), μάλισα ἐνῶ εὐκόλυε τὴν μεταβολὴν ταύτην ἢ τοῦ Ἐνεσῶτος σημασία. Τὸ δὲ Προσαχτ. ἴσθι ἔγινεν, ὡς ἐξ ὁμοίων,

Ἐνεσῶτος σημασίαν ἔχόντων, Παρακειμένων, τὸ κέ
κραχθι, ἄνωχθι *).

ζ'. Τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ οἰ εἰς τὰς ἄλλας τοῦ, οἶδα,
Ἐγκλίσεις, ἔγεινε κατὰ τὸ, ἔοικα (Ἰων. οἶκα), εἶκω
(βλ. Ἀνώμ. εἶκω). Συνέβαινε δὲ καὶ εἰς ταῦτα συ-
ζολῆ εἰς ι, οἷον Ὑπ. ἰδέω, Μετ. ἰδυῖα (Ὀμηρ.) ἀν-
τι εἰδέω, εἰδυῖα.

Περὶ τῆς τῶν Ρήμάτων Ἀνωμαλίας.

§. 4Η.

α'. Ἡ πολλὴ τῶν Ἑλληνικῶν Ρήμάτων Ἀνωμαλία
κυρίως προέρχεται ἀπὸ τοὺς διπλοῦς σχηματισμοὺς, καὶ
τὰ διπλᾶ θέματα· καὶ περὶ μὲν τούτων εἶπομεν ἄνω-
τέρω (* ΠΑ). Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἐκεῖ μνημονευθέντων,
ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα πολλὰ, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ νέος
σχηματισμὸς ἀποκλίνει πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν
παλαιόν, φυλάττων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναλλοιώτων
τὴν σημασίαν. Αἴτιον δὲ τοῦ τοιούτου ἀνωμάλου σχη-
ματισμοῦ φαίνεται ἡ σοιχείων τινῶν πρὸς ἀλλήλα συγ-
γένεια, καὶ ὁ τῆς εὐφωνίας ἔρωσ, καὶ μάλιστα τῶν ἀρ-
χαίων Ποιητῶν ἡ σπουδὴ νὰ ἐκλέγῃσι λέξεις εἰς τὴν

*) Βεβαιούται δὲ ὁ λόγος καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὸ Ὀμηρ. ἐπεπεθμεν
ὁμοιότητος, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐκ τοῦ πέπειθα, ὡς τὸ
ἴδμεν ἐκ τοῦ οἶδα. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συνέστη καὶ τὸ
παρὰ τῷ αὐτῷ Ποιητῇ ἔκκτην, δηλαδὴ ἐκ τοῦ εἰκα-
μεν τὸ τῶν Ἀττικῶν Ποιητῶν εἰσιγμεν, ὅθεν διὰ συστο-
λῆς τῆς παραληγούσης τὸ Δυῖκ. ἔκκτην. Οὕτω λοιπὸν
ἔγεινεν ἐκ τοῦ εἰδα εἰδμεν, οἶδα ἴδμεν, καὶ Ὑπερσ.
ἦ ἴδμεν, ὅθεν τὸ ἴσμεν καὶ ἦσμεν, ἴσε καὶ ἦσε
καὶ εἰς τὸ γ'. Πληθ. Ὑπερσ. ἀντὶ ἦ ἴδσαν τὸ ἦ ἴσαν,
ἦσαν, καὶ παρ' Ὀμήρω ἴσαν, Τὸ δὲ γ'. Πληθ. ἴσαν
ἐπειδὴ δὲν ἔμπορεῖ νὰ σχηματισθῇ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ
εἰδάσει, ἔγεινεν ἐκ τοῦ ἴσμεν.

τὴν ἀκοὴν ἠδείας, καὶ πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ μέτρου ἐπιτηδείας.

β'. Εἰς πολλὰ ἔμειναν καὶ οἱ δύο σχηματισμοὶ εἰς χρῆσιν, εὐρισκόμενοι καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους εἰς τοὺς δοκιμωτάτους λογογράφους, ὡς λείπω καὶ λιμπάνω, κτείνω καὶ κτίννυμι. Πολλάκις ὅμως ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο σχηματισμῶν εἶναι οἰκειότερος εἰς διάλεκτόν τινα, ὡς εἰς τὴν Ἰωνικὴν τὸ ἀγινέω ἀντὶ ἄγω, φυγγάνω ἀντὶ φεύγω· ἢ ἔμεινε μόνον ἴδιος τῶν Ποιητῶν.

γ'. Κοινῶς τὰ κατ' ἕκτασιν ἐκ τῶν ἀπλουσέρων γινόμενα ἔχουσι μόνον Ἐνες. καὶ Παρατ. Ὅποτε λοιπὸν ἐξέλειπε τὸ ἀπλοῦν, ἔμεινε τὸ ῥῆμα Ἀνώμαλον, ὡς βαίνω, ἔβαινον — Μ. βήσομαι, Παρακ. βέθηκα κ. τ. λ. ἐκ τοῦ ΒΑΩ.

δ'. Ἄλλοτε ὅμως δὲν συνισῶσι τὸ Ἀνώμαλον ῥῆμα δύο ἑλλειπτικά, ὡς τὸ βαίνω· ἀλλὰ μετὰ τινος κανονικοῦ ὀλοκλήρου (ὡς τὸ λείπω, λείψω) συνυπάρχει καὶ ἄλλο ἑλλειπτικὸν (ὡς τὸ λιμπάνω), κατ' Ἐνες. καὶ Παρατ. μόνον εὐρισκόμενον.

ε'. Πολλάκις δὲ τοῦ ῥήματος ἡ κλίσις εἶναι ἐκ τριῶν σχηματισμῶν σύμμικτος· οὕτως ἐκ τοῦ ΠΗΘΩ ἢ ΠΑΘΩ ὑπάρχει μόνον ὁ Ἀόρ. ἔπαθον· ἐκ δὲ τοῦ ΠΕΝΘΩ, ὁ Παρακ. πέπονθα κ. τ. λ. ὁ δὲ Ἐνες, καὶ Παρατ. συμπληροῦται διὰ τοῦ πάσχω, ἔπασχον. Καὶ ἐκ τοῦ ΠΕΤΑΩ γίνεται Μ. πετάσω κ. τ. λ. καὶ Παρακ. πέπταχα κατὰ συκοπήν· εἰς δὲ τὸν Ἐνες καὶ Παρατ. εἶναι μόνον τὸ Πετάννυμι εἰς χρῆσιν.

ς. Τέλος υπάρχουνί τινα ρήματα, τὰ ὁποῖα σχη-
ματίζουσι Χρόνους τινὰς ἐκ λέξεων πάντη διαφόρων
τῶν ὁποίων ὁ Ἐνεσὼς εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἢ τὸ
τον ἀπρηχαιωμένος. Τοιαῦτα εἶναι αἰρέω, εἰπεῖν,
ἔρχομαι, ἐσθίω, ὀράω, τρέχω, φέρω, τὸ
ὁποῖα βλ. εἰς τὸν ἐφεξῆς κατάλογον.

§. 40.

α. Πολλοὶ νεώτεροι σχηματισμοὶ ρημάτων εἶναι
τοιούτοι, ὡς δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν γλῶσσαν ὁμοίων
παράδειγμα τοιαύτης μεταβολῆς τῆς ῥίζης, οἷον τὸ
ἀγινέω ἐκ τοῦ ἄγω, πάσχω ἐκ τοῦ ΠΑΘΩ. ἔτι
ἐσθίω ἐκ τοῦ ἔδω, ἐλαύνω ἐκ τρυῖ ἐλάω, καὶ ἄλ-
λα. Τὰ περισσότερα ὅμως φυλάττουσι προφανῆ ἀνα-
λογίαν πρὸς ἄλλα, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ συμπερι-
ληφθῶσιν ὁμοῦ πρὸς εὐκολωτέραν ἀπομνημόνευσιν τῶν
ἐφεξῆς Ἀνωμαλιῶν, καὶ τῶν εἰς τοὺς Ποιητὰς συχνὰ
εὐρίσχομένων σχηματισμῶν.

Πρό ἀνάμνησις. Εἰς τὰ ἐφεξῆς παραδείγμα-
τα οἱ μὲν διὰ τοῦ καὶ συμπλεκόμενοι σχηματισμοὶ εἶναι
ἀμφότεροι εἰς χρῆσιν· οἱ δὲ μετὰ τὸ Ἐκ τοῦ εὐ-
ρισχόμενοι, ἢ εἶναι πάντη ἀπρηχαιωμένοι, γνωριζόμε-
νοι μόνον ἀπὸ τῶν ἐξ αὐτῶν σχηματιζόμενων Χρόνων,
ἢ εἶναι τῶν παλαιῶν ποιητῶν ἴδιοι· τέλος δὲ οἱ πρὸ
τῆς Ἀντι, εἶναι εἰς μόνους τοὺς Ποιητὰς εὐχρηστοί.

β. Μία τῶν συνηθεσάτων τροπῶν εἶναι ἡ τοῦ

ω — εἰς ἔω ἢ ἄω (συνηρ. ῶ):

ρίπτω καὶ ριπτέω· χτυπέω ἐκ τοῦ ΚΤΤΠΩ (ὄθεν ἔ-
χτυπον)· γαμέω ἐκ τοῦ ΓΑΜΩ (ὄθεν ἐγημα)· μυ-
χάομαι ἐκ τοῦ ΜΥΚΩ (ὄθεν ἔμυκον)· *δαμάω*
ἐκ τοῦ ΔΕΜΩ (ὄθεν ἔδαμον).

Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο τόσον συνήθης ἡ τροπὴ αὕτη, ὅσακις ἡ κανονικὴ ῥήματός τινος κλίσις ἦτο κατὰ τι δύσκολος, ἢ ἐδύνατο νὰ προξενήσῃ καχοφωνίαν καὶ ἀσάφειαν, οἱ Ἕλληνας ἔκλινον αὐτὸ, ὡς εἰάν ὁ Ἐνεσῶς ἐτελεύτα εἰς ἔω.

Σημ. α. Ἐδὴ ἀνήκουσιν ὅσα εἰς τὸν Ἐνεσ. ἔχουσι ξ ἢ ψ, οἷον ἔψω Μ. ἐψήσω, αὔξω αὔξήσω· καὶ οἱ Παρακ. τῶν εἰς μω, βλ §. γ. Σημ. θ. Ἐπι, μένω μεμένηκα, τύπτω τύψω καὶ τυπτήσω, μέλλω μελλήσω, ἔρρω ἔρρήσω, καθεύδω καθευδήσω. κ. τ. λ.

Σημ. β. Οἱ Ἴωνες σχηματίζουσι μέρη τῶν τοῦ Ἐνεσ. καὶ Παρατ. ὡς ἐκ τοῦ ἔω, χωρὶς νὰ εὐρίσκηται ὀλόκληρος τοιοῦτος Ἐνεσῶς, οἷον συμβαλλέομεν, πιεζέμενος.

γ. Πολλὰ δισύλλαβα βαρύτερα, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔχει ε, κάμνουσι καὶ ἄλλον σχηματισμὸν, τρέποντα τὸ ε εἰς ο, καὶ λαμβάνοντα τὴν κατάληξιν ἔω ἢ ἄω.

φέρω καὶ φορέω, τρέμω καὶ τρομέω, δέμω καὶ δομέω, τροχάω ἀντὶ τρέχω, ποτέομαι καὶ ποτάομαι ἀντὶ πέτομαι. Οὕτω καὶ δεδοχημένος ἀντὶ δεδεγμένος (βλ. κατωτ. δοκέω), ἐκτόνηκα, μεμόρηται, εὐόλητο (βλ. κτείνω, μείρομαι, εἴλω).

ἔχει δὲ καὶ ω ἡ πρώτη συλλαβὴ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ εἰς ἄω.

τρωχάω, δωμάω, πωτάομαι· οὕτω καὶ βρωμάω, νωμάω, τρωπάω, σρωφάω ἀντὶ βρέμω, νέμω, τρέπω, σρέφω.

δ. Τὰ εἰς ω καθαρὸν ἐνίοτε λαμβάνουσι τὴν κατάληξιν σκω, φυλαττομένου τοῦ τῆς ῥίζης φωνήεντος.

γηράω καὶ γηράσκω, ἰλάομαι καὶ ἰλάσχομαι, φάσκω

ἐκ τοῦ ΦΑΩ (ὄθεν φήσω), ῥύομαι καὶ ῥύσκομαι·
καὶ γιγνώσκω ἐκ τοῦ ΓΝΟΩ ἐκταθέντος τοῦ τῆς
ρίζης φωνήεντος.

Τὰ δὲ εἰς ἔω κοινῶς τρέπονται εἰς ἰσκω,

κνέω κνίσκω, σερέω σερίσκω

Καὶ ἐπειδὴ τῆς Α' παρ. ὁ β'. Α' ὀρ. εἰς εἴν λήγει, διὰ
τοῦτο ἔγεινεν εἰς τινα ἐκ τούτου σχηματισμὸς εἰς
ἔω (βλ. κατωτ. ιά, γ) καὶ Ἐνεσὼς εἰς ἰσκω

Ἐκ τοῦ ΕΤΡΩ Α' ὀρ. εὔρον, εὔρεῖν — εὔρίσκω Μ. εὐ-
ρήσω· βλ. καὶ ἀμπλακίσκω, ἀπαφίσκω, ἀραρίσκω,
ἐπαυρίσκημαι.

Σ η μ. γ. Οἱ δύο οὔτοι σχηματισμοὶ ὡς ἐπὶ τὸ
πλείστον ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν· ἐνίοτε ὅμως ὁ
εἰς σκω εἶναι μεταβατικὸς, οἷον μεθύω (ἀμεταβ.), καὶ
μεθύσκω ἄλλον *). ΠΙΩ πίνω, καὶ πιπίσκω ἄλλον (ὡς
ποτίζω). Περὶ τοῦ βιώσκημαι βλ. κατωτ. βιόω.

Σ η μ. δ. Ἐνίοτε εὔρισκεται τὸ κ καὶ εἰς τὴν
ρίζαν, καὶ τότε προσίθεται μόνον τὸ σ, οἷον λάσκω
ἐκ τοῦ ΛΑΚΩ, εἰσκω ἐκ τοῦ εἶκω, τιτύσκω ἀντὶ τεύ-
χω· βλ. ἀλύσκω, διδάσκω.

ε. Ρήματά τινα ἔχουσι καὶ ἀπτικοὺς ἢ ποιητικοὺς
σχηματισμοὺς εἰς θω

διωκάθω, εἰργάθω, ἀμυνάθω, κιάθω ἀντὶ διώκω, εἰργώ,
ἀμύνω, κίω. — φλεγέθω, φαέθω, ἀγερέθω ἀντὶ
φλέγω, φάω (φαίνω), ἀγεῖρω.

Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ τῶν μεταγενεσέρων νήθω
ἀλήθω ἀντὶ νέω, ἀλέω.

*) Ἐξαιρεῖται τὸ τοῦ Ἀλκαίου „Νῦν χρὴ μεθύσκειν“, τὸ
ὁποῖον λαμβάνεται ἀμεταβάτως.

ς. Πρὸ τῆς ληγούσης ἐνίοτε παρεντίθεται ν
 δάκνω ἐκ τοῦ ΔΑΚΩ (ὄθεν ἔδακον) · βλ. καὶ κατωτ.
 τέμνω καὶ κάμνω.

Διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ἰω καὶ ὑω γίνεται ἰνω, ὑνω,
 πίνω ἐκ τοῦ ΠΙΩ, τίω καὶ τίνω, θύω καὶ θύνω · βλ
 καὶ φθίω, δύω, ἰδρύω.

Καὶ ἐκ τοῦ ἄω γίνεται ἄνω, αἰνω.

φθάνω ἐκ τοῦ ΦΘΑΩ, βαίνω ἐκ τοῦ ΒΑΩ

ζ. Τὰ εἰς ἄνω καὶ αἰνω, τρεῖς ἢ περισσοτέρας
 ἔχοντα συλλαβάς, ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς ρί-
 ζαν θέμα εἰς ω, τὸ ὁποῖον (βλ. κατωτ. ἰά. γ') σχη-
 ματίζει καὶ τινὰς χρόνους ὡς ἐκ τοῦ ἔω,

βλασάνω ἐκ τοῦ ΒΛΑΣΤΩ (ὄθεν Α' ὀρ. β'. ἔβλασον),
 Μ. βλασῆσω · ἀπέχθομαι καὶ ἀπεχθάνομαι. βλ.
 καὶ κατωτ. ἀμαρτάνω, αἰσθάνομαι κ. τ. λ — ὀλι-
 σθάνω καὶ ὀλισθαίνω. Α' ὀρ. β'. ὠλισθον, Μ. ὀλι-
 σθήσω.

Τὰ εἰς ἄνω συνηθίζουσιν εἰς μὲν τὴν ρίζικὴν τοῦ
 ῥήματος συλλαβὴν νὰ παρενθέτωσιν γ ἢ μ ἢ ν· τὸ δὲ
 ῥίζικὸν φωνῆεν, ἐὰν ᾗναι μακρὸν, νὰ συσέλλωσιν, οἷον
 λείπω καὶ λιμπάνω, φεύγω καὶ φυγγάνω, ἐρεῦγω καὶ
 ἐρυγγάνω — λήθω καὶ λανθάνω. βλ. καὶ κατωτ.
 ἀνδάνω, θιγγάνω, λαμβάνω, λαγχάνω, μανθανω,
 πυθάνομαι, τυγχάνω.

ἦ. Συνήθης εἶναι καὶ ἡ τρῶπὴ τοῦ

ω εἰς νῦμι (§. γΕ. ἁ. Σημ. γ.)

δείκνυμι ἐκ τοῦ ΔΕΙΚΩ (ὄθεν δείξω κ. τ. λ.) βλ. κα-
 τωτ. ἄγγυμι, ὄρνυμι, ὁμόργνυμι, ζεύγγυμι · οὔτω
 καὶ πταίρω καὶ πτάρνυμι (ἐκ τοῦ ΠΤΑΡΩ).

Ὅταν πρὸ τῆς καταλήξεως ταύτης προηγήται φωνήεν κοινῶς διπλασιάζεται τὸ ν, καὶ τὸ ο γίνεται ω.

κρεμάω καὶ κρεμάννυμι· βλ. κατωτ. κεράννυμι, πετάννυμι, σκεδάννυμι — ζέω καὶ ζέννυμι· βλ. κατωτ. κορέννυμι, σθέννυμι, σορέννυμι — τίω καὶ τίνυμι ἢ τίννυμι· — χόω καὶ χώννυμι· βλ. κατωτ. ζώννυμι, ρώννυμι, σρώννυμι, χρώννυμι.

θ. Ἄλλη, εἰς τοὺς Ποιητὰς μᾶλλον συνήθης, τροπὴ εἶναι ἢ παρένθεσις τοῦ ν πρὸ τῆς καταλήξεως ἄω, οἶον

νάω, νημι ἐκ τοῦ ἄω

δαμάω καὶ δαμνάω· περνάω, πέρνημι ἐκ τοῦ περάω καὶ διὰ τροπῆς τοῦ ε εἰς ι, κίρνάω, κίρνημι ἐκ τοῦ κεράω (κεράννυμι) οὕτω καὶ πίλνυμι, πίτυμι, σκίδνημι ἐκ τοῦ πελάω, ΠΕΤΑΩ, ΣΚΕΔΑΩ.

ι. Πολλὰ λαμβάνουσι καὶ ἀναδίπλωσιν εἰς τὸ Ἐνεσῶτα, ὡς τὰ εἰς μι ῥήματα.

γιγνώσκω, ἐκ τοῦ ΓΝΩΩ (ὄθεν γνῶσομαι) οὕτω καὶ μιννήσκω πιπράσκω κ.τ.λ. Ἔτι μένω καὶ μίμνω· πίπτω ἐκ τοῦ ΠΕΤΩ, γίγνομαι ἐκ τοῦ ΓΕΝΩ.

ια. Ἐνίοτε ἐκ τινος Χρόνου σχηματίζεται νέον θέμα, τοῦ ὁποίου οἱ σχηματισμοὶ εὐρίσκονται ἢ εἰς τὰ ἀνάματα τῆς συνήθους γλώσσης, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ τῶν Ποιητῶν.

α. Ἐπειδὴ ὁ Παρακείμενος, ὡς θέλομεν ἰδεῖ εἰς τὸν ἐφεξῆς παράγραφον, ἐνίοτε ἔχει Ἐνεσῶτος σημασίαν, διὰ τοῦτο ἐνίοτε λαμβάνει καὶ τὸν σχηματισμὸν ἐκείνου. Οὕτως ἀναγινώσκειται παρὰ Θεογ. (ΙΕ. νή.) δεδοίχω ἀντὶ δέδοικα καὶ παρὰ Πινδάρ. (Ο'λύμ. 5. σιγ.) γεγάκειν ἀντὶ εἶναι (βλ. Ἀνάμ. γίγνομαι), καὶ παρ' Ὀμήρ. κέκλιγοντες (ὡς ἐκ τοῦ ΚΕΚΛΗΓΩ) ἐκ τοῦ κλάζω, κέκλιγα. Ἐντεῦθεν οἱ ἐκ Παρακ. γινόμενοι

Παρατατικοί εἰς ον, οἶον Ἡσίοδ. ἐπέφυκον (ὡς ἐκ τοῦ ΠΕΦΥΚΩ) ἐκ τοῦ πέφυκα. ἐντεῦθεν τὰ τρίτα Πρόσωπα (ὡς γέγωνε, ἀνήνοθε, ἄνωγε) παρ' Ὀμῆρ. πολλάκις εἶναι Παρακ. (δηλ. Ἐνεσ.) καὶ Παρατ. (δηλ. Ἀόρις). Οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ὀλώλεκα (βλ. ὄλλυμι) γίνεται εἰς τοὺς Ποιητὰς καὶ νέος Ἐνεσῶς ὀλέκω (ὀλέκουσιν, ὀλέκοντο κ. τ. λ.). Ἐδῶ ἀνήκουσι δὲ καὶ οἱ Μέλλ. ἐσρήξω (βλ. §. γΕ. β. Σημ. β. δ.) καὶ τεθνήξω (βλ. θνήσκω) ἐκ τοῦ ἔσηκα καὶ τέθνηκα ὡς ἐξ Ἐνεσῶτων γενόμενοι *).

Σημ. ε. Συμβάλλει δέ τι καὶ ὁ τόνος εἰς τὸν τοιοῦτον Ἐνεσῶτα κατὰ τὸν Παθ. Παρακ. διότι, ἐπειδὴ ὁ Παρακ. οὗτος ἔχει ὁμοίαν κατάληξιν μὲ τὸν Ἐνεσ. ἢ Ἀόρισον τοῦ εἰς μι σχηματισμοῦ, διὰ τοῦτο εὐρίσκεται ἐπίοτε ἢ τοῦ Παρακ. Μετοχὴ ῥημάτων τινῶν τονιζομένη κατὰ τὸν Ἐνεσῶτα ἢ Ἀόρισον, οἶον ἀκηχέμενος, ἐληλάμενος (Ἰλ. σ. 29. Ἄρατ. 176). — Εἰς τοῦτο πρόσθεσ καὶ τὴν ἐπικὴν παράλειψιν τῆς αὐξήσεως (§. ΟΕ. ι.), εἰς τὸ ἀκάχημαι, ἀκαχήμενος ἀντὶ ἀκήχημαι (ἀκήχεμαι), κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἀλάλημαι (τοῦ ὁποῖου τὸ Ἄπαρ. ἀναβιβάσει τὸν τόνον ἀλάλησθαι, ἀλαλήμενος) πρέπει νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἐκ τοῦ ἀλάομαι, ὅμοιος μὲ τὸν Ἐνεσ. γενόμενος Παρακείμενος. Βλ. καὶ ἀλιτήμενος εἰς τὸ ἀλιταίνω.

β. Καὶ ὁ Μέλλων, ἢ μᾶλλον σχηματισμός τις ὅμοιος μὲ τὸν Μέλλ., ἐτρέπετο εἰς νέον θέμα. Ἀληθὴς δὲ τοῦ γένους τούτου Ἐνεσῶς εἶναι τὸ ἀλέξω, γενόμενος ἐκ τοῦ παλαιοῦ ΑΛΕΚΩ, ΑΛΚΩ. Ὡς Παρατατικοί δὲ τοιούτων θεμάτων δύνανται νὰ ἐκληφθῶσιν

*) Τὰ ὀλίγα ταῦτα πληθύνονται χωρὶς ἀνάγκης, διότι καὶ οἱ διπλασιαζόμενοι β'. Ἀόρισει, ἄς ἄραρον, πέπληγον, τετήκοντο, τέπιθον κ. τ. λ. (βλ. §. ΟΔ, Σ. ζ', καὶ §. ΟΕ. Σ. ια') ἐκλαμβάνονται ὡς Παρατατικοί τοιούτων ἐκ Παρακ. γενεμένων θεμάτων.

Α'όρισοί τινες εἰς σον καὶ σόμην,

εἰς μὲν τὴν κοινὴν γλῶσσαν ὁ Α'όρ. ἔπεσον ἐκ τοῦ ΠΕΤΩ (βλ. πίπτω), εἰς δὲ τὴν ὀμηρικὴν, ἴξον ἐκ τοῦ ἴκω, καὶ ἐβήσετο, ἐδύσετο (βλ. κατωτ. βαίνω, δύω). Εἰς ταῦτα ἀνήκουσι καὶ (ἐπειδὴ ἡ Προσακτ. δὲν ἔχει Μέλλοντα) τινὰ

Προσακτικά, σχηματισμὸν ἔχοντα Μέλλοντος,

οἷσε ἐκ τοῦ οἶσω (βλ. φέρω), καὶ εἰς τοὺς Ἐποποιούς, ἄξετε ἐκ τοῦ ἄγω· βήσεο ἐκ τοῦ ἴδη μνημονευθέντος ἐβησόμην· οὔτω καὶ λέξεο, ὄρσεο ἐκ τοῦ λέγομαι (τὸ κεῖμαι) καὶ ὄρω (βλ. ὄρνυμι) *).

γ'. Εἰς ῥήματά τινά ὁ β'. Α'όρ. προξενεῖ νέον σχηματισμὸν, μάλιστα Παρακειμένου, ὡς ἐκ τοῦ ἐω γινόμενον· καὶ ὄχι μόνον ὁ Ἐνεργ. β'. Α'όρ. κάμνει τοῦτο διὰ τὸ εἰς εἶν Α'παρ. (βλ. ἄνωτ δ'. εὐρεῖν, καὶ ζ'. μαθεῖν, τυχεῖν — μαθήσομαι, μεμύθηκα, τετύχηκα), ἀλλὰ καὶ ὁ Παθητικὸς (ὅταν ἔχη σπ'μασίαν ἐνεργητικὴν) διὰ τὴν κατάληξιν νν,

ΔΑΩ, ἐδάην — δεδάηκα.

ῥέω, ῥεύσω, ἔρρύην — ἔρρύηκα·

χαίρω, ἐχάρην — κεχάρηκα, κεχάρημαι.

εβ'. Ἄλλο, κατὰ τὸ φαινόμενον, νέον θέμα γίνε-ται καὶ διὰ συγχοπῆς. Καὶ ἐπειδὴ, ὡς ἄνωτέρω εἶδο-μεν, ἡ εἰς μι Συζυγία ἔγεινε τρόπον τινὰ κατὰ συγχο·

*) Ταῦτα βέβαια παράγονται εὐκόλως ἐκ τοῦ Μέλλοντος ὁμοῦ ἀναμφιβόλως ἐγένεον ἀμέσως ἐκ τῆς ῥίζης, ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ Μέλλον. Ἡ ἀνεπεξέργαστος γλῶσσα εἶχεν ὄχι μόνον Α'όριστους εἰς ον καὶ α (εἶπον καὶ εἶπα, εἶδον καὶ εἶδα. βλ. §. ΠΕ Σημ. α'), ἀλλὰ καὶ εἰς σον καὶ σα (ἔπεσον καὶ ἔπεσα, ἐδυσάμην καὶ ἐδυσόμην). Ἡ χρῆσις ἔπειτα ἐκύρωσε πᾶσι εἰς σα καὶ ον· ἔμειναν ὁμοῦ καὶ λείψανα τοῦ εἰς σον καὶ α σχηματισμοῦ.

πίν, πρέπει καὶ ὅσα μέρη συνήθους τινὸς ῥήματος συμφωνοῦσι μὲ τοὺς σχηματισμοὺς ἐκείνης τῆς Συζυγίας, νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ἀνωμάλων.

α. Εἰς ῥήματά τινα ἀποβάλλεται τὸ φωνῆεν ἐκ τῆς ρίζης, οἷον Πέλω, Παρατ. ἔπελε ἢ ἔπλε· πελάω, Ἀόρ. ἄ. Παθ. ἐπλάθην· πέτομαι Μέλ. πτήσομαι. Σημείωσαι δὲ

α. ὅτι ῥημάτων τινῶν ὁ β'. Ἀόρ. μόνον κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον συνίσταται, πέτομαι (Παρατ. ἐπετόμην) Ἀόρ. β'. ἐπτόμην· ἐγείρω, ἐγείρομαι. Ἀόρ. β'. ἠγρόμην· ἀγείρω, Μετοχ. Ἀόρ. β'. Μέσ. ἀγρόμενος, Μετοχ. δὲ Ἐνεσῶτος, ἀγειρόμενος. Τοιαῦτα εἶναι καὶ, ἔσχον, ἔσπον (βλ. ἔχω καὶ ἔπω), καὶ ἤλυθον, ἦλθον (βλ. ἔρχομαι).

β'. Ὅτι ἡ συγχοπὴ αὕτη φυσικώτατα συμβαίνει μετὰ τὸν διπλασιασμὸν, ὅθεν πιπράσχω ἐκ τοῦ περάω· πίπτω, μίμνω ἐκ τοῦ ΠΕΤΩ, ΜΕΝΩ· ἔτι κατὰ Παρακ. δέμω (δεδέμηκα) δέδμηκα· βάλλω βέβληκα (ἀντὶ βεβάλληκα ἐκ τοῦ βαλλέω). βλ. καὶ μέμβλεται εἰς τὸ μέλω. Τοιοῦτοι εἶναι καὶ οἱ Ἀόρισοι ἐκεκλόμην καὶ ἔπεφνον ἐκ τοῦ κέλομαι καὶ ΦΕΝΩ (μετὰ διπλῆς αὐξήσεως, §. ΟΔ. Σημ. ζ').

β'. Συνηθήςερα συγχοπὴ εἶναι ἡ τοῦ φωνήεντος τῆς καταλήξεως, περὶ τῆς ὁποίας σημείωσαι τὰ ἐξῆς.

α. Κατὰ τὸν Ἐνεσ. καὶ Παρατ. συμβαίνει αὕτη εἰς τὸ οἶμαι, ὦμην ἀντὶ οἶομαι, ὠόμην (βλ. οἶω), καὶ εἰς τὰ ἐπικά ἐρυσθαι, ἐρύτο

ἀντὶ ἐρύεσθαι, ἐρύετο. βλ. καὶ κατωτ. λούω, σεύω.
 Ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ κείμαι (ἀντὶ κέομαι κείομαι),
 καὶ τὸ ἐπικόν σεῦται, σεῦτο, καὶ
 (κατὰ §. 4E. α. Σημ.) ὅλα τὰ εἰς μι ρήματα.

β'. Εἰς τὸν Παρακ. καὶ Ὑπερσ. ἐνίοτε οἱ μικροὶ
 σχηματισμοὶ διὰ τῆς συγχοπῆς συντέμνονται
 καὶ, ἂν οἱ τοιοῦτοι Παρακ ἔχωσιν Ἐνες. σημασίαν,
 εἰς τὴν Προσακτ. λαμβάνουσι τὴν κατάληξιν
 θι. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸ κέκραγα (βλ. κράζω)
 ἄ. Πληθ. κέκραγμεν, ἄ Πληθ. Ὑπερσ. ἐκέκραγμεν
 (ἀντὶ — γαμεν, — γαίμεν), Προσακτ. κέκραχθι·
 καὶ εἰς τοὺς Ποιητάς, ἄνωγμεν, ἄνωχθι
 (βλ. ἄνωγα)· εἰλήλουθμεν (βλ. ἐρχομαι),
 ἐπέπιθμεν, εἰοιγμεν, εἶχτην (περὶ τοῦ
 τελευταίου βλ. §. yz. Γ. Ἐ. Ὑποσ.).
 Κατὰ συγχοπὴν δὲ γίνονται καὶ τὰ πρὸ
 τῆς καταλήξεως ἔχοντα φωνῆεν (ὡς δέδιμεν,
 τεθνά-ναι, τέθνα-θι), τὰ ὅποια διὰ τοῦτο
 συμφωνοῦσι μὲ τὰ τῆς εἰς μι Συζυγίας, καὶ
 σχηματίζουσι κατὰ μέρος καὶ τὰ τῶν ἄλλων Ἐγ-
 κλίσεων ὡς ἐκεῖνα (οἷον τεθναίνην, ἐσῶ).
 Περὶ ταύτης τῆς συνθέτου κλίσεως εἶπομεν ἤδη
 ἔκτανά §. Πς. Σ. ε' καὶ ζ'.

Σημ. ε'. Ἐὰν διὰ τῆς συγχοπῆς ταύτης πρὸ
 τοῦ συμφώνου τῆς ρίζης εὔρεθῃ τ, ἐνίοτε τὸ τ τοῦτο
 (διὰ τὴν πρὸς τὰ Μαθητ. τέτυφθε, ἐφθαρθε κ.τ.λ. ὁμοιότη-
 ῆτα) τρέπεται εἰς θ. Οὕτω τῆς Προσακτ. ἄνωχθι
 τὰ ἄλλα Πρόσωπα, ἀντὶ ἀνώγετε, ἀνώγέτω, γράφον-
 ται ἀνώχθε, ἀνώχθω· καὶ ἐγρήγορθε ἀντὶ
 ἐγρηγόρατε ἐκ τοῦ ἐγρήγορα (βλ. ἐγείρω). Καὶ οὕτως
 ἐρμηνεύεται φυσικώτατα καὶ τὸ Ὀμηρικὸν πέποσθε
 ἀντὶ πεπόνθατε (βλ. πάσχω) τραπέντος δηλαδὲ

τοῦ πρὸ τοῦ τ ἐμπεσόντος θ — εἰς σ (ὡς ἴδμεν, ἴσε),
καὶ τοῦ ν ἀποβληθέντος (πέποστε) ὅθεν μετέπεσεν ὁ
σχηματισμὸς εἰς τὸν Παθητ. πέποσθε.

γ'. Ὁμοίως εἰς τὴν συγχοπὴν ἀνάγονται καὶ οἱ
ρήμάτων τιῶν β'. Ἀόριστοι. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
συμφωνοῦντες μὲ τὸν αὐτὸν Χρόνον τῆς εἰς
μι Συζυγίας. Ἐκ τοῦ φύω π. χ. ἐσχηματίζεται
ὁ ἱστορικὸς Παρωχημένος κατὰ δύο τρόπους, ἔφυον
καὶ ἔφυν, τὸ πρῶτον Παρατατικὸς, τὸ β'. Ἀό-
ριστος. Κατὰ δὲ τὸ φωνῆεν, καὶ τὴν τούτου πο-
σότητα, ἀκολουθοῦσιν οἱ Ἀόριστοι οὗτοι τὸν ἄ.
Παρακ. (ἢ Παθ. Παρακ.), φυλάττοντες αὐτὸ δι-
όλης τῆς κλίσεως, ἐκτὸς ὅτι τὸ η καὶ ω ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον κατὰ μὲν τὴν Εὐκτικὴν τρέπουσιν εἰς ει,
αι, οι, κατὰ δὲ τὴν Μετοχ. εἰς ει, α, ου· οἶον

ΣΒΕΩ (ἀμετάβ.), ἔσθηκα — ἔσθην, ἔσθημεν, σθῆναι,
σθειν.

βαίνω, βεβηκα — ἔβην, ἔβημεν, βῆναι, βαῖν
διδράσκω, δέδρακα — ἔδραν, ἔδραμεν, δράναι, δραίην
κτείνω, ἐκτάμαι — ἐκτάν, ἐκτάμεν, κτάναι, κταίην
γιννώσκω, ἔγνωκα — ἔγνων, ἔγνωμεν, γνώναι, γνοιῖν
βιάω, βεβίωκα — ἐβίων, ἐβίωμεν, βιώναι, βιώην
φύω, πέφυκα — ἔφυν, ἔφυμεν, φύναι, φυην *) (ἀντὶ
φυῖν)

Βλ. ὅλα ταῦτα τὰ ρήματα κατωτ. εἰς τὸν κατά-
λογον, καὶ παράβαλε πρὸς τοὺς ὁμοίους σχημα-
τισμοὺς τῶν, βάλλω, βιβρώσκω, γηράσκω, δύω,
οὔτάω, πλέω, πέτομαι, πτήσω, σκέλλω, ΤΛΑΩ,
φθάνω. Εἰς ὀλίγα δὲ εἶνα διεσώθη μόνον τὸ Προσ-

*) Ἡ εὐκρ. ΙΕ. 94. ἔπην ἡμαρτημένως γράφεται, φ ο ἦ.

τακτ. κατὰ τοῦτον τὸν σχηματισμὸν. βλ. π^ροθ^η
κλῦθι, σχέσ εἰς τὰ πίνω, κλύω, ἔχω· ἢ ἡ
Μετοχή, βλ. ἀποκλάς εἰς τὸ κλάω.

Σημ. ζ'. Μόνος ὁ Α' ὀρ. ἔπλων ἐκ τοῦ πλώω
(ἀντὶ πλέω), ἐπειδὴ γίνεται ἐκ τοῦ πλώω (καὶ ὄχι
πλώω), φυλάττει τὸ ω καὶ εἰς τὴν Μετοχ. πλώσ (ἐπι-
πλώσ Ἰλ. ζ, 291), τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως καὶ εἰς τὴν
Γεν. εἶχεν - ὦντος (ἀντὶ - οὐς, - ὄντος).

δ'. Τούτων τινὲς τῶν Α' ὀρίσων ἔχουσι καὶ
Παθητ. σχηματισμὸν, ἀλλὰ καὶ σημασίαν Παθητ.
(ὄχι Μέσσην).

ἐβλήμην, Εὐκτ. βλείμην — ἐκ τοῦ βάλλω, ἔβλην (ὄθεν
ξυμβλήτην κ. τ. λ.)

ἐκτάμην (κτάσθαι, κτάμενος) — ἐκ τοῦ ἔκταν (βλ.
Ἄνωτ.)

οὕτω καὶ συγγοῖτο, οὐτάμενος. Ὅθεν
ἔπεται, ὅτι καὶ τὰ μὴ ἔχοντα Ἐνεργητικὸν
σχηματισμὸ ἀκολουθοῦντα δὲ τὴν ἀναλογίαν,
ταύτην, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρέπει νὰ ἐκλη-
φθῶσιν· οἷον

πνέω, πέπνῦμαι — ἐπνύμην (ὄθεν ἄμπνῦτο κ. τ. λ.)

λύω, λέλῦμαι — ἐλύμην (λύτο)

φθίω, ἐφθίμαι — ἐφθίμην, φθίμενος, Εὐκτ. φθίμην.

(ὡς τὸ φθίμενος καὶ κτάμενος, οὕτως ἔχει καὶ ἡ
ἐπική Μετοχή κτίμενος ἐκ τοῦ κτιῶ, κοιν.
κτίζω. βλ. καὶ κατωτ. ἐπλήμην εἰς τὸ πελά-
ζω καὶ πίμπλημι, ἔδμητο εἰς τὸ δέμω, ἔσ-
συτο εἰς τὸ σεύω, ἔχυτο, χύμενος εἰς τὸ
χέω.)

ε'. Μετὰ τούτων πρέπει νὰ συγκαταλεχθῶσι

καὶ οἱ κατὰ συγκοπὴν γενόμενοι Παθ. Α'ό-
 ρισοί, καὶ πρὸ τῆς καταλήξεως ἔχοντες σύμφω-
 νον (ἔλεκτο, δέχθαι κ. τ. λ.). Ἐγείναν δὲ
 οὔτοι ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν τοῦ ῥήματος θέμα, καὶ,
 ἂν ὁ ἀπλοῦς σχηματισμὸς ἦναι εὐχρηστος, διὰ
 ταύτης τῆς συγκοπῆς μόνον διαφέρουσιν ἀπὸ τὸν
 Παρατατικόν. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν λαμβάνουσιν
 (ὡς καὶ τὰ εἰς μι ῥήματα, §. ΥΕ. α. Σημ. ε.) εἰς
 τὸ β'. Πρόσωπ. τὴν κατάληξιν σο. Εἶναι λοιπὸν
 καὶ ταῦτα (ὡς καὶ τὰ προμνημονευθέντα), χωρὶς
 τοῦ διπλασιασμοῦ, ὅμοια μὲ τὸν Παθ. Παρακ.
 καὶ Ὑπερσ., μὲ τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν πρέπει νὰ
 συγχέωνται, ὡς κοινῶς συμβαίνει. Κατὰ τὴν
 σημασίαν ἀκολουθοῦσιν ὅλα τὸν εἰς μαι Ἔνες.
 καὶ εἶναι μόνον τῶν Ἐποποιῶν ἴδια.

δέχομαι (ἐδεδέγμην, ἐδέδεξο κ. τ. λ. δεδέχθαι) —
 Α'όρ. κατὰ Συγκ. ἐδέγμην, ἔδεξο, ἔδεκτο.
 Α'παρ. δέχθαι.

Οὕτω καὶ

μίγνυμι (ΜΙΓΩ) — ἐμίγμην, μίκτο, κ. τ. λ.
 λέγω (τὸ κατακλίνω) — ἐλέγμην, λέξο, λέκτο, λέχθαι.
 πάλλω — ἐπάλμην, πάλτο κ. τ. λ.
 ὄρνυμι (ΟΡΩ) — ὄρμην, ὄρτο, Α'παρ. ὄρθαι (Ἰλ. θ,
 474), ὄρμενος κ. τ. λ.

Βλ. καὶ ἄλλομαι, πέρθω *).

*) Κοινῶς ὄχι μόνον τὰ λέκτο, δέχθαι κ. τ. λ. ἀλλὰ καὶ
 τὰ βλήσθαι, κτίμενος κ. τ. λ. ἐκλαμβάνονται ὡς
 ἐκ Παρακ. καὶ Ὑπερσυντ. δι' ἀποβολῆς τοῦ διπλασιασμοῦ
 γενομένα. Α'λλ' εἶναι προφανέστατον, ὅτι τὰ λέκτο, δέγ-
 μενος, ἔχουσιν ἀποραλλάκτως ὡς τὸ, λύτο, κτίμε-
 νος, καὶ ταῦτα πάλιν, ὡς κτάμενος, βλήσθαι, τὰ

Σημ. ή. Εἰς ὅλα τὰ ῥήματα, τὰ ὅποια ἀντί διπλασιασμοῦ λαμβάνουσιν ἀπλῶς αὐξήσιν, οἱ Παθ. οὔτοι Α' ὀρισοὶ τῆς Ο' ρισ. (ὅταν φυλάττωσι τὴν αὐξήσιν) κατὰ τὸν σχηματισμὸν δὲν διακρίνονται ἀπὸ τὸν Ὑ' περσῶρμην, ἐκτάμην, ἐφθίμην, ἐδσύμην.

ιγ'. Καὶ ἡ Μετάθεσις τοῦ φωνήεντος μετὰ συμφωνοῦ ἀμεταβόλου μεταβάλλει ἐνίοτε τῆς λέξεως τὴν ρίζαν, μάλιστα εἰς δύο περιπτώσεις:

α) εἰς τὸν β'. Α' ὀρ. βλ. §. ΠΕ, Σημ. ε. καὶ παράβαλε Ἀνώμ. ἀμαρτάνω καὶ τέρπω.

β) εἰς ῥήματά τινα, τῶν ὁποίων τὸ ἀπλοῦν θέμα χαρακτῆρα ἔχει σύμφωνον ὑγρὸν, οἷον ΘΑΝΩ (ἔθανον θανοῦμαι), πρὸς εὐκολωτέραν κλίσιν συμβαίνει μετάθεσις τοῦ φωνήεντος, ΘΝΑΩ, ὅθεν τέθνηκα, τέθνιαμεν κ.τ.λ., ὅθεν ἐνίοτε γίνεται ὁ νέος εὐχρηστος τοῦ Ἐ' νες. σχηματισμοῦς (θνήσκω π. χ.). Ἄλλοτε ὅμως, ὅπου τὸ φωνῆεν τῆς Μεταθέσεως δὲν γνωρίζεται εὐκόλως (ὡς εἰς τὸ, τέθνιαμεν), μένει ἀμφίβολον, ἂν ὁ σχηματισμοῦς ἐκεῖνος πρέπη νὰ ἐκληφθῆ ὡς κατὰ μετάθεσιν προελθὼν, ἢ διὰ μόνης συγκοπῆς γενόμενος. π. χ.

ὁποῖα ἂν θελήσης νὰ ἀποσπάσης ἀπὸ τοὺς Ἐ' νεργητικούς σχηματισμοὺς, ἔκταν, γ'. δυῖκ. βλήτην, θέλεις βαδίσει ἐναντίον παντὸς γραμματικοῦ λόγου. Πρέπει λοιπὸν ὅλους τούτους τοὺς σχηματισμοὺς νὰ ἀναγάγωμεν εἰς τὴν τῶν κατὰ συγκοπὴν γινομένων τάξιν. μάλιστα ἐνῶ εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐποποιούς καὶ εἰς Παρακείμενος Ο' ρισικ. δὲν εὐρίσκειται οὐτῶ συντετμημένος, καὶ τὰ, ἔλεχτο, ἄλτο, ποτὲ δὲν ἀπάντων ὡς Ὑ' περσυν., ἀλλὰ πάντοτε μόνον ὡς Α' ὀρισοί. Ἐ' ἂν δὲ αἱ Μετοχ. κτάμενος, βλήμενος κ.τ.λ. κατὰ τὴν σημασίαν συμφωνῶσι μὲ τὴν Μετοχ. τοῦ Παρακ., τοῦτο ἔχουσι οἱ Α' ὀρισοὶ οὔτοι κοινὸν μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους

δέμω, (δεδέμηκα) δέδηκα, ἢ δέμω (ΔΜΕΩ),
δέδηκα.

§. Ρ'. Περὶ τῆς κατὰ σημασίαν Ἀνωμαλίας.

α. Ἐπειδὴ περὶ τῆς κατὰ σημασίαν ἀνωμαλίας θέλει γενῆ λόγος εἰς τὴν Σύνταξιν, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα θέλουσιν ἐκτεθῆ ἐκεῖναι μόναι αἱ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἢ τῆς σημασίας ἀνωμαλία εἰς ῥήματά τινα τόσον εἶναι συνήθης, ὥστε πρέπει νὰ σημειωθῆ εὐθὺς, ὡς ἀνήκουσα εἰς τὴν κλίσιν τῶν ῥημάτων.

β. Τοιαύτη ἀνωμαλία εἶναι, ὅτε ὁ Παρακ. ἔχει σημασίαν Ἐνεσῶτος. Διὰ νὰ γίνῃ καταληπτὴ ἢ τοῦτου εἰς ἐκεῖνον τὸν Χρόνον μετάπτωσις, πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι κοινῶς κατὰ τὸν Παρακείμενον μᾶς ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν ὀλιγώτερον ἢ παρελθοῦσα πράξις παρὰ τὴν ἐκ ταύτης προελθοῦσαν κατάστασιν. Ἦθη κα π. χ. κυρίως σημαίνει ἀπέθανον· ἀνωμῶς προσεπινοήσωμεν τὴν ἐκ τοῦτου προελθοῦσαν κατάστασιν ὡς διαρκοῦσαν, σημαίνει τὸ, εἶμαι νεκρός. Εἰς ἄλλα ῥήματα ἐξελίπεν ὁ Παρακ. ἀκόμη περισσότερον· κτάομαι π. χ. σημαίνει ἀποκτῶ, ὅθεν κέκτημαι τὸ ἀπέκτησα· ἐπειδὴ δὲ τῆς ἀποκτήσεως ἀκόλουθος εἶναι ἢ κατάσχεσις, διὰ τοῦτο καὶ τὸ κέκτημαι ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ ἔχω, μὴ ἐπερχομένης πλέον εἰς τὸν νοῦν τῆς παρελθοῦσης ἀποκτήσεως. Ὅτι δὲ εἰς ταύτας τὰς περιπτώσεις καὶ ὁ Ὑπερσ. γίνεται πάντοτε Παρατατικὸς, εἶναι προδηλότατον.

Σημ. α. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀποδίδωμεν εἰς

τὸ, εἶδω εὐθὺς κατὰ τὸν Ἐνεσῶτα τὴν σημασίαν τοῦ
 τε βλέπω καὶ τοῦ ἐξεύρω· διότι εἶδω κυρίως
 σημαίνει βλέπω, κατανοῶ, γνωρίζω· ὁ δὲ
 Παρακ. οἶδα σημαίνει ἐγνώρισα, καὶ ἀκολούθως
 τὸ ἐξεύρω.

Σημ. β. Πολλάκις εἰς τὸν Παρακείμενον πρέπει
 νὰ προσεπινοῶμεν καὶ αὐτοπάθειάν τινα τοῦ ἐνεργοῦν-
 τος προσώπου (ὡς εἰς τὰ Μέσα ῥήματα), διὰ τῆς
 ὁποίας τὸ ῥῆμα λαμβάνει σημασίαν μεταβατικῆς Ἐν-
 εσῶτος ἔσηκα π. χ. (Παρακ. ἐκ τοῦ ἴσημι) κυρίως
 σημαίνει τὸ ἔσησα, ἀλλὰ, προσεπινοημένου τοῦ ἐμαυ-
 τὸν, λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ ἴσαμαι.

Σημ. γ. Συχνάκις ὁ Παρακ. λαμβάνει σημασίαν
 Ἐνεσῶτος, ἐξαιρέτως εἰς τὰ ἦχον καὶ κραυγὴν σημαί-
 νοντα ῥήματα, ὡς κέκραγα, λέλαξα, γέγωννα,
 βέβρυχα κ. τ. λ.

γ. Ἀνωμαλία τῆς σημασίας συμβαίνει, καὶ ὅταν
 τὸ σημαίνον ἐν τῷ ῥήματι δὲν εἶναι καθ' ὅλον τὸν
 σχηματισμὸν σύμφωνον. Τοιαῦτα εἶναι τὰ λεγόμενα
 Ἀποθετικὰ ῥήματα, τὰ ὁποῖα σχηματισμὸν μὲν
 ἔχουσι παθητικόν, σημασίαν δὲ ἐνεργητικὴν. Αὕτη ἡ
 Ἀνωμαλία εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἶναι τόσον πολυ-
 εἰδής, ὥστε πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν εἰς τοὺς Λεξικο-
 γράφους. Γίνεται δὲ ἐκ τῆς ἀναμίξεως τοῦ Μέ-
 σοῦ, τὸ ὁποῖον ποτὲ μὲν ἔχει σχεδὸν Ἐνεργητικὴν
 σημασίαν κατὰ πάντα, ποτὲ δὲ ὄχι μόνον κατὰ τὴν
 σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν σχηματισμὸν μετέχει
 πολυτρόπως ἀπὸ τὴν Παθητικὴν διάθεσιν.

Σημ. δ. Ἐνίοτε ὁμοίως σχηματίζουσιν οἱ Ἕλληνες
 καὶ ἐξ Ἀποθετικοῦ ῥήματος Χρόνου παθητικὴν ἔχον-
 τας σημασίαν. Τοῦτο γίνεται ἀ.) εἰς τὸν Παρακείμε-
 νον, ὅπου καταλαμβάνεται εὐθὺς ἐκ τῆς συντάξεως
 (ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω) ἡ παθ. σημασία, οἷον
 Πλάτ. Νομ. σελ. 710 „πάντα ἀπείργασαι τῷ θεῷ“
 (ἐκ τοῦ ἀπεργάζομαι. β) εἰς τὸν Παθ. Ἀόρι-

σον, ὅτε τὸ Ἀποθετικὸν ἔχει ὁμοιον Μέσον Ἀόρι-
σον, οἷον βιάζομαι, ἐβιάσάμην, καὶ Ἀόρ.
ἐβιάσθην (Παθ.) οὕτω καὶ δεξάμενος, δεχ-
θεῖς.

δ'. Πολλῶν ἐνεργητικῶν ρημάτων ὁ Ἐνεργ. Μέλλων εἶναι ἢ ὀλίγον εἰς χρῆσιν, ἢ παντάπασιν ἄχρηστος ἂντι δὲ αὐτοῦ ἔχει ὁ

Μέσος Μέλλων

τὴν σημασίαν τοῦ Ἐνεργ. ρήματος, εἴτε μεταβατικὴ ἢ θελεν εἶσθαι, εἴτε ἀμετάβατος ἂντι τότε οἱ ἄλλοι τοῦ Μέσου Χρόνοι, ὡς τοιοῦτοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν εὐρίσκονται. Συμβαίνει δὲ αὕτη ἡ Ἀνωμαλία εἰς πολλὰ συνηθέστατα ρήματα οἷον ἀκούω, ἀκούσομαι (οὐδέποτε δὲ ἀκούσω).

Σημ. ε'. Τοιοῦτοι Μέλλοντες εἶναι καὶ ἀγνοήσομαι, ἄσομαι, ἀπαντήσομαι, ἀπολαύσομαι, βοήσομαι, γελάσομαι, γηράσομαι, ἐπαινέσομαι, θαυμάσομαι, θηράσομαι καὶ θηρεύσομαι, κλέψομαι, κολάσομαι, οἰμώξομαι, πηδήσομαι, πνιξοῦμαι, σιγήσομαι καὶ σιωπήσομαι, σπουδάσομαι, χωρήσομαι καὶ συγχωρήσομαι. ἔτι τὰ ἀνωτ. εἰμί, οἶδα. Βλ. δὲ καὶ ἐκ τῶν Ἀνωμάτων τὰ ἀμαρτάνω, βαίνω, βιώω, γιγνώσκω, δάκνω, δαρθάνω, ΔΕΙΩ, διδράσκω, θέω, θιγγάνω, θνήσκω, κάμνω, κλαίω, λαμβάνω, μανθάνω, νέω (νεύσομαι), ὄμνυμι, ὀράω, παίζω, πάσχω, πίπτω, πλέω, πνέω, ρέω, τίκτω, τρέχω, τρώγω, φεύγω, χέζω.

Σημειωτέον ὁμως, ὅτι καὶ εἰς ταῦτα δὲν εἶναι σαθερά ἢ χρῆσις ἂντι πολλὰκις εὐρίσκονται Μέλλ. Ἐνεργητικοί, ὅπου ἄλλοι συγγραφεῖς ἔχουσι Μέσ. Μέλλ.

Πρέπει ὅμως νὰ προσέχωμεν α) μὴ τὰ τοιαῦτα χωρία ἦναι διεφθαρμένα *). β) μὴ οἱ τὰ τοιαῦτα μεταχειριζόμενοι συγγραφεῖς ἀνάγονται εἰς τοὺς Κοινοῦς ὀνομαζομένους, τοὺς πολυειδῶς ἀπὸ τὴν τῶν Ἀττικῶν χρήσιν ἀποκλίνοντας.

Σημ. ε'. Πολλάκις ὁ Μέσ. Μέλλον εὐρίσκειται ἀντὶ τοῦ Παθ. Μέλλοντος. Ἀλλὰ περὶ τούτου θέλει γενῆ προσφύερον ὁ λόγος εἰς τὴν Σύνταξιν.

ε. Ἐδὼ πρέπει νὰ σημειωθῆ καὶ ἡ Ἀνωμαλία, ἡ συμβαίνουσα, ὅτε ὁ αὐτὸς τοῦ ῥήματος σχηματισμὸς ποτὲ μὲν ἐκφράζει ἀπλῶς μόνην τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν ἄμεσον τοῦ ὑποκειμένου κατάστασιν, ποτὲ δὲ ἐμφαίνει τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν ἢ κατάστασιν, προξενουμένην ὅμως εἰς ἄλλο ὑποκείμενον. Ἀπὸ τὰς σημασίας ταύτας τὴν πρώτην δυναμέθα νὰ ὀνομάσωμεν ἄμεσον, τὴν δὲ δευτέραν ἔμμεσον. Τοιαῦτα ῥήματα εἶναι π. χ. φαίνω, καθίζω· διότι τὰ αὐτὰ ποτὲ μὲν σημαίνουσιν ἀμεταβάτως τὸ φαίνω, καθίζω, ποτὲ δὲ μεταβατικῶς τὸ ποιῶ ἄλλον φαίνειν, ἢ καθίζειν.

Σημ. ζ'. Ποῖα ῥήματα ἔχουσιν ἐντάμα ἀμφοτέρως τὰς σημασίας ταύτας εἶναι τῶν Λεξικογράφων ἔργον νὰ σημειώσωσιν. Ἡμεῖς ἐνταῦθα πρέπει μόνον νὰ ὑποσυνάψωμεν, ὅτι ῥημάτων τινῶν ὁ β'. Ἀόρ. καὶ ὁ Παρακ. λαμβάνουσιν ἰδιαιτέρως τὴν ἄμεσον σημασίαν. Τοιαῦτα εἶναι, ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω ἴσημι, τὰ Ἀνώμ. ΑΡΩ, βαίνω, δύω, ἐρείχω, ἐρείπω, ὄβρυνμι, σθέννυμι, σκέλλω, φύω.

*) Διότι εὐκολώτατα π. χ. συγχέεται ὁ ἄττικὸς σχηματισμὸς τοῦ β'. Προσ. τοῦ Μέσ. εἰς εἰ (ἀντὶ ἧ) μὲ τὸν τοῦ Ἐνέργ. εἰς εἰς· ὡς εἰς πολλά χωρία, ἔπου εὐρίσκειται γεγραμμένον φεύξει, πρέπει νὰ γραφῆ φεύξει.

§. ΡΑ.

Κατάλογος τῶν Ἀνωμάτων Ρήμάτων.

Π ρ ο α ν ἄ μ ν η σ ι ς.

α. Ὁ ἐφεξῆς Κατάλογος περιέχει ρήματα Ἀνώμαλα, τῶν ὁποίων τὰ μὲν εἶναι συνήθη εἰς τοὺς Λογογράφους, τὰ δὲ εἰς τοὺς Ποιητὰς καὶ εἰς τὰς Διαλέκτους. Τούτων λοιπὸν τὰ μὲν σπάνια ἢ ποιητικὰ ἐτυπώθησαν διὰ μικρῶν χαρακτήρων, ὁμοίως καὶ ὅσα εὐχρησά ὄντα, μόνον διὰ τινὰ ποιητικὸν σχηματισμὸν κατεχωρίσθησαν· ὅλα δὲ, ὅσα εἶναι εἰς χρῆσιν εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ἐχαρακτηρίσθησαν δι' ἀρχικοῦ κεφαλαίου γράμματος.

β. Τοὺς δὲ πάντη ἀχρήστους σχηματισμοὺς, τοὺς εἰς παραγωγὴν τῶν εὐρισχομένων προϋποτιθεμένους, χαρακτηρίζουσι τὰ κεφαλαῖα γράμματα. Ὅσα δὲ θέματα εὐρίσκονται τῶντι (ἂν καὶ μολιτικῶς εἰς παλαιοὺς Ποιητὰς), εἶναι τυπωμένα μετὰ τοὺς συνήθεις χαρακτήρας· δὲν πρέπει ὅμως νὰ ὑπολάβῃ τις, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἦτο ἀνάγκη νὰ εὐρεθῶσι κατὰ τὸ α. Πρόσ. τοῦ Ἐνεσῶτος· διότι ἕκαστος τοῦ Ἐνεσῶτος σχηματισμὸς, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Παρατατικὸς, ἀρκεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς δεῖξιν τῆς ὑπάρξεως ὅλου τοῦ Ἐνεσῶτος.

γ. Περί δὲ τῶν πάντη ἀχρήστων ἐκείνων σχηματισμῶν σημειωτέον, ὅτι ἐπλάσθησαν ἀπὸ τοὺς Γραμματικούς πρὸς ἀναλογίαν ἄλλων εὐρισχομένων ρημάτων, καὶ ὅτι ἡ ὑπαρξίς των δὲν εἶναι ἰσορικῶς ἀποδειγμένη. Διὰ τοῦτο πολλάκις ὁ αὐτὸς σχηματισμὸς εἰς διαφόρους Γραμματικὰς παράγεται ἀπὸ διάφορα θέματα, κατὰ τὴν περί τούτων διάφορον κρίσιν τῶν Γραμματικῶν.

δ. Εἰς τὰς παλαιὰς Γραμματικὰς εὐρίσκονται εἰς πᾶν ῥῆμα σχεδὸν πολλοὶ σχηματισμοί, ἐνταῦθα παντάπασιν ἀποσιωπηθέντες, ἢ ὡς πάντη ἀνυπαρκτοὶ, ἢ ὡς ἀλλότριαι τῆς παρούσης πραγματείας· διότι προκριτώτερον εἶναι νὰ παραβλέψῃ τις ἴσως ὀλίγους τινὰς τῶν εὐρισκομένων, παρά νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸ μνημονικὸν μὲ πλῆθος ἀνυπαρκτῶν ἢ ἀβεβαίων.

ε. Ἐκάστου δὲ τῶν καταχωρισθέντων ῥημάτων ἐσημειώθησαν ὄχι μόνον τὰ κυρίως ἀνώμαλα, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἄλλα εἶναι εὐχρηστὰ (ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι προφανεσάτη ἢ χρῆσις). Ὅπου δὲ δὲν προσσημειώνεται Μέλλ. ἢ Ἀόρ. ἢ Παρακ., εἰς ἐκεῖνο τὸ ῥῆμα εἶναι ὁ ἄ. Μέλλ. καὶ Ἀόρ. ἄ. καὶ ἄ. Παρακ. εὐχρηστοί. ὅτε ὅμως εἶναι εἰς χρῆσιν ὁ β'. Ἀόρ. ἢ ὁ β'. Παρακ. ἢ ὁ Μέσ. Μέλλ. ἀντὶ τοῦ Ἐνεργ. Μέλλ, τότε εἶναι πάντοτε γεγραμμένοι οἱ Χρόνοι οὗτοι. Οἱ δὲ ἀριθμοὶ ἄ β. εἰς τοὺς Χρόνους τούτους σπανίως ἐσημειώθησαν· διότι εὐκόλως γνωρίζονται ἀφ' ἑαυτῶν· ὡς ὅτε εὐρίσχεται π. χ. εἰς τὸ ἄμαρτάνω μόνον τὸ Ἀόρ. ἡμαρτον, σημαίνει, ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει μόνον Ἀόριστον β'.

ς. Ὅποιαν σημασίαν, (ἐνεργ. ἢ παθ. ἢ μέσ. ἢ ἀμετάβατον κ. τ. λ.) ἔχει ὁ Ἐνεσῶς, τὴν αὐτὴν ἔχει καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος Χρόνων, ὅπου δὲν εἶναι προγεγραμμένον τὸ Μέσ. ἢ Παθ. ἢ τι τοιοῦτον. Ἄν λοιπὸν εἰς τὸ βούλομαι π. χ. εἶναι σημειωμένοι ὁ Μέλλ. βουλήσομαι ἐκ τοῦ Μέσ., καὶ ὁ Ἀόρ. ἡβουλήθην ἐκ τοῦ Παθ, σημαίνει, ὅτι μόνον οἱ δύο οὗτοι σχηματισμοὶ εὐρίσκονται μὲ τὴν σημασίαν τοῦ Ἐνεσ. βούλομαι, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε Ἀόρ. ἡβουλησάμην, οὔτε Μέλλ. βουληθήσομαι.

ζ. Σημείωσαι δὲ ἔτι, ὅτι ὁ ἐφεξῆς κατάλογος περιέχει πᾶν ὃ, τι συμβάλλει πρὸς ἐρμηνεῖαν τῶν εἰς τοὺς ἐπιφανεστέρους Λογογράφους καὶ Ποιητὰς εὐρισκομένων ἀνωμάτων ῥημάτων. Ἐκ δὲ τῶν εἰς τοὺς ἀσημοτέρους Συγγραφεῖς, ἢ εἰς τὰς σπανιωτέρας διαλέκτους φερομένων ἐσημειώθησαν ὅσα μόνον χρησιμεύουσιν εἰς

διασαφηνῆσαι τῆς τῶν διαλέκτων καὶ σχηματισμῶν ἀλληλουχίας, ἢ εἰς γνῶσιν τινὸς διαλέκτου.

η. Περὶ δὲ τῶν Ἐποποιῶν πρέπει νὰ ὑπομνήσωμεν, ὅτι οἱ Ἀλεξανδρινοὶ καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς, ὡς Καλλιμάχος, Ἀπολλώνιος, πρέπει νὰ ὑπολαμβάνονται ὡς Ποιηταὶ πεπαιδευμένοι, μεταχειρισθέντες σχηματισμοὺς ὄχι τοὺς τῆς ὑπαρχούσης γλώσσης, ἀλλὰ τοὺς εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ ἄλλους παλαιότερους Ποιητὰς συνθέντες, ἢ ἄλλους ἀναλόγως πεποιημένους. Ὡς, ὅσα εὐρίσκονται εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον καὶ εἰς παλαιὰ τινα ἀποπάσματα, ταῦτα μόνον ἀνῆκουσιν εἰς τὴν ἀναλογίαν τῆς γλώσσης· τὰ δὲ τῶν μεταγενεσέρων ἴδια δύνανται μὲν νὰ ἦναι καὶ αὐτὰ τοιαῦτα (διότι ἐκεῖνοι εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν παλαιότερα, τὰ ὅποια δὲν διεσώθησαν εἰς ἡμᾶς), δὲν ἔχουσιν ὅμως ἱστορικὴν βεβαιότητα. — Εἶναι δὲ φανερὸν ἐκ τοῦ §. Α. ἰά, ὅτι ὅσα εὐταῦθα σημειώνονται ὡς ὀμηρικὰ (ἐξαιρέτως διὰ τῆς προσθήκης τοῦ Ὄμηρ.) δὲν εὐρίσκονται μόνον εἰς αὐτὰ τὰ ὀμηρικὰ ποιήματα, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα Ἐποποιούς, οἱ τινες εἶχον ὡς ἀρχέτυπον τὸν Ὅμηρον.

Α.

εἰάω (βλάπτω). Ἐκ τοῦ θέματος τούτου σχηματίζεται παρ' Ὄμήρω γ'. Πρόσ. Παθ. Ἐνες. αἶται. Α. ἰ. ἄσα, συνηρ. ἄσα (Ὁδ. λ, βι.) Παθ. καὶ Μέσ. ἄσθην, ἄσάμην. Τὰ δὲ α εἶναι ποτὲ μὲν μακρὰ, ποτὲ δὲ βραχέα· οὕτω δὲ καὶ εἰς τὸ ῥήμ. ἐπίθ. ἰατῆς, ὅθεν διὰ τοῦ σερατ. α τὸ, ἀνάατες (υ - - υ) Ὄμηρ. Ἐκ τοῦ παλαιοῦ τούτου σχηματισμοῦ ἔγινε τὸ οὐσίας. ἄτη (διὰ μακροῦ α), ὅθεν τὸ νεώτερον, ἀτάω, (διὰ συσζολ. τοῦ α) τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται οἱ ἄπτικοι Ποιηταί.

ΑΑΩ (τὸ Χορταίνω) βλ. ἄω.

Αγαμαι. Ἐνες. καὶ Παρατ., ὡς ἴσαμει Μ. ἀγάσομαι.
Α'. ἠγάσθην.

Τὰ ἐπικὰ ἀγάομαι, ἀγαίομαι εὐρίσκον-
ται μόνον ἀντὶ τοῦ, φθονῶ, ὀργίζομαι.

Ἄγνυμι, σχηματίζει ἐκ τοῦ ΑΓΩ Μ. ἄξω (§. 40, ἦ.)
καὶ ἔχει κοινῶς τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν (§. ΟΕ. Σ. ε.)
Α' ὀρ. ἑάξα (Ὀμηρ. ἦξα) Α' ὀρ. Παθ. ἐάγην (διὰ
βραχ. ἄ) Ο' δὲ β'. Παρακ. ἑάγα (ἰων. ἔργα)
ἔχει σημασίαν παθητικὴν.

Τὴν ἀνώμαλον ταύτην αὔξησιν εὐρίσκομεν
καὶ εἰς τοιοῦτους σχηματισμούς, οἱ ὅποιοι δὲν
ἐπιδέχονται αὔξησιν, ὡς ἡ σύνθετ. Μετοχ.
κατεᾶξοντες, (Λυσ. σελ. 159 ἐκδ. Ρ' εἰσκ.)
Τὸ δὲ τοῦ Ἡσιόδ. καυᾶξαις εἶναι ἀντὶ τοῦ
εὐκτ. ἄορ. κατᾶξαις. *).

ἀγορεύω, βλ. εἰπεῖν || ἀγρόμενος βλ. §. 40. ἰβ'. α.
Αγω, λαμβάνει διπλασιασμόν εἰς τὸν β'. Α' ὀρ. ἠγαγον,
ἀγαγεῖν κ. τ. λ. — Παρακ. ἠχα καὶ (εἰς μὴ ἀτ-
τικὸς συγγραφεῖς) ἀγήοχα (§. Πς. Σ. β'), Πα-
ρακ. Παθ. ἠγμαί.

Εὐρίσκεται δὲ καὶ ὁ ἄ. Α' ὀρ. ἦξα, ἄξαι, ἄξα-
σθαι, ἀλλ' εἰς τοὺς Ἀττικὸς σπανίως. Με τοῦ-
τον ὅμως δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν, τὸν ἐκ τοῦ

*) Ὁ σχηματισμὸς οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ ἄλλως ἀν-
μὴ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Τὸ ῥῆμα ἄγω, ἄγνυμι, εἴ-
ναι ἐκ τῶν παρ' Ὀμήρῳ ἀποτελούντων τὴν §. Δ.
Σ. β'. μνημονευθεῖσαν χασμωδίαν. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι
κατ' ἀρχὰς τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶχε πρὸ ἑαυτοῦ τὸ δίγαμμα
οὕτω, ΕΑΓΩ· συντεθὲν δὲ μετὰ τῆς Κατὰ, ἔγεινε ΚΑΓΓΑ-
ΓΩ· (ὡς καθβάλλω ἐκ τοῦ βάλλω), τὸ ὁποῖον, διὰ τὴν τοῦ
Υ καὶ F ὁμοιότητα, μετέπεσεν εἰς τὸ ΚΑΤΑΓΩ. βλ. καὶ
εὐᾶδον εἰς τὸ ἀνδ' ἀνω.

ἀπτικῷ ῥήματος ἄπτω (ἀντὶ ἀίσσω) ὅμοιον Ἀόριζον. Περὶ τοῦ Ὀμήρ. Προσακτ. ἄξετε βλ. §. 40, ιά, β'.

ΑΔΩ. Τὰ εἰς τοῦτο τὸ θέμα ἀναφερόμενα ἄσω, ἄσαι (τὸ χορτάσαι), βλ. εἰς τὸ ἄω. Ἐδῶ ἀνήκουσι τὰ ἄδῃσαι, ἀδηκέναι, ὡς ἐκ τοῦ ΑΔΕΩ, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν Ὀμήρ. κοινῶς γράφονται ἀδδῃσαι, κ. τ. λ. εἰσαγαγόντων τὴν γραφὴν ταύτην τῶν Γραμματικῶν, ἐπειδὴ τὴν πρώτην τοῦ ῥήματος συλλαβὴν ὁ Ὀμήρος πάντοτε λαμβάνει ὡς μακράν, ἐνῶ ἡ αὐτὴ ἄλλων συγγενῶν λέξεων εἶναι βραχεῖα (ὡς ἄδος).

Τὸ δὲ Ἀδω συναϊρ. ἐκ τοῦ ἀείδω (ψάλλω), κλίνεται ὁμαλῶς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέωμεν τοὺς ἐκ τούτου σχηματισμοὺς (ἄσομαι, ἄσαι, ἤκα, ἤσμαι) μὲ ἄλλους ὁμοίους (βλ. ἄάω καὶ ἄω).

ἀδεῖν βλ. ἀνδάνω.

ἀείρω βλ. Αἶρω.

|| ΑΕΩ βλ. ἄημι καὶ ἄω.

ἄημι (βλ. ἄω τὸ πνέω) φυλάττει πανταχοῦ τὸ η. Ἀπαρ. ἄῆναι, Παθ. ἄημαι (κοινῶς μετὰ σημασίας ἐνεργητικῆς, ἀλλὰ καὶ παθητ. Οἶδ. ζ, 131).

αἰνέω βλ. §. ΠΔ. Σ. δ'.

Αἰρέω, αἰρήσω, ἠρέθην (§. ΠΔ. Σ. δ'.) Ἀόρ εἶλον, ἐλεῖν κ. τ. λ. ἐκ τοῦ Ε'ΛΩ (ὅθεν καὶ ὁ σπάνιος μέλλ. ἐλῶ παρ' Ἀρίσοφ. Ἰπ. 290).

Οἱ Ἰῶνες εἰς τὸν Παρακ. ἔχουσιν ἴδιον διπλασιασμὸν ἀραίρηκα, ἀραίρημαι μετὰ πνεύμετος φιλοῦ. Κατὰ δὲ τὴν σημασίαν τοῦ πιάνω, ὡς παθητ. τούτου εἶναι τὸ Ἀλίχομαι βλ. κατωτ.

Αἶρω συναϊρ. ἐκ τοῦ ἀείρω (ὑφόνω) κλίνεται ὁμαλῶς.

Σημειωτέον ὅμως α) ὅτι οἱ ἀττικοὶ Ποιηταὶ, ἀντὶ τοῦ ἄλλως μόνου εὐχρήσου ἂν Α' ὀρ., τοῦ ὁποίου τὸ α κατὰ §. 4 Σ. β' εἶναι μακρὸν, μεταχειρίζονται τοὺς ἀναυξήτους τῶν ἄλλων Ε' γκλίσεων Μέσ. β'. Α' ὀρ. ἰσους, οἶον ἀροίμην, (βλ. Βρούγκ. εἰς Σόφοκλ. Η' λ. κατ' ἀρχάς), β') ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν περίπτωσιν ὁ Ὄμηρος μεταχειρίζεται καὶ τῆς Ὀρισικῆς τὸν Μέσ. β'. Α' ὀρ. ἀναυξήτως (ἀ ρ ὀ μ η ν). ἄλλως ὅμως ἔχει πάντοτε εἰς μὲν τὴν Ὀρις. τὸν ἂν Α' ὀρ., εἰς δὲ τὰς ἄλλας Ε' γκλ. τὸν β'. Α' ὀρ. (ἦ ρ ἄ μ η ν ἀ ρ ἔ σ θ α ι, ἀ ρ ὀ μ ε ν ο ς κ.τ.λ.). γ) ὅτι οἱ Ἐποιοὶ κατὰ τὸν Ὑπερσ. ἔχουσιν ἄ ω ρ τ ο (ἀντὶ Παρρατ) ἀντὶ ἦρτό ἢ ἦερτο, βλ. §. Πζ'. Σ. β'. Βλ. καὶ ἀρρυμαι.

Αἰσθάνομαι. Μ. αἰσθήσομαι κ.τ.λ. — Α' ὀρ. ἦσθόμην (§. 4Θ. ζ').

ἀκαχμένος, Μετοχ. Παθ. Παρακ. ἐκ τοῦ ΑΚΩ (ὅθεν ἀκή καὶ ἀκωκή), μετὰ τοῦ ἀττικ. διπλασιασμοῦ καὶ χωρὶς τῆς χρον. αὐξήσ. φυλαχθέντος τοῦ χ' πρὸ τοῦ μ (§. Πζ, β'). σημαίνει δὲ τὸ ὀξύς, μὴ τὸ ἦρός. Πάντη διαφέρουν τούτου εἶναι τὸ ἀκάχμαι, ἀκαχεῖν κ.τ.λ. βλ. κατωτ. ΑΧΩ.

ἀλάομαι ἔχει κατὰ §. 4Θ. Σ. ε. Παρακ., μεταπεσόντα εἰς σχηματισμὸν Ἐνεσῶτος, ἀλάλημαι, ἀλάλησθαι, ἀλαλήμενος.

Ἀλέξω, Μ. ἀλεξήσω (§. 4Θ. β') καὶ (ἐκ τοῦ ΑΛΕΚΩ) Μέσ Α' ὀρ. ἀλέξασθαι (βλ. §. 4Θ. ια, β'). Ἐκ τοῦ ΑΛΕΚΩ, ΑΛΚΩ γίνεται καὶ τὸ ποιητικὸν ἡλαλκον (ἀλαλκον), ἀλαλκεῖν, ἀλαλκῶν κ.τ.λ. μετὰ διπλασιασμοῦ κατὰ §. ΟΕ Σ. ια.

ἀλέομαι καὶ ἀλεύομαι, Α' ὀρ. ἀ. ἀλέασθαι, καὶ ἡλευάμην, ἀλεύασθαι (§. ΠΕ. Σ. α').

Ἀλέω (τὸ ἀλήθω) Μ. ἀλέσω (ἀλῶ) Παρακ. Παθ. ἀλη-

λεσμαι. — Νεώτερος Ένες. σχηματισμὸς εἶναι τὸ ἀλήθω (§. 40. ε.)

ἄλγναι ἢ ἀλγμεναι, Όρις. ἐάλην. βλ. εἴλω.

Α'λίσχομαι*) σχηματίζει τοὺς Χρόνους του ἐκ τοῦ Α'ΛΟΩ, Μ. ἀλώσομαι, καὶ (μὲ σχηματισμὸν μὲν ἐνεργ. σημασίαν δὲ παθητ.) Α'όρ. κατὰ συγχοπ. (§. 40, ιβ', β', γ'.) ἤλων, ἢ ἐάλων (Πληθ. ἔλωμεν κ.τ.λ. Α'παρ. ἀλώναι. Υ'π. ἀλῶ, ῶς κ. τ.λ. Εὐχ. ἀλοῖην (Όμ. ἀλώην) Μετ. ἀλοὺς Παρακ. (ὁμοίως μὲ παθ. σημασ.) ἤλωκα, ἐάλωκα.

(ἀναλίσκω, βλ. κατωτ.)

ἄλιταίνω, Μ. ἀλιτίσω Α'. ἤλιτον. (§. 40, ζ'.) Ένεργ. καὶ Μέσ. ταυτοσήμαντον. Μετ. ἀλιτήμενος (Όδ. δ, 801) φαίνεται ὅτι ἔγειναν ἐκ τοῦ Παρακ. (§. 40. Σ. ε.).

ΑΛΚΩ βλ. ἀλέξω.

ἄλλομαι, κλίνεται ὁμαλῶς (ἀλοῦμαι. Α'. ἠλάμην καὶ ἠλόμην κ.τ.λ.). Εἶναι δὲ αὐτοῦ ἀξιοσημείωτος ὁ κατὰ συγχοπ. (§. 40. ιβ', β', ε.) Α'όρ. μετὰ φιλοῦ πνεύματος, εὐρισκόμενος παρ' Όμήρω' κατὰ β' καὶ γ'. Πρόσ. ἄλσο, ἄλτο, Μετοχ. ἄλμενος (ἐπάλμενος). Περὶ τῆς βραχυνομένης Υ'ποτ. ἄλεται ἀντὶ ἄληται βλ. Σημ. εἰς τὸ Τύπτ. Ε. ιε. Καὶ τοῦτο δὲ διὰ φιλοῦ πνεύματος γράφεται, ἄλεται.

ΑΛΟΩ, βλ. ἀλίσχομαι καὶ ἀναλίσκω.

ἀλύσκω Μ. ἀλύξω κ.τ.λ. Ἄλλο τὸ ἀλύω ἢ ἀλύσσω Όμην.

Α'μαρτάνω, Μ. ἀμαρτίσομαι, Παρακ. ἠμάρτηκα. Α'όρ. ἠμαρτον (§. 40, ζ'.)

*) Τό Ένεργ. τούτου εἶναι πάντοτε τὸ κίρω.

• Ἀντίημαρτον Ὅμηρος ἔχει ἡμεβροτον δὲ φιλοῦ πνεύματος, κατὰ μετάθεσιν (§. ΠΕ, Σ. α) καὶ παρένθεσιν τοῦ β, κατὰ §. Β'. Σ. α.

Ἀμβλίσχω Μ. ἀμβλώσω κ.τ.λ. ἐκ τοῦ ἀμβλώω, τοῦ οἰοῦ ὃ Ἔνες. εὐρίσκειται ὡς σύνθ. ἐξαμβλοῦν κ. τ. λ.

ἀμπέχω καὶ ἀμπισχνοῦμαι βλ. ἔχω.

ἀμπλακίσχω, Μ. ἀμπλακίσω, Ἀ. ἡμπλακον, ἀμπλακέν (§. 40, δ'). Τὸν Ἔνες. ἔχει Θεαγ. παρὰ Στόβ. (Γαλ. σελ. 692).

ἀμφιέννυμι, ΑΜΦΙΕΩ, βλ. ἔννυμι ἀνωτ. §. 45. Γ. Τὸ δὲ ἀμφιάζω, -άσω, δὲν εἶναι ἀπτικόν.

Ἀναίνομαι, Ἀ' ὀρ. ἠνῆνάμην, ἀνῆνασθαι. Τὸ ῥῆμα τοῦτο δὲν εἶναι σύνθετον, καὶ ὁ Ἀ' ὀρ. ἐγεινεν ὁμαλῶς ὡς τὸ ἐλυμῆνάμην κ. τ. λ. Ἄλλο παρὰ ταῦτα δὲν εὐρίσκειται.

Ἀναλίσχω κάμνει τοὺς Χρόνους τοῦ ἐκ τοῦ ἀναλώω. Εἰς τοὺς Ἀ' τικ. εἶναι ἀναύξητον ἀνάλωσας εἰς ἄλλους δὲ ποτὲ μὲν ἀνήλωσα, ποτὲ δὲ ἠνάλωσα· οὕτω καὶ κατὰ τὸν Παρρακείμενον.

Ἀπὸ τὸ ἀλίσχομαι διαφέρει τὸ ῥῆμα τοῦτο κατὰ τὸν χρόνον τοῦ α, καὶ τὸ ὁμαλὸν τῆς σημησίας. Ἀ' ὀρ. β'. ἐδῶ δὲν ὑπάρχει.

ἀνδάνω Παρκτ. ἠνδανον, ἐάνδανον, ἐήνδανον. Μ. ἀδήσω (Ἡρόδοτ.) Ἀ. ἄδον (ἀντί ἔαδον) Παρρακ. ἔαδα (δωρ. ἔαδα). βλ. §. 40, ζ'. Τοῦτο τὸ ποιητικὸν ῥῆμα πρέπει νὰ ἐκληφθῆ ὡς τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ὁμαλὸν καὶ σύνθετες, ἡδω, ἡδομαι. Ἀντί τοῦ Ἀ' ὀρ. ἄδον Ὅμηρ. ἔχει καὶ εὔαδον *).

* Καὶ ἐδῶ δηλ. πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ λέξις εἶχε τὸ δίγαμμα· διότι ἐκ τοῦ ΓΑΔΩ ἐρμηνεύετο.

ἀνήνω, παρ' Ομήρω ἔχει καὶ τὴν καθολικωτέραν σημασίαν τοῦ βλασάνω (Οἶδ. λ. 319)· καὶ κατὰ ταύτην ἀνήκει ἐδῶ καὶ ὁ ἐκ τοῦ ΑΝΘΩ ἢ ΑΝΕΘΩ γινόμενος Ομηρ. Παρακ. ἀνήνοθα, βλ. §. Πς. Σ. β'. — (ἐνήνοθα βλ. κατωτ.)

ἀνοίγω ἢ ἀνοίγνυμι βλ. οἶγω.

ἀνωγα, παλαιὸς Παρακ. (σημ. τὸ, προσάπτω), πληθ. ἀ. ἀνωγμεν, Προσακτ. ἀνωχθι, ἀνωγέτω, ἀνώγετε, ἢ ἀνώχθω, ἀνωχθε (§. γΘ, Σ. ε'), Ὑπερσ. ὡς Παρατ. ἠνώγειν, Ἰων. ἠνώγεα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Παρακ. οὗτος ἔχει σημασ. Ἐνες., διὰ τοῦτο ἔγειναν ἐξ αὐτοῦ (ὡς ἐξ Ἐνες. ΑΝΩΓΩ ἢ ΑΝΩΓΕΩ) ὁ μὲ τὸν Ὑπερσ. ἐκείνον ταυτοσήμαντος Παρατ. ἠνωγον ἢ ἠνώγεον, Μέλ. ἀνώξω κ. τ. λ. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ὁ Παρακ. ἀνωγα οὐδέποτε ἔχει αὔξησιν.

ἀπαυράω βλ. ΑΥΡΩ.

ἀπαφίσκω, Α' ὀφ. ἠπαφον, ἀπαφών κ. τ. λ. κατὰ διπλασιασμόν (§. ΟΕ. Σ. ιά.) ἐκ τοῦ Α'ΦΩ (ὄθεν ἀφῆ καὶ ἄπτομαι). Μέλ. ἀπαφίσω (Υμν. εἰς Α' πόλ. 376). Ἐνες. ἀπάφω δὲν ὑπῆρχε, διὰ τοῦτο καὶ ὅπου εὔρεθῆ ἠμαρτημένως ἀπάφων, πρέπει νὰ διορθωθῆ ἐκ τῶν ἄλλων ὀρθῶς ἐχόντων χωρίων (π. χ. Υμν. Α' φροδ. 38. Εὐριπ. Ἰων. 705). — Τὸ Μέσον εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Ἐνεργ.

ἀπέχθομαι καὶ Α' πεχθάνομαι, βλ. ἔχθω.

ἀπολαύω, βλ. §. Ος. Σ. γ'. || ἀπούρας βλ. ΑΥΡΩ.

ταὶ ὄχι μόνον ἡ συλλοβ. αὔξεις τοῦ εἰσα, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ εἰσαδεν, γενόμενον κατὰ διπλασιασμόν τοῦ F (Εἰσαδεν, ὡς ἐλλαβεν.)

ἀράομαι (εὐχομαι, καταρῶμαι). Τούτου εὐρίσκεται ἀπαξ (Ο'δ. χ. 322). Ἀ'παρ. Ἐνεργ. ἀρήμεναι, ἀντὶ ἀράων (βλ. §. 4Δ. Σ. 15). — Ἄλλην σημασίαν καὶ ἀμφίβολον παραγωγὴν ἔχει ἡ Ὀμηρ. Μετ. ἀρημένος, ὁ τεθλιμμένος, βεβασανισμένος.

Ἀρέσχω, Μ. ἀρέσω κ.τ.λ. Παρακ. Παθ. ἤρεσμαι. Ἐκ τοῦ ΑΡΩ, ὅθεν ὁ Μέλλ. ἀρέσω.

ἄρνωμαι (ἀνήκει εἰς τὸ αἴρω, ὡς πτάρνωμαι εἰς τὸ πταίρω) εὐρίσκεται ἀντὶ τοῦ αἴρομαι, τὸ ἀποφέρειν, ἀποκτῶ, (ἐπὶ μισθοῦ, ἢ λείας κ.τ.λ.). Τὰ λοιπὰ πλὴν τοῦ Ἐνεσ. καὶ Παρατ., γίνονται ἐκ τοῦ αἴρω. (Παράβ. Ἰλ. ζ, 44) μετὰ τοῦ σ 2, καὶ χ, 160 μετὰ τοῦ ι, 124).

Ἀρπάζω, εἰς τοὺς Ἀττικ. Μ. ἀρπάσω, ἠρπάσθην κ.τ.λ. εἰς δὲ τοὺς Κοινούς, ἀρπάξω, ἠρπάγην κ.τ.λ. Παρ' Ὀμηρῶ δὲ εὐρίσκονται καὶ οἱ δύο σχηματισμοὶ (§. IIIA. Σ. α.).

ΑΡΩ, Μέλλ. ἀρώ, Ἀ'ορ. ἀ. ἤρσα, ἄρσαι κ.τ.λ. (§. V. Σ. ζ.). Ἀ'ορ. β'. ἤραρον (βλ. §. ΟΕ. Σ. ια), ὅθεν ὁ νεώτερος Ἐνεσ. ἀραρίσκω (§. 4Θ. δ.). Ἐχει δὲ τὸ ΑΡΩ ὄχι μόνον τὴν μεταβατικὴν σημασίαν τοῦ προσαρμόζω, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμετάβατον τοῦ εἶμαι καλῶς προσηρμοσμένος (P. ε). Ταύτην μόνην ἔχει ὁ β'. Παρακ. ἄραρα, Ἰων. ἄρηρα (Μετ. θηλ. Ἐποπ. ἀράρυτα), ὅσις λαμβάνεται ἀντ' Ἐνεσῶτος. Καὶ ὁ Ἀ'οριστος δὲ ἤραρον ὁμοίως ἀμεταβάτως εὐρίσκεται. Ταυτοσήμαντος δὲ μετὰ τὸ ἄρηρα εἶναι ὁ Παθ. Παρακ. ἀρήρεμαι, σχηματισθεὶς κατ' ἀναλογίαν τοῦ Μέλλ. ἀρέσω. Οὗτος δὲ ὁ Μέλλων, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ Χρόνοι ἔχουσι τὴν ἰδιαιτέραν σημασίαν τοῦ προσαρμόζομαι εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου, ἀρέ-

σχω, και ὡς Ἐνες. αὐτὸ τὸ ἄρεσχω. Λαμβάνουσι δὲ τούτου τὴν σημασίαν και ἄλλοι τινὲς τῶν ἀνωτέρω σχηματισμῶν (Ἰλ. α, 136. Σοφ. Ἡλ. 147). — Τὸ δὲ ἄρμενος, (ὁ ἀρμόδιος) εἶναι Ἀόρ., γενόμενος κατὰ συγκοπὴν (§. γΘ, ιβ, β. δ').

Αὐξω και Αὐξάνω, Μ. αὐξήσω (γΘ, ζ').

ΑΥΡΩ, εἰς τὸ θέμα τοῦτο, σημαίνον κυρίως τὸ λαμβάνω, ἀνήκουσι τὰ ἑξῆς δύο σύνθετα.

α) ἀπαυράω (ἀφαιρῶ). Τούτου εὐρίσκεται εἰς τοὺς Ποιητὰς μόνον Παρατ. ἀπυύρων, και Μέσ. ἄ. Ἀόρ. ἀπυυράμην (ἐκ τοῦ ΑΥΡΩ). Ἐδῶ ἀνάγονται και αἱ κατὰ τὴν σημασίαν μετὰ τοὺς σχηματισμοὺς τούτους συγγενεῖς Μετοχ. Ἀόρ. ἄ. Ἐνεργ. ἀπυύρας και Μέσ. (μετὰ παθ. σημασ.) ἀπυυράμενος, ὡς ἐκ τοῦ ΟΥΡΩ.

β) ἐπαυρίσκομαι, (λαμβάνω ὄφελος, ἢ ζημίαν, ἀπολαύω) Μ. ἐπαυρήσομαι, Ἀόρ. ἐπυυρόμην (Εὐρ. Ἡλ. 476), ἐπαυρέσθαι *), και εἰς μὴ ἀπτικ. Συγγρ. Ἀόρ. ἄ. ἐπαύρασθαι. βλ. §. γΘ. δ'.

Οἱ παλαιοὶ Ποιηταὶ μετεχειρίζοντο και τὸν Ἐνεργ. σχηματισμὸν, μάλιστα τοῦ Ἀορίσου ἐπυύρον (Πίνδ. Πύθ. Γ, 65.), Ὑπ. ἐπαύρω, Ἀπαρ. ἐπαυρεῖν, ἢ ἐπαυρέμεν. Ο' δὲ ἐκ τούτου γενόμενος Ἐνες ἐπαυρέω, εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἡσίοδον. **)

*) Οὕτω τονιζόμενον εὐρίσκεται εἰς Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 529. Ἄλλως δὲ γράφεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπαύρεσθαι, ἐκληφθέντος ἀντὶ Ἐνες. και τούτου και τοῦ Ὑπατ. ἐπαύρωμαι. Ο' δὲ τῆς Ὀρις. Ἐνες. εἰς οἷα δὲν εὐρίσκεται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ, ἐξαιρέτως παρ' Ἰπποκράτει, τὸ ἐπαυρίσκομαι.

**) Τεῦτο ἔχει χρεῖαν κριτικῆς βεβαίωσης. Εἰς τὸν Ὀμηρον

ἀφύσσω, Μ. ἀφύζω, Α'. ἡφύσα, §. ΠΑ. Σ. α'.

Ἀχθομαι, ἀχθέσομαι, ἡχθέσθην (§. γΘ. β').

ΑΧΩ. Τούτου τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κλίσειν λαμβάνει ε, εὐρίσκεται Α' ὀρ. ἡκαχον, ἀκαχεῖν ὅθεν Μ. ἀκαχῆσω, Α' ὀρ. α. ἡκάχησα, καὶ νέος Ἔνες. ἀκαχίζω. — Μέσ. ἄχομαι ἢ ἄχθυμαι (λυποῦμαι), Παρακ. ἀκήχεμαι καὶ ἀναυξ. ἀκάχημαι. Α' ὀρ. ἡκαχόμενν. Περὶ τοῦ τόνου τοῦ ἀκαχέμενος, ἀκαχίμενος βλ. §. γΘ. Σ. ε'. Τῆς αὐτῆς ἀμεταβάτου σημασίας εἶναι καὶ ἡ Μετοχ. Ἔνες. Ἐνεργ. ἀχέων, -ουσα (περίλυπος). Πάντη διάφορον δὲ εἶναι τὸ ἀκαχέμενος, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀνωτέρω *).

ἄω. Τὸ θέμα τοῦτο ἔχει τέσσαρας σημασίας.

α) πνέω. Παρατ. ἄον (Α' πολλῶν)· κοινῶς ἄημι· βλ. ἀνωτ.

β) κοιμῶμαι. Α' ὀρ. ἄσα, καὶ (§. γΘ. β') ἄεσα, Ὅμηρ.

γ) χορταίνω. Μέλ. ἄσω, Α' ὀρ. ἄσα κ.τ.λ. Ἐκ τούτου Παθ. Ἔνες. ἄται (Ἡσύχ.), καὶ κατ' ἔκτασιν, ἄται (Ἡσίοδ. Α' σπ. 101.); Α' καρ. Ἐνεργ. ἄμεναι (Ὅμηρ.) συναϊρ. ἔκ τοῦ ἀέμεναι **). Ἐπίθ. Ρ' ημ. ἄτος, ὅθεν (ἄατος)

ὁ Ἔνεσως δὲν εὐρίσκεται· διότι ἐπαυρεῖν (ὡς καὶ τὸ ἐπαυρέμεν δεικνύει,) δὲν ἀνήκει εἰς τὸν εἰς ἔω Ἔνεσ· ἀλλ' εἰς τὸν Α' ὀρ., καθὼς καὶ τὸ Ὑποτ. ἐπαύρη.

*) Τοῦτο δηλαδὴ εἶναι συγγενές τοῦ ἀκη (μύτη), ἐκεῖνα δὲ τοῦ ἄχος (ἢ ὀδύνη).

**) Τοῦτο δύναται ἄλλως νὰ παραχθῆ καὶ ἐκ τοῦ ΛΑΩ, μὲν σχηματισμὸν εἰς μι, καὶ τότε ἄαται καὶ ἀάμεναι (ὅθεν ἄμεναι) συμφωνοῦσι μὲ τὸ ἴσαται, ἰσάμεναι,

ἄτος διὰ ζερητ. α, ὁ ἀχόρτασος, Ο'μηρ. βλ. ΑΔΩ, ΑΔΕΩ.

δ) βλάπτω, κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐλήφθη ἀνωτ. ὡς συναϊρ. ἐκ τοῦ ἀάω.

ἄωρτο βλ. Αἴρω.

B.

Βαίνω, Μ. βήσομαι. Παρακ. βέβηκα. — Α'. β'. ἔβην (κατὰ τὸ ἔβην, ὅθεν ἔβημεν, βῆναι, βῆθι*), βήτω, βαίην, βῶ). — Σύνθετά τινα ἔχουσι καὶ Παθητ. ὡς παραβαίνω, Παθ. Παρακ. παραβέβῃμαι, Α' ὀρ. Παθ. παρεβῆθην. — Ε'πίθ. Ρ'ημ. βατσε.

Ὅλοι οὔτοι οἱ σχηματισμοὶ γίνονται ἐκ τοῦ ΒΑΩ, κλινόμενοι κατὰ τὸ ἴσημι, πλὴν τοῦ Ε'νεσ. ἀλλὰ καὶ τούτου ἔχει Ο'μηρος κατὰ διπλασιασμὸν Μετ. βίβας καὶ βιβῶν. — Τα κατὰ συγχοπ. τοῦ Παρακ. (π. χ. βεβῃσι, βεβῶς, §. Πς'. Σ. ἐ.) εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι μόνον ποιητικά. — Κατὰ τὸν β'. Α' ὀρ. Ο'μηρος ἔχει καὶ βάτην ἀντὶ ἐβήτην. Περὶ τοῦ ἐβήτηστο καὶ βήσεο βλ. §. 40, ιά. β'. περὶ δὲ τοῦ βέομαι, κατωτ.

Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει καὶ μεταβατικὴν σημασίαν τοῦ μεταφέρω, διαβιβάζω, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς Ἴωνας καὶ Ποιητάς. Ταύτην δὲ τὴν σημασίαν ἔχουσιν ἐξαιρέτως Ὁ'νεργ. Μ. βήσω, καὶ ὁ α'. Α' ὀρ. ἔβησα.

Βάλλω, Μ. βαλῶ, ἐνίοτε καὶ βαλλήσω. Α' ὀρ. ἔβαλον, Παρακ. βέβληκα, Α'. α'. Παθ. ἐβλήθην.

*) Εἰς τὴν σύνθεσιν βραχύνεται, π. χ. κατάβα, Α'ριστοφ. Βάτσε. 35, ὡς εἰς τὸ ἴσημι.

Ἐκ τινος ποιητικοῦ κατὰ συγχοπὴν Ἀ'ορ.
(ὡς ἐκ τοῦ ΒΛΗΜΙ, βλ. §. γΘ, ιβ', β'. γ. δ.)
φέρονται τινες σχηματισμοί, ὡς Ἐνεργ. γ'. προσ.
δυϊκ. Ξυμβλήτην, Παθ. ἐβλήτισο κ.τ.λ.
Ἐυκ. βλείμην, βλείσο κ.τ.λ. Ὑπ. βλήεται (ἀντί
βλείπεται), ὅθεν Παθ. Μέλ. συμβλήσομαι. —
Ὁ Παθ. Παρακ. ἀπὸ τῶν Ἐποποιῶν σχημα-
τίζεται καὶ (ὡς ἐκ τοῦ ΒΟΛΕΩ) βεβόλημαι.

Βασάζω, Μ. βασάσω κ.τ.λ., λαμβάνει εἰς τὸ Παθ. τὸν
ἄλλον σχηματισμόν, π.χ. ἐβασάχθην (§. ΠΑ, Σ. α').

ΒΑΩ βίβημι βλ. Βαίνω.

βέομαι ἢ βείομαι, Μέλλ. ὀμηρικὸς, ἀντί τοῦ
βιώσομαι, ὅστις δύναται νὰ ἐκληφθῆ ἤτοι ὡς
τώοντι ἀνώμαλος Μέλλ. (ὡς πίομαι, ἢ ὡς κείω,
κέω), ἢ ὡς ἀντί Μέλλοντος λαμβανόμενον Ὑποπ.
Μένει δὲ ἀδιαίτητον, ἂν ἔγεινεν ἐκ παλαιοῦ ῥή-
ματος ΒΕΙΩ (ὅθεν βίος, βιώω). ἢ ἂν ὁ Παθ. τοῦ
Βαίνω σχηματισμὸς εἶχε τὴν σημασίαν τοῦ ζῶ
καὶ τότε τὸ βείομαι συμφωνεῖ μὲ τὸν Ἐνεργ. σχη-
ματισμόν βείω ἀντί βῶ.

Βιβρώσκω ἐκ τοῦ, ΒΡΩΩ, Μ. βρώσω (βρώσομαι) κ.τ.λ.
Ἀ'ορ. ἐβρων (§. γΘ. ιβ', β'. γ.).

Ἡ Μετ. τοῦ Παρακ. βεβρωκὼς, πᾶσχει ἐνίο-
τε συναίρεσιν, κατὰ §. Πς. Σ. ε. ὅθεν Σοφ.
Ἀντιγ. ΙΟΙΘ βεβρωῶτες.

Βιώω, Μ. βιώσομαι, Ἀ'. ἐβίωσα, καὶ (Ἀ'. β'.) ἐβίων,
τὸ ὅποιον κυρίως εἶναι εὐχρησον κατὰ τὰς ἄλλας
Ἐ'γλκ., βιώναι· βιοὺς· βιῶν (§. γΘ. ιβ', β'. γ').

Τὸ βιώσχομαι καὶ ἀναβιώσχομαι σημαίνει
καὶ ἀμεταβάτως τὸ ἀναζῶ, Πλάτ. Φαίδ. σελ.
72. καὶ μεταβατικῶς τὸ ζωογονῶ, ὁ αὐτ. Κρίτ.
9. Μόνον τὴν δευτέραν σημασίαν ἔχει ὁ Ἀ'ορ.
ἐβιωσάμην (Ὁ δ. θ, 468. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 89)

κατὰ τὴν πρώτην δὲ εἶναι εἰς χρῆσιν τὸ Ἐνεργ.
ἀναβιώσαι, Ὁ Μέλλων εἶναι ἀμφίβολος. Βλ.
Οὐδενδ. εἰς Θωμ. Μάγ. σελ. 66.

Βλασάνω, βλασήσω, ἔβλασαν (§. γ⊕. ζ').

ΒΛΕΩ βλ. Βάλλω.

βλώσχω (περιπατῶ) σχηματίζει ἐκ τοῦ ΜΟΛΩ Μ.
μολοῦμαι, Ἄορ. ἔμολον, μολεῖν, μολών. Παρακ.
μέμβλωκα (§. ΙΒ'. Σ. ἀ. ἀντὶ μέμλωκα) ὡς ἐκ
τοῦ ΜΛΩ (κατὰ μετάθεσιν, §. γ⊕, γ'. β.)· ἐκ
τούτου, μεταβληθέντος τοῦ ἀρκτικού μ εἰς β,
ἔγεινεν ὁ Ἐνεσ, βλώσχω *).

*) Ὁ Ἐνεσ. μολέω, ὁ εἰς τὰ Λεξικά, καὶ τὰς Γραμματι-
κὰς εὐρισκόμενος, ἐσχηματίσθη κακῶς ἐκ τοῦ Ἄορ. μολεῖν
καὶ τοῦ Μέλι. μολοῦμαι (Σοφ. Οἶδ. Κολ. 1742). Τὸ βλώ-
σχω ἔγεινεν ἐκ τοῦ ΜΟΛΩ, ὡς τὸ βλίττω ἐκ τοῦ μέ-
λι, καὶ τὸ βλάξ ἐκ τοῦ μαλακός. Ἀνάλογα δὲ τοῦ
μολεῖν, μέμβλωκα, βλώσχω εἶναι τὰ μόρος,
φθισίμβροτος, βροτός. Οὕτω λοιπὸν φαίνεται ἀνά-
λογον καὶ πρὸς ἄλλα δύο ὅμοια ῥήματα,

θνήσκω, θανεῦμαι, ἔθανον, τέθνηκα (ΘΑΝ., ΘΝΑ.)

θρώσκω, θροοῦμαι, ἔθορον - - - (ΘΟΡ., ΘΡΟ.)

βλώσχω, μολοῦμαι, ἔμολον, μέμβλωκα (ΜΟΛ., ΜΛΩ)

εἰς τὰ ὅποια δύναται τις νὰ προσθήσῃ τὸ
(κάμνω) καμοῦμαι, ἔκαμον, κέκμηκα (ΚΑΜ., ΚΜΑ)

τὰ ὅποῖον ἔχει Ἐνεσ. ἄλλως ἐσχηματισμένον. Ἐκ τούτου
γίνεται καταφανές ὅτι καὶ οἱ σχηματισμοὶ καλέσω, κέ-
κληκα, δὲν ἔγειναν ἐκ τοῦ καλέω κατὰ τὸν συνηθὴ τρό-
πον καὶ κατὰ συγκοπήν· ἀλλὰ μᾶλλον τὸ καλέω εἶναι
νεώτερον, σχηματισθὲν κατὰ τοῦτον τὸν Μέλλοντα· καλέ-
σω δὲ, ἦ, ὡς οἱ δόκιμοι Ἀττικοὶ λέγουσι, καλῶ καὶ
καλοῦμαι, εἶναι Μέλλ. τοῦ ἀπλοῦ θέμετος ΚΑΛΩ, καὶ
τὸ κέκληκα ἔγεινεν κατὰ μετάθεσιν (ΚΑΛ., ΚΛΑ), ὡς
οἱ ἀνωτέρω Παρακ. Οἱ δὲ Ποιηταὶ ἔχουσι καὶ ἄλλον μὲν
τοὺς ἀνωτέρω συμφωνοῦντα Ἐνεσ. κικλήσκω,

Βοάω, οἱ Ἰωνες συναιροῦσι τὸ οη εἰς ω, βώσομαι ἔβώσα, καὶ εἰς τὸν Παθ. Α'όρ. προσθέτουσι σὺ ἔβώσθην.

ΒΟΛΕΩ βλ. Βάλλω. ΒΟΛΩ βλ. Βούλομαι.

Βόσκω, Μ. βοσκίσω κ. τ. λ. (§. γΘ, β'.)

Βούλομαι, βουλήσομαι, βεβούλημαι, ἐβουλήθην καὶ ἔβουλήθην (βλ. §. ΟΔ. Σ. ε.).

Ὁμηρ. ἔχει καὶ Παρακ βέβουλα (προβέβουλα). Κατ' αὐτὸν, καὶ τὴν παλαιὰν γλῶσσαν ἢ πρώτην τοῦ ῥήματος τούτου συλλαβὴ ἦτο βραχεῖα, καὶ τότε ἐγράφετο διὰ τοῦ ο, βέβουλεσθε κ. τ. λ.

ΒΟΩ βλ. Βοάω.

|| ΒΡΟΩ βλ. Βιβρώσκω.

Γ.

Γαμέω, Μ. γαμήσω καὶ γαμέω καὶ γαμῶ, Α'όρ. ἐγαμέμα, γῆμαι κ. τ. λ. ἐκ τοῦ ΓΑΜΩ. Πα. ακ. γεγάμηκα κ. τ. λ.

ΓΑΩ βλ. ΓΕΝΩ.

γέγωνα, Παρακ. μὲ σημασ. Ἐνες. φωνάζω. Οἱ περισσότεροι τῶν ἄλλων χρόνων σχηματίζονται ὡς ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦτον τὸν Παρακ. γινομένου Ἐνες εἰς ω ἢ εω. Παρατ. ἐγεγώνευσ (ἀντί — εω) γ. πρόσ. ἐγεγώνει, ἀλλὰ καὶ ἐγέγωνε (ὅθεν γέγωνε εὐρίσκεται ὡς Ἐνες. καὶ Παρατ. καὶ Α'όρ.), Α'παρ. γεγωνεῖν κ. τ. λ.,

γέντο (γ'. προσ. ἐπίανε), παλαιὸν ῥῆμα παρ' Ὁμήρου τοῦ ὁποίου ἄλλο τι δὲν εὐρίσκεται. — Εἰς ἄλλους Ποιητὰς εὐρίσκεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγένετο ἄγεντο ἐκ τοῦ ἐφεξῆς

ΓΕΝΩ, σημαίνει μεταβατικῶς μὲν τὸ γεννώ, ἀμεταβάτως δὲ τὸ γεννώμαι, γίνομαι. Ἐκ τῶν σχηματισμῶν τοῦ Ἑνεργ. εἰς χρῆσιν εἶναι μόνον ὁ Παρακ. γέγονα. Τὰ δὲ λοιπὰ ἔχουσι Παθ. ἢ Μέσ. σχηματισμόν, καὶ δύναται νὰ ἀναχθῶσιν εἰς δύο Ἑνες.

α) γείνομαι σημαίνει τὸ ἀμεταβ. γεννώμαι, μόνον παρὰ Ποιητ. ὁ δὲ Ἀόρ. ἐγεινάμην σημ. μόνου μεταβατ. τὸ γεννώ κατὰ τοὺς Λογογράφους καὶ Ποιητάς. Ἄλλως κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν εἶναι εἰς χρῆσιν τὸ ὀμαλὸν γεννώ.

β) γίνομαι (κελαιόν καὶ ἄπτικόν, νεώτερον δὲ τὸ γίνομαι), Μ. γενήσομαι, Ἀόρ. ἐγενόμην, Παρακ. γεγένημαι ἢ (Ἑνεργ. σχημ.) γέγονα. Τὰ Παθ. ἐγενήθην, γενηθήσομαι, ἀποδοκιμάζονται. Ὅλα δὲ ταῦτα σημαίνουσι ἀμεταβάτως τὸ γεννώμαι, ἢ συχνότερον τὸ γίνομαι. Τὰ δὲ ἐγενόμην καὶ γέγονα εὐρίσκονται καὶ ὡς παρωχημένοι τοῦ εἰμί, μὲ σημασίαν ὑπάρξεως.

Ἀντὶ τοῦ γέγονα εἶναι ποιητ. σχημ. (γεγάα) Πλ. γεγάμεν — γεγάσι. Ἀπαρ. γεγάμεν (ἀντὶ — ἀναι) Μετ. γεγάως ἄπτ. γεγώς, ἐκ τοῦ ΓΑΩ, ὅθεν καὶ τὸ ἀρχαῖον γεγάκειν (ἀντὶ γεγακέναι, βλ. §. 40, 1α. ἄ.) παρὰ Πινδάρῳ*) ἐγέντο, γέντο Ἀόρ. κατὰ συγχοπ. ἀντὶ ἐγένετο βλ. καὶ τὸ προηγ. γηθεῶ**), Μ. γηθήσω κ.τ.λ. Παρακ. γέγηθα, ὁ αὐτὸς

*) Τὸ ἀνώμαλον γεγάατε (βατραχ. 143. Οἶμ. Ἐπιγρ. τελ.) γίνεται ἐκ τοῦ εἰς Ἑνες. σχηματισμόν μεταπεσόντος Παρακ. γέγαα (αατε ἀντὶ - ἄτε), ὅθεν καὶ τὸ ἐκγεγάαενται, Ὑμν. Ἀφρ. 198. Μελλ. ἐτι ἀνωμαλώτερος.

**) Ὁ Ἑνες. γήθω, καὶ ἡ γραφὴ γήθει (ἀντὶ γηθεῖ, Γλ. §. 140) φαίνονται ἀμφίβολα. Ἄλλως δὲ πάντοτε εὐρίσκειται, ἐγήθεον, γαθεῦσι (Θεόκρ.), Οὐτῶ δὲ καὶ τῶν ἐγγεῶ ἄρρηγα.

μὲ τὸν Ἐνεσ. καὶ συνηθέστερος παρ' ἑκαῖνον.

Γηράω ἢ Γηράσχω, Μ. γηράσομαι, κλίνεται κανονικῶς κατὰ τὸν πρῶτον σχηματισμόν. Ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀ' παρ. Ἀ' ὀρ. γηράσαι οἱ Ἀ' ττικ. μεταχειρίζονται τὸ γηρᾶναι.

Οὗτος ὁ σχηματισμός, ὡς καὶ ἡ Μετοχ. γηράς, παράγεται ἔκ τινος συγχοπέντος σχηματισμοῦ (ἢ ὡς ἔκ τοῦ εἰς — μι), καὶ ἀναλογεῖ πρὸς τὸν Ἀ' ὀρ. ἔδραν, δρᾶναι, δράς ἔκ τοῦ διδράσχω βλ. §. γΘ, ιβ', β', γ.

Γίγνομαι, Γίνομαι βλ. ΓΕΝΩ

Γινώσκω (νεώτ. Γινώσκω) ἔκ τοῦ ΓΝΩΩ, Μ. γνώσομαι, Ἀ' ὀρ. ἔγνων, Ἀ' παρ. γνῶναι, Προσακτ. γνώθη. Εὐκ. γνοιῖν, Μετ. γνοῦς, Παρακ. ἔγνωκα, Παθ. ἔγνωσμαι.

Κατὰ τὴν μεταβατικὴν σημασίαν τοῦ ποιῶ ἄλλον γινώσκειν, τὴν ὁποίαν ἔχει μάλιστα εἰς τοὺς Ἰωνας τὸ σύνθετον ἀναγινώσχω, κάμνει τὸν ἄ. Ἀ' ὀρ. ἀνέγνωσα. (βλ. Σημ. εἰς Θωμ. Μ. σελ. 47, καὶ Ε' ρ' ρ'. Στέφ. περὶ Λέξ. Ἡρώδ. δότ.)

Γοάω, Ἀ' ὀρ. β'. ἔγορον, Ἰλ. ζ. 500 (Σ, ΠΕ, Σ. ε.)

Γρηγορέω, βλ. ἐγείρω.

Δ.

δαίω καὶ ΔΑΩ. Τὰ εἰς τοῦτο τὸ θέμα ἀναγόμενα ἔχουσι τέσσαρας σημασίας

δοῦπέω δέδουκα, τὸ ἀρχικὸν θέμα εἰς ω εἶναι ἀχρησόν. Καὶ ἀναφέρει μὲν Εὐστάθιος τὸ γηθόμενος· ἀλλ' ἔκ τούτου δὲν βεβαιοῦται καὶ ἡ χρῆσις τοῦ Ἐνεργ. βλ. ἀχέω ἀχόμαι, ἐρέω ἔρομαι, κυρέω κύρομαι.

- α. δαίω (κόπτω, μερίζω) ποιητικόν, ἔχει μόνον Ἐ'νες. καὶ Παρατ. Ταυτόσημα δὲ εἶναι Μ. δάσσομαι, Ἀ'όρ. ἐδασάμην, τὰ ὅποια εἶναι καὶ εἰς τὸν πεζὸν λόγον συνήθη· καὶ ὁ Παρακ. δέδασμαι (Παθητ.)· βλ. μαίσομαι ἐμασάμην, ναίω ἔνασσα. Ὁ Ἐ'νες. ΔΑΖΟΜΑΙ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάγουσι τοὺς σχηματισμοὺς τούτους τὰ λεξικά, δὲν εὐρίσκεται· εὐρίσκεται ὅμως δατέομαι (βλ. κατωτ.), τὸ ὁποῖον ἔχει πρὸς ἐκεῖνο, ὡς τὸ πατέομαι πρὸς τὸ πάσασθαι (βλ. ΠΑΟΜΑΙ).
- β. δαίνυμι (ἐσιῶ, τρώγω) Μέσ. δαίνυμαι (εὐχοῦμαι), σχηματίζει, ὡς ὅλα τὰ εἰς νυμι, τοὺς Χρόνους τοῦ ἐκ τοῦ δαίω (τὸ ὁποῖον ὅμως εἰς τὸν Ἐ'νες. ποτὲ δὲν ἔχει ταύτην τὴν σημασ.), δαίσω, δαίσομαι κ. τ. λ.
- γ. δαίω κατ' Ἐ'νες. ἔχει καὶ τὴν σημασ. τοῦ καίω, μεταβατικῶς καὶ ἀμεταβάτως. Παρακ. δέδρα, ἀμεταβ. (§. Πς. γ'). Ὅλον δὲ εἶναι Ποιητῶν μόνον ἴδιον. Παρ' Ὁ'μ. δὲ εἶναι καὶ Ὑ'ποτ. γ', πρὸς. Μέσ. Ἀ'. β'. δάηται (ἀμεταβάτως).
- δ. ΔΑΩ, σημῆνει τό, τε διδάσκω, καὶ τὸ μαυθάνω· τὸ πρῶτον μόνον κατὰ τὸν β'. Ἀ'όρ. ἔδαον (Ἀ'πολλών.) ἢ δέδαον (§. ΟΔ. Σ. ζ'), ὅπου ἀνήκει τὸ ὄμηρ. δέδαε. τὴν δευτέραν σημασίαν ἔχει Παρακ. (δέδαα) δεδάασι, δεδαώς, Ἀ'όρ. Παθ. ἐδάην, ὅθεν ὁ νέος Παρακ. δεδάγκα, ἢ δεδάημαι, Μ. δαήσομαι (κατὰ §. γΘ, ια, γ'). — Ἐ'κ τοῦ δέδαα ὡς ἐξ Ἐ'νες. προέρχεται τὸ (δεδαῖσθαι) δεδάασθαι (Ὁ'μηρ.). Ἄλλως δὲ τοῦ ποιητικοῦ τούτου ῥήματος καὶ κατὰ τὰς δύο σημα.

σίας δὲν εὐρίσκεται Ἐνεσῶς. παράγεται δὲ ἐξ αὐτοῦ τὸ σύνθητες ῥῆμα Διδάσκω. βλ. κατωτ.

Εἰς τοῦτο τὸ θέμα φαίνεται, ὅτι ἀνήκει καὶ τὸ ἐπικόν δῆω, δῆεις κ. τ. λ. Μέλλ. ἀνώμαλος, σημαίνων τὸ εὐρήσω *).

Δάχνω, ἐκ τοῦ ΔΗΚΩ, Μ. δῆξομαι, Παρακ. δέδηχα, Ἀ' ὄρ. ἔδαχον.

Δαμάω, βλ. δέμω

Δαρθάνω (κοιμῶμαι), Μ. δαρθήσομαι, Παρακ. δεδάρθηκα, Ἀ' ὄρ. ἔδαρθον (§. γΘ. ζ').

Ἀντὶ ἔδαρθον ποιητ. εἶναι ἔδραθον· καὶ ἐκ τοῦ συνθέτου καταδαρθάνω εὐρίσκεται κατὰ

Παθ. Ἀ' ὄρ. κατεδάρθην, καταδαρθεῖς (Ἀ' ρισοφ. Πλούτ. 300. βλ. §. ΠΘ, Σ. θ').

Δατέομαι (βλ. δαίω ἄ.) Ἀ' παρ. Ἀ' ὄρ. ἄ. δατέασθαι. Ἡσίοδ. ἔργ. 765. (βλ. §. ΠΕ. Σ. ἄ.).

ΔΑΩ βλ. δαίω.

Δεῖ βλ. δέω. || Δεῖδω βλ. ΔΕΙΩ.

Δείκνυμι, Μ. δείξω κ. τ. λ. (§. γΕ. β. καὶ §. γΘ. ἦ).

Οἱ Ἴωνες σχηματίζουσι Μ. δέξω, ἔδεξα κ. τ. λ.

Τὸ Μέσ. δείκνυμαι παρ' Ὀμήρω (Ἰλ. Ι, 196. Ὑμν. Ἀ' π. ΙΙ.) ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ προσαγορεύω, προπίνω· ὅθεν ἐδὼ ἀνήκει καὶ ὁ ταυτόσημος μὲ τὸν Ἐνεσ. Παρακείμενος δεῖδεγμαῖ (ἀντὶ δέδειγμαῖ) γ. Πληθ.

*) Βλ. κείω εἰς τὸ κείμαι. Ἀμφότερα ταῦτα ἐκλαμβάνει ὁ συγγραφεὺς ὡς Μέλλοντας β'. ἐκ τοῦ ΔΑΩ, ΚΕΩ, ἀντὶ δαέω, κεέω, κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο πρώτων φωνηέντων, ὡς Γεν. κλείος (ἐκ τοῦ κλέεος) ἀντὶ κλέους, (§. ΜΓ. Σ. ε').

δειδέχεται, γ. Ὑπερσ. ὡς Παρατ. δειδέκτα. Ταυτόσημοι σχηματισμοὶ εἶναι καὶ, δεικανάσμαι, δειδίσκομαι καὶ δεδίσκομαι.

ΔΕΙΩ, ἢ δίω (Ὁ μ.). Ἐκ τοῦ παλαιοῦ τούτου Ἔνεσ. γίνεται ὁ ἄ. Παρακ. δέδοικα (S. Πς. Σ. ἄ.), καὶ ὁ β'. Παρακ. δέδια (διὰ βραχ. 1), οἱ ὁποῖοι ἔχουσι σημασίαν Ἔνεσ. Ἐκ τοῦ δέδια γίνονται κατὰ συγκοπ. δέδιμεν, δέδιτε, ἐδέδισαν, καὶ Προς. δέδιθι (S. Πς. Σ. ἐ.) — Μ. δείσομαι. Ἀ' ὄρ. εἰδισα.

Οἱ Ἐποποιοὶ ἔλεγον καὶ δειδοικα, δειδία, δειδίμεν κ.τ.λ. καὶ ἔτι κατὰ συγκοπ. (Ἀ' πολλων.) Μετ. δειδυῖα. Ἐντεῦθεν συνέση νέος Ἔνεσως δειδω, ὅσις καὶ αὐτὸς εἰς τούτους μόνον τοὺς Ποιητὰς εὐρίσχεται.

Παρ' Ὁμήρῳ εὐρίσχεται ὁ Ἀ' ὄρ. πάντοτε γεγραμμένος εἰδ δεισα, τὸ ὁποῖον εἶναι μοναδικὸν παράδειγμα κατὰ τὴν αὔξησιν διπλασιαζομένου ἀφώνου.

Τὸ δίω τῶν Ἐποποιοῶν ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ φεύγω (Ἰλ. χ, 251), καὶ τὴν τοῦ φοβίζω, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμηρ. πάντοτε ἐκφράζει διὰ τοῦ Παθ. σχηματισμοῦ (δίσσθαι, Ὑ' ποτ. δίωμαι κ.τ.λ.) Ἄλλου δὲ σχηματισμοῦ δίνμι τὸ μὲν Ἔνεργ. σημαίνει τὸ κυνηγῶ, παρορμῶ τοὺς κύνας. (ἐνδίσσαν. Ἰλ. 6, 584), τὸ δὲ Παθητ., τὸ φεύγω, ἀποτρέχω (δίενται, Ἰλ. γ. 475.). Τὸ Ἀ' παρ. δίσσθαι δύναται νὰ ἀναχθῆ καὶ εἰς τοὺς δύο σχηματισμοὺς, ἔχον καὶ τὰς δύο σημασίας (Ἰλ. μ. 276, 304.).

ΔΕΚΩ καὶ δειδέκτο βλ. Δείκνυμι.

Τὸ δὲ Δέχομαι εἶναι Ἰων. ἀντὶ Δέχομαι.

δέμω, δείμω, Ἀ' ὄρ. εἰδειμα, Παρακ. δέδμηκα κ.τ.λ. (S. γ⊕, ιβ', ἄ. β.).

Ἐκ τούτου τοῦ θέμετος γίνονται καὶ εἰ τοῦ Δαμάω Χρόνοι, Ἀ' ὄρ. εἰδαμον, Παρακ.

δέδμηκα, Ἀόρ. Παθ. ἐδάμην καὶ ἐδμήθην. Οἱ Λογογράφοι μεταχειρίζονται τὸ ὀμαλὸν Δ α μ ᾶ ζ ω.

δέρχω, κοιν. Δέρκομαι ἢ Δέδορκα (βλέπω), Ἀόρ. ἔδραχον, καὶ ἐδράχην ἢ ἐδέρχθην, ὅλα Εἰνεργ.

Δέω (δένω) βλ. §. 4Δ. Σ. β'. καὶ §. ΠΔ. Σ. δ'. Ο' γ'. Μέλ. δεδήσομαι (§. ΠΗ Σ. α') εἶναι εἰς χρῆσιν ὄντι τοῦ μὴ ἀττικῶς Μέλ. α'. δεθήσομαι.

Δέω (λείπω) Μ. δεήσω κ. τ. λ. εἶναι κοινῶς ἀπρόσωπον, δεῖ, Ὑπ. δέη, Εὐκ. δέοι, Ἀπαρ. δεῖν, Μετ. δέον, Μέλ. δεήσει κ. τ. λ. — Τὸ Παθητ. Δέομαι, εἶναι πάντοτε προσωπικόν, δεήσομαι, ἐδεήθην.

Ὁμ. ἔχει Ἀόρ. δῆσεν (Ἰλ. σ, 100), καὶ ἴδιόν τινα σχηματισμόν, δεύομαι, δευήσομαι.

ΔΗΚΩ, βλ. Δάκνω. || δῆω βλ. δαίω, ΔΑΩ.

Διδάσκω, ἀποβάλλει τὸ σ, Μ. διδάξω, δεδίδαχα κ. τ. λ. (ποιητ. δὲ καὶ διδασκήσω). Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ΔΑΩ.

Διδράσκω (φεύγω), εὐρίσκαται μόνου σύνθετον (ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω), ἐκ τοῦ ΔΡΑΩ, Μ. δράσομαι, Παρακ. δέδρακα — Ἀόρ. β'. ἔδραν, ᾶς, ᾶ, ἀμεν, κ. τ. λ. γ'. Πληθ. ἔδραν (ἀντὶ ἔδρασαν), Ὑπ. δρῶ, ᾶς, ᾶ κ. τ. λ. Εὐκ. δραίνν, Προς. δρᾶθι, Ἀπαρ. δρᾶναι, Μετ. δρᾶς βλ. §. 5Θ, β'. β'. γ'.

Οἱ Ἴωνες ἔχουσι πάντοτε, διδρήσκω, δρήσομαι, ἔδρην κ. τ. λ. Δὲν πρέπει ὅμως τὸ ῥῆμα τοῦτο νὰ συγχέηται μετὰ τὸ δράω (κάμνω), Μ. δράσω, Ἀόρ. ᾶ ἔδρασα ὁ Παρακ. δέδρακα εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου.

θίζημαι, σχήματ. εἰς μι, φυλάττων τὸ η καὶ εἰς τὸ παθητ. §. 5Ε. α. ι.

δικεῖν, ἔδικον (ρίπτω). ἔλλειπτικός Α'όρισος.

Διψῆν βλ. Σημ. ε. εἰς τὸ Τύπτω. || δῖω βλ. ΔΕΙΩ
ΔΜΕΩ βλ. δέμω.

δοάται (φαίνεται) Μ. δοάσεται (Ο'μηρ. δοάσεται,
Α'όρ. δοάσσατο.)

Δοκέω. ἐκ τοῦ ΔΟΚΩ, Μ. δόξω κ. τ. λ. Ο' Παρακ. ἐκ
τοῦ Παθ. δέδογμαί. — Ο' ὁμαλὸς σχηματισμὸς
δοκῆσω εἶναι σπάνιος.

Τῶν Ε'ποπ. τὸ δεδοκημένος, ἐπειδὴ
σχεδὸν εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ δεδεγμένος
(Γλ. δ, 107 κ. τ. λ.), ἔχει πρὸς τὸ δέχομαι,
ὡς τὸ πεποτημένος πρὸς τὸ πέτομαι, βλ.
§. γΘ. γ'.

Δουπέω, Παρακ. δέδουπα (§. Πς Σ. δ'.) Α'όρ. ἐδούπησα
καὶ ἐγδούπησα (ἐκ τοῦ ΓΔΟΥΠΩ, τὸ ὁποῖον
ἔχει πρὸς τὸ δουπέω, ὡς τὸ χτυπέω πρὸς τὸ
τυπτω).

ΔΟΩ, βλ. δίδωμι §. γΕ β, || ΔΡΑΩ βλ. Διδράσκω.

Δύναμαι, Ε'νες. καὶ Παρατ. ὡς ἴσασμαι, β'. Πρόσ. Ε'νες.
δύνασαι κάλλιον παρὰ τὸ δύνη, τὸ ὁποῖον
εἶναι μόνον Ὑποτ. Περὶ Ὑποτ. καὶ Εὐκτ. βλ.
§. γΕ β, Σ. Γ. ε, περὶ δὲ τῆς αὐξήσεως §. ΟΔ.
Σημ. ε. — Μέλ. δυνήσομαι, Α'όρ. ἠδυνήθην (καὶ
ἐδυνάσθην), Παρακ. δεδύνημαι, Ε'πίθ. Ρ'ήμ. δυ-
νατός.

Δύω. Τοῦτο τὸ ρῆμα κατ' ἀρχὰς εἶχε τὴν τε ἀμετά-
βατον σημασίαν τοῦ ἐμβαίνω, καὶ τὴν μεταβα-
τικὴν τοῦ ἐν δύω. Κοινῶς ὅμως ἔχει τὴν δευτέ-
ραν σημασίαν, φυλάττον αὐτὴν καὶ τὸν Μέλ.
καὶ Α'όρ. ἅ Ε'νεργ. δύσω, ἐδύσα. Παθ. ἐδύ-
θην (§. ΠΔ Σ. δ') Τὸ Μέσον δύομαι, δύ-
σομαι, ἐδυσάμην, ἔλαβε τὴν ἀμετάβατον
σημασίαν τοῦ ἐμβαίνω. Ταύτην τὴν ἀμετάβατον
σημασίαν ἐφύλαξαν τοῦ ἐνεργητικοῦ σχηματισμοῦ
ῥ, τε Παρακ. δεδύχα, καὶ ὁ β'. Α'όρ. ἐδύν, δῦ-

ναι, δύς, ὕποτ. δῶ (Γλ. ρ, 186). Ἐγείνε δὲ
καὶ ἄλλος Ἐνεργ. Ἐνεσῶτος σχηματισμός, δύνω-
ῶσις μετὰ τοῦ Α' ὀρ. ἔδυν εἶναι εὐχρηστότερος
τοῦ Μῆσου δύομαι, ἔδυσάμην. Περὶ τοῦ
ἔδύσετο, δύσεο βλ. §. γΘ, ιά, β.

Ε.

ἑάφθη, ὀμηρικὸς σχηματισμός, ὅς τις πιθανῶς ἀνήκει
εἰς τὸ Α' πτείν, ὦν Παθ. Α' ὀρ. ἄ, ὡς ἑάφην
ἑάλων.

Ἐγείρω, ὡς ἐνεργ. κλίνεται ὁμαλῶς. Παρακ. ἐγήγερα.
Τὸ δὲ Μῆσον ἔχει Α' ὀρ. ἠγρόμην (§. γΘ,
ιβ', ἄ. α.), ὅθεν τὸ Α' παρέμφ. πρέπει νὰ γρά-
φεται ἐγρέσθαι καὶ ὄχι ἔγρεσθαι. — Ο' β'.
Παρακ. τοῦ ἐνεργ. σχηματ.

ἐγρήγορα,

ἔχει σημασίαν Μῆσθην Ἐνεσῶτος, ὡς καὶ ἄλλοι
β'. Παρακ. ὅθεν Ὑπερσ. ὡς Παρατ. ἐγρηγό-
ρειν.

Ἄλλοι Ἐνεσῶτος σχηματισμοὶ ἐκ τοῦ ἐγρή-
γορα κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν γινόμενοι, εἶναι
ἐγρηγορόω παρ' Ο' μίρω, ἐγρηγορέω εἰς τοὺς
ὑπέρους Λογογράφους, καὶ γρηγορέω εἰς τὴν
νέαν Διαθ. — Ἐκ τοῦ ἐγρηγόρατε γίνεται
τὸ ὄμνη. ἐγρήγορθε (§. γΘ. ιβ, β' β.), ὅθεν
γ. πληθ. ἐγρηγόρθασι, καὶ Α' παρ. ἐγρη-
γόρθαι.

Ἐδω βλ. Ἐσθίω ἥ Ἐδοῦμαι βλ. Ἐζομαι.

Ἐζομαι, Καθέζομαι (κάθημαι) Μέλλ. καθεδοῦμαι. Ο'
δὲ Α' ὀρ. ἐκαθέσθην, ἀποδοκιμάζεται. — Τὰ δὲ
εἰς τὸ Ἐνεργ. Ἐζῶ ἀνίχοντα βλ. ἄνωτ. §. 45. β.

εἶθω (εἶμαι συνειθισμένος), ἀντὶ τοῦ ὁμηρ. τούτου Ἐνεσῶτος εἶναι εἰς χρῆσιν ὁ Παρακ. Εἶθθα (§ Πς. Σ. β.), ἰων. εῶθα.

εἶδω (βλέπω) ῥῆμα παλαιόν, τοῦ ὁποίου εἶναι εἰς χρῆσιν κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μόνον τὰ εἶδον, ἰδεῖν, ἰδέσθαι, ὡς Ἀόρ. τοῦ ὀράω. Εἰς τὰ ἰωνικὰ ὅμως καὶ δωρικὰ ποιήματα εὐρίσκονται κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ εἶδω, (ὡς ὁ Μέλλ. εἰδήσω, καὶ ἰδήσω), καὶ τὰ Παθητ. εἶδομαι, εἰσάμην (εἰεσάμην) ἀντὶ τοῦ βλέπομαι, φαίνομαι. — Τοὺς δὲ τὴν σημασίαν τοῦ ἐξεύρω ἔχοντας Χρόνους (οἶδα, ἤδειν, εἶσομαι κ. τ. λ.) βλ. ἀνωτ. §. γΖ. Γ.

εἶκω (ὁμοιάζω, φαίνομαι) ὁμηρικόν, παρὰ δὲ Λογογράφοις Παρακ. Εἰοικα εἶναι ἀντὶ Ἐνεσ. — Μετοχ. εἰκώς, ἄτιχ. εἰκώς, οὐδέτ. εἰκός (ἰὼν οἶκα, οἰκώς) Ὑπερσ. εῶκειν, Μέλλ. εἶξω. (Δὲν πρέπει τοῦτο νὰ συγχέηται μὲ τὸ ὀμαλον εἶκω τὸ υποχωρῶ.)

Ἀξιοσημεῖωτος εἶναι ὁ τῶν Ἀττικῶν ἀνώμαλος σχηματισμὸς τοῦ γ'. Πληθ. εἶξασι ἀντὶ εἶκασι ἢ εἰοκασι. — Οἱ Ποιηταὶ συγχόπτουσι τὸ Δυῖχ. καὶ Πληθ. εἰγμεν (Σοφοκλ. Ἐυριπ.) ἀντὶ εἰοκαμεν, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ Φωνήεντος, εἶκτον, εἶκτην (Ὀμηρ.) ἀντὶ εἰοκατον, εῶκειτην), ἔτι κατὰ σχημ. Παθ. Ὑπερσ. ἤικτο, εἶκτο. βλ. §. γΖ. Γ. Ὑποσ.

εἶλω (συνηθέσερον εἰλέω ἢ εἰλέω, Μ. ἤσω κ. τ. λ.) Ἀόρ. ἄ. Ἀπαρ. ἔλσαι, Μετ. ἔλσας. Παρακ. Παθ. ἔελμαι, Ἀόρ. ἐάλην (μετὰ δασ.), Ἀπαρ. ἀλῆναι, ἠ ἀλῆμεναι, Μετοχ. αλεῖς (μετὰ φιλοῦ). Τὸν Ἀόρ. τούτον παράγουσιν ἐκ τοῦ ΑΛΗΜΙ· ἀλλ' ὅμως φαίνεται προδηλότατα, ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ ΕΛΛΩ, ὡς ἐσάλην, σαλῆναι ἐκ τοῦ σέλλω· διότι ἐκ τοῦ θέματος τούτου, σημαίνοντος τὸ ὠθῶ, γίνονται ὄχι μόνον τὰ ἀνωτέρω (σημαίνοντα τὸ συνωθῶ, περικλείω,

συναθροίζω), ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλαύνω, τοῦ ὁποίου τὴν ἰδιαιτέραν σημασίαν ἔχει καὶ ὁ Ἀ' ὄρ. ἔλσαν (Ο' δ. ε, 132.). Ἐ' δὲ ἀνήκει κατὰ §. γΘ. γ'. καὶ ὁ Ὑ' περσ. ἐόλητο (Ἀ' πολλών. Γ. 471.).

Εἴμαρται βλ. ΜΕΙΡΟΜΑΙ.

Εἰμί καὶ εἶμι, βλ. §. 45. Δ. Ε.

Εἶπεῖν, Ἀ' ὄρ. β. Ο' ρις. εἶπον, Προς. εἶπέ, συνηθέσθρος παρὰ τὸν ἰωνικ. ἄ. Ἀ' ὄρ. εἶπα, Προς. εἶπὸν· οἱ Ἀ' ττικοὶ ὅμως μεταχειρίζονται τὸ εἶπας ὡς τὸ εἶπες, καὶ ἑξαιρέτως εἶπατε, εἶπάτω κ. τ. λ. Μὲ τοῦτον τὸν Ἀ' ὄρ. ἢ χρῆσις συνηψεν ἀδιασπάσως τὸν Μέλ. ἐρῶ (ἰων. ἐρέω) ἐκ τοῦ εἶρω. (τὸ ὁποῖον κατ' Ἐ' νες. μεταχειρίζονται οἱ Ποιηταί) — καὶ ἐκ τοῦ ΡΕΩ, Παρακ. εἶρηκα (ὡς εἶληφα εἴμαρμαι) §. ΟΔ. Σ. γ'. Παρακ. παθ. εἶρημαι, Ἀ' ὄρ. ἐρήθην καὶ ἐρέθην (καὶ μὴ ἄττικ. εἰρήθην, εἰρέθην), Μέλ. γ'. εἰρήσομαι. *)

Ὡς Ἐ' νες. καὶ Παρατ. τοῦ ῥήματος τούτου πρέπει νὰ ληφθῇ τὸ φημί, ἔφην (§. γΖ. Α.)? ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἀγορεύειν (κυρίως τὸ ἐπ' ἐκκλησίας λαλεῖν), οἷον κακῶς ἀγορεύειν τινὰ, κακῶς εἶπον. Εἰς τὰ σύνθετα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἀρμόζει τὸ ἀγορεύω

*) Ἀντὶ τοῦ ΕΠΩ, τὸ ὁποῖον κοινῶς ἐκλαμβάνεται ὡς θέμα τοῦ εἶπεῖν, διὰ νὰ διαφύγωμεν τὴν μεγάλην ἀνωμαλίαν τῆς κατὰ πάσας τὰς Ἐγκλίσεις μενούσης αὐξήσεως εἰ, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ἄλλο θέμα ΕΠΩ. Ὅτι δὲ καὶ τῶν εἶρηκα, ἐρέθην θέμα δὲν εἶναι τὸ ἐρέω (τὸ ὁποῖον εἶναι ἤτοι Μέλ. τοῦ εἶρω, ἢ Ἐ' νες. σημαίνων τὸ ἐρωτῶ βλ. ἔρομαι), ἀλλὰ τὸ ΡΕΩ, φαίνεται ἐκ τε τῶν ἐκ τούτου γινομένων ἐρέθην, ῥῆμα, καὶ ἐκ τοῦ (§. ΠΗ Σημ. β'), ὅτι Μετ' ὀλίγου Μέλλων τῶν χρονικῆν αὐξήσων ἔχοντων ῥημάτων δὲν εὑρίσκεται· ἄλλως πρέπει νὰ μείνη ἔξω τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος μόνον τὸ εἰρήσομαι.

εἶον ἀπαγορεύω, ἀπεῖπον· ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ λέγω, οἶον ἀντιλέγω, ἀντεῖπον.

Τὸ ποιητ. Προσακτ. ἔσπετε γίνεται ἐξ ἄλλου σχηματισμοῦ κατὰ παρένθεσιν τοῦ σ.

Ἀνωμαλώτατον δὲ εἶναι καὶ τὸ ποιητ. ἐνάπω ἢ ἐννέπω (τὸ αὐτὸ μὲ τὸ εἶπεῖν, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ καταταχθῇ ὡς Ἀόρ. τὸ ἦνισπον, ἐνισπον· διότι Ἐνες Οῖρις. ἐνίσπω δὲν εὐρίσκεται· (τὸ Ἰλ. λ, 839 καὶ ἀλλαχοῦ, ἐνίσπω εἶναι Ἀόρ. Ὑποτακτ), καὶ τὸ Ἀπαρ. περισπᾶται (Ὀδ. γ, 93.). Μέλ. ἐνισπήσω ἢ ἐνίψω.

ἔρω βλ εἶπειν καὶ ἔρομαι. — Κατὰ δὲ τὴν σημασίαν τοῦ ὀρμαθιάζω εἶναι ἰδιαιτερον ῥῆμα, ὅθεν Παρακ. ἔερμαι. ἐερμένος, ἐρμένος (Ἡρόδ. Δ. 190')

εἴωθα βλ. ἔθω.

Ἐλαύνω, Μέλ. ἐλάσω (βραχ. α) κ τ. λ. Παρ. Παθ. ἐλήλαμαι, Ἀόρ. ἐλάθην, Ἐπίθ. ῥῆμ. ἐλατός (ἀδόκιμα τὰ ἠλάσθην, ἐλασός). Τὸ θέμα ἐλάω εἰς τὸν Ἐνες. εἶναι σπάνιον· τὸ δὲ ἐλῶ, ἐλᾶς, ἐλᾶ κ. τ. λ. Ἀπαρ. ἐλᾶν εἰς τὸν πεζὸν λόγον εἶναι Ἀττικ. Μέλλων (S. ΠΔ. Σ. θ, ι.). βλ. καὶ εἴλω· καὶ περὶ τοῦ ἐληλάδατο, S. γΓ. Σ. εἰς τὸ τύπτ. Δ. ε.

ἘΛΕΥΘΩ, ΕΛΘΩ βλ. Ἐρχομαι.

ἔλπω (τὸ ποιῶ ἐλπίζειν), ἔλπομαι (ἐλπίζω), Παρακ. ἔολπα τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἔλπομαι. Ὑπερσ. ὡς Παρατ. ἐώλπειν (S. ΟΕ. Σ. ζ. καὶ θ.)

ἘΛΩ ἢ ΕΛΛΩ βλ. εἴλω — ἘΛΩ βλ. Αἰρέω.

ἘΝΕΓΚΩ, ἘΝΕΙΚΩ βλ. Φέρω. || ἐνέπω βλ. Εἶπειν.

ἐνήνοθα, παλαιὸς Παρακ., ὅς τις (κατὰ τὸ ἀνθέω, ἀνήνοθα) προϋποθέτει θέμα ἘΝΕΘΩ, ἘΝΘΩ· ἐπεν-

ήνοθε, κατενήνοθε (εἶναι, κάθηται, κείται ἐπί τιος).

ἐνίπτω (ἐλέγχω, ἐπιπλήττω) ἔχει παρ' Οἰμήρῳ διπλοῦν Ἀ. ὀρ. σχηματισμὸν, ἥτοι ἐν ἐνίπτῳ (§. ΟΕ. Σ. ιά.), ἢ μετὰ διπλασιασμοῦ κατὰ τὸ τέλος τοῦ γ. ἠνίπαπε, ὡς ἐρύκω, ἠρύκακεν.

ἐννίσπω, ἐννέπω βλ. Εἰπεῖν || ἐννυμι βλ. §. υς. Γ.

ἐόλητο βλ. εἴλω.

ἐπαυρεῖν, ἐπαυρίσκομαι βλ. ΑΥΡΩ.

Ἐπίσαι (ἐξεύρω, καταλαμβάνω) Παρατ. ἠπισάμην (κατὰ τὸ ἴσαι.) Υ' ποτ. καὶ Εὐκτ. §. βλ. υε. β. Σ. Γ. δ. Μελ. ἐπισήσομαι, Ἀ' ὀρ. ἠπισήθην.

ἔπω (ἀσχολοῦμαι, περί οὔ ἴδεσχνειδέρου Λεξικ.). Τοῦτο τὸ ἀρχαῖον ῥῆμα, τοῦ ὁποῖου σύνθετά τινα (μάλιστὰ τὸ διέπω) εἶναι καὶ εἰς τὸν πέζον λόγον εὐχρησα, ἔχει αὐξήσιν ει (διείπον) καὶ Ἀ' ὀρ. ἔσπον, σπεῖν, σπῶν (ἐπέσπον, ἐπισπεῖν, μετασπῶν, ὅλα ποιητικά).

Ἐπομαι (ἀκολουθῶ) εἰπόμην, ἔφομαι. Καὶ τοῦτο τὸ εὐχρηστότατον Μέσον ἔχει Ἀ' ὀρ. ὁμοίον μετὰ τὸν τοῦ ἐνεργ. ἔπω, ἐκτός ὅτι οὗτος εἰς τὴν Ὀρις. ἔχει τὸ δασύ πνεῦμα, ἐσπόμην, σπέσθαι, σποῦ (σπέο, σπεῖο Οἰμρ., σύνθετ. ἐπίσπου), τὰ ὁποῖα κυρίως εὐρίσκονται σύνθετα.

Οἱ παλαιοὶ Ποιηταὶ ἔχουσι τὸ εἰ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ἐγκλίσεις, ἔσπωμαι, ἐσπέσθαι, ἐσπόμενος. *)

*) Ἐάν τις παραβῆλῃ τὰ ἔσπον, σπέσθαι καὶ ἔσχον σχεῖν (ἐκ τοῦ ἔχω) μετὰ τὰ ἐπλε, ἐπλετο, ἐπτόμην, πτέσθαι (βλ. §. υθ, ιβ', α'), θέλει εὐκόλως κατανοήσῃ, ὅτι καὶ ἐκεῖνα διὰ τῆς αὐτῆς συγκοπῆς ἐγένοντο, τοῦ δασέως δηλαδὴ πνεύματος τῶν ἔπω, ἘΧΩ (ἔξω) τραπεῖς εἰς σ, τὸ ὁποῖόν συνήφθη ἔπειτα μετὰ τοῦ ἐπομέ-

ἘΠΩ βλ. εἶπειν.

Ἐράω (ἀγαπῶ), καὶ ποιητ. ἔραμαι, Ἀ' ὀρ. ἠράσθην (ποιητ. ἠράσάμην). Ἀ' ληθῶς παθητικόν εἶναι τὸ ἔραμαι, τοῦ ὁποίου ὅμως, ἐκτὸς τῆς μετοχῆς ἔρωμενος (ὁ ἀγαπώμενος), δὲν εἶναι πολλὴ ἡ χρῆσις.

ἘΡΓΩ καὶ ἔρδω βλ. ῥέζω. Τὸ ἔργω εἶναι καὶ παλ. σχηματ. τοῦ εἶργω.

Ἐρείκω (ἐσχίζω), β'. Ἀ' ὀρ. ἠρικον σημαίνει καὶ ἀμεταβάτως τὸ ἐσχίσθην.

Ἐρείπω (κατακορηνίζω) ἔχει τὴν ἔμμεσον σημασίαν (P. ε.) εἰς τὸν Μέλ., Ἀ' ὀρ. ἀ. κ. τ. λ. (ἐρέριπτο Ἰ' περσ. παθητ. Ἐ' ποπ. ἀντὶ ἐρίριπτο, §. ΟΕ. Σ. ι.), ὁ β'. ὅμως Ἀ' ὀρ. καὶ β'. Παρακ. ἠριπον, ἐρήριπα, ἔχουσι τὴν ἀμεσον σημασίαν τοῦ κατὰ πτίπτω.

Ἐρέω βλ. εἶπειν, καὶ ἔρομαι.

Ἐρίζω, ὀμαλόν. Ἐκ τοῦ διὰ δ παλαιοῦ σχηματισμοῦ εὐρίσκεται τὸ ὀμηρικὸν ἐριδδῆσαι.

Ἐρομαι (ἐρωτῶ), φαίνεται ὅτι εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν εὐρίσκετο πάντοτε μόνον κατ' Ἀ' ὀριζον, ἠρόμην, ἠρετο. Τὸ Ἀ' παρ. ὅμως γράσσεται καὶ ἔρεσθαι, καὶ ἐρέσθαι. — Μέλ. ἐρήσομαι.

Οἱ δὲ Ἴωνες μεταχειρίζονται μὲν τὸν Ἐνεζῶτα, γράφουσιν ὅμως εἶρομαι, εἶρόμην, εἶρήσομαι. — Οἱ Ἐποικοὶ ἔχουσι καὶ τὸ ἐρέω, κατὰ τε τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον, ταυτόσημον μὲ τὸ ἔρομαι· τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν Μέλ. ἐρέω (βλ. εἶπειν). —

του συμφώνου, ἔ-σρον, ἔ-σπον. Τὸ δὲ τοῦ ἐσπόμην δασυ ε, ἐπειδὴ εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ ποιητικὰ τῶν ἄλλων Ἐγκλίσεων ὡς ἐσπέσθαι κ. τ. λ., πρέπει νὰ ἐκληφθῆ ὡς διπλασιασμός (κατὰ τὸ ἔσηκα), ὡς πέφυε, κέκλετο.

Εἰς τὸν πεζὸν λόγον τὰ λείποντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν τοῦ ἑρωτάω.

Ἐῤῥω (ἀπέρχομαι), ἑῤῥήσω, ἑῤῥήσα (§. γΘ. β').

Κατὰ τὴν ἔμμεσον σημασίαν τοῦ ἀφάρ πάζω παράγουσιν ἐκ τούτου τὸ ὀμηρικὸν ἀπόερσε (§. γ. Σ. ζ.).

ἐρυθαίνω (κοκκινίζω) Μ. ἐρυθήσω κ.τ.λ., παρ' Ὀμήρω εὐρίσχεται καὶ ἐρεύθω, ἐρεύσω.

ἐρύκω, διὰ μακροῦ υ (ἐμπόδιζω), ἔχει παρ' Ὀμήρω Ἀ' ὄρ. μετὰ διπλασιασμοῦ κατὰ τὸ τέλος, ὡς ἠνίκαπε (βλ. ἐνίπτω), ἠρύκακ' ἐν, Ἀπαρ. ἐρυκακέειν (ἀντί — εἶν).

Ἐρχομαι, ἐκ τοῦ ΕΛΕΥΘΩ Μέλ. ἐλεύσομαι, Ἀ' ὄρ. ἤλυθον κοιν. ἤλθον, ἐλθεῖν, Προσακτ. ἐλθε κ.τ.λ. Παρακ. ἐλήλυθα (Ὀμηρ. εἰλήλουθα).

Ἄνωτ. §. γς. Ε. εἶπομεν, ὅτι ἀντὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἔρχομαι (μάλιστα συνθέτων) μακρῶν σχηματισμῶν μεταχειρίζονται ἀσμένως τοὺς ἀπὸ τοῦ εἶμι, καὶ ἀντὶ ἤρχομεν τὸ ἦειν ἢ ἦα, καὶ ἀντὶ τοῦ Μέλ. ἐλεύσομαι τὸν Ἐνεσ. εἶμι.

Ἐσθίω ἐκ τοῦ ἔδω (Ὀ' μ.) Μέλ. ἔδομαι (§. ΠΔ. Σ. ις'), Παρακ. ἐδήδοκα, Παθ. ἐδήδεσμαι, Ἀ' ὄρ. Παθ. ἠδέσθην, ἐνεργ. ἔφαγον (ἐκ τοῦ ΦΑΓΩ).

Τῶν τοῦ ἔδω τινὰ γίνονται ἐκ τοῦ παλ. Μέλ. ἐδέσω (§. γΘ. β'), τραπέντος τοῦ εἰς ο κατὰ τὸν ἐνεργ. Παρακ. (§. Πς. Σ. α. β'), τὸ ὁποῖον παρ' Ὀμήρω μένει καὶ εἰς τὸν παθητ. ἐδήδομαι. Εἰς τὸν αὐτὸν εὐρίσχεται καὶ Παρακ. β. ἐδήθα. — Ὁ Μέλ. φάγομαι εἶναι τῶν λεγομένων Ἑλληνιστῶν (§. Α. Σ. ι.).

ἔσπετε, ἔσπον, ἐσπόμην, βλ. εἰπεῖν καὶ ἔπω.

ἔυαδε, βλ. ἀνδάνω.

Εὐδω, καθεύδω (κοιμῶμαι) Μέλ. εὐδήσω, καθευδήσω
(Αὐξ. καθηῦδον καὶ ἐκάθευδον).

Εὐρίσκω, ἐκ τοῦ ΕΥΡΩ Α'όρ. εὔρον, Προσαχτ. εὔρέ,
Μέλ. εὔρήσω κ. τ. λ. (§. 40. δ.), Α'όρ. παθ. εὐ-
ρέθην (§. ΠΔ. Σ. δ'), Ε'πίθ. ρημ. εὔρετός. Ο' Μέσ.
Α'όρ. α. εὐράμην ἀντὶ εὐρόμην εἶναι ἴδιος Συγ-
γραφέων μὴ ἀττικῶν.

ἔχθω (μισῶ) μόνον κατ' Ἐνες. Μέσ. ἔχθομαι κοιν.
ἀπέχθομαι, ἀπεχθάνομαι, Μ. ἀπεχθήσομαι κ.τ.λ.
(§. 40. ζ.).

ἔχω, Μέλλ. ἔξω, Α'όρ. (ὡς ἐκ τοῦ ΣΧΩ) ἔσχον, σχεῖν,
Υ'ποτ. σχῶ, σχῆς κ.τ.λ. (Σύνθ παράσχω, πα-
ράσχης.), Εὐκτ. σχοῖν, Προσαχτ. σχές (§. 40,
ε', β. γ.). *) Μέσ. Α'όρ. β. ἐσχόμην, Προς.
σχοῦ (παράσχου) — ὅθεν νέος Μέλ σχήσω, Πα-
ραχ. ἔσχηκα — Α'όρ. Παθ. ἐσχέθην. — Ε'πίθ.
Ρ'ημ. ἐχτός καὶ σχετός.

Ἐκ τοῦ Α'όρ σχεῖν ἔγινεν ἄλλος Ἐνεσὼς
ἴσχω, εἰς χρῆσιν ὧν ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς ὀρι-
σμένης σημασίας τοῦ κρατῶ, πιάνω, ὅπου ἀνή-
κει καὶ ὁ Μέλλ. σχήσω. **) — Παλαιός τις Πα-
ραχ. τοῦ ἔχω εἶναι ὄχωκα (Ὄμ. Ἰλ. β, 218.
συνοχωκότε) ***).

*) Περὶ τοῦ ὁμοιοῦ σχηματισμοῦ τῶν Σύνθ. παράσχω κ.τ.λ.
βλ. Πόρσ. εἰς Ἐκάβ. Ὑ3β, καὶ εἰς Ὀρές. 1530 • ἐτι Πλάτ.
Πρωταγ. 348. α.

**) Περὶ τοῦ ἔσχον, σχεῖν βλ. τὴν εἰς τὸ ἔπω Σημ. —
Τὸ ι τοῦ Ἐνες. ἴσχω, ἐπέχει τόπον διπλασιασμοῦ, κατὰ τὸν
τοῦ μίμνω, πιπτω, ὡς εἰς τὸ ἴσημι, πλὴν ὅτι κατ' ἐκεῖνο
ἐτράπη τὸ δασύ πνεῦμα εἰς ψιλὸν διὰ τὸ χ.

***) Κακῶς παράγουσι τινες τοῦτ' ἀπὸ τοῦ ΟΧΩΩ, καὶ οἴχω-
κα (βλ. εἶχομαι) ἀπὸ τοῦ ΟΙΧΩΩ. Ἡ ἀληθὴς τούτου πα-
ραγωγή φαίνεται ἐκ τοῦ οἴσιας ὀχωχή. Ο' ἀπλοῦς Παραχ.
τοῦ ἔχω εἶναι ὄχα, καὶ μετὰ τῆς αὐξήσ. ὦχα οὕτω καὶ ἐκ
τοῦ ΟΙΧΩΩ — ὦχα. Μετὰ δὲ τῆς ἀττικ. αὐξ., ἔγεινάν ἀμ-

Ἐκ τοῦ ἔχω ἔγειναν καὶ τὰ ἐφῆξῆς Σύνθ. Ἀνώμ.

Ἀνέχω Τοῦτο, ὅποτε εἰς τὸ Μέσ. ἀνέχεσθαι ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ὑποφέρειν, λαμβάνει διπλῶν αὐξησιν εἰς τὸν Παρατ. καὶ Ἀόρ., ἠνεσχόμεν, ἠνεσχόμεν (Σ. Ος. Σ. ζ').

Ἀμπέχω (περιβάλλω) Παρακ. ἀμπείχον, Μέλλ. ἀμφέξω, Ἀόρ. ἠμπισχον, ἀμπισχεῖν. Μέσ. ἀμπέχομαι, ἢ ἀμπισχνοῦμαι, ἀμφέξομαι, Ἀόρ. ἠμπισχόμεν).

ὑπισχνοῦμαι (ὄμ. ὑπίσχομαι) Μέλλ. ὑποσχέσομαι, Ἀόρ. ὑπεσχόμεν, Προσακτ. ὑποσθέτη. — Παρακ. ὑπέσχημαι.

Ἐψω, Μέλλ. ἐψήσω κ. τ. λ. (Ἡρόδ. Α. 48 ἔχει Παρατ. ἔψεε, διὰ φιλοῦ). Ἐπίθ. ῥημα. ἐφθός ἢ ἐψητός, ἐψητέος.

ΕΩ καὶ ΕΩ βλ. Σ. γς.

φότερα ὄκωχα, ὀκωχα (διότι τὸ ι τοῦ οἴχομαι μένει ἀπαύτως εἰς τὸ δευδεκτο)· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔκ δύο δασείων καὶ τὸ δευτερον δύναται νὰ τραπή (Σ. ΙΑ), διὰ τοῦτο ἔλεγον καὶ ὄκωχα, καὶ οὗτος ὁ σχηματισμὸς ἐφυλάχθη διὰ τὴν σαφήνειαν.

* Ὅτι τὸ ἠμπισχον, -όμεν εἶναι Ἀόρ., φαίνεται ἐκ τῶν χωρίων τοῦ Ἀριστοφάνους, ὅπου εὐρίσκεται καὶ, ἐκ τοῦ Ἡούχ. ἀμπισχεῖν, περιβαλεῖν — ἠμπίσχετο (γρ. ἠμπισχε) περιέσχετο, περιέβαλεν — ἠμπίσχετο, ἐνεδύσατο, ἐφόρησε, περιέβαλετο. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι ὁ σχηματισμὸς οὗτος δὲν διαλύεται εἰς τὸ ἠμπ - ισχον, ἀμπ - ισχεῖν, ἀλλ' εἰς τὸ ἠμπισχον, ἀμπι - σχεῖν. Κυρίως ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀμπ - έσχον (ἢ ἀμπ - εἰσχον), ἀλλ' ἡ αὐξησις κατὰ τὸν Ἀόρικον μετέβη ἀπὸ τοῦ ῥήματος εἰς τὴν Πρόθεσιν, ἠμπισχον, - ὅ Σύνθ. Ἀνώμ. Ἐνεκ. τοῦ Μέσ. ἀμπισχνοῦμαι, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπάρξιν βεβαιεῖται ἢ πρὸς τὸ ὑπισχνοῦμαι παραλληλία, εὐρίσκεται εἰς Ἀριστοφ. Ὀρνι. 1099, ὅπου Βρούγκιος κακῶς ἔγραψεν ἀμπισχοῦμαι· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Ἡούχ. ἀντ' αὐτοῦ πρέπει νὰ γράφῃ ἀμπισχνοῦμαι.

Z.

Ζάω, ζῶ, ζῆς, ζῆ κ. τ. λ. Παρατ. ἔζων, ἔζης κ. τ. λ.
 Ἀπαρ. ζῆν. — Προσακτ. ζῆ καὶ ζῆθι.

Τὸ ἄ. πρόσ. τοῦ Παρατ. εὐρίσκεται καὶ ἔζην·
 δοκιμώτερον ὅμως τὸ ἔζων. Ἄλλως τὸ ῥῆμα
 τοῦτο εἰς τοὺς παλαιούς ἐῖναι ἐλλειπτικόν, ἀνα-
 πληρούμενον ἐκ τοῦ τελείου βιόω· διότι τῶν
 χρόνων, ζέσω ἢ ζήσομαι, ἔζηκα, ἔζησα, οἱ
 μὲν δὲν εὐρίσκονται παντάπασιν εἰς τοὺς πα-
 λαιούς, οἱ δὲ ὀλιγάκις. Οἱ Ἴωνες ἐξέτεινον τὸ
 ζῶ εἰς τὸ ζώω, καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν εἰς
 αὐτοὺς νέος σχηματισμὸς, εὐχρηστος μόνον κατ'
 Ἐνες. καὶ Παρατ. ζώω, ζώεις, ζώετε, ἔζων
 (βλ. §. γΔ. Σ. ι.).

Ζεύγνυμι, Μέλλ. ζεύξω κ. τ. λ. (§. γΘ, ἦ.) Α'. β'. παθ.
 ἐζύγνυ.

Ζώννυμι, Μέλλ. ζώσω, Παρακ. Παθ. ἔζωσμαι (§. γΘ. ἦ.).

H.

ἦμαι βλ. §. γς. β. ἥμι, ἦν βλ. φημί §. γΖ, δ.

ἦμύω. Ἐκ τούτου δύναται γὰ παραχθῆ τὸ ὀμηρικὸν
 ὑπεμν ἦμυκα (Ἰλ χ, 491.), ὑποτεθέντος ὅτι
 τὸ κατ' ἀρχὰς τοῦ ῥήματος μακρὸν φωνῆεν ὁ
 ἀπτικὸς διπλασιασμὸς συνέσειλεν, ἐμ ἦμυκα.
 Ἐπειδὴ δὲ τὸ μέτρον ἀπῆται διπλασιασμὸν τοῦ
 πρώτου μ., ἐλύφθη ἀντ' αὐτοῦ τὸ μν, ὡς συμβαί-
 νει καὶ εἰς ἄλλας λέξεις (οἷον παλαμναῖος ἐκ τοῦ
 παλάμη, νώννυμος ἀντὶ νώννυμος).

Θ.

ΘΑΝΩ βλ. θνήσκω.

Θάομαι (θαυμάζω, θεωρῶ). Ἐκ τοῦ παλαιοῦ τούτου

σχηματισμοῦ, τοῦ ὁποίου ἐφυλάχθησάν τινα εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς Δωριεῖς (θάσθε, θήσασθαι Δωρ. θάσασθαι), ἔγειναν δύο ἄ. θαέομαι (δωρ), θηέομαι (ἰων). β. τὸ κοινὸν θαέομαι (Μέλλ. θεάσομαι (ἰων θεήσομαι). Εἰς Ἡρόδοτ. εὐρίσκονται ἐξ ἀμφοτέρων τούτων σχηματισμοὶ (ὡς θηήσασθαι καὶ θεήσασθαι), καὶ τὸ ἐθηήτο, ὡς ἐπὶ τὸ πλείζον μετὰ διαφόρου γραφῆς, ἐθρεῖτο. Μεταχειρίζεται δὲ ταῦτα Ὅμηρος (εἰς τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν εὐρίσκεται τὸ θαῖσθαι) μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ θαυμάζω· οἱ δὲ μετ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς τοῦ θεωρεῖν. Ἄλλο παρὰ ταῦτα εἶναι τὸ ΘΑΩ, τὸ ὁποῖον βλ. ἰδίως.

Θάπτω, Ἀ' ὀρ. β. Παθ. ἐτάφην. (§. ΙΑ.)

ΘΑΦΩ. Παρακ. ἀντὶ Ἐ'νες. τέθηπα (ἐκπλήττομαι ὑπὸ θαύματος), ὃ που ἐτράπη τὸ δεύτερον τῶν δασέων, ὡς τὸ πρῶτον εἰς τὸν β'. Ἀ' ὀρ. ἔταφον (§. ΙΑ').

ΘΑΩ, ἐπικὸν ἑλλειπτικὸν, τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται Ἀ' ὀρ. α. ἐνεργ. θῆσαι, καὶ τὸ Μέσ. θῆσθαι (§. γ. Δ. Σ. ε, καὶ ις.), θήσασθαι (βυζάνω, ἀρμέγω).

θαέομαι βλ. θάομαι. || θέλω βλ. ἐθέλω.

θέσασθαι (αἰτῶ, ἰκετεύω); θέσαντο κ. τ. λ. ἑλλειπτικὸς Ἀ' ὀρ. Ἐ'πίθ. ῥήμ. θεσός (πολύθετος).

Θέω (τρέχω) Μέλλ. θεύσομαι ἢ θευσοῦμαι (§. ΠΔ. Σ. ιε.). Οἱ λοιποὶ Χρόνοι ἀναπληροῦνται ὡς εἰς τὸ τρέχω.

θηέομαι βλ. θάομαι. || ΘΗΠΩ βλ. ΘΑΦΩ.

Θιγγάνω (ψαύω) ἔχει. (ἐκ τοῦ σπανίου καὶ ποιητικοῦ Θίγω) Μέλλ. θίξω καὶ θίξομαι. Ἀ' ὀρ. ἔθιγον.

Θνήσκω, ἐκ τοῦ ΘΑΝΩ Μέλλ. θανοῦμαι Ἀ' ὀρ. ἔθανον. Παρακ. τέθηπα (ὡς ἐκ τοῦ ΘΑΝΩ) (βλ. §. γ. Δ. Σ. ιγ. β. καὶ ἀνωτ. βλώσχω.) — ὅθεν τὰ κατὰ συγχοπὴν τῆς συνήθους χρήσεως (§. Πς. Σ. ε.)

τέθναμεν, -ατε, τεθναῖσι: ἐτέθνασαν· τεθνάσαι, τεθναίην, τέθναθι· Μετοχ. τεθνηκώς (ἰων. τεθνηώς) κοιν. τεθνεώς (Οἶμ. τεθνειώς) Γεν. -ῶτος θηλ. τεθνεῶσα (βλ. §. Πς. Σ. ζ. δ, ε.).

Ἐκ τοῦ Παρακ. γίνεται ἀπτικὸς Μέλλ. τεθνήξω, ἢ τεθνήξομαι.

θορέω, ΘΟΡΩ βλ. θρώσκω. || ΘΡΕΧΩ βλ. τρέχω.

Θρύπτω (συντρίβω) Α'όρ. β. Παθ. ἐτρύφην. (§. ΙΑ'.)

Θρώσκω (πηδῶ), ἐκ τοῦ ΘΟΡΩ Μέλλ. θοροῦμαι (ἰων. θορέομαι), Α'όρ. ἔθορον (βλ. βλώσκω). Μεταγενέστεροι Συγγραφεῖς (ὡς Λουκιαν. Πλούταρχ.) ἔχουσι καὶ Ἐνες, θορέω.

ΘΥΦΩ βλ. τύφω. || θύω βλ. §. ΙΑ'. καὶ ΠΔ.Σ. δ.

I.

Ἰδρύω (θέτω), εἰς τὸν Οἶμην. (καὶ τοὺς μετέπειτα Κοινοὺς) ἔχει Α'όρ. α. Παθ. ἰδρύνθην ὡς ἐκ τοῦ ἸΔΡΥΝΩ.

ἰδρῶ βλ. §. γΔ. Σ. ε.

Ἰζω, καθίζω, Μέλλ. ἰζήσω, καθιζήσω, ἢ καθιῶ (ἀντι καθίσω §. ΠΔ. Σ. ιβ'), Α'όρ. ἐκάθισα.

Ἰχνέομαι (ἔρχομαι, κοιν. ἀφικνέομαι) Μ'λλ. ἰξομαι, Α'όρ. ἰχόμην, Παρακ. ἰγμαί (ἀφίγμαι, ἀφίχθαι).

Οἱ Ἐποποιοὶ μεταχειρίζονται κατ' Ἐνες. καὶ Παρατ. τὸ ἰκω μετὰ τοῦ Α'όρ. ἰξον (§. γΘ. ιά, β). Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ Ἐνες. ἰκω ἔχει μακρὸν ι· διὰ τοῦτο ὅλοι οἱ εἰς τὸ ἐνεργ. τοῦτο ἀνήκοντες σχηματισμοί, οἳ τινες πάντοτε εἶναι Ἐνες. καὶ Παρατ., παρ' Οἶμην ἔχουσι τὸ φωνῆεν πάντοτε μακρὸν. Ο' β. Α'όρ. ἰχόμην κυρίως ἔχει βραχὺ ι, τὸ ὅποσον εἰς μόνην τὴν Οἶμην, εἶναι μακρὸν διὰ τὴν αὔξησιν· δια

τοῦτο παρ' Ομήρω, ἔσις δύναται νὰ ἀφήσῃ τὴν αὐξήσιν, ποτὲ μὲν εἶναι μακρὸν, ποτὲ δὲ βραχύ· εἰς δὲ τὰς ἄλλας Ἐγκλίσεις (ἰκέσθαι, ἰχοίμην) παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ πανταχοῦ εἶναι πάντοτε βραχύ. Τὸ δὲ παράγωγον ἰκάνω εἰς τὸν Ἔνεσ. ἔχει βραχύ ι.

Ἰλάσκομαι (ἐξιλεένω) Μέλλ. ἰλάσομαι (βραχ. α) ἐκ τοῦ σπανίου ἰλᾶμαι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου Οἴμηρος ἔχει ἰλαομαι. Τὸ ἐνεργητικὸν ἐσήμαινεν ἀμεταβάτως τὸ εἶμαι ἰλαως, ὅθεν τῶν Ποιητῶν οἱ Ὑποτ. καὶ Εὐκτ. Παρακ. ἀντ' Ἐνεσ. ἰλήκω, ἰλήχομι καὶ Προσακτ. ἰληθι καὶ ἰλήθι.

ἰπταμαι βλ. πέτομαι || ἰσημι βλ. Σ. υΖ. Γ. δ.

ἰσημι βλ. Σ. υΕ. β. Β. Σημ. — ἐπίσαμαι βλ. εἰς τὸ Ε.

ἰσχω βλ. ἔχω || ἰΩ βλ. εἶμι Σ. υς. Ε.

Κ.

ΚΑΔΩ, ΚΑΖΩ, α) Παρακ. παθ. κέκασμαι, κέκαδμαι βλ. κάνυμαι. β) Ἀ' ὄρ. κεκαδεῖν, Μέλλ. -ήσειν κ. τ. λ. βλ. κήδω καὶ χάζω.

καθίζομαι, καθεύδω, κάθομαι, καθίζω, βλ. ἔζομαι, εὔδω, ἔμαι, ἴζω.

καίνομαι (ἔξέχω ὑπὲρ πάντας). Ἐδῶ ἀντίκει ὁ ταυτοσημῶς Παρακ. κέκασμαι δωρ. κέκαδμαι ἐκ τοῦ ΚΑΖΩ.

Καίω ἀπτ. κᾶω, Μέλλ. καύσω κ. τ. λ. (Σ. ΠΔ. Σ. θ.) Παθ. Ἀ' ὄρ. ἀ' ἐκαύθην, καὶ β'. ἐκάην (βραχ. α) Ἐπ' θ. ῥήμ. καυτός, καυσός, καυσεός.

Οἱ Ἐποιοιοὶ ἔχουσι καὶ Ἀ' ὄρ. ἀ. χωρὶς σ. ἔκηα (Σ. ΠΕ. Σ. α'), ὅθεν κατὰ συζολὴν τοῦ ἦ εἰς ε. τὸ ὁποῖον τότε ἐκτείνεται πάλιν εἰς εἰ, ἦ καὶ εἰς ἀπτικὸς ποιητὰς εὐρισκομένη Μστ. κέας (Ἀριστοφ. Εἰρ. 1 33.), κείας (Σοφοκλ.

Η' λ. 759). Ὅμηρος δὲ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ ἔκκησι γινόμενα γράφει διὰ τοῦ ει (Προσακτ. κείον, Μέσ. κείαντο), καὶ Ἰλ. η, 333, Ὑποτ. κείομεν (ἀντι κήωμεν. βλ. §. γΓ. Σημ. Ε. ιδ.) ἀντι Μείλλοντος. Λαμβάνουσι δὲ καὶ κατ' Ἐνεσ. κάω, κήω, κέω, κείω, διὰ τὰ ἔκκησον (Ὁδ. ι, 553, ὅπου Οὐόλφιός ἔκκασιον γράφει), καὶ Ἀπαρ. κατακείεμεν Ἰλ. η, 408.

Καλέω. Μ. καλέσω ἀπτ. καλῶ καὶ καλοῦμαι — ἐκάλεσα, κέκληκα, ἐκλήθην κ.τ.λ. (βλ. βλώσχω). Παρακ. παθ. κέκλημαι, Εὐκτ. κекλήμην, κекλήσο κ.τ.λ. βλ. §. ΠΖ. Σ. ή.

Κάμνω (κουράζομαι) ἐκ τοῦ ΚΑΜΩ (§. γΘ, ς.) κατμουμαι, Ἀ' ὄρ. ἔκαμον — Παρακ. κέκηκα ὡς ἐκ τοῦ ΚΜΑΩ (βλ. §. γΘ, ιγ, καὶ βλώσχω).

καυάξας βλ. ἄγνυμι.

κεῖμαι βλ. §. γΖ. Β'.

κέλομαι (καλῶ, κελεύω) Μέλλ. κελητομαι κ.τ.λ. Ἀ' ὄρ. ἐκελόμην (§. γΘ, ιβ', α.).

κένσαι (Ἰλ. φ, 337.) Ἀπαρ. Ἀ' ὄρ. ἄ. ἐκ τοῦ ΚΕΝΤΩ, ὅθεν τὸ κεντέω.

Κεράννυμι (σμίγω) ἢ κερνάω, -νυμι (παλ. κεράω, βλ. §. γΘ, ή, θ.) Μέλλ. κεράσω. Ἀ' ὄρ. ἐκέρασα διὰ βραχ. α. ἐξ ἐναντίας δὲ γίνεται διὰ μακροῦ α κατὰ συγκοπὴν Ἀ' ὄρ. μέσ. Ἐκρασάμην Παρακ. κέκρακα, παθ. κέκραμαι, ἐκράθην ἔλεγον ὅμως καὶ κεκέρασμαι ἐκεράσθην.

Ὅμηρ. ἔχει καὶ Ἀ' ὄρ. ἄ. κρήσαι. Ἐ' τι εἶναι ἀξιώσημειωτος ὁ τόπος τῆς ὁμηρ. Ὑποτακτ. κέρωνται (Ἰλ. δ, 260.), ὡς ἐκ τοῦ κέραμαι, κατὰ τὸ κρέμαμαι, κρέμωμαι (§. γΕ. β. Σημ. Γ. δ').

Κερδαίνω, εἰς τοὺς ἀπτικοὺς εἶναι ὁμαλὸν (Ἀ' ὄρ. κερδάσαι), κατ' ἄλλους Μέλλ. κερδήσω κ.τ.λ. (§. γΘ. ζ').

κέω βλ. κείμαι καὶ καίω.

κήδω (φροντίζω), κήδομαι, κέκηδα, ὄθεν ὁ ὄμηρ. Μέλλ. κεκαδήσομαι κατὰ συζολήν τοῦ φωνήεντος (ὡς τέθηλα, τεθαλυῖα).

κίχάνω (φθάνω) σχηματίζει τῶν ἄλλων Ἐγκλίσι. τὸν Ἔνεσι. καὶ τινὰ τοῦ Παρατ. ἄλλον σχηματισμὸν ἐκ τοῦ ΚΙΧΗΜΙ, τὸ ὁποῖον φυλάττει τὸ η ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀτραπτον, ἐκίχημεν, ἐκίχητην — κίχῆναι, κίχῶ, κίχεις, κίχήμενος κ. τ. λ. Μέλλ. κίχῶ — Ἀ ὄρ. ἐκίχον, κίχων (ἐκ τοῦ ΚΙΧΩ). Περὶ τοῦ χρόνου βλ. §. ΡΖ, Σ. α΄.

κίχρημι βλ. χράω.

κίω (πορεύομαι) εὐρίσκεται μόνον κατὰ Παρατατ. ἐκίον, καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ἐγκλίσεις, ὡς κίοιμι, Μετ. κίων, τὸν τόνον ἐπὶ τῆς ληγούσης ἔχουσα, ἂν καὶ δὲν εἶναι Ἀ ὄρ., ὡς τὸ ἰὼν ἐκ τοῦ εἶμι.

κλάζω (ἠχῶ, φωνάζω) Μέλλ. κλάγξω κ. τ. λ. (§. ΠΑ. Σ. α΄.) Παρακ κέκλαγγα (ταῦτόν μὲ τὸν Ἔνεσι.) Οἱ ποιηταὶ ἔχουσιν καὶ Ἀ ὄρ. ἐκλαγον, καὶ ἐκλαξάν. Παρακ. κέκληγα. — (Τῶν δὲ Δωριέων τὸ κλάζω ἐκλαξα εἶναι ταῦτόν μὲ τὸ κληίζω ἢ κλειώ.)

κλαίω, ἀττ. κλάω, διὰ μακρ. α, Μέλλ. κλαύσομαι ἢ κλαυσοῦμαι, Ἀ ὄρ. ἐκλαυσα. (§. ΠΔ. Σ. θ΄.). Σπανιώτερον εἶναι Μέλλ. κλαίῃσω ἢ κλαήσω. — Ἐπίθ. ῥημ. κλαυτός, κλαυσός, κλαυσεός.

κλάω (θραύω) κλάσω (βραχ. α.) κ. τ. λ. Μετ. Ἀ ὄρ. β΄. ποιητ. κλάς (ἀποκλάς) §. ΥΘ. ιβ΄, β. γ.

κλέω, κλείω (ὑμνῶ, ψάλλω), κλέομαι (φημίζομαι), ἐκλεσθ β΄ πρόσ. Παρατ. ἀντὶ ἐκλέσο (§. ΥΔ. Σ. ζ΄.). Τὸ δὲ κέκληκα ἀνήκει εἰς τὸ καλέω.

κλύω (ἀκούω) ποιητικὸν ῥῆμα, τοῦ ὁποῖου ὁ Παρατ. ἐκλυον ἔχει σημασίαν Ἀ ὀρίσου (§. ΠΕ, Σ. γ΄.). Προσακτ. κλυθι, κλυτε (§. ΥΘ. ιβ΄, β. γ.), ἢ ὡς

Προς. Α'. β'. μετὰ τοῦ διπλασιασμοῦ (§. ΟΔ. Σ. ζ.) κέκλυθι, κέκλυτε.

ΚΜΑΩ βλ. κάμνω || κνάω βλ. §. υΔ. Σ. ε.

Κορέννυμι (χορταίνω) Μέλλ. κορέσω κ. τ. λ. (§. 40, η.) Παρακ. Παθ. κεκόρεσμαι (ἰων. κεκόρημαι). Ἄλλο παρὰ τοῦτο εἶναι τὸ κορέω, Μέλλ. κορήσω (φιλοκαλῶ).

Κράζω κοιν. κέκραγα (φωναίω) §. Ρ'. Σ. γ'. κέκραγμεν, κέκραχθι κ. τ. λ. (§. 50, ιβ', β.) Μέλλ. κεκράξομαι. Κραίνω (ἐκτελῶ) ἐπικῶς διπλασιάζει τὸ φωνῆεν, ἐκραιάινεν, ἐκρήηνεν (Ἀ' ὀρ. α.), κεκράανται.

ΚΡΑΩ. βλ. κεράννυμι.

Κρεμάννυμι (κρεμῶ), παθ. κρεμάννυμαι, καὶ κρέμαμαι (κατὰ τὸ ἴσαμαι) ἀμεταβάτως, Υ' π. κρέμωμαι, Εὐχτ. κρεμαίμην καὶ κρεμοίμην (Ἀ' ρισοφ. Σφ. 208). βλ. §. υΕ, β. Σ. Γ. δ'. — Μέλλ. κρεμάσω (βραχ. α.) κ. τ. λ. Ἀ' ὀρ. παθ. ἐκρεμάσθην, κοινὸν καὶ εἰς τὸ Παθ. καὶ Μέσ. καὶ ἀμετάβατον· ὁ δὲ παθ. Μέλλ. κρεμασθήσομαι ἀνήκει μόνον εἰς τὸ κρεμάννυμαι· διότι ἀντὶ τοῦ ἀμεταβάτου ὑπάρχει ἴδιος Μέλλ. κρεμήσομαι.

Εὐρίσκεται καὶ τὸ κρεμάω, ἀλλ' εἰς μὴ ἀπτικοὺς Συγγραφεῖς· διότι τὸ εἰς τοὺς γνησίους ἀπτικοὺς φερόμενον εἶναι Μέλλ. ἀπτικ. κρεμῶ, κρεμᾶν ἀντὶ κρεμάσω, κρεμάσειν.

κρύπτω, κρύπτασθον βλ. §. υΓ. Σ. Β'. α.

Κτάομαι (ἀποκτῶ) Παρακ. ἀντ' Ἐνες. κέκτημαι, Εὐχτ. κεκτώμην (βλ. μεμνώμην εἰς τὸ μιμνήσκω).

Κτείνω, Μέλλ. κτενῶ (ἰων. κτανῶ) κ. τ. λ. βλ. §. υ. Παρακ. εἰς τοὺς δοκίμους Συγγραφεῖς εἶναι ἔκτονα.

Ἐδὼ ἀνήκει ὁ ποιητικὸς Ἀ' ὀρ. ἔκταν, -ας, -α, γ'. πληθ. ἔκταν (ἀντὶ ἔκτασαν), Υ' ποτ. κτέω

(ἀντί κτῶ βλ. §. γΕ. β. Σ. Δ. ε') Ἀπαρ.
κτάμεν, κτάμεναι (ἀντί κτάναι) Μετ. κτάσθαι.
Παθ. ἐκτάμην, κτάμενος, κτάσθαι. βλ. §. γΘ.
ιβ', β. γ. δ. Ὁμηρος δὲ ἔχει καὶ ἄλλον συν-
ήθη Ἀ' ὀρ. παθ. ἐκτάθην καὶ ἐκτάνθην (§. γ. Σ.
δ'). Ἐκτὸς τοῦ μὴ ἀπτικῶ ἔκταχα ὑπάρχει
καὶ ἄλλος Παρακ. σχηματισμὸς ἐκτόνηκα (§.
γΘ. γ'), τοῦ ὁποίου τὸ ἀπτικὸν εἶναι ἀμφί-
βολον.

κτίμενος βλ. §. γΘ. ιβ'. β'. δ. || κτυπέω §. ΠΕ. Σ. δ'.

κυέω (εἶμαι ἔγκυος) ἔχει ποιητικ. Ἀ' ὀρ. α. Μίσ. ἐκυσά-
μην ἐκτοῦ ΚΤΩ.

Κυνέω (φιλῶ) Μέλλ. κυνήσομαι, ἢ (ἐκ τοῦ ΚΤΩ) κύσω,
ἔκυσσά (βραχ. υ). Τὸ Σύνθ. προσκυνέω κλίνεται
ὀμαλῶς.

κυρέω (συναντῶ, συμβαίνω) ποτὲ μὲν ὀμαλὸν, ποτὲ
δὲ ἔχει Παρατ. ἐκῦρον — κύρσω, ἐκυρσα, ἐκ τοῦ
ΚΤΡΩ, ὅθεν εὐρίσκεται μόνον κατ' Ἐνεσ. κύρ-
μαι (ταῦτόν με τὸ κυρέω).

ΚΤΩ βλ. κυέω καὶ κυνέω.

Λ.

Λαγχάνω (λαμβάνω ἐκ κλήρου ἢ τύχης), ἐκ τοῦ ΛΗΧΩ
Μέλλ. λήξομαι, Ἀ' ὀρ. ἔλαχαν, Παρακ. εἴληχα (§.
ΟΔ. Σ. γ') ἢ λέλογχα (ὡς ἐκ τοῦ ΛΕΓΧΩ).

Ἡρόδ. ἔχει Μέλλ. λάξομαι. Ὁ Ὀμηρ. Ἀ' ὀρ.
λελαχεῖν ἔχει τὴν ἑμμεσον σημασίαν τοῦ
νωγεῖν ποιῶ.

ΛΑΚΩ βλ. λάσκω.

Λαμβάνω, ἐκ τοῦ ΛΗΒΩ Μέλλ. λήψομαι, Ἀ' ὀρ. ἔλαβον
Παρακ. εἴληφα (§. ΟΔ. Σ. γ')

Οἱ Ἴωνες σχηματίζουσι λελάβηκα (§. γΘ.
ιά. γ'), καὶ (ἐκ τοῦ ΛΑΜΒΩ) λάμψομαι
ἐλάμφθην, λέλαμμαι.

λανθάνω, σπαν. λήθω (εἶμαι κεκρυμμένος), λήσω, ἔλα-
θον, λέλθω — Μέσ. λανθάνομαι, σπαν. λήσο-
μαι (λησμονῶ), λήσομαι, ἐλαθόμην, λέλθωμαι.

Ὁ μ. ἔχει Ἀ' ὄρ. λελαθεῖν, λελαθέσθαι. Εἰς
δὲ τὸν παθ. Παρακ. οἱ Ἴωνες ἔχουσιν α, λέ-
λασμαι.

λάσκω (ἤχῶ, λάλῶ) ἐκ τοῦ ΛΑΚΩ, ΛΑΚΕΩ (ἰων
ληκέω Μέσλ. λακήσομαι, Ἀ' ὄρ. α. ἐλάκησα, γαί β.
ἐλάκον, Παρακ. (ἀντ' Ἑνεσ.) λέλακα (ἰων. λελη-
κα* ἐπική συσολ. λελαχυῖα).

λάω βλ. λῶ

|| ΛΕΓΧΩ βλ. λαγχάνω.

λέγω. δὲν ἔχει Ἑνεργ. Πάροι. Κατὰ δὲ τὴν σημασίαν
τοῦ συνάγω (τὴν ὁποίαν ἔχουσι μάλις συν-
θετά τινα) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει εἰλόχα
(συνείλοχα), εἴλεγμαι (§. ΟΔ. Σ. γ.) Ἀ' ὄρ. ἐλέ-
γην (π. χ. κατελέγησαν). — Καί' τὸ διαλέγομαι
ἔχει Παρακ. διείλεγμαι, Ἀ' ὄρ. ὅμως διελέχθην,
ὁμαλῶς.

Τὸ ἀρχαῖον ποιητ. λέγω (βάλλω εἰς τὴν κοί-
την), Μέσ. λέγομαι (κεῖμαι, ἀναπαύομαι) ἔχει
Μέσ. Ἀ' ὄρ. κατὰ συγκοπ. ἐλέγμην, λέκτο,
Πρὸσακτ. λέξο καί (§. γΘ, ιά, β.) λέξο.

λελίημαι (σπεύδω, τρέχω) ὁμηρικ. Παρακ. φαίνεται
ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ ΛΙΑΩ, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὐδεμίαν
τῶν σημασιῶν ἐκείνου. Διὰ τοῦτο εἶναι πιθανόν
ὅτι εἶναι ἀντὶ τοῦ λελιλημένου (δι' εὐφω-
νίαν ἐκβληθέντος τοῦ ἐσχάτου λ) ἐκ τοῦ λιλάω,
λιλαίομαι (ὡς ἐκπλαγλος ἀντὶ ἐκπλαγλος παρὰ τὸ
ἐκπλαγῆναι, καὶ πύελος ἀντὶ πλύελος ἐκ τοῦ
πλύνω).

ΛΗΒΩ βλ. λαμβάνω

|| λήθω βλ. λανθάνω

ληκέω βλ. λάσκω

|| ΛΗΧΩ βλ. λαγχάνω

ΛΙΑΩ βλ. λελίημαι

λίτσομαι, σπαν. λίττομαι (ίχστεύω) Μέλλ. λίσσομαι Α' όρ.
έλισάμην και έλιτόμην.

Λούω. Είς τό ρήμα τούτο οί Α' ττικοί αφίνουσι σχε-
δόν πανταχοῦ τό βραχὺ φωνήεν, οἷον γ'. πρόσ.
Παρατ. έλου, πλ. έλουμέν. Παθ. λούμαι κ. τ. λ.
λούσθαι.

Τό ρήμα τούτο έγεινεν εκ συναιρέσεως εκ
του παλαιου λοέω (Ο' μ. έλόεον, λοέσσαι) και
οί σχηματισμοί λούμαι κ. τ. λ. εκλαμβάνονται
ώς κατά συγκοπ. (κατά τό οίμαι, βλ. §. υθ,
ιβ', β.) γενόμενοι και εκείνος πάλιν ως εκ του
ΛΟΩ, του οποίου Α' όρ. είναι τό ομηρ, λοέω
(έλοον). *)

λύω βλ. §. ΠΔ. Σ. και περί του λύτο § υθ, ιβ', β', δ.
λῶ (θέλω), λῆς, λῆ, γ'. πλ. λῶντι, δωρικόν έλλειπτικόν,

M.

μαίομαι βλ. ΜΑΩ. || ΜΑΚΩ βλ. μηκάομαι.

Μανθάνω, εκ του ΜΗΘΩ, Α' όρ. έμαθον Μέλλ. μαθήσο-
μαι, Παρακ. μεμάθηκα (§. υθ, ζ και ια. γ.).

Περί του Μέλλ. μαθεῖμαι βλ. §. ΠΔ. Σ. ιγ'.

μαπέειν βλ. μάρπτω.

μάρναμαι κατά τό ίσαμαι (Ένες. και Παρατ.) Εύχτ.
μαρνοίμην (§. υε. β. Σ. Γ, δ').

*) Ο' τονισμός (έλουμέν. έλούτο), εάν άλλως είναι γνήσιος
βεβαιώνει την περί συναιρέσεως δόξαν. διότι, αν ήτο συγκο-
πή, έπρεπε να γράφεται έλουμεν, έλουντε, ως εκείτο.
έρυτε.

μάρπτω (πιάνω), μάρφω κ. τ. λ. Παρακ. Μετ. μεμαρ-
πώς, Α' όρ. β'. έμαρπον (μεμαρπον) και έμαπον,
μαπέειν, γ. πλ. Ευκτ. μεμάποιεν (άντι μά-
ποιεν).

Μάχομαι. Μέλλ. μαχέσομαι κοιν. μάχοῦμαι (§. ΠΔ Σ. γ.),
Α' όρ. έμαχεσάμην, Παρακ. μεμάχεσμαι και με-
μάχημαι, Ε'πίθ. ρήμ. μαχετέον, και μαχήτεον.

Εκ του Μέλλοντος έγεινεν όλων Ένες. μα-
χέομαι (§. 40. β'). Ο'μ. δέ έχει όχι μόνον μα-
χειόμενος, αλλά και μαχεούμενος, τὸ όποιον
προυποθέτει δύο ε.

ΜΑΩ, ρήμα παλαιόν, τὸ όποιον εύρίσκεται κατά
τρεῖς σχηματισμούς.

α) Παρακ. άντ' Ένες. (μέμαα) μεμάασι, μεμαώς,
και κατά συγκοπ. μέμαμεν, μέματε, γ. πλ.
Υ'περσ. μέμασαν (§. Πς. Σ. ε.). Σημαίνει δέ τὸ
σπεύδω, σπουδάζω.

β) Ένες. Μέσ. μῶμαι (έπιθυμῶ, ζητῶ), μῶμενος
συναϊρ. εκ του μάομαι, υπερινικήσαντος του ω
δια τουτο εἶναι και Α'παρ. μῶσθαι και (εκ του
μῶδμαι) Προς. μῶεο (ως μνώεο εκ του μνάο-
μαι, μνώμαι βλ. §. 4Δ. Σ. ι.).

γ) Μέλλ. και Α' όρ. Μέσ. μάσομαι, έμασάμην. Ταῦ-
τα κατά την σημασίαν άνήκουσιν εις τὸ μαίο-
μαι (ψαύω, ζητῶ), μάλιςα εις τὰ Σύνθετα
ούτως άντιστοιχει παρ' Ομήρω ο Παρατ. έπεμαίε-
το. Ο'δ. ι, 441 άκριβῶς προς τὸν Α' όρ. έπιμασ-
σάμενος αυτόθ. 446 βλ. Ταξ. Λεξικ. μάσσω.
(Παράβαλε. δαίω δάσασθαι, ναίω ένασσα).

Μεθύω (εἶμαι μεθυσμένος) λαμβάνει τούς Χρονους εκ
του παθ. (έμεθύσθην κ. τ. λ.)· διότι οί λοιποί
του ένεργ. Χρόνοι εκτός του Παρατ. άνήκουσιν
εις τὸ μεθύσχω (ποιῶ μεθύειν), έμέθύσα (§. 40,
δ. Σ. γ.).

μείρομαι (ἀποκτῶ) Παρακ. ἔμμορα *) (Σ. ΟΔ. Σ. β.)
 Ἐκ τοῦ μεταβατικῆς ΜΕΙΡΩ (μετέχειν ποιῶν)
 ὄθεν τὸ μέρος, γίνεται Παθ. Παρακ. ὡς ἀπρόσ-
 ὡπον μετὰ τῆς εἰ συλλαβῆς ἀντι διπλασιασμοῦ
 (Σ. ΟΔ. Σ. γ.) εἴμασται (προωρίσθη ἀπὸ τὴν
 τύχην) Μετ. εἴμαρμένος. (Ἐύρισκεται δὲ καὶ με-
 μόρηται, μεμορμένος.)

Μέλλω, Μέλλ. μελλήσω κ.τ.λ. Περί τῆς αἰξ. βλ. Σ. Ος.
 Σ. ε.

Μέλω (φροντίζω) εἶναι εἰς γρῆσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 κατὰ τὸ γ. πρόσωπον, μελεῖ, μέλουσι, Μέλλ. μελλί-
 σει κ.τ.λ. — Παθ. μέλομαι (κοιν. ἐπιμέλομαι)
 μελήσομαι, ἐμελήθην.

Οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸ παθ. ὁμοίως
 ὡς καὶ τὸ ἐνεργ., τοῦτ' ἔστιν ἀντι μέλει, μέλει-
 ται ἔτι τὸν Παρακ. μέμηλεν ἀντι Ἐνεσ. Ο' δὲ
 παθ. μέμβλεται (Ὄμ. καὶ Ἡσίοδ.) ἔγειναν ἐκ τοῦ
 μεμέληται κατὰ συζωλὴν τοῦ μακροῦ φωνήεντος.

Μένω, Παρακ. μεμένηκα (Σ. γ. θ.), Ἐπίθ. ῥήμ. μενέ-
 τέον.

Ἐξ ἄλλου Ἐνεσ. ΜΕΝΩ (ὄθεν μένος) πα-
 ράγεται ὁ ἰων. καὶ ποιητ. Παρακ. μέμονα (εὐ-
 χάσομαι), συγγενῆς ὢν πρὸς τὸ μέμα (ὡς γὰρ
 γονα γέγαα). Τὸ τοῦ Εὐριπ. (Ἰφ. Αὐλ. 1495)
 μέμονα Παρακ. ἐκ τοῦ κοινοῦ μένω, ὡς
 μοναδικόν, δὲν πρέπει νὰ συγχέη τὰ οὐσιωδῶς
 ταῦτα διάφορα ῥήματα.

ΜΕΤΙΩ, μεμετιμένος βλ. Σ. υς. Α. δ.

μηχάομαι (βληχῶμαι) παλαιὸς ποιητ. σχηματ. (ἐκ τοῦ

*) Τὸ εἰς τὸν Ὄμ. μόνον εὐρισκόμενον τρίτου πρόσωπον ἔμο-
 μερε ἐξελάμβανον οἱ παλαιοὶ ἀντι Ἀορίσου, ἀν καὶ ἄλλα-
 χοῦ εἶναι Παρακ. ὄθεν ἔμμορες, Ἀπελλων, Γ, 4 βλ.
 Γαζ. Λεξ. ἐμμορε

ΜΑΚΩ) εἶναι Μετ. Ἀ'όρ. μακών, Παρακ. μέμη-
κα, ὅθεν κατὰ συζολήν τὸ ὀμηρικὸν μεμάκυια
(§. Πς. Σ. γ.), καὶ (ἐπειδὴ ἔχει σημασίαν Ἐνε-
σῶτος) Παρατ. ἐμέμηκον (§. γΘ, ιά, ά).

Μίγνυμι καὶ μίσγω (σμίγω) Μ. μίξω κ. τ. λ. (§.
γΘ. ή.).

Μιμνήσκω (ἐνθυμίζω), ἐκ τοῦ ΜΝΑΩ Μ. μνήσω κ.
τ. λ. — Παθ. μιμνήσκομαι, ἐμνήσθην, μνησθή-
σομαι. — Ο' Παρακ. μέμνημαι ἔχει σημ. Ἐνεσ.
(ἐνθυμοῦμαι), Εὐκτ. μεμνήμην, ἄπτ. μεμνοίμην
(μέμνοιτο), καὶ μεμνώμην (μεμνώτο) συναίρ. ἐκ
τοῦ ἐπικού μεμνεώμην. (μεμνέωτο Ἰλ. ψ, 361). —
Μέλ. γ. μεμνήσομαι.

Κατὰ συγχοπὴν ἔγειναν τὰ ὀμηρ. μέμνη
(μέμνεαι) ἀντὶ μέμνησαι, καὶ Προσακτ. με-
μνεο (Ἡρόδ.) ἀντὶ μέμνησο.

Ο' ἀπλοῦς σχηματισμὸς (μνάομαι) μνώμαι
εἶναι κατὰ τὴν ἀνωτ. σημασίαν μόνον ἰωνικός,
καὶ τὰ μνεώμενος, μνώοντο, μνώεο κ. τ. λ. ἔγει-
ναν κατ' ἔκτασιν ἰωνικήν. Κατὰ τὴν σημ. τοῦ
ζητῶ τὸ μνᾶσθαι εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ εἰς
τὸν πεζὸν λόγον.

ΜΟΛΩ βλ. βλώσχω.

Μυκάομαι (μουγκρίζω) πρέπει νὰ σημειωθῇ διὰ τοὺς
ἐπικούς (ἐκ τοῦ ΜΥΚΩ) σχηματισμοὺς ἐμύκον,
μέμύκα.

N.

ναίω (κατοικῶ) σχηματίζει τοὺς Χρόνους τοῦ ἐκ τοῦ
ΝΑΩ, ἔχοντας σημασίαν ἐμμεσον, οἷον ἕνασσα
(ἕνασσα) ἑκατοίχισα. Παθ. καὶ Μέσ. νάσομαι,
ἐνάσθην, ἢ ἐνασάμην, νένασμαι.

Νάσσω (σουπόνω) νάξω κ. τ. λ. — νένασμαι, νασός (§. ΠΑ. Σ. β').

Νέμω (μοιράζω) Μ. νεμῶ καὶ νεμήσω, Α'. ἐνεῖμα, Παρακ. νενέμηκα κ. τ. λ. Α'. παθ. ἐνεμήθην καὶ ἐνεμέθην.

Νέω α) σωρεύω καὶ κλώθω, Μ. νήσω κ. τ. λ.

β) κολυμβῶ, Μ. νεύσομαι καὶ νευσοῦμαι (§. ΠΔ. Σ. ιε). ἐνευσα κ. τ. λ.

γ) τὸ ποιητ. ῥῆμα νέεσθαι (ἀναχωρεῖν, ἐπανερχεσθαι) ἔχει κατὰ τὸν Ἑνέσ. τῆς Ὄρις. σημασίαν Μέλλοντος νέομαι ἢ νεύμαι, β'. Πρόσ. ναῖαι (βλ. §. γΔ. Σ. ζ').

Νίζω (πλύνω) λαμβάνει τοὺς Χρόνους ἐκ τοῦ νίπτω, νίψω. νοέω, συναίρει κατὰ τοὺς Ἴωνας τὸ ση ὁμοίως, ὡς ἄνωτ. τὸ βοάω, οἶον νάσω, ἔνωσα, ἐνένωτο.

Νυσάζω, νυσάσω καὶ νυσάξω κ. τ. λ. (§. ΠΑ. Σ. α').

Ο.

Οἶζω (ὀσμοβολῶ) Μ. οἶζήσω (οἶζέσω) κ. τ. λ. — Παρακ. ὀδωδα ἔχει σημασίαν Ἑνεσῶτος.

οἶγω ἢ οἶγνυμι (ἀνοίγω) κατὰ τοὺς Ἑποπ. διαλύει τὴν δίφθογγον εἰς τοὺς αὐξημένους Χρόνους, οἶγνυτο, οἶξε. Εὐχρηστότατον εἶναι τὸ ἐφεξῆς σύνθετον

ἀνοίγω ἢ ἀνοίγνυμι, αὐξάνει κατὰ τὸν (§. ΟΕ. Σ. η.) μνημονευθέντα ἀνώμαλον τρόπον, Παρατ. ἀνέωγον, Α' ὀρ. ἀνέωξα, Α' παρ. ἀνοίξαι κ. τ. λ. Παρακ. α. ἀνέωχα. Ο' β'. Παρακ. ἀνέωγα ἔχει οὐδετέρου σημασίαν (εἶμαι ἀνοικτός). Τὰ δὲ ἦνοιξα, ἦνοιγην, εἶναι ἴδια τῶν νεωτέρων.

οἶδα βλ. §. γΖ. Γ.

Οἶομαι (νομίζω) Παρατ. ὠομην, καὶ οἶμαι, ὠμην (κατὰ τὸ ἄ. Πρόσωπ). — Μελ. οἶήσομαι, Ἀ ὄρ. ὠήθην, οἶθηῆναι.

Ὁ μ. μεταχειρίζεται καὶ τὸ ἐνεργ., καὶ διαλύει τὴν δίφθογγον, οἶω, οἶομαι (διὰ μακρ. ι), ὅθεν οἶσάμην, οἶσθεῖς κ. τ. λ. — Τὰ οἶσθηῆναι, οἶσθεῖς, εὐρίσκονται εἰς μὴ ἀπτικοὺς Συγγραφεῖς.

Οἶχομαι (ἀπέρχομαι), οἶχήσομαι, Παρακ. ὠχημα ἢ οἶχωκα (βλ. ἔχω, ὄχωκα).

Ἀ ὄρισος δὲν εὐρίσκεται, ἀλλὰ καὶ ὁ Παρακ. εἶναι ἴδιος τῶν διαλέκτων καὶ τῶν Ποιητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους εὐρίσκονται καὶ ἄλλαι ἀνωμαλῖαι, ὡς ὠχηκα καὶ (κατὰ τὸν ὁμαλ. Παρακ. ὠγμα) τὸ ἰων. γ'. πλ. Ὑπερσ. ἐπῶχατο.

ΟΙΩ βλ. οἶομαι καὶ φέρω.

Ὀλισθάνω ἢ — αἰνώ (γλυστρῶ) ὀλισθήσω, ὠλισθον (S. γ⊕. ζ').

Ὀλλυμι (φθείρω), ἐκ τοῦ ΟΛΩ Μ. ὀλῶ, Ἀ. ὠλεσα, Παρακ. ὀλώλεκα. — Μέσ. ὄλλυμαι, Μ. ὀλοῦμαι, Ἀ. ὠλόμην, Παρακ. ὄλωλα.

Ἡ ὁμηρ. Μετ. οὐλόμενος (ἀντὶ ὀλόμενος) ἔχει σημασ. ἐνεργ. (φθοροποιός, ὀλέθριος). Περὶ δὲ τοῦ ὀλέκω βλ. S. γ⊕, ιά, α.

Ὀμνυμι, (ὀμόνω) Μ. ὀμοῦμαι, -ῆ ἢ -εῖ, -εῖται κ. τ. λ. ὀμεῖσθαι (ἐκ τοῦ ΟΜΩ βλ. S. γ⊕, η) — Ἀ. ὠμοσα, Παρακ. ὀμώμοκα, παθ. ὀμώμοσμαι, κατὰ δὲ τὸ γ'. πρόσ. καὶ ὀμώμοται (ὡς ἐκ τοῦ ΟΜΟΩ).

Ὀμόργνυμι (σπογγίζω) Μ. ὀμόρξω, S. γ⊕. η.

Ὀνίνημι *) (ὠφελῶ) κατὰ τὸ ἴσημι, ἐκ τοῦ ΟΝΑΩ,

*) Τοῦτο ἔγεινεν ἐκ τοῦ ΟΝΑΩ διὰ διπλασιασμοῦ τοῦ ι (ὄρις κατὰ τὸν Ἀ ὄρ. β'. παραλείπεται ὡς εἰς τὸ ἴσημι), κατὰ μί-

ὄνησω, ὠνησα κ. τ. λ. — Μέσ. ὀνίναμαι, Α' ὄρ. β'. ὠνάμην, Εὐκτ. ὀναίμην, Α' παρ. ὀνασθαι.

Οἱ Ἴωνες φυλάττουσι διὰ παντὸς τὸ ἠ, οἶον ὠνητο, ὄνητο ἀντὶ ὠνατο (τὸ ὁποῖον παρ' Ο' μέρω ἀνήκει εἰς τὸ ὄνομαι βλ. ὄνομαι.)

ὄνομαι (ὕβριζω) ἐκ τοῦ ΟΝΟΩ, ὅθεν Ἐνες καὶ Παρατ. κατὰ τὸ δίδομαι, β'. Πρὸς. ὄνοσαι, Πρὸς. ὄνοσο. — Μέλ. ὀνόσομαι. Α' ὄρ. ὠνόσθην καὶ ὠνοσάμην. — Ο' μέρ. ἔχει ἐκ τοῦ ἀπλουςάτου ΟΝΩ β'. πλ. οὔνεσθε. Α' ὄρ. ὠνατο.

ΟΠΤΩ βλ. ὄραω.

Ὄραω (βλέπω) Παρατ. ἰών. - ὄρων, κοιν. ἑώρων (§ ΟΕ Σ. ἦ.), Παρακ. ἑώρακα, Α' ὄρ. εἶδον, ἰδεῖν, ἰδών, ἰδὲ κ. τ. λ. Μέσ. εἰδόμεν, ἰδέσθαι, ἰδοῦ (καὶ ὡς μόριον δεικτικόν, ἰδοῦ.) βλ. ἀνωτ. εἶδω. Μέλ. ὄψομαι ἐκ τοῦ ΟΠΤΩ *). — Παθ. Παρακ. ἑώραμαι ἢ (σπανιότερον) ὤμμαι, ὤψαι, ὤπται κ. τ. λ. ὤφθαι, Α' ὄρ. ὤφθην, ὄφθῆναι (κατὰ τοὺς νεωτ. ὄραθῆναι) Ε'πίθ. ῥήμ. ὄρατός, ὄπτός, ὄρατέον (καὶ τὸ ἰσέον κατὰ Εἰνδ. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 141.).

Ο' β'. Παρακ. ὄπωπα (εἶδον) εἶναι ποιητικός. — Περὶ τοῦ ὄρῃαι (Ο' μ) βλ. §. γ. Ε. α. Σ. α

ὄρῃμι (διεγείρω) ἐκ τοῦ ΟΡΩ, Μ. ὄρσω, Α' α. ὄρσα (§. γ. Σ. ζ'.) — Μέσ. ὄρῃμαι (συνίσταμαι) Α' ὄρ. ὄρόμην, γ'. ἐν. ὄρετο καὶ ὄρτο (§. γ. Θ. ε' β. ε.)

μησιν τοῦ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου (δίδωμι) ὁμοίως μετὰ τὴν ἀττικ. τοῦ Παρακ. ἀναδίπλωσιν. Οὕτως ἔγειναν (χωρὶς τῆς καταλήξεως μι) ἀτιτάλλω καὶ ὀπιπτεύω ἐκ τοῦ ἀτάλλος καὶ ΟΠΤΩ. — Τὸ Α' παρ. ὀνίναμαι ὀρθῶς ἐγκρίνει ὁ Ματθίας ἀντὶ τῆς ἡμαρτ. γραφῆς. ὀνίναται Πλάτ. Πολ. 1. σελ. 294.

*) Ο'χι ἐκ τοῦ ΟΠΤΟΜΑΙ. διότι τὸ, ὄψομαι, ἐρμηνεύεται ἐκ τοῦ §. Ρ. δ'.

Α' παρ ὄρθι *), Μετ. ὄρμενος (ἀντὶ ὀρέσθαι, ὀρόμενος), Προς. ὄρσο καὶ (§. γΘ, ιά, β.) ὄρσεο. Ο' β'. Παρρκ ὄρωρα σημαίνει ἀμεταβάτως τὸ συνέσθην· τὸ δὲ ὄρορεν (βλ. §. ΟΔ. Σ. ιά.) εἶναι Α' ὄρ. (π. χ. Ο' δ. τ, 201), ὡς ἦραρεν, καὶ ἔχει κοινῶς, ὡς τοῦτο, σημασίαν μεταβατικὴν (διήγειρε). — Μετ τὸ ὄρωρε κατὰ τὸ σημαίνόμενον συμφωνεῖ τὸ παθ. ὄρώρεται (βλ. ἀνωτ. ἀρηρα, ἀρήρεμαι.).

Ὀσφραίνομαι (ὀσμολογῶ.) ὀσφρήσομαι, Α' ὄρ. ὠσφρόμεν (§. γΘ, ζ.) ἰων. (ὡς ἁ. Α' ὄρ.) ὀσφράμην (Ἡρόδ. Α, 80, 26).

οὐλόμενος βλ. ὄλλυμι.

οὔνεσθε βλ. ὄνομαι.

Οὔρέω ἔχει αὔξησιν συλλαβικὴν εὔρου. §. ΟΕ. Σ. ε.

οὔτάω (πληγόνω), οὔτήσω κ. τ. λ. — Α' ὄρ. κατὰ συγκ. (οὔταν) γ'. ἐν. οὔτα- Α' παρ. οὔτάμεν (ἀντὶ οὔτάναι) Μετ. παθ. οὔτάμενος (§. γΘ, ιβ', β. γ. δ.). Τὰ δὲ οὔτασε, οὔτασμένος, ἀνήκουσιν εἰς τὸ οὔτάζω.

Ὀφείλω (χρεωσῶ) Μ. ὀφειλήσω κ. τ. λ.

Ο' β'. Α' ὄρ. ὄφελον εὐρίσκεται μόνον ἐπὶ εὐχῆς, περὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὴν Σύνταξιν κατὰ τὸ τέλος. Ο' μ. διὰ τὸ μέτρον διπλασιάζει τὸ λ (Γλ. α, 33), καὶ ἔχει κατ' Ἐνες. ὄφέλλεται, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τὸ ὄφέλλειν, μεγαλύνειν, δοξάζειν.

Ὀφλω καὶ (κατ' Ἐνες. κοινότερον) ὀφλισκάνω (χρεωσῶ) Μ. ὀφλήσω κ. τ. λ.

*) Περὶ τῆς γραφῆς τοῦ ὄρθαι βλ. §. γΘ, β.

Π.

Παίζω, Μ. παίξομαι, παιζοῦμαι. Εἰς τοὺς νεωτ. εὐ-
ρίσκεται καὶ ἔπαιξα, πέπαιγμα· οἱ δόκιμοι ὁμῶς
ἀττικοὶ λέγουσι πάντοτε ἔπαισα, πέπαισμα. ἂν
καὶ ταῦτα συμφωνοῦσι μετὰ τῶν τοῦ ἔπομ. ῥήμ.
Χρόνων.

Παίω (κτυπῶ) Μ. παιήσω, ἔπαισα, πέπαικα, ἐπαίσθην.

ΠΑΘΜΑΙ (ἀποκτῶ) εὐρίσκεται μόνον κατὰ τὸν Ἀ' ὄρ.
ἐπάσάμην, καὶ Παρακ. πέπαμαι (ἔχω) — ἄλλα
παρὰ τὰ ἐπάσάμην, πέπασμαι, τὰ ὅποια κατὰ
τὴν σημασίαν ἀνήκουσιν εἰς τὸ πατέομαι (γεύο-
μαι, τρώγω)· βλ. δατέομαι, δάσασθαι.

Πάσχω ἐκ τοῦ ΠΗΘΩ Ἀ' ὄρ., ἔπαθον — ἐκ τοῦ ΠΕΝΘΩ
Παρακ. πέπονθα, Μέλ. (κατὰ §. ΙΗ. δ.) πείσο-
μαι *) — Ἐπίθ. ῥήμ. παθητός.

Ἐκ τοῦ ΠΗΘΩ γίνονται καὶ τὰ πήσομαι,
ἔπησα, καὶ Παρακ. πέπηθα, ὅθεν τὸ ὄμηρ. πεπα-
θυῖα. — Περὶ τοῦ πέποσθε ἀντὶ πεπόνθατε βλ.
§. γΘ, ιβ', β'. β.

πεινῆν βλ. § γΔ, Σ. ε.

πελάζω, παλ. πελάω (πλησιάζω), εἰς τοὺς Ποιητὰς
ἔχει τοὺς ἐπομένους κατὰ συγκοπὴν σχηματισμοῦς,
ἐπλάσθην, ἐπλάθην (α μακρ.), ἐπλήμην (§. γΘ, ιβ',
α.), ὅλα ἀμεταβάτως.

πέλω καὶ πέλομαι (εἶμαι) τοῦτο τὸ ποιητικὸν ῥήμα
πάσχει συγκοπὴν, ὅταν προσεθῆ ἢ αὔξησις, γ.
Παρατ. ἔπλε ἀντὶ ἔπλετο, β'. ἔπλεο, ἔπλευ. Ἀ' ἄλ-
λοι Χρόνοι δὲν εὐρίσκονται. Ἐχει δὲ τὸ ῥήμα

*) Ο' Μέλ. παθήσω, τὸν ὅποιον εὐρίσκομεν εἰς τὰς Γραμμα-
τικὰς, ἐπισηρίζεται εἰς ἡμαρτημένας γραφάς, ὡς Πλάτ. Πολ.
σελ. 347, ὅπου πρέπει νὰ γράφηται εὐπαθήσονται.

καὶ τοῦτο ἴδιον, ὅτι κατὰ τὸν Παρατ. τοῦ Μέσου
πολλάκις ἔχει σημασίαν Ἐνεσῶτος (ἔπλευ, εἶσαι
κ. τ. λ.).

ΠΕΝΘΩ βλ. πάσχω.

πεπαρεῖν ἢ παπορεῖν — καὶ πέπρωται βλ. ΠΟΡΩ.

πέπτω, βλ. πέσσω.

περάω, ὅτε μὲν σημκίνει ἀμεταβάτως τὸ περῶ, ἔχει
Μέλ. περάσω διὰ μακρ. α (ἰων. περήσω), ὅτε
δὲ τὸ μεταφέρω, πωλῶ, μεταβατικῶς, ἔχει περά-
σω διὰ βραχ. α (ἀττικ. περῶ), Α' ὄρ. ἐπέρασσα
(ἐπέρασσα), ὁδὲ Παθ. Παρακ. πεπέρημαι Ο' μ.
Κατὰ τὴν τοῦ πωλῶ σημ. ἐγένεεν ἐκ τούτου τὸ
πιπράσχω.

πέρδω, κοιν. πέρδομαι, Α' ὄρ. ἔπαρδον, Μέλ. παρδήσο-
μαι, Παρακ. πέπορδα.

πέρθω (πορθῶ) Α' ὄρ. ἔπραθον (§. ΠΕ Σ. ε.) — Ο' μ.
ἔχει καὶ Α' παρ. παθ. Α' ὄρ. κατὰ συγκοπ. πέρθαι
(ἀντὶ πέρθ - θαι, ὡς δέχ - θαι §. γ⊕, ιβ', β'. ε.)

Πέσσω, πέττω (μαγειρεύω) Μ. πέψω κ. τ. λ. ἐκ τοῦ
πέπτω, τὸ ὁποῖον κατ' Ἐνεσ. εἰς μόνους τοὺς
νεωτέρους εὐρίσκεται.

πεσεῖν βλ. πίπτω.

Πετάννυμι (ἐξαπλόνω) Μέλ. πετάσω κ. τ. λ. (§. γ⊕, ἦ.)
Παρακ. Παθ. πέπτάμαι (§. γ⊕, ιβ', α. β.), Α' ὄρ.
ὁμῶς πάλιν ἐπετάσθην.

Πέτομαι (πετῶ) ἐκ τούτου γίνεται κατὰ συγκοπ. Α' ὄρ.
ἐπτόμην, πτέσθαι κ. τ. λ. (§. γ⊕, ιβ'. α, α'), Μέλ.
πετήσομαι, κοιν. πτήσομαι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ
παραχθῆ ἐκ τοῦ πετάομαι. Ε' δὲ ἀνήκει καὶ
σχηματισμός τις εἰς μι, πέταμαι καὶ ἵπταμαι,
Α' ὄρ. ἐπτάμην, πτάσθαι κ. τ. λ. Παρὰ τοῦτον εἶ-
ναι καὶ ἄλλος τοῦ κατ' Ἐνεσ. πάντη ἀχρήστου

ένεργ. σχηματισμοῦ Α'όρ. ἔπτν, πτῆναι, πτας,
καὶ Παρακ, πέπηκα.

Ἐκ τούτων μεταχειρίζονται οἱ δόκιμοι Α'τ-
τικοὶ κατ' Ἐνες. μόνον τὸ πέτομαι καὶ ἴπτα-
μαι, ἂν καὶ οἱ Α'ττικισταὶ ἐκεῖνο μόνον ἐγκρί-
νουσιν. Οἱ αὐτοὶ οὗτοι κρίνουσι δόκιμον κυ-
ρίως τὸν Α'όρ. ἐπτόμην ἄλλ' ὅμως ὅλοι οἱ ἄνω-
τρεῖς σχηματισμοὶ εὐρίσκονται εἰς τοὺς ἀρίστους
Συγγραφεῖς. Οἱ δὲ Ἐνες. πέταμαι καὶ πετάο-
μαι εἶναι τῶν ἰωνικῶν, ἢ τῶν νεωτέρων Συγ-
γραφέων, ὁμοίως καὶ ὁ Α'όρ. ἐπετάσθην.

ΠΕΤΩ βλ. πίπτω || πεύθομαι βλ. πυνθάνομαι.
πέφνω βλ. ΦΕΝΩ.

Πήγνῃμι (πήγω) Μ. πήξω κ. τ. λ. (ς. γ⊕, ἰή.) Α'όρ.
Παθ. ἐπάγην. — β'. Παρακ. πέπηκα, ἀμεταβ.
(εἶμαι πηγμένος).

Πίμπλημι (γερίζω), πιμπλάμαι, κατὰ τὸ ἴσημι. —
Μέλ. πλῆσω κ. τ. λ. Παρακ. Παθ. πέπλησμαι,
Α'όρ. ἐπλήσθην, ἐκ τοῦ ΠΛΑΩ ἢ πλῆθω, τῶν
ὁποίων τὸ β'. κατὰ τὸν Ἐνες. σημαίνει μόνον
ἀμεταβάτως τὸ εἶμαι γεμάτος.

Ἐὰν εἰς τὰ σύνθετα πρὸ τοῦ πρώτου π τύ-
χη μ, εἰς τὸν διπλασιασμὸν τὸ δεύτερον μ
ἀφίνεται (ἐμπίπλωμαι), προσλαμβάνεται
ὅμως πάλιν, ὅταν μεταξὺ παρεμπέση ἢ αὐξή-
σις (ἐνεπίμπλασαν).

Οἱ Ποιηταὶ διὰ τὸ μέτρον παραβαίνουσι τὸν
κανόνα τούτου. Εἰς δὲ τὸν πεζὸν λόγον, ἂν
εὐρεθῆ τι τοιοῦτον, ἢ εἶναι τῶν μὴ ἀττικῶν
Συγγραφέων ἴδιον, ἢ σπανιώτατον καὶ ἀβέβαιον.
— Ὁ εἰς ἄω σχηματισμὸς (πιμπλᾶν, ἐμ-
πιπλᾶν), ἐκτὸς τῶν καὶ εἰς τὸ ἴσημι γινομέ-
νων, δὲν εἶναι τῶν Α'ττικῶν.

Παρί τοῦ Παθ. Α'όρ. ἐπλήμην, Εὐχτ. πλεί-

μην (ἐκ τοῦ ΠΛΕΩ ἴσως, ἰων. ἀντὶ ΠΛΑΩ),
Προς. πλήσο βλ. §. γΘ, ιβ', β'. δ. Εὐρίσχε-
ται δὲ οὗτος καὶ εἰς τοὺς ἀττικοὺς (Ἀρίσοφ.).

Ἐκ τοῦ ἀμεταβ. π λ ή θ ω γίνεται καὶ ποιητ.
Παρακ. πέπληθα, τῆς αὐτῆς καὶ οὗτος σημα-
σίας (εἶμαι γεμάτος).

Πίμπρημι (καίω), πιμπράναι, κατὰ τὸ ἴσημι, τὰ λοι-
πὰ ἐκ τοῦ ΠΡΑΩ, ἢ πρήθω (Ὄμ.) π. χ. ἐπρή-
σθην. — Εἰς τὰ ἐμπίπρημι, ἐνεπίμπρασαν, κρά-
ταϊ ὅ,τι εἵπομεν περὶ τοῦ πίμπλημι, ὁμοίως καὶ
εἰς τὸν εἰς αω σχηματισμὸν.

Πίνω, ἐκ τοῦ ΠΙΩ Μέλ. πίομαι (§. ΠΔ. Σ. ις.), Ἀ' ὄρ.
ἐπιον, πιεῖν, Προς. κοιν. πίθι (§. γΘ, ιβ', β'. γ.).
Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ ΠΟΩ, Παρακ. πέπωκα, Παθ.
πέπομαι, Ἀ' ὄρ. Παθ. ἐπόθην. Ἐπίθ. ῥήμ. ποτός,
ποτέον.

Τὸ ι τοῦ πίομαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον εἶναι
μακρὸν (βλ. Ἀ' θην. I. Σελ. 446), τοῦ δὲ ἐπιον
βραχύ. — Ὁ Μέλ. πιούμαι εἶναι τῶν νεωτέ-
ρων (§. ΠΔ. Σ. ιγ.).

Τὰ, πίσω, ἔπισα, ἔχουσι τὴν ἔμμεσον ση-
μασίαν τοῦ ποιῶ ἄλλον πίνειν, καὶ Ἐνεσῶτα τὸ
πιπίσχω.

Πιπράσκω, ἰων. πιπρήσκω (πωλῶ, βλ. ἀνωτ. περάω).
Μέλ. καὶ Ἀ' ὄρ. λείπουσι. Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ ΠΡΑΩ,
πέπράκα, πέπράμαι, ἐπράθην, πεπράσομαι. Οὗ-
τος ὁ γ'. Μέλ. εἶναι εἰς χρῆσιν ἀντὶ τοῦ μὴ ἀτ-
τικοῦ ἁ. Μέλ. πραθήσομαι (Οἱ Ἴωνες γράφουσιν
ὅλα ταῦτα διὰ τοῦ η).

Πίπτω, ἐκ τοῦ ΠΕΤΩ, Μ. (δωρικῶς) πεσοῦμαι (ἰων.
πεσέομαι), Ἀ' ὄρ. ἐπεσον (§. γΘ, ια. β'.) Παρακ.
πέπτωκα.

Ὁ Παρακ. οὗτος ἔγινε κατὰ τροπὴν τοῦ η
εἰς ω (§. Πς, Σ. β'.) ἐκ τοῦ ΠΕΤΩ πέπτηκα

(ὡς δέμω δέδμηκα), ὅθεν τὸ ἰων. πεπτεῶς ἀτιχ. πεπτῶς.

Εὐρίσκονται δὲ καὶ οἱ ὀμαλοὶ Ἀόριστοι τοῦ ΠΕΤΩ, Ἀόρ. ἄ. ἔπεσα Εὐριπ. Τρωάδ. 29. Ἀλκ. 465: Ἀόρ. β'. ἔπετον δωρικῶς (Πίνδ.).

πιτνέω (πίπτω) Ἀόρ. ἔπιτνον (§. ΠΕ. Σ. δ'). — Τὸ δὲ πιτνάω πίτνημι εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ πετάνυμι.

Πλάζω (διώκω, Παθ. πλανῶμαι) Μ. πλάγξω κ. τ. λ. (Σ. ΠΑ. Σ. ἄ.).

ΠΛΑΩ, πλῆθω βλ. πελάζω καὶ πίμπλημι.

Πλέω, Μ. πλεύσομαι, πλευσοῦμαι — ἔπλευσα κ. τ. λ. Παθ. πέπλευσαι, ἔπλεύσθην.

Γων σχηματισμὸς εἶναι πλώω, πέπλωκα κ. τ. λ. Ὅθεν ὁ ἐπικός Ἀόρ. ἔπλων, -ως, -ω, -ωμεν κ. τ. λ. κατὰ συγχοπ., Μετ. πλῶς (ἐπιπλῶς. Γλ. ζ, 291) §. γΘ, Σ. ζ.

Πλήσσω, πλῆττω (κτυπῶ), εἰς τὸν Παθ. β'. Ἀόρ. φυλάττει τὸ η, ἐπλήγην, πλῆν τῶν συνθέτων, τὰ ὅποια σημαίνουσι ἐκπληξιν, ὡς ἐξεπλάγην, κατεπλάγην. — Ὁ β'. Παρακ. πέπληγα, ἔχει ἐνίστη σημασίαν παθητικὴν.

Ὁ μ. ἔχει καὶ β'. Ἀόρ. ἐνεργ. καὶ Μέσ. μετὰ διπλασιασμοῦ, πέπληγον, πεπληγόμεν.

Πνέω, (φυσῶ) Μ. πνεύσω (πνευσοῦμαι) κ. τ. λ. Ἀόρ. Παθ. ἐπνεύσθην.

Ὁ Παθ. Παρακ. πέπνυμαι (Σ. ΠΖ, Σ. β') πεπνυμένος, εἶναι ποιητικὸς, σημαίνων ἰδιαιτέρως τὸν συνετὸν καὶ φρόνιμον· ὁμοίως καὶ ὁ κατὰ συγχοπὴν β'. Ἀόρ. ἀμπνῦτο (Ὁ μ. ἀντιἀνέπνυτο, §. γΘ, ιβ', β'. δ), καὶ ἀμπνύθη (ἀντι ἀνεπνύθη, ὡς ἰδρύω, ἰδρύνθη), καὶ ὁ Παρακ. ἀμπνυε.

πνίγω, Μ. πνιξοῦμαι, §. ΠΔ. Σ. ιε΄.

ποθέω, §. ΠΔ. Σ. δ΄.

ΠΟΡΩ, ἔπορον (ἔδιδον), Μετ. πορών, ἔλλειπτικός Ἀόριτος τῶν Ποιητῶν. Τὸ διπλασιαζόμενον Ἀπαρ. πεπορεῖν ἔχει Πίνδ. (Πύθ. β. 105.).

Εἰς τὸ αὐτὸ θέμα (μὲ τὴν σημασίαν τοῦ μεταδιδόναι) ἀνήκει κατὰ Μετάθεσιν (§. 4^Θ, ιγ΄, β΄.) ὁ Παθ Παρακ. πέπρωται (εἶναι ἐκ τῆς τύχης προωρισμένον), Μετ. πεπρωμένος.

ΠΟΩ βλ. πίνω. — πέποσθε βλ. πάσχω.

ΠΡΑΩ, πρήθω βλ. πιπράσκω καὶ πίμπρημι.

Πρίαμαι (ἀγοράζω) κατὰ τὸ ἴσαμαι· εἶναι ὅμως εἰς χρῆσιν μόνον κατ' Ἐνες. καὶ Παρατ., τῶν ὁποίων χρόνων ὁ δεύτερος λαμβάνεται ἀντὶ Ἀόριστου (βλ. Πιέρσ. εἰς Ἡρώδιαν. Φιλέταιρ. σελ. 453, καὶ Δυσ. σελ. 810, Ρ'εἰσχ.), §. ΠΕ. Σ. β΄.

ΠΡΟΩ βλ. ΠΟΡΩ.

ΠΤΑΩ ΠΤΟΩ βλ. πετάννυμι, πέτομαι, πτήσσω, καὶ πίπτω.

πτήσσω (θυξέλλομαι διὰ φόβον) κλίνεται ὁμολῶς, ἔχει ὅμως καὶ τινὰς ποιητικoὺς σχηματισμοὺς ἐκ τοῦ ΠΤΑΩ ἢ ΠΤΕΩ, ὡς Μετ. Παρακ. πεπτηώς, καὶ γ΄. δυϊχὸν Ἀορ. β΄. πτήτην (§. 4^Θ, ιβ΄, β΄. γ.).

Πυνθάνομαι (ἀκούω, μανθάνω), ἐκ τοῦ πεύθομαι Μ. πεύσομαι, Ἀ. ἐπυθόμην, Παρακ. πέπυσμαι, Ἐπ. ῥημ. πευσός, πευσεόν.

Ρ.

ῥαίνω (ῥαντίζω) περὶ τοῦ ῥάσσετε καὶ ῥράδαται βλ. §. 4Γ. Σ. Δ. ε΄.

ρέζω και ἔρδω (κάμνω) Μ. ρέζω ἢ (ἐκ τοῦ ΕΡΓΩ)
ἔρξω, Παρακ. ἔοργα.

ρέω (τρέχω) Μ. ρεύσομαι Α'. ἔρρευσα * εὐχρηστώτερος
ὁμῶς εἶναι εἰς τὴν αὐτὴν Ἐνεργ. σημασ. ὁ Παθ.
β'. Α' ὀρ. ἔρρύνη και ὁ Μέλ. ρυήσομαι, και ὁ ἐκ
τοῦ Α' ὀρ. τούτου σχηματισθεῖς Παρακ. ἔρρύνηκα
(§. 40, ιά, γ').

ΡΕΩ βλ. εἰπεῖν.

Ρήγνυμι (ἐκσχίζω) Μ. ρήξω (§. 40, ἦ.) Α' ὀρ. Παθ.
ἔρράγην.— β'. Παρακ. ἔρρωγα (§. Νς. Σ. β'.) σημα-
ἀμεταβ. τὸ εἶμαι ἐξ ἐσχισμένους.

ρίγέω (ἔχω ρίγος) ἐκ τοῦ ΡΙΓΩ Παρακ. ἔρρίγα, τὸ
αὐτὸ μὲ τὸν Ἐνεσ.

ρίγῶ βλ. §. 4Δ. Σ. ε'.

Ρίπτω και ριπτέω, ἀμφοτέρω εὐχρηστω κατ' Ἐνεσ. και
Παρακ. τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ πρώτου. Μ. ρίψω
κ. τ. λ. Παθ. Α' ὀρ. ἔρρίψην.— Περὶ τοῦ ρίπτασκου
βλ. §. 4Γ. Σ. Β. α'.

ροίζασκε βλ. §. 4Γ. Σ. β. α. || ΡΥΕΩ βλ. ρέω.

ΡΩΓΩ βλ. ρήγνυμι.

Ρώνυμι (δυναμόνω), ρώσω κ. τ. λ. (§. 40, ἦ.) Παθ. κ.
Παθ. ἔρρωμαι Προς. ἔρρωσο (ὑγίαινε), Α' ὀρ. ἔρ-
ρώσθην.

Ἄλλο εἶναι τῶν Ἐποπ. τὸ ρώομαι (σπεύ-
δω), ἔρρωσάμην.

Σ.

Σαλπίζω Μ. καλπίζω κ. τ. λ. (§. Π. Σ. α.). νεώτερος
σχηματισμὸς εἶναι σαλπίσω.

σάβω βλ. σώζω.

Σβέννυμι (σβένω) Μ. σβέσω κ. τ. λ. ἔσβεσμαι, ἔσβέσθην. — Ὁ Παρακείμενος ἔσβηκα (διὰ τοῦ η), καὶ ὁ β'. Ἀ' ὄρ. ἔσβην, πλ. ἔσβημεν, Ἀ' παρ. σβῆναι, σημαίνουσιν ἀμεταβάτως τὸ εἶναι σβεσμένος. σβείω, ἀνασσειάσχε βλ. §. ιΓ. Σ. β. α.

σεύω (ἐλαύνω) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐξάνει ὡς τὰ ἀπὸ ῥ ἀρχόμενα (§. ΟΔ. Σ. β.), καὶ εἰς τὸν α. Ἀ' ὄρ. δὲν λαμβάνει σ, ἔσσευα, ἔσσευάμην. Παθ. Παρακ. ἔσσυμαι (ἐφορμῶ), Ὑ' περσ. ἔσσύμην, τὸ ὁποῖον ἐν ταύτῳ εἶναι καὶ Ἀ' ὄρ. κατὰ συγχ. (§. γΘ, ιβ', β', δ.), ὅθεν σύτο, σύμενος, β'. Πρόσ. ἔσσυο (ἀντὶ ἔσσυσο βλ. §. ιΓ. Σ. Δ γ'), Παθ. Ἀ' ὄρ. ἔσσύθην (Σοφοκλ.). — Οἱ δὲ ἐνὸς σ σχηματισμοὶ (ὡς ἐσύθην, ἐξεσύθη) εἶναι σπανιώτεροι, καὶ οἱ ἀναύξητοι (σεῦα, σύτο) εἶναι τῶν Ἰών. Ἐποποιῶν. Εὐρίσχεται δὲ καὶ ὁ Παθ. Παρακ. κατὰ συχκοπ. (§. γΘ, ιβ', β', α), οἶον σεῦται (Σοφ. Τραχ. 645), ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμως διὰ τῆς ου, σουμαι (τρέχω, σπεύδω), Προς. σουσο, σουσδω, σουσθα. Ἐδῶ ἀνάγεται καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. (Ἑλλην. Α, α, 23) λακωνικόν, ἀπέσσουα (ἀπῆλθε), τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνεται ὡς β'. Ἀ' ὄρ. Παθ. (ἀντὶ ἔσσύη).

Σκεδάννυμι (σχορπίζω) Μ. σκεδάσω κ. τ. λ. Παρακ. Παθ. ἐσκέδασμαι.

Σκέλλω ἢ σκελέω (Ξηραίνω), κατὰ τὴν μεταβατικὴν ταύτην σημασίαν σπάνιον· τὸ δὲ ὄμηρ. σκήλειε (Ἀ' ὄρ. α. ἐσκηλα) ἀνάγεται εἰς τὸ σκάλλω (τὸ ὁποῖον ἄλλως ἔχει πάντη διάφορον σημασίαν), ὅθεν γίνεται (διὰ μεταθέσεως ΣΚΛΑΩ, §. γΘ. ιγ.) ὁ Παρακ. ἐσκηλα, ὅς τις σημ. ἀμεταβ. τὸ εἶναι κατὰ ξηρος, Ἀ' ὄρ. ἐσκλην, σκληῖναι, σκλαῖν (§. γΘ, ιβ', β', γ.) Μ. σκλήσομαι, ὅπου χρησιμεύει ὡς Ἐνεσ. τὸ Παθ. τοῦ πρώτου σχηματισμοῦ, σκέλλομαι ἢ σκελοῦμαι.

Σμᾶώ (σπογγίζω), σμῆς κ. τ. λ. βλ. §. υΔ. Σ. έ. Μ.
 σμῆσω· ὁ δὲ Παθ. Α' ὀρ. πάντοτε, ἐσμῆχθην,
 ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Α' ττικοὺς ὀλιγώτερον εὐχρηστοῦ
 σμῆχω.

σμύχω — ἐσμύχην βλ. §. ΠΘ. Σ. ή.

σοῦμαι βλ. σεύω.

σπεῖν, σπέσθαι βλ. ἔπω.

Σπένδω (ἐχέω), σπείσω, ἔσπεισμαι (§. ΙΗ. δ').

ΣΤΑΩ βλ. ἴσημι.

Στερέω, κλίνεται ὁμαλῶς· κατὰ τὸ Παθ. ὅμως εἶναι
 εὐχρηστότερος ὁ ἀπλούτερος σχηματισμὸς σέρο-
 μαι, Μετ. Α' ὀρ. β'. σερεῖς, Μ. σερήσομαι.

σεῦται, σεῦτο βλ. §. υΘ, ιβ', β'. α.

Στορέννυμι, σόρνυμι καὶ σρώννυμι (σρόνω) ἔχει σορέσω,
 ἐσόρεσα καὶ σρώσω, ἔσρωσα, Παρακ. Παθ. ἔσρω-
 μαι, Α' ὀρ. α'. Παθ. ἐσορέσθην, Ε' πίθ. ῥημ. σρω-
 τός. Βλέπει δὲ πᾶς τις, ὅτι καὶ εἰς τὰ σρώσω
 σρώννυμι, ἔγινε Μετάθεσις (§. υΘ, ιγ'. β').

συγέω (φοβοῦμαι, μισῶ) ὁμαλόν· ἔχει ὅμως παρ'
 Ομήρῳ ἐκ τοῦ ΣΤΤΓΩ Α' ὀρ β'. ἐσυγον (§. ΠΕ.
 Σ δ'), καὶ κατ' ἔμμεσον σημασίαν (φοβερόν
 ποιεῖν) τὸν αἰ. Α' ὀρ. ἐσυξα τὸν ὁποῖον ὅμως ἀλ-
 λοι Ποιηταὶ πάλιν κατὰ τὴν πρώτην σημασ. με-
 ταχειρίζονται, ὡς Α' πολλῶν. Δ'. 512.

σχεῖν, ἔσχον βλ. ἔχω.

Σώζω ἔχει Α' ὀρ. α'. Παθ. ἐσώθην (χωρίς σ) ἐκ τοῦ παλαιοῦ
 σαῶω (ἐσαώθην).

Ἐκ τοῦ σαῶω εὐρίσχεται εἰς τοὺς Ε' ποιοιοὺς
 α) τὸ ὁμαλὸν σαῶσω, ἐσαῶσα κ. τ. λ. β)
 Ἐνες. καὶ Παρατ. ἐμπροσθεν συνηρημένοι,
 σαῶω, σαῶεις — σώω, σώεις κ. τ. λ. ὅθεν τὸ
 κοινὸν σώζω. γ) τὸ γ' τοῦ Παρατ (ἐσάκου)
 καὶ τὸ Προσ. (σάκου), τὰ ὁποῖα πάλιν συναίρε-

ρεθέντα ἤθελον γενῆ ἔσω, σῶ· ἀλλ' οἱ Ἐποποιοὶ ἐκτείνουσι πάλιν τοὺς σχηματισμοὺς τούτους, ὄχι ὅμως διὰ τοῦ συνήθους ο, ἀλλὰ διὰ τοῦ α (ὡς εἰς τὸ καιετάωσα βλ. §. γΔ. Σ. ι.), οἶον σάω (ἀντὶ ἔσωζε καὶ σῶζε.).

Τ.

ταλάω βλ. ΤΛΑΩ.

Ταράσσω, -ττω, συναίρει κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς τὸν Ἔνες. εἰς τὸ θράττω, ὅπου τὸ μὲν τ εἰς θ τρέπεται, τὸ δὲ φωνῆεν ἐκτείνεται (ὅθεν Οὔδεν. Μετ. τὸ θράττον)· οἱ δὲ Ἐποποιοὶ σχηματίζουσι Παρακ. τέτρηχα, ὅς τις ἀμεταβάτως σημαίνει τὸ εἶμαι τεταραγμένος, ὅπου τὸ η ἐπέχει τὸν τόπον τοῦ μακροῦ α. *).

ταφεῖν καὶ ταφῆναι βλ. θάπτω καὶ ΘΑΦΩ.

ΤΑΩ, ἐκ τούτου ἔγειναν τὰ τείνω, τέταχα κ. τ. λ. (§. γ.)· εἰς τοῦτο δὲ ἀνήκει καὶ τὸ Προσακτ. τῆ (λάβε) καὶ ἐκ παραγώγου τινὸς σχηματισμοῦ (ΤΑΓΩ) τῶν Ἐποποιῶν ἢ Μετ. τοῦ β. Ἀ'έρ. τεταγῶν (πιάσας).

ΤΕΚΩ βλ. τίκτω.

*) Τὸ μακρὸν τοῦτο φωνῆεν γίνεται διὰ μεταθέσεως, μεταβαίνοντος τοῦ α εἰς τὸ δεύτερον φωνῆεν, καὶ ἀποτελοῦντος μετ' αὐτοῦ μίαν μακρὰν παλλοβῆν, ὡς εἰς τὸ μαλακός — βλάξ, βλακός. Τὸ δὲ τ ἐτρέπη οἷς θ διὰ τὴν δασύτητα τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ρ· ἀλλὰ τοῦτο εἰς ἄλλα πάλιν δὲν συμβαίνει. — Ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος γίνεται τὸ ἐπίθ. τραχύς. Ἰων. τρηχύς καὶ ὄχι τὸ ἐναντίον, ἂν καὶ νεώτεροι Ποιηταὶ τὸν Παρακ. τέτρηχα, μένον ἀντὶ τοῦ εἶμαι τραχύς μεταχειρίζονται, καὶ Ἔνες. τρήχω ἔχουσι (Νίκανδρ.). Ὅλοι ἔμως οἱ παλαιοὶ τοῦ Ὀμήρου ἐξηγηταὶ παράγουσιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ταράσσω.

Τέμνω (κόπτω), ἐκ τοῦ ΤΕΜΩ, Μ. τεμῶ, Α' ὄρ. ἔταμον. — Παρακ. τέμηκα, Α' ὄρ. Παθ. ἐτμήθην.

Σπανιώτερος εἶναι ὁ Α' ὄρ. ἔταμον. Οἱ δὲ Ἴωνες λέγουσι καὶ Ἐνες. τάμνω — Σχηματισμός τις Ἐποποιῶν εἶναι τμήγω, Α' ὄρ. ἐτμήξα καὶ ἔτμαγον, Παθ. ἐτμάγην.

τέρπω, ἔχει Παθ. σχημ. τέρπομαι (εὐφραίνομαι), καὶ κατὰ τοὺς Ἐποποιούς Α' ὄρ. τρεῖς διὰ τοῦ α. ἐτάρφθην, ἐτάρπην, ὅθεν κατὰ Μετάθεσιν. Ὑποτ. τραπέϊω ἀντὶ ταρπῶ — καὶ Μέσ. Α' ὄρ. τεταρπόμην.

τερσαίνω (ξηραίνω) Α' ὄρ. ἀ. ἐτέρσηνα (Ἰλ. π, 529) — Παθ. ἐκ τοῦ ΤΕΡΣΩ, τέρσομαι, Α' παρ. Α' ὄρ. β'. τερσήναι καὶ τερσήμεναι.

τέτμον, ἔτετμον (ἐπέτυχον), ἑλλειπτικός Α' ὄρ.

τετραίνω βλ. τιτράω.

Τεύχω (παρασκευάζω) ὁμαλ τεύξω, ἔταυξα, τέτευχα, τέτυγμαί, — τευκτός (ποιητ. τυκτός), Συγγενὲς μὲ τοῦτο, ἀλλ' ὅμως πάντη διάφορον εἶναι τὸ

τυγχάνω (συμβαίνω, ἐπιτυχαίνω) Μ. τεύξομαι, Α' ὄρ. ἔτυχον (ἐποπ. ἐτύχησα), Παρακ. τετύχηκα (§. 40, ζ' καὶ ια' γ.).

Ἡ σημασία τοῦ τυγχάνω προῆλθεν ἐκ τοῦ Παθ. τοῦ τεύχω· ὅθεν οἱ εἰς τοὺς Ἐποποιούς συνήθεις σχηματισμοὶ τέτυγμαί, ἐτύχθην, συμφωνοῦσι μὲ τοὺς, τυγχάνω, ἔτυχον. Οἱ δὲ Παρακ. τέτευχα, ὅσις κυρίως ἔχει τὴν Παθ. τοῦ τεύχω σημασίαν (Ὀδ. μ, 423), λαμβάνει τὴν τοῦ τυγχάνω (Παράβαλε Πλάτ. Πολ. Ζ. σελ. 521, μὲ Ἡρόδοτ, Γ. ιδ').

Εἰς τὸ τεύχω ἀνήκει (τραπέντος ἰωνικῶς τοῦ δασέος εἰς φιλόν) ὁ β'. Α' ὄρ. τετυχεῖν, τετυχεσθαι (παρασκευάζειν.) — τ ὄ σ σ α ι βλ. ἰδίως.

ΤΙΕΩ, τετίημαι (εἶμαι λυπημένος) Μετοχ. τετιημένος και τετιώς (§. Πς. Σ. ε.).

Τίχτω ἐκ τοῦ **ΤΕΚΩ**. Μ. τέξω, κοιν. τέξομαι, Ἀ' ὄρ. ἔτεχον (ποιητ. ἐτεχόμεν) Παρακ. τέτοχα. Περὶ τοῦ Μέλ. τεκεῖσθαι βλ. §. ΠΔ. Σ. ιγ'.

τίνω βλ. τίω.

Τιτράω (τρυπῶ) ἐκ τοῦ **ΤΡΑΩ** Μ. τρήσω κ. τ. λ. Εὐχρηστότερον εἰς τοὺς Ἀ' ττικοὺς εἶναι τὸ τετραίνω, ἐτέτρηνα. Ὁ Παρακ. πάντοτε τέτρηκα, τέτρημαι.

Τιτρώσκω (πληγόνω), ἐκ τοῦ τρώω (Ὁ' μ.) τρώσω κ. τ. λ.

τίω, κατὰ τὴν σημ. τοῦ τιμῶ, εἶναι μόνον τῶν Ποιητῶν ἴδιον, και κλίνεται ὁμαλῶς. Μετ. Παθ. Παρακ. τετιμένος.

Εἰς τὴν σημάσειαν τοῦ πληρόνω εἶναι κατ' Ἐνεσ. και Παρατ. μόνων τῶν Ἐποποιῶν· δα-νείζει ὅμως τοὺς ἄλλους Χρόνους εἰς τοὺς ἐφε-ξῆς σχηματισμοὺς.

Τίνω (πληρόνω), ποιητ. τίνυμι, Μ. τίσω, Παρακ. Παθ. τέτισμαι, Ἀ' ὄρ. ἐτίσθην. Τὸ Μέσ. τίνομαι ἢ τίνυμαι (τίσομαι, ἐτίσάμην) σημαίνει τὸ ἐκ δι κ ῶ, κ ο λ ἄ ζ ω· εἶναι ὅμως μᾶλλον ποιητικόν.

Οἱ Ἐνεσ. τίνω και τίνυμι κατὰ μὲν τοὺς Ἀ' ττικοὺς ἔχουσι βραχύ, κατὰ δὲ τοὺς Ἐποποιοὺς μακρὸν τό ι· διότι πόλλάκις εὐρίσκεται γεγραμμένον τίνυμι.

ΤΛΑΩ (ὑποφέρω) κατ' Ἐνεσ. ἄχρηστον. γίνονται δὲ ἐξ αὐτοῦ Μ. τλήσομαι, Ἀ' ὄρ. ἔτλην, τλήναι, τλαῖν, τλήθι κ. τ. λ. (§. 40, ιβ', β'. γ.), Παρακ. τέτληκα.

Ἐκ τοῦ Παρακ. τούτου σχηματίζονται (§. Πς. Σ. ε) τὰ τέτλαμεν, τετλάναι, Εὐκτ. τετλαῖν, Προς. τέτλαθι, και ἡ ἰων. Μετ. τετληώς

ὅλα ὅμως εἶναι μόνον ποιητικά κατὰ σημ. Ἐνε-
 ζῶτος. Ἰωνικός δὲ σχηματισμός, πλεονάζοντος
 ἑνός α, Α' ὀρ. Α' παρ. ταλάσαι, εἶναι κατ'
 Ἐνες. ἀχρηστος, ἀναπληρούμενος διὰ τοῦ ἀνέ-
 χομαι, ὑπομένω κ. τ. λ.

ΤΜΕΩ, τμήγω βλ. τέμνω.

τορέω (τρυπῶ) Α' ὀρ. β'. ἔτορον (§. ΠΕ. Σ. δ.)

τόσσαι, Α' ὀρ. ταυτόσημος μὲ τὸ τυχεῖν, τοῦ ὁποῖου
 εἰς τὸν Πίνδ. φέρεται Μετ. τόσσας, καὶ τὰ
 σύνθετα, ἐπέτοσσε, ἐπιτόσσα. Ο' Ἐνες. ἴσως εἶ-
 ναι ΤΟΖΩ, πρὸς τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ παρα-
 βάλη τὸ τόξον.

τραπεῖω βλ. τέρπω.

τρέπω. Περί τοῦ τέτροφα καὶ τέτραφα βλ. §. Πς. Σ. α.

Τρέφω, Μ. θρέψω, Παρακ. τέτροφα (§. Πς. Σ. α.)
 Παρακ. Παθ. τέθραμμαι, τεθράφθαι, Α' ὀρ. ἐτρά-
 φην, σπαν. ἐθρέφθην. Ἐπίθ. ῥήμ. θρεπτός.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν τὸ τρέφω ἐσήμαι-
 νεν ἀμεταβάτως τὸ γίνομαι παχὺς, μέγας, δυ-
 νατός· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Παθ.· διότι παρ' Ο'μήρω
 ὁ Ἐνεργ. β'. Α' ὀρ. συμφωνεῖ μὲ τὸν Παθ. β'.
 Α' ὀρ. (ἐτράφε καὶ ἐτράφη, τραφέμεν (τραφεῖν)
 καὶ τραφῆναι). — Τὸ τέτροφα σημαίνει ἀμφό-
 τερα.

Τρέχω, Μ. θρέξομαι, ἔθρεξα· συνηθέσερον ὅμως ἐκ
 τοῦ ΔΡΕΜΩ Α' ὀρ. ἐδραμον, Μέλ. δραμοῦμαι,
 Παρακ. δεδράμηκα (§. ιθ, ια γ.) ποιητ. δέδρομα.

ΤΡΥΦΩ βλ. θρύπτω.

Τρώγω Μ. τρώξομαι — Α' ὀρ. ἔτραγον (ἐκ τοῦ ΤΡΑΓΩ).

τυγχάνω, τετυχεῖν βλ. τεύχω.

Τύπτω (κτυπῶ) κατὰ τοὺς Α' ττικοὺς ἔχει Μέλ. τυ-
 πτήσω. Ἐπίθ. ῥήμ. τυπτητέος. — Α' ὀρ. Παθ. ἐτύ-
 πην.

Τύφω (καπνίζω, καίω) Μ. θύφω. — Α' όρ. Παθ. έτύφην.

Υ.

Υπισχυνομαι βλ. εις τὸ έχω.

Φ.

ΦΑΓΩ βλ. έσθίω.

ΦΑΩ και φάσκω βλ. φημί §. υΖ. Α', φαίνω §. υ. Σ. έ, ζ. και ΦΕΝΩ. Τὸ δὲ όμвр. πεφήσομαι ανήκει ποτὲ μὲν εις τὸ φαίνω, ποτὲ δὲ εις τὸ ΦΕΝΩ. (θέλω φανῆ, και θέλω φονευθῆ.).

ΦΕΝΩ (φονεύω). Έκ τοῦ παλαιού τούτου ρήματος (όθεν και φόνος) γίνεται ὁ Α' όρ. έπεφνον (§. υΘ, ιβ'. ά. β.), τοῦ όποίου ἡ Μετ. ως Ένες. τονίζεται, πέφνων *). Παθ. Παρακ. πέφαμαι, Μ. πεφήσομαι (βλ. ΦΑΩ, και παράβαλε τείνω, τέταμαι, §. υ. Σ. ζ. β. και περι τοῦ Μέλ. §. ΠΗ. Σ. α.).

Φέρω έχει (έκ τοῦ ΟΙΩ) Μ. οίσω, και ιδιαίτερον Προς. οίσε (βλ. §. υΘ, ια, β.), Α' όρ. ά. ἡνεγχα, και β'. ἡνεγκον (των όποιων ὁ μὲν πρώτος είναι ευχρηστότατος εις την Ορισικ. και τας τῆς Προς. καταλήξεις, τας έχούσας α, ὁ δὲ δεύτερος μάλι-

*) Κακῶς τινες λαμβάνουσιν ως Ένες. πέφνων: επειδῆ τοῦτο ποτὲ δὲν εύρίσκειται οὔτω, και τὸ έπεφνον παρ' Ο'μ. είναι πάντοτε Α' όρ. και οὔδέποτε Παρατ. · αλλά και κατα την αναλογίαν των εκέκλετο, έπέφραδον δὲν δύναται να ἦναι άλλο τι, ειμη Α' όρισος. βλ. Έτυμ. λέξ. έπεφνον, βαλών, και έών.

σα εἰς τὴν Ἀ' παρ. καὶ Μετοχ.), Παρακ. ἐνήνοχα (§. Πς. Σ. ἄ, β'), Παθ. Παρακ. ἐνήνεγμαι, Ἀ' ὄρ. ἠνέχθην. — Μέλ. ἐνεχθήσομαι ἢ οἰσθήσομαι. Ἐπίθ. ῥημ. οἰσός, οἰσέος, (ποιπ. φερτός.).

Οἱ Ἴωνες ἔχουσιν Ἀ' ὄρ. ἠνεῖκα, ἐνεῖκαι, Παθ. ἠνεῖχθην. Κακῶς δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ ἐνεγκεῖν ὡς ἐκ τῆς ἐν σύνθετον· διότι ἔγεινεν ὡς τὸ ἠγαγον, ἀλαλκεῖν (§. ΟΕ. Σ. ἰά.) κατὰ διπλασιασμὸν ἐκ τοῦ ΕΓΚΩ, ὅθεν τὸ ΕΝΕΚΩ, ΕΝΕΙΚΩ κατ' ἔκτασιν (ὡς ΑΛΚΩ, ΑΛΕΚΩ). Ὅμ. κατὰ τὸ πληθ. τοῦ Προσακτ, λέγει φέρτε. — Περὶ τοῦ φορεῖν βλ. §. γΘ, γ. φορῆναι βλ. §. γΔ. Σ. ις. — καὶ φρεω κατωτ.

Φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι, Ἀ' ὄρ. ἔφυγον, Παρακ. πέφευγα, Παθ. πέφυγμαι. Ἐπίθ. ῥημ. φευκτός.

Ὅμ. δὲ ἔχει καὶ Παρακ. Μετ. πεφυζότες (ἐκ τοῦ ΦΥΖΩ, ὅθεν φυζα, ἢ φυγή.)

Φθάνω (ἐποπ. μακρὸν α, ἀπτικ. βραχύ. προφθάνω) ἐκ τοῦ ΦΘΑΩ φθασω, ἔφθασα, ἢ φθήσομαι, ἔφθην (φθῶ, φθαίνη, φθῆναι, φθάς, §. γΘ, ιβ', β'. γ.) Παρακ. πάντοτε ἔφθάκα.

φθίω, ῥῆμα ὀμηρικὸν κατὰ τοῦτον τὸν Ἔνεσ., σημαῖνον μεταβατικῶς μὲν τὸ φθειρώ, ἀμεταβάτως δὲ τὸ φθειρόμαι. Οἱ ἐκ τούτου παραγόμενοι σχηματισμοὶ εἶναι μὲν εὐχρηστοὶ καθόλου ὅμως περισσώτερον εἰς τοὺς Πόιητάς. Καὶ μεταβατικὰ μὲν εἶναι μόνον τὰ, φθίσω, ἔφθισα. ὁ δὲ παράγωγος Ἔνεσ. φθίνω ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀμεταβάτος, ἔχων Μ. φθίσομαι (ἐκ τοῦ Μέσ. φθίσομαι), Παρακ. ἔφθιμαι, Ὑ' περσ. ἔφθίμην, ὅσις εἶναι καὶ Ἀ' ὄρ. κατὰ συγκοπ. (Εὐριπ. Ἴππ. 839 Σοφ. Οἶδ. Τ. 962. 970.), καὶ διὰ τοῦτο ἔχει Εὐκτ. φθίμην, -το, -ίτο (Ὁ' δ. κ, 51, 329. βλ. §. γΕ. β. Σ. ε'). Ἀ' παρ. φθίσθαι, Μετ. φθίμενος. Εἶναι δὲ τὰ εἰς τὸ φθίσω καὶ τὸν Ἔνεσ. φθίνω κατὰ μὲν τοὺς Ἴωνας μακρὸν, κατὰ δὲ τοὺς Ἀ' τ.

τικους βραχύ (έναντίον τῶν, κρίνω, τίσω) · τὸ δὲ τοῦ ἔφθιμαι εἶναι πανταχοῦ βραχύ.

Φιλεω (ἀγαπῶ). Ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ Ἀ' ὀρ. Ὅμηρος ἔχει καὶ ἐφιλάμην, Προς. φίλαι (ὡς ἀποθετικὸν ἀπλου-
τέρου τινός σχηματισμοῦ ΦΙΛΩ). Τὸ μακρὸν εἰ
προέρχεται ἐκ τῆς φύσεως τοῦ Ἀ' ὀρίσου. βλ. §. 4, δ'.

φράζω (λέγω) ἔχει κατὰ τοὺς Ε' ποπ. Ἀ' ὀρισὸν πέφρα-
δου, ἐπέφραδον, Ἀ' παρ. πεφραδέειν *). Παρακ.
Παθ. πέφραδμαι.

Φρέω, εἶναι εἰς χρῆσιν μόνον εἰς τὰ σύνθετα, ἐκφραῖν,
εἰσφραῖν, διαφρεῖν, Μ. φρήσομαι. — Προς. εἰσφρες
(§. 70, ιβ', β'. γ.)

Φρίσσω, Φρίπτω, Μ. φρίξω, Παρακ. πέφριξα ἐκ τοῦ
ΦΡΙΚΩ (ῥθεν καὶ τὸ οὐσίας, φριχη).

ΦΥΖΩ βλ. φεύγω.

Φύω (γεννῶ), φύσω, ἔφυσα. Ὁ δὲ Παρακ. πέφυκα,
καὶ ὁ β'. Ἀ' ὀρ. ἔφυν, φύναι, Μετ. φύς, ἔχουσι
παθητικὴν, ἢ ἀμετάβατον σημασίαν, καὶ ἀντ' Ε'-
νες. καὶ Μέλ. τὰ ταυτόσημα, φύομαι, φύσομαι.

Οἱ μὴ ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ φύναι, φύς κ. τ. λ.
μεταχειρίζονται Παθ. Ἀ' ὀρ. φυῆναι, φυεῖς κ. τ. λ.
Περὶ τῶν ὁμηρικῶν πεφύασι, πεφυώς βλ. §. Πς.
Σ. ε.

X.

χάζομαι, (ὑποχωρῶ) ἔχει παρ' Ὁ' μ. β'. Ἀ' ὀρ. κατὰ
διπλασιασμὸν καὶ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, κ ε κ α-

*) Κακῶς τινες ἐρμηνεύουσι τὸ ὄμηρ. πέφραδε, τὸ ὁποῖον
πανταχοῦ ἀπαντᾷ ὡς Ἀ' ὀρ., διὰ τοῦ Παρακ. πέφραδα, ὅστις
οὐδαμοῦ εὐρίσκεται. Ὅτι δὲ τὸ πέφραδον, ἐπέφραδον εἶναι
ἐπικός Ἀ' ὀρ. (§. 0Δ. Σ. ζ') μαρτυροῦσι καὶ τὰ σωζόμενα, πέ-
φραδον, πεφραδέτην κ. τ. λ.

δέσθαι. Ο ενεργ. β', Α'όρ. κεκαδέιν (κεκαδών), και ὁ Μέλ. κεκαδήσω, παρ' Ο'μ. σημαίνουσι μεταβατικῶς τὸ ἀφαρπάζω· (κεκαδήσομαι βλ. εἰς τὸ κήδω· και ἔχαδον εἰς τὸ χανδάνω.)

Χαίνω (χάσκω) κατ' Ἐνες. μόνον εἰς τοὺς νεωτέρους εὐχρησον· οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς μεταχειρίζονται ἀντὶ τούτου τὸν Παρακ. κέχηνα. — Α'όρ. ἔχωνον, Μ. χανοῦμαι. — Λέγουσι δὲ και χάσκω κατ' Ἐνεσῶτα.

Χαίρω, Μ. χαιρήσω. Α'όρ. (ἐκ τοῦ Παθ.) ἐχάρην, ὅθεν πάλιν Παρακ. μὲ σημασ. Ἐνες. κεχάρηκα, κοιν. κεχάρημαι (§. γΘ, ιά. γ).

Ἐκ τοῦ ὀμαλοῦ σχηματισμοῦ εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τοὺς Ποιητὰς Παρακ. κέχαρμαι, Α'όρ. ἀ. ἐχηράμην, και Α'όρ. β'. κεχαρόμην. — Ὁ Μέλ. χαρήσομαι εἶναι τῶν νεωτέρων. Ο'μ. ἔχει κεχαρήσω και — ομαι.

χανδάνω, Α'όρ. ἔχαδον (§. γΘ, ζ'.) — Παρακ. κέχανδα (ταυτόσημος μὲ τὸν Ἐνες.) Μέλ. χείσομαι (Ο'δ. σ, 17.) ὡς ἐκ τοῦ ΧΕΝΔΩ.

χέζω Μ. χέσω και χεσοῦμαι, Παρακ. κέχοδα (§. Πς. γ'.)

χείσομαι βλ. χανδάνω.

Χέω (χύνω) Μ. χεύσω, Α'όρ. ἔχεα (ΠΕ. Σ. ἀ.) Α'παρ. χέαι, Προς. χέον, χεάτω. Παρακ. κέχυκα, Παθ. κέχυμαι, Α'όρ. ἐχύθην (§. ΠΖ. Σ. β'.).

Οἱ Ἐποπ. ἔχουσι χεύω Α'όρ. ἔχεα (βλ. Σ. ΡΚς Σ.). Α'όρ. Παθ. κατὰ συγκοπ. ἐχύμην (§. γΘ, ιβ'. β'. δ.). Περὶ τοῦ Μέλ. χεῶ βλ. Σ. ΠΔ. Σ. ιγ'.

χραισμεῖν, ἔχραισμον (βοηθεῖν), ἔλλειπτικὸς Α'όρ.

ἔθεν πάλιν ἔγεινε χραισμήσω, ἔχραισμησα. (βλ. §. γΘ. ιά. γ.)

Χράω. Τούτου τοῦ ῥήματος εἶναι πέντε διαφόρων Συζυγιῶν σχηματισμοί, καὶ τόσαι διάφοροι σημασίαι.

α) χράω (μαντεύω) κλίνεται ὁμαλῶς, χρώ, χράν, χρήσω κ. τ. λ. Ἀ' ὀρ. Παθ. ἐχρήσθην· εὐρίσκεται ὅμως εἰς τοὺς Ἀττικοὺς ἐνίοτε καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συναιρούμενον εἰς η (Σοφοκλ. Ἡλ. 35.) βλ. γ. κατ.

β) κίχρημι (δανείζω) κατὰ τὸ ἴσημι, — χρήσω, ἔχρησα κ. τ. λ., Μέσ. κίχραμαι, χρήσομαι, ἐχρησάμην.

γ) χράομαι (μεταχειρίζομαι), συναίρειται (κατὰ §. γΔ. Σ. ε.) ἀντὶ α εἰς η, χρῆ (β'. ἐνικ. ἀντὶ χρά), χρῆται, χρῆσθαι κ. τ. λ. τὰ λοιπὰ ὁμαλῶς, Ἀ' ὀρ. ἐχρησάμην, Παρακ. κέχρημαι (τὸ ὁποῖον κυρίως λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ χρειάζομαι), Ἐπίθ. ῥημ. χρεσός.

Περὶ τῶν ποτὲ μὲν διὰ τοῦ α ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ε, ἰωνικῶν σχηματισμῶν βλ. §. γΔ. Σ. ή. καὶ ιε.

δ) χρή (πρέπει, εἶναι ἀναγκαῖον) Ἀ' πρόσωπον, Ἀ' παρ. χρῆναι (εἰς τοὺς Ποιητὰς δὲ καὶ χρῆν) Ἐὐκτ. χρεῖη, Ἦπ. χρῆ, Μετ. (τὸ) χρέων, *).

*) Ἐπειδὴ τὸ Ἀ' πρόσωτον τοῦτο ἐκ τοῦ χράω γίνεται, δύναται ἢ Μετ. αὕτη νὰ ἐκληθῆ ὡς γενομένη κατ' ἰωνικὴν τροπὴν τοῦ αο εἰς εω (§. ΙΘ'. Σ. Α. ι.) ἐπειδὴ δὲ καὶ γενικῶς οἱ Ἴωνες τὰ εἰς αω ῥήματα σχηματίζουσιν εἰς εω.

Παρατ. ἔχρῆν^{*)} ἢ χρῆν (οὐδέποτε ἔχρη). —
Μέλ. χρήσει.

ε) ἀπόχρη (εἶναι ἰκανόν. μὴ ἀπτικῶς, ἀποχρᾶ) πλ.
ἀποχρῶσιν, Ἀ'παρ. ἀποχρῆν, Μετ. ἀποχρῶν,
-ῶσα, -ῶν. Παρατ. ἀπέχρη. — Μέλ. ἀποχρήσει
κ. τ. λ.

Περὶ τῶν ἄλλων τοῦ χράω σημαινομένων βλ. Γαζ.
Λεξ.

Χρώνυμι (βάφω) Μ. χρώσω κ. τ. λ. (§. γΘ. ή.) Πα-
ραχ. Παθ. κέχρωσμαι κ. τ. λ.

Χώνυμι (σωρεύω χῶμα), εἰς τοὺς παλαιούς κλίνεται
ὀμαλῶς, χόω, Ἀ'παρ. χοῦν — χῶσω κ. τ. λ. Πα-
ραχ. Παθ. κέχωσμαι. — Δὲν πρέπει τοῦτο νὰ
συγχέηται μὲ τῶν Ἐποποιῶν τὸ χῶομαι (θυμό-
νομαι) ἐχωσάμην.

Ψ.

ψάω βλ. §. γΔ. Σ. έ.

ψύχω — ἐψύχην βλ. §. ΠΘ. Σ. ή.

Ω.

Ωθέω, ἔχει συλλ. αὔξ. (εῷθουν, §. ΟΕ. Σ. έ.), καὶ

εὐκόλως ἐκ τούτου ἐρμηνεύεται τὸ ε τοῦ Εὐκτ. κρίση (βλ.
π(μπλημι).

*) Τὸν ἀνώμοτον τοῦτον τονισμόν ἀντὶ τοῦ ἔχρη τινὲς τρέπου-
σιν εἰς τὸ ὀμαλῶτερον· ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γίνηται·
διότι ὁ τονισμὸς ἐκεῖνος ἐπιστηρίζεται εἰς ἀρχαιστάτην
χρήσιν, ἂν καὶ οἱ Γραμματικοὶ θέλουσι ν' ἀποδείξωσι τὸ
ἐναντίον, βλ. Εὐσάθ. Ὀδυσ. κ. 60.

Μ. ὠθησω καὶ (ἐκ τοῦ ΩΘΩ) ὦσω — ἔωσα, εωκα, ἔωσμαι κ. τ. λ.

Ὡνεομαι (ἀγοράζω) ἔχει ὁμοίως αὐξ. συλλ. ἔωνούμην κ. τ. λ.

§. ΡΒ. Περὶ Μορίων.

Μόρια ὀνομάζονται, ὅσα μέρη τοῦ λόγου δὲν ἐπιδέχονται κάμμιαν τροπὴν οὔτε κατὰ Κλίσιν οὔτε κατὰ Συζυγίαν· διὰ τοῦτο καὶ Ἄκλιτα μέρη λέγονται. Ταῦτα δὲ εἶναι Πρόθεσις, Ἐπίρρημα, Σύνδεσμος.

Περὶ Πρόθεως.

Ἡ Πρόθεσις, ὡς ἄνωτ. εἶπόμεν (§. ΚΕ.), εἶναι μέρος λόγου ἄκλιτον, διορίζον σχέσιν ὀνόματος πρὸς ὄνομα. Τούτων δὲ αἱ μὲν συντάσσονται μὲ ὀνόματα, καὶ συνθέτονται καὶ μὲ ἄλλα μέρη λόγου, αἱ ἐφεξῆς.

ἐν, εἰς, ἐκ, σύν, πρὸς, πρό, ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντί, ἐπί, περὶ, ἀμφί, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ,

δέκα καὶ ὀκτώ οὔσαι τὸν ἀριθμὸν, μονοσύλλαβοι μὲν ἕξ, δισύλλαβοι δὲ δώδεκα. Ἄλλαι δὲ τινες συντάσσονται μόνον μὲ ὀνόματα, οἷον· ἄνευ, πλὴν, νη, μά κ. τ. λ. Καὶ ἄλλαι τέλος συνθέτονται μὲ ἄλλα λόγου μέρη, μὴ εὐρισκόμεναι ποῦποτε χωρισαί· ὅθεν ἐκείνας μὲν χωρισὰς, ταύτας δὲ ἀχωρίσους οἱ νεώτεροι τῶν Γραμματικῶν ὀνομάζουσι· τοιαῦται εἶναι τὸ σερητικὸν α (καί, νη), ἔτι δὲ τὰ μόρια εὐ καὶ δυς (βλ. §. ΡΕ. ἐ.), καὶ τὰ ἐπιτατικὰ ἀρι, ερι,

βου, ζα κ. τ. λ., οἶον ἀβέβαιος, νήποινος, εὐρωνος, δύσ-
 νους, ἀρίδηλος, ἐρίβραμος, βουλιμία, ζάπλουτος κ. τ. λ.

Περί Ἐπιρρήματος.

Τὸ Ἐπιρῥῆμα, κατὰ τὸν ἀνωτέρω (§. ΚΕ.) ὄρισμόν
 διορίζει τοῦ ῥήματος τὴν σημασίαν κατὰ χρόνον καὶ
 τόπον καὶ ἄλλας περιστάσεις. Διὰ τοῦτο τὰ μὲν τῶν
 Ἐπιρῥημάτων σημαίνουσι χρόνον, οἶον· χθές, νῦν,
 ἔπειτα· τὰ δὲ τόπον, οἶον· αὐτόθι, ἐνταῦθα, ἐκεῖ,
 ἔνω, κάτω· τὰ δὲ ποιότητα, οἶον· ἠδέως, σοφῶς,
 κυνηδόν· τὰ δὲ ποσότητα, οἶον· ἅπαξ, δίσ, πολ-
 λάκις· τὰ δὲ ὁμοίωσιν, οἶον· ὡς, ὡσπερ, οὕτω·
 τὰ δὲ ἄθροισιν, οἶον· ἅμα, ὁμοῦ, συλλήβδην· τὰ
 δὲ παράθεσιν, οἶον· μᾶλλον, ἥσσον, μάλιστα, ἥκι-
 σα· τὰ δὲ ἐπίτασιν, οἶον· ἄγαν, πάνυ, λίαν· τὰ
 δὲ τρόπον ἔθνους, διὰ τοῦτο καὶ λέγονται ἐθνικά,
 οἶον ἑλληνισί, ῥωμαῖσι· τὰ δὲ βιασμόν, οἶον· μόλις,
 μόγις· τὰ δὲ εἰκασμόν, οἶον· ἴσως, τάχα· τὰ δὲ
 δεῖξιν, ἰδοῦ, ἡνί· τὰ δὲ κατάφασιν, οἶον· ναί·
 ἢ ἀπόφασιν, οἶον· οὐ· τὰ δὲ εὐχὴν, οἶον αἰθε,
 εἴθε, ὄφελον.

Σημ. Καταχρηστικῶς ἐπιρῥήματα λέγονται καὶ ἐπι-
 σωνήματα τινὰ, σημαίνοντα ἢ κλησιν, οἶον· ὦ,
 ἢ θαυμασμόν, ὦ, βαβαί, φεῦ, ᾶ· ἢ θεια-
 σμόν, οἶον· εὐοῖ, εὐάν· ἢ σχετλιασμόν, οἶον·
 ἰοῦ, φεῦ, ὦ, οἶ κ. τ. λ.

Περί Συνδέσμου.

Ο· Σύνδεσμος συνδέει ἐννοίας καὶ λέξεις πρὸς ἀλ-
 λήλας. Διαφόρους δὲ τῶν συνδέσμων ἐχόντων σημα-
 σίας, οἱ μὲν εἶναι συμπλεκτικοί, οἶον· μὲν, δὲ,

καί, ἀλλά, ἀτάρ· οἱ δὲ διαζευκτικοί, οἷον·
 ἦ, ἦτοι, εἴτε· οἱ δὲ συναπτικοί, οἷον· εἰ, εἴπερ,
 εἰδὴ, εἰδήπερ, ἐπεὶ, ἐπεὶ περ, ἐπειδὴ, ἐπαιδήπερ·
 οἱ δὲ αἰτιολογικοί, οἷον· ἵνα, ὄφρα, ὅπως, γάρ,
 ὅτι· οἱ δὲ ἀπορηματικοί, οἷον· ἄρα, μὲν, μή·
 οἱ δὲ συλλογιστικοί, οἷον· ἄρα, ἀλλὰ μὲν, οὖν,
 τοίνυν, τοιγαροῦν· οἱ δὲ δυνητικοί, οἷον· ἄν· οἱ
 δὲ ὑποθετικοί, οἷον· ἐάν, ἤν, ἂν· οἱ δὲ ἐναντι-
 ωματικοί, οἷον· ὅμως, περ, καί ται, ἔμπης· οἱ
 δὲ ἐλαττωτικοί, οἷον· γοῦν, γέ.

Παρατηρήσεις τινές περὶ τῶν
 εἰρημένων μορίων καθόλου.

α. Καθολικωτάτη τῶν Ἐπιρρήματων κατάληξις
 εἶναι ὡς, ἥτις δύναται νὰ ἐκληφθῆ, ὡς ὅλως ἀνήκου-
 σα εἰς τὴν κλίσιν τῶν ἐπιθέτων· διότι γίνεται μόνον
 ἀπὸ ἐπίθετα καὶ μετοχάς, καὶ ὀλίγα εἶναι τὰ ἐπίθετα,
 ἐκ τῶν ὁποίων δὲν σχηματίζεται. Εἰς δὲ τὸν σχη-
 ματισμὸν τῆς δὲν εἶναι ἄλλου χρεῖα, εἰμὴ νὰ τραπῆ
 εἰς σ τὸ ν τῆς γενικῆς πληθυντικῆς τῶν ἐπιθέτων,
 οἷον φίλων, φίλως· σοφῶν, σοφῶς· σωφρόνων, σω-
 φρόνως· χαριέντων, χαριέντως· εὐθέων, εὐθέως· ἀλη-
 θεῶν — ἀληθῶν, ἀληθέως — ἀληθῶς, κ. τ. λ.

Σημ. α. Κυρίως μὲν ὅλα τὰ εἰς ὡς, ἀπὸ ἐπιθέτων εἰς
 τῆς εὐς ληγόντων, παραγόμενα ἐπιρρήματα ἄεπρεπε νὰ πε-
 ρισπῶνται, ὡς κατὰ συναίρεσιν (εὐς — ὡς)· γινόμενα· εἶναι
 ὅμως καὶ τινὰ παροξύτονα· τοιαῦτα δὲ εἶναι τῶν ῥ-
 ποίων τὸ ἐπίθετον παράγεται ἐκ τοῦ ἦθ ος, οἷον εὐή-
 θης, εὐήθως· καὶ ἄλλα τινά.

Σημ. β'. Τὰ ἐπίθετα καταλήξεως τινός, τρόπον τινά σαλευούσης μεταξύ οὐσιασικοῦ καὶ ἐπιθέτου, διὰ νὰ σχηματίσωσι τὸ εἰς ὡς ἐπίρρημα, λαμβάνουσι πρῶτον κοινὴν τινὰ ἐπίθετον κατάληξιν, οἷον ἀρπακτικῶς, βλακικῶς βλ. §. Νς'. Σημ. γ'.

β. Πτώσεις τινές καὶ τύποι ὀνομάτων, διὰ τινὰ δύναμιν των (ἥτις θέλει ἐξηγηθῆ εἰς τὴν Σύνταξιν), καὶ δι' ἔλλειψιν, λαμβάνονται συχνάκις ὡς μόρια, καὶ μάλις, ὅταν τοιοῦτός τις τύπος ἀπαντᾷ συχνότατα, λαμβάνεται πάντῃ ὡς ἐπίρρημα· οἷον ἡ Δοτ. κομιδῆ, σπουδῆ· ἔτι πεζῆ (δηλ. ὁδῶ), κοινῆ, ἰδία, δημοσία, (ἤγουν ἰδίως, δημοσίως)· ἡ Αἰτιατ. ἀρχήν (τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν ἀρχήν), προίκα (ἐκ τοῦ προϊξ), μακράν (ἤγουν ὁδόν).

γ'. Τοιαύτη ἐπίρρηματικὴ Αἰτιατικὴ εἶναι καὶ τὸ οὐδέτερον τοῦ ἐπιθέτου, λαμβανόμενον ἐπίρρηματικῶς κατὰ τὸν ἐνικὸν καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν. Ἐπὶ τοῦ θετικοῦ ὅμως ἡ χρῆσις αὕτη κυρίως εἶναι ἰδία τῶν Ποιητῶν (βλ. §. ΡΙΕ. Σημ.).

δ'. Τὰ ἐνικά οὐδέτερα τῶν Συγκριτικῶν καὶ τὰ πληθυντικὰ οὐδέτερα τῶν Ὑπερθετικῶν εἶναι εἰς χρῆσιν ἐντάμα καὶ ἀντὶ παραθετικῶν ἐπίρρημάτων, οἷον σφώτερον ποιεῖς, αἴσχιστα διετέλεσε. Σπανίως δὲ προσκολλᾶται εἰς τὰ παραθετικά ἢ κατὰ ληξίς ὡς, οἷον καλλιόνως, μειζόνως.

ε'. Ἀντὶ ὡς εἶναι ἄλλη ἐπίρρηματικὴ κατάληξις ὡ, οἷον οὔ τῳ ἀντὶ οὕτως. Ταύτην τὴν κατάληξιν ἔχουσιν ἐξαιρέτως ὅσα δὲν παράγονται ἀπὸ εὐχρησόντων ἐπιθέτων, οἷον ἄφνω, ὀπίσω, ἔσω καὶ εἴσω, ἄνω,

κάτω, πρόσω και πόρρω *). Γίνονται δὲ καὶ ἐκ του-
των πάλιν παραθετικά, οἷον ἀνωτέρω, ἀνωτάτω· οὕτω
καὶ, ἀποτάτω, ἐνδοτάτω, ἐκαστέρω (ἐκ τοῦ ἐκάς),
μυχτοτάτω, μακροτέρω.

ς. Εἰς ὅλα τὰ Μόρια, ὅσα γίνονται μὲν παραθε-
τικά, δὲν παράγονται ὅμως ἐξ εὐχρήσων ἐπιθέτων,
ὅταν σχηματίζονται τὰ παραθετικά ταῦτα, φυλάττε-
ται τῶν ἐπιθέτων ἡ ἀναλογία, οἷον ἐγγύς, ἐγγυτέρω
ἢ ἐγγύτερον — ἢ ἐγγιον ἐγγισα· εἰς αὐτὰ ἀπαν-
τῶσι καὶ αἱ εἰς τὰ ἐπίθετα συμβαίνουσαι ἀνωμαλίαι
(βλ. Σημ. ζ'), οἷον.

ἄγχι, ἄσσον, ἄγχισα· μάλα, μᾶλλον, μάλισα,
καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἑλλειπτικοῦ Παραθετικοῦ ἥσων γι-
νόμενα·

ἦσσον, ἦττον — ἦκισα.

βλ. §. Ξ. γ. §. ΞΑ. καὶ §. ΞΒ. α'.

Σημ. γ'. Κατὰ τὸν ἀνωτέρω μνημονευθέντα τρό-
πον (β', γ') ἔγειναν πολλὰ μόρια, τῶν ὁποίων τὰ
πρωτότυπα ὡς ὀνόματα ἢ δὲν εὐρίσκονται παντάπα-
σι, ἢ μόνον εἰς τοὺς Ποιητὰς εἶναι εὐχρήσα. Τούτου
τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων παλαιαὶ Δοτικαὶ τότε γρά-
φονται ὡς ἐπιρρήματα χωρὶς τοῦ ὑπογραφομένου, οἷον
εἰκῆ, διχῆ. Ἐδὴ ἀνηκουσιν ἔτι αἱ ἐξῆς Γενικαί,
ἄγχοῦ, ὁμοῦ (ὁμὸς ἐπίθ. εἰς τοὺς Ἐποποιούς), τὰ
οὐδέτερα πλησίον (πλησίος ἐπίθ. ποιητικόν), σήμερον,
αὔριον καὶ ἰδιαιτέρως πολλὰ εἰς α, μάλα, κάρτα,
δίχα, τάχα κ. τ. λ.

*) Τὰ δύο ταῦτα, καὶ τὸ μετὰξὺ αὐτῶν Πρόσω, κυρίως
εἶναι τὰ αὐτὰ· εἰς τὴν χρῆσιν ὅμως σημαίνει Πρόσω μὲν
τὸ ἔμπροσθεν, Πόρρω δὲ (ἢ Πέρσω) τὸ μακρὸν.

Σημ. δ. Ἄλλα εἶναι προθετόπρωτα, οἷον παρὰ
 χρῆμα, καθά και καθάπερ (Παρά χρῆμα, καθ' α', καθ
 α' περ), προὔργου (πρὸ ἔργου)· και ἄλλα, τῶν ὁποίων
 τὸ ὄνομα δὲν εἶναι χωριστὸν εἰς χρῆσιν, οἷον ἐξαίρνης,
 και (μετὰ διαφορᾶς τόνου) ἐκποδῶν (ἀντὶ ἐκ ποδῶν)
 ἐμποδῶν (ἀνωμάλως ἀντὶ ἐν ποσίν), ἐπισχερῶ (ἀν
 τί — ῶ, ἐκ τοῦ σχηρός).

Σημ. ε. Τῶν εὐθύς και ἰθύς κ. τ. λ. (ἀντὶ εὐ
 θύ — και ἰθύ) κατὰ συμβετηχὸς συμπιπτόντων
 μὲ τὰς ὀνομαστικὰς τοῦ Ἀρσενικοῦ, ἀνήκει εἰς
 τὸ ἐπίρρημα, ὡς τὸ τῶν ἀμφίς, μέχρῖς, ἀτρέμας — ἀν
 τί ἀμφί, μέχρῖ, ἀτρέμα· ὁμοίως δὲ και τὸ τοῦ
 ἐγγύς.

Σημ. ε' Ἰδιαιτέρως ἐκ τῶν παραθετικῶν ἐπίρρη
 μάτων ἀξιοὶ σημειώσεως σχηματισμοὶ εἶναι,

πέρα (§. ΠΔ. β.) — περαιτάτω ἢ περαιτάτα,
 πλησίον — πλησιαίτερον, και πλησιέσερον
 προὔργου = προὔργιαίτερον.

ἔτι ἐκ τοῦ ἰθύ τὸ ὁμηρικὸν ἰθύντατα (ἀντὶ ἰθύτατα).
 Ὅτι δὲ ἐπίθετὰ τινὰ παραθετικὰ γίνονται τῶν
 ἐπίρρηματων, ἐρρέθη ἀνωτ. §. ΞΒ. β.

Σημ. ζ. Και ῥηματικὸς δὲ τινὰς σχηματισμοῦς
 ἢ χρῆσις μετεποίησεν εἰς μόρια, και κυρίως εἰς ἐπί
 φωνήματα, οἷον εἶεν, ὠφελον (βλ. Ἀνώμ. ὀφείλω.), τῆ
 (βλ. Ἀνώμ. ΤΑΩ)· ἔτι ἰδοῦ (διὰ τοῦ τόνου διακρι
 νόμενον ἀπὸ τὸ κύριον Προσαχτικὸν ἰδοῦ). παλαιὸν
 προσαχτικὸν εἶναι και τὸ ἠνί δε (ἐξ οὔ ἠνι και ἦν).
 ἔτι ἄγε, φέρε, ἴθι, ἀμέλει (βλ. §. ΡΛΖ.). Ὅλα τὰ
 τοιαῦτα Προσαχτικὰ φυλάττουσι τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν,
 και ὅταν ἢ προσφώνησις γίνεται πρὸς πολλοὺς, πλήν
 τοῦ ἴθε — ἴτε.

Σημ. η'. Τὸ ἐπίρρημα δεῦρο (ἐδῶ) λαμβάνε
 ται και ἀντὶ Προσαχτικοῦ, ἐλθέ ἐδῶ, και τότε
 ἔχει και πληθυντικὸν δεῦτε, τὸ ὁποῖον ἐκλαμβά

νοῦσιν ὡς κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ δεῦρ' ἴτε γενο-
μενον.

§. ΡΓ. Περί Μορίων Συσχετικῶν
(βλ. §. ΟΑ.)

ἄ. Τόπου τινές σχέσεις σημαίνονται διὰ προσ-
θήκης συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, οἶον

ἄλλοθεν, ἄλλοσε, ἄλλοθι

σημαίνοντος τοῦ μὲν θεν τὴν ἀπὸ τόπον κίνησιν, τοῦ
δὲ σε τὴν εἰς τόπον κίνησιν, τοῦ δὲ θι τὴν εἰς τόπον
τάσιν. Τὸν τόπον φυλάττουσι τὰ περισσότερα, ὅπου
τὸν ἔχει καὶ τὸ πρωτότυπον, πλὴν τῶν εἰς ὀθεν, τὰ
ὅποια ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἶναι παροξύτονα, οἶον πόν-
τος, ποντόθεν.

Σημ. α. Τὸ Οἴκοθεν, καὶ ἄλλα πινὰ γενικὴν ἐν-
νοίαν ἔχοντα, ὡς ἄλλοθεν, πάντοθεν, εἶναι παροξύτονα.

β. Τὸ ἐγκλιτικὸν δε, προσθήμενον εἰς τὴν
αἰτιατικὴν, σημαίνει τὴν εἰς τόπον κίνησιν, οἶον οὐ-
ρανόνδε, ἄλαδε, ἔρεβόνδε κ. τ. λ. Τῶν δὲ οἴκαδε (ἐκ
τοῦ οἶκος), καὶ φύγαδε ἐκ τοῦ (φυγή) τὸ ἄ πρόέρχεται ἐξ
αἰτιατικῆς βραχυτέρων σχηματισμῶν (ΟΙΞ, ΦΥΞ. βλ.
§. ΜΘ. Σ. Ζ.). Τῶν δὲ

Ἀθήναζε, Θήβαζε

τὸ δ ἐτράπη μετὰ τοῦ σ τῆς Πληθ. Αἰτ. εἰς ζ' ἔχου-
σιν ὅμως τὸ ζ καὶ ἄλλαι τινές λέξεις, αἱ ὅποια δὲν
εὐρίσκονται πληθυντικῶς, οἶον θύραζε, Οὐλυμπιάζε.

Σημ. β. Ὁμηρος προσθέτει καὶ ἐπίθετον εἰς τοια-
αὐτὴν ἐπιρρηματικὴν Αἰτιατικὴν οἶον Κόωνδ' εὐναιο-
μένην (Ἰλ. ξ, 255), καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν τοπικὴν κα-
τάληξιν ταύτην ὡς κοινὴν πτωτικὴν κατάληξιν, οἶον ὄνδε
δόμονδε (ἐκ τοῦ ὄς δόμος). Τὸ δὲ εἰς τὴν Γενικὴν προσ-

κολλώμενον δε προέρχεται ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς αἰτιατικῆς · διότι αἱ τοιαῦται Γενικαί, ὡς αἰδόςδε, εἶναι ἐλλειπτικάι, δηλ. δόμον κ. τ. λ.

γ. Τὴν κατὰ τόπον ἑξάσιν σημαίνει καὶ ἡ κατάληξις σι ἢ σιν, προσθετομένη εἰς πολλὰ πόλεων ὀνόματα · καὶ γίνεται ἡσιν μὲν προηγουμένου συμφώνου, ἑσσι δὲ, προηγουμένου φωνήεντος, οἶον

Ἀθήνησι, Πλαταιᾶσιν, Ὀλυμπιάσι,

(ἐκ τοῦ Ἀθῆναι, Πλαταιαί, Ὀλυμπία) *. — Ἄλλαι τινὲς λέξεις λαμβάνουσι τὴν κατάληξιν οἰ

Ἴσθμοῖ, Πυθοῖ, Μεγαροῖ,

(ἐκ τοῦ Ἴσθμός, Πυθώ, τὰ Μέγαρα). Αὕτη ἡ κατάληξις ἔχει τὴν περισπωμένην πλὴν τοῦ Οἴκοι ἐπὶ ῥήματος (**),

δ. Ἐνταῦθα ὑποσυνάπτομεν Πίνακά τινα, εἰς τὸν ὁποῖον τάττονται παραλλήλως ὅσα μόρια ἔχουσι πρὸς ἀλλήλα σχέσιν τὰ ὡς ἐκάμομεν καὶ εἰς, ἐπίθετα §. ΟΑ.

*) Τὸ ἡσι κοινῶς γράφεται μετὰ τῆς ὑπογεγραμμένης ὡς Ἀθήνησι, λαμβανόμενον ἀντὶ Δοτικῆς Ἰωνικῆς. Ἄλλ' αὖ καὶ ἡ κατάληξις αὕτη βεβαίως ἐκ τῆς Πληθ. Δοτ. γίνεται ἡ κατάληξις ασι ἕμως δείχνει ὅτι ἡ γραφὴ ἐκείνη, εἶναι ἐσφαλμένη. — Τὸ Ὀλυμπιάσι, διὰ βραχείας α, ἀνήκει εἰς τὸ ἡ Ὀλυμπιάς.

***) Ἡ κατάληξις αὕτη εἶναι ὀληθῆς Δοτικὴ τοῦ Πυθώ · εἰς δὲ τὰ ἄλλα εἶναι ἡ κατάτε ἄλλοιωθεῖσα Δοτ. τῆς β'. Κλίσι. Τίθεται ὁμως καὶ εἰς πληθ. ὀνόματα (Μέγαρα), ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας λέξεις, ὡς ἐνταυθεῖ ἐκ τοῦ ἐνταῦθα.

ἄρωτημ.	ἀόριστον	δεικτικὸν	ἀναφορικ.
πότε;	ποτὲ	τότε	ἀπλ. — σύνθετ. ὄτε — ὅποτε
ποῦ;	πού	—	οὗ — ὅπου
ποι;	ποι	—	οἷ — ὅποι
πόθεν;	ποθεν	(τόθεν)	ὄθεν — ὀπόθεν
πῶς;	πῶς	τῶς	ὡς — ὅπως
πῆ;	πῆ	τῆ	ῆ — ὅπη *)
πηνίκα;	—	τηνίκα	ῆνίκα — ὀπηνίκα.

Καθὼς δὲ ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ἐπιτείνεται διὰ τῆς προσθήκης τοῦ τις, ἢ περ (ὅς τις, ὅσπερ κ.τ.λ.), τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς πολλὰ τῶν ἀπλῶν ἀναφορικῶν, οἷον ὥσπερ, ἦπερ, οὐπερ.

Σημ. γ'. Ποιητικὰ εἶναι (ἀντὶ ποῦ κ. τ. λ.)

πόθι; ποθί, τόθι, ὄθι καὶ ὀπόθι

καὶ (ἀντὶ ποι καὶ ὅποι) — πόσε, ὀπόσε.

ε'. Ἐκτὸς τούτων σημειώσεως ἄξια εἶναι τὰ ἐφεξῆς δεικτικὰ

ἐνθα, ἐνθεν

(τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον σημαίνει τὴν εἰς τόπον εἰσίν, τὸ δὲ δεῦτερον τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν). — Ἀντὶ τοῦ Τῶς λαμβάνεται τὸ Ὡς, διὰ μόνης τῆς ὀξείας διακρινόμενον ἀπὸ τὸ ἀναφορικὸν ὡς.

ς'. Ἐκ πάντων τῶν μέχρι τοῦ δε σημειωθέντων δεικτικῶν μορίων μόνον τὸ Τότε εἶναι σύνθετος εἰς τὴν χρῆσιν· τὰ δὲ ἄλλα (πλὴν τινῶν, ὡς τῆ μὲν, τῆ δὲ) εἶναι τῶν ποιητῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τούτους εἶναι σπανιώτατον τὸ Τόθεν. Ἐπιτεινόμενα ὁμῶς (κατὰ §. ΟΑ.) τὰ περισσότερα τούτων εἶναι εὐχρηστα,

*) Περὶ τοῦ ὑπογεγραμμένου τῆς σειρᾶς ταύτης βλ. Σημ. θ',

τηνίκα,	τηνικάδε,	τηνικαῦτα
ἐνθα,	ἐνθάδε,	ἐνθαῦτα ἰων. — ἐνταῦθα ἄττικ.
ἐνθεν,	ἐνθένδε,	ἐνθεῦτεν ἰων. — ἐντεῦθεν ἄττικ.
τῆ	τῆδε	ταύτη
ὡς	ὡδε	οὕτως ἢ οὕτω.

ζ'. Τὰ περισσότερα τῶν δεικτικῶν τούτων, ὡς καὶ ἄλλα τινὰ, προσλαμβάνουσι καὶ τὸ δεικτικόν οἶον οὕτωςί (ἢ ἰν), ἐντευθενί, ἐνθαδί, ὠδί. — νυνί, δευρί. Ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ἕως γίνεται ἐνταυθοί (Υ' Ὑ' ποσημ.). Τὰ δὲ Ἀναφορικά (ὡς καὶ τὰ ἐπίθετα) ἐπιτείνονται διὰ τῶν

οὔν καὶ δῆποτε

οἶον ὅπουοὔν, ὅπωςοὔν (καὶ κατὰ παρένθεσιν τοῦ τί' πωσιοὔν), — ὅπουδήποτε, κ. τ. λ.

Σημ. δ'. Καθὼς ἐκ τῶν ἀντιστοιχῶν ἐπιθέτων γίνονται ἄλλα πλεον ὠρισμένα ἀναφορικά, προσθεμένων εἰς ἄλλας λέξεις τῶν χαρακτηριστικῶν καταλήξεων (ὡς ἄλλοῖος, πάντοῖος κ. τ. λ.), τὸν αὐτὸν τρόπον γίνονται καὶ ἐξ ἐπιρρημάτων, οἶον ἄλλοτε (ἄλλην φθῶραν) — ἄλλη (κατ' ἄλλον τρόπον), πάντως — πάντη, αὐτοῦ — αὐτόθι κ. τ. λ. — Συνήθως ὅμως τὰ ἐκ τοῦ ἄλλος, πολὺς, πᾶς, ἕκαστος, παραγόμενα ἐπιρρήματα ἐκτείνονται διὰ ῥοιχείων ἀχ, οἶον ἀλλαχοῦ, πανταχοῦ, πολλαχοῦ, ἕκασαχόθεν, ἀλλαχῆ κ. τ. λ.

Σημ. ε'. Γίνονται δὲ καὶ ἀρνητικὰ ἐκ τῶν περισσότερων τούτων ἀναφορικῶν, οἶον ἐκ τοῦ ποτε καὶ πῶς οὔποτε μή. ποτε, οὔπως, μήπως, τὰ ὅποια παρ' Ομήρω πρὸ συμφώνου ἀποβάλλουσι τὸ σ, οὔπω, μήπω, Ἰλ. γ, 306. ρ, 422° καὶ πρέπει νὰ διακρίνῃται ἀπὸ τὰ ἐκ τοῦ πῶ, οὔπω, μήπω. Συνηθέστατα ἕως σχηματίζονται τὰ ἀρνητικὰ ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἐπιθέτου, οὔδαμὸς, μηδαμὸς — οὔδαμῶς, οὔδαμῆ. οὔδαμοῦ, οὔδαμόθεν.

Σημ. ε. Εἶναι φανερόν, ὅτι τὰ ἀπλά τῶν ἀναφορικῶν καὶ δεικτικῶν ἐκ τοῦ ἀναφορικοῦ ἄρθρου καὶ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας γίνονται, τῶν ὁποίων τινὰ μὲν εἶναι πτώσεις τούτων, τῆ, ἡ, οὔ, οὔτω καὶ οἱ ἀντί ω· ἄλλα δὲ σχηματίζονται ἐξ αὐτῶν ὡς παράγωγα ἐπιρρήματα· διότι καθὼς τὰ ὡς, ὡς, τῶς, εἶναι ἐπιρρήματα ποιότητος ἐκ τοῦ ὅς, ὁ, τὸ οὔτως εἰργάζονται ἐκ τούτων καὶ τὰ ὅθεν, ὅτε, μὲ ἄλλας καταλήξεις. Οὔτω δὲ προήλθον ἐξ ἄλλων ἀντωνυμιῶν καὶ τὰ, ταύτη, τῆδε, οὔτως — ἄλλη, ἄλλως — καὶ οὔτω, ὡδε (ἐκ τοῦ ὅδε), ἔχουσιν ὡ ἀντί ὡς. Γίνεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐκεῖνος — ἐκεῖνη, ἐκεῖνος. Διὰ τοῦτο πολλοὶ Γραμματικοὶ ὑποθέτουσι παλαιὸν τι ἐρωτηματικὸν ΠΟΣ (ἀντί τίς), διὰ νὰ παράξωσι τοὺς σχηματισμοὺς, ποῦ, πῆ, πῶς κ. τ. λ. Δυνάμεθα ὅμως νὰ ὑπολάβωμεν καὶ ὅτι πολλὰ τοιαῦτα, τῶν ὁποίων δὲν εὐρίσκεται ὀνομασικὴ, ὡς πάντη, πανταχοῦ, κ. τ. λ. μόνον κατ' ἀναλογίαν ἄλλων ἐσχηματίσθησαν.

Σημ. ζ. Τὸ εἰς τὸ ἡ ὑπογεγραμμένον ε, κυρίως κατὰ §. ΡΒ. Σ. γ. εἰς ἐκεῖνα δὲν ἔχει χώραν, τῶν ὁποίων δὲν εὐρίσκεται ὀνομασικὴ, ὡς πῆ, ὀπη, πάντη, ἀλλαχῆ· ἐξ ἐναντίας δὲ, ἡ, τῆ, ταύτη, ἄλλη. Πολλοὶ ὅμως ὑπογράφουσι καὶ ἐκεῖνα.

Σημ. η. Ὅταν τὰ, τότε, ὅτε τεθῶσι δις (ἐνίοτε δὲ καὶ ἅπαξ), ἀντί ποτέ, ποτέ, τότε τονίζονται οὔτω, τοτέ — ὅτε.

Σημ. θ. Οἱ Ἐποποιοὶ διπλασιάζουσι τὸ π διὰ τὸ μέτρον, ὅπως, ὅποτε κ. τ. λ. Οἱ δὲ Ἴωνες εἰς τὰ ἀνωτέρω ὅλα ἀντί π ἔχουσι κ, οἶον κῶς, κοῦ, ὄκως, ὄκόθεν, οὔκω κ. τ. λ. Οἱ Δωριεῖς ἀντί πότε, ὅτε κ. τ. λ. λέγουσι πόκα, ὄκα. Ἀντί τῆς καταλήξεως θεν οἱ Ποιηταὶ ἔχουσι θε, οἶον ἄλλοθε, ἔκτοσθε. Ἀντί δὲ ἡ λέγουσιν οἱ Ἐποποιοὶ ἦχι ἢ ἦχι.

§. ΡΔ. Περί τροπῆς τινων Μορίων.

Α'. κατὰ σχῆμα.

α. Κατὰ σταθεροὺς κανόνας δι' εὐφωνίαν τὰ οὐ, οὐκ, οὐχ, τρέπονται εἰς ἄλληλα (§. ΚΓ.). Ἡ δὲ ἕξ, πρὸ φωνηέντων μόνον καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου χώραν ἔχουσα,

ἕξ ἐμοῦ, ἕξ οὐ, κακῶν ἕξ,

πρὸ συμφώνου τρέπεται εἰς κ,

ἐκ τούτου, ἐκ λόγου.

β'. Ὅτι Μορία τινὰ δι' εὐφωνίαν προσλαμβάνουσι ν ἢ ς, εἴπομεν εἰς §. ΚΓ. Ἐδὼ μένει νὰ σημειώσωμεν ὅσα ἐκ τῆς διαφορᾶς ταύτης ἔχουσι διάφορον σημασίαν. Τοιαῦτα εἶναι

Πέραν, κυρίως ἐπὶ ποταμῶν καὶ ἄλλων ὑδάτων. Πέρα δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπέρ, ἔξω, ὅπου τὸ ὑποκείμενον νοεῖται ὡς σύνορον.

Ἀντικρύ, παρ' Ὀμίρῳ καθ' ὅλας τὰς σημασίας χωρὶς σ* κατὰ δὲ τοὺς Ἀττικοὺς σημαίνει τὸ ἀπέναντι· τὸ δὲ ἄντικρυς, τὸ κατ' εὐθείαν καὶ χωρὶς περιστάσεις, κ. τ. λ.

Εὐθύς καὶ εὐθύ, τὸ πρῶτον ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ καθ' ἡμᾶς· τὸ δεύτερον ἐπὶ τόπου· οἷον εὐθύ Λυκείου εὐθὺ Ἐφέσου, δηλ. κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Λύκειον, εἰς τὴν Ἐφeson· λαμβάνεται ὅμως κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν πρὸ φωνηέντος καὶ τὸ εὐθύς (Εὐρετ. Ἰππρλ. 1197)· ἀλλὰ τοῦτο κατηγορεῖται ἀπὸ τοὺς Ἀττικιστάς. — Τὰ ἰωνικά ἰθύς, ἰθύ λαμβάνονται ἀδιαφόρως μόνον ἐπὶ τοπικῆς σημασίας.

γ'. Τὰ ἐφεξῆς εἶναι εἰς χρῆσιν ἀδιαφόρως, ἢ ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἄττικοὺς Ποιητὰς, ἢ ὡς δωρισμοὶ δὲν εἶναι ἀλλότριοι τῶν Ἀττικῶν

ἐάν, ἦν, ἔν — σήμερον ἄττ. τήμερον· χθές καὶ ἐχθές· σὺν ἀρχ. ζύν. — εἰς ἰων. ἐς — αἰεὶ ἰων· καὶ ποιητ. αἰεὶ καὶ αἰέν — ἔνεκα ἢ ἔνεκεν (καὶ πρὸ συμφώνου) ἰων. εἵνεκα, εἵνεκεν — ἔπειτα, ἰων. ἔπειτα — ὅτι κοινῶς ὅτι (Ἀριστοφ.) — ἀντί οὐ καὶ ναὶ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ διὰ περισσοτέραν ἔμφασιν, οὐχί, ναίχι (ἔπ. οὐχί).

Σημ. α'. Ἄλλαι διαλέκτων διαφοραὶ εἶναι αἱ ἐφεξῆς· ἐν ἰων. ἐνί — πρὸς ἀρχ. προτί δωρ. ποτί — μετὰ αἰολ. πεδά — σὺν δωρ. καὶ ἰων. ὦν — κέ, κεν (μόριον ἐγκλιτικὸν εἰς τοὺς Ἐποποιοὺς ἀντὶ τοῦ ἄν) δωρ. κᾶ — Ἀντὶ εἰ, ἦ, ἐν, ἐνί, οἱ Ἐποποιοὶ λέγουσιν, αἰ, ἦε, εἰν, εἰνί. — Προθέσεις τινές, ἐξαιρέτως ἡ Παρά καὶ Ὑπὸ, ἀντὶ α καὶ ο κατὰ τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς λαμβάνουσιν αἰ, παραί, ὑπαί.

Σημ. β'. Οἱ Σύνδεσμος ἄρα, καὶ αἱ παρά, ἀνά, Προθέσεις κατὰ τοὺς Δωριεῖς, καὶ τοὺς Ἐποποιοὺς ἀποβάλλουσι τὸ φωνῆεν καὶ πρὸ συμφώνου, ἄρ, πάρ, ἄν (ἢ ἄν), οἶον

οὔτ' ἄρ φρένας, πὰρ θεῶ, ἄν δέ.

Ἐάν δὲ εἰς τὴν πέριξασιν ταύτην τὸ ἄν εὐρεθῆ πρὸ συμφώνου, μεταβάλλοντος τὸ ν, κατὰ τοὺς παλαιούς τρέπεται τὸ ν οὕτως

ἀμπέλαγος, ἀλλειμῶνα·

βλ. §. ΙΗ. Σημ. γ'. — Τὴν αὐτὴν πάσχει ἀποκοπήν καὶ ἡ Κατὰ Πρόθεσις· ἐπειδὴ ὅμως τὸ τ, οὔτε τέλος λέξεως εὐρίσχεται, οὔτε δύναται νὰ προφέρεται εὐφώνως πρὸ ἄλλου συμφώνου, πλὴν τοῦ θ, διὰ τοῦτο τρέπεται εἰς τὸ ἐπόμενον, τὸ ὁποῖον δια τοῦτο γράφεται διπλοῦν, ἢ, δασύ ὄν, λαμβάνει ἔμπροσθεν σύσειχον ψιλὸν (§. ΙΑ. β'.) οἶον

καττόν, καδδέ, καμμέν, καγγόνυ, καπφάλαρα,
 αντί κατὰ τόν, κατὰ δέ, κατὰ μέν, κατὰ γόνυ,
 κατὰ φάλαρα κ. τ. λ.

τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ τὸ Δωρικ. ποτί (ἀντί Πρὸς), ἀλλὰ μόνον πρὸ ἄλλου τ, οἶον ποττόν ἀντί ποτί τόν.—
 Αὗται αἱ τροπαὶ μένουσι καὶ εἰς τὰς συνθέτους λέξεις, οἶον

παρθέμενοι, παρσᾶσα· ἀνσάντες, ἀννείμη, ἀλλέξαι, ἀγξηραίνω· καττανύσαι, κατθανεῖν, καββάσῃ, κακχεῖοντες, κάλλιπον, καμμύω, καννεύσας, κάππεσε, καρρέζω, κακχεῦσαι· καὶ (διὰ τὴν σίμπτωσιν τριῶν συμφώνων) κάκτανε, κάσχεθε (ἀντί κακκτανε, κάσσχεθε).

Ἀποκόπτονται δὲ καὶ αἱ Προθέσεις Ἀπὸ, Ἀνά, ἀλλὰ σπανίως καὶ μόνον πρὸ συγγενῶν συμφώνων, οἶον ἀππέμπειν, ὑββάλλειν, ἀντί ἀποπέμπειν, ὑποβάλλειν.

B. Τροπή κατὰ τόνον.

Δ. Πολλοὶ δισύλλαβοι λέξεις, ἔχουσαι τὸν τόνον εἰς τὸ τέλος, ὡς παρὰ, περὶ, ἀπὸ κ. τ. λ. ἀναβιάζουσιν αὐτὸν, ὅταν εὐρεθῶσιν ὀπισθεν τοῦ ὀνόματος, μετὰ τοῦ ὁποίου συντάσσονται (τὸ ὁποῖον καλεῖται Ἀναστροφὴ), οἶον

τούτου πέρι, ἀντί περὶ τούτου
 θεῶν ἄπο, ἀντί ἀπὸ θεῶν.

Ἐξαιροῦνται ἀπὸ τούτου τὸν κανόνα μόναι αἱ Προθέσεις ἀμφί, ἀντί, δια, ἀνά.

ε. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει, ὅταν αἱ προθέσεις ἔχουσαι εὐρίσκωνται ἀντί τοῦ μετ' αὐτῶν συνθέτου ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, οἶον

ἐγὼ πάρα, ἀντί πάρειμι
ἐπι, ἐνι, ὑπο. ἀντί ἔπεςι κ.τ.λ.

οὕτω καὶ ἄνα, ἀντί ἀνάστηθι

Σημ. γ. Οἱ ἀκριβέστεροι τῶν κριτικῶν φυλάττουσι τὸν τοισμὸν τοῦτον καὶ ὅταν ἡ Πρόθεσις ποιητικῶς εὐρίσκηται μετὰ τὸ ῥῆμα (οἷον λούση ἀπο ἀντι ἀπολούση), ἔτι ὅταν λαμβάνηται ἀπὸ τοῦ ποιητῆς ἐπιρρηματικῶς (οἷον Πέρι ἀντι τοῦ λίαν). Ἀλλ' εἰς τὴν γραφὴν ταύτην εἶναι μεγάλη ἀσυμφωνία μετὰ τῶν φιλολόγων. Ὁμοίως δὲν συμφωνοῦσι καὶ κατὰ τὴν γραφὴν τῶν κατ' ἀναστροφὴν ἀποστροφουμένων Προθέσεων· διότι οἱ μὲν γράφουσι π. χ. θεῶν ἀπ', οἱ δὲ θεῶν ἀπ'.

§. ΡΕ. Περὶ λέξεων σχηματισμοῦ.

Τοῦτο τὸ τμήμα διαλαμβάνει περὶ σχηματισμοῦ μόνον ῥημάτων, καὶ ὀνομάτων οὐσιασικῶν τε καὶ ἐπιθέτων, καὶ ἐπιρρημάτων· διότι τῶν λοιπῶν τοῦ λόγου μερῶν τὰ μὲν εἶναι ἀρχαιότατοι καὶ δυσερμηνευτοὶ σχηματισμοί, τὰ δὲ ἐσημειώθησαν ἀλλαχοῦ τῆς Γραμματικῆς ταύτης. Ἡ δὲ τῶν λέξεων παραγωγή διαιρεῖται εἰς δύο, α.) εἰς τὴν διὰ καταλήξεως παραγωγὴν, β.) εἰς τὴν διὰ συνθέσεως.

Α. Περὶ τῆς διὰ καταλήξεως παραγωγῆς.

α. Οἱ διὰ καταλήξεως σχηματίζοντες ἄλλας λέξεις ἐσπούδαζον τὰς μὲν ὁμοίας σημασίας νὰ ἐκφράζωσι δι' ὁμοίων καταλήξεων, τὰς δὲ καταλήξεις αὐτὰς νὰ προσαρμόζωσι κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὸν τύπον τοῦ πρωτοτύπου. Ἀλλ' ἐκ τῆς συμπτώσεως τοῦ διπλοῦ

τούτου σκοποῦ συνέβη διπλῆ τῆς ἀναλογίας σύγ-
 χυσις, δηλαδή α.) τὸ αὐτὸ σημαίνονμενον ἀπεδόθη εἰς
 διαφόρους σχηματισμοὺς πολλάκις. β) καταλήξεις, αἱ
 ὁποῖαι κατ' ἀρχὰς ἐσχηματίζοντο μόνον ἐξ ὠρισμέ-
 νων τύπων (ὡς τὰ εἰς ἄω ῥήματα ἐκ τοῦ α, τὰ δὲ
 εἰς ὦω ἐκ τοῦ ος, ον), προσεκολλήθησαν καὶ εἰς ἄλλα
 τοιαῦτα πρωτότυπα, τῶν ὁποίων ὁ σχηματισμὸς δὲν
 ἦτο εἰς τοῦτο ἀρμόδιος, τοῦτ' ἔστι ἄω ἐκ τοῦ ος, —
 ὦω ἐκ τοῦ α.

α. Περί τῶν ῥημάτων.

β'. Ἐκ τῶν ῥημάτων σημειούνται ἐνταῦθα
 ἑκείνα μόνον, τὰ ὁποῖα παράγονται ἐξ ὀνομάτων. Αὐ-
 τῆ δὲ ῥ παραγωγή ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνεται διὰ
 τῶν καταλήξεων ἄω, ἔω, ὦω, εὖω, ἄζω, ἰζω, αἰνω,
 ὕνω. Αἱ καταλήξεις αὗται λαμβάνουσι τὸν τόπον τῆς
 κατὰ τὴν ὀνομασικὴν καταλήξεως, ἂν τὸ πρωτό-
 τυπον κλίνεται, κατὰ τὴν Α'. ἢ Β'. Κλίσειν, ἔτι δὲ καὶ
 κατὰ τὴν Γ', ὅτε ἡ ὀνομασικὴ λήγει εἰς φωνῆεν μόνον,
 ἢ εἰς s, προηγουμένου φωνήεντος, οἷον τιμῆ τιμάω,
 πτερὸν πτερόω, θαῦμα θαυμάζω, ἀληθὲς ἀληθεύω.
 Εἰς δὲ τὰ λοιπὰ τῆς Γ. Κλίσε. ὀνόματα λαμβάνουσιν
 αἱ καταλήξεις αὗται τὴν χώραν τοῦ ος τῆς Γενικῆς,
 οἷον κόλαξ κολακεύω, πῦρ πυρόω. Σημείωσαι ὅμως
 ὅτι τὰ εἰς α, ας καὶ ις τῆς Γ. Κλίσεως, τὰ ὁποῖα εἰς
 τὴν Γενικὴν προσλαμβάνουσι σύμφωνον, μόνον εἰς συγ-
 γενεῖς ῥηματικὰς καταλήξεις (α καὶ ας εἰς ἄζω, αἰ-
 νω — ις εἰς ἰζω) μετασχηματίζονται, οἷον θαῦμα
 θαυμάζω καὶ θαυμαίνω, ἐλπὶς ἐλπίζω. Πᾶσα δὲ τού-
 των ἄλλοτρία κατάληξις προσκολλᾶται εἰς τὸ σύμ-
 φωνον τῆς Γενικῆς, οἷον φυγὰς φυγαδεύω, χρῆμα χρῆ-
 ματίζω.

γ'. Περὶ δὲ τῆς σημασίας τῶν καταλήξεων τούτων θέλομεν σημειώσαι τὰ συνήθη καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντῶντα ἐκάστης καταλήξεως.

α'. — ἔω καὶ εὖω. Τὰ ῥήματα ταῦτα σχηματίζονται ἐξ ὄλων σχεδὸν τῶν καταλήξεων, καὶ σημαίνουσι τὴν κατάστασιν ἢ ἐνέργειαν τοῦ ὑπὸ τοῦ πρωτοτύπου ἐμφαινομένου, οἷον κοίρανος κοιρανέω (δηλ. εἶμαι ἐξουσιασῆς), κοινωνὸς κοινωνέω, δοῦλος δουλεύω, κόλαξ κολακεύω, ἀληθὴς ἀληθεύω, βασιλεὺς βασιλεύω, ὅλα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετάβατα· ἐνίοτε δὲ καὶ μεταβατικῶς, ὡς φίλος φιλέω.

Αἱ δύο αὗται καταλήξεις εἶναι συνηθέσεται εἰς τὰ παράγωγα, εἰς χρῆσιν οὖσαι καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας σημασίας, αἱ ὁποῖαι κατὰ μέρος περιλαμβάνονται εἰς τὰς ἐφεξῆς καταλήξεις· οὕτως ἐξαιρέτως σημαίνουσι τὴν μεταχείρισιν τοῦ ἐμφαινομένου ἀπὸ τὸ πρωτότυπον, οἷον πολεμῶ, ἀθλῶ, πομπεύω, χορεύω, φονεύω, βουλεύω, αὐλῶ, ἀγορεύω (ὀμιλῶ ἐπ' ἐκκλησίας), ἵππεύω. Ἰδίως δὲ ἡ κατάληξις ἔω, ὡς παρὰ πάσας εὐκολωτέρα, εἶναι εὐχρηστος εἰς τὰ περισσώτερα ἐκείνων τῶν παραγῶγων, τὰ ὁποῖα γίνονται ἐκ συνθέσεως, οἷον εὐτυχέω, ἐπιχειρέω, οἰκοδομέω, ἐργολαβέω, μνησικακέω. — Αὗται αἱ καταλήξεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι ἀμετάβατον σημασίαν.

β'. — ἄω. Τὰ ῥήματα ταῦτα γίνονται ἀπὸ λέξεις τῆς Α'. Κλίσι. εἰς α καὶ η. μεταβαίνουσι ὅμως καὶ εἰς ἄλλα, καὶ σημαίνουσι κυρίως τὸ ἔχω τι ἐκ περιουσίας, ἢ ἀσκησιν τινὸς πράξεως, οἷον κόμη κομῶ (ἔχω μακρὰ μαλλία), χολή χολάω (ἔχω πολλὴν χολήν, ὀργίζομαι), λίπος λιπάω (εἶμαι παχὺς), βοή βοάω, γόος γοάω, τόλμη τολμάω. Ἐντεῦθεν καὶ μεταβατικῶς τὸ ἐκκελῶ τοιοῦτὸ τι εἰς ἄλλους, οἷον τιμῆ τιμάω.

γ'. — ὦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ λέξεων τῆς Β'. Κλίσι. ἐμφαίνουσι δὲ α.) τὸ ποιῶ, μεταβάλλω τι εἰς τὸ συμφαινόμενον ἀπὸ τὸ πρωτότυπον, οἷον δουλῶω, κάμνω τιὰ δούλον· δηλόω, κάμνω δῆλον. β.) τὸ ἐξεργάζομαι μὲ τὸ πρᾶγμα τοῦ πρωτοτύπου, χρυσῶω, μιλτῶω (περιβάλλω ἢ χρίω μὲ χρυσόν ἢ μίλτον), πυρῶω, τερνῶω (ἐργάζομαι διὰ τέρνου). γ.) προσθέτω, βάλλω τὸ πρᾶγμα, οἷον σεφανῶω, πτερῶω, σαυρῶω.

δ'. — ἄζω καὶ ἰζω, ἡ πρώτη κατάληξις ἐκ τῶν εἰς α, η, ας, ἔτι δὲ καὶ ἐξ ἄλλων δι' εὐφωνίαν ἀμφοτέραι δὲ ἔχουσι τόσον ποικίλας σημασίας, ὡς εὖ δὲ δύναται νὰ ἀναχθῶσιν εἰς ὀρισμένας τάξεις (π. χ. δικάζω, χειμάζω, ὀρίζω, μελίζω, θερίζω, λακτίζω κ. τ. λ.). Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ὅταν γίνωνται ἐκ κυρίων ὀνομάτων ἔθνων ἢ ἀνθρώπων, σημαίνουσι τὸ δέχομαι τὰ ἤθη, τὴν φατρίαν, τὴν γλῶσσαν τούτων, οἷον μηδίζω (φρονῶ τὰ τῶν Μήδων), ἑλληνίζω (λαλῶ ἑλληνισί), δωριαζῶ (δωρισί λαλῶ), φιλιππιζῶ (προσίζεσθαι εἰς τὴν φατρίαν τοῦ Φιλίππου).

ε'. — αἰνώ καὶ ἰνώ. Ἡ τελευταία γίνεται μόνον ἐξ ἐπιθέτων, καὶ σημαίνει τὸ κάμνω τι ὡς τὸ ἐμφαινόμενον ὑπὸ τοῦ πρωτοτύπου, οἷον ἡδύνω, σεμνύνω (κάμνω ἡδύ, σεμνόν). Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὰ ἐπίθετα, τῶν ὁποίων τὰ εἰς ἰών καὶ ἰσος συγκριτ. καὶ ὑπερθ. προϋποθέτουσι παλαιὸν θετικόν εἰς υς, τὰ ῥήματα εἰς ἰνώ σχηματίζουσι, οἷον αἰσχρός, (αἰσχίων ἐκ τοῦ ΑΙΣΧΥΤΣ) αἰσχύνω, οὕτω καὶ μακρός, καλὸς — μηκύνω, καλλύνω *). Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχουσι πολλάκις

*) Ταῦτα τὰ ῥήματα δύναται τις νὰ παράξη ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν, αἰσχος, μῆκος, κάλλος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξ ὅλων τῶν εἰς ἰνώ ῥημάτων μόνον ταῦτα θέλουσιν εἶσθαι, τὰ ὁποῖα γίνονται ἐξ ἀφρημένων, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προκριθῆ ἢ ἀναγέρω παραγωγή.

καὶ τὰ εἰς αἰνώ — λευκαίνω, κοιλαίνω (κάμνω
λευκόν, κριλον)· πολλὰ ὅμως ἐξ αὐτῶν ἔχουσι
καὶ οὐδετέρην σημασίαν, ὡς χαλεπαίνω, δυσ-
χεραίνω· γίνονται δὲ καὶ ἐξ οὐσιασικῶν ἐνίοτε, ἐξ-
αιρέτως ἐκ τῶν εἰς μα (σῆμα σημαίνω, δείμα δει-
μαίνω) μὲ διαφόρους σημασίας.

δ'. Γίνονται δὲ ἔτι ῥήματα ἐξ ὀνομάτων, τρεπο-
μένης μόνον τῆς καταλήξεως εἰς ῶ, τῆς δὲ προηγου-
μένης συλλαβῆς ἐκτεινομένης, ὡς εἶπομεν §. ΠΑ· οὐ-
τῶ γίνεται ἐκ τοῦ ἄγγελος ἀγγέλλω, ποικίλος ποικίλ-
λω, καθαρὸς καθαίρω, μαλακὸς μαλάσσω, φάρμακον
φαρμάσσω, πυρετὸς πυρέσσω, χαλεπὸς χαλέπτω κ.τ.λ.
αἱ δὲ σημασίαι εἶναι διάφοροι.

ε'. Ὑπάρχουσι δὲ πρὸς τούτοις καὶ τὰ ἐφεξῆς
παράγωγα ῥήματα.

α) Ἐφετικά, τὰ ὅποια σημαίνουσιν ἐπιθυμίαν
τινὸς, σχηματιζόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ
Μέλλοντος, τρεπομένου τοῦ σω εἰς σείω, οἶον
γελασεῖω, πολεμησεῖω (Ἔνες.), τοῦτ' ἐστὶν ἐπι-
θυμῶ νὰ γελῶ, νὰ πολεμῶ.

Ἄλλος Ἐφετικῶν σχηματισμὸς εἶναι ὁ εἰς ἄω
-ῶ ἠϊάω, -ῶ, κυρίως ἐξ οὐσιασικῶν, οἶον θανατῶ,
σρατηγιῶ (ἐπιθυμῶ θάνατον, σρατηγίαν)· ἔτι δὲ
καὶ ἐκ ῥημάτων, σχηματιζομένων τούτων πρῶ-
τον εἰς οὐσιασικά, οἶον μαθητιάω, κλαυσιάω (ἐπι-
θυμῶ νὰ μανθάνω νὰ κλαίω) ἐκ τοῦ μανθάνω
(μαθητῆς), κλαίω (κλαύσις).

Σημ. α. Ταῦτα ἐτράπησαν εἰς εἶδος τι μιμη-
τικῶς, οἶον τυρανιαῖω, μιμοῦμαι τὸν τύραννον. Κα-
κῶς ὅμως ἀνάγουσιν τινες ἐνταῦθα καὶ τὰ τῶν νόσων
ῥήματα, ὡς ὀφθαλμιάω, ὑδεριάω,

β) θαμισικά, εἰς ζω, οἶον ρίπτάζω (ἐκ τοῦ ρίπτω), ρίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Μέσ. ρίπτομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔχω ἀνησυχίαν· σεναάζω (ἐκ τοῦ σενω), ἀνασενάζω πολύ· αἰτίζω (ἐκ τοῦ αἰτῶ) ζητῶ ἀπὸ θύρας εἰς θύραν· ἔρπύζω (ἐκ τοῦ ἔρπω) ἔρπω ἀργοπορινά.

γ. ἐναρχτικά, εἰς σκω, τὰ μὲν οὐδέτερα, οἶον γενειάσκω, ἠβάσκω (ταῦτά μὲ τὰ γενειάζω, ἠβάω) τοῦτ' ἐστὶν ἀρχίζω καὶ ἔχω γενεῖον, ἀρχίζω καὶ ἔμαι ἔφηθος· τὰ δὲ μεταβατικά, ὡς μεθύσκω, κῆγουν μεθύω ἄλλον. Βλ. §. 40. δ.

Β. Περὶ τῶν οὐσιαστικῶν ὀνομάτων.

ς. Ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν ἐκθέτομεν

Α. Τὰ ἐκ ῥημάτων ἀμέσως γινόμενα.

Περὶ τούτων πρέπει νὰ σημειώσωμεν καθόλου,

α) ὅτι αἱ ἀπὸ τοῦ σ ἀρχόμεναι καταλήξεις ἀκολουθοῦσι τὴν ἀναλογίαν τοῦ Μελλοντος· αἱ δὲ ἀπὸ μ καὶ τ, τὴν τοῦ παθ. Παρακ.· αἱ δὲ ἀπὸ φωνήεντος, τὴν τοῦ β'. Παρακ. δὲν εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον νὰ ὑπάρχωσι τῶντι οὗτοι οἱ χρόνοι τοῦ περὶ οὗ ὁλόγος ῥήματος.

β) ὅτι αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι καταλήξεις (ὡς η, ος, εὐς) σχηματίζονται καὶ ἐκ τῶν εἰς ἔω καὶ ἄω συνηρημένων, ἀποβαλλομένων τῶν ε καὶ α· πλὴν τῶν δυσυλλάβων ῥημάτων, τὰ ὁποῖα τὸ ἴδιον φωνῆεν, ὡς εἰς τὴν ρίζαν τῆς λέξεως ἀνῆκον, δὲν ἀποβάλλουσιν, ἀλλὰ μόνον ἐνίοτε μεταβάλλουσιν (ὡς ῥέω, ῥοή).

Σημ. β'. Περὶ τοῦ α) πρέπει νὰ σημειώσωμεν ἔτι

α. ὅτι τὸ πρὸ τοῦ τ καὶ μ παρεντιθέμενον σ φυλάττουσι πάντοτε καὶ ἐκ ῥημάτων, χαρακτῆρα ἔχον-

των σύμφωνον τῶν διὰ γλώσσης προφερομένων, σχηματιζόμενα ὀνόματα, πλὴν τινῶν ποιητικῶν (ὡς θαυματός, βλ. §. γβ. Σ. α.). Τὰ δὲ ἐκ καθαρῶν γινόμενα ἰημάτων ποτὲ μὲν ἀποβάλλουσι τὸ σ, ὅπου φυλάττει αὐτὸ ὁ παθ. Παρακ. καὶ α. Ἀ' ὄρ., ποτὲ δὲ προσλαμβάνουσιν αὐτὸ, ὅπου οἱ ῥηθέντες Χρόνοι δὲν τὸ ἔχουσι.

β'. ὅτι τὸ φωνῆεν, ὅπου τὸ σ δὲν ἔχει χώραν, καθόλου μὲν ἀκολουθεῖ τὸν χρόνον τοῦ Μέλλοντος, οἷον θεατής, θέαμα, θῦμα, ἔχουσι μακρὸν τὸ φωνῆεν, καθὼς εἶναι καὶ εἰς τὰ θεάσομαι, θύσω· αἱ ἀπὸ σ καὶ τ' ὅμως ἀρχόμεναι καταλήξεις συσέλλουσιν ἐνίοτε τὸ μακρὸν φωνῆεν, καὶ μάλιστα ὅτε συσέλλει αὐτὸ καὶ τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν παθ. α. Ἀ' ὄρ. (βλ. §. ΠΔ. Σ. δ. καὶ κατωτ. τὴν κατάληξιν σις.) Αἱ δὲ ἀπὸ μ ἀρχόμεναι ἀκολουθοῦσι σχεδὸν πάντοτε τὴν ἀναλογίαν τοῦ α' Μέλλοντος βλ. ζ'. α.

ζ. Τὴν ἐνέργειαν τοῦ ῥήματος ἐμφαίνουσιν αἱ καταλήξεις μος, μη, μα, σις, σιας, η ἢ α, ος Ἀ' ρσαν, ος Οὐδέτ.

α. — μος, μη ἢ μή, μα. Αἱ τρεῖς αὗται καταλήξεις διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων κατὰ ταῦτα, ὅτι τὰ μὲν εἰς μος, ὅταν εἰς τὸ πρωτότυπον προηγῆται φωνῆεν, προσλαμβάνουσι κοινῶς τὸ σ· τὰ δὲ εἰς μη καὶ μα δὲν λαμβάνουσιν αὐτὸ οὐδέ τότε πάντοτε, ὅτε τὸ ἔχει καὶ ὁ παθ. Παρακ. καὶ τὰ μὴ προσλαμβάνοντα τὸ σ φυλάττουσι τὸ μακρὸν φωνῆεν τοῦ Μέλλοντος καὶ ὅτε ὁ παθ. Παρακ. συσέλλει αὐτὸ (ἀσατοῦσιν ὅμως τινὰ ἔχοντα ποτὲ μὲν ἢ ποτὲ δὲ α), οἷον τίθημι (τέθειμαι) — θεσμός, θέμα ἢ θῆμα· δέω (δέδεμαι) — δεσμός, δέμα, διάδημα· γινώσκω (ἔγνωσμαι) — γνώμη· λύω (λέλυμαι) — λῦμα. — Σημαίνουσι δὲ τὰ μὲν εἰς μος τὴν ἀφηρημένην τοῦ ῥήματος ἔννοιαν, οἷον πάλλω παλμός, ὀδύρομαι ὀδυρμός, λύζω (λύξω) λυγμός, σειώ σεισμός·

τὰ δὲ εἰς μα σημαίνουσι μᾶλλον συγκεκριμένως τοῦ ῥήματος τὴν ἐνέργειαν, καὶ αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον πράγμα, ὡς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμφωνεῖ μὲ τὸ οὐδέτ. τῆς Μετ. τοῦ παθ. Παρακ. οἶον πρᾶγμα (τὸ πεπραγμένον), μίμημα, σπέρμα (τὸ ἐσπαρμένον). τῶν δὲ εἰς μη τὰ μὲν σημαίνουσιν ἀφηρημένως τὴν ἐνέργειαν, ὡς μνήμη, ἐπισήμη, τιμή· τὰ δὲ συγκεκριμένως τὸ πρᾶγμα, ὡς γραμμὴ, σίγμα, τὰ ὅποια πλαγίως διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ, σίγμα, γράμμα.

Σημ. γ. Τῶν εἰς μος τινὰ τῆς ἀρχαίας γλώσσης ἔχουσι πρὸ τοῦ μ μόνον τὰ φωνῆεν χωρὶς σ, οἶον δειμός, κρυμός· ἢ ἀντὶ σ ἔχουσι θ, οἶον ὄρχηθμός, βαθμός, καὶ μετὰ τὸ ρ, ὡς σκαρθμός. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ ἴδμα, ἰσθμός (ἐκ τοῦ ἸΩ, εἶμι), καὶ ἄσθμα (ἐκ τοῦ ἄω). — Ἄλλα τινὰ φυλάττουσι τὸ χ, ὡς λαχμός (ἐκ τοῦ λαγχάνω), καὶ αὐχμός ἐκ τοῦ αὔω, ὅπου τὸ χ παρενετέθη ἀντὶ τοῦ σ.

Σημ. δ. Περὶ τῆς ἀνωτέρω διαφορᾶς τῆς σημασίας σημείωσαι, ὅτι ἔχει μόνον εἰς τοὺς ποιητάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν τὰ ἀφηρημένα πολλαπλῶς λαμβανονται ἀντὶ συγκεκριμένων, καὶ ἀνάπαλιν, οὕτω π. χ. λαχμός, χρῆσμός, σημαίνουσι συγκεκριμένως τὸ πρᾶγμα· φρόνημα δὲ κ. τ. λ. ἐμφαίνουσιν ἀφηρημένως τὴν ἐνέργειαν.

β. — σις, σια, ἐμφαίνουσι τὸ κυρίως ἀφηρημένον τοῦ ῥήματος, οἶον μίμησις, πρᾶξις, σκῆψις, δοκιμασία, θυσία, καὶ τὰ σύνθετα ὄξυβλεψία, καχεξία.

Σημ. ε. Τῶν ἐνταῦθα ἀνηκόντων τινὰ δὲν φυλάττουσι τὸν χρόνον τοῦ Μέλλοντος, οἶον αἵρεσις, θέσις, τίσις, λύσις, φύσις, δύσις, θυσία βλ. Σ. β. β. Τῶν ἐφεξῆς ἡ σημασία δὲν εἶναι σαθερά· ἐπικρατεῖ ὅμως ἡ ἀφηρημένη ἔννοια.

γ. — η και α, τὰ πλείοτερα ὀξύτονα, οἷον εὐχή (εὐχομαι), σφαγή (σφάζω, σφάξω), διδαχή (διδάσκω, διδάξω), χαρά (χαίρω), — και κατά τροπήν τοῦ φωνήεντος εἰς ο (ὡς εἰς τὸν β'. Παρακ.) τομὴ ἐκ τοῦ τέμνω, φθορὰ ἐκ τοῦ φθείρω. — Λαμβάνουσι δὲ και διπλασιασμόν, ὡς ὁ ἄπτικὸς Παρακείμενος, ἔχοντα εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν πάντοτε ω, οἷον ἄγωγῆ ἐκ τοῦ ἄγω, ἔδωδῆ ἐκ τοῦ ἔδω (ἔδηδα).

Παροξύτονα εἶναι, βλάβη ἐκ τοῦ βλάπτω βλάβω, νίκη ἐκ τοῦ νικάω. — Εἰδὼ ἀνάγονται και τὰ εἰς

— εια, τὰ ὁποῖα γίνονται μόνον ἐκ τῶν εἰς εὐω ῥημάτων διὰ τροπῆς τῆς διφθόγγου, οἷον παδεία ἐκ τοῦ παιδεύω. Ταῦτα ἔχουσι τὸ α μακρόν, και διὰ τοῦτο ἔχουσι πάντοτε ὀξεῖαν εἰς τὸ ει.

Σημ. ε. Σημειῶσαι, ὅτι προπερισπώμενα εἶναι τὰ θηλυκὰ τῶν εἰς υς ἐπιθέτων, οἷον ἠδὺς ἠδεῖα· προπαροξύτονα δὲ, α) τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης ἐπιθέτων ἀφηρημένα, οἷον ἀλήθεια, β) τὰ θηλυκὰ τῶν εἰς εὐς ἄρσενικῶν, οἷον ἔρεια (βλ. ι. α. και ιβ. γ, δ.)

δ. — ος Ἄρσεν. Τούτων τὰ πλείοτερα ἔχουσιν εἰς τὴν δευτέραν ἀπὸ τῆς ληγούσης ο, ἦτοι ἐκ φύσεως, ἢ κατά τροπήν τοῦ ε εἰς ο, οἷον κρότος, φθόνος, λόγος, ῥόος ῥοῦς (ἐκ τοῦ κροτέω, φθονέω, λέγω, ρέω), — ἀλλὰ και ἔλεγχος, τύπος, πάλος (ἐκ τοῦ ἐλέγχω, τύπτω, πάλλω) κ.τ.λ.

Μετὰ τούτων δύνανται να συναριθμηθῶσι και τὰ εἰς τος οὐσιασικά, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ὀξύτονα, οἷον ἀμυτός, κωκυτός, ὑετός, παγετός. Παροξύτ. εἶναι πότος (ἐκ τοῦ ΠΟΩ).

ε — ος. Οὐδέτ., οἷον τὸ κῆδος, λάχος, πρᾶγος τὸ αὐτὸ μὲ τὸ πρᾶγμα (ἐκ τοῦ κηδῶ, λαγχάνω,

πράττω) κ. τ. λ. Ταῦτα ποτὲ δὲν ἔχουσιν ο εἰς τὴν δευτέραν ἀπὸ τῆς ληγούσης, ὅθεν μέρος ἐκ τοῦ μείρω.

ή. Τὰ ἀρσενικά τῶν ῥηματικῶν προσηγορικῶν λήγουσιν εἰς

α — τῆς, τῆρ, τῶρ. Ἡ κατάληξις τῆς, κλινομένη κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, εἶναι συνηθεσάτη· αἱ δὲ λέξεις εἶναι ἤτοι ὀξύτονοι, ἢ παροξύτονοι, οἷον ἀθλητής, μαθητής, θεατής, δικαστής, ἐκ τοῦ (ἀθλέω, μανθάνω, θεάομαι, δικάζω, κρίνω) — κυβερνήτης, πλάσης, δυνάστης, ψάλτης.

— τῆρ καὶ τῶρ εἶναι ἀρχαιότεροι σχηματισμοί, ἴδιοι τῶν ποιητῶν καὶ διαλέκτων ἀντὶ τῶν εἰς τῆς εὐρίσκονται ὅμως τοιαῦτα καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν, οἷον σωτήρ, ῥήτωρ (ἐκ τοῦ σαώω, Ρ'ΕΩ).

Σημ. ζ. Τούτων τινὰ, ἐξαιρέτως τὰ ἀπὸ τοῦ ἠ γέομαι γινόμενα, συσέλλουσι τὸ φωνῆεν τῆς παραληγούσης, οἷον Μουσηγέτης ἢ Μουσαγέτης.

Σημ. ή. Οὔτοι οἱ σχηματισμοί κατὰ μέρος εἶναι καὶ πραγμάτων ἐκφρασιχοί, τὰ ὅποια νοοῦνται ὡς ὑποκείμενα τινὸς πράξεως, οἷον ἀήτης, κρηστήρ, ζωστήρ κ. τ. λ.

Σημ. θ. Τὰ εἰς τῶρ καὶ τῆρ ἐπιθετικῶς λαμβάνονται ἀπὸ τοὺς ποιητὰς καὶ ἀντὶ θηλυκῶν βλ. §. Νς. Σ. ζ.

β'. — εὖς οἷον γραφεὺς, φθορεὺς

γ'. — ος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς σύνθετα, οἷον ζωγράφος, πατροκτόνος· εἶναι ὅμως καὶ Κοινὰ, ὡς τροφὸς (ὁ, ἡ), καὶ παλαιὰ τινὰ ὡς ἀρχὸς (Ὁ'μ.) κ. τ. λ.

δ'. — ης καὶ ας Γεν. ου. Μόνον εἰς σύνθετά τινὰ, ὡς μυροπώλης, τριπράρχης (καὶ — ος), ὀρνιθοθήρας κ. τ. λ.

θ. Τὰ ὀνόματα τῶν ἐργαλείων καὶ ἄλλων εἰς πρᾶξιν τινα ἀνηκόντων ὑποκειμένων δύνανται καὶ αὐτὰ νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὰ Ρήματικά, ἂν καὶ κυρίως γίνονται ἐκ τῶν προηγουμένων οὐσιασικῶν ὀνομάτων, ἢ καὶ φαίνονται ὅτι προϋποθετοῦσι τοιαῦτα. Τοιαῦτα εἶναι

— τήριον, τρον καὶ τρα ἐκ τῶν εἰς τὴν οὐσιασικῶν οἶον λουτήριον, λούτρον, ἀκροατήριον, ξύσρα, ὀρχήσρα.

— εἶον ἐκ τῶν εἰς εὖς, κουρεῖον, τροφεῖον.

ι. Ἐκθέτομεν

B. Τὰ ἐξ ἐπιθέτων παραγόμενα,

τὰ ὁποῖα ἐκφράζουσι τὸ ἀφηρημένον τῆς τῶν ἐπιθέτων ἐννοίας. Ἐδὼ ἀνάγονται αἱ καταλήξεις

α. — ἰα, διὰ μακροῦ α (ἰων. η), σοφία, κακία, δειλία (σοφὸς κ. τ. λ.), ἔτι βλακία, πενία, εὐτυχία (ἐκ τοῦ βλάξ, πένης, εὐτυχής).

— εια, διὰ βραχέος α καὶ προπαροξύτονα ἐκ τῶν ης - εος ἀλήθεια (ἀληθής.)

— οια, ὁμοίως ἐκ τῶν εἰς οος - οους ἄνοια (ἄνοος, ἄνοους.)

β. — τῆς. Γεν. τῆτος Θηλυκ., οἶον ἰσότης, παχύτης (ἐκ τοῦ ἴσος, παχύς). Ὅλα ταῦτα εἶναι παροξύτονα πλὴν τινῶν, ὡς ταχυτής, δηϊότης, περὶ τῶν ὁποίων λέγουσιν οἱ Γραμματικοὶ ὅτι εἶναι

ὀξύτονα, ἢ καὶ μεταβιβάζουσιν εἰς τὰς πλαγίας τὸν τόνον κατὰ τὴν παραλήγουσαν (ταχυτῆτος, δηϊότητος).

γ. — σύνη, οἷον δικαιοσύνη, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἐπιθέτων εἰς ὧν -ονος, οἷον σωφροσύνη (σώφρων, -ονος). Τούτων τὰ ἔχοντα βραχεῖαν τὴν τετάρτην ἀπὸ τῆς ληγούσης γράφονται διὰ τοῦ ω, οἷον ἀγαθωσύνη. (βλ. τὸν αὐτὸν κανόνα καὶ εἰς τὰ εἰς τερος, τατος.).

δ — ος. Οὐδέτ., μάλιστα ἐξ ἐπιθέτων εἰς υς, οἷον βάθος, τάχος, (βαθύς, ταχύς)· ἀλλὰ καὶ ἐκ τοιούτων, τῶν ὁποίων τὰ παραθετικά φαίνονται ὅτι προϋποθέτουσι τοιοῦτόν τι παλαιὸν θετικόν, οἷον κάλλος, αἴσχος, μῆκος, ἐκ τοῦ καλὸς (καλλίων), αἰσχρὸς (αἴσχιστος), μακρὸς (μήκιστος).

Σημείωσαι δὲ, ὅτι πολλὰ τῶν σχηματισμῶν τούτων εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ εἰς τὰ ἐξ οὐσιαστικῶν ἀφηρημένα, οἷον δουλοσύνη ἐκ τοῦ δούλος.

ιά. Ἐχθέτομεν

Γ. τὰ γινόμενα ἐξ ἄλλων οὐσιαστικῶν.

τούτων πρέπει νὰ σημειωθῶσι πρῶτον καταλήξεις τινές, αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται μόνον κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν ῥηματικῶν· οὕτω σημαίνουσι

α) τὰ Ἄρσεν· εἰς τῆς (τῶν ὁποίων τὰ εἰς ἰτῆς ὅλα ἔχουσι μακρὸν ι) πολλάκις ἄνδρα, σχέσιν τινὰ ἔχοντα πρὸς τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἐμφαινόμενον ὑπὸ τοῦ πρωτοτύπου, οἷον πολίτης, ὀπλίτης, ἰππότης (ἐκ τοῦ πόλις, ὄπλον, ἵππος), τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι καὶ ἐπιθετικὴν σημασίαν. § Νς. Σημ. ζ.

β) ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ευς, οἷον ἱερεὺς, γριπεὺς,

ἄλιεὺς, γραμματεὺς (ἐκ τοῦ ἱερὸν ἢ ἱερά (τά), γρίπος, ἄλις, γράμμα).

γ) τὰ εἰς εἶον, ἐξαιρέτως τὸν εἰς τι ἀφιερωμένον τόπον, οἷον Μουσεῖον κ. τ. λ. βλ. ἀνωτ. θ'.

ιβ. Τὰ λοιπὰ εἶναι

α) τὰ ἐμφαίνοντα τόπον περιέχοντα πολλὰ, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομαζόμενα περιεκτικά, εἰς ὧν Γεν. ὦνσ (Ἄρσεν) καὶ ὠνία, οἷον ἀμπελών, ροδωνία, ἀνδρῶν.

β) τὰ εἰς ὠν, ὠνος (Ἄρσ.), τὰ ὅποια μεγαλύνουσι τὸ σημαίνόμενον, ὡς γάστρων, ὃ ἔχων μεγάλην κοιλίαν, κ. τ. λ. κοινῶς, ὁ κοιστογάστρως.

γ) Θηλυκὰ ὀνόματα

α. — τειρα, τρια καὶ τρις Γεν. τριδος, κυρίως ἐκ τῶν εἰς τηρ καὶ τωρ ἀρσενικῶν· ἀλλ' ἔτι καὶ ἐκ τῶν εἰς της, οἷον σῴτειρα, ὀρχήστρια, αὐλητρίς (ἐκ τοῦ σωτήρ, ὀρχηστῆς, αὐλητής).

β — ις Γεν. ιδος, εἶναι ἡ συνηθεσάτη κατάληξις, ἐκ τῶν εἰς ης καὶ ας τῆς ἁ. Κλίσι. ἀρσενικῶν, οἷον δεσπότης, ἰκέτης, Σχύθις, μυρόπωλις (ἐκ τοῦ δεσπότης ἰκέτης, Σχύθης, μυροπόλης).

γ. — αйна, κυρίως ἐκ τῶν εἰς ὠν ἄρσεν., οἷον θεράπων θεράπαινα, λέων λέαινα, τέκτων τέκταινα· ἀλλὰ καὶ ἐκ τινῶν εἰς ος, οἷον θεός θεαίνα.

δ. — εια, ἐκ τῶν εἰς ευς, οἷον ἱερεὺς ἱερεία κ. τ. λ.

ε. — σσα, ἐκ πολλῶν καταλήξεων τῆς γ'. Κλίσι., οἷον βασίλισσα ἐκ τοῦ βασιλεὺς, πένησσα (πένης), ἀνασσα (ἀνάξ), Κίλισσα, Θρησσα ἄπτ. Θράττα, ἐκ τοῦ Κίλις καὶ Θρηξ ἢ Θράξ.

δ.) Ὑποκοριστικά, τὰ ὁποῖα ἐμφαίνουσιν ἐλάττωσιν τοῦ πρωτοτύπου. Τούτων κατάληξις εἶναι

α. — ιον (τό), οἶον παιδίον, σωμάτιον, ράχιον (ἐκ τοῦ ράχος). Εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐλαττωτικῆς σημασίας πολλάκις προσθέτουσι συλλαβὴν τινα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, ἴδιον, ἄριον, ἄσιον, ὕλλιον, ὕδριον, ὕφιον, οἶον πινακίδιον, παιδάριον, χοράσιον, μειραχύλλιον, μελύδριον, ζωῦφιον.

Σημ. ι. Ἐκ τούτων προπαροξύτονα μὲν εἶναι ὅλα τὰ τέσσαρας καὶ περισσοτέρας ἔχοντα συλλαβάς (ὅπου ἀνάγονται καὶ τὰ συνηρημένα, ὡς βοίδιον ἀντὶ βοΐδιον), καὶ τὰ πλειότερα τῶν τρισυλλάβων, τῶν τρεῖς ἔχόντων βραχείας συλλαβάς· παροξύτονα δὲ, τὰ πλειότερα τρισύλλαβα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι δάκτυλον, πλὴν τινῶν.

Σημ. ια. Ἡ κατάληξις ἴδιον συναίρεται μὲ ἄλλα φωνήεντα (ὡς βοΐδιον, γήδιον)· μετὰ δὲ υ καὶ ἄποτελ τ ὕ καὶ ἰ, οἶον ἰχθύδιον ἐκ τοῦ ἰχθύς, ἱματίδιον ἐκ τοῦ ἱμάτιον. Διὰ τοῦτο εἶναι μακρὸν καὶ τὸ πρῶτον ἰ τῶν ἐκ τῶν εἰς ἰς Γεν. -εως οὐσιασικῶν, οἶον ῥήσειδιον (ἐκ τοῦ ῥῆσις)· διότι εἰς πολλὰ τοιαῦτα ὀνόματα ἢ γραφὴ ἰδιον ἢ εἶδιον εἶναι ἀμφιρρέπτης.

Σημ. ιβ. Πολλὰ εἰς ἰον ὀνόματα ἀπέβαλον παντάπασι τὴν ἐλαττωτικὴν ἔννοιαν, οἶον θηρίον, βιβλίον (ἐκ τοῦ θήρ, βίβλος).

β. — ἰσχος, ἰσκη, οἶον σεφανίσκος, παιδίσκη.

γ. — ἰς Γεν. -ίδος καὶ -ἴδος (ῖ), οἶον θεραπευίς, πινακίς, σχοινίς, ἴδος (ἐκ τοῦ θεράπεινα, πίναξ, σχοῖνος) κ. τ. λ. Κατ' ἐπίτασιν τούτου ἐγενήθη ἢ ἀνωτ. κατάληξις ἴδιον.

δ. — ἴλος (δωρίκον), οἶον Ἐρωτύλος ἀντὶ Ἐῤῥως.

ε. — ἰδεύς, μόνον ἐπὶ νέων ζώων, οἶον ἀετιδεύς ἐκ

τοῦ αἵτος. Ἄλλα ἰδιαίτερα, ὡς πολίχνη ἐκ τοῦ πόλις, πιθάκη ἐκ τοῦ πίθος κ. τ. λ. μαυθάνονται ἐκ μελέτης.

ε.) Ἐθνικά, τὰ ἐμφαίνοντα ἔθνος ἢ πατρίδα. Ταῦτα δὲ εἶναι ἤτοι ἐπίθετα εἰς ἰος, αἴος, νος, κός (βλ. κατωτ.), ἢ οὐσιαστικά εἰς

— ἴτης, ἰαίτης *), ἰώτης, οἷον Ἀθήρητις, Χερρόνησίτης, Σπαρτιάτης (ἰων. — ἴτης), Σικελιώτης.
— ἢ εἰς

— εὖς οἷον Αἰολεύς, Φωκεύς, Δωριεύς, Μεγαρεύς, Μαντινεύς, Πλαταιεύς, Φωκαίεύς (καλλιὸν Φωκαεύς), Εὐβοεύς, *Πειραιεύς*.

Τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ἢ τρέπουσι μόνον τὴν τοῦ ἀρσενικοῦ ἡς εἰς ἰς (γ. β.), οἷον Σπαρτιάτις, Συβαρίτις, κ. τ. λ. — ἢ προσκολλῶσι τὴν κατάληξιν ἰς καὶ ἄς εἰς αὐτὴν τὴν ρίζαν τοῦ ὀνόματος, οἷον Αἰολίς, Δωρίς, Μεγαρίς, Φωκίς, Φωκαίς, Δηλιάς. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ ὀνόματα εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ ἐπὶ γυναικὸς καὶ ἐπὶ γῆς, κατὰ τὸ ἔξωθεν νοούμενον Γυνή ἢ Γῆ.

ς.) Πατρωνυμικά, τὰ ἐμφαίνοντα πατέρα ἢ γένος.

θ.) Ἀρσενικά. Τούτων καταλήξεις εἶναι

— ἰδης, ἀδης, ἰάδης, Γεν. ου, αἰ συνηθέσονται. Ἡ κατάληξις ἰδης δύναται νὰ ἐκληθῆ ὡς ἀρχική, διότι γίνεται ἐκ τῶν περισσοτέρων καταλήξεων ἢ δὲ ἀδης, γίνεται μόνον ἐκ τῶν εἰς ας καὶ ἡς

*) Οἰκωνῶν, ὅτι τὰ εἰς ἀτης, ἔθνικα ἔχουσι μακρὸν α, δὲ κρατεῖ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ παραγομένων ἐκ τινος οὐσιαστικοῦ, ὡς εἰς τὸ Σαρμάτης.

ὀνομάτων τῆς ἁ. Κλίσ, οἷον Κρόνος Κρονίδης, Κέκρωψ Κεκροπίδης, Ἀλεύας Ἀλευάδης, Ἰππότης Ἰπποτάδης. Ἡ κατάληξις ἰάδης κυρίως ἐγένετο ἐκ τῶν εἰς ἰος διὰ τὴν εὐφωσίαν, οἷον Μενοίτιος, Μενοιτιάδης. Ἀλλὰ τὸ ἡδὺ τῆς καταλήξεως ταύτης (— υυ —), καὶ ἐξαιρέτως ἢ τοῦ ἑξαμέτρου χρεία, ἔκαμε νὰ γείνη ὁ σχηματισμὸς οὗτος καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι μακρὰν συλλαβὴν πρὸ τῆς πατρωνυμικῆς καταλήξεως, οἷον Φερητιάδης, Τελαμωνιάδης, Ἀθαντιάδης κ. τ. λ. Ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ Ἰαμβος ἐκίνει εἰς τὸν συνήθη σχηματισμὸν, ὅς τις γίνεται καὶ ἐκ τοιούτων ὀνομάτων, οἷον Παλλαντίδης, Ἀλκμαιωνίδης.

— ἰων Γ. ἰωνος (σπαν. ἰονος), ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ μακροῦ, ἀλλὰ (διὰ τὸ μέτρον) καὶ διὰ βραχέος ι, εἶναι σπάνιος καὶ ποιητικὸς σχηματισμὸς, οἷον Κρονίων, Ἀκτορίων.

Σημ. ιγ'. Τὰ ἐκ τῶν εἰς εὐς καὶ κλῆς πατρωνυμικὰ κυρίως ἔχουσιν εἶδης, καὶ διὰ τοῦτο κοινῶς συναίρουνται εἰς εἶδης, οἷον Πηλεΐδης, Τυδεΐδης ἐκ τοῦ Πηλεὺς, Τυδεὺς. Ἡρακλεΐδης ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς. — τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ εἰς εἶων, οἷον Πηλείων. —

Οἱ δὲ Δωριεῖς ἐφύλαξαν τὸν διηρημένον σχηματισμὸν, οἷον Κρηθεὺς Κρηθείδης· τῶν ἰωνικῶν ὁμοῦς εὐς Γεν. ῆος, γίνεται ὁ ἐπικός σχηματισμὸς Πηληϊάδης κ. τ. λ.

Σημ. ιδ'. Ὁμοίως συναίρεται καὶ τὸ ο μετὰ τοῦ ι, ὡς Πανθοΐδης, Λητσοΐδης, ἐκ τοῦ Πάνθοος — οους, Λητώ, ὄος.

Σημ. ιε'. Πατρωνυμικὸν σχηματισμὸν ἔχουσι καὶ τινὰ ἀπλᾶ ἀνδρῶν ὀνόματα, οἷον Μιλτιάδης, Σιμωνίδης, Δευκαλίων· καὶ ἐνίοτε τὸ αὐτὸ ὄνομα εὐρίσκεται καὶ ἀμφοτέρους τοὺς σχηματισμοὺς, ὡς Εὐρυτος καὶ Εὐρυτίων. Ἐκ τούτου λαβόντες ἀφορμὴν οἱ Ἐπε-

ποιοί, διὰ τὴν σχηματίσωσι Πατρωνυμικὸν ἄρμόδιον εἰς τὸ Μέτρον των, προϋπέθετον σχηματισμὸν τινα εἰς ὧν, ἂν καὶ τῶντι τοιοῦτος δὲν ὑπῆρχεν, οἷον Ἀχρίσιος — Ἀχρισιωνιάδης (ὡς ἐκ τοῦ Ἀχρισίων), Ἰαπετὸς — Ἰαπετιονίδης. Διὰ τὴν αὐτὴν ὅμως αἰτίαν ἄλλοτε ἀπέβαλλον τὰ ὧν ἀπὸ λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἶχον αὐτὸ τῶντι, οἷον Δευκαλίων — Δευκαλίδης.

β) Θηλυκὰ εἰς ἰς, ας, ἦς, ἰώνη καὶ ἰνη.

Ταῦτα καθόλου ἀναλογοῦσι μὲ τὰ ἀρσενικὰ καὶ μὲ τὰ εἰς ἰδης, καὶ ἀδης μὲν, τὰ θηλυκὰ εἰς ἰς καὶ ας, οἷον Τανταλῖς, Ἀτλαντῖς, Θεσιᾶς· μὲ τὰ εἰς εἰδης δὲ, τὰ εἰς ἦς, οἷον Νηρηῖς· καὶ μὲ τὰ εἰς ἰων, τὰ εἰς ἰώνη καὶ ἰνη, οἷον Ἀχρισιώνη, Ἀδρησίγη.

Γ. Περί τῶν ἐπιθέτων.

γ. Τῶν παραγῶγων ἐπιθέτων τὰ πλείοτερα λήγουσιν εἰς ὅς κατὰ τὰς ἐφεξῆς διαφοράς.

α. — ἰος, κατάληξις γενικωτάτη, παραγομένη ἀμέσως μόνον ἐξ ὀνομάτων, καὶ σημαίνουσα πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, οἷον οὐράνιος, ποτάμιος, ξένιος, ἐσπέριος κ. τ. λ., Ἄυτη ἢ κατάληξις εἶναι εἰς χρῆσιν ὅτε ἐκ τινος ἐπιθέτου γίνεται νέον ἐπίθετον, οἷον ἐλευθέριος, καθάριος, ἐκ τοῦ ἐλεύθερος, καθαρὸς *).

*) Ἐάν ἡ κατάληξις ἰος προσκελληθῇ εἰς ὄνομα, ἔχον Γαν. ντος, τὸ μὲν ντ τρέπουσιν εἰς σ, τὴν δὲ προηγουμένην συλλαβὴν κάμνουσι μακράν, οἷον ἐκών, ὄντος — ἐκούσιος, Ἀμαθοῦς, οὔντος — Ἀμαθούσιος· ὀνόματα δὲ τινα πόλεων, τὰ ἐποῖα πρὸ τοῦ ου ἔχουσιν φωνῆεν ἢ ρ, τρέπουσιν ἀκόμη καὶ τὸ ου εἰς α, οἷον Φλιούς, Φλιάσιος, Ἀναγυροῦς — ράσιος. Τὰ πλείοτερα ὅμως τῶν εἰς οὐς ἀφίνουσι τὸ ντ ἀτρέπτον, οἷον Ὀπεύντιος, Σελιγεύντιος.

Τὸ ἐ συναπτόμενον μὲ τὸ ἀμέσως προηγούμενον ὠωνῆεν ἀποτελεῖ τὰς ἐφεξῆς κατάληξεις

αιος, ειος, οιος, ωος.

οἶον ἀγοραῖος, Ἀθηναῖος, θέρειος, αἰδοῖος, ἠῶος (ἐκ τοῦ ἀγορά, Ἀθῆναι, θέρος — εος, αἰδώς — οος, ἠώς — οος.). ἔδωκεν ὁμῶς εἰς αὐτὰς ἡ χρῆσις ἰδιαίτεραν σημασίαν· οὕτω πάτριος μὲν σημαίνει τὸν ἀνήκοντα εἰς τοὺς πατέρας, εἰς τοὺς προγόνους εἰς τὴν πατρίδα· πατρῷος δὲ ὠρισμένως τὸν ἀνήκοντα εἰς τὸν πατέρα. ὅμοια μὲ ταῦτο εἶναι τὰ μητρῷος, παπῶος. —

Ἡ κατάληξις

— ειος, εἶναι εἰς χρῆσιν ἰδιαίτερος ἐπὶ παραγωγῆς ἐκ λέξεων σημαίνουσῶν ὠρισμένως εἶδη καὶ ἀτομα ἐμφύχων· οἶον ἀνθρώπειος, γυναικίος, χοίρειος, Ὀμήρειος, Ἐπικούρειος, Πυθαγόρειος, Εὐριπίδειος· κ. τ. λ.

β. — εος, σημαίνει τὴν ὕλην, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται τι, καὶ συναιρεῖται εἰς οὐς βλ. § ΝΓ, 5.

γ. — κος, εἶναι γενικωτάτη, ὡς ἡ εἰς ιος. Συνηθέσθη δὲ εἶναι ἡ εἰς ικος, οἶον λογικός, γραφικός· καὶ ὅταν εὐρεθῆ πρὸ αὐτῆς αι, γίνεται αἰχός, οἶον τροχαῖος ἐκ τοῦ τροχαῖος· ἐκ δὲ τῶν εἰς υς γίνεται υκος, οἶον θηλυκός· καὶ ἐκ τῶν ἐχόντων ι πρὸ τῆς ληγούσης σχηματίζεται — ακος, οἶον Ὀλυμπία Ὀλυμπιακός, Ἴλιος Ἰλιακός, σπονδειος σπονδειακός. Μεταχειρίζονται ὁμῶς τὴν κατάληξιν ιακός (ὡς καὶ τὴν — ιάδης) ἐνίοτε καὶ χωρὶς τῆς αἰτίας ἐκείνης δι' εὐφωνίαν μόνον, ὡς Κόρινθος Κορινθιακός.

δ. — νος, φαίνεται ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν ἦτο παθητικὴ κατάληξις (ὡς τός, τέος), ὅθεν σεμνός (ἐκ τοῦ σέβομαι), συγνός, ἀλλὰ καὶ δεινός.

— ἴνος, ὡς Προπαροξ. σημαίνει ὕλην, οἶον ξύλινος, λίθινος· μοναδικὸν δὲ εἶναι τὸ ἀνθρώπινος, ταύ, τόσημον μὲ τὸ ἀνθρώπιος. — Ὡς ὀξύτονον σχηματίζει ἐπίθετα χρόνου σημαντικά, οἶον ἡμερινός, χθεσινός (ἐκ τοῦ χθές)*).

Τὸ πεδῖνός καὶ τὰ εἰς εἰνός σημαίνουσι πολὺ τι καὶ ἐκτεταμένον, πεδῖνός, ὄρεινός, εὐδαινός (ὁ πάντη αἶθριος).

— ἴνος, ἀνός, ἡνός, εἶναι μόνον ἔθνικά, Ταραντίνος, Βυζαντινός, Ἀσιανός, Τραλλιανός, Κυζικηνός κ. τ. λ.

ι. — λος, φαίνεται ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν ἦτο κατάληξις ἐνεργητικῆ· ἐκπαγλος (ὁ ἄλλους φοβῶν) ἀλλὰ καὶ δειλός (ὅστις φοβεῖται τι). Συνηθέστατα δὲ εἶναι τὰ εἰς ἡλός καὶ ωλός, σημαίνοντα κλίσει τινὰ καὶ ἔξιν, οἶον ἀπατηλός, ἀμαρτωλός κ. τ. λ.

κ. — ἴμος, εἶναι ὅλα ῥηματικά, σημαίνοντα κυρίως δεξιότητα ἐνεργητικῶς τε καὶ παθητικῶς, οἶον χρήσιμος, τρόφιμος, θανάσιμος, πότιμος.

λ. — ρός, ερός, ἡρός, ἐμφαίνουσι πλησμονὴν οἶον οἰκτρος, φθονερός, (ὁ γέμων οἴκτου κ. τ. λ.)

μ. — αλέος, σημαίνει τὸ αὐτὸ σχεδόν, δειμαλέος, ψωραλέος.

ν. — τός καὶ τέος βλ. ζ. γβ.

ιδ'. Αἱ λοιπαὶ ἐπιθετικαὶ κατάληξεις εἶναι

α — εἰς, -εντος, προηγουμένου ι, η, ἢ ο· σημαίνει

*) Τὸ ἴνος σπανιότατα εὕρεσκαται εἰς τοὺς ποιητὰς ἀντὶ μα. κροῦ, ὡς τὸ ἔπωρινός παρ' Ὀμήρω.

δὲ τὸ πλήρες, οἷον χαρίεις, ὑλήεις, πυρόεις (ὁ γέμων χάριτος κ. τ. λ.).

β. — ὠδης, ὠδες Γεν. ους, κυρίως ἐκ τοῦ — οειδῆς (ἐκ τοῦ εἶδος), οἷον σφηκώδης, γυναικώδης, ὁ ἔχων εἶδος σφηκός, γυναικός· ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁμως τὰ οὕτω λήγοντα σημαίνουσι πλήθος, πλήρωμα, ἐξαιρέτως ἐπὶ ψόγου, οἷον φαμμώδης, αιματώδης, ιλυώδης, ὁ γέμων ἄμμου κ. τ. λ.

γ. — μων Γεν. ονος, ῥηματικὰ ὡς τὰ εἰς μα, σημαίνοντα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὴν ἐνέργειαν τοῦ ῥήματος, οἷον νοήμων, πολυπράγμων (πολύς, πράγμα ἢ πράττω), ἐπιλήσμων.

Πολλὰ δὲ τέλος ἐπίθετα γίνονται ἐκ μόνης συνθέσεως, περὶ τῶν ὁποίων ἐφεξῆς.

Δ. Περὶ ἐπιρρήμάτων.

ιέ. Ἐκτὸς τῶν εἰς ὡς (§. ΡΒ.) ἐπιρρήμάτων, ὑπάρχουσιν ἀκόμη καὶ τὰ εἰς τὰς ἐφεξῆς καταλήξεις τελευτώντα,

α — ἰ ἢ εἰ. Τούτων τὰ μὲν ἐκ ῥημάτων γινόμενα, προσκολλῶσι τὴν καταλήξιν τὴν ἴ τει, ὡς τὴν τοῦ ῥηματικοῦ τὸς, οἷον ὀνομασί, ἐγρηγορτί, ἀγελασί, ἀνιδρωτί, ἀκηρυχτεί· καὶ ἐκ τῶν εἰς ἰζω (βλ. ἀνωτ. γ. δ.) ῥημάτων, τὰ, γυναικισί, ἐλληνισί κ. τ. λ.

Τὰ δὲ ἐξ ὀνομάτων, λαμβάνουσι μόνον ἰ ἢ εἰ ἀντὶ τῆς κλιτικῆς καταλήξεως (ὡς τότε τὸ τ ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν τῆς λέξεως, οἷον ἐχόντι (ἐχόντ — ος), ἀνχτεί (ἄτ — η). Τὰ πλείοτερα τούτων εἶναι σύνθετα, οἷον πανδημεί, αὐτοχειρί, ἀμαχεί, νηποιní, (ἐκ τοῦ νη σερπητικοῦ, §. ΡΒ. Σ. 16.)

β. — δην, ὅλα ῥηματικά, τὰ ὅποια ἢ προσκολλῶσι τὸ δην, ὡς τὸ τος, (τρεπομένου ὅμως κατὰ τὴν χρείαν τοῦ ῥηματικοῦ χαρακτῆρος) οἷον συλλήδην, κρύβδην, βάδην, ἀνέδην (ἐκ τοῦ ἀνίημι, ἀνετός)· ἢ προσθέτουσιν — ἀδην εἰς τὴν ρίζαν τῆς λέξεως, τρεπομένου τοῦ φωνήεντος ἐκείνης εἰς ο, οἷον σπείρω σπεράδην, προτρέπω προτροπάδην.

γ. — δόν, κδόν, τὰ πλείωτερα ἐξ ὀνομάτων, οἷον ἀγγελιδόν, κυνηδόν, βοτρυδόν, πλειθηδόν· ἀλλὰ καὶ ἐκ ῥημάτων, ὡς ἀναφρανδόν.

δ. — ξ, σπάνιος σχηματισμός, εἶαν ἀναμίξ, παραλλάξ, ὀκλάξ, ὀδάξ.

§ ΡΕ. Β.

Περὶ τῆς διὰ Συνθέσεως παραγωγῆς.

α. Τὸ πρῶτον ἐκάστου τῶν συνθέτων μέρος εἶναι ἢ ὄνομα, ἢ ῥῆμα, ἢ μόριον.

β. Ὅτε τὸ πρῶτον εἶναι ἔνομα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἢ κλιτικὴ κατάληξις τρέπεται εἰς ο, τὸ ὅποιον ὅμως κοινῶς ἐκθλίβεται, ὅτε ἡ δευτέρα λέξις ἀρχεται ἀπὸ φωνήεντος, οἷον λογοποιός, παιδοτρίβης, σωματοφύλαξ, ἰχθυοπώλης, δικογράφος, — νομάρχης (ὄχι νομοάρχης), παιδαγωγός. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὰ εἰς ο ἢ ε λήγοντα ὀνόματα δὲν λαμβάνουσι τὸ ῥηθὲν ο, οἷον εὐθύδικος, πολυφάγος, πολιπόρθος· οὕτω καὶ τὰ εἰς ου καὶ αυ, οἷον βουφορβός, ναυμαχία· ὁμοίως καὶ μετὰ τὸ ν, οἷον μελαγχολία, μελάμπελος (ἐκ τοῦ μέλας — ανος), παμφάγος (πᾶς — ντός).

Σημ. α. Τὸ ο ἐνίοτε μένει καὶ πρὸ φωνηέντων,

περὶ τῶν ὁποίων μάλιστα δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν, ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν εἶχον Δίγαμμα, οἷον μνηοειδής, μενοικής, ἀγαθοεργός. Ἀλλὰ τὰ ἐκ τοῦ ἔργον ἢ ΕΡΓΩ κοινῶς πάλιν συναιροῦνται, ὡς δημιουργός, λειτουργός.

Σημ. β'. Τὸ ω προέρχεται ἐκ τῆς ἀπτικῆς ἢ συνηρημένης Κλίσεως, οἷον νεωχόρος (νεώς), ὄρεωκόμος (ὄρευς Γεν. ὄρέως), κρεωφάγος (κρέας Γεν. αος —ως) — Ἐκ τοῦ Γῆ εἰς ὅλα τὰ σύνθετα γίνεται Γεω —, οἷον γεωγράφος, ἀντὶ ΓΑΟ — ἐκ τοῦ παλαιοῦ ΓΑΑ.

Σημ. γ'. Ὄνόματά τινα εἰς μα Γεν. ατος λήγοντα, τρέπουσι τὸ α μόνον εἰς ο, ἢ ἀποβάλλουσι αὐτὸ, οἷον αἴμοσαγής, σομαλγία, ἐκ τοῦ αἶμα, σῶμα.

Σημ. δ'. Ἐπί τινῶν, μάλιστα ποιητικῶν συνθέτων, λαμβάνεται πρὸς σύνθεσιν ἢ ἐνικ. ἢ πληθ. Δοτική, οἷον πυρίπνοος, νυκτιπόρος, γαστρίμαργος, ὄρεινόμος, ναυσιπόρος, ἐγχεσίμορος. Ἐκ τῆς πληθ. Δοτ. κατὰ συγκοπ. γίνονται καὶ τὰ τελεσφόρος, σακεσπάλος, ἐκ τοῦ τέλος, σάκος.

Σημ. ε'. Εἶναι δὲ καὶ ἄλλα ἰδιαίτερα, ἔργον μελέτης ἰδιαίτερας, ὡς μεσαιπόλιος, ὄδοιπόρος, ἀργίπους, Θεθαγενής, μοιρηγενής (ἐκ τοῦ μέσος, ὁδός, ἀργής ἢ ἀργός, Θήβη, μοῖρα), καὶ τὸ φυλαττόμενον ος τῆς ὀνομας. εἰς τὰ, θεόσδοτος, λαοσσόος.

γ'. Ὅταν δὲ ἡ πρώτη λέξις ᾔηαι ῥῆμα, τότε ἢ τούτου κατάληξις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρέπεται ἢ εἰς σ, ἀτρέπτου μένοντος τοῦ χαρακτῆρος, ἢ εἰς σι, οἷον ἀρχέκακος, δακέθυμος (ἀρχω, δάκνω — ἔδακον), — λυσίπνοος, τρεψίχρως, ἐγερσίχορος (λύω, τρέπω, ἐγείρω). Καὶ ἐνταῦθα δὲ τὸ φωνῆεν ἐκθλίβεται, ὡς εἰς τὸ φέρασπισ, ῥίψασπισ κ. τ. λ.

Σημ. ς'. Σπανίως εὐρίσχεται τὸ ι χωρὶς σ, ὡς

τερπικέραυνος, καὶ πολλὰ ἐκ τοῦ ἄρχω, οἷον ἀρχιθέω-
ρος· ἔτι ὅτε τὸ ῥῆμα λαμβάνει ο, ὡς εἰς ὅλα σχε-
δὸν τὰ ἐκ τοῦ λείπω, οἷον λειποτάξιον. — Σημειώ-
σαι δὲ καὶ τὰ, ταμεσίχροος (ἐκ τοῦ τέμνω, ἔταμον),
λιπесήνωρ (λείπω, ἔλιπον), καὶ τὸ συγχοπὲν φερέσειος
(ἀντὶ φερεσίβιος).

δ'. Τὰ ἀκλιτα τοῦ λόγου μέρη εἰς τὴν σύνθε-
σιν μένουσιν ἄτρεπτα, πλὴν τῶν μεταβολῶν τῶν προερ-
χομένων ἀπὸ τοῦς γενικοῦς κανόνας, καὶ τῆς κατὰ
τὰς Πρόθεσεις ἐκθλίψεως, οἷον ἀγχίαλος (ἀγχι, ἄλς),
παλαιγενής, ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι (ἀνά, ἔ —)· ἐξέρ-
χομαι, ἐκβαίνω (ἐκ τῆς ἐκ), ἐμβαίνω (ἐκ τῆς ἐν)·
προάγω, περιάγω (S. K.).

Σημ. ζ'. Ἡ πρὸ Πρόθεσις ἐνίοτε κάμνει κράσιν,
οἷον προύχω, προὔπτος ἀντὶ προέχω, πρόοπτος· καὶ
μάλισα εἰς τὴν αὔξησιν βλ. §. Ος. Σ. β'. — Περὶ δὲ
τῶν κατὰ συγχοπὴν σχηματισμῶν, οἷον παρθέμενος,
ἀνσαντες, καββάλλειν κ. τ. λ. βλ. § ΡΔ. Σ. β'.

Σημ. η'. Παρεκτὸς τῆς Περὶ δὲν πάσχει πολλά-
κις ἐκθλίψιν καὶ ἡ ἀμφί, οἷον ἀμφίαλος, ἀμφίστες.

ε'. Γίνεται δὲ παρὰ ταῦτα καὶ ἐξ ἄλλων μορίων
σύνθεσις, τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα εἶναι δυ σ, τὸ
σημαῖνον δυσκολίαν καὶ ἐναντιότητα (οἷον δύσβατος,
δυσδαιμονία), καὶ τὸ λεγόμενον

σερητικόν α.

οἷον ἄβατος, ἄπαις. Τοῦτο τὸ α πρὸ φωνήεντος εὐρε-
θὲν προσλαμβάνει ν, οἷον ἀναίτιος (ἐκ τοῦ αἰτία).

Σημ. θ'. Πολλὰ ὅμως ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι
λέξεις (μάλισα αἱ §. Δ. Σ. β. μνημονευθεῖσαι) λαμβάνου-
σι μόνον α, οἷον ἀήτητος αἰνος κ. τ. λ: διὰ τοῦτο

πάσχει πολλάκις καὶ συναίρεσιν, ὡς ἄκων ἀντὶ ἀέκων, ἀργός ἀντὶ ἄεργος. — Ἐξ ἐναντίας μένει τὸ ν καὶ πρὸ συμφώνου εἰς τὸ ἀννέφελος, ἀμφασίη (ἐκ τοῦ α καὶ φημί.).

Σημ. ι. Τὸ ἐπιτατικὸν λεγόμενον α εὐρὶσκεται εἰς ὀλίγας τινὰς λέξεις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ σημειώσωμεν ἐκάστην ἰδιαίτερος. Τοιαῦται εἶναι, ἀτενής (ἐκ τοῦ α καὶ τείνω), ἄβρομος, ἀσχελής, ἀσπυγής, ἄξυλος. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ, οἷον ἀγάλακτες (ὁμογάλακτες), ἀγάστωρ, ἀδελφός, ἄκοιτις, ἀλογος, ἀκόλουθος (ἐκ τοῦ κέλευθος), ἀπεδος, ἀβολεῖν. Περιττὸν δὲ εἶναι καὶ ἀμφιβόλου χρήσεως εἰς τὰ, ἀάσχετος, ἄβληχρος, ἄβιος, ἄπτερος, κ. τ. λ.

Σημ. ια. Σπανιώτερον μόριον εἶναι τὸ νη, οἷον νήποινος, νῆσις (ἐκ τοῦ νη καὶ ἔδω), νώνυμος (νη καὶ ὄνομα).

Σημ. ιβ. Ἀχώρισα εἶναι καὶ τὰ ἐπιτατικὰ μόρια ἀρι, ἐρι. ζα, οἷον ἀριπρεπής (ὁ πολλὰ ἐπίσημος), ἐρίβρομος, ζαμενής.

ς. Εἰς ὅλα ταῦτα τὰ σύνθετα, ὅτε ἡ δευτέρα λέξις ἀρχεται ἀπὸ ρ, τῆς πρώτης εἰς φωνῆεν τελευτώσης, κοινῶς διπλασιάζεται τὸ ρ, οἷον ἰσορρέπης (ἴσος, ῥέπω), περιρρέω, ἀπόρρητος, ἄρρητος (ἐκ τοῦ ἄ καὶ ῥητός).

ζ. Πότε δὲ τὸ ν, μάλισα τῶν μορίων Σύν, Ἐν, Πάλιν, Ἄγαν, εἰς τὰ σύνθετα μένει ἀτρέπτον, ἢ τρέπεται εἰς ἄλλο σύμφωνον, ἢ πάντῃ ἀποβάλλεται, εἶδομεν §. ΙΗ'.

§ Ρς.

Ἐξακολουθήσεις.

α. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ τελευταίου μέρους τῶν

συνθέτων διορίζει τὴν ὅλην λέξιν, ἥτις δύναται νὰ ᾖναι ἢ ὄνομα, ἢ ῥῆμα, ἢ μόνριο.

β'. Ἡ κυρία τῶν ῥημάτων σύνθεσις εἶναι, ὅτε τὸ ῥῆμα μένει ἄτρεπτον, φυλάττον τὴν ἰδίαν του κλίσιν μετὰ τῆς αὐξήσεως καὶ καταλήξεως. Τοῦτο συμβαίνει εἰς μόνην τὴν μετὰ τῶν συνήθων προθέσεων σύνθεσιν, ἐν, εἰς, ἐξ, σύν, πρὸς, πρό, ἀνά κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντί, περὶ, ἀμφί, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ· αἱ ὁποῖαι ἐνταῦθα πρέπει νὰ ὑποληφθῶσιν ὡς ἐπιρρήματα μετὰ τοῦ ῥήματος ἠνωμένα (εἰς τὴν σημασίαν π. χ. τοῦ ἄνω, κάτω, ἔμπροσθεν, πλησίον κ. τ. λ.).

Σημ. α'. Διὰ τοῦτο ὅλα τὰ τοιαῦτα σύνθετα εἰς τὴν Ποίησιν πάσχουσι τὴν λεγομένην τ μ ῆ σ ι ν. βλ. §. ΡΛΔ. Σ.,

γ'. Ὅτε μὲ ἄλλας λέξεις συνθέτονται τὰ ῥήματα, γίνονται σύνθετοι σχηματισμοὶ διὰ καταλήξεων παραγῶγων, ὡς ἔω, ἄω κ. τ. λ. Εἰς δὲ τὴν τῶν τοιούτων σύνθεσιν ὑπόκειται κοινῶς σύνθετόν τι ὄνομα, ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατωτέρω, οἷον ἐκ τοῦ ἔργον καὶ λαμβάνω, γίνεται ἐργολάβος, καὶ ἐντεῦθεν ἐργολάβέω, ἐκ τοῦ εὖ καὶ ἔρδω (ΕΡΓΩ) εὐεργέτης, εὐεργετῶ· ἐκ τοῦ δυσ- καὶ ἀρέσκω, δυσάρεστος, δυσαρεστῶ· ἐκ τοῦ αζερητικοῦ καὶ τοῦ φεῖδομαι γίνεται ἀφειδῆς — ἀφειδέω. Οὕτω δὲ γίνονται σύνθετα καὶ μετὰ προθέσεων, οἷον ἀντί καὶ βάλλω, ἀντίβολος — ἀντιβολέω.

Σημ. β'. Ἐάν ποτε εἰς τοιαῦτα σύνθετα τὸ ῥῆμα φαίνεται, ὅτι ἔμεινεν ἄτρεπτον, τοῦτο συμβαίνει ἐκ τυχαίας τινος συμφωνίας, οἷον ποιέω, μελοποιός — μελοποιέω, πωλέω, μυροπώλης — μυροπωλέω· ὡς

καὶ τὸ ἀφρονέω δὲν γίνεται ἐκ τοῦ α καὶ τοῦ φρο-
νέω, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀφρων.

Σημ. γ'. Εἰς τοὺς παλαιοὺς Ποιητὰς εὐρίσκονται
συνθέτως γεγραμμένα ῥήματά τινα καὶ μετοχαί, καθ'
αὐτὰ μὴ ὄντα συνθετά, οἷον ἀνέρουσαν (ἀντὶ αὐ ἔρου-
σαν), παλιμπλαγχθέντας, δακρυχέων.

δ'. Ἐκ δὲ τῶν συνθέτων ὀνομάτων σπανίως φυλάττει
τὴν κυρίαν ἔννοιαν τοῦ συνθέτου ἢ τελευταία λέξις,
καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον εἰς τὰ μετὰ προθέσεων σύν-
θετά, οἷον ξένος — πρόξενος · ὁδός — σύνοδος, φίλος —
ὑπέρφίλος, πισός — ἄπισος. Ἀλλ' ὅταν τι οὐσιασικὸν
τῶν ἀφρημένων, οἷον τιμὴ, συντεθῆ μετὰ τοῦ σερπ-
τικοῦ α, τότε τὸ σύνθετον ἀφρημένον γίνεται ἐκ τοῦ
συνθέτου ἐπιθέτου, οἷον ἄτιμος — ἀτιμία.

ε'. Συνηθέσερον δὲ ἢ τελευταία λέξις περιέχει ἔν-
νοιαν τοῦ ὑποκειμένου, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς θεμέλιον τῆς
ὅλης ὀνομασίας, οἷον δεισιδαίμων (ἐκ τοῦ ΔΕΙΩ καὶ
δαίμων) — ὁ τοὺς δαίμονας φοβούμενος, μακρόχειρ —
ὁ μακρὰς ἔχων χεῖρας, φιλοχρήματος — ὁ φιλῶν τὰ
χρήματα.

ς'. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοίως, εἰς τὰ ἐκ συνδρομῆς
ῥήματος σύνθετά, τίθεται τελευταῖον τὸ ῥῆμα, καὶ
λαμβάνει κατάληξιν ὀνόματος, τῆς προηγουμένης λέ-
ξεως ἐμφαινούσης τότε διορισμὸν τινα, ἢ τὸ τῆς πρά-
ξεως ὑποκείμενον, οἷον ἐργολάβος — ὁ ἐπιχειρῶν τι ἔρ-
γον, ἵπποτρόφος — ὁ ἵππον τρέφων, νομοθέτης — ὁ
τιθεὶς νόμους.

ζ'. Ἐκ τούτων τῶν συνθέτων λέξεων γίνονται πάλιν
ἄλλα παράγωγα, ὡς δεισιδαιμονία, ἵπποτροφία, νο-

μοθετικός· καὶ τὰ γ. μνημονευθέντα σύνθετα ῥήματα, οἷον ἱπποτρόφος — ἱπποτροφῆς, νυμοθέτης — νομοθετέω.

η. Ἐκ τῶν τροπῶν, τὰς ὁποίας πάσχει ἡ δευτέρα λέξις, εἶναι ἐξαιρέτως σημειώσεως ἀξία ἡ ἐξῆς· ὅτι τὰ ἀπὸ βραχέος α, ἢ ε ἢ ο ἀρχόμενα, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον λαμβάνουσιν η ἢ ω· οὐδέποτε ὁμως συμβαίνει τοῦτο εἰς τὰ ἄνωτ. (γ.) μνημονευθέντα, δηλαδή τὰ ἐκ προθέσεως σύνθετα ῥήματα· εἰς δὲ τὰ ἐκ τῶν τοιούτων παραγόμενα προσηγορικὰ, καὶ τὰ σύνθετα ῥήματα τοῦ δευτέρου γένους (ἄνωτ. γ.) γίνεται ἡ ῥηθεῖσα τροπὴ, οἷον ὑπακούω — ὑπήκοος, κατηγορέω — κατήγορος (ἐκ τοῦ κατὰ, καὶ ἀγορά, ἀγορεύω), εὐήμερος ἐκ τοῦ ἄνεμος, δυσήλατος ἐκ τοῦ ἐλαύνω, ἀνώωτος ἐκ τοῦ ὄμνυμι κ. τ. λ. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰς τὴν λέξιν ὄνομα, τὸ δεύτερον ο τρέπεται εἰς υ, ἀνώνομος, εὐώνυμος.

θ. Περὶ δὲ τοῦ τόνου κρατεῖ ὁ γενικὸς κανὼν, ὅτι τῶν συνθέτων ὁ τόνος (κατὰ §. 5., 5.) ἀναβιβάζεται ὅσον τὸ συγχωρεῖ ἡ φύσις του, οἷον ἐκ τοῦ τέκνον θεός, ὀδός — φιλότεκνος, φιλόθεος, σύνοδος· ἐκ τοῦ παῖς, τιμή — ἄπαις, ἄτιμος· ἐκ τοῦ ἑταῖρος, παρθένος — φιλέταιρος, εὐπάρθενος. Σημείωσαι δὲ περὶ τούτων,

α) ὅτι ἡ ἐπιθετικὴ κατάληξις ης, ες, ἔχει καὶ εἰς τὰ σύνθετα κοινῶς τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν, οἷον φιλομηδῆς, προσφιλῆς, ἀπαθῆς. Ἀλλὰ τὰ πλείοτερα τῶν ἐκ τοῦ ἦθος, μῆκος, τεῖχος, ἀρκέω καὶ πολλῶν ἄλλων, συνθέτων, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον εὐήθης, εὐηθες, αὐτάρκης κ. τ. λ.

β) ὅτι τὰ ἐκ συνθέτων παραγόμενα ἀκολουθοῦσι τὴν γενικὴν ἀναλογίαν τῶν καταλήξεων των, οἷον τὰ

ἀφρημένα ῥηματικά εἰς η καὶ α, συλλογή, προσφορά — ἐκ τοῦ συλλέγω, προσφέρω· οὕτω καὶ ἀδικητικός, παροξυσμός — ἐκ τοῦ ἀδικῶ, παροξύνω (βλ. Σημ. ζ'). Ὅταν ὁμως ταῦτα πάλιν συντεθῶσι, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον προσδοκῶ — προσδοκῆτός, ἀπροσδοκῆτος.

γ) Τὰ σύνθετα, τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον ἡμισυ μέρος σύγκειται ἐξ ὀνόματος, τὸ δὲ δευτέρον ἐκ μεταβατικοῦ ῥήματος, διὰ μόνης τῆς καταλήξεως ος (ὄχι τος, νος κ. τ. λ.) ὅταν μὲν ἦναι ἐνεργητικά, κοινῶς ἔχουσι τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ ῥήματος· ὅταν δὲ ἦναι παθητικά, ἐπὶ τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, οἷον λιθοβόλος — ὁ ῥίπτων λίθους, λιθόβολος — ὁ χτυπηθεὶς ἀπὸ λίθους· οὕτως Ὀρέσης μὲν εἶναι μητροκτόνος· τὰ δὲ τῆς Μιδείας τέχνα, μητρόκτονοι. Τὸ αὐτὸ κρατεῖ, ἀν καὶ μία μόνη ἐκ τῶν σημασιῶν τούτων ἔχει χώραν, ὡς οἰκονόμος.

Σημ. δ'. Ὅταν τὸ ῥῆμα εἶναι ἀμετάβατον, κρατεῖ ὁ γενικός κανὼν, οἷον αὐτόμολος, ἰσορρόπος, ἀναβιβάζεται δηλαδὴ εἰς τὴν σύνθεσιν ὁ τόνος.

Σημ. ε'. Ἀληθῶς ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω κανόνα, ἐκτὸς τοῦ ποιητικοῦ ἱππόδαμος, ὀλίγα σύνθετα, τῶν ὁποίων τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνῆεν, οἷον ἡνίοχος (ἡνίον, ἔχω), ναυάρχος· τοιοῦτός τις εἶναι καὶ ὁ τוניσμός τοῦ καχοῦργος, πανοῦργος. Τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ ΕΡΓΩ παραγόμενα, ὡς καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἄγω καὶ ποιέω, εἶναι ὀξύτονα, οἷον ἀγαθοεργός, ὀδηγός, παιδαγωγός.

Σημ. ς'. Καὶ ἄλλα τινὰ σύνθετα, τῶν ὁποίων ἡ παραγωγή δὲν ἦτο πρὸ ὀφθαλμῶν, ἔγειναν ὀξύτονα, οἷον ἀτραπός, ἀδελφός, βουλευτός· οὕτω καὶ ἀργός ἐκ τοῦ ἄεργος (ἀσερπητικ. καὶ ἔργον).

Σημ. ζ'. Ἀλλὰ τινὰ ἐκ προθέσεων σύνθετα, μὴ ἀναβιβάζοντα τὸν τόνον, οἷον ἀντίος, ἐναντίος, μαν-

θάνονται ἐκ μελέτης· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ, τῶν ὁποίων μόνον τὰ παράγωγα ἀναεὶβάζουσι τὸν τόνον, οἷον περιέρρυτος.

§. ΡΖ. Περὶ Χρόνων.

α. Ὅταν εἶναι λόγος περὶ Χρόνου, ἢ ποσότητος συλλαβῶν, πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὸν ἔμμονον Χρόνον ἀπὸ τὸν ποιητικόν. Κατ' ἐκαῖνον ἐπρόφερρον κοινῶς οἱ Ἕλληνες τὰς λέξεις. Ὁ ἄλλος περιλαμβάνει τὰ ἰδιώματα καὶ τὰς ἀδείας τῶν ποιητῶν.

β. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν σήμερον καὶ τὸν ἔμμονον χρόνον ἐκ μόνων τῶν ποιητῶν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν, διὰ τοῦτο θέλομεν ἀποδώσει μόνον γενικούς τινας περὶ τούτων κανόνας.

γ. Περὶ ἐκάστης συλλαβῆς, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχομεν τινα αἰτίαν νὰ ἀποδώσωμεν μακρὸν χρόνον, πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωμεν, ὅτι εἶναι βραχεῖα.

δ. Μακρὰ γίνεσθαι ἢ συλλαβὴ εἴτε διὰ τὴν θέσιν, ὅταν δηλαδὴ μετὰ τὸ φωνῆεν ἀμέσως ἀκολουθῶσι δύο ἢ πλειότερα σύμφωνα ὁμοῦ, ἢ ἐν μὲν, ἀλλὰ διπλοῦν· εἴτε διὰ τὴν φύσιν τοῦ φωνήεντος, ὡς εἰς τὸ πρᾶγμα· εἴτε διὰ τὰ δύο, ὡς θώραξ.

ε. Ἀφῶνον πρὸ ἀμεταβόλου κοινῶς δὲν κάμνει τὴν συλλαβὴν θέσει μακρὰν, οἷον ἄτεκνος, δίδραχμος, γενέθλη, δύσποτμος κ. τ. λ. Μόνον οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὰς συλλαβὰς ταύτας ποτὲ μὲν ἀντὶ μακρῶν, ποτὲ δὲ ἀντὶ βραχέων (βλ, Σημ. 5.). Ἐντεῦθεν προῆλθεν, ὅτι ἄφῶνον πρὸ ἀμεταβόλου κάμνει ἀδιόριστον συλλαβὴν· τοῦτο ὅμως εἶναι πάντῃ ψευδὲς ἐπιτῶν ἔχόντων τὸ φωνῆεν φύσει μακρὸν, οἷον εἰς τὸ

πενταθλος ἐκ τοῦ ἄθλος (συνηρ. ἐκ τοῦ ἄεθλος) τὸ
α μένει πάντοτε μακρόν.

ς'. Ἐκ τοῦ κανόνος τούτου ἐξαιρούμενα κάμνουσι
τὸ φωνῆεν θέσει μακρόν τὰ Μέσα (β, γ, δ), ἢ πρὸ τῶν
τριῶν τούτων ἀμεταβόλων, λ, μ, ν, εὔρεθέντα ὡς πέ-
πλεγμαι, τετράβιβλος, εὐοδμος· ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ
φωνῆεν εἶναι βραχὺ εἰς τὰ, χαράδρα, Μελέαγρος, Κα-
λαβροί. Τὰ ὀλίγα ἐξαιρούμενα (ὡς μελίγλωστος, Λί-
σχύλ. Προμ. 172· ἔβλασε, Σοφοκλ. Η' λ. 440· ἔγλυ-
κάνθη, Μόσχ. Γ, 116.) δὲν πρέπει νὰ συγχέωσι τὸν
ἄλλως σταθερὸν κανόνα.

ζ'. Φύσει μακρὰ εἶναι, α) αἱ δίφθογγοι, οἷον βα-
σίλειος, ἐπάδω· β) τὰ η, ω. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ε, ο καθ'
αὐτὰ εἶναι πάντοτε βραχεῖα, μένει νὰ διορίσωμεν μό-
νον περὶ τῶν α, ι, υ, τὰ ὁποῖα λέγονται δίχρονα.

η'. Περὶ μὲν τῶν γραμματικῶν ἐσημειώσαμεν ἰκα-
νά· διὰ τοῦτο προϋποθέτομεν ὡς γνωστὰ, ἐκ μὲν τοῦ
§. Κ'. ὅτι τὰ ἐκ συναίρεσεως γινόμενα εἶναι μακρὰ
(οἷον ἄκων, ἱρὸς, βότρως ἐκ τοῦ ἄεκων, ἱερὸς, βότρυ-
ας)· ἐκ δὲ §. ι, δ', ὅτι τῶν εἰς λ, μ, ν, ρ ὁ ἄ. Ἄρ.
ἔχει μακρὰν πάντοτε τὴν παραλήγουσαν (οἷον ἐπέραναι,
ἔτιλα)· οὕτω καὶ τὰ εἰς ἰων Συγκριτικὰ, καὶ τὰ εἰς
ασι γ'. πληθ. κ. τ. λ. ἔτι ἐκ §. ΡΔ. γ'. Σημ. β'. β.,
ὅτι ἡ τροπὴ τοῦ χρόνου, ἢ συμβαίνουσα εἰς τὴν κλίσιν
τοῦ ῥήματος, μένει καὶ εἰς τὸ ἐκ τούτου παραγόμενον
ὄνομα, κ. τ. λ. Ὡς ἐκ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτε πᾶσα
συλλαβὴ, περὶ τῆς ὁποίας δὲν ἐσημειώσαμεν τί ποτε,
οὔτε ἄλλοθεν ἐμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν τι περὶ
τοῦ κατὰ ταύτην χρόνου, εἶναι βραχεῖα, οἷον ἡ παρα-
λήγουσα τῶν, ξύλινος, δικαιοσύνη.

θ'. Συμβάλλουσι δὲ πολὺ καὶ οἱ τόνοι εἰς εὔρε-

σιν τῶν μακρῶν καὶ βραχέων χρόνων, διότι καταλαμ-
 βάνομεν εὐθὺς α) ἐκ τῆς Περισπωμένης, ὅτι ἡ ἔχουσα
 ταύτην συλλαβὴ εἶναι πάντοτε μακρά· β) ἐκ τῆς ὀξεί-
 ας εἰς λέξεις τοιαύτας, οἷον καρκίνος, βάθρον κ. τ. λ.
 ὅτι ἡ παραλήγουσα εἶναι βραχεῖα· διότι ἄλλως ἔπρε-
 πε νὰ ἦναι περισπωμένη πρὸ τῆς βραχείας ληγούσης·
 γ) ἐκ τοῦ τόνου τοιούτων λέξεων, ὡς πεῖρα, ἄρουρα,
 ὅτι ἡ λήγουσα εἶναι βραχεῖα· δ) ἐκ τοῦ τῶν, χώρα,
 Λήδα, ὅτι ἡ λήγουσα εἶναι μακρά (§. 5. γ, δ, ε).
 Ὁμοίως γνωρίζομεν π. χ. τοῦ ἄσιτος, τὸ μακρὸν ι,
 διότι τὸ σι τος περισπᾶται, καὶ τοῦ, θέοφιλος, τὸ βρα-
 χύ ι, διότι τὸ φίλος ὀξύνεται· ἔτι δὲ καὶ τῶν, δίκη,
 ἄδικος, τὸ βραχύ ι, διότι τὸ πληθ. δίκαι, δὲν εὐρίσκε-
 ται περισπώμενον.

ί. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον εἰναι ἐρευνήση τις τοὺς
 χρόνους τῶν συλλαβῶν, ὀλίγα θέλουσι μένει, τῶν ὁποί-
 ων ἡ ποσότης πρέπει νὰ διορισθῇ ἐκ τῆς χρήσεως τῶν
 ὑδοξοτέρων ποιητῶν.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

ά. Μακρὰν ἔχουσι τὴν παραλήγουσαν τὰ ἐξῆς
 φλύαρος, ἀνιαρὸς, τῖάρα, αὐθάδης, λοχαγὸς, ἄκρατος,
 σίναπι· κάμιнос, χαλινὸς, σέλινον, κύμινον, ὄμι-
 λος, σρόβιλος, πέδιλον, ἐριθος, χελιδῶν, μυρίκη, ἀ-
 κριβῆς, ἀκόνιτον, τάριχος.

κίνδυνος, εὐθύνη, πρεσβύτης, πίτυρον, ἰσχυρὸς (ἐκ
 τοῦ ἰσχύω· τὸ δὲ ὄχυρος, ἐχύρὸς ἐκ τοῦ ἔχω)
 ἄγκυρα, γέφυρα, ὄλυρα, τὰ λάφυρα.

Καὶ τὰ Κύρια,

Στύμφαλος, Φάρσαλος, Πρίαπος, Ἄρατος, Λευκά-
 τής, Εὐφράτης, Νιφάτης, Ἄμασις, Σάραπις.

Εὐριπος, Σέριπος, Γρανικὸς, Μέλιτος, Ὀσίρις, Βού-
 σιρις, Ἀφροδίτη, Ἀμφιτρίτη.

Διόνυσος, Ἀρχύτας, Κωκυτός, Βηρυτός, Ἀβυδός
Κέρκυρα.

Ἐδὼ ἀνήκουσι καὶ αἱ ἐφεξῆς Γενικαὶ (μετὰ τῶν ἄλ-
λων πτώσεων), ὄρνιθος, μάσιγος τέττιγος, φοίνι-
κος, πέρδικος·

κήρυκος, κήυκος, βόμβυκος κόκκυγος·

θώρακος, ἰέρακος, κόρδακος, φένακος, σύρφακος·
καὶ τὸ φρέατος, εἰς μὲν τοὺς Ἀττικοὺς μακρὸν
εἰς δὲ τοὺς Ἐποποιοὺς

βλαχύ *).

Σημειωτέον δὲ καὶ τὰς ἐφεξῆς, μακρὰν ἔχουσας καὶ
αὐτὰς τὴν δευτέραν ἀπὸ τῆς ληγουσῆς, ἥτις καὶ εἰς
τὰ σύνθετα εἶναι τοιαύτη,

τιμῆ, νίκη, κλίνη, δίνη ψιλός, λιμός, ρινός, μικρός·
ψυχῆ, φυλή, ὕλη, λύπη, θυμός, χρυσός, τυρός,
πυρός (ὁ σίτος· τὸ δὲ πυρός εἶναι Γενικ. τοῦ πῦρ).

καὶ τὰς Γενικὰς

ρινός, θινός, ἐκ τοῦ ρίς, θίς.

ἔτι τὰ ῥήματα,

τρίβω. θλίβω, βρίθω, σύρω, τύρω ψύχω.

κινῶ, ριγῶ, σιγῶ συλῶ.

Ἡ γνῶσις τούτων εἶναι ὠφελιμωτάτη ὅχι μόνου διὰ
τὰ σύνθετα, ὡς, ἄτιμος, ἄφυλος διατρίβω, ἐμβριθής,
ἄσυλον κ. τ. λ., ἀλλὰ καὶ διὰ πολλὰ Κύρια, ὡς Ἐρμό-
τιμος, Δημόνικος, Ἐριφύλη κ. τ. λ. Ἐκ τῶν εἰς νῶ
ῥηματικῶν καταλήξεων αἱ εἰς ἴνω καὶ ἴνω ἔχουσι μα-
κρὰν τὴν παραλήγουσαν, οἷον κρίνω, βραδύνω· αἱ δὲ
εἰς ἄνω, βραχεῖαν, οἷον λαμβάνω, ἀμαρτάνω. Κατὰ
δὲ τοὺς ἐποποιοὺς μακρὰν ἔχουσιν αὐτὴν τὰ

ἄνω (ἄνομαι) ***) φθάνω, ἰκάνω, κισάνω.

Οἱ δὲ ἄττικοὶ παραλλάττουσιν ἀπὸ τοὺς ἐποποιοὺς,
λαμβάνοντες ὡς βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν τῶν

*) Εἰς τὴν τοῦ α διαγνώσιν βοηθεῖ πολὺ καὶ ἡ ἰωνικὴ χρῆσις
ἥτις ἀντὶ τοῦ μακροῦ α γράφει η, οἷον Στύμφηλος, Πριηπος,
θώρηξ.

**) Περὶ τοῦ βραχεῖος ἄνοιτο τοῦ Ὀμή. βλ. Ἐρμ. εἰς Πίνδ.
Ὀλ. ἦ.

τίνω, φθίνω, φθάνω, κιχάνω *).

Τὰ δὲ ἀπὸ ῥημάτων παραγόμενα (οὐσίας. καὶ ἐπίθ.), ὅσα φυλάττουσι τὸν χαρακτήρα τοῦ ῥήματος, δυνάμεθα νὰ τὰ ἐκλαμβάνωμεν ὡς ταυτόχρονα μὲ τὰ, ἐκ τῶν ὁποίων παράγονται, ῥήματα, ἐκτὸς ὅπου πληροφορούμεθα τὸ ἐναντίον· διότι τούτων τινὰ δὲν ἔχουσι τὸ μακρὸν φωνῆεν τοῦ Ἐνεσ., ἀλλὰ τὸ βραχὺ τοῦ β'. Ἄ ὀρ. οἶον

α. τῶν εἰς ἡ οὐσιασικῶν τινὰ τριβή (διατριβή), καὶ τῶν συνθέτων, οἶον ἀναψύχῃ, παραψύχῃ· τὸ ἐναντίον δὲ, ψυχή.

β'. τῶς εἰς ῥς ἐπιθέτων τινὰ (Γεν. ἑος), εὐκρίνης, ἀτριβής, παλιντριβής κ. τ. λ.

β'. Ὁ κανὼν ὅτι φωνῆεν πρὸ φωνήεντος εἶναι βραχὺ, εἶναι ἀβέβαιος. Βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι μακρὰ συλλαβὴ πρὸ φωνήεντος εἶναι σπανιωτέρα παρά πρὸ ἀπλοῦ συμφώνου· καὶ ἐξαιρέτως πολλὰ τῶν εἰς ἰος, ἰον καὶ ἰα εἶναι πάντοτε βραχεῖα, πλὴν τοῦ καλία, τὸ ὁποῖον εἶναι πάντοτε μακρὸν, καὶ ἀνία, κονία, ταινία, τὰ ὁποῖα λαμβάνονται καὶ ἀντὶ μακροῦ καὶ ἀντὶ βραχέος. Καθόλου δὲ φωνῆεν πρὸ φωνήεντος πολλάκις καὶ εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν ἦτο ἀδιόριστον· καὶ κατὰ τοῦτο μετεχειρίζοντο πλειοτέρα ἀδειαν οἱ ποιηταί, καὶ μάλιστα οἱ ἐποποιοί **). διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμέν τι περὶ τούτου διακεκριμένον. Τοῦτο κρατεῖ μάλιστα περὶ τῆς τοῦ Ἐνεσ. καταλήξεως τῶν εἰς ὕω καὶ ἰω ῥημάτων. Σημειοῦμεν δὲ τοῦτο μόνον, ὅτι πολλὰ, κυρίως ὅμως ἐκ τῶν ἐχόντων μακρὸν τὸ φωνῆεν εἰς τὸν μέλλοντα, καὶ κατ' Ἐνεσ. ἀντὶ μακρῶν λαμβάνονται ἀπὸ τοῦς δραματοποιούς, οἶον δακρύω, μηνύω, ἰσχύω, ἀλύω, δύω, θύω, φύω, λύω, ὕω, πρίω, χρίω. Εἰς δὲ

*) Εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο λαμβάνει τὴν ἔκτασιν ἢ συλλαβὴν κί, ἥτις ἄλλως εἶναι βραχεῖα, ὡς εἰς τὸ ἐκίχον, κιχῆναι κ. τ. λ. Τὸν δὲ χρόνον τῶν εἰς τὸ φθάνω ἀνηκόντων βλ. εἰς τὰ Ἀνώμ.

**) Διὰ τοῦτο ἐξέτεινον οὗτοι διὰ τὸ μέτρον τὸ ἰ καὶ εἰς τὸ Ἀρχηπιού, Ἰλίου, ἀθυμίησιν κ. τ. λ. Βλ. Σημ. δ'.

τὰ ἄλλα τῆς ποιήσεως εἶδη τούτων καὶ τῶν λοιπῶν πολ-
 λά ἄσατοῦσι. — Ὡς μακρὸν πρέπει ἰδιαιτέρως ἔτι νῶν
 σημειωθῆ τὸ α εἰς τὰ,

λαός, ναός, ἐλάα, κάω, κλάω (ἀντὶ κλαίω)

— ἔτι ἢ παραλήγουσα τοῦ Ἐνωῦ καὶ τῶν εἰς ἰων, ἄων,
 αος, οἷον Ἀμφίων, Ἀμυθίων, Παρθίων, Ἀμφιάραιος,
 πλὴν τοῦ Οἰνόμαος καὶ τῶν πλειοτέρων ὑπερτρισυλλά-
 βων εἰς ἰων, ὡς Δευκαλίων, Εὐρυτίων.

γ. Αὕτη ἢ ἄδεια καὶ ἀορισία τῆς ποσότητος φω-
 νήεντος πρὸ ἄλλο φωνήεντος φαίνεται καὶ ἐκ τούτου,
 ὅτι εἰς τὸ μέσον τῆς λέξεως καὶ δίφθογγοι πρὸ φω-
 νήεντος συζέλλονται. Τούτα εἰς τὰς λέξεις, ποιῶ (ὄ-
 θεν τὸ λατ. pōēta), ποῖος (μετὰ τῶν, οἶος, τοιοῦτος),
 οἶει, δειλαιοσ, καὶ ἄλλας τινὰς, συνηθίζουσι πολλὰ καὶ
 οἱ Ἀττικοί· καὶ πρὸ τοῦ δεικτικοῦ ι, συζέλλονται πάν-
 τοτε δίφθογγοι καὶ μακρὰ φωνήεντα, ὡς εἰς τὰ, του-
 τοῦί, αὐταίί, τουτωίί, αὐτήί.

δ. Ἴδιον δὲ εἶναι τῶν ἐποποιῶν, τὸ νῶν μεταχει-
 ρίζωνται διὰ μόνην τὴν χρείαν τῶν ἀντὶ μακρῶν πολ-
 λὰς καθ' ἑαυτὰς βραχείας συλλαβὰς· ἀλλ' ἢ ἄδεια πάλιν
 αὕτη δὲν ἦτο πάντη ἀπόλυτος. Οἱ δὲ νεώτεροι ποιη-
 ταὶ μεταχειρίζοντο ταύτην τὴν ἄδειαν εἰς διωρισμένας
 τινὰς λέξας· οὕτως εἰς Κύριά τινὰ, π. χ. Ἀπόλλωνος,
 τὸ α ἐλαμβάνετο ὡς μακρὸν· ἔτι εἰς τὴν συνδρομὴν
 πολλῶν βραχέων, ὡς ἀθάνα|τος (εἰς τὴν ὁποίαν λέξιν
 καὶ ἄλλοι ποιηταὶ, ἀκολουθοῦντες τοὺς ἐποποιούς ἐξέ-
 τεινον τὸ πρῶτον α), ἀπονέ|εσθαι κ. τ. λ. ἢ κατ' ἀρχὴν
 εἰχου, ὅπου Ὁμηρ. ἐκτείνει συλλαβὰς, τὰς ὁποίας ἄλ-
 λως ποῦ ποτε δὲν εὐρίσκομεν μακρὰς, ὡς Ἐπει|δῆ, ἢ
 Φίλε κα|σίγη τε· καὶ τουτοὺς τοὺς εἰχους ὠνόμαζον
 οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἀκεφάλους. Τὸν αὐτὸν δὲ
 τρόπον, καὶ φύσει μακρὰι συλλαβαὶ συζέλλονται διὰ
 τὴν χρείαν, οἷον Ἐλευσινίδαο (Ἦμν. Δήμ. 105). Εὐ-
 ρίσκονται δὲ εἰς τοὺς Ἐποποιούς λέξεις τινὲς καὶ πρὸ
 συμφώνου τὴν αὐτὴν συλλαβὴν ποτὲ μὲν μακρὰν, ποτὲ
 δὲ βραχείαν ἔχουσαι, οἷον Ὁμηρ. Ἄρρεσ, Ἀ|ρρεσ (ἐκτοῦ
 Ἄρρησ)· καὶ Θεόκρ. τὰ |μὴ καλὰ| καλὰ πέ|φανται.

ε. Ἡ μεγάλη μεταξύ τῶν ἐποποιῶν καὶ δραματοποιῶν κατὰ τοῦτο διαφορὰ εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν, καὶ μάλιστα οἱ παλαιοί, ὅταν τύχη ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, λαμβάνουσιν ὡς θέσει μακρὰν σχεδὸν πάντοτε τὴν προηγουμένην συλλαβὴν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰς τὰς ἄνωτ. (γ. δ.) διορισθείσας περιπτώσεις ἀντὶ βραχείας τὴν τοιαύτην συλλαβὴν λαμβάνουσιν εἰς τὰς Κωμωδίας, ἐν ᾧ οἱ τραγικοὶ ἀκολουθοῦσι ποτὲ μὲν τὴν τῶν Ἀττικῶν τούτων, ποτὲ δὲ τὴν τῶν ἐποποιῶν χρῆσιν. — Τὰ δὲ παραδείγματα, κατὰ τὰ ὅποια καὶ οὗτοι, καὶ ἐκεῖνοι λαμβάνουσιν ὡς βραχείας καὶ αὐτὰς τὰς πρὸ τοῦ πτ, μν κ. τ. λ, συλλαβάς, εἶναι σπάνια καὶ ἀβέβαια, καὶ τὰ πλειότερα Κύρια, ὡς Αἰγύπτιος.

ς. Οἱ ποιηταὶ καὶ πρὸ πάντων οἱ ἐποποιοί, πολυλάκις βραχεῖαν συλλαβὴν λαμβάνουσιν ὡς μακρὰν εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως, ὅταν εὐρίσκηται εἰς τὴν ἄρσιν, εἰς ἐκεῖνο δηλαδὴ τοῦ ποδὸς τὸ μέρος, ὅπου πίπτει ἡ ἔμφασις τοῦ ῥυθμοῦ· τούτου δὲ τὸ λοιπὸν μέρος ὀνομάζεται θέσις. Καὶ κοινῶς μὲν ἡ ἄρσις ἀναπληροῦται διὰ συλλαβῆς μακρᾶς· εἰς πολλὰ ὅμως εἰχῶν εἶδη εὐρίσκονται ἐκεῖ δύο βραχεῖαι, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη δέχεται τὴν ἔμφασιν, μένει ὅμως βραχεῖα. Ἐὰν δὲ τύχη εἰς τὴν ἄρσιν βραχεῖα συλλαβὴ, ἀρκεῖ καὶ αὐτὴ μόνη νὰ κάμῃ τὴν ἄρσιν, μακρῶς, προφερομένη. Εἰς τὸ ἠρωϊκὸν ἑξάμετρον εὐρίσκηται ἡ ἄρσις εἰς τὴν ἀρχὴν ἑνὸς ἐκάστου ποδὸς, ὅπου καὶ ὁ δάκτυλος καὶ ὁ σπονδαῖος ἀπαιτοῦσι μακρὰν συλλαβὴν, ἥτις ὅμως εἰς τοῦτο τὸ εἶδος δὲν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ δύο βραχειῶν, ἀλλὰ διὰ μιᾶς μόνης εἰς τέλος λέξεως εὐρεθείσης. Τοῦτο συμβαίνει ἑξαιρέτως εἰς τοὺς παλαιοὺς ποιητάς, εἶον Ἰλ. ε, 359. Φίλε κα|σίγνη-|τὲ κόμι-|σαί τέ με κ. τ. λ. α, 51. Ἢ|λὸς ἔχε|πευκὲς ἔ|φιεις. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τὸ ἑξάμετρον πᾶσα τοιαύτη περίπτωσις ἔχει λήγουσαν λέξεως εἰς τὸ πρῶτον τοῦ ποδὸς μέρος, διὰ τοῦτο καὶ ἡ τοιαύτη χρῆσις ὀνομάζεται ἑκτασις διὰ τὴν ἔκτασιν.

ζ'. Ἀσμενέσατα δὲ μεταχειρίζονται τὸ τοιοῦτον οἱ ποιηταί, ὅταν ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχηται ἀπὸ συμφώνου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν προφορὰν εὐκόλως διπλασιάζεται, ὡς τὰ ἀμετάβολα, οἷον Ἴλ. ε, 748. Ἡ ρη|δὲ μά σιγι — δ, 274. ἅμα |δὲ νέφος| εἶπετο· (προφερομένων οὕτω, δεμμάσιγι, δέννεφος). Περὶ δὲ τῶν τριῶν ἀμεταβόλων λ, μ, ν, ὅτι ἐκτείνουσι τὸ προηγούμενον βραχὺ, τοῦτο ἀληθεύει εἰς τὰς ἤδη ρηθείσας περιπτώσεις· διότι συμβαίνει τοῦτο καὶ εἰς τὰς θέσεις· σπανιώτατα ὅμως (Ἴλ. ε, 358). Τὸ δὲ ρ τόσον εὐκόλως διπλασιάζεται εἰς τὴν προφορὰν, ὥστε ὄχι μόνον οἱ ἑποποιοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀττικοὶ ποιηταί, καὶ εἰς τὴν θέσιν καὶ εἰς τὴν ἄρσιν τὸ πρὸ τούτου βραχὺ ἐκτείνουσι (Ἀριστοφ. Πλούτ. 1065. Νεφ. 343· καὶ Ἴλ. ω, 755.)· οἱ δὲ ἀττικοὶ καὶ ἀποφεύγουσιν αὐτὸ, ἕπου εἶναι χρεῖα βραχείας.

ή Η' κατὰ τὴν ἄρσιν ἕκτασις τῆς βραχείας εὐκόλως ἐγένετο, καὶ ὅτε μετὰ τὸ βραχὺ φωνῆεν ἠκολούθει φωνῆεν, ἔχον πρὸ ἑαυτοῦ τὸ Δίγαμμα (§. Δ. Σ. β.)· διὰ τοῦτο εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρ., θυγατέ-|ρα ἦν — ποσε|ῖ ᾠ κ. τ. λ.

θ. Τὴν χασμωδίαν (§. ΚΑ.) ἀπέφευγον ἐπιμελῶς οἱ ἀττικοὶ ποιηταί, πλὴν τοῦ ἐρωτηματικοῦ Τί (τί οὖν; τί εἶπας;), καὶ τῶν μορίων Ὅτι καὶ Περὶ, καὶ τῆς φράσεως Οὐδὲ εἰς. Οἱ δὲ ἑποποιοί, ὀλιγώτερον. Τὸ δίγαμμα ὅμως (§. Δ. Σ. β') ἀφαιρεῖ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εἰς τὸν Ὀμηρον εὐρισκόμενων χασμωδιῶν.

ι. Ὅταν τὸ εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης λέξεως φωνῆεν ἦναι μακρὸν ἢ δίφθογγος, δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται, εἰς τοὺς ἑποποιοὺς ὡς χασμωδία λαμβάνεται δὲ εἰς αὐτοὺς τοῦτο κοινῶς ἀντὶ βραχείας, οἷον ἔπλευ ἄ|ρισος, — ἔσσεται |ἄλγος, — σο|φωτέρη| ἄλλων. Κατὰ δὲ τὴν ἄρσιν ἡ τοιαύτη συλλαβὴ φυλάττει τὸν χρόνον τῆς, ἄλλοτε δὲ σπανιώτατα. Οἱ ἀττικοὶ δὲν συσέλλουσι παντάπασι τὰς τοιαύτας μακράς· ἀλλὰ τὰς ἀποφεύγουσιν ὡς προξενούσας χασμωδίας.

ια. Ἐξ ἐναντίας δὲ μεταχειρίζοντο πολλάκις καὶ οἱ Ἀττικοὶ καὶ οἱ Ἐποποιοὶ τὴν λεγομένην Συνίτησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν δύο συλλαβαί, μὴ ἐπιδεχόμεναι θλίψιν, προφέρονται ὡς μία (ὥσευ κυρίως τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ κράσις ἄγραφος), οἷον ἐπεί οὐ, ὡς ἴαμβος (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 446), μὴ οὐ, μονοσυλλάβως, καὶ ἄλλα. Οὕτω καὶ παρ' Οἰμῆρ. ἔείσ' ὄκεν, ὡς δάκτυλος (Ἰλ. ε' 446.) ἀσβέ|σω οὐδ' υἱόν (Ἰλ. ρ, 89.).

ιβ'. Καὶ εἰς τὸ μέσον λέξεωσ ἐνίοτε δύο φωνήεντα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν σίχον πρέπει νὰ προφέρωνται διὰ μιᾶσ, καὶ δύνανται νὰ συναιρεθῶσιν ἢ νὰ ἐκθλιβῶσιν, γράφονται ὁμωσ διηρημένωσ. Οὕτωσ ἀπαντῶσιν εἰς τοὺσ ἀττικούς ποιητᾶσ ἐξαίρετωσ τὰ, θεός, θεῶν κ. τ. λ. (μονοσυλλάβωσ), καὶ Κυρία τίνα, ὡσ Νεοπτόλεμοσ· καὶ τὸ εῶρακα δὲ εἰσ αὐτοὺσ εἶναι τρισύλλαβον. Συχνότερα δὲ εἶναι τὰ τοιαῦτα εἰσ τοὺσ ἐποποιούσ, εἰσ τοὺσ ὁποίούσ ἐπειδὴ πολλὰ κοινῶσ συνηρημένα, διηρημένωσ φέρονται, διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνα οὕτω γράφονται, καὶ ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ συναίρεσιν, οἷον Ἰλ. λ, 282. Ἀφρεον | δέσ'η|θεα, ὅπου τὰ φρεον καὶ θεα μονοσυλλάβωσ πρέπει νὰ προφέρωνται (Ἀφρευν δέσ'ηθ).)

§. ΡΗ'. Κανόνες τινὲσ περὶ τῶν πνευμάτων.

α. Ὅ,τι πνεῦμα ἔχει ἡ ὀνομασική, φυλάττεται καὶ εἰσ τὰσ ἄλλασ πτώσεισ· οἷον ἀγαθὸσ, ἀγαθοῦ· ἅγιωσ, ἀγίου.

β. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐνεσῶτοσ τῆσ Ὀρεισικῆσ Ἐγκλίσεωσ φυλάττεται εἰσ ὅλουσ τοὺσ χρόνουσ· οἷον ἀγαπῶ, ἠγάπων κ. τ. λ. Ἀγιάζω, αγιάσω, ἠγίασα· πλὴν τοῦ ἔχω, τοῦ ὁποίου ὁ Μέλλων δασύνεται, ἔξω.

γ. Τὰ παράγωγα φυλάττουσι τὸ πνεῦμα τῶν πρωτοτύπων· οἷον ἀκούω, ἀκουσός· ἀγνοσ, ἀγνίζω.

δ. Πάσα λέξισ, ἀπὸ τοῦ υ ἀρχομένη, δυσύνεται· οἷον ὑπέρ, ὑγεία.

ε̄ Τὰ κατ' ἀφαίρεσιν φιλοῦ συμφώνου γινόμενα δασύνονται· οἶον τόσος, ὅσος· πόθεν, ὅθεν· τέως, ἔως· πηλίκος, ἡλίκος.

ς̄. Τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα δασύνονται· οἶον εἶς, ἕξ, ἑπτὰ· πλὴν τοῦ ὀκτώ καὶ ἑννέα καὶ εἴκοσι, καὶ τῶν ἀπὸ τούτων παραγομένων.

ζ̄. Τὸ ἐπιτατικὸν, ἢ σερητικὸν ᾱ φιλοῦται· οἶον ἄχανες, ἀθάνατος, πλὴν τοῦ ἄδης, ἄλυσις.

η̄. Τὰ ἐφεξῆς ὄλα δασύνονται.

Α.

Ἄβρα, ἀβρὸς, ἄγιος, ἀγνὸς, ἄδης, ἀδρὸς, αἶμα, αἶμος, αἰμύλος, αἰρῶ, ἄλας, ἄλις, ἄλλομαι, ἄλη, ἄλυσις, ἄμα, ἄμαξα, ἄμαρτάνω, ἄμιλλα, ἄπαλὸς, ἄπαξ, ἀπλοῦς, ἀπτομαι, ἄρμα, ἀρπάζω, ἄρκυς, ἀψίς, ἀψίκορος.

Β.

Ἐβδομος, ἐβραῖος, ἔδος, ἔδρα, ἐδοῦμαι, ἔδνα, ἐζομαι, εἰλύω, εἰμαρμένη, εἶμα, εἰρὸς, εἶργω, εἶρκτῆ, εἶς, ἕκας, ἕκαστος, ἐκότερος, Ἐκάβη, Ἐκάτη, ἕκατόν, ἐκὼν, Ἐλένη, Ἐλένος, Ἐλικὼν, Ἐλιξ, ἐλίσσω, Ἐλλην, Ἐλλήσποντος, ἐλκος, ἐλκύω, ἐλκω, ἐλμινς, ἔλος, ἔνεκα, Ἐνος, ἐορτή, ἐπομαι, ἐρκος, ἐρμινεύς, Ἐρμῆς, ἐρπέτονα, ἔρπω, ἔρση, ἐσιῶ, ἑταῖρος, ἑταρος, ἑτοιμος, εὐδῶ, εὐρίσκω, εφθὸς, ἔψω, ἑῶα, ἑῶλος.

Γ.

Ἡ̄εη, ἡδέασκω, ἡγεμὼν, ἡγοῦμαι, ἡδομαι, ἡδύς, ἡκισα, ἡκω, ἡλικία, ἡλιος, ἡλος, ἡμέρα, ἡμερος, ἡμεῖς, ἡμῖς, ἡμῶν, ἡνία, ἡνίοχος, ἡνίκα, ἡπαρ, Ἡρα, Ἡρακλῆς, Ἡρως, Ἡσιόδος, ἡσυχος, ἡσσω, ἡτῶμαι, Ἡφαισίων, Ἡφαισος.

Δ.

Ἰδρύω, ἰέραξ, ἰερὸς, ἰημι, ἰκανὸς, ἰκάνω, ἰκετάω, ἰκνοῦμαι, ἰλαρός, ἰλεως, ἰμάς, ἰμάσσω, ἰμείρω, ἰμερος, ἰνα, ἰππος, ἰπταμαι, ἰτημι, ἰσορῶ.

Ο.

Ὄδος, ὀλκός, ὀλκή, ὀλμος, ὀλος, ὀμαλός, Ὄμπος, ὀμιλος, ὀμοιος, ὀμοῦ, ὀμῶς, ὀπλή, ὀπλον, ὀπου, ὀπως, ὄρκος, ὄρμαθος, ὄρος, ὄρῶ, ὄσιος.

Ω.

Ὡδε, ὠρα, ὠρατός, ὠρακιῶ, ὠς.

Δασύνονται δὲ καὶ τὰ ἐκ τούτων παράγωγα· τὰ δὲ ἄλλα ψιλοῦνται.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

§. ΡΘ'. Σύνταξις Ὀνόματος.

α'. Πᾶν ὅ,τι συνάπτεται μὲ τὸ Οὐσιασικὸν ὡς Ἐπίθετον (οἷον Ἐπίθετον καὶ Μετοχή καὶ Ἀντωνυμία καὶ Ἄρθρον), πρέπει νὰ συμφωνῇ μ' ἐκεῖνο κατὰ τὴν Γένος καὶ Ἀριθμὸν καὶ Πτώσιν, οἷον καλὸς ἀνὴρ, σωφρονοῦσα γυνή, ταῦτα τὰ παιδιά.

β'. Ἐξαιροῦνται τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος τὰ δυϊκὰ τῶν θηλυκῶν οὐσιασικῶν, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς προσλαμβάνουσιν ἐπίθετα καταλήξεως ἀρσενικῆς, οἷον ἄμφω τούτῳ τῷ μεγάλῳ πόλει ἀντὶ ἄμφω ταῦτα τὰ μεγάλα πόλει. Ἐπειδὴ ὁμοίως, ὡς εἴπομεν (§. ΝΓ. γ', δ.) τὰ εἰς ὅς ἐπίθετα, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς μάλιστ', εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γένους κοινοῦ, δύναται τοῦτο νὰ ἐκληφθῇ γινόμενον κατὰ τὸν δυϊκὸν ἀριθμὸν ἐπὶ πάντων τῶν ἐπιθέτων. Περὶ δὲ τοῦ σημειωτοῦ φωνῆ κ. τ. λ. βλ. §. Νδ'. Σημ. ζ'.

γ'. Εὐρίσκειται δὲ τὸ ἐπίθετον καὶ χωρὶς οὐσιασικοῦ, ὄχι μόνον ὅταν ἀναφέρηται πρὸς τι συναχῆς τοι-

οὔτον, ἀλλὰ πολλάκις καὶ καθ' ἑαυτὸ, παραλειπομένου παντάπασι, ἢ ὑπονδουμένου τοῦ οὐσιαστικοῦ. Ἐχει δὲ τότε τὸ τοιοῦτον ἐπίθετον οὐσιασικοῦ ἰδίαν, οἷον ὁ σοφός (ἀνὴρ δηλ.), ἢ ἄνυδρος, ἢ χέρσος (γῆ δηλ.), οἱ πολλοί (τὸ πλῆθος), τὰ ἐμὰ (κτῆματα, πράγματα). Οὕτω καὶ αἱ Ἀντωνομίαι οὔτος, ἐκεῖνος, τίς. τ. λ.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς .

α. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἔλαβον τὴν ἀρχὴν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τὸν πλείοτερον τῶν οὐσιασικῶν· καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ ὑπουργίαν τινὰ ἢ ἐπάγγελμα σημαίνοντα οὐσιασικὰ ἐπιθετικῶς τρόπον τινὰ συντάσσονται προσθεμένου π. χ. τοῦ ἀνὴρ (ὅταν περὶ ἀνθρώπου ὁ λόγος), οἷον ἀνὴρ ποιμὴν, ἀνὴρ τύραννος, ἄνδρες δικασταί.

β. Ἐνίοτε τὸ ἐπίθετον ἔχει χώραν ἐπιρρήματος ὥσε τῶν ἐπιθέτων τινὰ μόνον κατὰ τοιαύτην σύνταξιν εὐρίσκονται· τοιαῦτα εἶναι ἐθελοντής, ἄσμενος (οἷον ἐθελοντής ἀπῆει, ἄσμένη ἐδέξατο), καὶ πολλὰ χρόνου σημαντικὰ, οἷον σκοταῖος ἦλθε, τριταῖοι ἀφίκοντο.

§. ΡΙ'. Περὶ Ἀρθρου.

α. Ὅτε τὸ οὐσιασικὸν ἐκφέρεται ὠρισμένως, κοινῶς τότε λαμβάνει τὸ ἄρθρον Ὁ, Ἡ ἢ Το· οἷον ὁ ἀνὴρ, ἡ γυνή, τὸ παιδίον.

β. Ὅτε δὲ ἀδιορίζως, τότε ἢ παντάπασι δὲν λαμβάνει ἄρθρον, οἷον ἀνὴρ ἀγαθὸς πολλοῦ ἀξίος ἐστὶ· ἢ συνάπτεται μὲ τὸ ἀόριστον Τίς, Τί· γίνεται δὲ τοῦτο τότε μόνον, ὅταν θέλωμεν νὰ παραστήσωμεν τὸ ἀόριστον ὡς ἄτομον, οἷον γυνή τις ὄρνιν εἶχε.

γ. Λαμβάνουσι δὲ ἄρθρον καὶ τὰ Κύρια ὀνόματα, οἷον ὁ Σωκράτης, αἱ Ἀθηναίαι. Παραλείπεται ὁμῶς

πολλάκις· καὶ μάλιστα ὅταν ἀκολουθῆ ἄλλος προσδιορισμὸς, οἷον Σωκράτης ὁ φιλόσοφος.

Σ η μ ε ι ῶ σ ε ι ς.

α. Πολλάκις παραλείπεται τὸ εἰς διορισμὸν ἀναγκαῖον ἄρθρον, ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐννοιῶν καθολικῶν, κατὰ τῶν ὁποίων λέγεται τι διὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, ἢ παρόντος ἢ ἔξωθεν νοουμένου, οἷον Θεῖον γὰρ ἀγαθόν· που τιμῆ (Πλάτ. Νόμ. ε.)· ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λέξεων ἀνῆρ, Θεός, βασιλεύς ἢ μέγας βασιλεύς (περὶ τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως).

β. Τῶν δὲ ποιητῶν οἱ Ἀττικοὶ ἀφίνουσι μὲν τὸ ἄρθρον μὲ πλειοτέραν ἐλευθερίαν παρὰ τοὺς λογογράφους· ὄχι ὅμως ὅσον οἱ ἄλλοι ποιηταί, οἵτινες ἔχουσιν ἐπίσης τὴν ἀδειαν καὶ γὰρ τὸ ἀφίνωσι καὶ γὰρ τὸ προσθέτωσι. Εἰς δὲ τὸν Ὅμηρον, ὡς κατωτέρω θελομεν εἰδεῖ, κυρίως δὲν εὐρίσχεται παντάπασιν ἄρθρον.

§. ΡΙΑ'.

α. Τὸ ἄρθρον χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἰδίου οὐσιαστικοῦ, ὄχι μόνον διὰ τοῦ ἐπιθέτου (οἷον ὁ μέγας βασιλεύς), ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων παρεμπιπτόντων διορισμῶν τοῦ οὐσιαστικοῦ, οἷον ἐμέμνητο τῆς ἐν μανίᾳ διατριβῆς, ὅπου ὑπονοεῖται τὸ γενομένης ἢ ἄλλο τοιοῦτο· ὁμοίως καὶ εἰς τὸ, ἢ πρὸς Γαλάτας μάχη, καὶ ἢ πρὶν ἄρξαι αὐτὸν ἀροτῆ, ἤγαυον ἢ ἀποδειχθεῖσα πρὶν κ. τ. λ. (Ξενοφ. Ἀγνοσ. Α. ε.).

β. Ἐὰν δὲ καὶ ὁ παρεμπιπτόντων διορισμὸς ἔχη ἰδίον ἄρθρον, ὅσάκις δὲν συμβαίνει τις καχοφωνία δύνανται γὰρ τεθῶσι παράλληλα δύο καὶ τρία ἄρθρα, οἷον τὸ τῆς ἀρετῆς κάλλος, — ὃ τὰ τῆς πόλεως, πράγματα πράττων· — τὸν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἀγαλμα ἐργασάμενον.

γ. Δύνανται δὲ καὶ μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν γὰρ τε-

ὧσιν οἱ διορισμοὶ πρὸς πλειοτέραν ἔμφασιν ἢ σαφήνεια, ἐπαναλαμβανομένου τοῦ ἄρθρου, οἷον τὸν παῖδα τὸν σὸν — ὁ χιλιάρχος ὁ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων. Ἐνίοτε δὲ ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἄρθρον καὶ πρὸ τῆς ἐπομένης Γενικῆς, οἷον ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθῆρης (Ἀνακρ.).

Σημ. Τὸ Τίς ἰωνικῶς παρεντίθεται καὶ μεταξὺ τῆς ἐκ τούτου ἐξηρητημένῃς Γενικῆς καὶ τοῦ κατὰ ταύτην ἄρθρου, οἷον τῶν τίς ἱερέων, ἀντὶ τῶν ἱερέων τίς.

§. ΡΙΒ'.

α'. Ὅταν ἔκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου νοῆται ἔξωθεν τὸ οὐσιασικόν, ἀφίεται πολλάκις τοῦτο παντάπασι, τὸ δὲ ἄρθρον αὐτοῦ προστίθεται εἰς τὸν διορισμὸν, οἷον, ὁ ἐμὸς πατήρ καὶ ὁ τοῦ φίλου.

β'. Διὰ τοῦτο συμβαίνουσι καὶ ἐνταῦθα συνήθως παραλείψεις (ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου ἀνωτ.), οἷον Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου (υἱὸς δηλ.), ἢ μόνον, οἷον ὁ Σοφρονίσκου (ὁ Σωκράτης δηλ.), εἰς τὴν Φιλίππου (τοῦτ' ἔστι χώραν), τὰ τῆς πόλεως (δηλ. πράγματα), οἱ ἐν ἔσει (δηλ. ὄντες ἄνθρωποι).

γ'. Ἐπειδὴ δὲ πᾶς ἀκλιτος διορισμὸς γίνεται τρόπον τινὰ κλιτὸς διὰ τοῦ ἄρθρου, διὰ τοῦτο διὰ τῆς τούτου προσθήκης ἐπιρρήματα χωρὶς τινος ἄλλης μεταβολῆς τίθενται ἀντὶ ἐπιθέτων, οἷον ὁ μεταξὺ τόπος — αἱ πέλας κῶμαι — εἰς τὸν ἀνωτάτω τόπον — ἢ ἔξαιφνης μετάστασις· ἢ ἐπαναλαμβανομένου τοῦ ἄρθρου, οἷον ὅταν ἐγειρῆσθε ἐκ τῆς ἀμελείας ταύτης τῆς ἄγαν.

δ'. Ἐὰ λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα ἀφεθῆ τὸ ἄλλως εὐκόλως ἔξωθεν νοούμενον οὐσιασικόν, τὸ ἐπιρρήμα λαμ-

εάνει οὐσιασικοῦ ιδέαν, οἷον ἐκ τοῦ αὔριον κατὰ παράλειψιν τοῦ ἡμέρα γίνεται ἢ αὔριον· ὁμοίως καὶ ἡ Λυδιστί (ἄρμονία δηλ.), καὶ ἐς τοῦπίσω (μέρος δηλ.). Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ τοῦ Ἀνακρ. τὸ σήμερον μέλλει μοι, δηλ. τὸ σήμερον συμβαῖνον πρᾶγμα.

ε. Ἀπὸ ὅλας τὰς περιπτώσεις, ὅπου σχηματισμοὶ ἑτερογενεῖς καὶ φράσεις ὀλόκληροι διὰ μόνου τοῦ ἄρθρου λαμβάνουσιν οὐσιασικοῦ ιδέαν, πρέπει νὰ διακριθῶσι αἱ ἐφεξῆς δύο.

α. Τὰ Ἀπαρέμφατα, οἷον τὸ πράττειν, τὸ κακῶς λέγειν, ἦδομαι τῷ περιπατεῖν, κ. τ. λ.

β. Πᾶσα λέξις καὶ φράσις, θεωρουμένη ὡς ἐν ὑποκείμενον, οἷον τὸ λέγω (δηλ. τὸ ῥῆμα λέγω), — καταχρησασθαι δεῖ αὐτὸν τῷ Πῶς δ' ἂν ἐγὼ τοιόςδε τοιῶδε ἐπεχείρησα. (Πλάτ. Φαίδρ. ι29).

Σ η μ ε ι ὄ σ ε ι ς.

α. Συνήθως μὲν πᾶσα ὡς ὑποκείμενον θεωρουμένη λέξις ἐκφράζεται κατ' οὐδέτερον Γένος· εἰς Γραμματικὰς ὁμῶς ἐκφράσεις εἶναι εὐχρηστότερον νὰ εἶδῃ τις εἰς πᾶσαν λέξιν ἐκεῖνο τὸ Γένος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἴδιον τοῦ κατὰ τὸν λόγον μέρους, οἷον ἐπειδὴ λέγομεν ἢ ἀντωνυμία, πρέπει νὰ λέγωμεν καὶ ἢ ἐγὼ (ὄχι τὸ ἐγὼ)· οὕτω δὲ καὶ ὁ ἐπεὶ (δηλ. σύνδεσμος) ὄχι τὸ ἐπεὶ.

β. Ἄλλος εἰδιωτισμὸς εἶναι ἢ ἀντὶ ἐπιρρόματος χρῆσις τοῦ ἄρθρου τὸ μετὰ τῆς συνεπείας του, κατὰ τινα παράλειψιν, οἷον τὸ τελευταῖον, τανῦν (χυρίως τὰ νῦν), τὸ ἀπὸ τοῦδε (τὸ χυδαῖον ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς). Παρατηρήσεως δὲ ἀξία εἶναι ἡ Γενικὴ ἐπὶ τοῦ, ἵεναι τοῦ πρόσω (Ξενοφ. Ἀναβ. Α. γ, ι.), ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰ πρόσω.

γ. Ἐλλιπτικῶς τίθεται τὸ ἄρθρον ἐνίοτε καὶ πρὸ τοῦ ἀναφορικοῦ, οἷον τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ὡ ὁμοιωθῆ (Πλάτ. Πολιτ. σελ' 510), ὅπου ἀντὶ τοῦ τὸ δυ-

γεται να τεθῆ και τὸ Ἐκεῖνο· και τοῖς οἷοις ἡμῖν χαλεπὴ ἢ δημοκρατία. δηλ. εἰς ἀνθρώπους, ὁποῖα εἴμεθα ἡμεῖς, εἶναι χ. ἢ δ. και τὸ ὡσπερ κάρυον (Πολυδ. Ζ, 15), ἀντὶ τοῦ, ὁμοιον κάρυφ. Ὁμοίως δὲ και πρὸ ἄλλων λέξεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας κρέματαί τι κῶλον, οἷον τὸ πότε δεῖ λέγειν δίδασκε με, και ἐν ἔτι λείπεται τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς. (Πλάτ. Πολ. Α. σελ. 327.).

§. ΡΙΓ΄.

Περὶ τῶν Ο΄, Η΄, Τό, και Ος΄, Η΄, Ο΄.

α. Και τὸ ἄρθρον ὁ, ἡ, τὸ και ἡ ἀντωνυμία ὅς, ἡ, ὄ, εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην γλῶσσαν ἦσαν ἀντωνυμῖαι δεικτικαὶ ἀντί, Οὗτος ἢ Ἐκεῖνος· και ἂν ἡ ὕστερον πλουτισθεῖσα και ἐκμορφωθεῖσα γλῶσσα, διώρισεν εἰς αὐτὰ ἰδιαιτέραν χρῆσιν, ἐφύλαξαν ὅμως πολλαχοῦ και εἰς τὸν κοινὸν πεζὸν λόγον τὴν δύναμιν τῆς ἀληθοῦς δεικτικῆς ἀντωνυμίας.

β. Συμβαίνει δὲ τοῦτο συχνότατα ἐπὶ τῶν διαιρέσεων, ὅπου συνήθως, προηγείται ὁ Μέν, και ἔπεται ἀπαξ ἢ και πολλάκις ὁ Δέ, οἷον τὸν μὲν ἔτιμα, τὸν δὲ οὐ, ἀντὶ τοῦτον μὲν, τοῦτον δέ· και τὸ μὲν γὰρ ἀνόητον, τὸ δὲ μανικόν, ἤγουν ἐκεῖνο μὲν, τοῦτο δέ· και τῶν στρατιωτῶν οἱ μὲν ἐκύβευον, οἱ δὲ ἔπινον, οἱ δὲ ἐγυμνάζοντο.

γ. Εὐρίσκεται δὲ και ἡ ἀναφορικὴ οὕτω (ὅς μὲν, ὅς δέ — ἃ μὲν, ἃ δέ· ἀντὶ τοῦ ὁ μὲν, ὁ δέ ἢ οὗτος μὲν, οὗτος δέ), εἰς μὲν τοὺς γνησίους ἀττικοὺς σχεδὸν οὐδέποτε, εἰς δὲ τοὺς μεταγενεστέρους (οἷον Πλούταρχ. κ. τ. λ.) συχνότατα. Παράδειγμα παλαιὸν εὐρίσκεται εἰς Δημοσθ. περὶ Σταφ. πόλεις Ἑλληνίδας, ἃς μὲν ἀναιρῶν, εἰς ἃς δὲ τοὺς φυγάδας καταγών.

δ'. Ἐπί διηγήσεως πολλάκις τίθεται τὸ ὅ, ἢ, τό ἀπ᾽ μόνον μετὰ τοῦ δέ, ἀναφερόμενον πρὸς τι ὀνομασθὲν ἤδη ὑποκείμενον, οἷον ὃ δὲ εἶπε — τὴν δὲ ἀποχωρῆσαι.

ε'. Συνάπτεται δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ μετὰ τοῦ καί, οὕτως ὅμως ὡς (ὅταν ἦναι λόγος περὶ προσώπου ὡς ὑποκειμένου) κατὰ μὲν Ὀνομασιτικὴν τίθεται πάντοτε ἢ ἀναφορικὴ, ὅς, ἢ, οἶ, αἶ· κατὰ δὲ Αἰτιατικὴν (Ἀπαρεμφράτου) τὸ τὸν κ. τ. λ. οἷον καὶ ὅς ἀκούσας ταῦτα, ἔωσεν αὐτὸν ἐκ τῆς τάξεως· καὶ οἶ, διαλυθέντες, ἐσέβαινον εἰς τὰς νῆας· — καὶ τὸν κελεῦσαι δοῦναι.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α'. Ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ τὰ ἐπί διηγήσεως διαλόγου συνήθη, ἢ δ' ὅς (δηλ. εἶπεν αὐτὸς, βλ. σελ. 254.), καὶ τὸ ἔλλειπτικὸν καὶ ὅς (ἔφη δηλ.).

β'. Ὅταν δὲ εὐρίσκηται Πρόθεσις, τίθεται πολλάκις ὁ Μὲν καὶ ὁ Δέ ἀμέσως μετ' αὐτὴν, οἷον· ἐν μὲν τοῖς συμφωνοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς οὐ.

γ'. Εἰς τὰς διαιρέσεις δὲν συνεπάγουσιν ἀναγκαίως κανονικῶς ἀλλήλα πάντοτε τὰ ὅ μὲν, ὁ δὲ κ. τ. λ. ἀλλὰ πολλάκις μετὰ τὸ οἶ μὲν π. χ. ἔπεται τινὲς δέ, ἢ ἐνιοὶ δέ, ἢ ὄνομα, ἢ ἄλλο τι· ὁμοίως δὲ πρὸ τοῦ οἶ δὲ δὲν προηγείται πολλάκις τὸ οἶ μὲν, ἀλλ' ὑποτίθεται νοοῦμενον διὰ τοῦτο.

δ'. Τὸ οὐδέτερον τὰ μὲν — τὰ δὲ εὐρίσκεται πολλάκις ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ· Ξεν. Ἀπομν. Α'. γ, ἀρχ.

ε'. Ἐκ τῆς ἀρχαίας τοῦ ἄρθου σημασίας προέρχεται καὶ ἡ φράσις τὸν καὶ τὸν — τὰ καὶ τὰ· ὡς καὶ ἡ συνήθεια κατ' οὐδέτερον γένος λέγει π. χ. εἶπε τὸ καὶ τὸ.

ς'. Τοιαύτην σημασίαν ἔχει καὶ ἡ ἐπιρρηματικῶς λαμβανομένη Δοτικὴ τῶ, δηλ. διὰ τοῦτο.

ζ' Εἰς τὴν ποίησιν, καὶ μάλιστα τὴν ἐπικήν, ἢ τῶν ἄρθρων τούτων ἀντὶ δεικτικῆς ἀντωνυμίας χρῆσις εἶναι πολὺ συνηθεστέρα· ὥστε εἰς τὸν Ὅμηρον τὰ, ὅ, ἦ, τό, πρέπει οὕτω νὰ ἐκλαμβάνωνται πάντοτε, τὸ ὅποσον βλέπει πᾶς τις, εἰάν μετὰ προσοχῆς παρατηρήσῃ Ἰλ. α, 340. ε, 715. ζ, 407. 435. Ὀδ. ε, 106. Ὡς ἐσπανιώτατα εἰς τὸν ποιητὴν ἢ δεικτικὴ τῆς λέξεως ταύτης σημασία εἶναι τόσον ἀσθενής, ὥστε νὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν τοῦ συνήθους ἄρθρου, οἷον Ἰλ. η, 412. ζ, 402. μ, 289. ρ, 80.

§. ΡΙΔ'.

Ἀντωνυμιαί. — Ἐπίθετον Πᾶς.

α. Αἱ δεικτικαὶ Ἀντωνυμιαί Οὗτος καὶ Ὁδε ἐνίοτε εὐρίσκονται ἀντὶ τοπικῶν ἐπιρρήμάτων, οἷον — ἠρόμην ὅπου εἶη. Οὗτος, ἔφη, ὅπισθεν προσέρχεται, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἐδὼ ὀπίσω κ. τ. λ. Τὸ δὲ Ὁδε εὐρίσκεται οὕτω μόνον εἰς τοὺς Ποιητὰς, οἷον Νηΐς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ (Ὀδυσ. α. 185. καὶ χ, 367.).

β. Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία Αὐτός, Αὐτή κ. λ. τίθεται ἐπὶ τε ἀπλῆς ἀναφορᾶς, οἷον τὸ δέρας Αἰήτη δίδωσιν· ἐκεῖνος δὲ αὐτό — καθήλωσεν· καὶ ἀντὶ τοῦ τῆς συνηθείας ὁ ἴδιος, αὐτὸς ὁ ἴδιος, οἷον, μᾶλλον τοῦτο φοβοῦμαι ἢ τὸν θάνατον αὐτόν, δηλ. πλειότερον παρὰ τὸν ἴδιον θάνατον· καὶ, αὐτὸς παρεγενόμεν, τὸ τῆς χυδαίας φωνῆς, ἦλθον ἐγὼ ὁ ἴδιος· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, οἷον ὁ αὐτὸς ἀνήρ — ἐκέλευσε ταυτό (τὸ αὐτό) ποιεῖν.

Σημ. α. Οἱ ἐποικοὶ μεταχειρίζονται τὸ Αὐτός καὶ χωρὶς ἄρθρου ὡς τὸ ὁ αὐτός. — Ἐνίοτε εὐρίσκεται καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ εἰς τοὺς πεζογράφους ἀντὶ τοῦ Μόνος· οἷον αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, δηλ. εἴμεθα μόνοι· αὐτὰ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν ὄραν, δηλ. μόνον τὰ πρὸ κ. τ. λ. Ἐνοφ. Λακεδ. Γ. ε.

γ. Η σύνθετος Αντωνυμία τοῦ τρίτου προσώπου ἑαυτὸν ἢ αὐτὸν κ. λ. τίθεται καὶ ὅταν ἀναφέρηται πρὸς τὸ πρῶτον ὑποκείμενον δύο διαφόρων προτάσεων, οἷον νομίζει τοὺς πολίτας ὑπηρετεῖν ἑαυτῶ, ὅπου ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὴν ἀπλῆν, οἷον νομίζει, ὅτι οἱ πολῖται τὸν ὑπηρετοῦσι. Τίθεται ὅμως ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιπτώσεως καὶ ἡ ἀπλῆ Αὐτόν, καὶ ἐνίοτε καὶ ἡ ἕ (οὐ κ. λ. σφεῖς, σφᾶς κ. λ.). Καὶ μάλιστα τὴν τελευταίαν οἱ δόκιμοι Ἀττικοὶ λογογράφοι μεταχειρίζονται ἐπὶ τούτου μόνον τοῦ εἴδους τῆς ταύτοπαθείας. Ἀλλὰ τὴν ἐκλογὴν μιᾶς τῶν τριῶν τούτων ἀντωνυμιῶν διορίζουσιν ἡ ἔμφασις καὶ ἡ σαφήνεια καὶ ἡ εὐφωνία.

Σημ. β. Η ἕ κ. λ. τίθεται κυρίως α) ὅταν δὲν ἀπαιτῆταί τις ἔμφασις, ὅπου κατὰ πρῶτον πρόσωπον ἤθελε τεθῆναι ἡ ἐγκλιτικὴ μέ, οἷον Πλάτ. Πολιτ. Α. ἀρχ. κατιδὼν ἡμᾶς ὁ Πολέμαρχος ἐκέλευσε ὄραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἔκελευσαι· οὕτω καὶ τὸ Οἱ. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ. α, 5. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 117. καὶ Πρωταγ. σελ. 316. καὶ τὸ σφίσιν, Ξενοφ. Ἑλλην. Ε. δ. 11. Ὅταν ὅμως β) εἰς λόγον πλαγίως (ὡς λέγουσιν) ἐκφερόμενον ὁ λαλῶν αὐτὸς μνημονεύεται, τότε ἡ ἀντωνυμία αὕτη εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ κατ' ἀντίθεσιν ἀπαράλλάκτως ὡς ἡ ἐμέ. Βλ. Πλάτ. Πολιτ. Ι. σελ. 617. ὅπου τὰ, σφᾶς, οὐ, ἕ, οὕτως εὐρίσκονται. Σημειωτέον δὲ ὅτι ταύτης τῆς ἀντωνυμίας ἐνικὸς ἀριθμὸς εἰς τοὺς ἀττικούς εἶναι σπάνιος· ὁ δὲ πληθυντικὸς πολὺ συνηθέστερος καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους· εὐρίσκεται δὲ καὶ ἡ Ὀνόμασικὴ αὕτη σφεῖς, ὅταν κατὰ τινα λόγον οἱ λαλοῦντες αὐτοὶ ἢ οἱ δοξάζοντες ὡς ὑποκείμενα εἰσάγονται, ὡς τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. ε, 5. λέγειν ἐκέλευον, ὅτι οὐδὲν ἂν ἥττον σφεῖς ἀγάγοιεν τὴν στρατιάν.

Σημ. γ. Παραδείγματα ἐμοίας χρήσεως τῆς ἑαυτὸν ἢ αὐτὸν εἶναι Ἰσοκρ. Πανηγ. 16. οἱ μὲν (θεαταὶ)

ὅταν ἴδωσι τοὺς ἄλλοὺς ΕΑΥΤΩΝ ἕνεκα πο-
νοῦντας — οἱ δὲ ὅταν ἐνθυμηθῶσιν, ὅτι πάντες
ἐπὶ τὴν ΣΦΕΤΕΡΑΝ θεωρίαν ἤκουσιν. Ἐνταῦθα
τὸ σφέτερον (ἐκ τοῦ ἕ, σφεῖς) ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἑαυ-
τῶν· καὶ Εὐριπ. Ἰππόλ. 9 7. Ξενοφ. Ἀπομν, Α. β,
52. Δύναται δὲ εἰς πολλὰς ὁμοίας περιπτώσεις νὰ τε-
θῆ καὶ ἡ αὐτόν, τοῦ λόγου ἀναφερομένου εἰς τὸν συγ-
γραφέα.

Σημ. δ. Αἱ σύνθετοι τοῦ τρίτου προσώπου Ἀντωνυμῖαι λαμβάνουσι ἐνίοτε δύναμιν καθολικωτέραν, τι-
θέμεναι καὶ ἐπὶ πρώτου, καὶ δευτέρου προσώπου ἀντὶ
ἑαυτοῦ καὶ σαυτοῦ· Συμβαίνει δὲ τοῦτο εἰς μὲν τὸν
πεζὸν λόγον σπανίως· συχνότερα δὲ εἰς τοὺς Ποιητάς,
οἷον Σοφ. Οἶδ. Τ. 138. οὐχ ὑπὲρ τῶν φίλων, ἀλλ'
αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος. Ἐντεῦθεν
καὶ τὸ σφέτερος χωρὶς διακρίσεως προσώπου ἢ ἀριθ-
μοῦ ἔλαβε τὴν γενικὴν σημασίαν τοῦ ἴδιος· καὶ τὰ,
ἕ, οἱ, ἕως π. χ. ὁ Ἀπολλώνιος μεταχειρίζεται ἐπὶ πλη-
θυντικῆς ἐννοίας, καὶ ἔτι ἀντὶ τῶν συνθέτων τοῦ πρώ-
του καὶ δευτέρου προσώπου.

δ'. Τὸ Ἄλλος χωρὶς ἄρθρου λαμβάνεται ὡς τὸ
τῆς συνηθείας· τὸ δὲ Ἐτέρος ἔχει πλειοτέραν ἔμφα-
σιν διαφορᾶς· μετὰ τοῦ ἄρθρου Ὁ Ἐτέρος ἐμφαίνει
ἐκ τῶν διαιρουμένων δύο τὸν ἕνα· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ
Πληθυντικὸν Οἱ Ἐτέροι προϋποθέτει διαίρεσιν εἰς δύο
μέρη. Τὸ δὲ ἐνικὸν Ὁ ἄλλος ἐκφράζει ὅλον τι κατ' ἀντί-
θεσιν πρὸς τι μέρος ἀπ' αὐτοῦ χωριζόμενον, οἷον ἡ
ἄλλη χώρα, δηλ. ὅλη ἢ ὑπόλοιπος χώρα.

ε'. Αἱ πλειότεραι ἀντωνυμῖαι καὶ τὰ ἐπίθετα Πᾶς
καὶ ἅπας τίθενται ἤτοι πρὸ τοῦ ἄρθρου, ἢ μετὰ τὸ
οὐσιασικόν, οἷον τούτων τῶν ἀνδρῶν, ὁ ἀνὴρ οὗ-
τος — πάντες οἱ Ἕλληες, τῷ δήμῳ ἅπαντι. Σπα-
νιώτερον δὲ καὶ μετὰ πλειότερας ἐμφάσεως τίθεται τὸ
Πᾶς μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιασικοῦ, οἷον οἱ
πάντες βόες τε καὶ ἵπποι· — χωρὶς δὲ ἄρθρου τὸ

Πᾶς ἐνικῶς λαμβάνεται ὡς τὸ ἕκαστος, οἷον Πᾶς ἄνθρωπος, δηλ. καθείς ἄνθρωπος.

ς. Αἱ δὲ Κτητικαὶ εἶναι εἰς χρῆσιν ἐπὶ ἐμφάσεώς τινος ἢ ἀντιθέσεως· διότι συνήθως οἱ Ἕλληνες μεταχειρίζονται τὴν ἐγκλιτικὴν Γενικὴν τῶν Προσωπικῶν ἄντωνυμιῶν, καὶ τὴν τῆς Αὐτὸς, οἷον ὁ υἱὸς μου, τὰ παιδιὰ σου, τὰ χρήματα αὐτοῦ· ἐπὶ ἐμφάσεως ὁμως (ὅπου δηλ. ἀντὶ τῆς μου τίθεται ἡ ὀρθοτονουμένη Γεν. ἐμοῦ κ. λ.) λαμβάνονται αἱ κτητικαὶ, οἷον ὁ ἐμὸς υἱός, τὰ σὰ χρήματα. Πραξίθεται δὲ ἐνίοτε εἰς τὴν κτητικὴν ἄντωνυμίαν καὶ τοῦ ὀνόματος ἡ Γενικὴ, οἷον διαρπάζουσι τὰ ἐμὰ, τοῦ κακοδαίμονος. — Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμως εἰς ἐννοίας ἀναγκαίαν ἐχούσας τὴν ἀναφορὰν, ὡς πατήρ, υἱός, φίλος, δεσπότης, χεὶρ, ποῦς, δὲν ἐκφράζεται παντάπασιν ἡ Κτητικὴ ἄντωνυμία, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς τίθεται μόνον τὸ ἄρθρον.

§. ΡΙΕ΄. Περὶ τοῦ Οὐδέτερου.

α. Τὰ οὐδέτερα τῶν ἐπιθέτων εὐρίσκονται καὶ χωρὶς οὐσιαστικοῦ ἀντὶ παντὸς ἀδιόριστως νοουμένου ὑποκειμένου· οἷον τὰ καλὰ, δηλ. πᾶν ὅ,τι εἶναι καλόν· ὅθεν καὶ τὰ ἐμὰ π. χ. δὲν σημαίνει μόνον τὰ ἰδικά μου πράγματα, ἀλλ' ἐτι ἀδιόριστοτερον, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ.

β. Κατὰ δὲ ἐνικὸν ἀριθμὸν ἐκφράζουσι περισσώτερον τὴν ἀσπρημένην ἰδέαν τῶν ὑποκειμένων, οἷον τὸ καλόν, τὸ θεῖον ἀντὶ τοῦ καλλοῦ, θεότης· τὸ τῆς γυναικὸς δοῦλον καὶ θεραπευτικόν, δηλ. ἡ δουλικὴ καὶ θεραπευτικὴ φύσις τῆς γυναικὸς· ὅθεν καὶ τῆς Μετοχῆς τὸ οὐδέτερον, τὸ συγκεχωρηκός, ἀντὶ τοῦ ἀσπρημένου ἢ Συγχώρησις.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α. Τὸ οὐδέτερον ἄρθρον μετὰ τῆς Γενικῆς εἶναι ἐτι μᾶλλον ἀδιόριστον, οἷον (Δημοσθ.) τὸ δὲ τῶν χρημάτων μάλιστα ποθεῖτε ἀκοῦσαι, πόσα καὶ πό-

Ζεν ἔσται, τοῦτ' ἔστιν ὅτι, δὲ ἀποβλέπει τὰ χρήματα, ποθεῖτε κ. τ. λ. *Α. Φιχπ.*

β'. Ἐντεῦθεν προέρχεται καὶ ἡ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς μάλιςα συνήθης περίφρασις, γινομένη διὰ τοῦ Τό ἢ Τά μετὰ Γενικῆς, οἷον τὰ τῆς τύχης — ταράττει αὐτὸν τὰ τῶν Θετταλῶν (Δημοσθ.), ἀντὶ ἡ τύχη, οἱ Θετταλοί· τὰ τῶν βαρβάρων ἔστιν ἄπιστα φύσει, δηλ. οἱ βάρβαροι. Τὸ τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλευθέρων ἔστι (Πλάτ. Μενεξ. ιζ'), καὶ, πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας· (ὁ αὐτ. Φαίδρ.) ἀντὶ τοῦ ἡ πόλις, ἡ πόα. Διὰ τοῦτο εὐρίσκεται καὶ τὸ ἐμόν ἀντὶ ἐγώ· κυρίως πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς ἐμέ.

γ'. Διὰ τοῦτο μεταχειρίζονται καὶ τὸ πάντα ἀορίσως, οἷον Εὐριπ, τῶν βαρβάρων γὰρ δοῦλα πάντα πλὴν ἑνός, ἀντὶ οἱ βάρβαροι πάντες εἰσὶ δούλοι πλὴν ἑνός.

δ'. Τὰ οὐδέτερα ἐπίθετα εὐρίσκονται ἀντὶ ἐπιρρημάτων εἰς μὲν τὸν πεζὸν λόγον (ἐὰν ἐξαιρέσης τὰ συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ) σπανίως, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς συχνάκις, οἷον θεινὸν βοᾶν, ἐκπλαγλα φίλειν· οὕτω δὲ καὶ ταχύ ἀντὶ ταχέως.

§. ΡΙΣ'. Περὶ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου.

α'. Καθόλου μὲν ἡ Ὄνομασικὴ καὶ τὸ Ῥῆμα συμφωνοῦσι κατὰ τὸ πρόσωπον καὶ ἀριθμὸν, οἷον σύ λέγεις, ἄνθρωποι τρέχουσι. Τῶν δὲ οὐδετέρων τὰ πληθυντικὰ συνήθως λαμβάνουσι ῥῆμα κατ' ἀριθμὸν ἐνικόν, οἷον τὰ ζῶα τρέχει, ταῦτά ἐστιν ἀγαθὰ.

Σημ. α'. Ἐὰν ὅμως τὸ ὑποκείμενον ἦναι ὀλίγον μακρὰν τοῦ εἰς αὐτὸ ἀνήκοντος ῥήματος, ἀσμένως εἰσάγουσιν οἱ συγγραφεῖς πάλιν τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν, οἷον Ξενοφ. Ἀγῆσ. Α. κἀ. περὶ τὸ τέλος. Καὶ χωρὶς ταύτης ὅμως τῆς χρείας εὐρίσκονται παραδείγματα φυσικωτέρας συντάξεως, καὶ μάλιςα εἰς τοὺς Ποιητὰς

Σημ. β'. Τὸ ἐναντίον δὲ, τῶν διαλέκτων τινὲς συντάσσουσι ῥῆμα ἐνικῶ ἀριθμοῦ μὲ πληθυντικὰς ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ γένους· ὀνομάζεται δὲ τοῦτο Πινδαρικὸν σχῆμα, διότι τὸ μεταχειρίζεται κατ' ἐξοχὴν ὁ Πίνδαρος. (Ὀλυμπ. ΙΑ. δ'.) μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαί λόγων τέλλεται.

β'. Τὰ δὲ Περιληπτικὰ λεγόμενα, τὰ ὅποια δηλαδὴ κατ' ἀριθμὸν ἐνικὸν ἐμφαίνουσι πολλὰ, λαμβάνουσι ῥῆμα πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, οἷον ὡς φάσαν ἢ πληθύνεις — τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρουν· καὶ κατὰ Γενικὴν ἀπόλυτον ὁμοίως, τοῦ στόλου — πλεόντων (Δημοσθ. Μειδ.).

γ'. Εἴ παιδὴ δὲ ἐνίστε (καὶ πολλάκις εἰς τὰς Τραγωδίας) μοναδικὸν πρόσωπον λαλεῖ περὶ ἑαυτοῦ πληθυντικῶς, σημειωτέον ὅτι τότε εἰς θηλυκὸν πρόσωπον ἀκολουθεῖ τὸ κατηγορούμενον κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἀρσενικοῦ. Εὐριπ, Ἀνδρομ. 355.

Ἡμεῖς γὰρ εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν
 Ἐκόντες, οὐκ ἄκοντες, οὐδὲ βῶμιοι
 Πιτυοῦντες, αὐτοὶ τὴν δίκην ἐφέζομεν.

δ'. Ὅταν τὸ ἐπίθετον ὡς κατηγορούμενον χωρισθῆ ἀπὸ τὸ ἴδιον οὐσιαστικόν, ἀρσενικοῦ ὄντος τούτου ἢ θηλυκοῦ, ἐκεῖνο τίθεται οὐδέτερον, καὶ, ἂν τὸ οὐσιαστικὸν ᾖ πληθυντικόν, ἐκεῖνο λαμβάνει ἐνικὸν ἀριθμὸν. Θεωρεῖται δὲ τότε τὸ ὑποκαίμενον ἀπλῶς ὡς πρῶγμα, οἷον ἢ ἀρετὴ ἐστὶν ἐπαινετόν — εἴθ' ἢ οὐ, εἴτ' ἀνιαρὸν παῖδες γίνονται, ἀγνοεῖ.

ε'. Συνηθεσάτη δὲ εἶναι αὕτη ἡ χρῆσις, ὅταν ἀναφέρηται εἰς πολλὰ καθ' ἓν ἕκαστον προεκτεθέντα ὑποκαίμενα, οἷον τὸν αὐχένα καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεχρυσωμένα (Ἡρόδοτ.), καὶ ἐπὶ προσώπων, οἷον ἀνὴρ Καρμάνιος καὶ κύων ἀμφοτέρα ἀγριώτατα.

ς'. Καὶ ἐπειδὴ τοιαῦτα ὑποκείμενα ὁμοῦ λαμβανόμενα ὡς οὐδέτερα θεωροῦνται, διὰ τοῦτο πολλάκις λαμβάνουσι ῥῆμα ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, οἷον ἔστι καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντες τε καὶ δῆμος, (ὅπου εἰάν ἦτο μόνον τὸ ἄρχοντες, ἔπρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ τεθῆ εἰσί) — ἵνα γιγνηται αὐτῶ ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὅσα περ κ. τ. λ. Πλάτ. Πολιτ. Β. σελ. 363. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι εἰς τοὺς Ἀττικοὺς τοιοῦτον παράδειγμα δὲν εὐρίσκεται ἄλλως, εἰμὴ ὅταν προηγῆται τὸ ῥῆμα.

Σημ. γ'. Παράδειγμα μετὰ ῥήματος ἐπομένου εὐρίσκεται εἰς τὸν Ὅμηρ. Ἰλ. ρ, 368. Γόνατά τε κνήμαι τε πόδες τε — χεῖρες τ' ὄφθαλμοί τε παλάσσετο.

ζ'. Ἐπειδὴ δὲ ὁ δυϊκὸς σχηματισμὸς δὲν εἶναι ἀναγκαιὸς (§ ΚΖ. στυ. ζ'), πᾶς λόγος, διαλαμβάνων περὶ δύο, δύναται ὄχι μόνον νὰ ἐκτεθῆ ὅλος πληθυντικῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὑποκειμένου δυϊκῶς ἐκφρασθέντος, ἐμπορεῖ νὰ προσαρμοσθῆ ῥῆμα πληθυντικὸν καὶ ἀναπαλιν· καὶ τὰ διάφορα δὲ κατηγορούμενα εἰς τὸ ὑποκείμενον δύνανται, κατὰ τὴν χρείαν τῆς εὐφωνίας, νὰ ἐκτεθῶσι καὶ δυϊκῶς καὶ πληθυντικῶς.

η'. Τὸ δὲ ὑποκείμενον, ὡσάκις εἶναι ἱκανῶς κατάδηλον ἐκ τῆς ῥηματικῆς καταλήξεως καὶ τῆς συνεπείας τοῦ λόγου, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται τις ἔμφρασις ἐκ τούτου, συνήθως δὲν ἐκφράζεται παντάπασι, οἷον γράφει — περιπατεῖτε.

Σημ. δ'. Δύναται ὅμως εἰς τὴν παραλειφθεῖσαν ἀντωνυμίαν νὰ προσεθῆ τι ἄλλο ὡς ὑποκείμενον, οἷον ὁ δὲ Μαίαια τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς (Λουκιαν.) δηλ. ἐγὼ δὲ ὁ κ. τ. λ.

θ'. Παρλείπεται δὲ τὸ ὑποκείμενον καὶ ὅταν τὸ ῥῆμα ἐκφράζη τι σύνηθες καὶ ἴδιον τοῦ ὑποκειμένου, οἷον σαλπίζει ἢ σημαίνει (ὁ σαλπιγχιτῆς δηλ.) — ἀναγνώσεται ὑμῖν (ὁ διωρισμένος δηλ. ἀναγνώστης).
ι. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὸ ῥῆμα ἐμφαίνῃ πῶς φυσικὴν ἐνέργειαν, οἷον ὕει (ὁ Ζεὺς δηλ.), ἀστράπτει, βροντᾷ.

ιά. Ἐπί δὲ τῶν ἀπροσώπων καλουμένων ῥημάτων δὲν ἀφίνεται τὸ ὑποκείμενον, ὡς εἰς τὰ ῥῶδη μνημονευθέντα· ἀλλ' ἢ εἰς ταῦτα ἀναφερομένη προᾶξις, εἴτε δι' ἀπαρεμφάτου, εἴτε δι' ἀτελοῦς λόγου ἐκφρασθῆ, εἶναι τὸ ἀληθὲς τῶν τοιούτων ῥημάτων ὑποκείμενον, οἷον ἔξεστί μοι ἀπιέναι (δηλ. τὸ ἀπιέναι ἔξεσί μοι)· τοιαῦτα εἶναι. δεῖ, χρή, ἀπόχρη, πρέπει, ἐνδέχεται.

ιβ'. Ὄταν δὲ εὐρεθῆ ὀνομασικὴ χωρὶς ῥήματος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τότε νοεῖται ἔξωθεν τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, οἷον Ἐλλην ἐγὼ (εἰμί δηλ.) — καὶ γὰρ πασχειν ὅτιοῦν ἔτοιμος (δηλ. εἰμί), εἰ μὴ ταῦτ' οὕτως ἔχη. Δημοσθ.

Σημ. ε. Κατὰ τοῦτον τὸ τρόπον προῆλθεν ἡ χρῆσις τοῦ εἰς τέον οὐδετέρου ῥηματικοῦ, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει πάντοτε νὰ νοῆται ἔξωθεν τὸ ἐστί (§. 4B. Σημ. δ'). ὁμοίως δὲ εὐρίσκεται καὶ τὸ φροῦδος χωρὶς ῥήματος· καὶ τὸ ἐπίδευής, παρ' Ὀμήρω, συνήθως χωρὶς τοῦ ὑπαρκτικοῦ, οἷον Ἰλ. ε. 481. ι, 225. Διάφορος δὲ παρὰ ταύτας εἶναι ἡ Ἀπόλυτος λεγομένη ὀνομασικὴ, περὶ τῆς ὁποίας κατωτέρα §. ΡΑΒ'.

§. ΡΙΖ'. Περὶ τῶν Πλαγιῶν Πτώσεων.

α. Εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τὸ ἄμεσον καὶ ἀναγκαῖον τοῦ μεταβατικοῦ ῥήματος ἀντικείμενον, χωρὶς τοῦ ἠποίου δὲν δύναται νὰ νοηθῆ τὸ ῥῆμα τοῦτο, τίθεται συνήθως κατ' Αἰτιατικὴν (οἷον λαμβάνω τὴν ἀσπίδα) τὸ δὲ ἀποτέρω, τὸ ὁποῖον ἔχει χώραν καὶ εἰς τὸ ἀμετάβατον ῥῆμα, συνάπτεται μετὰ προθέσεως (οἷον ἔστηκα ἐν τῷ ἐδάφει).

β. Τούτων ὅμως τῶν ἀποτέρω ἀντικειμένων ὅσα συχνότατα ἐπανάλαμβάνονται, ἐκφράζονται διὰ μόνης τῆς πτώσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ τοιαῦτα οἱ Γραμματικοὶ ἐκλαμβάνουσι τινὰ πρόθεσιν ὡς παραλειφθεῖσαν, οἷον ἐλευθέρω σε τοῦ φόβου, ὅπου εἰς τὴν Γενικὴν νοεῖται ἔξωθεν ἡ Ἀπὸ πρόθεσις. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι ὅλα τὰ τοιαῦτα ἔγειναν κατὰ παράλειψιν προὑπαρξάσης Προθέσεως· διότι ἐν ὅτε ἡ δύναμις τῆς Προθέσεως ἔχει-

ται εἰς αὐτὴν τὴν Πτώσιν, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τινὰ δὲν ἑρμῶζει παντάπασι προσθεμένη ἢ ἄλλως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας συνήθης Πρόθεσις.

γ. Πολλάκις ὅμως, ὅταν εἶναι κατάδηλα ἐκ τῆς συνεπειᾶς τοῦ λόγου, παραλείπονται τὰ τε ἄμεσα καὶ τὰ ἀποτέρω ἀντικείμενα, οἷον ἐν ἡ δ' ἂν τῶν φυλῶν πλεῖστοι ὧσιν ἀνδρικοῦτατοι, ἐπαινοῦσιν οἱ πολλοῖται (ὅπου λείπει τὸ ταύτην πρὸ τοῦ ἐπαινοῦσι). — Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. δ'. 3. ἐπαγγελιαμένου τοῦ Ἀγισιλάου τὴν στρατείαν, διδῶσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι (αὐτῶ δὴλ.) ὅσα περ ἤτησεν. — Ἀθην. Η. σελ. 339. ὅν ἦν ἴδη, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται (δηλ. αὐτοῦ). Ὅταν ὅμως ἐκ τῶν Ἀντωνυμιῶν τούτων προσγίνηται εἰς τὸν λόγον ἔμφασις καὶ εὐφωμία, προσίθεται πάντοτε.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α. Ἄλλο εἶδος παραλείψεως τοῦ ἀντικειμένου συμβαίνει εἰς τὰς συνθέτους Ἀντωνυμίας ἑαυτὸν, ἑμαυτὸν, τὰς ὁποίας νοοῦμεν ἔξωθεν, πάντοτε, ὡς ἂν ῥῆμα τι, ἄλλως μεταβατικὸν ὄν, ἐκφράζεται ἀμετάβατως. τοιαῦτα εἶναι πολλὰ ἐκ τοῦ ἄγω σύνθετα, οἷον ἐξεχώρησε τῆς ὁδοῦ, προσάγοντος τοῦ τυράννου (δηλ. ἑαυτὸν προσάγοντος). Δὲν πρέπει ὅμως ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων νὰ ὑπολαμβάνωμεν ἀναγκαίαν τῆς συνθέτου Ἀντωνυμίας τὴν παράλειψιν· διότι ἐπὶ τινῶν εἶναι φυσικωτέρα ἢ ἀμετάβατος σημασία, τοιοῦτον εἶναι τὸ ὅρμῳ καὶ ἄλλα.

β. Ἡ Πτώσις, τὴν ὁποίαν ῥῆμα τι ἀπαιτεῖ, κυρίως δύναται νὰ συνταχθῇ καὶ μετὰ μόνης τῆς τούτου μετοχῆς· τὰ δὲ ἐντεῦθεν παραγόμενα οὐσιασικὰ καὶ ἐπίθετα ἢ τρέπουσιν αὐτὴν εἰς Γενικίαν, ἢ κἀμνουσὶ τι νὰ περιφρασιν. Εὐρίσκεται ὅμως ἐπίσης εἰς τοὺς Ἀττικῶν ἢ Αἰτιατικῆ ἢ Δοτικῆ τοῦ ῥήματος, καὶ μετὰ τοῦ ὀνόματος συντεταγμένη, οἷον ἀκολουθητικός τινι — ἢ ἐκάστῳ διανέμησις — τὰ μετέωρα φροντιστής (Πλάτ. Α' πολ. 6.).

γ. Πολλὰ ῥήματα ἀντὶ τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου δύν-

ναῦται νὰ ἔχωσιν ἀκόλουθον ὀλόκληρον λόγον, ἢ καὶ τὰ δύο ὁμοῦ, οἷον καὶ χρήματα παρασκευάζονται καὶ φίλους καὶ ὅπως ἂν εἴσιν ὡς πιθανώτατοι λέγειν. (Πλάτ. Γοργ. 77) — τῶν πολλῶν ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν καὶ ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν οὐδὲν ὑγιὲς πράττει. ὁ αὐτ. Πολιτ. ε. σελ. 496.

§. ΡΙΗ. Αἰτιατική.

α. Ρήματά τινὰ κυρίως μὴ ἔχοντα σημασίαν μεταβατικήν, νοούμενα ὅμως ἐνίοτε μεταβατικῶς, λαμβάνουσιν Αἰτιατικήν, οἷον αἱ πηγαὶ ῥέουσι μέλι καὶ γάλα. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ἀνήκουσι μᾶλλον εἰς τὰ λεξικά.

β. Ἴδιον δὲ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι νὰ προσθέτη κατ' Αἰτιατικήν εἰς ἀμετάβητα ῥήματα τὸ ἐκ τούτων γινόμενον οὐσιασικόν, τὸ ὁποῖον παριστάνει ἀφηρημένως τὴν ἔννοιαν τοῦ ῥήματος, οἷον ζῆ βίον ἦδισον — κινδυνεύσω τούτον τὸν κίνδυνον — φανερώς τὸν πόλεμον πολεμήσομεν — ἡ ἀδικία, ἣν ἠδίκουν σε. Κάμνουσι δὲ τοῦτο κυρίως, ὅταν θέλωσι νὰ προσδιορίσωσι περισσότερον τὴν ἔννοιαν τοῦ ῥήματος.

Σημ. α. Καὶ τὸ μετὰ τοῦ ὑπαρχτικοῦ κατηγορούμενον προσλαμβάνει ἐνίοτε τὴν τοιαύτην συγγενῆ Αἰτιατικήν, οἷον δοῦλος ἐστὶ τὰς μεγίστας δουλείας

γ. Ἡ Αἰτιατική, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, κυρίως ἐκφράζει μόνον τὸ προσεχὲς καὶ ἄμεσον ἀντικείμενον· οἱ Ἕλληνες ὅμως εἰς πολλὰ ῥήματα τὴν μεταχειρίζονται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτέρω ἀντικειμένου. Τοῦ Ποιῶ π. χ. ἄμεσον ἀντικείμενον εἶναι τὸ ποιούμενον καὶ τοῦ λέγω, ὁ λόγος· ἀποτέρω δὲ ἑκατέρωι τούτων ἀντικείμενον εἶναι τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ποιεῖται ὃ λέγεται τι· ἀλλ' ὅμως λέγουσιν, κακῶς λέγειν τινὰ, κακῶς ποιεῖν τινὰ.

δ. Διὰ τοῦτο ταῦτα τε καὶ ἄλλα ὅμοια ῥήματα συχνότατα συντάσσονται μετὰ δύο Αἰτιατικῶν, προσώπου δηλαδὴ καὶ πράγματος, οἷον τί ποιήσω αὐ-

τόν; αἰτῶ σε σῖτον· διδάσκω τινὰ τὴν τέχνην — ἔτι, ἐνδύω τινὰ τὸν χιτῶνα, ὑποδεῖν τινὰ καρβατίνας κ. τ. λ.

ε. Ἐπι ἀποτέρῳ ἀντικείμενον ἐκφράζει ἡ Αἰτιατική, ὅταν ἐμφαίνῃ μόνον τὸ μέρος, ἢ τὴν περίσασιν, ἢ ἄλλον διορισμὸν, οἷον καλὸς ἐστὶ τὸ σῶμα — πόδας ἀκύς — πονεῖν τὰ σκέλη — Θαυμαστός τὰ τοῦ πολέμου — Σύρος τὴν πατρίδα — Σωκράτης τοῦνομα, ὅπου ἐνίοτε παράκειται ἡ Κατὰ Πρόθεσις, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πάντων ἐκλαμβάνεται ἔξωθεν νοουμένη.

Σημ. β. Τοιαύτη εἶναι ἡ διπλῆ Αἰτιατική τῶν ἐχόντων ἄμεσον ἀντικείμενον τὸ πρόσωπον, οἷον τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην τοὺς βαρβάρους ἐνίκησεν. Εἰς πολλὰ ὅμως τῶν ἀνωτέρω (δ) μνημονευθέντων, οἷον τὸ ἐνδύω, διδάσκω, εἶναι ἀμφίβολον, ἂν πρέπει τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα νὰ ἐκλάβῃς ὡς ἄμεσον ἀντικείμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν τοιούτων καλὸν εἶναι νὰ νομίζωνται ἀμφότερα ἐπίσης ἄμεσα καὶ προσεχῆ.

ς. Ἀλλὰ καὶ ῥήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιδέχονται ἄλλως τοιαύτην σύνταξιν, ὡσάκις ἀντὶ τοῦ κυρίως διορισμοῦ ἔχουσιν Ἀντωνυμίαν, συντάσσονται ὁμοίως, οἷον τί χρῶμαι αὐτῷ; οὐκ οἶδα ὅτι σοι χρῶμαι — πάντα εὐδαιμονεῖν.

ζ. Πάντη δὲ ἐπιρρηματικῶς εὐρίσκεται ἡ Αἰτιατική, ὅταν σημαίνῃ χρόνου διάρκειαν, οἷον πολλὸν χρόνον ἔζησε — τρεῖς ὅλους μῆνας παρέμεινε· ἡ μέτρον διαστήματος, οἷον ἀπέχει δέκα στάδια — ἔτι τὰ πολλὰ διαλέγεται, δηλ. τὸν περισσότερον καιρὸν λαλεῖ.

Σημ. γ. Ἐνίοτε προσίθεται εἰς τὸν λόγον Αἰτιατική, ἥτις δύναται νὰ ἐκφρασθῆ ἄλλως, οἷον Ἰλ. ω, 735· ἢ τις Ἀχαιῶν ῥίψει (αὐτὸν) ἀπὸ πύργου, λυγρὸς ὄλεθρον, (δηλ. ὡς ἔσαι λυγρὸς ὄλεθρὸς), καὶ Ευριπ. Ὀρέσ. 1105. Ἐλένην κτάνωμεν, Μενέλεω λύπην πικράν, τοῦτ' ἐστὶν ἵνα γένηται λύπη πικρά τῷ Μενελάω.

Σημ. δ. Αἱ παροιμιώδεις φράσεις σημαίνονται συν-

ἔθως μεταξύ παρεντιθεμένου τοῦ, τὸ λεγόμενον, οἷον Πλάτ. Γοργ. ἀλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν εὐρίτης ἤκομεν· ὁμοίως δὲ τίθεται καὶ τὸ τοῦ Ποιητοῦ, πρὸ ποιητικῆς τινος ῥήσεως. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον παρεντίθενται καὶ τὰ, ταῦτὸ τοῦτο, ἢ, τοῦναντίον π. χ. οὗτος δὲ, πᾶν τοῦναντίον, ἠβούλετο μὲν, οὐκ ἠδύνατο δέ.

§. ΡΙΘ'. Γενική.

ά. Ἡ ἀρχικὴ τῆς Γενικῆς ἔννοια εἶναι ἡ τῆς ἀποχωρίσεως ἀπὸ τινος· καὶ διὰ τοῦτο ἔγχειται τρόπον τινὰ εἰς αὐτὴν ἡ ἔννοια τῆς Ἀπὸ ἢ Ἐκ προθέσεως.

Σημ. ά. Τοῦτο τὸ ἀξιωμα εἶναι ἀξιοσημειώτον μάλιθα διὰ τοὺς ποιητὰς, διότι δυσκόλως εὐρίσκειται συντάξις, εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τὴν Ἀπὸ ἢ Ἐκ προθέσιν ἀπαιτοῦσα, ἥτις ἀπὸ τοὺς ποιητὰς δὲν ἐκφράζεται διὰ μόνης Γενικῆς· οἷον Ἀρατ. ἔς ποδὸς ἐς πόδα τείνει, δηλ. ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ποδὸς εἰς τὸν ἕτερον.

β. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι, ἂν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα πολλὰς λέξεις συναπτῆι μὲ μόνην τὴν Γενικὴν, αἱ ὁποῖαι εἰς ἄλλας γλώσσας ἀπαιτοῦσι τοιαύτας προθέσεις, δὲν εἶναι ὅμως παρεπόμενον ἐκ τούτου, ὅτι αἱ προθέσεις αὗται παρελείφθησαν τῶντι εἰς τὰς τοιαύταις συντάξις· ἀλλὰ μάλλον ὅτι, καὶ ὅταν εὐρεθῆ τις τοιαύτη πρόθεσις παρούσα, πρέπει καὶ τοῦτο γὰ ὑπολαμβάνωμεν ὡς προσθήκην σαφηνείας χάριν, καὶ ὄχι ἐξ ἀνάγκης, γινομένην.

γ. Τίθεται δὲ Γενικὴ

ά) εἰς τὰ πλείοτερα ῥήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔγχειται ἡ ἔννοια τοῦ ἐλευθερόνω ἀποτρέπω, ἐμποδίζω, ἀποχωρῶ κ. τ. λ.· οἷον ἀπαλλάττω τινὰ νόσου — εἶργω σε τῆς θαλάσσης — παύειν τινὰ πόνων — λήγειν τῆς θήρας — ἀμαρτεῖν τῆς οδοῦ — διαφέρειν τῶν ἄλλων — στερῶ σε τούτου.

β) εἰς τὰς ἐκφράσεις, αἱ τινες ἔχουσιν ἔννοιαν ἐκλογῆς, ἢ ἐξαιρέσεως τινος μέρους ἀπὸ τοῦ ὅλου, δηλαδὴ

α) εἰς ἐπίθετα καὶ ἀντωνυμίας, ὅταν διὰ τούτων το ὑποκείμενον ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὰ ἄλλα, οἷον μόνος ἀνθρώπων — οὐδεὶς Ἑλλήνων — οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων. Ἐδὼ ἀνήκουσι καὶ τὰ ὑπερθετικά· οἷον μέγιστος πάντων.

Σημ. β'. Καθὼς δὲ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ λέγουσιν, οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὁμοίως καὶ ὅταν τι ἐνικὸν ὡς μέρος τοῦ ὅλου, ἐνικῶς καὶ αὐτοῦ, ἐκφράζεται, ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου συνειθίζουσι νὰ μεταχειρίζονται τὸ αὐτὸ γένος τῆς γενικῆς τοῦ ὅλου, οἷον ἡ πολλὴ τῆς Πελοποννήσου (δηλ. τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Π.) — ὁ ἡμισυ τοῦ χρόνου (ἀντὶ τὸ ἡμισυ) — ἡ ὀρθοτάτη τῆς σκέψεως (Πλάτ. Κρατύλ.) ἀντὶ ἡ ὀρθοτάτη σκέψις.

Σημ. γ'. Μὲ ταῦτα συμφωνεῖ καὶ ἡ φράσις, μέγιστος σαυτοῦ ἢ σα· δηλ. ὑπερέβης αὐτὸς σαυτόν.

β) εἰς χρονικοὺς καὶ τοπικοὺς διορισμοὺς, οἱ ὅποιοι ἐκφέρονται ὡς μέρος ὅλου τινὸς, οἷον τρεῖς τῆς ἡμέρας. — ὅποτε τοῦ ἔτους — ποῖ γῆς — πόρρω τῆς ἡλικίας. δηλ. Προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν.

Σημ. δ'. Ἐδὼ ἀνήκουσι καὶ αἱ φράσεις, εἰς τοῦτο ἀναίσχυντίας προβέβηκε — πρὸς τοῦτο καιροῦ πάρεστι τὰ πράγματα. κ. τ. λ.

γ) πανταχοῦ, ὅπου περιορίζεται τι εἰς μέρος τινὸς ὅλου, οἷον μέτεστί μοι τῶν πραγμάτων — ἔδωκά σοι τῶν χρημάτων (δηλ. μέρος τι) — κατέαγα τῆς κεφαλῆς (μέρος τι δηλ.) ὅθεν καὶ

δ) εἰς τὰς ἐννοίας τοῦ τρώγειν καὶ πίνειν, καὶ γενικῶς, ἀπολαύειν, κερδαίνειν, ὅσάκις ἐκφράζει τις καθολικῶς τὸ ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπολαύει, οἷον ἐσθίειν κρεῶν — πίνειν ὕδατος (διότι ἐσθίειν τὰ κρέα, σημαίνει ὅτι τρώγει τις τὸ κοῦσας τοῦτο ὁμοίως δὲ καὶ πίνειν ὕδωρ) — ἀπολαύειν τινός, ὀνίνηςθαι τινός.

γ) εἰς ἐνδειξιν τῆς ὕλης, ἐκ τῆς ὁποίας σύγκειται τι οἷον στέφανος ὑακίνθων — ράβδος σιδήρου πεπονημένη.

δ) ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ μέρος, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται τι, ἑλληνιστὶ μετὰ τῆς Ε' κ συνάπτεται (οἷον ἐκ τῆς οὐράς λαμβάνεσθαι τι), δύναται τοῦτο νὰ ἐκφρασθῆ καὶ διὰ μόνης Γενικῆς, ὡς καὶ συνήθως συμβαίνει, οἷον λαθεῖν ἢ λαθεσθαι τινὰ ποδὸς, ἢ χειρὸς· — τῆς χειρὸς ἄγε — τὸν λύκον τῶν ὠτων κρατῶ· καὶ τὰ ὅμοια.

δ. Γενικὴν δὲ λαμβάνουσιν ἐξ ἰδίας δυνάμεως καὶ τὰ ἐφεξῆς.

α) τὰ ῥηματικὰ ἐπίθετα λαμβάνουσι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος κατὰ Γενικὴν, οἷον ἐπιστημῶν τινός (ἐκ τοῦ ἐπίσημαί τι) — ἐξεταστικὸς τῶν πραγμάτων.

β) τὰ σημαίνοντα πλήθος ἢ ἄλλειψιν, ἀξίαν ἢ τὸ ἐναντίον, οἷον μεστὸς θορύβου — θέομαι χρημάτων — ἄξιος τιμῆς.

γ) τῶν ῥημάτων τὰ σημαίνοντα μνήμην καὶ λήθην, οἷον μεμνημαι τοῦ χρόνου τῆς τέχνης ἐπελάθετο· ἐτι φροντίδα, ὀλιγορίαν θαυμασμον· ἐτι φειδῶ, οἷον φείδεσθαι χρημάτων· ἐπιθυμίαν, οἷον παιδείσεως ἐπιθυμῶ· ἐτι ἐπικρατησιν, ὑπεροχὴν, οἷον ἀνθρώπων ἄρχειν, ἢ δονῆς κρατεῖν, περιεῖναι τῶν ἐχθρῶν, ἢ κατηγορίαν καταδικην, οἷον κατηγορῶ, καταγιγνώσκω τινος· ἐτι πολλὰ αἰσθήσεως σημαντικὰ, οἷον ἀκούω παιδίου κλαίοντος *) — νεκροῦ μὴ ἀπτεσθαι.

δ) ἐξαιρέτως τὰ παραθετικά ἔχουσι κατὰ Γενικὴν τὸ ὑποκείμενον, πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ παράθεσις, οἷον μείζων ἐμοῦ — σοφώτερός ἐστι τοῦ διδασκάλου — κάλλιον ἐμοῦ ἄδεις.

Σημ. ε. εἶναι δὲ καὶ ἄλλη τοῦ συγκριτικοῦ σύνταξις διὰ τοῦ Η'· ἀλλ' αὕτη τότε μόνον εἶναι εἰς χρῆσιν, ὅταν ἡ διὰ τῆς Γενικῆς δὲν ἔχει χώραν. Οἱ Ἕλληνες ὁμῶς τόσον μεταχειρίζονται ἀσμένως τὴν τελευ-

*) Τὸ ἀκούω ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάσσεται μὲ ἀιτιατικὴν σημαίνουσαν τὸν ἦχον, καὶ Γενικὴν ἐμφαίνουσαν τὸ ἦχόν. Ἀλλ' εὐρίσκονται καὶ ἐνταῦθα ἐξαιρέσεις.

ταίαν ταύτην, ὡς ἐκφράζουσι κατὰ Γενικὴν καὶ τὰ, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἀνάγεται ἀμέσως ἢ σύγκρισις, οἷον μείζονα ἐμοῦ διέπραξεν. Ἀροσοφ. Ἐκλ. 235. σιτία τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν; — καὶ, μείζων τῷ εἰπόντι γίγνεται βλάβη τοῦ πεποιηκότος, ἀντὶ ἢ τῷ πεποιηκότι.

Σημ. ε'. Αἱ λέξεις Ἄλλος καὶ Ἐ΄τερος, μιμοῦνται τῶν Συγκριτικῶν τὴν σύνταξιν, λαμβάνουσαι Γενικὴν, οἷον ἄλλος ἐμοῦ — ἕτερα τούτων.

ε. Ἐτι διὰ Γενικῆς ἐκφέρονται

α) Τὰ διορίζοντα καθολικὴν τινα ἔκφρασιν, οἷον ἐγγύτατα αὐτῷ εἰμι γένους — ἅπαις ἀρρένων παιδῶν — παρθένος ὡραία γάμου· ἐδῶ ἀνήκουσι καὶ τὰ διὰ τοῦ Ἐνεκα κοινῶς ἀναπληρούμενα, οἷον εὐδαιμονίζω σε τοῦ τρόπου.

β) Τὰ δυνάμενα νὰ ἔχωσι τὴν Ἀντὶ Πρόθεσιν, οἷον δραχμῆς ἀγοράζειν τι.

γ) Τὰ ἀδιορίσου καὶ διαρκοῦς χρόνου ἐμφαντικὰ, οἷον νυκτός, ἡμέρας ποιεῖν τι, — πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκα — ἐκεῖσε οὐκ ἀφικνεῖται ἐτῶν μυρίων.

Σημ. ζ'. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἀφίεται ἀπὸ τοὺς ποιητὰς ἐνίοτε ἡ Περί Πρόθεσις, οἷον εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός. Ὀδυσ. λ. 173.

Σημ. η'. Πολλάκις ἡ παραλειπομένη ἔννοια, ἐκ τῆς ὁποίας κρέμαται ἡ Γενικὴ, εἶναι κατάδηλος ἐκ τῆς συνεπείας τοῦ λόγου, οἷον τοῦτο οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς σοφοῦ (δηλ. ἔργον, ἴδιον), ὁμοίως, οὐ παντός ἐστι — τῶν ἀδίκων ἐστίν (δηλ. ἐν ἐκ τῶν ἀδίκων).

Σημ. θ'. Συνηθεσάτη δὲ παράλειψις εἶναι καὶ ἡ τοῦ οἴκος, οἷον εἰσήμεν εἰς Ἀλκιβιάδου· ὅθεν καὶ τὰ, ἐν ἄδου, εἰς ἄδου (ὅπου νοεῖται ἔξωθεν τὸ, τόπω, ἢ ἄλλο τι ὅμοιον). Περί δὲ τῶν περιπτώσεων, εἰς τὰς ὁποίας μένει τοῦ παραλειφθέντος ὀνόματος τὸ ἄρθρον (ὡς εἰς τὸ υἱός, χώρα κ. τ. λ.), εἶπομεν ἄνωτ. εἰς τὰ περὶ Ἄρθρου.

Σημ. ι'. Σχορτινὴ εἶναι ἡ παράλειψις εἰς τὴν ἐπὶ τῶν θαυμασικῶν καὶ σχετλιασικῶν ἐκφωνήσεων Γενικὴν, οἷον

οἶμοι τῶν κακῶν — ᾧ Ζεῦ, τῆς πανουργίας —
τῆς τύχης· τῆς παχύτητος.

§. ΡΚ'. Δοτική.

α'. Ἐναντία τῆς κατὰ τὴν Γενικὴν εἶναι ἢ τῆς Δο-
τικῆς ἔννοια, ὡς ἐμφαίνουσα τὸ ἐναντίον τοῦ χωρισμοῦ,
δηλαδή προσέγγισιν, οἷον δίδωμί τι· — ἐχθρός
ἔστι τῷ δεῖνι.

β'. Διὰ τοῦτο ἔπεται πάντοτε εἰς τὰ σημαίνοντα,

α) Ἐνώσιν, σύνοδον, οἷον ὀμιλεῖν τι· — μά-
χεσθαι τοῖς ἐχθροῖς.

β) Ὁμοιότητα καὶ ἰσότητα, οἷον ὁμοίός τι· —
ἰσοῦσθαι τούτοις· — ὁ αὐτός ἐστιν ἐκεῖνω.

Σημ. α'. Καθὼς εἰς τὰ συγκριτικὰ τίθεται κατὰ
Γενικὴν καὶ τὸ, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐμμέσως ἀνάγεται ἢ
σύγκρισις, οὕτω καὶ εἰς τὸ ὁ αὐτός τίθεται Δοτικῆ,
καὶ ὅταν ἢ ἀντωνυμία αὕτη ἀναφέρηται εἰς κοινόν τι
τρίτον ὑποκείμενον, τὰ αὐτὰ πάσχω σοι (κυρίως τὰ
αὐτὰ τοῖς σοῖς παθήμασι) καὶ, πίνειν ἀπὸ Ἰηλῆς
κατὰ ταῦτὰ τοῖς βρεφεσιν. — Θησεὺς κατὰ τὸν
αὐτὸν χρόνον Ἡρακλεῖ γενόμενος.

γ) εἰς πᾶσαν πράξιν, πρὸς ὠφέλειαν ἢ βλάβην τι-
νὸς ἀποβλέπουσαν (Δοτικ. χαριστική, Περι-
ποιητική) βλ. Σημ. β'. γ'.

γ'. Ἐκφράζει δὲ προσέτι ἢ Δοτικῆ

α) τὸ ὄργανον, οἷον πατάσσειν ῥάβδω· — σμίλη
πεποιημένον.

β) τρόπον, οἷον ταῦτα ἐγένετο τῷδε τῷ τρόπῳ· —
δρομῷ παρῆλθεν.

γ) αἰτίαν, οἷον φόβῳ ἔπραττον· — κάμνειν νόσῳ τινί.

δ) χρόνον ὠρισμένον, οἷον παρῆν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ.

Σημ. β'. Ἡ Δοτικῆ, ἥτις τίθεται εἰς τὰ σημαίνον-
τα ὅτι συμβαίνει τι πρὸς χάριν τινὸς ἢ ὠφέλειαν, χα-
ριστική καὶ περιποιητική ἀπὸ τοὺς Γραμματικαὺς
ὀνομάζεται· τίθεται ὁμως ἢ αὐτῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναν-
τίου, καὶ ἐπὶ ἀδιαφόρου πολλάκις. Τοιαῦται Δοτικαὶ
εἶναι π. χ. εἰς τὸν Ὅμηρ. ἅτινά οἱ κατάκλωθες —

γεινομένῳ ἔνησαν· καί, Μενελάῳ τὸν δε πλοῦν
 ἐστείλαμεν (Σοφοκλ.) δηλ. διὰ χάριν τοῦ Μενελάου.
 Ἐνταῦθα ἐπισηρίζεται καὶ ἡ Δοτικὴ ἐκείνη, ἡ ἐκ-
 φράζουσα πάθηματι, τὸ ὁποῖον πλαγίως πως ἢ πρᾶξις
 κινεῖ εἰς τινα, οἷον ἡ μήτηρ ἔα σε ποιεῖν ὅ,τι ἂν
 βούλη, ἢν αὐτῇ μακάριος ἦς Ἐνταῦθα ἰκανὸν ἦτο
 διὰ τὸν νοῦν εἰάν ἐλεγε μόνον, ἵνα μακάριος ἦς· ἀλλὰ
 τὸ αὐτῇ προσετέθη διὰ τὸ ἐντεῦθεν εἰς τὴν μητέρα
 προξενούμενον πάθημα. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ βλάβης (Πλάτ.
 Σοφισ.) οἱ πατέρες τοὺς υἱεῖς παραμηθοῦνται,
 ὅταν αὐτοῖς ἐξαμαρτάνωσι, ὅπου τὸ αὐτοῖς τὸ ἐκ
 τῆς τῶν παιδῶν ἀμαρτίας προσγινόμενον εἰς τοὺς πα-
 τέρας πάθημα ἐκφράζει. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον
 πρέπει νὰ ἐρμηνεύωμεν, καὶ ἄλλας φράσεις, τὰς ὁποί-
 ας παθητικώτατα συναπαρτίζουσι προστιθέμεναι αἱ Δο-
 τικαὶ μοὶ καὶ σοὶ καὶ αἱ ὅμαιαι μὲ αὐτάς. Τιοῦτου
 παράδειγμα εἶναι Ὀδυσ. δ, 569, ὅπου λέγουσι πρὸς
 τὸν Μενέλαον, ὅτι οἱ θεοὶ θελοῦσι τὸν πέμψειν εἰς τὸ
 Ἡλύσιον πεδίον, ὄνεκ' ἔχεις Ἐλένην, καὶ σφίν
 γαμβρὸς Διὸς ἔσσι. Ἐνταῦθα ἀντὶς ἀφαιρέσῃ τὴν
 Δοτικὴν σφίν, θέλει συναφαιρέσαι ὁμοῦ καὶ τὴν πλειο-
 τέραν χάριν τοῦ εἴχου.

Σημ. γ. Ἐκ ταύτης τῆς Δοτικῆς προῆλθε καὶ τὸ
 νὰ προσθέτωσι, ἀντὶ τῆς εἰς τὸ οὐσιαστικὸν ἀνγκούσης
 Γενικῆς, Δοτικὴν ἀναφερομένην εἰς ὅλον τὸν λόγον, οἷον
 (Ἡρόδ. Α'. λά.) ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέ σφι ὄχεετο ἡ
 μήτηρ· καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν τοιαύτην Δοτικὴν ἀκο-
 λουθεῖ ἐνίοτε Γενικὴ, οἷον Ὀδ. ρ, 231—232. Εὐρίσκα-
 ται δὲ καὶ εἰς τὰ σχετικὰ ὄνματα Δοτικὴ ἀντὶ Γενι-
 κῆς, οἷον τοῦ ξένου ἡμῖν ἠδέως ἂν πυνθανοίμην.
 Πλάτ. Σοφισ. σελ. 216.

Σημ. δ. Ἐνίοτε ὁμοῦ εὐρίσκεται καὶ ἡ Γενικὴ τῆς
 προσωπικῆς Ἀντωνυμίας ἀνγκούσα εἰς τι τῶν ἐπομένων
 οὐσιαστικῶν, ἀντὶ Δοτικῆς, οἷον Πλάτ. Φαίδ. περὶ τὸ
 τέλος, εἰάν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται,
 ὅπου τὸ σου, εἰς τὸ σκέλεσι ἀνήκον, ἀντὶ τοῦ σοὶ εὐ-
 ρίσκεται· ὁμοίως καὶ εἰς τὸ, διὰ τί μου ἀνδρίας οὐ-
 κεῖται πυνθάνονται:

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

§. ΡΚΑ'. Παθητικόν.

α. Ἐπειδὴ εἰς τὰ μέχρι τοῦδε κατὰ τῆς τοῦ ὀνόματος συντάξεως ρηθέντα, διελάβομεν ἱκανῶς καὶ κατὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ ρήματος, λείπεται ἤδη νὰ εἰπωμεν μόνον κατὰ τοῦ Παθητικοῦ καὶ τοῦ Μέσου.

β. Τὸ Παθητικὸν ρῆμα ἔχει ὡς ὑποκείμενον κατὰ Ὀνομασικὴν, ὅ,τι εἰς τὸ ἐνεργητικὸν εὐρίσκατο κατὰ Αἰτιατικὴν ὡς προσεχὲς καὶ ἄμεσον ἀντικείμενον· τὸ δὲ τοῦ ἐνεργητικοῦ ὑποκείμενον, ἢ γινόντων ἢ Ὀνομασικῆ, γίνεται ἤδη τὸ ἀντικείμενον, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου πάσχει· καὶ ἂν εἰς τὸ Παθητικὸν μνημονευθῆ καὶ τοῦτο, ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ Γενικῆς συνημμένης μετὰ τὴν Ὑπὸ Πρόθεσιν, οἷον Ὁ Ἀχιλλεὺς κτείνει τὸν Ἔκτορα. Παθ. Ὁ Ἔκτωρ κτείνεται ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

γ. Συχνάκις δὲ τίθεται ἀντὶ τῆς Ὑπὸ ἢ Πρὸς, καὶ αὐτὴ μετὰ Γενικῆς, οἷον πρὸς ἀπάντων Θεραπεύεσθαι· ἐνίοτε δὲ, ἐξαιρέτως εἰς τοὺς Ἴωνας, ἢ Ἐκ, οἷον εἴ τι σοι κεχαρισμένον ἐξ ἐμοῦ ἐδωρήθη (Ἡρόδοτος).

δ. Πολλάκις ὅμως εὐρίσκαται ἀντὶ τῆς Γενικῆς ταύτης Δοτικῆ χωρὶς Πρόθεσεως, οἷον οὐ γὰρ εἰς περιουσίαν ἐπραΰτετο αὐτοῖς τὰ τῆς πόλεως (Δημ.). Συμβαίνει δὲ τοῦτο συνήθως εἰς τὸν Παθητικὸν Παρακείμενον, οἷον καλῶς λέλεκταί σοι — τὰ μοι πεπραγμένα.

ε. Κατὰ τὸν γενικὸν λοιπὸν κανόνα ἔπρεπε μόνον τὸ ἄμεσον ἀντικείμενον (τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἐνεργητικὸν εὐρίσκατο κατὰ Αἰτιατικὴν) νὰ γίνηται ὑποκείμενον ἢ Ὀνομασικῆ τοῦ Παθητικοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ πολλὰ ἀντικείμενα, ἂν καὶ ἐκφράζονται εἰς τὸ ἐνεργητικὸν κατὰ Γενικὴν ἢ Δοτικὴν, ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς τοῦ πράγματος εἶναι προσεχῆ καὶ ἄμεσα, ἢ εὐκόλως δύνανται νὰ ἐκληρωθῶσιν ὡς τοιαῦτα (οἷον ἀμελεῖν τινος, πιστεύειν τινί), διὰ τοῦτο δικαίως λέγουσιν, π. χ. Ὁ ψεύστης οὐ πιστεύεται — τὰ τοῦτου πράγματα ἀμελεῖται ὑπὸ τῶν Θεῶν, καὶ τὰ ὄντια.

ς'. Δύναται δὲ τὸ Παθητικὸν νὰ ἔχη καὶ Αἰτιατικὴν ὅταν δηλαδὴ τὸ ἐνεργητικὸν ἔχη δύο Αἰτιατικὰς, καὶ ἡ Αἰτιατικὴ τοῦ προσώπου γίνηται Οἰονομασικὴ τοῦ Παθητικοῦ, μένει τοῦ πράγματος ἡ Αἰτιατικὴ καὶ εἰς τὸ Παθητικὸν ὡς ἀντικείμενον, οἷον ὁ παῖς διδάσκεται τὰς τέχνας· — ἀφαιρέσεις τὴν ἀρχὴν.

ζ'. Συχνάκις συμβαίνουσι καὶ τὰ δύο εἰς τὴν αὐτὴν φράσιν, δηλαδὴ ἡ εἰς ἐνεργητικὸν, ὡς ἀποτέρω ἀντικείμενον, εὐρισκομένη Δοτικὴ τοῦ Προσώπου γίνεται Οἰονομασικὴ τοῦ Παθητικοῦ· ἡ δὲ Αἰτιατικὴ τοῦ ἐνεργητικοῦ μένει ὡς ἀντικείμενον τοῦ Παθητικοῦ, οἷον ἐπιτρέπουσι τῷ Σωκράτει τὴν διαίταν — ὁ Σωκράτης ἐπιτρέπεται τὴν διαίταν. — Εὐριπ. τὴν δ' ἐκί χερῶν ἀρπάζομαι. — Πλάτ. Τιμ. σελ. 60. τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς τὸ νοτερόν πᾶν ἐξαρπασθὲν· δηλ. τοῦτο δὲ, ἀφ' οὗ ἐκ τοῦ πυρὸς ἔχασεν ὅλην τὴν νοτιδα.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α'. Ἐπί τινων εἰς τὸ ἀν. ε'. ἀνηκουσῶν περιπτώσεων δύναται νὰ ἐκληφθῇ ἔξωθεν νοουμένη ἡ Κατὰ Πρόθεσις, οἷον πλῆττομαι τὴν κεφαλὴν, δηλ. κατὰ τὴν κεφαλὴν. Ἐπί ἄλλων δὲ τινων ἀνάγεται εἰς αὐτὸ τὸ Παθητικὸν ῥῆμα Αἰτιατικὴ, οὐσιαστικῶς ἐμφαίνουσα τὴν τοῦ ῥήματος ἔννοιαν, καὶ πρὸς πληρέσερον διορισμὸν προστιθεμένη· οἷον τύπτεται πληγὰς πολλὰς.

β'. Τὰ εἰς τὸς καὶ τέος ῥηματικὰ ἐπίθετα ἔχουσι μὲν ἐμφυτον τὴν παθητικὴν σημασίαν (§. 4β.) καὶ διὰ τοῦτο συνήθως πρόσλαβάνουσι κατὰ Δοτικὴν τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ ῥήματος τὸ ὑποκείμενον, οἷον τοῦτο οὐ ῥητόν ἐστὶ μοι — ἡ πόλις ἀφελιπτεῖα σοὶ ἐστὶ. Κατὰ τινα ὅμως Ἀττικὸν ἰδιωτισμὸν ὁ εἰς τέον σχηματισμὸς φυλάττει κατ' Αἰτιατικὴν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐνεργητικοῦ ῥήματος, οἷον Πλάτ. Γοργ. σελ. 507. τὸν βουλόμενον εὐδαίμονα εἶναι, σωφροσύνην δικακτέον καὶ ἀσκητέον· ὅπου διὰ τὴν ἐγκειμένην εἰς τὸ ῥηματικὸν ἔννοιαν τοῦ δεῖ, ἀπαιτοῦντος ἀπαρέμφατον (δηλ. διώκειν καὶ ἀσκεῖν δεῖ) τὸ ὑποκείμενον ἐτέθη κατ' Αἰτιατικὴν, Ἀπαρεμφατικὴν καλουμένην.

§. ΡΚΒ'. Μέσον.

α. Καθόλου μὲν ποῖα ῥήματα ὀνομαζόνται Μέσα, εἶπομεν §. ΟΖ'. ΟΘ'. Ἐνταῦθα δὲ πρέπει πρῶτον νὰ σημειώσωμεν, ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε τὰ Μέσα καὶ κατὰ σχηματισμὸν, ἐντάμα καὶ κατὰ σημασίαν τοιαῦτα· διότι ἐνδέχεται, καὶ εἰς παθητικὸν κυρίως σχηματισμὸν νὰ εὐρίσκηται σημασία Μέση. Ὡς εἰς τὴν Σύνταξιν ἀληθῶς Μέσον ῥῆμα εἶναι μόνον, τὸ ὁποῖον εἰς παθητικὸν σχηματισμὸν ἔχει σημασίαν Μέσην.

Σημ. α. Διὰ τοῦτο εἰς τὰ Μέσα ἀνήκει καὶ ὁ Παθητικὸς Ἀόριστος, ὅστις ἔχει σημασίαν Μέσην· τοιοῦτος εἶναι π. χ. ὁ Παθητ. Ἀόρ. κατεκλίθη· διότι ἔχει καὶ Μέσου σημασίαν, τῆς ἐνεργείας ἀντανακλωμένης εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

β. Πολλῶν δὲ ὄντων τῶν τοῦ Μέρου εἰδῶν, κυρίως Μέσον εἶναι τὸ, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦ ῥήματος τὸ ὑποκείμενον εἶναι ἐντάμα καὶ ἄμεσον ἀντικείμενον τοῦ αὐτοῦ, οἷον λούμαι (δηλ. λούω ἑμαυτὸν) — ἀπάχομαι (δηλ. αὐτὸς ἑμαυτὸν)· οὕτω καὶ ἀπέχομαι, παύομαι κ. τ. λ.

γ. Λαμβάνουσιν ὁμῶς τούτων τινὰ καὶ ἄλλο ἀντικείμενον κατ' Αἰτιατικὴν· διότι καθὼς τὸ Παθητικὸν πολλάκις ἔχει Αἰτιατικὴν ἀντικείμενον, οὕτω καὶ τὸ Μέσον, οἷον ἐνδύσασθαι χιτῶνα (διὰ τὸ ἐνδύω σε χιτῶνα). Προσλαμβάνει ὁμῶς τὸ Μέσον καὶ ἴδιον ἀντικείμενον, οἷον (περαιοῦν τινα) περαιοῦσθαι τὸν Τίγριν· καὶ (φοβεῖν τινα) φοβεῖσθαι τοὺς Θεοὺς Ὁμοίως τίλλω μὲν σημαίνει τὸ μαδῶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας, τίλλομαι δὲ τινα, τὸ θρηνώ τινα διὰ τῆς μωδῆσεως τῶν τριχῶν.

δ. Εἰς ὅλα ταῦτα συνίσταται τὸ Μέσον ἐκ τῆς κοινῆς μεταβατικῆς συντάξεως τοῦ ἐνεργητικοῦ μετὰ τῆς Αἰτιατικῆς τοῦ ὑποκειμένου (οἷον φοβοῦμαι, παύομαι, δηλ. φοβῶ ἑμαυτὸν, παύω ἑμαυτὸν). Πολλάκις ὁμῶς τὸ μὲν κυρίως ἀντικείμενον μένει καὶ εἰς τὸ Μέσον κατ' Αἰτιατικὴν· ἡ δὲ ἀποτέρω ἐνέργεια μόνου μεταφέρεται ἀπὸ τῆς περιποιητικῆς δηλονότι Δοτικῆς εἰς αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον, οἷον (προσποιῶ τινί τι) Προσ-

ποιούμαι τι (δηλ. ἑμαυτῶ) — οὕτω καὶ λούσασθαι τὴν κεφαλὴν — πορίζεσθαι τι κ. τ. λ. Ὅλα ταῦτα ἐμφαίνουσιν ὅτι συμβαίνει τὸ πρᾶγμα εἰς αὐτὸ τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον.

Σημ. β'. Ἐδῶ ἀνήκει ἡ διαφορὰ τοῦ θεῖναι νόμους πρὸς τὸ θεῖσθαι νόμους· διότι ἐκεῖνο μὲν ἐμφαίνει τὴν νομοθεσίαν εἰς ἄλλους γινομένην, τοῦτο δὲ ὅτι πολιτείας τίθησιν ἑαυτῇ νόμους, εἰς τοὺς ὁποίους δηλ. εἶναι ὅλοι οἱ πολῖται, οἱ νομοθετοῦντες αὐτοί, ὑποκείμενοι.

ε. Οὕτω λοιπὸν ἔλαβε τὴν σύστασιν ἡ συνήθης Μέση, σημασία τῆς αὐτῆς δηλαδή τοῦ ἐνεργητικοῦ ῥήματος ἐνεργείας μεταβαινούσης εἰς αὐτὸ τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον ἢ κατ' Αἰτιατικὴν, ἢ κατὰ Δοτικὴν περιποιητικὴν, οἷον λούμαι, (λούω ἑμαυτόν, πορίζομαι τι (πορίζω τι ἑμαυτῶ)). Διὰ τούτου δύναται τὸ Μέσον νὰ φυλάξῃ καὶ τὰς δύο Αἰτιατικὰς τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον αἰτῶ σε τοῦτο — αἰτοῦμαι σε τοῦτο (ἑμαυτῶ δηλονότι).

ς. Ἀφ' οὗ δὲ τοῦτο εἰσῆχθη, ἤρχισαν καὶ πᾶν ἄλλο εἶδος ἐνεργείας, εἰς τὸ ὑποκείμενον ἀναφερομένης, νὰ ἐκφράζωσιν ὁμοίως διὰ τοῦ Μέσου, οἷον (κλαίω τὰ πάθη τινός) ἐκλαυσάμην τὰ πάθη (τὰ ἑμαυτοῦ δηλονότι)· οὕτω καὶ εὐρίσκομαι τι, τοῦτ' ἐστὶν εἰς ἰδίαν ἑμαυτοῦ χρῆσιν.

ζ. Ἄλλο τοιαύτης ἐνεργείας εἶδος εἶναι, ὅταν συμβαίη τι εἰς ἑμαυτόν δι' ἰδίας μου προσαγωγῆς· οὕτω κείρομαι σημαίνει μὲν τὸ, κείρω ἑμαυτόν, ἀλλὰ καὶ τὸ, βάλλω ἄλλον τινὰ νὰ μὲ κουρεύσῃ· ὁμοίως καὶ παρατίθεμαι τράπεζαν, δηλ. ἑμαυτῶ δι' ἄλλου, καὶ μισθοῦμαι τι· καὶ διδάξασθαι τὸν υἱόν, καὶ τὰ ὅμοια. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τινος ἀναφορᾶς εἰς τὸ ὑποκείμενον εὐρίσκεται οὕτω τὸ Μέσον, οἷον Ξενοφ. Κ'. Παιδ. Α'. δ'. 18 ἄ (ὄπλα) ὁ πάππος ἐπέποιήτο, τὰ ὅποια δηλ. εἶχε παρὰγγεῖλει νὰ κατασκευάσωσι διὰ τὸ Κύρον. Ὄθεν καὶ πρεσβεύω, σέλλομαι πρεσβευτῆς, πρεσβεύομαι δὲ πέμπω πρεσβεῖάν.

Σημ. γ'. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἐνίοτε ἢ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἐνεργεία εἶναι πολλὰ πλαγία καὶ ἀσθενής,

ὥστε δύναται νὰ ἐκλείψῃ παντάσῃ χωρὶς νὰ βλαθῇ ἡ ἐννοια· ἐπὶ τινῶν δὲ ἔλειψε παντελῶς, ὥστε ὁ Μέσος σχηματισμὸς κατὰ τὴν σημασίαν δὲν διαφέρει τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον ἰδῶν καὶ ἰδέσθαι (ποιητικ.) ἀποφαίνεσθαι καὶ ἀποφαίνεσθαι, πορέχειν καὶ πορέχεσθαι· ἢ ἔλαβεν ἀλλοίαν τινὰ σημασίαν, οἷον αἰρεῖν τὸ λαμβάνειν, αἰρεῖσθαι δὲ τὸ ἐκλέγειν. Ταῦτα πρέπει νὰ σημειωθῶσιν ὡς ἀνωμαλῖαι τῆς γλώσσης. Χρεία ὅμως μεγάλης προσοχῆς· διότι ἐνδέχεται ἢ εἰς ἡμᾶς ἀνεπαίσθητος μέση ῥήματός τινος σημασία, εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ συγγραφέως, νὰ ᾔναι πολλὰ ἐπαισθητὰ καὶ ἀναγκαῖα.

Σημ. δ. Τὸ ἐναντίον δὲ, δὲν πρέπει νὰ ὑπολαμβάνῃς, ὅτι ὑπάρχουσι τῶντι Μέσα ὅλων τῶν ῥημάτων, ὅπου κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἠδύναντο νὰ ᾔναι. Ἡ ἀκριβὴς τῆς γλώσσης παρατήρησις, καὶ τὰ ἐντελῆ Λεξικά πρέπει νὰ σημειῶνσι πάντοτε, εἰάν τοῦ ῥήματος τούτου π. χ. εὐρίσχεται Μέσον, καὶ ἂν ἔχει ὠρισμένην σημασίαν, καὶ ποῖαν.

Σημ. ε. Εἰάν ποτε ἢ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἐνέργεια, διὰ σαφήνειαν ἢ ἐμφασιν, διὰ τινὸς ἀντωνυμίας (ἐμ. σου τοῦ κ. τ. λ.) ἐκφρασθῇ, πάλιν τὸ ῥῆμα ἐκεῖνο μένει Μέσον (εἰάν ᾔναι τοιοῦτον). Οὕτω λέγει π. χ. Δημοσθ. γέγραμμαι ἐμαυτῷ ταῦτα (Μειδ.), ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς Μεσου, γέγραμμαι ταῦτα.

Σημ. ς. Ἀπὸ τὰ Μέσα πρέπει νὰ διακρίνωται τὰ λεγόμενα Ἀποθετικὰ ῥήματα, ἔχοντα σχηματισμὸν μόνον παθητικὸν (ὅθεν ἔλαβον καὶ τὸ ὄνομα, παρὰ τὸ ἀποθέσθαι παντάσῃ τὸν ἐνεργητικὸν σχηματισμὸν), σημασίαν δὲ ἐνεργητικὴν, οἷον δέχομαι, ἐδεξάμην — αἰσθάνομαι, ἠσθόμην — ἐργάζομαι, καὶ τὰ ὅμοια.

§. ΡΚΓ'.

α. Ἀνωτέρω (§. ΟΘ') εἶδομεν ὅτι σχηματισμοὶ τοῦ κυρίως Μεσου εἶναι ἐκ μὲν τοῦ Παθητικοῦ Ἐνεσῶς καὶ Παρατακτικὸς καὶ Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς, ἐκ δὲ τοῦ καθ' αὐτὸ Μεσου, ὁ Ἀόριστος καὶ ὁ Μέλλων.

β'. Καί περί μὲν τοῦ Μέσου Ἀόριστου δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν ἀσφαλῶς, ὅτι τὸ παθητικὸν ἐξ αὐτοῦ παντελῶς ἐξέλιπε· τὸ ἐναντίον δὲ πολλῶν ῥημάτων ὁ Παθητικὸς Ἀόριστος ἔχει καὶ Μέσου σημασίαν, οἷον κατεκλίθην, ἀπηλλάγην (ἐκ τῶν Μέσων κατακλίνομαι, ἀπηλλάττομαι)· ὁμοίως καὶ ἐστάλην ἐκ τοῦ στέλλομαι, τοῦ ὁδοιπορῶ (διότι ἐστελλάμην, στελλάσθαι, σημαίνει τὸ ἐνδύεσθαι κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον, καὶ τὸ προσκαλεῖν τινα δι' ἐτέρου νὰ ἦλθῃ) καὶ ἐκοιμήθην, ἐπεραιώθην, ἐπείσθην, ὠρέχθην, καὶ τὰ ὅμοια.

Σημ. α'. Ὅταν ἦναι εὐχρηστος ὁ Μέσος Ἀόριστος, δύναται ὁ Παθητικὸς Ἀόριστος, ὡς Παθητικὸς, νὰ ἐκληφθῇ καὶ κατὰ διάφορόν τινα τοῦ Μέσου σημασίαν, οἷον γραφείς σημαίνει καὶ τὸν γραμμένον, ἐκ τοῦ γράφω, καὶ τὸν κατηγορημένον, ἐκ τοῦ γράφασθαι, ἢ γραφασθαι, τοῦ κατηγορεῖν.

Σημ. β'. Αἱ ἐξαιρέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Μέσος Ἀόριστος εὐρίσκεται ἀκόμη ὡς παθητικὸς, εἶναι ὀλιγώταται, καὶ μόνον εἰς τοὺς ἐπικοῦς ποιητὰς ἀπαντῶσι. Εἶναι ὅμως οὕτως εἰς χρῆσιν καὶ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς σύνθετά τινα ἐκ τοῦ σχεδῆσαι, ὡς τὸ κατασχέσθαι (Πλάτ. Φαίδρ. 49. Εὐριπ. Ἰππ. 27) καὶ συσχέσθαι, Πλάτ. Θεαιτ. 58.

γ'. Εἰς δὲ τὸν Μέλλοντα συμβαίνει τὸ ἐναντίον· διότι ὁ μὲν Παθητικὸς Μέλλον σπανίως εὐρίσκεται ἀντι Μέσου· ὁ δὲ Μέσος, τὸ ἐναντίον, εἰς πολλὰ ῥήματα ἔχει παθητικὴν σημασίαν, οἷον ὠφελήσομαι, γυμνάσομαι, φυλάξομαι, τιμήσομαι, ὁμολογήσομαι, ἀμφισβητήσομαι, δηλώσομαι, θρέφομαι, καὶ ἄλλα.

Σημ. γ'. Εὐκόλως κατανοεῖ πᾶς τις, ὅτι ἡ τοιαύτη χρῆσις δὲν ἔχει χώραν εἰς ῥήματα, τῶν ὁποίων τὸ Μέσον ἔχει σημασίαν σύμφωνον σχεδὸν μὲ τὴν μεταβατικὴν τοῦ Ἐνεργητικοῦ (ὡς τὰ §. ΡΚΒ. δ'. 5') καὶ πολλὰ ὀλιγώτερον εἰς τὰ, τῶν ὁποίων ὁ Μέσος Μέλλον εὐρίσκεται ἀντὶ τοῦ Ἐνεργητικοῦ (ὡς τὰ § Ρ'. ἡ).

δ'. Ὅτι δὲ ὁ Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς τοῦ Παθητικοῦ εἶναι ἐνταύτῃ καὶ Παρακείμενος καὶ

Ἐπερσυντελικὸς τοῦ Μέσου εἶναι ἐκ πολλῶν παραδειγμάτων ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας· (δύο εἶδομεν εἰς τὸν πρὸ τούτου §. ΡΚΒ'. ζ' καὶ Σημ. ε. ἐπεποιήτο, καὶ γέγραμμαι) Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ζ. γ'. 14. ἀκινάκην παλαι παρεσκευασμένη σφάττει ἑαυτήν· αὐτόθ. β. 12. διαπέπραγμαί· Ἰσοκρ. ἐπιδεδειγμένος τὴν πονηρίαν. Ξενοφ. Συμποσ. Η. 25. μεμισθωμένος χωρὸν, καὶ ἄλλα.

ε. Ο' β'. Παρακείμενος τοῦ Ἐνεργητικοῦ, ὃ καὶ Μέσος Παρακείμενος λεγόμενος, ἔλαβε τὴν προσηγορίαν ταύτην, ὅτι συνήθως ἔχει ἀμετάβατον σημασίαν, καὶ διὰ τοῦτο εἰς ῥήματά τινα συμφωνεῖ με τὸ Μέσον, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ μετέπεσεν εἰς ἀμετάβατον.

Σημ. δ'. Ὅτι ὁ β' Παρακείμενος εἶναι ἀπλούσερος μόνον σχηματισμὸς τοῦ α' Παρακειμένου, γίνεται ἐντεῦθεν δῆλον, ὅτι τὰ πλείωτερα τούτου Παραδείγματα εἶναι συνήθεις Παρακείμενοι, τὴν αὐτὴν ἔχοντες σημασίαν τοῦ Ἐνεσῶτος· τούτων δὲ πολλοὶ εἶναι καθαρῶς μεταβατικοί, οἷον ἀκήκσα, δέδορκα, ἔκτονα, ἔσπορα, λέλοιπα, πέπονθα, τέτοκα, κέκοπα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκει καὶ τὸ οἶδα.

Σημ. ε'. Ὁ περισσότερος ὅμως τούτων ἀριθμὸς ἀνήκει εἰς ῥήματα ἀμετάβατα, οἷον γέγηθα, εἶωθα, ἐλήλυθα, ἔοικα, κέκραγα, κέχηνα, τέθηπα, κέχοδα, λέλακα, ὄσωδα, πέπορδα, πέφρικα, σέσηρα, τέθηλα, τέτριγα κ. τ. λ. καὶ τινα, τὰ ὁποῖα, κυρίως ἀμετάβατα ὄντα, μόνον εἰς ὠρισμένας συντάξεις γίνονται μεταβατικά, οἷον δέδια, λέληθα, πέφευγα.

Σημ. ζ'. Εἶναι δὲ ὁ Παρακείμενος οὗτος εὐχρηστότατος· διότι εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ὅτε καὶ ἡ ἀμετάβατος καὶ ἡ μεταβατικὴ σημασία εὐρίσκονται εἰς ἓν ῥῆμα, ὁ β' οὗτος Παρακείμενος ἔχει πάντοτε τὴν ἀμετάβατον. Τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἐνεσῶτα ἔχοντα καὶ τὰς δύο σημασίας εἶναι σπανιώτατα· τοιοῦτον εἶναι τὸ πρᾶττω, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ κάμνω (Παρακ. πέπραχα), καὶ τὸ διάκειμαι (Παρακ. β'. πέπραγα). βλ. καὶ τὸ Ποιητικὸν δέδηα εἰς τὸ δαίω.

Σημ. ζ'. Τὸ αὐτὸ δὲ συνέβαινε καὶ ἀρχαῖς, ὡς φαί-

νεται, εἰς ὅλα τὰ ῥήματα· διότι, ὡς τὰ ΟΛΩ, ΛΗΓΩ, σήπω, τήκω κ. τ. λ. οὕτως εἶχον ὅλα ἀμφοτέρως τὰς σημασίας, καὶ ὁ β'. τούτων Παρακείμενος εἶχε τὴν ἀμετάβατον. Τῶν δὲ πλειοτέρων ἐκείνων ῥημάτων ἔλαβε τὸ Παθητικὸν ἢ τὸ Μέσον τὴν ἀμετάβατον σημασίαν· καὶ ἐπειδὴ εἶχε τὴν αὐτὴν καὶ ὁ β'. Παρακείμενος, διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἐφεξῆς ῥήματα φαίνεται ὅτι ὁ β'. Παρακείμενος ἀνήκει εἰς τὴν Μέσην ἢ Παθητικὴν σημασίαν, ἔπου ὁμῶς τόσον ὀλίγον ἀρμόζει, ὅσον οἱ ἀ. Παρακείμενοι, πεφικα, ἔστηκα, εἰς τοὺς ὁποίους συνέβη τὸ αὐτό.

Μεταβατ.	Ἀμετάβ.	Μεταβ.	Ἀμετάβ.
ἄγνυμι —	ἄγνυμαι	—	ἔαγα
ἀνοίγω —	—	ἀνέωχα	— ἀνέωγα
δαίω —	δαίομαι	—	δέδηκα
ἐγείρω —	—	ἐγήγερκα	— ἐγήγερκα
ἔλπω —	ἔλπομαι	—	ἔολπα
ἔλλυμι —	ἔλλυμαι	ἔλώλεκα	— ἔλωλα
ἔρνυμι —	ἔρνυμαι	—	ἔρωρα
πειθω —	πέιθομαι	πέπεικα	— πέποιθα
πήγνυμι —	πήγνυμαι	—	πέπηγα
ῥήγνυμι —	ῥήγνυμαι	—	ῥέρωγα
σήπω —	σήπομαι	—	σέσηπα
τήκω —	τήκομαι	—	τέτηκα
φαίνω —	φαίνομαι	—	πέφηνα

Οὕτω δὲ καὶ τὰ, γέγονα, μέμνηνα (ἐκ τοῦ γίγνομαι, μαίνομαι). Εἰς τούτων τινὰ μεταπίπτει ἡ ἀμετάβατος σημασία εἰς Παθητικὴν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ, ἔαγα, ἔρρωγα (εἶμαι συντεθλασμένος, ἐξεσχισμένος), καὶ ἐτι ἐντελέστερον εἰς τὸ τέτευχα (βλ. τοῦτο εἰς τὰ Ἀνώμ. καὶ ἐτι τὸ ἐάλωκα εἰς τὸ ἀλίσκομαι). Ἀμφιῤῥεπῆ μεταξὺ τῆς μεταβατικῆς καὶ οὐδετεροπαθητικῆς σημασίας εἶναι τὰ, διέφθωρα (ἐφθείρα σπανιώτερον εἶμαι διέφθαρμένος), πεπληγα (ἐκτύπησα, σπανίως εἶμαι κτυπημένος) καὶ τέτροφα βλ. §. Πς. σημ. α.

§. ΡΚΔ'. Περὶ Χρόνων.

Ἄ. Περὶ μὲν τῶν χρόνων τοῦ ῥήματος καθόλου διελθόμεν τὰ ἀναγκαῖα εἰς §. ΟΓ. καὶ Σημ. Τώρα δὲ

λείπεται να προσθέσωμεν ἔνταῦθα ὀλίγα ἰδιαιτέρως εἰς τούτων τινὰς ἀνήκοντα, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Ἀόριστον καὶ Μετ' ὀλίγον Μέλλοντα.

β'. Διὰ τὴν κατανόησιν καλῶς τὸν Ἀόριστον πρέπει νὰ τὸν παραβάλῃς μετὰ τοὺς ἄλλους Παραωχήμενους. Ὁ Παρακείμενος δὲν διηγείται τι, ἀλλὰ συνάπτει μόνον τὸ συμβάν (ὡς παρελθόν) μετὰ τὸ παρόν· ὁ δὲ Ἀόριστος, ἀφίνων παντάπασι τὸ παρόν, μᾶς μεταβιβάζει εἰς τὸ παρελθόν, διηγούμενος τὰ συμβάντα, οἷον ἔγραψα σημαίνει μὲν τὴν τελείωσιν τῆς πράξεως, δὲν διορίζει ὅμως ἂν τὸ γραφέν ὑπάρχει καὶ διαμένει ἀκόμῃ ἢ ὄχι· γέγραφα δὲ ὄχι μόνον τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν διαμονὴν αὐτὴν ἐμφαίνει τῆς γραφῆς· ὁμοίως ἔαλω ἢ πόλις σημαίνει ὅτι ἠχμαλωτίσθη ποτὲ· ἔάλωκε δὲ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν μέχρι τοῦ νῦν διάρκειαν τῆς αἰχμαλωσίας. Διὰ τοῦτο καὶ Ἰσοκρ. περὶ Εἰρήν. λέγει, ὁ μὲν πόλεμος ἀπάντων ἡμᾶς τῶν εἰρημένων **ΑΠΕΣΤΕΡΗΚΕ** (διὰ τὴν διαρκούσαν ἐτι σέρησιν)· καὶ γὰρ τοι πενεστέρους **ΠΕΠΟΙΗΚΕΝ** (ὁμοίως διὰ τὴν διαρκούσαν πενίαν), καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπομένειν **ΗΝΑΓΚΑΣΕ** (διότι ἡ ἀνάγκη παρήλθε) καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας **ΔΙΑΒΕΒΛΗΚΕ** καὶ πάντα τρόπον **ΤΕΤΑΛΛΗΠΩΡΗΚΕΝ** ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἀόριστος τίθεται ἐπὶ διηγήσεως ἀπλῶς, οἷον Πύρρος ὁ βασιλεὺς ὀδεύων ἐνέτυχε κυνὲ φρουροῦντι νεκρὸν — καὶ ἐκέλευσε μεθ' ἑαυτοῦ κομίζειν. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τῆς διηγήσεως πρέπει ἐνίοτε νὰ μνημονευθῶσι καὶ αἱ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας τότε συνέβαινε τὸ πρᾶγμα, διὰ τοῦτο ἔχει τότε χώραν ὁ Παρατατικὸς, οἷον ὀλίγαις δὲ ὑπερον ἡμέραις ἐξέτασις ἦν, καὶ παρήν ὁ κύων· ἰδὼν δὲ τοὺς φονεῶς ἐξέδραμε.

γ'. Οἱ ἄλλοι τρεῖς λοιπὸν Παραωχήμενοι προϋποθέτουσι χρόνου διορισμὸν, συνάπτοντες τὸ γεγονός, ὃ μὲν Παρακείμενος μετὰ τὸ παρόν, ὁ Παρατατικὸς καὶ Ἰπερσυντελικὸς μετὰ τὸν χρόνον τοῦ συμβάντος, τὸ ὁποῖον διηγείται τις· ὁ δὲ Ἀόριστος, τοῦναντίον, διηγείται τὸ παρελθόν χωρὶς τινος ἄλλης προϋποθέσεως, ἢ

ἀναφορᾶς. Ὅταν ὁμως ἡ τοιαύτη προϋπόθεσις εἶναι ἱκανῶς κατάδηλος ἐκ τῆς συνεπειᾶς τοῦ λόγου, δύναται νὰ ληφθῇ ὁ Ἀόριστος καὶ ἀντὶ Παρακειμένου, καὶ ἀντὶ τοῦ Ὑπερσυντελικοῦ ἐπὶ διηγήσεως, οἷον Ξενοφ. Ἀπομν. Α. ε'. 14. τοὺς Δυσσαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, διερχομαι ὅπου ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ τὸν Παρακ. καταλελοιπάσι. Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἑξαιρέτως, ὅπου τὸ παρελθόν, πολλάκις μνημονεύεται καὶ πάντοτε οὕτως, ὥστε νὰ μένη διαρκὲς εἰς τὴν μνήμην. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ὅταν ὁ λαλῶν θέλη νὰ ἐκφράσῃ ἀκριβῶς τὸν τοῦ χρόνου διορισμὸν, τότε μόνον τίθεται ὁ Παρακειμένος, καὶ ἐπὶ διηγήσεως ὁ Ὑπερσυντελικός. Πρέπει ὁμως νὰ σημειώσωμεν, ὅτι εἰς τὴν τούτου ἢ ἐκείνου χρῆσιν συμβάλλει πολὺ καὶ ἡ εὐφωνία.

Σημ. α'. Ἀντὶ Ὑπερσυντελικοῦ τίθεται, ὡς εἶπομεν ὁ Ἀόριστος, οἷον Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ε. α'. ἀρχ. ἐπεμψε δ' αὐτὸν ὁ Ἀσσύριος περὶ συμμαχίας ἀντὶ ἐπεπόμφει. Εἰς τοὺς Ποιητὰς οὗτος ὁ Ἀόριστος εἶναι παρὰ πολὺ συνηθέστερος αὐτοῦ τοῦ Ὑπερσυντελικοῦ.

δ'. Ἐπειδὴ ἐνίοτε εἰς τὴν διήγησιν παρίσταται τὸ πάλαι συμβᾶν ὡς τότε χρόνον τινὰ διαρκοῦν, διὰ τοῦτο εἰς διάκρισιν τοῦ διαρκοῦς τούτου ἀπὸ τοῦ σιγμιαίου τίθεται παρατατικὸς μεταξὺ Ἀορίστων, οἷον Ξενοφ. Ἀναβ. Ε. δ'. 24. τοὺς μὲν οὖν πελτασὰς ἐδεξάντο οἱ βάρβαροι (δι' Ἀορίστου, ὡς σιγμιαίου), καὶ ἐμάχοντο (διὰ Παρατ. ὡς διαρκοῦν τότε)· ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦσαν οἱ ὀπλίται (συνήθης Παρατ.), ἐτράπουγτο (δι' Ἀορίστου, ὡς σιγμιαίου) καὶ οἱ πελτασᾶι εὐθὺς εἶποντο (πάλιν διὰ Παρατ. διὰ τὸ τότε διαρκὲς). Διὰ τοῦτο εἶναι εἰς χρῆσιν ὁ Παρατατικὸς καὶ εἰς ἐκφρασίην τινος συνήθως ἢ πολλάκις γινομένου, οἷον Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ἦσθε μινᾶς κρεῶν εἴκοσι.

ε'. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη τοῦ σιγμιαίου καὶ διαρκοῦντος ἡ διαφορὰ ὄχι μόνον εἰς τὸ παρελθόν ἔχει χῶραν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐνεσῶς καὶ τὸ μέλλον, διὰ τοῦτο τὴν τούτου διάκρισιν, μὴ γινομένην διὰ τῆς Ὀριστικῆς, ἔχουσιν αἱ ἄλλαι ἐγκλίσεις· διότι αὗται ἕκτος ὅτι ἐμφαίνουσι τοὺς χρόνους

τῆς Ὀρισικῆς, κατ' Ἐνεσῶτα καὶ Ἀόρισον, σημαίνουσιν ἐντάμα πάντοτε ἀορισίαν, μὲ ταύτην ὅμως τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν Ἐνεσῶς ἔχει διαρκοῦν, ὁ δὲ Ἀόρισος σιγμαῖον τὸ ἀόρισον τοῦτο. Διὰ τοῦτο Δημοσθ. κατὰ Φιλίππ. Α'. λέγει, τριήρεις πενήτηκοντα παρασκευάσασθαι φημί δεῖν, εἴτ' αὐτοὺς οὕτω τὰς γνώμας ἔχειν. Ἐνταῦθα ὁ ῥήτωρ τὰς μὲν τριήρεις θέλει νὰ παρασκευασθῶσιν εὐθύς, τὴν δὲ γνώμην νὰ ἴηται διαρκῆς· καὶ κατωτέρω, ἵνα διὰ τὸν φόβον ἡσυχίαν ἔχη, ἢ παριδῶν ταῦτα ἀφύλακτος ληφθῆ, ὅπου τὸ μὲν ἔχη ἐτέθη διὰ τὸ διαρκῆς, τὸ δὲ ληφθῆ διὰ τὸ σιγμαῖον. Οὕτω δὲ καὶ κατὰ Προσακτικὴν (αὐτόθι) ἐπειδὴν ἅπαντα ἀκούσητε, **ΚΡΙΝΕΤΕ**, καὶ μὴ πρότερον **ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΕ**. Ἀλλὰ τοῦτο πολλάκις κρέματα ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ γράφοντος ἢ λαλοῦντος, καὶ διὰ τοῦτο ἀδιαφόρως ἐνίοτε εὐρίσκεται λέγειν καὶ λέξαι, λέγε καὶ λέξον.

ς'. Ὁ Ἀόρισος τῆς Μετοχῆς κυρίως ἔχει πάντοτε ἀκριβῆ σημασίαν παρελθόντος, ἥτις ἐνίοτε μεταπίπτει εἰς τὴν τοῦ Παρακειμένου, οἷον ἀποβαλὼν σημαίνει ὅτι ἔχασέ τις τι, καὶ λοιπὸν τῶρα δὲν τὸ ἔχει· ὁμοίως καὶ μαθῶν, ὅσις ἔμαθέ τι, καὶ λοιπὸν τὸ ἐξεύρει· καὶ θανῶν, ὅς τις ἀπέθανεν, ἢ ὁ νεκρός· οὕτω καὶ οἱ Πεσόντες ἀντὶ τοῦ νεκροί.

Σημ. β'. Οὕτω λέγει π. χ. Δημοσθένης (Μειδ.) ὁ παρεσχηκὸς τὰ ἔργα, — οὐχ ὁ ἐσκεμμένος, οὐδ' ὁ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν κ. τ. λ. ὅπου προδήλως τὸ μεριμνήσας εὐρίσκεται ἀντὶ τοῦ κακοφῶνου μεμεριμνηκός.

Σημ. γ'. Ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ῥηθέντα ἀποβλέπουσι κυρίως τὴν τῶν Ἀττικῶν χρῆσιν. Εἰς δὲ τὸν Ὀμηρον ὁ μετὰ ταῦτα Ἀόρισος, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ, εἶναι ἤδη ἐν τῷ γίνεσθαι, ποῦτ' ἐσιν οἱ ἄλλοι χρόνοι δὲν εἶναι ἀπ' αὐτοῦ καθαρῶς διακεκριμένοι, καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις εὐρίσκεται Παρατατικὸς ἀντὶ Ἀόρισου (οἷον Ἰλ. α. 487. 4 5. β, 43 — 45, καὶ 10.) καὶ Ἡρόδοτος δὲ μεταχειρίζεται, εἰς συνεχιζομένην μάχισα διήγησιν, πολλάκις τὸν Παρατατικὸν ἐπὶ ἐκφρά-

σεως σιγμαίων συμβάντων, οἷον ἐκάλεε, ἐκέλευε ἠρώτα, ἀμείβετο, ἀντι Ἀόρισου

Σημ. δ. Ὅταν ἐκτὸς τῆς διηγήσεως μνημονευθῆτι ἔθος, ἢ συνήθως τι συμβαῖνον εἰς τὸν κόσμον, τότε κατὰ τινα ιδιωτισμὸν ἑλληνικὸν εἶναι εἰς χρῆσιν πολλαχίς Ἀόρισος, οἷον Δημοσθ. Ὀλυμπ. β. μικρὸν πταῖσμα ἀνεχαιτίσε καὶ διελυσε πάντα· ἀντι τοῦ ἀναχαιτίζει καὶ διαλύει· ὁ αὐτ. Μειδ. οὐ γὰρ ἡ πληγή παρεστήσε τὴν ὄργην· οὐ δὲ τὸ τύπτεσθαι— ἐστὶ δεινὸν, ἀλλὰ τὸ ἐφ' ὕβρει, ἧπου τὸ ἐστὶ δεικνύει, τίνος χρένου πρέπει, νὰ ἐκλάβωμεν τὸ παρέστησε. Τοιοῦτο καὶ τὸ Ἰσοκρ. Πανηγ. β'. αἱ μὲν ἄλλαι πανηγύρεις διὰ πολλοῦ χρόνου σύλλεγεῖσαι ταχέως διελύθησαν, ἢ δὲ κ. τ. λ.

Σημ. ε. Τίθεται δὲ ὁ Ἀόρισος ἀντι Ἐνεσῶτος καὶ ματὰ τὴν ἐρώτησιν τί οὐ; οἷον τί οὐκ ἐποιήσαμεν; ἀντι τοῦ, ποιῶμεν. — τί οὐκ ἔφρασας; ἀντι τοῦ φράζε.

Σημ. ς. Εἶχον δὲ μεγάλην ἐλευθερίαν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν χρόνων οἱ Ἕλληνες, καὶ διότι πανταχοῦ εἰς τὴν διήγησιν εἰσῆγον τὸν Ἐνεσῶτα, ἧπου ὁ ἀληθὴς χρόνος ἦτο καταφανὴς ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου, οἷον Ξενοφ. Ἀναβ. Α. γ'. 14. εἰς δὲ δὴ εἶπε. . . στρατηγούς ἐλέσθαι ἄλλους ὡς τάχιστα, εἰ μὴ βούλεται Κλέαρχος ἀπάγειν· καὶ Α. ζ'. 16. ταύτην δὲ τὴν τάφρον βασιλεὺς μέγας ποιεῖ ἀντι ἐρύματος, ἐπειδὴ πυνθάνεται Κύρον προσελάνοντα.

Σημ. ζ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ῥήματά τινα καὶ καθ' ἑαυτὰ φαίνονται ὅτι ταραττοῦσι τῶν χρόνων τὴν ἀκολουθίαν· οὕτω τὸ ἦκω (Πλάτ. Κρίτ. ἀρχ. ἄρτι ἦκεις ἢ παλαι;) οὕτω καὶ τὸ οἶχομαι (ἀναχορῶ) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαμβάνεται ἐπὶ παρελθόντος, ὅθεν καὶ ὁ Παρατ. ὄχετο λαμβάνει Ὑπερσυντελικῶ ἰδέαν.

Σημ. η. Εἶναι ὅμως καὶ τινες ἀνωμαλῖαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάγονται εἰς οὐδένα τῶν παρὶ χρόνων ἀποδοθέντων κανόνων, οἷον τὸ ἦν ἄρα ἀντι Ἐνεστ· καὶ Ἀόρισοί τινες ἀντι Ἐνεστ. ὡς τὸ, ἦσθην Ἀρίσοφ. Νεφ. 175. Ἐπλετο τοῦ Ὀμήρου, ἴδε πέλω.

Σημ. θ'. Ἐχει δὲ Παρακείμενον καὶ ἡ Εὐκτική καὶ ἡ Ὑποτακτική Ἐγκλισίς, καὶ Μέλλοντα ἡ Εὐκτική, οἳ τινες εἶναι καὶ τῶντι εἰς χρῆσιν, ὅταν ἡ τούτων τῶν Ἐγκλίσεων ἀοριστία συμπέσῃ μετὰ τοῦτον τὸν χρονικὸν διορισμὸν, οἷον εἶθε ὁ υἱὸς μου νενικῆκοι, δηλ. εἶθε νὰ ἔχη νικημένον ὁ υἱὸς μου. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὴν τούτου ἔκφρασιν ἀρκεῖ ὁ Ἐνεστῶς, καὶ ὁ Ἀόριστος τῶν αὐτῶν Ἐγκλίσεων, διὰ τοῦτο οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι τότε μόνον παραλαμβάνονται, ὅταν ἐξαιρέτως συντείνωσιν εἰς σαφήνειαν. Μεταχειρίζονται δὲ οἱ συγγραφεῖς καὶ τότε ἀντὶ τοῦ κυρίως Παρακειμένου τὸν περιφραστικὸν αὐτοῦ σχηματισμὸν (π. χ. πεφιληκῶς ᾧ, ἦς, ἦ — ἦ εἶν, εἶς, εἶη). Τῆς δὲ Προσακτικῆς ὁ Παρακείμενος εὐρίσχεται κατὰ δεύτερον πρόσωπον εἰς τοιαῦτα μόνον ῥήματα, τῶν ὁποίων ὁ Παρακείμενος ἔχει σημασίαν Ἐνεστῶτος, οἷον κέκραχθι, μέμνησο. Κατὰ δὲ τὸ γ'. πρόσωπον, τοῦ παθητικοῦ μάλιστα σχηματισμοῦ, ἔχει ἀποφασισικὴν ἔννοιαν, ἀποτελῶν συχνάκις τὴν ἔκφρασιν δρασιχωτάτην, οἷον νῦν δὲ τοῦτο τετολμήσθω εἰπεῖν — Ἀριστοφ. Σφή. 129. πεπειράσθω. δηλ. ἄς δοκιμασθῇ.

§. ΡΚΕ' Περὶ τοῦ Γ'. Μέλλοντος.

α. Ὁ Γ'. Μέλλον, ὁ καὶ Μετ' ὀλίγον Μέλλον λεγόμενος εἶναι, κατὰ τὴν τὸν σχηματισμὸν καὶ κατὰ τὴν σημασίαν ἐκ Παρακειμένου καὶ Μέλλοντος συγκείμενος, μεταβιβάζων τὸ ἐντελῶς παρελθὸν εἰς μέλλοντα χρόνον, οἷον Πλάτ. Πολιτ. 5. ἡ πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ. δηλ. κεκοσμημένη ἔσαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1436. μάτην μοι κεκλαύσεται. Καθὼς δὲ ὁ Παρακείμενος συχνάκις ἐμφαίνει κατάστασιν τινα ἀκόμη διαμένουσαν (οἷον ἐγγέγραμμαι, δὲν σημαίνει μόνον τὸ ἐνεγράφη, ἀλλὰ τὸ εἶμαι ἐγγεγραμμένος) τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχει τοῦτο καὶ εἰς τὸν τοιοῦτον Μέλλοντα, οἷον (Ἀριστοφ. Ἰππ. 1371.) οὐδεὶς κατὰ σπουδᾶς μετεγγραφήσεται· ἀλλ' ὥσπερ ἦν τὸ πρῶ-

τον, ἐγγεγραφέται. δηλ. θέλει μείνει ἐγγεγραμμένος

β'. Διὰ τοῦτο οὗτος εἶναι ὁ κυρίως Μέλλων τῶν Παρακειμένων, ὅσοι ἔχουσι σημασίαν Ἐνεσῶτος, ὡς λέλειπται (εἶναι ὑπόλοιπον), λελείψεται (θέλει εἶσθαι ὑπόλοιπον) οὕτω καὶ κέκτημαι — κεκτῆσομαι, μέμνημαι — μεμνήσομαι.

γ'. Ἐκτὸς δὲ τούτων οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται καὶ ἄλλων ῥημάτων τὸν Γ'. Μέλλοντα ἀντὶ τοῦ συνήθους κοινῆς. Τοιαῦτα εἶναι ὅσα καὶ πιπράσκω (βλ. Ἀνώμ.) ἔτι πεπαύσομαι, κεκόψομαι, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν δύναται τις διὰ κατηναγκασμένης ἑρμηνείας ἢ ἀποδόση τὴν κυρίαν τοῦ Γ'. Μέλλοντος σημασίαν, καθὼς οὐδὲ εἰς ἄλλα, τῶν ὁποίων ὁ Γ'. Μέλλων κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς λαμβάνεται ταύτοσῆμος μὲ τὸν κοινὸν Παθητικὸν Μέλλοντα, ὡς βεβλήσομαι, λελέξομαι ἀντὶ βληθήσομαι, καὶ ἄλλα.

Σημ. α'. Ῥημάτων τινῶν ὁ Γ'. Μέλλων ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ ἔμφασιν, σημαίνων ἦτοι το Δέλει, πρέπει νὰ γείνη οὕτω, οἷον Σοφοκλ. Αἶ. 114. ἐν σοὶ φράσει· τὸν δ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον — ἀπόκρισις σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται· ὅπου τὸ ταφήσεται λείπεται πολὺ ἀπὸ τὴν ἔμφασιν ταύτην ἢ ἐπίσπευσιν, οἷον φράζε, καὶ πεπράζεται (Ἀριστοφ. Πλούτ. 1127), δηλ. λεγε, καὶ θέλει εἶσθαι εὐθύς τελειωμένον. Ἐκ τῆς τοιαύτης σημασίας φαίνεται, ὅτι προήλθεν ἢ ὀνομασία Μετ' ὀλίγον Μέλλων.

Σημ. β'. Τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων ὁ Μετ' ὀλίγον Μέλλων εἶναι σύνθετος ἐκ τε τῆς Μετοχῆς τοῦ Παρακειμένου καὶ τοῦ Μέλλοντος τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος οἷον Λουκιαν. Χάρ ἢ Ἐπισκ. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦτ' ῥμῆ, καὶ μοι δεῖξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔση τὴν περιήγησιν πεποικκῶς· καὶ Διαλ. Μενίππ. καὶ Χάρ. μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

§. ΡΚζ'. Περὶ τῶν Ε'γκλίσεων.

α'. Περὶ μὲν τῶν Ε'γκλίσεων, πόσαι εἶναι καὶ τί σημαίνουσιν ἐκάστη, εἶπομεν ἀνωτέρω §. ΟΓ. γ. καὶ ΟΗ'. λείπεται δὲ ἤδη νὰ ἐκθέσωμεν μόνον τὰ περὶ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν συντάξεως, καὶ μάλιστα τῆς Εὐκτικῆς καὶ Ὑποτακτικῆς.

β'. Ἡ Εὐκτικὴ, καθὼς συμφωνεῖ μὲ τοὺς ἱστορικοὺς λεγομένους χρόνους κατὰ τὸν σχηματισμὸν (§. ΟΗ'. β'), οὕτω καὶ εἰς τὴν σύνταξιν ἀκολουθεῖ πάντοτε αὐτούς· διότι τὰ μόρια (πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ἄν· βλ. κατωτ.), τὰ ὁποῖα, Ἐνεσῶτος ἢ Μέλλοντος προηγουμένου, συντάσσονται μὲ Ὑποτακτικὴν, λαμβάνουσι τὴν Εὐκτικὴν, ὅταν προηγῶνται ἱστορικοὶ χρόνοι, οἷον Παρατατικὸς κ. λ., π. χ. οὐκ ἔχω, οὐκ οἶδα, ὅποι τράπωμαι — οὐκ εἶχον, οὐκ ἦδεν, ὅποι τραποῖμην· καὶ πάρειμι, ἵνα ἴδω — παρῆν, ἵνα ἴδοιμι.

Σημ. α'. Εἶναι δὲ ἐνταῦθα καὶ ἐξαιρέσεις, ὅταν δηλαδὴ τὸ ἐκ τοῦ μορίου κρεμάμενον ῥῆμα σημαίνῃ τι ἀκόμη διαρκοῦν· οἷον Ἰλ. ε', 127. ἀχλὺν δ' αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν, Ὄφρ' εὐ ΓΙΝΩΣΚΗΣ ἡμὲν Θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα· διότι ὅτε ἡ Ἀθηνᾶ ἔλεγε ταῦτα, τὸ Γινώσκειν ἦτο διαρκοῦν ἐπὶ ἀποτέλεσμα τοῦ παρελθόντος ἀφείλον ἀχλὺν· ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πλάτωνος, ὅστις διὰ τοῦτο (Ἀλκιβ. β') μὴ δυνάμενος νὰ παραστήσῃ τὴν κατάστασιν ἐκείνην ὡς παροῦσαν, λέγει, ὡσπερ τῷ Διομήδει φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν Ὀμηρος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφελεῖν τὴν ἀχλὺν, Ὄφρ' εὐ ΓΙΝΩΣΚΟΙ ἡμὲν Θεόν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Ἐνίοτε δὲ τὸ ἐναντίον, Ἐνεσῶτος ἀντὶ Παραχωρημένου προηγουμένου, τὸ ἐκ τοῦ μορίου κρεμάμενον ῥῆμα, διὰ τὸ παρελθὸν τῆς ἐννοίας, λαμβάνει πάλιν Εὐκτικὴν, οἷον Εὐρ. Ἐκάβ. 10. Πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα πατῆρ, ἵν, εἶποτ' Ἰλίου τειχῆ πεσοί, τοῖς ζῶσιν Εἰη παισὶ μὴ σπάνις βίου· διότι ἐνταῦθα τὸ ἐκ-

πέμπει εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐξέπεμψε. Εἰς τοιαύτας ὁμῶς περιπτώσεις τίθεται καὶ Ὑποτακτικὴ, ἀκολουθοῦσα τὸν προτεταγμένον Ἐνεσῶτα.

γ. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τὰ τε μόρια καὶ αἱ ἀντωνυμῖαι, ἄλλως πρὸς Ὀρισικὴν φερόμενα, μετὰ χρόνους ἰσορικοὺς, συντάσσονται μὲ Εὐκτικὴν, οἷον ἤρετο, εἰ οὕτως ἔχοι· — ἔλεξέ μοι ὅτι ἡ ὁδὸς φεροι εἰς τὴν πόλιν, ἣν περ ὄρων. κ. τ. λ.

δ. Ὁ Ὅπως σύνδεσμος, εἰς τὸ μέλλον ἀναφερόμενος, λαμβάνει ἢ Ὑποτακτικὴν, ἢ Μέλλοντα Ὀρισικῆς, φυλάττων αὐτὰ καὶ ὅταν προηγῆται παρωχόμενος, οἷον ἔπρασσον, ὅπως τις βοηθῆα ἤξει (Θουκυδ. Γ. δ.) καὶ, ζυνεβούλευεν οὕτω ποιεῖν ὅπως ὁ σῖτος ἀντίσχη (ὁ αὐτ. Α. ξέ.). Τὸ αὐτὸ κρατεῖ καὶ περὶ τοῦ Οὐ μὴ, κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ ἔννοιαν, οἷον ἐπὶ δεήσεως Ἐυριπ Μῆδ. 1151 οὐ μὴ δυσμενῆς ἔση φίλοις· καὶ Σοφοκλ. Ἡλ. 1035. ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξέμου γε μὴ μάθης τόδε. Δύναται ὁμῶς τὸ ὑποτακτικὸν νὰ τραπῆ καὶ εἰς εὐκτικὸν, παρωχημένου προηγούμενου, ὡς καὶ μετὰ τοῦ Ἰνα. Βλ. τὸ παράδειγμα εἰς Σημ, β'.

ε. Πρὸς κατάληψιν τῆς ἀκριβεσέρας τῶν Ἐγκλίσεων χρήσεως εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἀκριβὴς γνῶσις τῶν Μορίων εἰ καὶ ἂν, τὰ ὅποια καὶ καθ' ἑαυτὰ καὶ εἰς τὰς συνθέσεις ἐκλαμβάνονται πολυειδῶς.

ς. Τὸ Μόριον Εἰ (ταυτόσημον μὲ τὸ τῆς συνηθείας Ἐάν, ἢ Ἄν) οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς συντάσσουσι πάντοτε μὲ μόνην τὴν Ὀρισικὴν καὶ Εὐκτικὴν, οὐδέποτε δὲ μὲ τὴν Ὑποτακτικὴν (ἐξαιρουμένων τῶν Ἐποποιῶν καὶ ἄλλων μὴ Ἀττικῶν).

ζ. Τὸ δὲ Ἄν (ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ἐποποιοὶ μεταχειρίζονται καὶ τὸ ταυτόσημον Κέν ἢ Κέ), τὸ καὶ ὀυνητικὸν λεγόμενον, προξενεῖ εἰς τὸν λόγον τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀβεδαίου ἢ τοῦ μόνου δυνατοῦ, κατὰ τε Εὐκτικὴν καὶ Ὑποτακτικὴν, ἀλλὰ καὶ Ὀρισικὴν (τοῦ

Ἐνεσῶτος καὶ Παρακειμένου ὡς ἐπὶ τὸ πλείον ἐξαιρουμένων), καὶ ἄλλας ῥηματικὰς συντάξεις. Εὐρίσχεται δὲ πάντοτε μετὰ μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας λέξεις ἀπ' ἀρχῆς τοῦ λόγου, καὶ διὰ τούτου διακρίνεται ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ Ἐ' ἂν γινόμενον Ἀ' ν, ὅς τις δηλαδὴ εἶναι ἀρκτικὸς λόγου.

ἢ. Τὸ ἂν τοῦτο προσκολλᾶται εἰς ὅλα τὰ ἀναφορικὰ, καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μόρια, συνερχόμενον μετὰ τινων ἐξ αὐτῶν εἰς μίαν λέξιν, οἷον ὅτε — ὅταν· ἐπειδὴ — ἐπειδὴν· μετὰ δὲ τοῦ Εἰ σχηματίζει τὸ Ἐ' ἂν, τὸ ὁποῖον συντέμνεται εἰς τὸ πάντη ταυτοδύναμον Ἡ' ν καὶ Ἀ' ν. Οἱ δὲ Ἐ' ποιοὶ συνθέτουσι τὰ μόρια ταῦτα μετὰ τοῦ κε, οἷον ὅτεκεν (ἀντὶ ὅταν) καὶ εἴκεν (ἢ αἴκε) ἀντὶ Ἐ' ἂν. Ὅλοι αἱ τοιαῦται λοιπὸν λέξεις λαμβάνουσιν ἐκ τοῦ προεκτεθειμένου ἂν, τὴν ἔννοιαν τοῦ μόνου δυνατοῦ, καὶ συντάσσονται τότε κοινῶς μὲ Ὑποτακτικὴν, ἐνῶ, ὅταν προηγῆται παρωχόμενος χρόνος, μένουσαι ἀτρεπτοὶ (εἰ, ὅτε, ἐπειδὴ, ὅς, ὅς τις, ὅσος κ. τ. λ.) ὡς εἶχον, συνάπτονται μὲ Εὐκτικὴν, οἷον παρέσομαι, εἴαν τι δεῖ· — ἔφη παρεῖναι, εἴτι δεῖσι, ἢ δεησοί.

Σημ. β'. Οἱ ἐποιοὶ καθὼς συνάπτουσι τὸ εἰ μὲ Ὑποτακτικὴν, ὁμοίως συντάπτουσι μὲ Εὐκτικὴν καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἂν καὶ κέν σύνθετα μόρια, οἷον Ὀδυσ. ἦ, 3 5. Εὐρίσχονται ὁμῶς καὶ εἰς τοὺς Ἀ' ττικοὺς τοιαῦτα παραδείγματα, οἷον Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ε'. ε. ἀρχ. ἐπέστελλεν αὐτῷ ἠκεῖν, ὅπως σύμβουλος γίγνοιτο, ὅτι ἂν δοκοίη πράττειν. Οὕτω καὶ τὸ ὅταν παρ Αἰσχύλ. Πέρσ. 448. Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι σπάνια· καὶ χρεῖα προσοχῆς, μὴ τὸ ἂν ἐκεῖνο δὲν ἦναι τοῦ μορίου, ἀλλ' ἀνήκει ὡς δυνητικὸν εἰς τὸ ῥῆμα· ὡς τὸ τοῦ Πλάτ. Εὐθύδ. 9. ὑμεῖς ἐστε, παρῶν ἂν κάλλιστα τις αὐτὸ μάθοι.

θ'. Ποικίλλεται δὲ πολυειδῶς ἡ ἔκφρασις καὶ εἰς τοὺς λόγους τοὺς ὑποθετικοὺς καλουμένους. Ἐπειδὴ δὲ τῆς ὑποθέσεως ἡ μὲν εἶναι δυνατὴ, ἡ δὲ ἀδύ-

νατος· ἢ δὲ δυνατὴ ἦτοι ἐκφράζει τὸ πρᾶγμα μετὰ τινος ἀβεβαιότητος, ἢ ὄχι· διὰ τοῦτο προέρχονται τὰ ἐφεξῆς τέσσαρα εἶδη.

Α. τὸ Δυνατόν χωρὶς ἐμφασιν ἀβεβαιότητος ἐκφράζεται διὰ τοῦ Εἰ μετὰ τῆς Ὀρισικῆς, οἷον εἰ ἔστι Θεός, ἔστι καὶ τέλειος· — εἴτι ἔχεις, ὄσος.

Β. Τὸ Ἀδέβαιον μὲ σκοπὸν ἐκτελέσεως ἐμφαίνεται διὰ τοῦ Ἐὰν μετὰ τῆς Ὑποτακτικῆς, οἷον ἔάν τι ἔχωμεν, ὀδώσωμεν· — ἔάν τις τινα τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ καλῶς ἔχειν ἠγῆται, γραφείτω.

Γ. Τὸ Ἀδέβαιον χωρὶς τοιοῦτου σκοποῦ, ἐκφράζεται διὰ τοῦ Εἰ μετὰ τῆς Εὐκτικῆς, ἐπομένης ὁμοίως Εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἄν, οἷον εἴτις ταῦτα πράττει, μέγα μ' ἄν ὠφελήσειε· — εἴτις ταῦτα κατ' αὐτὰ ἐξετάσειεν, εὖροι ἄν.

Δ. Τὸ Ἀδύνατον ἢ ἀπίστευτον ἐμφαίνεται κατὰ τοὺς Ἀπτικούς διὰ τοῦ Εἰ μετὰ Παρατατικοῦ, ἐπομένου ὁμοίως Παρατατικοῦ μετὰ τοῦ ἄν, οἷον εἴτι εἶχεν, ἐδίδου ἄν. Γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἐνεσῶτος ἢ πάντῃ ἀδιορίστου χρόνου. Ὅταν ὁμῶς ἀπαιτῆται Παρακείμενος, ἀντὶ Παρατατικοῦ τίθεται Ὑπερσυντελικὸς, οἷον εἰ γὰρ αὐτάρκη τὰ ψηφίσματα ἦν, οὐκ ἄν Φίλλιππος τοσοῦτον ὑβρίκει χρόνον. Ὅταν δὲ καὶ οἱ δύο συνεχεῖς λόγοι ἦναι χρόνου παρωχημένου, πρέπει ὁ εἰς κἂν ἐξ αὐτῶν νὰ ἐκφράζηται δι' Ἀόριστου, οἷον εἴτι ἔσχεν, ἔδωκεν ἄν.

ι. Ὅταν ὁ Ἀόριστος τῆς Ὑποτακτικῆς συντάσσεται μὲ τὰ ἐκ τοῦ ἄν σύνθετα Μόρια, ἔχει σημασίαν τετελεσμένου Μέλλοντος, οἷον ἐπειδὴν ἅπαντα ἀκούσῃτε, κρίνατε· — αὕτη ἡ παρασκευὴ διαμεῖναι

δυνήσεται, ἕως ἂν περιγενώμεθα τῶν ἐχθρῶν. —
διαφθερεῖ ὅ,τι ἂν λάβῃ.

ιά. Τίθεται δὲ ὁ ἂν ματὰ τῆς Εὐκτικῆς καὶ χω-
ρίς τινος προηγηθείσης ὑποθέσεως, δυνάμιν τινα μονον
σημαίνων, οἷον ἄλλ' οὖν, εἴποι τις ἂν, κ. τ. λ. Εἶναι
ὅμως εἰς χρῆσιν καὶ ἐπὶ τῶν βεβαιοτάτων ἀποφάνσεων
καὶ προρρήσεων, προξενῶν ιδέαν τινα μετριότητος εἰς τὸν
λογον, συνηθεσάτην εἰς τὰς ἀσειάς τῶν Ἀπτικῶν ἐκ-
φράσεις, οἵτινες λέγουσι καὶ λέγοις ἂν ἀντὶ τοῦ Προσ-
τακτικοῦ λέγε, καὶ τὰ ὅμοια.

ιβ'. Δύναται δὲ πᾶσα ὑποθετικὴ ἢ ἀδέβαιος
ἐννοια νὰ μεταπέση καὶ εἰς Ἀπαρέμφατον καὶ εἰς Με-
τοχὴν, φυλαττομένου τοῦ ἂν, οἷον οἴονται ἀναμα-
χέσασθαι ἂν, συμμαχους προσλαθόντες, ἀντὶ
τοῦ οἴονται, ὅτι ἀναμαχέσαιντο ἂν, εἰ λάβοιεν.
καὶ τὰλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν, δηλ. ἂν
καὶ δύναμαι νὰ εἴπω πολλά· καὶ Πλάτ. Κρίτ. 9. οἱ
ὀχδῖως ἀποκτιννύντες, καὶ ἀναδιωσκόμενοι γ'
ἂν, εἰ οἰοί τ' ἦσαν, ἀντὶ τοῦ ἀνεδιώσκοντ' ἂν.
καὶ κατ' Ἀπαρέμφατον, Δημοσθ. Φιλίπ. Α. οὐκ ἔστιν
ἓνα ἄνδρα ἂν δυνηθῆναι ποτε ἅπαντα ταῦτα
πράξαι. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μετὰ τὸ Οἶεσθαι
καὶ ἐλπίζειν καὶ τὰ ὅμοια ἐκφράζεται συνήθως ὁ Μέλ-
λων.

Σημ. γ'. Τίθεται δὲ ὁ ἂν, ὅπου τὸν καλέση
ἢ εὐφωνία· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προσέχωμεν, μὴ τὸν
ἀποδώσωμεν ὅπου δὲν ἀνήκει· π. γ. (Δημ. Μειδ.)
νῦν δέ μοι δοκεῖ καὶ ἀσέβειαν, εἰ καταγιγνώσκοι
τις, τὰ προσήκοντα ποιεῖν. Ἐνταῦθα τὸ ἂν τοῦ
Καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ποιεῖν, ὡς εἰάν ἐλεγε, δοκεῖ μοι,
καὶ, εἴτις ἀσέβειαν καταγιγνώσκοι, τὰ προσή-
κοντα ἂν ποιεῖν. Ἐνίοτε δὲ εὐρίσκεται τὸ ἂν τοῦ-
το καὶ δῖς καὶ τρίς κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον ἐπανα-
λαμβανόμενον μὲ τὴν αὐτὴν ἐννοιαν.

Σημ. δ'. Πολλάκις δὲ ὁ ἂν προσθέτει εἰς ὀρισ-
τὸν ῥῆμα τὴν ἐννοιαν τοῦ συνηθίζειν, οἷον Δημοσθ

(περὶ Στεφ.) ὁ μὲν γράφων, οὐκ ἂν ἐπρέσβευεν, ὁ δὲ πρεσβεύων, οὐκ ἂν ἔγραφε, δηλ. δὲν ἐσυνήθιζε νὰ πρεσβεύη κ. τ. λ. Βλ. καὶ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 240—41. Ἀριστοφ. Εἰρ. 640—41. Ξενοφ. Ἀναβ. Α. ε. 2

Σημ. ε. Τὰ δὲ ὑποτακτικὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν εὐρίσκονται ἄλλως εἰμὴ εἰς παρακλευσεις πρώτου προσώπου, οἷον ἴωμεν, ἅς ὑπάγωμεν· καὶ, βούλει οὖν σκοπῶμεν; πόθεν βούλει ἀρξώμαι; καὶ χωρὶς τοῦ βούλει, πότερον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; (Ξενοφ.) ἔτι, τί ποιῶ; πῆ βῶ; ποῖ τράπωμαι; Εἰς ἅ καὶ γ' πρόσωπον τοιαῦτα δὲν εὐρίσκονται, εἰμὴ εἰς φράσεις ἀντὶ πρώτου προσώπου λαμβανομένας οἷον, ποῖ τις ἔλθῃ;

Σημ. ς'. Εἰς τὸν Ὅμηρον ὁ Ἀόριστος τῆς Ὑποτακτικῆς εὐρίσκεται καὶ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ κυρίως Μέλλοντος, οἷον Ἰλ. α, 262. οὐ γὰρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι· ὅπου τὸ ἴδωμαι εἶναι ἀντὶ τοῦ ὄψομαι· καὶ Ὀδυσ. μ. 383. δύσομαι εἰς Αἶδα, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω· ὅπου τὸ φαείνω ἀντὶ τοῦ λάμψω· διὰ τοῦτο ἐνίοτε τοῦ τοιούτου Ἀόριστου βραχύνεται τὸ μακρὸν φωνῆεν, γινομένου ἑμοίου μὲ Ἐν-εσ. Ὀριστικ. οἷον Ἰλ. θ. 529—31· ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάζομεν—πρωὶ δὲ, — ἐγείρομεν ὄξυν Ἀῤῥηα.

Σημ. ζ'. Τὸ Ἄν παραλείπεται πολλάκις ἀπὸ τοῦς ποιητῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκεται καὶ Εὐκτικὸν ἀντὶ ὑποθετικοῦ Μέλλοντος. Εἰς δὲ τὸν Ὅμηρον καὶ τοῦς ἐποποιούς τὰ Ὑποτακτικὰ καὶ Εὐκτικὰ δὲν εἶναι πάντη διακεκριμένα, καὶ διὰ τοῦτο γίνονται μεταλήψεις, οἷον Ὑποτακτ. μετὰ τοῦ Ἄν ἀντὶ Εὐκτικ. μετὰ τοῦ Ἄν. (π. χ. Ἰλ. α, 184.)

§. ΡΚΖ'. Περὶ Ἀπαρεμφάτου.

α. Ὅταν μετὰ ῥῆμα, ἀτελεῖ ἔχον ἔννοιαν, ἀκολουθῆ ἄλλο ῥῆμα, τὸν σκοπὸν ἢ τὸ ἀποτέλεσμα ε-

κείνου ἔμφαινον, τότε τὸ δεύτερον τοῦτο ῥῆμα τίθεται κατ' Ἀπαρέμφατον, οἷον κελεύω σε ἐλθεῖν. — καί, ἐμοὶ θυομένῳ ἰέναι ἐπὶ τὸν βασιλέα, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά· ὅπου τὸ ἰέναι ἔμφαίνει τὸν σκοπὸν τῆς γινομένης θυσίας.

β'. Ομοίως δὲ καὶ μετὰ ἐπίθετον, τοῦ ὁποίου ἡ ἔννοια εἶναι ἀτελής καὶ ἀδιόριστος, τίθεται ἀπαρέμφατον, οἷον ἐπιτήδειος ποιεῖντι — οὐ δεινός ἐστι λέγειν, ἀλλ' ἀδύνατος σιγᾶν — δειναὶ γυναῖκες εὐρίσκειν τέχνας· καὶ ἐπὶ παθητικῆς ἔννοιας, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀΐτικούς συνήθως πάλιν δι' ἐνεργητικοῦ Ἀπαρεμφάτου, οἷον ἠδὲ ἀκούειν — ῥάδιος νοῆσαι (δηλ. εὐκόλος νὰ νοηθῇ) — θαῦμα ἰδεσθαι (Ὅμηρ) ἀλλὰ καὶ διὰ παθητικοῦ Ἀπαρεμφάτου, οἷον θηλυφανῆς ὀφθῆναι.

γ'. Ὅταν δὲ τὸ τὸν προηγούμενον λόγον διορίζον Ἀπαρέμφατον δὲν κρέμαται προδήλως καὶ ἀμέσως ἐξ ἐκείνου, διὰ παρεμπύωσιν ἄλλων μάλιστα λέξεων, τότε συνάπτεται διὰ τοῦ ὥστε (σπανιώτερον διὰ τοῦ ὧς), τὸ ὁποῖον, ὅταν ἦναι πλήρης ὁ λόγος, ἀναφέρεται καὶ εἰς προηγούμενον τι δεικτικόν, οἷον ἦν δὲ πεπαιδευμένος οὕτως, ὥστε πάνυ ῥαδίως ἔχειν ἀρκοῦντα. — καί, φιλοτιμώτατος ἦν, ὥστε πάντα ὑπομεῖναι τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα. — καὶ μετὰ τοῦ Ἡ', προηγούμενου συγκριτικοῦ, οἷον, νεώτεροί εἰσιν, ἢ ὥστε εἰδέναι οἷων πατέρων ἐσέρηνται.

δ'. Εἶναι δὲ τὸ Ἀπαρέμφατον εἰς χρῆσιν καὶ ἀντι οὐδετέρου οὐσιασικοῦ, οἷον, τὸ φυλάξαι τάγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον — καί, τὸ μὲν οὖν ἐπίορκον καλεῖν τινα ἄνευ τοῦ τὰ πεπραγμένα δεικνύναι, λοιδορία ἐστίν (Δημοσθ.) καὶ μετὰ προθέσεως· οἷον. Ἀθηναῖ ἔρριψε τοὺς αὐλοὺς διὰ τὸ τὴν ὄφιν αὐτῆς ποιεῖν ἀμορφον. Ἔτι δὲ καὶ ολοκλήρου λόγου παρεντιθεμένου μεταξὺ τοῦ Ἀρθρου καὶ τοῦ Ἀπαρεμφάτου, οἷον τὸ δὲ, ὅσα γ' ἠδέως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπρονεῖν ἐδοκίμαζε.

Σημ. α. Τὸ Ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς Γενικῆς τοῦ Ἀρθροῦ εἰς φράσεις ὀλοκλήρους συνήθως ἐμφαίνει σκοπόν τινα καὶ τέλος, οἷον οὐκ ἀπῆλθε, τοῦ μὴ δοκεῖν ἀμελεῖν. (δηλ. διὰ τὸ μὴ φαίνεται ὅτι ἀμελεῖ) Εἰς δὲ τὰ τοιαῦτα ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἔξωθεν νοούμενον τὸν Ἐνεκα.

Σημ. β'. Εὐρίσκονται δὲ κατ' Ἀπαρέμφατον καὶ βραχεῖαι παρενθέσεις, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν — ἐμοὶ δοκεῖν, αἱ ὁποῖαι δύναται νὰ ἐρμηνευθῶσι ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ὥστε, οἷον ὡσεὶ ἀπλῶς εἰπεῖν· ποτὲ δὲ ὡς Αἰτιατικαί, ἔλλειψιν ἔχουσαι τῆς Κατὰ, οἷον τὸ ἐμοὶ δοκοῦν (κατὰ) ἀντὶ ἐμοὶ δοκεῖν.

§. ΡΚΗ'.

α. Ὄταν τὸ Ἀπαρέμφατον ἔχη ἴδιον ὑποκείμενον, τότε τοῦτο τίθεται ὄχι κατ' Ὀνομασικὴν, ἀλλὰ κατ' Αἰτιατικὴν, τὴν ὁποίαν Ἀπαρεμφατικὴν τινὲς ὀνομάζουσι, οἷον τὸ ἀμαρτάνειν ἀνθρώπους οὐδὲν θαυμασόν· ὅπου τὸ ἀνθρώπους χώραν ἔχει Ὀνομασικῆς ὡς ὑποκείμενον, δηλ. τὸ νὰ ἀμαρτάνωσιν οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι θαυμασόν. — οὐδὲν ἐπράχθη διὰ τὸ ἐκεῖνον μὴ παρεῖναι· τοῦτ' ἔστιν, διότι δὲν ἦτο παρῶν ἐκεῖνος.

β. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ μετὰ ῥήματα, ὡς ἀντικείμενον ἔχοντα ἄλλον λόγον, μάλιστα τὰ σημαίνοντα λέγω, πιστεύω κ τ. λ. τοῦ κρεμαμένου λογοῦ τὸ μὲν ὑποκείμενον τρέπεται εἰς Αἰτιατικὴν, τὸ δὲ ῥῆμα εἰς Ἀπαρέμφατον, οἷον ᾤμην αὐτὸν παρεῖναι ἐκ τοῦ, ᾤμην ὅτι αὐτὸς παρῆν.)

γ. Πολλάκις ὅμως τὸ ὑποκείμενον (δηλ. ἡ Αἰτιατικὴ) τοῦ Ἀπαρέμφατου παραλείπεται, ὅταν ἦναι ἄλλως πρόδηλον ἐκ τοῦ προηγουμένου ῥήματος· καὶ μάλιστα ὅταν καὶ τὸ ῥῆμα ἐκεῖνο καὶ τὸ Ἀπαρέμφατον ἔχωσι τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, οἷον ἔφη σπουδάζειν· διότι ὅς τις ἔφη, ὁ αὐτὸς σπουδάζει.

§. ΡΚΘ.

α. Καθὼς δὲ ὅταν ἦναι μόνον τὸ ὑποκείμενον, οὕτω καὶ ὅταν ἦναι μετ' ἄλλου τινὸς κατηγορουμένου συνημμένον, εἰς Ἀπαρεμφατικὴν σύνταξιν, τρέπεται ὁμοῦ μὲ ἐκεῖνο εἰς Αἰτιατικὴν, οἷον (ᾠμὴν ὅτι αὐτὸς παρῆν μόνος) ᾠμὴν αὐτὸν παρεῖναι μόνον. — ἅπαντες νομίζομεν, τὴν γῆν σφαιραῖραν εἶναι.

β. Ὅταν ὁμοῦ τοῦ Ἀπαρεμφάτου τὸ ὑποκείμενον παραλείπεται, τότε τὸ εἰς αὐτὸ ἀναγόμενον κατηγορούμενον δὲν τίθεται κατ' Αἰτιατικὴν, ἀλλὰ κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ εἰς τὸν προηγούμενον λόγον ἐμπεριεχομένου ὑποκειμένου, ἐφελκόμενον τρόπον τινὰ ἀπὸ τὸ προηγούμενον ῥῆμα διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἰδίου ὑποκειμένου. Γίνεται δὲ τριπλῶς·

Α'. Τὸ παραλειπόμενον τοῦ Ἀπαρεμφάτου ὑποκείμενον εἶναι αὐτὸ τοῦτο ὑποκείμενον (Ὀνομασικῆ) τοῦ προηγούμενου ῥήματος, ἐκ τοῦ ὁποίου κρέματα τὸ Ἀπαρέμφατον· καὶ τότε πρέπει καὶ οἱ διορισμοὶ ἐκείνου νὰ τεθῶσι κατ' Ὀνομασικὴν, οἷον ὁ Ἀλέξανδρος ἔφασκεν εἶναι Διὸς υἱός. — Ὁμοίως καὶ ὅταν τοῦ προηγούμενου ῥήματος τὸ ὑποκείμενον δὲν ἐκφράζεται, οἷον ὑπέσχετο ποιῆσαι τοῦτο αὐτὸς — ἔπεισα αὐτοὺς εἶναι Θεός. — Ἰλ. δ. 101 εὐχεο Ἀπόλλωνι, ῥέξειν ἑκατόμβην οἴκαδε νοστήσας, ὅπου τὸ νοστήσας, εἰς τὸ ῥέξειν ἀναγόμενον, ἐτέθη κατ' Ὀνομασικὴν διὰ τὸ εἰς τὸ εὐχεο ἐννοούμενον σύ

Β'. Τὸ παραλειφθὲν τοῦ Ἀπαρεμφάτου ὑποκείμενον εὐρίσχεται εἰς τὸ προηγούμενον κατὰ Γενικὴν ἢ Δοτικὴν· καὶ τότε πάλιν προσίθονται εἰς τὸ Ἀπαρέμφατον οἱ, περὶ τῶν ὁποίων ὁ λόγος, διορισμοὶ, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνου πτώσιν, οἷον (κατὰ Γενικὴν) ἐδέοντο αὐτοῦ, εἶναι προθύμου· καὶ (κατὰ Δοτικὴν) ἔξεστί μοι γενέσθαι εὐ-

δαίμονι — ἀπέειπεν αὐτοῖς ναύταις εἶναι· καὶ (κατ' Αἰτιατικὴν ὁπότε συμφωνεῖ πάλιν μὲ τὸν κοινὸν κανόνα) κελεύω σε εἶναι πρόθυμον.

γ'. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν τὸ Ἀπαρέμφατον προφέρηται ὀνοματικῶς δι' ἄρθρου, οἷον Δημοσθένους σεμνύνεται τῷ γραφεῖς ἀποφυγεῖν, καὶ, οὐ γὰρ ἐκπεμπονται ἐπὶ τῷ δοῦλοι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὁμοῖοι τοῖς λειπομένοις εἶναι. —

δ'. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ὠ' σε σύνταξιν, οἷον οὐδεὶς τηλικούτος ἔσω παρ' ὑμῖν, ὡς τοὺς νόμους παραβάς μὴ δοῦναι δίκην.

Σ η μ ε ι ῶ σ ε ι ς.

α'. Σημειωτέον, ὅτι εἰς φράσεις, ὅποια εἶναι, ὑπέσχετο αὐτὸς ποιήσειν, τὸ καθ' αὐτὸ τοῦ Ἀπαρέμφατου ὑποκείμενον δὲν εἶναι ἢ Ὀνομασικὴ αὕτη, (ὡς διορισμὸς οὕσα μόνον τοῦ λείποντος ὑποκειμένου), ἀλλ' αὐτὸ τὸ παραλειπόμενον ὄνομα, καὶ ὅτι τοῦτο μόνον διὰ πρωτοτύπου ἀντωνυμίας ἀναπληροῦται, ἥτις ὁμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λείπει.

β'. Διὰ τοῦτο, ὁσάκις ὁ συγγραφεὺς κρίνη κάλον, νὰ προσθέσῃ ἀντ' αὐτοῦ Ἀντωνυμίαν πρωτότυπον, ἂν καὶ τὸ ὑποκείμενον εἰς τὸ προηγούμενον ῥῆμα εἶναι κατ' Ὀνομασικὴν, αὕτη ὁμως τίθεται κατ' Αἰτιατικὴν, οἷον Πλάτ. Χαρμ. 45. οἶμαι μὲν ληροῦν ΜΕ. Τοῦτο ὁμως ὅσον εἶναι πολὺ εἰς τοὺς Λατίνους, τόσον εἶναι εἰς τοὺς Ἕλληνας σπάνιον. Σημειωτέον δὲ καθόλου, ὅτι ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ῥηθέντα ὑποκείμενα εἰς τὰς χρεῖας τῆς εὐφωνίας καὶ ἐμφάσεως καὶ σαφηνείας. Οὕτω διὰ χάριν σαφηνείας μετὰ Γενικὴν ἀκολουθεῖ Αἰτιατικὴ παρὰ τὸν κανόνα, οἷον θέομαι ὑμῶν, ἀκοῦσαι τῶν λεγομένων, ΕΝΘΥΜΗΘΕΝΤΑΣ ὅτι κ. τ. λ. Ἰσοκρ. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα ὅταν ἡ λέξις, τῆς ὁποίας τὴν πτώσιν ἔπρεπε νὰ μιμηθῇ ἢ Αἰτιατικὴ τοῦ Ἀπαρέμφατου, ἀκολουθεῖ ὑσερον'

οἶον Ξενοφ. Ἀπομν. Α. α. 9. ἔφη δεῖν, ἃ μὲν ΜΑΘΟΝΤΑΣ ποιεῖν ἔδωκαν οἱ Θεοί, μανθάνειν· ὅπου ἐάν τὸ ἔδωκαν, εἰς τὸ ὁποῖον προσεπινοεῖται τὸ ἀνθρώποις, προηγέτο πρὸ τῆς Μετοχῆς μαθόντας, ἔπρεπε καὶ αὕτη νὰ τεθῆ κατὰ Δοτικὴν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοιαύτας πάλιν περιπτώσεις ἀπαντῶνται ἑξαιρέσεις.

γ. Ἐνίοτε ἢ κατὰ τὸ Ἀπαρέμφατον ἐκφραζομένη πρωτότυπος ἀντωνυμία ἀντὶ Αἰτιατικῆς λαμβάνει Ὀνομασικὴν· συμβαίνει δὲ τοῦτο, ὅτε ἀφ' ἑνὸς ῥήματος κρέμονται δύο Ἀπαρέμφατα, ἔχοντα διάφορα ὑποκείμενα, τῶν ὁποίων τὸ ἓν μόνον εἶναι ταῦτόν μὲ τὸ ὑποκείμενον, τοῦ προηγουμένου ῥήματος. οἶον Δημοσθ. (Μειδ. 55.) ἐμὲ Οἴεσθ' ὑμῖν εἰσοίσειν· ὑμεῖς δὲ νεμεῖσθαι. — καὶ, ΝΟΜΙΖΕΙΣ — ἡμᾶς μὲν ἀποψηφίεσθαι, ΣΤ δὲ οὐδὲ παύσεσθαι.

δ. Εὐρίσχεται δ' ἐνίοτε τὸ Ἀπαρέμφατον καὶ πάντη ἀνεξάρτητον ἐπὶ Εὐχῆς, ἢ Προσταγῆς, ἢ Δεήσεως· καὶ ἦτοι κατὰ γ. πρόσωπον, τοῦ ὑποκειμένου κατ' Αἰτιατικὴν ἐκφραζομένου, οἶον Ἰλ. γ, 285. Τρῶας — ἐπιδούηαι. — καὶ Ἡσίοδ γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοσθεῖν (ὅπου ὑπονοεῖται ἢ τοῦ Ἀορίσου Τῆς Αἰτιατικῆ) ἢ ἀπροσώπως, οἶον Ἡρόδ. Β. 105. ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Συχνότερα δὲ τίθεται τὸ Ἀπαρέμφατον ἀντὶ προσακτικοῦ β. πρόσωπου, τοῦ ὑποκειμένου κατ' Ὀνομασικὴν τιθεμένου, οἶον Ἰλ, ρ, 69. Ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, Θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, εἰπέειν. — Πλάτ. Σοφισ. σελ. 218. ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ, μὴ ἐμὲ αἰτιάσθαι τούτων. Εἰς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα συνηθίζουσί τινες, χωρὶς ἀνάγκης νὰ νοῶσιν ἔξωθεν τὸ μέμνησο, δεῖ ἢ τι τῶν ὁμοίων.

§. ΡΛ'. Ἀναφορικά.

α. Τὰ Ἀναφορικά, Ὅς, Οἷος, Ὅσος κ. τ. λ., δὲν συμβάλλουσι μόνον εἰς σύναψιν κατὰ σύνταξιν ἀπλῆν, ἀλλὰ προσεμφαίνουσιν ἐνίοτε καὶ αἰτίαν ἢ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐκφρασθῇ δι' ἰδιαιτέρας συντάξεως, οἷον Θαυμαστὸν ποιεῖς, ὅς ἡμῖν οὐδὲν δίδως ἀντὶ τοῦ ὅτι οὐδὲν κ. τ. λ. — Ἡρόδοτος· αἱ Ἀργεῖαι ἐμακάριζον τὴν μητέρα οἶων τέκνων ἐκύρησεν, ἀντὶ ὅτι τοιοῦτων κ. τ. λ.

Σημ. Ἐνίοτε τίθεται τὸ Ἀναφορικὸν ἀντὶ τοῦ συσσίχου Δεικτικοῦ, συνάπτον μετὰ τοῦ προηγουμένου τὸν λόγον, οἷον Κρόνος κατέπιεν Ἐστίαν, εἶτα Δήμητραν καὶ Ἡῖραν· μετ' ἃς Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα (Ἀπολλόδ.) ἐνταῦθα τὸ μετ' ἃς, κεῖται ἀντὶ τοῦ καὶ μετὰ ταύτας. — τρία τάλαντα ἔδωκεν, ὅσα περ ἠτήσατο αὐτόν· ὅπου τὸ ὅσα περ εἶναι ἀντὶ τοῦ τοσαῦτα γάρ κ. τ. λ.

β. Ἡ κατὰ φύσιν σύνταξις τῶν Ἀναφορικῶν ἀπαιτεῖ, εἰς μὲν τὸ πρῶτον ῥῆμα νὰ εὐρίσκηται τὸ ἀναφερόμενον ὄνομα, εἰς δὲ τὸ ἐπόμενον νὰ ἐπιφέρηται τὸ ἀναφορικὸν, τιθέμενον καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο κατὰ πρῶσιν, ὁποῖαν ἀπαιτεῖ ἢ, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνάγονται, λέξεις, οἷον οὗτός ἐστιν ὁ ἀνὴρ, ὃν εἶδες· μετέδωκεν ἡμῖν πάντων, ὅσα παρῆν. — φίλον οὐκ ἔχω, ὥτινι πιστεῦσαι ἂν δυναίμην. Πολλάκις ὅμως εἰς τὸ πρῶτον ῥῆμα παραλείπεται τὸ Οὐσιαστικόν, καὶ προσίθεται εἰς τὸ δεύτερον ὁμοιοπτῶτως μὲ τὸ ἀναφορικόν, οἷον οὗτός ἐστιν, ὃν εἶδες ἄνδρα. — οὐκ ἔστιν, ἦντινα οὐκ ἤρξεν ἀρχὴν· καὶ πρωθυσεύως, ὃν εἶδες ἄνδρα, οὗτός ἐστιν.

γ. Όταν τὸ μὲν ἀναφορικὸν ἐξ αἰτίας τοῦ ῥήματος, μὲ τὸ ὁποῖον συντάσσεται, πρέπη γὰρ τεθῆ κατ' Αἰτιατικὴν, τὸ δὲ ὄνομα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκεῖνο ἀναφέρεται, εὐρίσκηται κατὰ Γενικὴν, ἢ Δοτικὴν χωρὶς τινος δεικτικοῦ (ὡς οὗτος, ἐκεῖνος), τότε τὸ ἀναφορικὸν λαμβάνει τοῦ ὀνόματος τὴν πτώσιν ἀντὶ τῆς Αἰτιατικῆς, οἷον μεταδίδως αὐτῷ τοῦ σίτου, οὐπερ αὐτὸς ἔχει, ὅπου τὸ οὐπερ διὰ τὴν Γενικὴν σίτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται, ἐτέθη ὁμοίως κατὰ Γενικὴν, ἀντὶ τῆς Αἰτιατικῆς ὄν περ, τὴν ὁποίαν ἀπῆτη τὸ ῥῆμα ἔχει· ὁμοίως, εὐ προσφέρεται τοῖς φίλοις, οἷς ἔχει. — Ξενοφ. Ἀναβ. Α. γ. ις. τῷ ἠγεμόνι πιστεύσομεν, ὧ ἂν ὁ Κύρος δῶ — ἀντὶ ὄν ἂν κ. τ. λ.

Σημ. β'. Ἐπειδὴ ἐσυνηθίσθη ἡ σύνταξις αὕτη, πολλάκις καὶ ὅπου ὁ πρῶτος λόγος εἶχε τὸ Δεικτικόν, ἐτίθετο εἰς τὴν ὁμοίαν πτώσιν τὸ Ἀναφορικόν, οἷον Πλάτ. Γοργ. σελ. 452. οἱ δημιουργοὶ τούτων, ὧν ἐπῆνεσεν ὁ τὸ σκολιὸν ποιήσας. = οὗδ' ἔστιν.

δ'. Πολλάκις δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ πρώτου ῥήματος μεταβιβάζεται εἰς τὸ δεύτερον, καὶ φυλάττει μετὰ τοῦ ἀναφορικοῦ τὴν πτώσιν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμά του, οἷον μεταδίδως αὐτῷ, οὐπερ αὐτὸς ἔχει σίτου — εὐ προσφέρεται, οἷς ἔχει φίλοις — ἀπολαύω, ὧν ἔχω ἀγαθῶν· — χρώμενοι, οἷς εἶπον προστάταις, εὐδαίμονες ἦσαν· καὶ πρωθυερώς κατὰ μετάθεσιν τῶν λόγων, οἷς ἔχει φίλοις, εὐ προσφέρεται.

ε' Ἄλλοτε παραλείπεται τὸ ὄνομα, καὶ τότε φαίνεται, ὅτι τὸ ἀναφορικὸν ἀνήκει ἀμέσως εἰς τὸ προ-

ηγούμενον, οἷον μεμνημένος, ὧν ἔπραξε (ἢ γουγ τῶν πραγμάτων, ὃ ἔπραξε.) — μετεπέμπετο ἄλλο στρατεύμα, πρὸς ᾧ πρὸς Θεὸν εἶχεν (ἀντὶ πρὸς Θεῷ, ὃ κ. τ. λ.)· καὶ κατὰ μετάθεσιν, οἷς ἔχω, χρῶμαι, ἀντὶ ἃ ἔχω, τούτοις χρῶμαι.

ς'. Ἐὰν ἡ Ὄνομασικὴ τοῦ ἀναφορικοῦ οἷος εἰς πλήρη τινὰ περίοδον πρέπη γὰ συντεθῆ μετὰ τὸ ὑπαρκτικὸν εἶμι, (ὡς πάνυ ἠδέως χαρίζονται ἀνδρὶ τοιούτῳ, οἷος σὺ εἶ), παραλείπεται ὄχι μόνον τὸ δεικτικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα· τὸ δὲ ἀναφορικὸν μετὰ τῶν μετ' αὐτοῦ ὀνομασικῶν τότε λαμβάνει τὴν πτώσιν τοῦ ὀνόματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, οἷον πάνυ ἠδέως χαρίζονται οἷῳ σοὶ ἀνδρὶ· ἐνίοτε παραλείπεται καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, οἷον χαλεπὸν ἦρου, καὶ οἷῳ γε ἐμοὶ ἄπορον.

ζ'. Ὅταν τὸ ἀναφορικὸν διὰ τινος ῥήματος (ὡς εἶμι, ὀνομάζω κ. τ. λ.) προσλάβῃ ἄλλο ὄνομα κατὰ πτώσιν ὁμοίαν, τότε συνηθίζει τὸ ἀναφορικὸν ἐκεῖνο γὰ συμφωνῆ κατὰ Γένος καὶ Ἀριθμὸν μετὰ τοῦτο, καὶ ὄχι μετὰ τὸ πρῶτον ὄνομα, πρὸς τὸ ὁποῖον κυρίως ἀναφέρεται, οἷον πάρεστιν αὐτῷ φόβος, ἣν αἰδῶ καλοῦμεν. — Πλάτ. Κρατύλ. 48. τὸν οὐρανὸν, οὓς δὴ πόλους καλοῦσι· ἢ παραλειπομένου τοῦ πρώτου ὀνόματος, εἰσὶν ἐν ἡμῖν, ἅς ἐλπίδας ὀνομάζομεν.

§. ΡΛΑ. Σύνταξις Μετοχής.

α'. Όταν τι τῶν ἀτελῶν ῥημάτων (ὡς δέομαι, θέλω κ. τ. λ.) προσλάβῃ ἄλλο ῥῆμα, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει ὄχι τὸν σκοπὸν ἢ τὸ τέλος (ὡς θέλω δοῦναι π. χ.), ἀλλ' ἀπλοῦν μόνον διορισμὸν τοῦ πρώτου, τότε τὸ δεύτερον τοῦτο τίθεται κατὰ Μετοχὴν, οἷον. ὄρω βαδίζοντα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μετοχὴ λαμβάνει τὴν πτώσιν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ ἴδιον αὐτῆς ὑποκείμενον, διὰ τοῦτο, εἴαν μὲν τὸ ὑποκείμενον τοῦτο συμφωνῇ κατὰ πτώσιν μὲ τὸ ὑποκείμενον (τὴν ὀνομασικὴν) τοῦ πρώτου ῥήματος, ἐκφράζεται καὶ ἡ Μετοχὴ κατ' ὀνομασικὴν, οἷον. πᾶς ἄνθρωπος οἷδε θνητὸς ὢν. εἴαν δὲ τὸ ὑποκείμενον ἔχη πλαγίαν πτώσιν, τὴν αὐτὴν λαμβάνει καὶ ἡ Μετοχὴ, οἷον. αἰσθάνομαι τοῦ ἀνδρὸς περιπατοῦντος. — βοηθεῖ τῇ πόλει δυστυχούσῃ.

β'. Συντάσσονται δὲ μὲ Μετοχὴν

α) Τὰ αἰσθήσεων σημαντικὰ ῥήματα, οἷον (Θουκυδ. Ζ'. 47.) ἐώρων οὐ κατορθοῦντες, καὶ τοὺς στρατιώτας συναχθόμενους. — ἤκουσα δὲ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου (Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. δ').

β) Τὰ γνώσεως ἐμφαντικὰ, οἷον Δημοσθ. Φίλιππος οὐκ ἀγνοεῖ ταῦτα οὐ δίκαια λέγων. — Θουκυδ. Α'. 76. εὖ ἴσμεν μὴ ἂν ἦσσαν ὑμᾶς λυπηροὺς γενομένους τοῖς ζυμμάχοις. — σύννοιδεν ἑαυτῷ ἀγαθὸς ὢν καὶ κατὰ Δοτικὴν, ἑμαυτῷ ζυγήδειν μηδὲν ἐπισταμένῳ. Πλάτ Α' πολ. Σωφρ.

- γ) Τὰ μαθήσεως ἢ κατανοήσεως σημαντικά, Ἡρόδ. Ε΄. 91. τάχα τις καὶ ἄλλος ἐμαθήσεται ἀμαρτῶν. — Πλάτ. Συμπ. ἐνεγένεσα τότε ἄρα καταγέλαστος ὢν. — Ἡρόδ. ε΄. 100. Ἐρετριέες πυνθανόμενοι τὴν στρατιὴν τὴν Περσικὴν ἐπιπλέουσαν. Οὕτω καὶ τὸ εὐρίσκω, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. εὐρίσκω ταύτην ἂν μόνην γενομένην τῶν μελλόντων κακῶν ἀποτροπὴν.
- δ) Τὰ ἐμφαίνοντα δεῖξιν ἢ ἔλεγχον, οἷον Εὐρ. Μῆδ. 548. Ἐν τῷ δε δεῖξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς κ. λ. τ.
- ε) Τὰ σημαντικὰ μνήμης, ἢ λήθης. Πίνδ. Νεμ. ΙΑ΄. 20. Ἰνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη.
- ς) Τὰ σημαίνοντα παράβλεψιν, ἢ ἀνοχήν, καρτερίαν, οἷον Ἰσοκρ. Πρὸς Νικοκλ. μὴ περιίθης τὴν σαυτοῦ φύσιν ἀμα πᾶσαν διαλυθεῖσαν. — Εὐριπ. Μῆδ. 73. καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται πάσχοντας· καὶ τὸ ἐναντίον τοῦ ὑπομένειν τὸ κάμνειν, οἷον. μὴ κάμης φίλον εὐεργετῶν. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀγαπῶ (τὸ εὐχαριστοῦμαι), οἷον Πλάτ. Πολ. Ε΄. ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν.
- ζ) Τὰ παύσεως σημαντικά, οἷον Ξενοφ. Οἶκον. Α. β΄. αἱ ἐπιθυμίαι αἰκίζόμεναι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους οὐ παύονται. Οὕτω καὶ τὸ ἄρχομαι.

Σημ. α. Ἡ Μετοχὴ ὧν ἐνίοτε παραλείπεται, οἷον Σοφ. Οἶδ. Κ. 1210 ὥς ἴσθι. Ἀντιγ. 281. μὴ φ'εὐρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρον ἅμα.

σημ. β. Ἀντὶ τῆς Μετοχῆς μετὰ τὰ ῥήματα εἶδέναι, ἐπίσταςθαι, πυνθάνεσθαι, αἰσθάνεσθαι κ. τ. λ. ἐνίοτε τίθεται τὸ Ἀπαρέμφατον, οἷον Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ἀ. ἀ. Ἀνάβ Β' ε. γ'. — Ἡρόδ. ζ'. 117. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἶναι σπάνια.

σημ. γ. Ἐνίοτε εἶναι ἀδιάφορος ἡ χρῆσις τοῦτε Ἀπαρεμφάτου καὶ τῆς Μετοχῆς, ὡς εἰς τὸ εἰοικέναι, τὸ ὁποῖον κυρίως μὲν ἀπαιτεῖ Ἀπαρέμφατον, ἐπειδὴ ὁμῶς σημαίνει καὶ τὸ ὅμοιον, συντάσσεται καὶ μὲ Δοτικὴν Μετοχῆς, οἷον Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. ζ'. ι. ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφῇ καὶ πολυτέλειαν εἶναι· ἀλλὰ καὶ κατ' Ὀνομασικὴν, οἷον Ἀριστοφ. Θεσμ. 38. προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως. — Εὐρίσκεται ὁμῶς καὶ Μετοχὴ ἀντὶ Ἀπαρεμφάτου εἰς τὰ ῥήματα λέγω, ἀγγέλλω καὶ τὰ ὅμοια· ὅθεν Εὐριπ. Ἴφ. Αὐλ. 426. διήξε φήμη παῖδα σὴν ἀφικμένην.

η.) Τὰ σημαίνοντα χαρὰν, λύπην, αἰσχύνην, μετάνοιαν κ. τ. λ. συντάσσονται μὲ Μετοχὴν αἰτίας ἐμφαντικῆν, οἷον Εὐριπ. Ἴππ. 8. τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὑπο. — Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ἀ. γ'. οὔτε ἀπολείποντες αὐτὸν (τὸν ὑπνον) ἄχθονται κ. τ. λ. (δηλ. οὐκ ἄχθονται, διότι ἀπολείπουσι κ. τ. λ.). — Κύρ. Παιδ. Γ', γ, λέ. ὑμῖν παραινῶν . . . αἰσχυνοίμην ἄν.

σημ. δ'. Καὶ ταῦτα δὲ τὰ ῥήματα συντάσσονται ἐνίοτε μὲ Ἀπαρέμφατον, οἷον Εὐρ. Ἐκ. 556. θούλη κεκλήσθαι . . αἰσχύνομαι· καὶ μάλιστα ὅταν τὸ δεῦτερον ῥῆμα ἐκφράζη τὸ τέλος, ἢ ἀποτελεσμα τοῦ

πρώτου, οἶον . αἰσχύνομαι λέγειν, ὡς σφόδρα βούλομαι. Πλάτ. Θεαγ. σελ. 16.

θ.) Τὰ διαρκείας σημαντικά, ὡς διατελεῖ, διαγίγνομαι, διάγω· οἶον Ξενοφ. Ἀπολ. Γ'. οὐδέν ἄδικον διαγεγέννημαι ποιῶν.

ι.) Τὸ λανθάνω, οἶον Ἡρόδ. Η'. ς. ἐλάνθανε (ὁ Θεμοσοκλῆς) τὰ λοιπὰ ἔχων.

ια.) Τὸ φθάνω (πρόφθάνω), οἶον Ἡρόδ. Δ'. 136. ἔφθησαν πολλῶ οἱ Σκύθαι τοὺς Πέρσας ἐπὶ τὴν γέφυραν ἀπικόμενοι.

ιβ') Τὸ τυγχάνω, οἶον Πλάτ. Φαιδ. σελ. 131. ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἢ πρῦμα ἐστεμμένη του πλοίου·

γ. Καθόλου δὲ πᾶς ἀτελής λόγος ἢ ἀναφορικός, ἢ τελικός, ἢ χρονικός κ. τ. λ. δύναται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ Μετοχῆς, οἶον ἡ γυνή τις εἶχεν ὄρνιν, κατ' ἐκάστην ἡμέραν ὧν αὐτῆ τίκτουσαν· ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ ἢ ἔτικτεν. — Θουκυδ. Α'. νγ'. ἀδικεῖτε, πολέμου ἄρχοντες, καὶ σπονδὰς λύοντες, τοῦτ' ἔσι διότι ἄρχετε κ. τ. λ. — Ὁ Κῦρος ἐπεμψε τὸν Γωδρύαν ἐποψόμενον, δηλ. διὰ νὰ ἴδῃ. — Περιπατῶν διελέγετο, ἀντὶ τοῦ ἐν ᾧ περιπατεῖ κ. τ. λ.

δ. Ἐνίοτε τίθεται ἡ Μετοχὴ περιφραστικῶς, οἶον Πλάτ. Νομ. Γ'. σελ. 114. μισοῦτες γίνονται, ἀντὶ μισοῦσι· καὶ Δημοσθ. ὑπὲρ Κτησ. σελ. 305, καὶ τὰ μὲν τῆς πόλεως οὕτως ὑπῆρχεν ἔχοντα, ἀντὶ οὕτως εἶχον. Ἐπι ἐλὼν ἔχει, ἀντὶ εἶλε, δουλώσας ἔχεις ἀντὶ ἐδούλωσας, ἢ μᾶλλον δεδούλωσας, διότι ἐνίοτε ἐμφαίνεται διὰ τούτου τὸ διαρκεῖν· — ἐπι ᾤχετο φεύγων ἀντὶ τοῦ ἔφυγε· — οἶχεται θανῶν ἀντὶ τοῦ ἀπέθανε, κ. τ. λ.

§. ΡΑΒ'. Περί τῶν ἀπολύτων Πτώσεων.

α. Ὅταν ἡ Μετοχή εὐρεθῆ κατὰ πτώσειν πάντα ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ κύριον ῥῆμα τοῦ λόγου, ἡ πτώσις ἐκείνη τότε ὀνομάζεται Ἀπόλυτος.

β. Αἱ τοιαῦται Μετοχαὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντῶσι κατὰ Γενικὴν, ἣτις ὀνομάζεται Γενικὴ Ἀπόλυτος. Ταύτης ἡ ἀρχικὴ σημασία ἀνάγεται εἰς τὸν χρόνον· διότι καθὼς τὸ νυκτὸς σημαίνει τὸ εἰς καιρὸν νυκτὸς, οὕτω καὶ τὸ ἐμοῦ καθεύδοντος ταῦτα ἐγένετο, ἐμφαίνει τὸ, εἰς καιρὸν ὅτε ἐκοιμώμην κ. τ. λ. Ἐὰν δὲ ὁ σημαίνόμενος χρόνος ᾗται ἰστορικὴ τις ἐποχὴ, εὐρίσχεται πολλάκις μετὰ τῆς τοιαύτης Γενικῆς ἡ Ἐπί-Πρόθεσις, οἷον· ἐπὶ Κύρου βασιλεύοντος· ὅθεν δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν ἔξωθεν νοουμένην τὴν Ἐπί, εἰς ὅλας τὰς χρόνον σημαίνουσας Ἀπολύτους Γενικάς.

γ. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ χρόνου σημαίνει ἡ ἀπόλυτος Γενικὴ καὶ ὑπόθεσιν οἷον· Θεοῦ διδόντος, οὐδὲν ἰσχύει φθόνος, δηλ. ἐὰν ὁ θεὸς διδῶ· — καὶ αἰτίαν, οἷον· τούτων οὕτως ἔχόντων, βέλτιον ἔσται περιμένειν, τοῦτ' ἔστιν, Ἐπειδὴ ταῦθ' οὕτως ἔχει κ. τ. λ.

δ. Ἐὰν τὸ μετὰ τῆς Μετοχῆς συνημμένον ὄνομα εὐκόλως νοῆται ἐκ τῶν προηγουμένων, δύναται ἡ Μετοχὴ νὰ τεθῆ μόνη κατὰ Γενικὴν, οἷον· παρόντα τὸν ἠγεμόνα ἠδοῦντο, ἀπόντος δὲ ἠσέλγαινον, ὅπου ἐκ τοῦ ἀπόντος παρελείφθη τὸ αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ κρατεῖ καὶ περὶ τῶν ἀπροσώπως ἐκφερομένων βλ. ζ. καὶ η.

έ. Αἱ δὲ Ἀπόλυτοι Δοτικαὶ εἶναι εἰς χρῆσιν ἢ κατὰ χρόνου ἔμφασιν, οἷον Ξενοφ. Ἑλλ. Γς. Γ. β', ἢ περιϊόντι τῷ ἐνιαυτῷ πάλιν φαίνουσι φρουρὰν ἐπὶ τὴν Ἡλίν. ἢ κατὰ Δοτικὴν ὀργανικὴν, οἷον Ξενοφ. Ἀγρσ. α'. ἔτι καὶ νῦν τοῖς προγόνοις ὀνομαζόμενοις ἀπομνημονεύεται ὀποστὸς ἀφ' Ἡρακλέους ἐγένετο.

Σημειώσεις.

α'. Ἀπόλυτοι πτώσεις κυρίως εἶναι μόναι αἱ Ἀπόλυτοι Ὀνομαστικαί· διότι, ἐπειδὴ ἡ Ὀνομαστικὴ ὡς πρὸς τὸ ρῆμα δύναται νὰ ἦναι μόνον ὑποκείμενον ἢ κατηγορούμενον, ἔπεται, ὅτι ὅσαι Ὀνομαστικαὶ δὲν εἶναι οὔτε τοῦτο οὔτε ἐκεῖνο, πρέπει νὰ ἦναι Ὀνομαστικαὶ Ἀπόλυτοι. Συμφαίνει δὲ τοῦτο ἐκ μόνης τῆς διακοπῆς τῆς τῶν ἐννοιῶν ἀκολουθίας, οἷον Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. γ', κβ'. ἐκεῖνοι δὲ (οἱ ἔνδεκα) εἰσελθόντες σὺν τοῖς ὑπὲρ ἑτάς, ἠγουμένου αὐτῶν Σατύρου — εἶπεν ὁ Κριτίας. Εἶναι δὲ αἱ τοιαῦται συντάξεις ἐξαιρέτως ἴδιαι τῶν ποιητῶν, ὡς ἰσχυρᾶς καὶ ἀκαταναγκάσου φύσεως ἔχοντι, καὶ ἐξόχου καλλονῆς πρόξενοι, ὡς τὸ Ὀμηρ. ὁ δ' ἀγλαΐφει πεποιθὸς, Ῥίμφα ἐγοῦνα φέρει μετὰ τ' ἠΐθεα καὶ νομὸν ἵππων· — καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 260. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθου κακοί, φύλαξ ἐλέγχων φύλακα κ. τ. λ.

β'. Αἱ ἄλλαι τρεῖς Πτώσεις κατὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῶσιν ἀπόλυτοι Πτώσεις· διότι ἔχουσι πάντοτε σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ ρῆμα· καὶ καθὼς ἄλλαι πλάγαι πτώσεις (§ ΡΙΖ.) εὐρίσκονται ἀντιπροθεοπτώτου πτώσεως, τῆς πτωτικῆς καταλήξεως λαμ-

θανούσης τὴν τῆς Προθέσεως σημασίαν, ὡς νυκτός, ἡμέρας, οὕτως ἔγειναν καὶ αἱ Γενικαὶ, Κύρου βασιλεύοντος, ἐμοῦ παρόντος, αἱ ὁποῖαι κατὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς χρονικῆς μετέπεσον εἰς ἄλλας σημασίας, ὡς ἕσπερον, ὅτε ἤθελέ τις νὰ ἐκφράσῃ ἐξαιρέτως τὴν χρονικὴν σχέσιν, ἔπρεπε νὰ προσθέτῃ τὴν Ἐπί Πρόθεσιν, οἶον· ἐπὶ Κύρου βασιλεύοντος.

γ'. Σπανιώτεροι εἶναι καὶ ἀπόλυτοι Αἰτιατικαί, οἶον Ἡρόδοτ. Β'. 31. τοὺς βοῦς θάπτουσι, τὰ κέρατα ὑπερέχοντα.

δ'. Ὄταν τις πρὸς ἄλλον ἐκφράζῃ τὸ διὰ τί κάμνει τί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμβαίνει τοῦτο διὰ τοῦ Ὡς (ἐπαιδῆ) ἢ Ὡσπερ (ὡς ἂν) μετὰ Αἰτιατικῆς ἢ Γενικῆς ἀπολύτου, οἶον· ἐσιώπα, ὡς πάντας εἰδότας (ἢ πάντων εἰδόντων) — οἱ πατέρες εἴργουσι τοὺς υἱεῖς ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, ὡς τὴν τούτων ὁμιλίαν διάλυσιν οὔσαν ἀρετῆς. — Ἐπικελεύει μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλοσοφίας μεγίστης οὔσης μουσικῆς. (Πλάτ Φαίδ.) — τῶν ἀδελφῶν ἀμελοῦσιν, ὡσπερ ἐκ τούτων οὐ γιγνομένους φίλους. (Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. γ', γ').

ε'. Πᾶν Ἀπρόσωπον, ἐκ τῶν ἐχόντων δηλαδὴ μόνον ἀμυδρῶς νοούμενον ὑποκείμενον (§. ΡΙΣ'), τίθεται κατὰ Γενικὴν Μετοχῆς Ἀπόλυτον, οἶον· σαλπίζοντος, ὕοντος πολλῶν.

ς'. Ἐκεῖνα τὰ Ἀπρόσωπα, ὅπου κυρίως ὁ ἐκ τοῦ οὕτως ἔχοντος ῥήματος ἐξηρητημένος λόγος (διὰ τοῦ ὅτι Συνδ., ἢ μόνον τὸ Ἀπαρέμφατον) εἶναι τὸ ἀληθὲς τοῦ ῥήματος ὑποκείμενον, τίθενται ὡς ἀπόλυτοι πτώσεις κατὰ δύο τρόπους.

α) Ὄταν σημαίνεται μόνον ἡ χρονικὴ σχέσις, τίθενται τὰ Ἀπρόσωπα κατὰ Γενικὴν • τοῦτο δὲ κυρίως συμβαίνει εἰς τὰ σημαίνοντα τὸ, λέγω, ἀγγέλω, Παθητικὰ, καὶ τότε τίθεται Γεν. Πληθ. (ἐπινοουμένου τοῦ τούτων), οἷον • ὁ Περικλῆς ἤχετό ἐπὶ Καύνου, ἐσαγγελθέντων, ὅτι Φοίνισσαι νῆες ἐπιπλέουσι (ἐκ τοῦ ἐσηγγέλθη) Θουκυδ. Α'. 116.

β) Εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς σχέσεις τίθεται τοῦ οὐδετέρου ἡ Αἰτιατικὴ, οἷον • εἰρημένον αὐτοῖς παρεῖναι, οὐχ ἤκουσι (εἴρηται) — διὰ τί μένεις, ἔξόν ἀπιέναι (ἔξες) — ἄπειμι πάλιν, ἐκείνω δοκοῦν (δρλ. ἐμὲ ἀπιέναι). Οὕτω καὶ τὸ ἐπίθετον δυνατὸν, οἷον Πλάτ. Πολ. Ζ'. σελ. 519. ποιήσομεν χεῖρον ζῆν, δυνατὸν αὐτοῖς ἄμεινον (δρλ. δυνατὸν ὄν ζῆν), καὶ ἄλλα.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΜΟΡΙΩΝ.

§. ΡΑΓ'. Σύνταξις Προθέσεων.

α. Ἡ Πρόθεσις, ὡς καὶ ἄνω γέρω (§. ΚΕ'. ε.) εἵπομεν, εἶναι Μέρος Λόγου ἄκλιτον, διορίζον τὴν σχέσιν Ὀνόματος πρὸς Ὀνομα. Συνάπτονται λοιπὸν αἱ Προθέσεις μετὰ τῶν Ὀνομάτων, συντασσόμεναι αἱ μὲν πρὸς μίαν Πτώσιν, αἱ δὲ πρὸς περισσοτέρας.

β. Ἐκ τῶν πρὸς μίαν λοιπὸν Πτώσιν συντασσόμενων Προθέσεων

α) τὴν μὲν Γενικὴν λαμβανουσιν αἱ, Ἀντί, Ἀπὸ, Ἐκ, Πρό.

Ἡ Ἀντί σημαίνει ἀνταλλαγὴν, ὡς καὶ εἰς τὴν συν-
ήθειαν, οἷον· ἀντί θνητοῦ σώματος ἀθάνατον θό-
ξαν ἀλλάξασθαι· ὅθεν καὶ ἐκτίμησιν, οἷον· ἐρωτᾶς,
ἀντί ποίας ἀρετῆς ἀξιώ τιμᾶσθαι (Δημοσθ.).

Ἡ Ἀπό σημαίνει ἀπόσασιν, οἷον· ἀφ' ἵππων
ἄλτο χαμάζε — ἀπὸ θυμοῦ γενέσθαι τινί· ὅθεν
καὶ τὸ ἐπίθ. ἀποθύμιος ὀμισητός. Ἐντεῦθεν σημαίνει
καὶ καταγωγὴν, ἀρχὴν, οἷον· ἀφ' ἑσπέρας — οἱ
ἀπὸ τῆς στοᾶς — ἐπι ἀπὸ λείας ζῆν, ὡς καὶ τὸ
τῆς συνηθείας τρώγει ἀπὸ ξένα, κ. τ. λ. Διὰ τοῦτο
λέγεται καὶ ἐπὶ ψυχικῶν παθημάτων καὶ κλίσεων, ἐκ
τῶν ὁποίων προέρχεται τις πράξις, οἷον· ἀπὸ δικαιο-
σύνης — ἀπ' οὐδενὸς θολεροῦ νόου (Ἡρόδοτ. Γ.
135). ὅθεν καὶ ἀντί Δοτικῆς ἀπλῶς ἢ ἐπιρρήματος,
οἷον· ἀπὸ σπουδῆς — ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, ἀντι-
σπουδῆ — προφανῶς. — Ἐνίοτε (ἀλλὰ σπανίως)
εὐρίσκεται ἀντί τῆς Ὑπό, εἰς πρόσωπα δηλαδὴ, τὰ
ὁποῖα ἐνεργοῦσί τι, οἷον Ἡρόδ. Β'. 54. ζήτησιν με-
γάλην ἀπὸ σφέων γενέσθαι· καὶ Θουκυδ. Γ. 36.
Ε. 17.

Ἡ Ἐκ (πρὸ φωνήεντος Ἐξ.) σημαίνει ἐκλογὴν
τινὸς ἢ τινῶν ἀπὸ πολλὰ, οἷον· ἐκ τῶν πολιτῶν ἐκ-
λέγεσθαι τοὺς ἰσχυροτάτους. Πολλάκις ὅμως ἀπό-
σασιν καὶ τὴν ἀπὸ τινος κίνησιν ἀντί τῆς Ἀπό, ὡς,
ἐκ τῆς πόλεως φεύγειν — ἐκ τῆς θαλάττης (Δη-
μοσθ. σελ. 326.)· ὅθεν ἐμφαίνει καὶ ἀρχὴν, κατα-
γωγὴν, οἷον· ἐκ ποδῶς κρεμάσαι τινά· ἐπι ἐξ ἀ-
προσδοκῆτου, ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, ἀντι ἐπιρρήμα-
των, ἀπροσδοκῆτως, ἐμφανῶς· — ἐπι ἀντί τῆς Ὑπό,
οἷον Ἡρόδ. Ζ. 175. τὰ λεχθέντα ἐξ Ἀλεξάνδρου.

Ἡ Πρό σημαίνει τὸ ἔμπροσθεν κατὰ τόπον καὶ χρόνον, οἷον· πρὸ τῆς Δύρας, πρὸ τῆς ἐορτῆς — προτίμησιν, οἷον· πρὸ τῶν ἄλλων — πρὸ πολλοῦ ποιεῖσθαι. — Σπακίως εὐρίσκεται ἀντὶ τῆς Γ' περ, οἷον· Ἰλ. ω, 134. ἀθλεύειν πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου. Τὸ δὲ Πρὸ φόβοιο (Ἰλ. ρ, 667) ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ φόβου.

β) Δοτικὴν δὲ ἢ Ἐν καὶ ἢ Σύν.

Ἡ Ἐν, σημαίνουσα τὸ ἔνδον, τάττεται ἐπὶ στάσεως, οἷον· ἐν τῇ οἰκίᾳ — ἐν Μαντινεῖᾳ — ἐν Σπάρτῃ· καὶ ἐπὶ χρόνου, οἷον· ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ — ἔτι λέγουσιν ἐν φόβῳ εἶναι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι· ἐν ἡδονῇ ἐστὶ μοι ἀντὶ τοῦ ἡδομαι — ἔτι ἐν αἰσχύναῖς ἔχειν ἀντὶ αἰσχυντικῶς — ἐν εὐμαρεῖ ἐστὶ ἀντὶ εὐμαρές· — ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαι ἀντὶ ὁμοίως τιμᾶν· — ἐν σοὶ ἐστὶ ἀντὶ σὸν ἔργον ἐστίν, ἀπὸ σοῦ κρέματα· ἔτι σημαίνει τὸ μέσον, οἷον Θουκυδ. Ζ'. ιά· τὰ μὲν πρότερον πραχθέντα ἐν ἄλλαις πολλαῖς ἐπιστολαῖς ἴστε· ἀντὶ τοῦ δι' ἄλλων πολλῶν ἐπιστολῶν· ἔτι πίνειν ἐν κερατίνοις ποτηρίοις ἀντὶ τῆς Ἐκ μετὰ Γενικῆς. Τὰ δὲ ἐν ἄδου, καὶ ἐν διδασκάλου ἔχουσι ἔλλειψιν τοῦ τόπῳ οἴκῳ.

Ἡ Σύν σημαίνει τὸ ὁμοῦ, οἷον· σὺν τοῖς Ἐλλήσιν μαῖλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι, Ξενοφ. Ἐλ. Γ. α. ιη. σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι. ὁ αὐτ. Κύρ. Παιδ. Α. γ'. ιζ. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, τοῦτ' ἐστὶ, πρὸς καλὸν σου.

γ) Αἰτιατικὴν δὲ, μόνη

Ἡ Εἰς, ἐπὶ κινήσεως εἰς τι, οἷον· πορεύεται εἰς

Α΄ Ήνας· ἐνίοτε δὲ, ἂν καὶ τὸ ῥῆμα σημαίη στάσιν, τίθεται ὅμως πάλιν ἢ Εἰς διὰ τὴν ὑπονοουμένην κίνησιν οἷον Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 624. εἰς ἀνάγκην κείμεθα, τοῦτ' ἔστιν ἐλθόντες, καταντίσαντες εἴματα εἰς ἀνάγκην· καὶ Ἡρόδοτ. Γ. 31. εἰς τὴν Σαλαμίνα ὑπέκκειται ἡμῖν τέκνα τε καὶ γυναῖκες, δηλ. μετακομισθέντα εἰς Σαλαμίνα κείνται ἐν ἀσφαλεῖ.

Εἰς τὰ ῥήματα, λέγω, δεικνύω καὶ τὰ ὅμοια, ἢ πρὸς τὸ πρόσωπον σχέσις ἢ διεύθυνσις, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ἢ δαικνύεται τι, ἐνίοτε νοεῖται ἀνάλογος μεσσηματικὴν εἰς τι κίνησιν, καὶ ἐκφράζεται διὰ τῆς Εἰς. Πλάτ. Μεν. σελ. 284. οἱ πατέρες — πολλὰ δὲ καὶ καλὰ ἔργα ἀπεφῆναντο εἰς πάντας ἀνθρώπους — Ἔτι λαιδορεῖν τινα εἰς τι — ὑβρίζειν εἰς τὸ γένος κ. τ. λ. διὰ τῆς Εἰς, διὰ τὴν εἰς τι ἀποτεινομένην λαιδορίαν, ἢ ὕβριν. — Εὐρίσκειται δὲ καὶ ἀντὶ τῆς Πρὸς, οἷον Ἰλιά· 402. σπένδομαι εἰς Ἀχιλλῆα — Ἔτι ἀντὶ τοῦ ἔως, εἰς τοῦτο, εἰς τοσοῦτον — ἔτι εἰς ἐσπέραν, δηλ. πρὸς τὴν ἐσπέραν — εἰς ἀεὶ, ἐς ἀπαξ ἀντὶ ἀεὶ, ἀπαξ. — Εἰς τὰ Ἀριθμητικὰ σημαίνει τὸ περίπου, οἷον Θουκυδ. Α. 74. ναῦς εἰς τὰς τετρακοσίας — Ἔτι διανέμωσιν ἀντὶ τῆς Ἀνά, οἷον ἐς δύο, δηλ. ἀνά δύο, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ζ, ε, ιζ', εἰς ἑκατὸν, ἀντὶ ἀνά ἑκατὸν, αὐτοθ. Η. γ'. κγ'. Τὰ δὲ εἰς ἄδου, εἰς διδασκάλου ἔχουσιν ἔλλειψιν τοῦ τύπου, οἶκον.

γ'. Δύο Πτώσεις λαμβάνουσιν αἰ, Ἀνά, Διὰ, Κατὰ, Ὑπέρ.

Ἡ Ἀνά εἰς μόνους τοὺς ἰωνικοὺς καὶ δωρικοὺς ποιητὰς συντάσσεται μὲ Δοτικὴν, οἷον χρυσέω ἀνά σκήπτρω. Ἰλ. α, 15. ἀντὶ ἐν. — καὶ Πίνδ. Ο' λ.

Α. Ξς. χρυσέαις ἀν' ἵπποις, ἀντὶ ἐν ἢ σὺν χρ. ἵπ. ὁ αὐτ Πυθ. Α. ἰ. εὐδὲι δ' ἀνά σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ἀντὶ ἐπὶ τοῦ σκήπτρου.

Ἄλλως δὲ συντάσσεται μὲ μονην αἰτιατικὴν, σημαίνουσα α) διάρκειαν, οἷον Ἡρόδ. Η. 123. ἀνά τὸν πόλεμον τοῦτον. β) Πρὸς τὰ ἄνω, οἷον ἀνά τὸν ποταμόν, δηλ. πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ. γ) μετὰ τῶν Ἀριθμητικῶν διανέμησιν, οἷον ἔρχονται ἀνά τρεῖς (δηλ. ἀπὸ τρεῖς). δ) ἀντὶ τῆς Ἐν, οἷον ἀνά στόμ' ἔχειν, ἀντι ἐν στόματι. — ἀνά κράτος ἀντὶ μετὰ κράτους, ἢ κραταιῶς.

Ἡ Διὰ μετὰ Γενικῆς μὲν σημαίνει α) τὸ διὰ μέσου, οἷον διὰ πολεμίας πορεύεσθαι — δι' ἡμέρας, τοῦτ' ἔστιν ὅλην τὴν ἡμέραν. — διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὄραν. β) ἀντὶ τῆς Ἐν, οἷον διὰ χειρὸς, διὰ στόματος ἔχειν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφορικῶς. γ) ἀπόστασιν, ἢ διάστασιν, οἷον δι' ὀλίγου εἶναι, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον μακρὰν εἶναι διὰ πολλοῦ, μακροῦ χρόνου, ἢ ἀπλῶς, διὰ χρόνου, ἀντὶ μετὰ πολὺν χρόνον. — διὰ τρίτου ἔτους, ἀντὶ καθ' ἕκαστον τρίτον ἔτος. δ) μετὰ τῶν ῥημάτων εἶναι γίνεσθαι, ἔχειν, λαμβάνειν, ἰέναι, ἔρχεσθαι, κάμνει διαφόρους περιφράσεις, οἷον διὰ φόβου εἶναι, ἢ ἔρχεσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. δι' ὀργῆς ἔχειν τινα, ἀντὶ ὀργισθῆναι τι. δι' οἴκτου λαβεῖν (Εὐρ. Γκ. 194) ἀντὶ οἰκτεῖρειν — διὰ γλώσσης ἰέναι (αὐτόθ. 114) ἀντὶ τοῦ λαλεῖν. ε) ἀντὶ ἐπιρρήματων, οἷον Θεουκιδ. Β. ιη', διὰ τάχους ἀντὶ ταχέως. ς) εἰς τὸν Ἡρόδοτον εὐρίσκεται ἀντὶ τῆς Πρὸ, οἷον διὰ πάντων, ἀντὶ πρὸ πάντων.

Μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς σημαίνει αἰτίαν, οἷον Θουκυδ. Β. ιη'. ἐδόκουν οἱ Πελοποννήσιοι ἐπελθόντες ἂν διὰ τάχους πάντα ἔτι ἔξω καταλαβεῖν, εἰμὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν.

Ἡ Κατὰ μετὰ Γενικῆς μὲν σημαίνει ἢ ἀπλῶς εἰς τι κίνησιν, οἷον· κατὰ σκοποῦ τοξεῦειν — κατὰ κόρρης τύπτειν — κατὰ τινος λέγειν (ἐπὶ καλοῦ)· ἢ τὸ ἐναντίον, οἷον· κατὰ πάντων λαλεῖ, δηλ. ἐναντίον πάντων. Ἰδιαιτέρως δὲ τίθεται ἐπὶ κινήσεως ἄνωθεν εἰς τὰ κάτω, οἷον· βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρῆνων· τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ, κατὰ γῆς ἰέναι, ἢ δύναι κ. τ. λ. — Ἀξίαι ἰδίας σημειώσεως εἶναι αἱ φράσεις, εὐχεςθαι κατὰ βοός, κατ' ἐκατόμβης, δηλ. τάξω βοῦν, ἐκατόμβην. Διάφορον παρὰ ταῦτα εἶναι τὸ, κατ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι, τὸ ὁποῖ σημαίνει, γὰρ ὁμόση τις ἐπιθέτων τὴν χεῖρα εἰς τέλεια ἱερά. Σημαίνει δὲ καὶ ἀπλῶς ὄρκον, οἷον· κατὰ κυνῶν ἐπώμνυντο· Λουκιαν.

Μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς σημαίνει ὁμοιότητα, οἷον Ἡρόδοτ. Α'. 121. πατέρα τε καὶ μητέρα εὐρήσεις οὐ κατὰ Μιθραδάτην τε τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· — αἰτίαν ἀντὶ τῆς Δια, Ἡρόδοτ. Θ. 37. κατὰ τὸ ἔχθος τῶν Λακεδαιμονίων· — χρόνου διάρκειαν, οἷον Ξενοφ. Ἀπομν. Γ. ε, ι. οἱ κατ' ἑαυτοὺς ἄνθρωποι· οἱ κατ' ἡμᾶς· κατὰ τὸν πόλεμον — διορισμον τόπου, οἷον κατ' ὁδόν· — τὸ περίπου, οἷον· κατὰ ἑξήκοντα ἕτεα καὶ χίλια — Μετὰ τῶν Ἀριθμητικῶν σημαίνει διανεμησιν, οἷον Ἡρόδοτ. Ζ. 104. Λακεδαιμόνιοι, κατὰ μὲν ἓνα μαχεόμενοι, οὐδαμῶν εἰσι κακίονες ἀνδρῶν· ἔτι

κατὰ μῆνα, κατ' ἐνιαυτὸν, ἀντὶ καθ' ἕκαστον μῆνα, ἐνιαυτὸν — ἔτι ἀντὶ ἐπιρρήματος, κατὰ κράτος ἀντὶ κραταιῶς κ. τ. λ.

Ἡ Ὑπέρ μετὰ μὲν Γενικῆς σημαίνει αἰτίαν, οἷον· Εὐριπ. Φ. 1345. ἤκουσα τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ εἰς ἀσπίδ' ἤξειν βασιλικῶν δόμων ὑπερ· — ἀντὶ τῆς Περι, προνοεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων· — ἀντὶ τῆς Ἀντι, Εὐρ. Ἀλκ. 701. μὴ θνησὺ ὑπὲρ τοῦ θ' ἀνδρός, οὐ θ' ἐγὼ πρό σοῦ· — βοήθειαν, ὑπεράσπισιν, οἷον· μάχεσθαι ὑπὲρ τινος· — τὸ ἐπάνω, οἷον Ξενοφ. Ἀπομν. Γ. γ, θ. ὁ ἥλιος τοῦ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῶν στεγῶν πορευόμενος σκιαν παρεχει· — ἐπὶ παρακλήσεως, οἷον· ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος Ἰλ. ω, 466. δηλ. δι' ἀγάπην τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός.

Μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς, τὸ ἐπάνω, οἷον Ἡρόδ. Δ. 188. ῥιπτέουσι ὑπὲρ τὸν δόμον· — τὸ πλεον, οἷον· ὑπὲρ τὰ τεσσαρῆκοντα ἔτεα· Ἡρόδοτος. Ε. σ4. — τὸ ἐναντίον, Ὀδυσ. α, 34, ὑπὲρ μόρον.

Δ. Τρεῖς Πτώσεις λαμβάνουσιν αἰ, Ἀμφί, Ἐπί, Μετα, Παρά, Περί, Πρός, Ὑπό.

Ἡ Ἀμφί ἔχει ὅλας σχεδὸν τὰς σημασίας τῆς Περι, σημαίνουσα μετὰ Γενικῆς, ὑπόθεσιν. Εὐριπ. Ἐκ. 79. ἀποπέμπομαι ἐννυχὸν ὄψιν, ἀν . . . ἀμφί Πολυξένης . . . δι' ὄνειρων εἶδον.

Μετὰ Δοτικῆς, τὸ κύκλω· Ἰλ. β. 388. ἰδρῶσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφί στήθεσιν· — τὸ ἐπάνω, οἷον· ἀμφί πυρὶ στήσαι τρίποδα — τὸ μεταξὺ ἢ ἐν μέσῳ, οἷον· ἀμφί κλάδοις ἕζεσθαι. Εὐριπ.

Φ. 1532 — αίτιαν ἀντί τῆς Διᾶ, Ἰλ. γ, 157. τοι-
 ῆδ' ἀμφί γυναικι πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς, τὸ κύκλω, οἷον Σοφ-
 Αἴ. 1083. ἀμφί ψάμαθον ἐκβεβλήσθαι — ἀμφί
 τι ἔχειν, τὸ ἐνασχολεῖσθαι εἰς τι — τὸ περίπου
 ἐπὶ χρόνου, οἷον ἀμφί δειλὴν, δηλ. περί τὸ δει-
 λινόν· καὶ ἐπὶ ἄλλων, οἷον ἀμφί τὰ ἐκκαίδεκα ἔ-
 τη γενόμενος. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α. δ' 15.

Ἡ Ἐπί μετὰ μὲν Γενικῆς, τὸ ἔνδον, ἢ τὸ
 ἐπάνω, ἐπὶ τοπικῶν διορισμῶν, οἷον ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς φορεῖν τι — τὴν εἰς τι κίνησιν, οἷον· πλεῖν
 ἐπὶ Σάμου — τὸ ἔμπροσθεν, οἷον· ἐπὶ μαρτυρί-
 ρων, Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. ε. λή. — χρόνον, οἷον· ἐπ-
 Κέκροπος — ἀντι τῆς Περι εἰς τὸ ῥῆμα λεγῶ καὶ
 τὰ ὅμοια, οἷον Πλάτ. Χαρ. Σελ. 111, ἐπὶ τοῦ κα-
 λοῦ λέγων παιδὸς· — ἀντι τῆς Ἀπὸ εἰς τὸ ὄνομά-
 ζω καὶ τὰ ὅμοια, οἷον· ἔχειν ὄνομα ἐπὶ τινος, Ἡ-
 ρόδοτ. Δ. 45. ὅθεν αὐτόθ. οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι
 ἐπ' ὅτε μὴ εὐούση γῆ οὐνόματα τριφάσια κέ-
 εται· ἀντι τοῦ Διᾶ τί. — Ἀντι τῆς Κατὰ μετὰ Αἰ-
 τιατικῆς, οἷον· ἐπ' ἐμοῦ (Πλάτ. Πολ. Ε. σελ.
 55.) ἀντι κατ' ἐμὲ, πρὸς παράδειγμά μου. — Ἐφ'
 ἑαυτοῦ οἰκεῖν, τὸ καθ' ἑαυτὸν ἰδίως, καὶ ἀνεξαρ-
 τήτως. — Ἐφ' ἑνὸς τετάχθαι, ἀντι καθ' ἕνα ἐπισα-
 σίαν ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἱ ἐπὶ τῶν ὅπλων·
 Δημοσθ. Σελ. 309.

Μετὰ δὲ Δοτικῆς, ὑποταγὴν, οἷον τὸ ἐπ'
 ἐμοί· — συνθήκην, οἷον Ἡρόδ. Α. 60, Μεγακλέ-
 ης ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτο οἱ
 τὴν θυγατέρα ἔχειν ἐπὶ τῇ τυραννίδι· ὅθεν ση-
 μαίνει καὶ τέλος ἢ σκοπὸν, οἷον· συλλαμβάνειν τι-
 νὰ ἐπὶ θανάτῳ· καὶ αίτιαν, οἷον· ἐπὶ ποίῳ ποτὲ

ἔργω ἄνθρωπος ὄψοφάγος καλεῖται; Ξενοφ. Ἀπομ. Γ. ιδ'. β'. — τὸ πλησίον, Θουκυδ. Γ. 99. ἐπὶ τῷ Ἀθηκί ποταμῷ· ὄθεν καὶ ζῆν, τελευτῆσαι ἐπὶ παισὶ, δηλ. παῖδας ἔχοντα· ἐσθίειν ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον κ. τ. λ. ἢ τὸ ὕπερον, οἶον· ἀνέστη ἐπ' αὐτῷ Φεραύλας. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. β γ, ζ. — τὸ ἐπάνω, Ἡρόδοτ. Ε'. 12. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν — ἔτι, ἐπὶ τινὶ εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖσαι τινά· ὄθεν καὶ Ἡρόδ. Ζ. 225. ὁ λίθινος λέων ἔστηκεν ἐπὶ Λεωνίδῃ· ἐπισασίαν, ἢ ἡγεμονίαν, οἶον· οἱ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. σ. γ. κη. Πέμπειν τινά ἐπὶ στρατεύματι Θουκ. ζ'. κθ'.

Μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς, τὸ ἐπάνω, οἶον· ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππον· — σκοπὸν κινήσεως, οἶον· ἰέναι ἐπὶ θῆραν, ἐπὶ ὕδαρ· ἢ ἀπλῶς κίνησιν εἰς τι, οἶον· ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά· — μῆκος χρόνου ἢ τόπου, οἶον· ἐπὶ δύο ἡμέρας, εἰς διάστημα δύο ἡμερῶν, ἐπὶ τεσσαράκοντα στάδια. — Ἐπὶ τὸ ἐπ' ἐμέ, δηλ. ὅσον ἀνήκει εἰς ἐμέ.

Ἡ Μετὰ σημαίνει μετὰ Γενικῆς μὲν, τὸ ὁμοῦ, οἶον· μετὰ σοῦ· μετὰ δὲ Δοτικῆς, εἰς μόνους τοῦ Ποιτῆς, τὸ μεταξὺ, οἶον· Ἰλ. α, 252, μετὰ τριτάτοισιν ἀνασθεν· καὶ ἀντὶ τῆς Εἵν, οἶον· πηδάλιον μετὰ χερσὶν ἔχοντα. Ἐπὶ τὸ ἄμα, Ὀδυσ. β. 148· ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο· μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς, τὸ ὕπερον, οἶον· μετὰ σὲ ἦλθον. Τῶν δὲ Ἀπτικῶν τὰ, μετ' ἡμέραν, μετὰ τρίτην ἡμέραν, εἶναι ἀντὶ τῶν, τὴν ἡμέραν, τὴν τρίτην ἡμέραν. — Ἀντὶ τῆς Εἵν, ἀλλὰ σπανίως οἶον· μετὰ χειρας ἔχειν Θουκυδ. Α. 138. ὄθεν καὶ τὸ μεταχειρίζεσθαι.

Ἡ Παρὰ μετὰ μὲν Γενικῆς σημαίνει κίνησιν ἀπὸ προσώπου, οἶον· μανθάνω παρὰ τινος· οἱ πα-

ρὰ τῶν Περσῶν ἄγγελοι. Μετὰ δὲ Δοτικῆς, τὸ πλησίον, οἷον παρὰ σοί κάθημαι. Μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς, κίνησιν εἰς τι, Ἰλ. α, 347. τὸ δ' αὐτίς ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν. — Παράθεσιν, οἷον Πλάτ. Πολ. Σελ. 196. ὄρων τὰ ἐπιτηδεύμετα αὐτῶν ἐγγύθεν παρὰ τὰ τῶν ἄλλων· δηλ. παραβαλλόμενα πρὸς τὰ τῶν ἄλλων· ὅθεν καὶ μετὰ Συγκριτικῶν. Ἡρόδοτ. Ζ. 103. γενοίατ' ἂν ΠΑΡΑ ΤΗΝ αὐτῶν ΦΥΣΙΝ ἀμείνονες. δηλ. ἀμ. τῆς αὐτῶν φύσεως. — Τὸ πλησίον ἐπὶ τεκινήσεως καὶ στάσεως, οἷον παρὰ τὴν Βαθυλῶνα παριέναι. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ε. β, κθ'. καὶ Ὀδυσ. μ. 32. οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς — Χρόνου διάρκειαν, οἷον παρ' ὅλον τὸν βίον — παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα (Δημοσθ. Σελ. 229) δηλ. εἰς αὐτὴν τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο τὰ ἀδικήματα. Τὸ δὲ ἡμ. παρ' ἡμέραν σημαίνει μίαν ἡμέραν ναί, καὶ ἄλλην ὄχι. — Τὸ ἔξω, οἷον παρὰ φύσιν, παρὰ τὸ δίκαιον, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, Ἀριστοφ. Νεφ. 648. Πλάτ. Φαίδ. Σελ. 211. ποιεῖν τι ἄλλο ΠΑΡ' Α' ἂν ἐκεῖνος ποιῇ. — Αἰτίαν ἀντὶ τῆς Διά. Δημοσθ. Φιλ. Α. οὗτος . . ἐπνύξεται . . παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμελειαν. — Ἐπίτασιν, οἷον παρὰ πολύ. Τὸ δὲ παρὰ μικρὸν ἤλθον ἀποθανεῖν (Ἰσοκρ. Αἴγιν.) σημαίνει τὸ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀπαθάνω· καὶ παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω (Θουκυδ. 5. 37), τὸ τόσον εἶμαι μακρὰν τοῦ νὰ ἐξεύρω κ. τ. λ.

Ἡ Περί, μετὰ μὲν Γενικῆς σημαίνει ὑπόθεσιν, οἷον περί τινος λέγειν — Τὸ κατὰ τι, οἷον Ἡρόδοτ. Β. 10. οὐδεὶς αὐτῶν πλήθεος περί ἄξιος συμβληθῆναί ἐστι. δηλ. κατὰ τὸ πλῆθος. — Ἀντὶ τῆς ὑπὲρ

πὲρ, οἷον μάχου περὶ πατρίδος. Εὐρ. Φοιν. 554. εἶπερ γὰρ ἀδικεῖν χρῆ, τυραννίδος πέρι κάλ-
λιστιν ἀδικεῖν· — ἀντὶ τῆς Ἀντί, οἷον περὶ πολ-
λοῦ ποιεῖσθαι, ἢ ἠγεῖσθαι.

Μετὰ δὲ Δοτικῆς, τὸ κύκλω, οἷον περὶ τῆ χει-
ρὶ χρυσοῦν δακτύλιον. Πλάτ. Πολ. Β. Σελ. 211.
— Ὑπόθεσιν ἢ ὑποκείμενον, περὶ τὸ ὁποῖον ἔχει τις
φόβον, ἢ ἐλπίδα, οἷον Πλάτ. Φαίδ. Σελ. 259. Ἰαφ-
ρόων περὶ τινι. Τὸ δὲ μαχέσασθαι περὶ δαιτί,
ἀντὶ Περί δαιτὸς εἶναι ποιητ. Οὔδ. β. 245. — Ἐτε πε-
ρὶ φόβῳ ἀντὶ διὰ φόβον.

Μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς, τὸ κύκλω ἐπὶ τόπου, οἷ-
ον περὶ Θεσσαλίην οἰκημένοι· καὶ ἐπὶ χρόνου, οἷ-
ον περὶ τούτους τοὺς χρόνους, περὶ λύχνων ἀφὰς
καὶ τὸ περίπου μετὰ τῶν Ἀριθμητικῶν, οἷον περὶ
τρισχιλίους· — Σχέσιν ἀντὶ τῆς Πρὸς, οἷον ἔξαμαρ-
τάνειν περὶ τινα, Πλάτ. Πολ. Ε. Τὸ δὲ περὶ τι
εἶναι, ἢ ἔχειν, σημαίνει τὸ ἀσχολεῖσθαι εἰς τι.

Ἡ Πρὸς, μετὰ Γενικῆς μὲν, τὸ ποιητικὸν αἰ-
τίον Ἡρόδ. Ζ. 209. τὸ ποιεύμενον πρὸς Λακεδαι-
μονίων· καὶ χωρὶς παθητικοῦ, οἷον Θεουκυδ. Α. 71.
ἄρᾶν οὐδὲν ἀδικον οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς
ἀνθρώπων· δηλ. νομιζόμενον πρὸς θεῶν κ. τ. λ. καὶ
Ἡρόδοτ. Ζ. 139. λόγος ἐπιφθονος πρὸς τῶν πλε-
όνων ἀνθρώπων· — Ἀντὶ τῆς Πρὸς μετὰ Αἰτιατι-
κῆς, οἷον πρὸς βορέου ἀνέμου Ἡρόδ. Δ. 37. δηλ.
πρὸς βορέαν· — ὄρχον ἢ ἰκεσίαν, οἷον πρὸς Δίος,
φράσον. (Ἀριστοφ.) Σοφ. Αἶ. 588. πρὸς τοῦ σου
τέκνου, δηλ. νὰ χαρῆς τὸ τέκνον σου. — Ἐτε πρὸς
ἀνδρὸς σοφοῦ, ἀντὶ ἴδιον ἀνδρὸς σοφοῦ. — Πρὸς

πατρός, πρὸς μητρός, ἀπὸ μέρους τοῦ πατρός, τῆς μητρός, — οἱ πρὸς αἵματος, τοῦτ' ἔστιν οἱ συγγενεῖς.

Μετὰ δὲ Δοτικῆς τὸ πλησίον, οἷον πρὸς τοῖς ποσὶ, — Προσθήκην, οἷον Ἡρόδ. Α. 32. εἰ δὴ πρὸς τούτοις ἔτι τελευτήσει τὸν βίον εὔ.

Μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς, τὴν εἰς τικίνησιν, οἷον ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον. Εὐρ. Φοίν. 840. πρὸς πατέρα τὸν σόν. Ἐπὶ δὲ ἐμφύχου ἀντὶ τῆς πρὸς τίθεται καὶ ὧς οἷον, ὡς τὸν Δι' εἰς τὸν οὐρανόν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 104. Ἡ ἀπλῶς ἀπεύθυνσιν, οἷον πρὸς ἧῶ, πρὸς δυσμὰς ἡλίου. — Σκοπὸν, τέλος, λέγειν πρὸς τὸ βέλτιστον — Αἰτίαν, Πλάτ. Πολ. Α. Σελ. 154. πρὸς δὴ τοῦτ' ἔγωγε τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτήσιν πλείστου ἀξίαν εἶναι. — Τὸ κατὰ τι, Πλάτ. Ἀλκιβ. Α. Σελ. 39. τέλει πρὸς ἀρετήν. Ἡρόδοτ. Γ. 113. πρὸς τὰ τοῦ Βαβυλωνίου ῥήματα, Ζωπύρω ἐδόκεε ἀλώσιμος εἶναι ἡ Βαβυλῶν, δηλ. κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Β. — Σχέσιν, Ἰσοκρ. Πρὸς Δημ. τεκμήριον τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλίας. — Θουκυδ. Γ. 113. ἄπιστον πλῆθος λέγεται ἀπολέσθαι ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, παραβαλλόμενον δηλ. πρὸς τὸ μ. τῆς π. — Παράδειγμα, οἷον πρὸς αὐλὸν ἄδει. — Πρὸς ἡμέραν, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. α, κά. δηλ. πρὸς τὴν αὐγὴν τῆς ἡμέρας. — Ἐπὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος, οἷον πρὸς εὐσέβειαν, πρὸς βίαν, ἀντὶ εὐσεβῶς, βιαίως.

Ἡ Ὑπό, μετὰ μὲν Γενικῆς σημαίνει τὸ ποιητικὸν αἴτιον εἰς παθητ. καὶ οὐδέτ. ῥήματα οἷον τυπτεσθαι ὑπὸ τινος, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος ὅθεν

καὶ ἀπλῶς αἰτίαν, οἷον ὑπὸ ἀπειρίας ἡμαρτε, Θουκυδ. Β. 85. ὑπὸ ἀνέμων καὶ ὑπὸ ἀπλοίας ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον · δηλ. ἐξ αἰτίας τῶν ἀνέμων κ. τ. λ. — Τὸ ὑποκάτω, οἷον ὑπὸ γῆς, τὸ ὅποιον εἶναι ἀπτικώτερον τοῦ ὑπὸ γῆ. Εἰς δὲ τὰ, ὑπὸ φορμίγγων χορεύειν, ὑπ' αὐλοῦ κομάζειν ἢ ὑπὸ σημαίνει ὁμοῦ καὶ ὑποταγὴν τινα καὶ τὸ ποιητικὸν αἴτιον. Ἡ μικτὴ αὕτη σημασία φαίνεται σαφέστερον εἰς τὸ ὑπὸ μαστίγων ὄρουσον, Ἡρόδοτ. Ζ. 21, τὸ ὅποιον δὲν σημαίνει μόνον, ὅτι ἔσκαπτον, κινούμενοι ἀπὸ τὰς μαστίγας · ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔσκαπτον ὑποκάτω εἰς μαστίγας.

Μετὰ δὲ Δοτικῆς, τὸ ποιητικὸν αἴτιον, Εὐρ. Ἐτεροκλέους Ξανόντος — ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνείκους Ὑπο· ἔτι ὑπὸ βαρβίτῳ Χορεύειν — Τὸ ὑποκάτω, ἢ ὑποταγὴν, ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι τι.

Μετὰ δὲ Αἰτιατικῆς, κίνησιν εἰς τι, οἷον ὑπὸ Ἰλιον ἦλθον. — Τὸ ὑποκάτω · οὔτε ὕπεστι οἰκήματα ὑπὸ γῆν, Ἡρόδ. Β. 127. — Ἀντὶ τῆς παρὲ ἐπὶ χρόνου, Θουκυδ. Β. 27. ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους. — Ὑπ' αὐγὰς ὄρᾶν τι, Εὐρ. Ἐκ. 1144. τὸ νὰ κυτιάζη τις τι κρατῶν αὐτὸ πρὸς τὸ φῶς.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς.

α. Εὐρίσκονται ἐνίοτε αἱ Προθέσεις χωρὶς τινος Πτώσεως ἀντὶ ἐπιρρήμάτων, Ἡρόδ. Γ. 39. ἐν δὲ δὴ καὶ Λεσβίους — εἶλε, ἀντὶ τοῦ ἔνδον· διὰ τοῦτο εὐρίσκονται καὶ διπλῶς, οἷον Ἰλ. μ., 709. ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο. Ἡρόδ. Β. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι.

β'. Πολλάκις αἱ προθέσεις χωρίζονται ἀπὸ τὸ ὄνομα, παρεντιθεμένης ἄλλης τιμὸς λέξεως, οἷον Πίνδ. Π. ἱ. 83. ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον. — ἐς μὲν οὖν τὰς Ἀθήνας. Ἄλλοτε τίθενται μετὰ τὸ ὄνομα. οἷον τῶν φίλων μετὰ.

γ'. Ὅταν πρόθεσις τις πρέπη νὰ τεθῆ δις εἰς δύο διάφορα ὀνόματα, πολλάκις εἰς τοὺς πονητὰς τίθεται ἅπαξ μόνον, καὶ μάλιστα εἰς τὸ δεύτερον ὄνομα, Ὁδ. μ. 27. ἢ ἄλὸς ἢ ἐπὶ γῆς. Εὐρ. Φοίν. 291. μαντεῖα σεμνὰ, Ἀσξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας. — Εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς λογογράφους παραλείπεται ἡ Πρόθ. τοῦ δευτέρου ὀνόματος, Ἰσοκρ. Περὶ Εἰρ. Πρὸς δὲ τοὺς ἐπιπλήττοντας καὶ νοουθετοῦντας ὑμᾶς οὕτω διατίθεσθε δυσκόλως, ὡς τοὺς κακὸν τι τὴν πόλιν ἐργαζομένους· ἀντὶ ὡς πρὸς τοὺς κακὸν τι κ. τ. λ. ὁμοίως καὶ εἰς τὸ Ἀναφορικόν, οἷον Θουκυδ. Α. 28. δίκας ἠθέλον δοῦναι ἐν Πελοποννήσῳ παρὰ πόλεσιν, αἷς ἂν ἀμφοτέρω ζυμβῶσιν· ἀντὶ παρ' αἷς.

δ'. Καθὼς χωρὶς τῶν πτώσεων αἱ Προθέσεις λαμβάνονται ἐπιρρηματικῶς (ἢ μὲν Ἐν ἀντὶ τοῦ Ἐνδον, ἢ δὲ Παρὰ ὡς τὸ Πλησίον, ἢ δὲ Περὶ ἢ Πέρι ἀντὶ τοῦ Δίαν) οὕτω πρέπει νὰ ἐκληφθῶσι καὶ εἰς τὰς μετὰ τῶν ῥημάτων συνθέσεις. Ὅλα δηλαδὴ τὰ ἐκ Προθέσεως καὶ ῥήματος σύνθετα, ὡς διαβαίνω (βαίνω διὰ μέσου) σύγκεινται ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ῥήματος καὶ τῆς ἐπιρρηματικῶς νοουμένης Προθέσεως. Διότι Πρόθεσις κυρίως δύναται νὰ ὀνομασθῆ μόνον ὅ, τι Μόριον συντάσσεται ἀμέσως μὲ πλαγίαν πτώσιν (διὰ τοῦτο καὶ τὰ Ἄνευ, Ἄτερ, Ἐνώπιον, Ἐνεκα, κ. τ. λ. πρὸς Πενικὴν συντασσόμενα, καὶ μὴ δυνάμενα ἀσχέ-

τως να συνταχθῶσι πρὸς ῥῆμα, εἶναι κυρίως Προθέσεις) ἐπιρῥημα δὲ τὸ χωρὶς τινος πτωτικῆς σχέσεως ἀμέσως πρὸς ῥῆμα φερόμενον. Ἔπεται λοιπὸν ὅτι, ὅταν αἱ Προθέσεις εἶναι μετὰ ῥήματος συνημμένα, ἐμφαίνουσιν ἔννοιαν ἐπιρῥηματικὴν· καὶ διὰ τοῦτο εἰς τοὺς Ποιητὰς συχνότατα ἀπαντῶσι κεχωρισμένοι ἀπὸ τοῦ ῥήματος, οἷον εκ θυμοῦν ἐλέσθαι, κατὰ βούς ἡσθιον κ. τ. λ., τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῆ ὡς τμησίς, ἢ γουν διαίρεσις λέξεως κατὰ σύνθεσιν εὐχρήστου, ἀλλὰ πάντοτε αἱ Προθέσεις κρατοῦσιν, ὡς κύρια ἐπιρῥήματα, ἀμέσως εἰς τὸ ῥῆμα ἀναφερόμενα. Καὶ αὕτη μὲν ἡ χρῆσις, ἐκτὸς τοῦ Ομήρου, εἶναι πολλὴ καὶ εἰς τὸν Ἡρόδοτον. Ὑστερον δὲ καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Ἀττικοὺς, ἢ σύνθεσις αὕτη ἔγεινε σφιγκτοτέρα, καὶ ἡ Πρόθεσις ἔκτοτε ἐθεωρεῖτο ὡς μέρος τοῦ συνθέτου ῥήματος. Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς Ἀττικοὺς Λογογράφους ἡ τμησις εἶναι σπανιωτάτη, οἷον Θουκυδ. Γ. γ'. μὴ ἔτν κακῶς ποιεῖν αὐτοὺς μετ' Ἀθηναίων, ἀλλὰ ἔτνελετθεροῦν.

ε. Καὶ κατὰ σύνθεσιν μετὰ ῥημάτων οὔσαι συνημμένα αἱ Προθέσεις συντάσσονται πολλάκις μετὰς συνήθεις πτώσεις των, οἷον ἐνεῖναι τινι, ἀπεπλήθησαν Σωκράτους, προηγέσθαι τινος. κ. τ. λ.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

§. ΡΑΔ.

α. Τὸ Ἐπιρῥημα ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν, διότι πάντοτε ἀνάγεται ἀμέσως εἰς τὸ ῥῆμα, ἐπίθετον ὄν τρόπον τινὰ τοῦ ῥήματος, οἷον ὀρθῶς λέγει, μόλις

κινεῖται· διότι καθὼς τὰ ἐπίθετα εἰδοποιοῦσι καὶ διορίζουσι τὸ οὐσιασικόν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ ἐπιρρήματα ἐμφαίνουσι τοιαύτην ἢ τοιαύτην τὴν τοῦ ῥήματος διάθεσιν.

β'. Καθὼς τὰ ἐπίθετα, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπιρρήματά τινα ἀπαιτοῦσι πτώσιν ὀνόματος, πρὸς τὸ ὁποῖον ἔχουσι τινα σχέσιν, οἷον ἀξίως ἡμῶν πολεμήσομεν. Οὕτω δὲ καὶ τὰ Συγκριτικὰ καὶ Ὑπερθετικὰ μιμοῦνται τὴν τῶν ὁμοίων ἐπιθέτων σύνταξιν, πρὸς Γενικὴν φερόμενα, οἷον μάλιστα πάντων — τὸ ἴερος τοῦ χειμῶνος μᾶλλον μοι ἀρέσκει.

γ'. Ἐὰν Ἐπιρρήμα μὲν κυρίως πρέπει νὰ ὀνομασθῆ ὅ, τι Μόριον φέρεται ἀμέσως εἰς τὸ ῥήμα, Προθέσεις δὲ, ὅ, τι ἀμέσως συντάσσεται πρὸς πτώσιν ὀνόματος Πλαγίαν· ἔπεται ὅτι Μόριά τινα δικαίως δύνανται νὰ ἐναριθμηθῶσι ποτὲ μὲν εἰς τὰς Προθέσεις, ποτὲ δὲ εἰς τὰ Ἐπιρρήματα· π. χ. τὰ ὁμοῦ, ἅμα, ὅταν μὲν ἀπλῶς συντάσσονται μετὰ ῥήματος, εἶναι Ἐπιρρήματα· ὅταν δὲ μετὰ Δοτικῆς (ὡς ἡ Σὺν Προθέσεις) εἶναι Προθέσεις· ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλα, μάλιστα τὰ τόπου σημαντικὰ, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ ποτὲ μὲν φέρονται ἀπλῶς πρὸς ῥήμα, ποτὲ δὲ συντάσσονται μετὰ Γενικῆς, οἷον ἐγγὺς κάθημαι, καὶ, ἐγγὺς τινος· — μέχρις (ἢ ἄχρις) ἔλθῃ, καὶ μέχρις (ἢ ἄχρι) τοῦτου· — χωρὶς, καὶ χωρὶς τινος· — δίχα, καὶ δίχα τινός.

δ'. Ἄλλα Ἐπιρρήματα ἔχουσι σχέσιν πρὸς ῥήματα ἄλλης περιόδου, καὶ οὕτω συνδέουσι πρὸς ἀλλήλους δύο τινὰς λόγους, οἷον παρέσομαι ὅποτε κελεύσεις — περιμενῶ ἕως ἔλθῃς· καὶ διὰ τοῦτο τὰ τοιαύτα

αὐτὰ δύνανται νὰ θεωρηθῶσι τρόπον τινὰ ὡς σύνδεσμοί, διότι καὶ ταῦτα κατὰ τὸν τρόπον τῶν Συνδέσμων, κατὰ τὰς διαφόρους περιπτώσεις ἀπαιτοῦσι διάφορον σύνταξιν, τοῦτ' ἔστιν ἂν μὲν εἶναι περὶ ἀβεβαίου ὁ λόγος, φέρονται πρὸς Ὑποτακτικὴν ἢ Εὐκτικὴν, π. χ. περιμενῶ ἕως ἂν ἔλθῃ· ἂν δὲ περὶ ὀρισμένου, πρὸς Ὀριστικὴν, οἷον ποιήσον τοῦτο ἕως ἔτι ἔξεστι.

ἑ. Καθόλου μὲν ἡ τῶν κατὰ μέρος Ἐπιρρήματων σύνταξις κατανοεῖται εὐκόλως ἔκτε τῶν ἤδη ρηθέντων, καὶ ἔκ τῶν ἀνωτέρω περὶ τε χρόνων καὶ Ἐγκλίσεων σημειωθέντων· διὰ τοῦτο δὲν εἶναι χρεῖα νὰ πραγματευθῶμεν κατὰ μέρος περὶ ὅλων τῶν τρόπων τοῦ Ἐπιρρήματος. Ἐπειδὴ ὅμως ἐξ αὐτῶν τινὰ χρειάζονται ἰδιαιτέραν ἐρμηνείαν, θέλομεν σημειῶσαι μόνον ταῦτα ἐφεξῆς κατὰ τάξιν Ἀλφαβήτου.

Ἄλλως. (κατ' ἄλλον τρόπον Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α. β, ιά. ἢν δέτι δέη, ἢ Θηρίου ἔνεκα ἐπικαταμεῖναι, ἢ ἄλλως βουληθῶσι διατριψαί περὶ τὴν Θῆραν. κ. τ. λ. Ἄλλως σημαίνει τὸ, καὶ μάλιστα, οἷον χαλεπὸν, ἄλλως τε καὶν ὑπὲρ ἐχθροῦ τῷ τοῦτο συμβαίη. Δημοσθ. Ὑπὲρ Κτις Χωρὶς δὲ τοῦ ἐπομένου Καί, τὸ Ἄλλως τε σημαίνει τὸ Ἐκτὸς τούτου, οἷον Σοφοκλ. Οἶδ. Τ. 1114. ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὡσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἑμαυτοῦ. — Ἀντὶ τοῦ Ματαίως· οἷος ἄλλως λέγει, ἄλλως πονεῖ.

Ἄμα (εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν) μετὰ Δοτικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἐνίοτε ὅμως εὐρίσκεται χωρὶς πτώσεως συντεταγμένον μετὰ Μετοχῆς, οἷον Πλάτ. Φαίδ. σελ. 176· ἐνέστηκε τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ ἄμα ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδανῦ-

ται ἡ ψυχὴ. δηλ. εὐθὺς ἐν ᾧ ἀποθνήσκει κ. τ. λ. ἢ μετὰ ῥήματος, Ἴσοκρ Πανηγ. ἅμα διαλλάττονται, καὶ τῆς ἔχθρας. ἐπιλανθάνονται. δηλ. εὐθὺς ἀφ' οὗ εἰρηνεύσωσι κ. τ. λ.; ὅθεν καὶ τὸ, ἅμ' ἔπος καὶ ἅμ' ἔργον. — Ἐπι ἅμα μὲν — ἅμα δὲ, ἀντι ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ.

Αὐ̄, Αὐ̄τις (ἰωνικ. Αὐ̄τις) σημαίνει τὸ ὀπίσω, οἷον αὐ̄ ἐρύειν, δηλ. ἀνέλκειν εἰς τὰ ὀπίσω τὸν τράχηλον τοῦ σφαγιαζομένου ζώου. Ἐπι δὲ χρόνου, τὸ πάλιν. Ἴλ. α, 540, τίς δ' αὐ̄ τοι, δολομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς; αὐτόθ. 26. μήσε — κιχείω — ὕστερον αὐ̄τις ἰόντα — Ἐπι ἀντι τοῦ Δεύτερον, Ἐπειτα, προηγουμένου τοῦ Πρώτα, Ἡρόδοτ. Ζ. 102. πρῶτα μὲν — αὐ̄τις δὲ. — Ἀντι τοῦ Δέ, Ἴλ. λ, 108. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖν κατὰ στήθος βάλε δουρὶ, Ἀντιφον αὐ̄ παρὰ οὓς ἔλασε ξίφει.

Ἡ̄, σημαίνει τὸ βέβαια, τῶντι. — Ἐπι ἐρώτησιν, μάλινα μετὰ τοῦ Γάρ, οἷον Πλάτ. Ἰππ. σελ. 197. ἢ γάρ, ᾧ Ἰππία, εἰάν τι ἐρωτᾷ σε Σωκράτης, ἀποκρινεῖ; δηλ. ἀράγε κ. τ. λ., ἢ μόνον, οἷον Πλάτ. Φαίδρ. Σελ. 360. μανίαν γάρ τινα ἐφήσαμεν τὸν ἔρωτα εἶναι. ἢ γάρ; τοῦτ' ἔσι, Δὲν ἔχει οὕτω; Δὲν εἴπομεν οὕτω;

Ἥμην (ἰωνικ. Ἥμην) ἑξαιρέτως εἶναι εἰς χρῆσιν ἐπὶ ὄρκων, Ξεν. Κύρ. Παιδ. Δ. β, η. ἐκ τούτου τὰ πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἡμὴν. . . ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι.

Ἥπου, σημαίνει καὶ αὐτὸ βεβαίωσιν, μάλινα

μετὰ προηγουμένην τινὰ ὑπόθεσιν, Ἴσοκρ. περὶ Εἰρ. ὅπου γὰρ Ἀθηνόδωρος καὶ Καλλίστρατος... οἰκίσαι πόλεις οἷοίτε γεγόνασιν, ἥπου βουληθέντες ἡμεῖς πολλοὺς ἂν τόπους τοιούτους δύνηθειμεν κατασχεῖν. Ἐνθα τὸ ὅπου χώραν ἔχει τοῦ ὑποθετικοῦ Εἰ, τοῦτ' ἔστιν Ἐὰν Ἀθηνόδωρος κ. τ. λ. βέβαια, ἢ πολλῶν μᾶλλον ἡμεῖς κ. τ. λ. Καὶ μετὰ προηγουμένην ἄρνησιν, Θουκυδ. 5. λζ'. μόλις ἂν μοι δοκοῦσιν... οὐκ ἂν παντάπασι διαφθαρῆναι, ἥπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ. — Ἐπι καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως, Εὐρ. Ὀρ. 435, τίς δ' ἄλλος; ἥπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων; δηλ. Ἄρά γε ἴσως τῶν ἀπὸ τοῦ Αἰγίσθου φίλων τις;

Μά, μόριον ὁμοτικόν, συντασσόμενον μετὰ Αἰτιατικῆς τίθεται ἐπὶ ἀποφάσεως, οἷον Μά Δία, οὐκ εἶπον ταῦτα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 235, οὗτοι μὰ τοὺς θεοὺς. Προηγουμένου ὅμως τοῦ Ναί, τίθεται καὶ ἐπὶ καταφάσεως, οἷον ναί μὰ τὸν Δία. Ὄταν δὲ εὐρεθῆ μόνον, σημαίνει πάντοτε ἀπόφασιν, οἷον Μά Δία, δηλ. ὄχι μὰ τὸν Δία.

Μάλα, μόριον ἐπιτάσεως σημαντικόν, μᾶλλον (περισσότερον) Συγκριτικόν, Μάλιστα, ὑπερθετικόν. Ὄταν τὸ μᾶλλον δὲ εὐρεθῆ μόνον, σημαίνει τό, πολὺ περισσότερον. — Τὸ μάλιστα μὲν, προηγούμενον τοῦ εἰδὲ μὴ, ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ σημασίαν, οἷον καταγινώσχετε μάλιστα μὲν θάνατον, εἰδὲ μὴ, ἀειφυγίαν· δηλ. εἰ μὲν ἦναι δυνατόν (τὸ ὅποιον εἶναι τὸ κάλλισον), καταγινώσχετε κ. τ. λ. εἰ δὲ μὴ κ. τ. λ. Τίθεται δὲ τὸ μάλιστα καὶ εἰς τὰ Ἀριθμητικά, ὅταν ἀποδίδῃ τις τὸ περί που μὲν, ἀλλὰ τὸ μέ-

γισον ἢ πλείστον, οἷον, διέφθειραν ἐς ὀκτακοσίους
 μάλιστα, Θουκυδ. Ζ. 32.

Μῆ βλ. Οὐ.

Μῶν, μόριον ἐρωτήσεως, εὐχρησον ἐξαιρέτως εἰς
 τοὺς Α' ττικοὺς, Εὐρ. Ἐκ. 754. τί χρῆμα μαστεύου-
 σα; μῶν ἐλεύθερον αἰῶνα θέσθαι; ῥάδιον γὰρ
 ἐστί σοι.

Νῆ, μόριον ὁμοτικόν, ἐπὶ καταφάσεως μόνως
 λαμβανόμενον, οἷον Νῆ τὸν Δία, τὸ ὁποῖον εἶναι ἰσο-
 δύναμον μὲ τὸ Ναὶ μὰ τὸν Δία.

Νῦν (Νυνί) ἐπίρρημα χρόνου (τώρα), ἐνίοτε δὲν
 σημαίνει καθ' αὐτὸ χρόνον, ἀλλὰ τίθεται κατ' ἀρχὰς
 περιόδου μετὰ τοῦ Δέ, ἐναντίωσίν τινα μόνον ἐμφαῖ-
 νον πρὸς τὸ προηγούμενον, οἷον Ἡρόδ. Γ. 25. εἰ μὲν
 νῦν μαθῶν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχες, . .
 ἦν ἂν σοφὸς ἀνὴρ· νῦν δὲ οὐδένα λόγον ποιεύμενος,
 ἦτε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω. Ἐνίοτε ὁ λόγος, ὅς τις ἀνή-
 κει εἰς τὸ τοιοῦτον Νῦν δὲ, διακόπτεται ἀπὸ τινα
 Αἰτιολογίαν, καὶ δὲν συνάπτεται πλέον μὲ αὐτὸ, ἀλλ'
 ἐκφέρεται ἄλλως, Πλάτ. Λάχ. σελ. 206. νῦν δὲ, ὁ-
 μοίως γὰρ πάντες ἐν ἀπορίᾳ ἐγενόμεθα· τί οὖν
 ἂν τις ἡμῶν τινα προαιροῖτο; ἀντι Νῦν δὲ τί ἂν τις
 ἡμῶν κ. τ. λ.

Νύν, μόριον ἐγκλιτικόν, τῶν ἐποποιῶν καὶ τῶν
 Γῶνων, καὶ τῶν τραγωδῶν ἴδιον, ἀντι τοῦ Οὖν, Δή,
 Εὐρ. Ἰων. 566. τοῦτ' ἐκεῖ νυν ἐσπάρημεν. Τὸ δὲ
 Νύ εὐρίσκεται μόνον εἰς τὸν Ὅμηρον. Ἐκ δὲ τοῦ Νύν
 τούτου ἔγεινε τὸ Τοίνυν, κυρίως Τῷ νυν.

Ὅπου, κυρίως ἐπίρρημα τοπικόν· λαμβάνεται ὁ-
μως καὶ ἀντὶ τοῦ Εἰ συνδέσμου· βλ. Η΄ που.

Οὐ (πρὸ φωνήεντος Οὐκ, πρὸ δάσεος δὲ Οὐχ.
Ἀλλὰ καὶ Οὐχὶ κατὰ τοὺς Ἀττικούς) καὶ Μή, σημαί-
νουσι μὲν ἀμφοτέρω ἀπόφασιν, διαφέρουσι ὅμως, ὅτι
τὸ μὲν Οὐ ἐμφαίνει πλήρη καὶ ἀνεξάρτητον τὴν ἀρνη-
σιν ἢ ἀπόφασιν, οἷον οὐ φίλω, οὐκ ἔγραψε· τὸ δὲ
Μή, πάντοτε πλαγίαν, καὶ ἀπ' ἄλλης σχέσεως κρε-
μαμένην· διὰ τοῦτο τίθεται εἰς ἐκείνους μόνον τοὺς
λόγους, οἳ τινες ἐκφράζουσι τὴν ἀπόφασιν, ὅχι ὡς τέ-
λειόν τι καὶ ἄσχετον, ἀλλ' ὡς ἐξηρημένον ἀπὸ τὴν
διάνοιάν τινος ὑποκειμένου, οἷον ἐπὶ τῶν ὑποθετικῶν,
οὐ λήψομαι, εἰ μὴ σὺ κελεύεις· τίθεται λοιπὸν
τὸ Μή πάντοτε ὅχι μόνον μετὰ τὰ εἰ, εἰάν, ἢν, ὅταν,
ἐπειδάν, ἕως ἄν κ. τ. λ., τὰ ὅποια ἐκφράζουσι τι ὅχι
ὡς γεγονὸς, ἀλλ' ὡς ὑποθετικόν· ἀλλὰ καὶ μετὰ
τὰ ὅτε, ὁπότε κ. τ. λ., ὅσακις καὶ ταῦτα ἐκφράζουσι
τι ἡμιτελῶς. Ἀλλὰ τὰ Ἐπεὶ, Ἐπειδὴ, ἔχουσι τὸ
Οὐ· διότι ἀναφέρονται εἰς τέλειόν τι καὶ ὠρισμένον,
οἷον Ἰλ. φ, 95. μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογά-
στριος ἔκτορός εἰμι.

Σημ. α'. Ὅ,τι περὶ τοῦ Οὐ καὶ Μή εἶπομεν, τὸ
αὐτὸ κρατεῖ καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων, Οὐδέ, Οὐδεῖς,
Οὐδαμῶς κ. τ. λ. καὶ Μηδέ, Μηδεῖς, Μηδαμῶς κ.
τ. λ. διὰ τοῦτο λέγουσιν, Οὐδεῖς ἐστίν, Ἐάν μη-
θεῖς ἢ κ. τ. λ.

Σημ. β'. Ἐπειδὴ καὶ τὰ, ἵνα, ὅπως, ὡς, ὡσε,
ἔφρα κ. τ. λ., ὅταν τέλος τι καὶ σκοπὸν ἐκφράζουσι,
συνισῶσιν ἀτελῆ λόγον, εἶναι φανερόν ὅτι καὶ ταῦτα
λαμβάνουσι πάντοτε τὸ Μή· ὁμοίως εἶναι φανερόν

ὅτι καὶ εἰς ὅλα τὰ σημαίνοντα εὐχὴν, ἢ φόβον, ἢ παράκλησιν, ἢ ἀπαγόρευσιν, ἀνήκει πάντοτε τὸ Μὴ, οἷον μὴ γένοιτο, φοβοῦμαι μὴ πέσω. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ Ἀναφορικὰ, ὅσάκις ἐμφαίνουσί τινα ἀοριστίαν, λαμβάνουσι τὸ Μὴ, οἷον οὐδεὶς λήψεται χρήματα, ὅς τις μὴ παρέσται· ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ, οὔτοί εἰσιν, οἳ οὐδ' ὀτιοῦν τοὺς παλεμίους βλάπτουσι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ζ. α, κή.), ἐπειδὴ ἐκφράζει ὠρισμένον τι, ἔλαβε τὸ Οὐ.

Σημ. γ'. Διὰ τοῦτο καὶ ὅλαι αἱ φράσεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται ἀναλυθῶσιν εἰς τοιαύτας ἀδιορίστους συντάξεις, συντάσσονται πάντοτε μετὰ τοῦ Μὴ. Οὕτω π. χ. τὸ Ἄρθρον, ὡς προελθὼν κατὰ σύνθεσιν ἐκ τῆς Ἀναφορικῆς Ἀντωνυμίας καὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, λαμβάνει τὸ Μὴ, οἷον Τὰ μὴ καλὰ, τοῦτ' ἔστιν Ἄτινα μὴ καλὰ ἔστιν· ὅθεν καὶ Ξενοφ. (Ἀναβ. Δ. δ, ιε.) λέγει, ὅτι φιλαλήθης τις ἐπρόφερет ἂ μὴ ὄντα ὡς οὐκ ὄντα, ὅπου τὸ μὲν τὰ μὴ ὄντα ἀναλύεται εἰς τὸ ἄτινα μὴ ἦν· τὸ δὲ οὐκ ὄντα (ὡς ὠρισμένον καὶ βέβαιον) εἰς τὸ οὐκ ἔστι. — Ὁμοίως δὲ συντάσσονται καὶ αἱ Μετοχαὶ καὶ χωρὶς Ἄρθρον, (ὅταν ἀναλύωνται εἰς τοιοῦτον ἀβέβαιον λόγον) οἷον ἦδιον ἂν ἐχρώμην τῷ Ἀλκιδιάδῃ μηδὲν κεκτημένῳ (δηλ. εἰ μηδὲν ἐκέκτητο), τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἴπῃ, εἰάν ὁ ἐν εἶχε τίποτε· εἰάν ὅμως ἦτο οὐδὲν κεκτημένῳ, ἐσημαινέται τότε ὠρισμένως τὸ, ὅστις τίποτε δὲν ἔχει.

Σημ. δ'. Ἐπειδὴ καὶ τὸ Ἀπαρέμφατον παριστάνει ἔννοιαν κρεμαμένην ἀπὸ τὸ προηγούμενον ῥῆμα, διὰ τοῦτο συντίσσεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ Μὴ,

οἶον ἐκέλευσε μὴ λέγειν, — τὸ μὴ τιμᾶν γέροντας ἀνόσιόν ἐστι.

Σημ. ε. Εἰς τοῦτο φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἀναχθῶσι καὶ ὅλαι αἱ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας λέγουσιν οἱ Γραμματικοὶ, ὅτι τὸ μὲν Οὐ ἀποφάσκει ὀλόκληρον λόγον, τὸ δὲ Μὴ, μέρος μόνον, οἶον ἐπὶ τοῦ, ἄρα δεῖ με παραγενέσθαι, ἢ μὴ; τὸ Μὴ ἀνήκει εἰς τὸ Παραγενέσθαι ὡσεὺς οὕτως ἢ τοῦ δεῖ ἀνάγκη δὲν ἀποφάσκεται, ἀλλὰ τὸ Παραγενέσθαι μόνον· εἰάν ὁμοῦς ἔλεγεν· ἄρα δεῖ με παραγενέσθαι, ἢ οὐ; τότε ἀπέφασκεν τὸ δεῖ, τοῦτ' ἐστὶν ἢ οὐ δεῖ;

Σημ. ς. Τὸ Οὐ ὄχι μόνον ἀποφάσκει λέξεις τινας, ἀλλὰ τὰς μεταβάλλει πάντη εἰς τὸ ἐναντίον. Οὕτω π. χ. τὸ οὐ πάνυ δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὸ ὄχι ἐντελῶς, ἀλλὰ τὸ οὐδαμῶς· ἐτι οὐ φημί δὲν σημαίνει τὸ Δὲν λέγω, ἀλλὰ τὸ Ἀποφάσχω, Ἀρνοῦμαι, οἶον οὐκ ἔφασαν ἰέναι — οὐχ ὑπισχνούντο συνδειπνήσειν, τοῦτ' ἐστὶν ἀπέβαλον παντάπασι τὴν πρόσκλησιν.

Σημ. ζ. Τὸ Οὐ καὶ τὸ Μὴ τίθενται καὶ πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν ἀμέσως, διὰ νὰ κάμωσι ταῦτα μόνον ἀποφατικά, οἶον ἢ οὐκ ἀπόδειξις, ἢ οὐ διάλυσις, τὰ μὴ εἶδεα, ἢ μὴ ἐμπειρία. Λαμβάνουσι δὲ τὸ μὲν Οὐ ὅσα ἀναλύονται εἰς ὠρισμένον, τὸ δὲ Μὴ, ὅσα εἰς ὑποθετικὸν καὶ ἀόριστον.

Σημ. η. Ἀνωτέρω (Σημ. β.) εἶδομεν, ὅτι τὸ Μὴ εἶναι ἴδιον καὶ τῶν σημαινόντων εὐχὴν, ἢ προσαγὴν κ. τ. λ. Καὶ ἐπὶ μὲν εὐχῆς συντάσσεται μὲ Εὐκτικὴν, οἶον μὴ γένοιτο — μὴ ἴδοις τοῦτο· ἐπὶ δὲ προσα-

γῆς ἐὰν μὲν ἡ πράξις ἐκφράζεται ὡς διαρκούσα, φέρεται πρὸς Ἐνεσῶτα Προσακτικῆς· ἐὰν δὲ ὡς στιγμιαῖόν τι, πρὸς Ἀόριστον Ὑποτακτικῆς, οἷον μὴ γράφε — μὴ γράψης. Τούτου τοῦ κανόνος εὐρίσκονται ὀλιγόταται ἔξαιρέσεις. Ἐπὶ δὲ φόβου ἢ φροντίδος, πρὸς Ὑποτακτικὴν γίνεται ἡ Σύνταξις· πρὸς δὲ Εὐκτικὴν, ὅταν προηγήται χρόνος παρωχήμενος, οἷον θέδια (τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντ' Ἐνεσῶτος) μὴ τι πάθω — ἐδεδίειν μὴ τι πάθοιμι. Πολλάκις ὁμῶς ἐκφέρονται καὶ ἀσχέτως, οἷον μὴ τοῦτο ἄλλως ἔχη, ὅπου ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἔξωθεν νοούμενον τὸ φοβοῦμαι, ἢ ὄρα, ἢ τι τοιοῦτον. Μετὰ τὰ φόβον ἢ πρόνοιαν σημαίνοντα ῥήματα εὐρίσκεται ἐνίοτε τὸ Μὴ τοῦτο συνσασσόμενον πρὸς Μέλλοντα Ὀριστικῆς, οἷον Πλάτ. Φιλ. Σελ. 13. φοβοῦμαι μὴ εὐρήσομεν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 486. περισκοπούμενη μὴ γενήσεται.

Σημ. θ'. Πολλάκις τὸ Μὴ ἐπέχει ἐρωτηματικοῦ χῶραν χωρὶς τινος ἀποφάσεως, καὶ εἶναι ἐμφαντικώτερον τοῦ Μῶν, οἷον μὴ δοκεῖ σοι τοῦτο εἶναι εὐπθές; τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια ἐκφράζει Μήπως σὲ φαίνεται; κ. τ. λ. Τὸ δὲ Οὐ κάμνει μόνον ἀποφατικὴν τὴν ἐρώτησιν, οἷον οὐ καὶ καλὸν ἐστὶ τὸ ἀγαθόν; δηλ. ἄραγε τὸ ἀγαθὸν δὲν εἶναι ἐντάμα καὶ καλόν; καὶ τοῦτο μὲν ἀπαιτεῖ ἀπόκρισιν καταφατικὴν· τὸ δὲ ἀνωτέρω διὰ τοῦ Μὴ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποφατικὴν.

Σημ. ι'. Ἐὰν εἰς ἀποφατικόν τινα λόγον προσεθῶσι καὶ ἄλλοι καθόλου διορισμοί, ὡς τὰ Πού, Ποτέ, οὔτοι κοινῶς συνάπτονται κατὰ σύνθεσιν μετὰ τῶν ἀποφατικῶν Μορίων, οἷον οὐκ ἐποίησε τοῦτο οὐδαμῶς οὐδαμοῦ οὐδεὶς, Πλάτ. Παρμεν. Τάλλα

τῶν μὴ ὄντων οὐδενὶ οὐδαμῆ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωσίαν ἔχει. Ὅμοίως δὲ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὅλου προσίθεται καὶ ἡ ἀπόφασις τῶν μερῶν κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, οἷον οὐ δύναται οὐτ' εὖ λέγειν, οὐτ' εὖ ποιεῖν τοὺς φίλους. Αὗται δὲ αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀποφάσεις ὄχι μόνον δὲν ἀναιροῦσιν, ἀλλὰ μάλλον ἐπιτείνουσιν ἀλλήλας.

Σημ. ιά. Εἰνίστε εὐρίσκεται τὸ Μὴ καὶ ἔλλειπτικῶς, μάλισα μετὰ τινων ἄλλων Μορίων, οἷον ἐπὶ παρακλήσεως, Εὐρ. Φοίν. 541. τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύγ' ἄδικος ἢ Θεός· δηλ. μὴ τὸ κάμης τοῦτο, τέκνον μου, παρακαλῶ· Καὶ ἐπὶ εὐχῆς μετὰ τοῦ Γάρ, οἷον Δημ. ὑπὲρ Κτησ. τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σοῦ; μὴ γὰρ τῆς πόλεώς γε, μηδ' ἐμοῦ (δηλ. καταπτύσειεν). Ὅμοίως καὶ τὸ Μὴ τι, οἷον Πλάτ. Ἐπισ. σελ. 86. ἐγὼ δὲ καὶ ἐν τοῖς Θεάτροις ὁρῶ τοὺς ἀγωνιστὰς ὑπὸ τῶν παιδῶν παροξυνομένους, μὴ τι δὴ ὑπὸ γε τῶν φίλων, δηλ. διὰ νὰ μὴ εἴπω, καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους των· καὶ Δημοσθ. Ὀλυθ. σελ. 24. οὐκ ἐνὶ αὐτὸν ἀργοῦντα οὐ δὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μὴ τι γε δὴ τοῖς Θεοῖς· δηλ. ἀκόμη πολλὰ ὀλιγώτερον τοὺς θεούς.

Οὐδὲ καὶ Μηδὲ, Οὔτε καὶ Μήτε· ἀμφοτέροι οἱ σχηματισμοὶ ἐκφράζουσι τὴν ἀπόφασιν κατὰ συμπλοκὴν, ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὰ μὲν Οὔτε, Μήτε ἀνάγονται μόνον εἰς μέρη τινὰ τῆς περιόδου· τὰ δὲ Οὐδὲ, Μηδὲ, συνδέουσιν ὁλόκληρους περιόδους καὶ ἐννοίας.

Οὐ μὴ, λέγεται ἐπὶ βεβαιώσεως ἀποτεينوμένης πρὸς τὸ μέλλον, καὶ ἐπὶ ὁμοίας παρακλήσεως, πρὸς Μέλλοντα Ὑποτακτικῆς, οἷον οὐ μὴ γένηται· ἢ πρὸς Μέλλοντα Ὀριστικῆς (ἀντὶ Προσακτικοῦ) οἷον Σοφοκλ. Τραχ. 978· οὐ μὴ ἐξεγερεῖς . . . κάκκινῆσεις κ. τ. λ. ἀντὶ, μὴ ἔγειρε. Δύνανται δὲ τὰ δύο ταῦτα συνημμένα ἀποφατικὰ (τὰ ὁποῖα συντίθουσιν εἰς ἐπίτασιν μόνον τῆς ἀποφάσεως) νὰ χωρισθῶσι καὶ ἀπὸ ἄλλας λέξεις, καὶ ἀντὶ Οὐ δύναται νὰ τεθῆτι τῶν ἐξ αὐτοῦ συνθέτων (οὐδὲ, οὐδεὶς κ. τ. λ.) — Τὸ δὲ Μὴ οὐ, συντάσσεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ Ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ Μὴ, οἷον ποῖον παραμυθιον ποιήσεις αὐτὸ μὴ οὐχὶ ἀπειπεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ μὲ Μετοχὴν, ἀντὶ τοῦ εἰ μή.

Πόθεν, Πότε, Πότερον, Πού, Πῶς. Μόρια ἐρωτηματικά. Εἶναι δὲ εἰς χρῆσιν κατὰ μὲν εὐθεῖαν ἐρώτησιν, τὰ Πόθεν, Πότε κ. τ. λ., κατὰ δὲ πλαγίαν τὰ διὰ τοῦ προτεθειμένου ὁ, οἷον Ὀπόθεν, Ὀπότε, Ὀπότερον, Ὀπου κ. τ. λ., Διὰ τούτου τοῦ Ὀ γίνονται τὰ ἐπιρρήματα ταῦτα κυρίως Ἀναφορικά, δεικνύοντα, ὅτι ὁ ἐξ αὐτῶν ἀρχόμενος λόγος, ἐξήρηται ἀπὸ τὸν προηγούμενον.

Πρὶν, συντάσσεται Πρὸς Ὀριστικόν, καὶ Ἀπαρέμφατον, πρὶν ἦλθε, πρὶν ἔλθειν· καὶ μετὰ τοῦ Η΄, πρὶν ἢ ἔλθειν. Ἔτι δὲ καὶ πρὸς Ὑποτακτικόν μετὰ τοῦ Ἀν, πρὶν ἂν ἔλθω, καὶ χωρίς, πρὶν ἔλθω· καὶ πρὸς Εὐκτικόν δὲ, Σοφ. Τραχ. πρὶν ἂν θάνοι τις.

Χωρὶς, λαμβάνεται πολλάκις ὡς Πρόθεσις, μετὰ Γενικῆς· ἔτι ἀντὶ τοῦ Πλὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ Η΄ ὅτι, Ἡρόδοτ. Δ 61. Λέ-

ὄντας μάλιστα Δεσβίοισι κρατῆροι προσεικέ-
λους, χωρὶς ἢ ὅτι πολλῶ μέζονας· δηλ. κρατ.
ὁμοίους, πλὴν ὅτι ἦσαν πολὺ μαγαλῆτεροι.

Ὡς, ἐπίρρημα ὁμοιώσεως, ὡς τὸ τῆς συνηθείας
Καθώς. Λαμβάνεται ὁμῶς ἔτι α) ἐπὶ χρόνου, οἷον
ὡς δὲ ἦλθον, οὐ παρῆν, δηλ. καθὼς ἦλθον, αὐ-
τὸς δὲν ἦτο παρών. β) ἐπιτείνει τὸ Ὑπερθετικὸν (οἷον
ὡς τάχιστα) καὶ ἐνίοτε καὶ τὸ Θετικὸν, οἷον ὡς ἄ-
ληθῶς, ὡς ἑτέρως (πάντη ἄλλως). γ) ἀντὶ τοῦ περι-
που, οἷον ὡς πεντήκοντα. δ) πρὸ Προθέσεων τὴν
εἰς τι σημαίνουσῶν κίνησιν, (Ἐπί, Εἰς, Πρὸς), οἷον
ἐπορεύετο ὡς ἐπὶ τὸν ποταμὸν (κυρίως, ὡς ἂν ἤθε-
λε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ποταμὸν). Θουκυδ. 5. 61. ἀπέ-
πλεον μετὰ τῆς Σαλαμινίας ἐκ τῆς Σικελίας ὡς
εἰς Ἀθήνας. Αὕτη ἡ φράσις κυρίως δεικνύει τὸν δρό-
μον, τὸν ὁποῖον περιπατεῖ τις, χωρὶς νὰ διορίσῃ ἂν
τῶντι ὑπάγει ἐκεῖ· διὰ τοῦτο εἶναι εὐχρηστος ἐπὶ
ὁδοιπορίας μὴ λαβούσης ἀκόμη τέλος. οἷον Σοφοκλ.
Φιλοκτ. 58. πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον. Ἀλλ' εἰς συγ-
γραφεῖς τινὰς τὸ πρὸ τῆς Ἐπί, Ὡς παρέλκει, οἷον Ἡ-
ρόδ. Η. δ.

Λαμβάνεται δὲ τὸ Ὡς καὶ ὡς Σύνδεσμος, α) ἀντὶ
τοῦ Ὅτι, οἷον πάντες ὁμολογοῦσιν, ὡς ἢ ἄ-
ρετὴ κράτιστόν ἐστι· β) ἀντὶ τοῦ Ἰνα, πρὸς Εὐ-
χτικὴν καὶ Ὑποτακτικὴν καὶ Μέλλοντα Ὀρισικῆς· γ)
ὡς τὸ τῆς συνηθείας Ὡς ἂν, μετὰ πτώσεως ἀπο-
λύτου, οἷον ἐπικελεύει μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλο-
σοφίας μεγίστης οὐσης μουσικῆς· καὶ ὡς ἀπλῶς
αἰτιολογικὸν, οἷον ἐσιώπα, ὡς πάντας εἰδότας. δ)
ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ, οἷον κράτιστον ἐστὶ συγχωρεῖ-

σαι, ὡς σὺ δοκεῖς οὐκ ἀφήσειν με· δηλ. ἐπειδὴ φαίνεσαι.

Ως (μετὰ τένου) ἀντὶ τοῦ Οὔτως, σύνηθες εἰς τοὺς ποιητὰς, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Ἴωνας. Οἱ δὲ λογογράφοι μεταχειρίζονται αὐτὸ εἰς τὰς φράσεις Καὶ ὡς, Οὐδ' ὡς.

Σημ. 16. Ἐνίοτε εἰς τὰ ῥήματα Εἰμι, Γίγνομαι ἀντὶ ἐπιθέτων τίθενται ἐπιρρήματα, οἷον Εὐρ. Ἐκ. 536. σῖγα πᾶς ἔστω λεῶς. Ἴσοκρ. Πανηγ. ὡς τ' ἦδη μάτην εἶναι τὸ μεμνησθαι περὶ αὐτῶν. Ἡρόδοτ. σ. 109. τοῖσι δὲ Ἀθηναίων στρατηγοῖσι ἐγίνοντο οἶχα αἰ γνῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

§. ΡΛΕ.

α. Σύνδεσμος κυρίως (ὡς καὶ ἄνωτ. §. ΚΕ. εἵπομεν) εἶναι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνάπτον τὰς κατὰ μέρος λέξεις ἢ περιόδους καὶ λόγους ὀλοκλήρους.

β. Ἐπειδὴ γενικώτερον περὶ Συνδέσμων, καὶ μάλιστα τῶν συναπτικῶν λεγομένων καὶ αἰτιολογικῶν κ, τ, λ. εἵπομεν ἱκανὰ ἄνωτέρω εἰς τὰ περὶ Ἐγκλίσεων (§. ΡΚς) περιπτὸν ὑπολαμβάνοντες νὰ διέλθωμεν περὶ ἐνὸς ἐκάστου, θέλομεν ἐκθέσει καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ εἰς τὸ Ἐπίρρημα, κατὰ τάξιν ἀλφαβήτου ὅσα ἔχουσι χρεῖαν ἰδιαιτέρας ἐρμηνείας.

Ἀλλὰ, συμπλεκτικὸς, ἐκφράζει ἀντίθεσιν τινα· καὶ διὰ τοῦτο μεταχειρίζονται αὐτὸν οἱ ῥήτορες ἐπὶ ἐρωτήσεων ἀμφιβόλων ἀντικειμένων εἰς ἄλλας, καὶ ἐπὶ

τῶν εἰς ταύτας γινομένων ἀποκρίσεων (τὸ ὁποῖον λέγεται ὑποφορὰ, καὶ ἀνθυποφορὰ), οἷον Εὐρ. Φοῖν. 1632· τίς ἠγνημῶν μοι ποδὸς ὀμαρτήσῃ τυφλοῦ, ἢδ' ἢ Θανοῦσα; ζῶσα γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι· ἀλλ' εὐτεκνος ζυγοῖς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι· ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὐροίμ' ἂν βίον; Ἐνίοτε τὸ, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀνάγεται ἢ ἀντίθεσις, λείπει, Σοφοκλ. Οἶδ. Κ. 1276· πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖσγε κινῆσαι πατρὸς — στόμα· δηλ. εἰ μηδεὶς ἄλλος, ἀλλ' ὑμεῖς κ. τ. λ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εὐρίσκεται ὁ Ἄλλὰ καὶ κατ' ἀρχὰς λόγου, νοουμένου πάλιν ἔξωθεν τοῦ, πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται ἢ ἀντίθεσις, οἷον Ἄλλ' . . . Ἰρακλῆος γὰρ ἀνικητοῦ γένος ἐστέ . . . Ἰαρσεῖτε. Τυρτ. Ἐπι τίθεται ὁ Ἄλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἡ μετὰ τὰ Συγκριτικὰ, ἢ μετὰ τὸ Οὐθέν ἄλλο, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προηγηθὲν ἀποφατικόν, Πλάτ. Συμπ. Σελ. 208. οὐδ' ἄλλο τι ἂν φανείη βουλόμενος, ἀλλ' ἀτεχνῶς οἴοιτ' ἂν· ὄθεν καὶ μετὰ τοῦ Ἡ, ἀντὶ τοῦ Πλὴν ἢ. Θουκυδ. Ζ. 50. ὡς αὐτοῖς οὐδὲ ὁ Νικίας ἔτι ὁμοίως ἠναντιοῦτο, ἀλλ' ἢ μὴ φανερώς γε ἀξίων ψηφίζεσθαι.

Ἄρα (λοιπὸν), τίθεται πάντοτε μετὰ μίαν ἢ περισσοτέρας ἀρχτικὰς λέξεις. Μετὰ τὸ Εἰ, Εἰμή, σημαίνει τὸ ἴσως. Κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς Ποιητὰς ἢ πρώτη συλλαβὴ εἶναι ἐνίοτε καὶ μακρὰ, καὶ τότε γράφεται ἄρα. Διάφορον ὅμως παρὰ τοῦτο εἶναι τὸ ἐρωτηματικόν

Ἄρα, οἷον Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 21. ἄρα τὸ ὅσιον, ὅτι ὅσιόν ἐστι, φιλεῖτε ὑπὸ τῶν Θεῶν, ἢ ὅτι φιλεῖται, ὅσιόν ἐστιν;

Γὰρ, Σύνδεσμος Αἰτιολογικός, δὲν τίθεται πο-
 τὲ εἰς ἀρχὴν λόγου ἢ περιόδου, πλὴν ἐνίοτε μετὰ τοῦ
 Καί, ὡς Καί γὰρ, Καί γὰρ τοι. Καὶ κοινῶς μὲν
 ὁ σύνδεσμος οὗτος ἀποδίδει τοῦ προηγουμένου τὴν αἰ-
 τίαν, οἷον εἶπε, οἶδας γὰρ ἀκριβῶς· πολλάκις ὁ-
 μως, μάλιστα εἰς τοὺς Διαλόγους, ἔχει ἔλλειψιν τοῦ
 αἰτιολογουμένου, ἔξαιρέτως ὅπου εὐκόλως τοῦτο νο-
 εῖται ἔξωθεν, οἷον ἔστι γὰρ οὕτω (ἀπόκρισις)· τοῦτ'
 ἔστι ἐξ ἅπαντος, πισεύω, οὐδὲν ξένον· διότι οὕ-
 τως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Οἴμοιως δὲ καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεων,
 οἷον Ὀδυσ. Κ, 501. Ὡς Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁ-
 δὸν ἠγεμονεύσει; Ἀλλ' ἐνταῦθα ἔχασε κατὰ μι-
 κρὸν ὁ σύνδεσμος τὴν κυρίαν σημασίαν του, καὶ συν-
 τείνει μόνον εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐρωτήσεως. Ἀλλὰ καὶ
 ὅταν δὲν εἶναι ἔλλειψις, ὁ Γὰρ πολλάκις προηγεῖται τοῦ
 αἰτιολογουμένου, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 393. ἀλλ' — ἢ
 γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ ἔοικεν ἄλλη
 μῆκος οὐδὲν ἠδονῆ; — ἦκω κ. τ. λ. Λαμβάνεται
 δὲ καὶ πρὸς διασάφειν τῆς προηγουμένης δεικτικῆς
 Ἀντωνυμίας, οἷον Ξενοφ. Ἀπομν. Α. α, 5. Ἀλλὰ
 μὴν ἐποιεῖ καὶ τὰδε κρὸς τοὺς ἐπιτηδεῖους· τὰ
 μὲν γὰρ ἀναγκαῖα συνεβούλευε πράττειν κ. τ. λ.
 ἀντὶ τοῦ Δηλαδῆ τὰ μὲν κ. τ. λ. Οἴμοιως δὲ καὶ με-
 τὰ τὰ, Τεκμέριον δὲ, Σημεῖον δὲ, Δῆλον δὲ·
 Θουκυδ. Α. ἦ. Κάρες καὶ Φοίνικες τὰς πλείστας
 τῶν νήσων ᾤκησαν· μαρτύριον δὲ. Δῆλου γὰρ
 κατὰ τὴν ἐπισημομένην κ. τ. λ. . . Ἔτι καὶ μετὰ τὰ ὑπερθε-
 τικία, οἷον Ἰσοκρ. περὶ Εἰρ. τὸ δὲ πάντων σχετι-
 ῶτατον· οὐς γὰρ ὁμολογήσαιμεν ἄν κ. τ. λ.

Γὲ, μόριον ἐλαττωτικόν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας

Κάν, οἷον Δημοσθ. Οἴλυνθ Α. σελ. 17. πρόσσεθ' ἢ ὕβρις, καὶ ἔτι ἢ τῶν πραγμάτων αἰσχύνη, οὐδεμιᾶς ἐλάττων ζημίας, τοῖς γε σώφροσι. Τίθεται δὲ καὶ πρὸς ἔμφασιν, οἷον Πάνυγε, καλῶσγε. καὶ μάλιχα μετὰ τὸν Καί, οἷον Πλάτ. Φαίδ. σελ. 132. παρῆσάν τινες, καὶ πολλοὶ γε. Εἴνιοτε ὁ ἔχων τὸν Γε Λόγος ἐκφράζει τὸ ἐναντίον τοῦ προηγουμένου, οἷον Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1063. ποίαν περαίνων ἐλπίδ' ἢ γῆμαι θελών; χο· καὶ σοῦ γε παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον· τοῦτ' ἔστιν, Ὅχι μόνον δὲν· ἀλλὰ καὶ.

Δαί, λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ μεταβατικοῦ Δὲ ἐπὶ ἐρωτήσεων θαυμασμοῦ.

Δὲ, κυρίως σημαίνει ἐναντίωσιν ὡς ὁ Ὅμως, ἀλλὰ καὶ ὡς ὁ Ἀλλὰ, οἷον Πλάτ. Γαργ. ἢ μὲν ὄψοποιπτικὴ οὐ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἢ δὲ ἰατρικὴ· ἀντὶ τοῦ Ἀλλ' ἢ ἰατρικὴ. Οὗτος ὁ σύνδεσμος πολλάκις ἔχει σχέσιν εἰς τινα προηγουμένον Μέν (βλ. κατωτ. Μέν)· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως συμβάλλει εἰς τὴν ἀπὸ λόγου μετάβασιν, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται μεταβατικός. Εἶναι δὲ εἰς χρῆσιν καὶ εἰς παρενθέσεις, ἐκφράζων τὴν διακοπὴν τῆς κυρίας ἐννοίας, ὅπου συνθηθέσερον ἔχει χώραν ὁ Γὰρ, οἷον Πίνδ. Πυθ. I, 15. Ἀπολλων, — γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε, δαίμονος ὀρνύντος, αὔξεται· — ὀμέν που κ. τ. λ. Εἴνιοτε δὲ προσίθεται χωρὶς ἀνάγκης καὶ ἄλλος Δὲ εἰς τὸ ἐπόμενον μέρος τῆς κυρίας ἐννοίας, οἷον Πλάτ. Ἀλκιβ. Α. ἠγῆ, εἰάν θάττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθης· τοῦτο δὲ ἔσεσθαι μάλα ἡμερῶν ὀλίγων· παρελθῶν δὲ ἐνδείξασθαι

κ. τ. λ. ὅπου, ἐπειδὴ τὸ ἐνδείξασθαι ἀναφέρεται εἰς τὸ ἡγῆ, εἶναι περιττὸς ὁ Δέ

Δῆ, κυρίως ἔγεινε κατὰ συγχοπὴν ἐκ τοῦ Η΄ ὀδη· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐπιτείνῃ καὶ βεβαιόνη τὸ λεγόμενον· ὅθεν τίθεται καὶ εἰς τὰ Προσακτικά, οἷον φέρε δῆ, σκόπει δῆ (δηλ. κύτταξαι δά)· καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεων, οἷον τίσι δῆ ποτε λόγοις Ἀθηναίους ἔπεισαν οἱ γραψάμενοι Σωκράτην· διὰ τοῦτο δὲ προσίθεται καὶ εἰς τὰ ὑπερθετικά καὶ ἄλλα σημασίαν ὑπερθετικῶν ἔχοντα, ὡς μόνος δῆ. Παρ' Ὀμήρῳ δὲ εὐρίσκεται καὶ ἀρκτικὸν λόγου, μάλιστα ὅταν προηγῆται χρονικὸς διορισμὸς, ὡς, Δῆ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ πρυμνήσια νηός. Πολλάκις εὐρίσκεται καὶ δῆ εἰς λόγον, ὅσις περιέχει τινὰ προὔποθεσιν, οἷον Εὐριπ. Μηνδ. 388. Καὶ δῆ τεθναῖσι· τίς με θέξεται πόλις; τοῦτ' ἔσι, ἅς ὑποθέσωμεν, ὅτι ἀπέθανον· τίς κ. τ. λ. Οὗτος δὲ ὁ βεβαιωτικὸς καὶ δῆ γράφεται καὶ διηρημένως, οἷον καὶ τὸ δῆ μέγιστον. Πολλαχοῦ ὅμως ὁ Δῆ ἔχει χώραν τοῦ συλλογιστικοῦ Οὖν, Πλάτ. Πολ. 5. σελ. 90. ἐκ δῆ τούτων τίνα ὄρας σωτηρίαν φιλοσόφῳ φύσει; εἶναι δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείας εἰς χρῆσιν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας τάχα, Θουκυδ. Η. 80. τοὺς Ἀθηναίους φίλους δῆ ὄντας μὴ ἑᾶσαι ἀμαρτεῖν.

Δῆθεν, ἔχει ἐξαιρέτως τὴν τοῦ Δῆ εἰρωνικὴν σημασίαν, Η΄ ῥόδ. Α. 59. Πεισιστρατος . . τρωματίσας ἐωῦτόν καὶ ἡμιόνους, ἤλασεν εἰς τὴν ἀγορὴν τὸ ζεύγυς, ὡς ἐκπεφευγὸς τοὺς ἐχθρούς, οἳ μιν ἐλάυνοντα εἰς ἀγρόν ἠθέλησαν ἀπολέσαι δῆθεν.

Δήπου, Δήπουθεν, συμβάλλουσιν εἰς ἐπίτασίν τινος εἰκασίας, οἷον Δημοσθ. σελ. 187. ἐκεῖνό γε δήπουθεν ἅπαντες ἐπίστασθε; δηλ. βέβαια ἐκεῖνο ὅλοι ἐξεύρετε ἴσως

Δῆτα, βεβαιωτικόν, ἐπὶ ἐρωτήσεων καὶ παρακλήσεων κ. τ. λ.

Εἰ. Περὶ τῆς συντάξεως αὐτοῦ βλ. §. ΡΚς. — Τὸ μετὰ τὸ Θαυμάζω καὶ ἄλλα τοιαῦτα αἰσθήσεως σημαντικὰ ῥήματα ἀκολουθοῦν Εἰ, εἶναι ὑποθετικόν, καὶ κυρίως ἔπρεπε νὰ ᾔῃναι εἰς χρῆσιν ἐπὶ ἀβεβαίων· ἀλλ' ἢ τῶν Ἀ'τικῶν μετριότης καὶ ἢ προσοχὴ νὰ μὴ λαλῶσιν ὠρισμένως τόσον εὐκόλα, ἔκαμε τὸ Εἰ νὰ ᾔῃναι εὐχρηστον ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν πιθανωτάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν βεβαιοτάτων αὐτῶν, καὶ τότε τὸ Εἰ εἶναι ἀντί τοῦ Ὅτι αἰτιολογικοῦ· Ξενοφ. Ἀπομν. Α. α, γγ. Σωκράτης ἐθαύμαζεν, εἰμὴ φανερόν αὐτοῖς εἶεν κ. τ. λ. — Δημοσθ. Μειδ. οὐδ' ἠσχύνθη εἰ τοιοῦτο κακὸν ἐπάγει τω, Αἰσχ. κατὰ Κτησ. οὐκ ἀγαπᾷ εἰ μὴ δίκην ἔδωκεν. — Τὸ Εἰ μὴ ἐνίοτε λαμβάνεται ἀντί τοῦ Πλὴν εἰ, Ἐκτὸς ἂν, οἷον Αἰσχ. κ. Κτησ. τίνος οὖν εἰμί ὑπεύθυνος; εἰμὴ τις ἐστὶν εὐνοίας εὐθύνη· εἰρωνικῶς ὡς τὸ τῆς συνηθείας Ε'ξω ἂν κ. τ. λ. Τὸ τοιοῦτον Εἰμὴ ἔχει ἐνίοτε καὶ ἄλλο Εἰ ἀκόλουθον, οἷον Θουκυδ. Α. ιζ. ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον εἰμὴ εἴτι πρὸς περιόικους τοῖς αὐτῶν ἐκάστοις· καὶ Πλάτ. Πολ. Θ. σελ. 259. εἰμὴ εἴτις αὐτῶν ἀργύριον ποιεῖ. δηλ. Ἐκτὸς ἄντις κ. τ. λ. — Εἰ καὶ σημαίνει τὸ τῆς συνηθείας Ἄν καὶ (Μὲ ὅλον ὅτι)· τὸ δὲ Καὶ εἰ τίθεται ὡς τὸ ἡμέτερον Καὶ ἂν — Εἴ τις, Εἴ τι λαμβάνεται

ἀντὶ τοῦ Ἀναφορικοῦ Ὅς τις μὲ πλειοτέραν ὁμῶς ἔμ-
φασιν, οἷον ἔφθειρον εἴ τι χρήσιμον ἦν ἐν τῷ πε-
δίῳ. — Εἰ, Εἰγάρ, Εἴθε, σημαίνουσιν εὐχὴν, καὶ
συντάσσονται μὲ Εὐκτικὴν.

Εἴτε — εἴτε, ἢ Εἴαντε — εἴαντε, Ἡντε —
ἦντε, Ἀντε — ἄντε, εἶναι ὅλα εἰς χρῆσιν ὡς καὶ τὸ
τῆς συνηθείας εἴτε — εἴτε, ἀντὶ τοῦ διαζευκτικοῦ Ἡ
ἐνίοτε ὁμῶς τὸ Εἴτε προσλαμβάνει καὶ τὸ Οὖν, Πλάτ.
Ἀπολ. εἴτ' οὖν ἀληθές, εἴτ' οὖν ψευδές. Ἄλλο-
τε ἀντὶ τοῦ δευτέρου Εἴτε, ἀκολουθεῖ ὁ Ἡ, Πλάτ.
Φαίδρ. εἴτε Λυσίας ἢ τις ἄλλος πώποτε ἔγραψεν
καὶ ἀντιρρόφως, ἢ Λυσίας, εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους
Ἀμμωνιάδας ἔδρας, Εὐριπ. Ἀλκ. 112. ἢ ὁ Καί,
Σοφ. Ἀντ. 327. εἴαν θέτοι ληφθῆ καὶ μή. Ἐνίο-
τε δὲ λείπει τὸ πρῶτον Εἴτε, ὁ αὐτὸς Οἶδ. Τ. 517,
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν

Ἐπεὶ (ποιητ. Ἐπειή), Ἐπειδὴ (καὶ Ἐπεὰν, Ἐ-
πὴν, Ἐπὰν, Ἐπειδ' ἀν), σημαίνουσιν ἢ χρόνον, ἀν-
τὶ τοῦ Ὅτε, Ἀφ' οὗ κ. τ. λ., συντασσόμενοι πρὸς τὴν
Ὅριστικὴν, καὶ πρὸς Εὐκτικὴν (ἐπειδὴ ἔλθοι) ἢ αι-
τιάν, καὶ τέτε φέρονται πρὸς Ὅριστικὴν

Ἔστε (ἐκ τοῦ Εἰς καὶ Ὅτε), Ἔστ' ἄν, ἀντὶ τοῦ
ἕως, ἕως ἄν.

Εὐτε, Εὐτ' ἄν, ἴδιον μόνων τῶν Ποιητῶν, λαμ-
βάνεται α) ἀντὶ τοῦ Ὅτε · β) ἀντὶ τοῦ ὡς ὅταν, ὅπου
λέγεται καὶ Ἡῦτε, Ἰλ. Γ, 10 · εὐτ' ὄρεως κορυ-
φῆσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην, — ὡς ἄρα κ.
τ. λ. ἔτι ἀντὶ Ὡσπερ, Ἰλ. Α, 360. πῦτ' ὀμίχλην.

Ἐφ' φ, ἀναπληροῖ χρεῖαν συνδέσμου, συντασσό-

μενον πρόστε Ο'ρισικήν καί πρὸς Α'παρέμφατον· Κεῖ-
ται δὲ κυρίως ἀντὶ τοῦ Ε'πί τούτῳ, ὅ — κοινῶς δὲ ἀν-
τι τοῦ Ε'πί τούτῳ, ὡς — σημαίνει δὲ κυρίως τὸ μὲ
συνθήκην νὰ — οἷον λέξω σοι, ἐφ' ᾧ σιγήσεις.
— Ε'φ' ᾧτε, εἶναι τὸ αὐτὸ (ἀντὶ Ε'πί τούτῳ, ὡς),
φέρεται ὁμῶς συνηθέσερον πρὸς Α'παρέμφατον, οἷον
ἤρέθησαν ἐφ' ᾧ τε συγγράψαι νόμους.

Η' (ἰων. καὶ ποιητ. Η'έ) σύνδεσμος διαζευκτικὸς,
ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οἷον Η' τοῦτο ἢ ἐκεῖνο.
Λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Α'λλως, Πλάτ. Φαίδρ.
πᾶσα ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθῆαται τὰ ὄντα,
ἢ οὐκ ἂν ἤλθεν εἰς τὸ δε τὸ ζῶον· τοῦτ' ἔστιν,
Α'λλως δὲν ἤρχετο κ. τ. λ. Ἐπι τίθεται καὶ ἐπὶ ἐρω-
τήσεως μετὰ τὸ Πότερον ἢ τὸ Ἄρα ἢ τὸ Εἰ (ἐπὶ πλα-
γίας ἐρωτήσεως), ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ προηγῆται ἄλλο
ἐρωτηματικὸν, οἷον Ο'δ. Α, 226. εἰλαπίνη, ἢ ἔγά-
μος; Ἐπι μετὰ τὰ συγκριτικὰ καὶ τὸ Α'λλος, οἷον
σοὶ τοῦτο μᾶλλον ἀρέσκει ἢ ἐμοί· καὶ μετὰ τῆς
Πρὸς, ἢ Κατὰ οἷον μείζων ἢ κατὰ ἀνθρώπον, —
ἢ δόξα ἐστὶν ἐλάττων ἢ πρὸς τὸ κατόρθωμα.

Η' μὲν — ἢ δὲ, ἴδιον τῶν ἰωνικῶν ποιητῶν, ὡς
τὸ ἡμέτερον Καί — Καί Ἰλ. Ε 128· ὄφρ' εὖ γιγνώ-
σκῃς ἢ μὲν θεὸν, ἢ δὲ καὶ ἀνδρα. Τὸ Ἠδέ εὖ-
ρίσχεται καὶ χωρὶς τοῦ προηγουμένου Η' μὲν, ὡς τὸ
ἐπλοῦν Καί.

Η' τοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει ἐπακόλουθον Η',
Πλάτ. Παρμ. οὐκοῦν ἤτοι ὅλου τοῦ εἴδους ἢ μέ-
ρους ἕκαστον τὸ μεταλαμβάνον μεταλαμβάνει.

Ἴνα, τὸ τῆς συνηθείας Διὰ νὰ. Περὶ τῆς συν-

τάξεως αὐτοῦ βλ. §. ΡΚς. Λέγεται δὲ καὶ ἵνα τί ἑλλειπτικῶς (ἵνα τί γένηται), Πλάτ. Ἀπολ. ἵνα τί ταῦτα λέγεις, δηλ. διὰ τὰ γένηται, λέγεις ταῦτα; εἶναι δὲ καὶ ὡς Ἀναφορικὸν ἐπίρρημα τόπου, ἀντὶ τοῦ Ἐνθα, Ὅπου, Εὐρ. Ἐκ. 2. ἵν' ἄδης χωρὶς κλισται Δεῶν.

Καί, σύνδεσμος συμπλεκτικὸς, ὡς καὶ ὁ τῆς συνθείας· οἷον ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ τέκνα. Παραλαμβάνεται ὁμῶς ἔτι α) ἀντὶ χρονικοῦ Μορίου μετὰ χρονικοὺς διορισμοὺς, οἷον, Θουκυδ. Α. 50. ἦδη δὲ ἦν ὁψὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίνης πρύμναν ἐκρούοντο, ἀντὶ ὅτε οἱ Κ. β) μετὰ τὰ ὁμοιώσεως καὶ ἰσότητος σημαντικὰ, Πλάτ. Ἰων. σελ. 181. οὐχ ὁμοίως πεποιθήκασι καὶ Ὀμηρος ἀντὶ τοῦ ὁμοίως Ὀμήρω. Ἡρόδ. Α. 35. ἔστι δὲ παραπλησίη ἢ κάθαρσις τοῖσι Λυδοῖσι καὶ τοῖσι Ἕλλησι, τοῦτ' ἔστιν, ἢ τῶν Λυδῶν κάθαρσις τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐστὶ παραπλησία. γ) πρὸ τῶν Προστακτικῶν, οἷον Καὶ μοι ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεων θαυμασμοῦ πρὸς ἔμφασιν, οἷον. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 188. καὶ τίς ἀνθρώπων τὸ μὴ ὄν δοξάσει; Εὐρ. Φοίν. 907. καὶ πῶς πατρώαν γαῖαν οὐ σώσει Δέλω; ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν Καὶ τίς τὸ εἶπε; Καὶ πότε ἦλθε; δ) ἀντὶ τοῦ Ἐτι, Ἰλ. Ε, 362. Τυδείδης, ὃς νῦνγε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, δηλ. ἔτι καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Δία. ε) ὅταν πρὸ τοῦ Καὶ προηγῆται Τέ, τότε ὁ μὲν Τέ εἶναι ἰσοδύναμος μὲ τὸ Ὄχι μόνον· ὁ δὲ Καί, μὲ τὸ Ἀλλὰ καί, οἷον αὐτὸς τε τύραννος ἐγένετο, καὶ τοῖς παισὶ τὴν τυραννίδα κατέλιπεν, δηλ. ὄχι μόνον αὐτὸς ἔγεινε τύρ· ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς παῖδας του κ. τ. λ. εἶναι ὁμῶς πολλά.

κίς εἰς χρῆσιν οἱ δύο οὗτοι Τέ, Καί, καὶ ἀντί τοῦ ἀπλοῦ Καί, οἷον Θεοὶ τε καὶ ἄνδρες, ἀντί τοῦ, θεοὶ καὶ ἄνδρες. ε) ἐνίοτε ὁ Καί περισσεύει, ὡς εἰς τὰ εἰπέ, ἵνα καὶ εἰδῶ· — Ὅ, τι καὶ ἐρεῖς· ὁμοίως δὲ καὶ πρὸ τῶν Μάλα, Πάνυ, εἰς τὰ ὁποῖα δίδει ἰδιαιτέραν τινὰ ἔμφασιν, οἷον τοῦτο γὰρ καὶ μάλα ἀκριβῶς οἶδα. ζ) ὅταν εἰς τὸν αὐτὸν λόγον μετὰ τὸν Καί εὔρεθῇ Δέ, σημαίνει προσθήκην τινὰ, οἷον νῦν περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ἐστὶν ὁ ἄγων καὶ περὶ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων· τοῦτ' ἐστίν, ἔτι δὲ καὶ περὶ γυναικῶν κ. τ. λ.

Κᾶν καὶ Κᾶν τίθεται τὸ α) ἀντί Καί ἐν· τὸ β) ἀντί Καί ἂν Πλάτ. Φαίδ. τούτων μὲν κᾶν ἄψαιο, κᾶν ἴδοις, κᾶν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν εἴσθιοιο· ἐνίοτε παραλείπεται τὸ ῥῆμα. Πλάτ. Ἰων. εἰ περὶ ἐνὸς τέχνης καλῶς ἠπίσταντο λέγειν, κᾶν περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, δηλ. καὶ περὶ τ. ἄ. ἀπ. ἠπίσταντο ἂν λέγειν. γ) ἀντί Καί ἐὰν, Ξεν. Κ. Παιδ. Ζ. γ, κζ'. κᾶν μύσιν βάλῃς, οὐκ ἂν ἀμάρτοις.

Καὶ τοι, Σύνδ. βεβαιωτικὸς καὶ ἐναντιωματικὸς.

Μὲν, Σύνδ. σχέσιν ἔχων πάντοτε σχεδὸν πρὸς ἐπόμενον Δέ, ἢ Ἀλλά, ἢ Μέντοι· Λέγεται δὲ ἀπὸ τοὺς Γραμματικούς, α) μεριστικὸς, οἷον Ἰσοκρ. π. Δημ. σύ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, ἐγὼ δὲ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἐπανορθῶ β) βεβαιωτικὸς, ἐπόμενον ἔχων ἐναντιωματικόν, Πλούτ. π. Παιδ. Α' γ. εὐγένεια καλὸν μὲν, ἀλλὰ προγόνων ἀγαθόν. Πολλάκις δὲ ἡ αὐτὴ λέξις ἐπαναλαμβάνεται εἰς δύο ἐπακόλουθα κῶλα μετὰ τούτων τῶν μορίων, Ξεν. Ἐλλ. Β, γ, κέ. ἡμεῖς δὲ γνόντες μὲν τοῖς οἷοις ἡμῖν τε

καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν, γνόντες δὲ κ. τ. λ. — Ὅταν προηγήται ἀναφορικὸν καὶ ἔπεται δεικτικὸν, τίθεται πολλάκις εἰς ἀμφοτέρωθεν ὁ Μὲν, Ἡρόδ. Β. 121. καὶ τὸν μὲν (ὄν μὲν) καλέουσι Ξερός, τοῦτον μὲν προσκυνέουσί τε καὶ εὖ ποιέουσι· τὸν δὲ χειμῶνα καλεούμενον κ. τ. λ. ἀλλὰ καὶ μηδενὸς ἀναφορικοῦ προηγουμένου, Ξεν. Γέρ. Θ. β. τὸ μὲν διδάσκειν τε ἅ ἐστι βέλτιστα, . . . αὕτη μὲν ἢ ἐπιμέλεια διὰ χαρίτων γίγνεται· τὸ δὲ τὸν ἐνδεῶς τι ποιοῦντα λαιδορεῖν — — ταῦτα δὲ ἀνάγκη δι' ἀπεχθείας μᾶλλον γίγνεσθαι. Ἐνίοτε ὅμως εἰρίσκειται μόνος ὁ Μὲν χωρὶς τοῦ Δὲ ἢ ἄλλου τιγός, ὁπότε τὸ μετὰ τοῦ Δὲ κῶλον εὐκῶλως προσεπινοεῖται, Ξεν. Κύρ. Παιδ. Δ. β, μέ. ὅτω δ' ἂν . . . ἐπιδειξαίμεθα τὴν παιδείαν, ἐγὼ μὲν οὐχ ὄρω. — Ἀκολουθεῖ δὲ μετὰ τὸν Μὲν — ἐνίοτε τὸ Ἐπειτα ἢ Αὐ, Αὐθις· — Δὲν πρέπει ὅμως μὲ τοῦτον τὸν Μὲν νὰ συγχέωμεν τὸν ἀπὸ τοῦς Παιητάς ἀντὶ τοῦ Μὴν λαμβανόμενον.

Μέντοι, εἶναι α) βεβαιωτικὸς. Πλάτ. Φαίδ. ἄλ. λα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μὲν τοι νῆ Δί, ἔφη ὁ Σιμμίας. β) ἐναντιωματικὸς μετὰ τὸν Μὲν, ἢ καὶ χωρὶς αὐτοῦ. Ἐνίοτε δὲ προσλαμβάνει καὶ τὸν Γέ, Ξεν. Κ. Παιδ. Ε, ε, κδ'. ἀκοῦσαι μὲν τοι γε οὐδὲν κωλύει.

Μὴν (δωρ. Μᾶν, ἔποπ. Μὲν καὶ Μᾶν) σύνδεσμος βεβαιωτικὸς, ἀλλὰ καὶ ἐναντιωματικὸς - καὶ μάλιστα προηγουμένου Γε, Γέ μὴν· — Καὶ μὴν ὁμοίως βεβαιωτικὸς καὶ ἐναντιωματικὸς.

Ὅπως, εἶναι α) ἐπίρρημα ἀναφορικὸν ἐκ τοῦ Πῶς,

οἶον ἐπὶ ἐπαναλαμβανομένης ἐρωτήσεως, Ἀριστ. Θεσμ. 203. κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σύ. — Πῶς; — Ὅπως; δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσια κλέπτειν· Καὶ μετὰ τὸ οὕτως ἀντὶ τοῦ ὧς, οἶον· κράτιστόν ἐστιν οὕτως, ὅπως δύναιμαι, λέγειν· ὅθεν καὶ μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν, οἶον ὅπως ἀνωτάτω, ἀντὶ ὡς ἀνωτάτω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 206. — Τὸ δὲ οὐχ ὅπως λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ οὐ μόνον, Θεουκυδ. Γ 42. χρῆτὸν τυχόντα γνώμης οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, δηλ. οὐ μόνον μὴ ζημιούν κ. τ. λ. β) Σύνδεσμος, λαμβάνεται ὡς ὁ Ἰνα, φαίνεται ὁμοίως, ὅτι ἐξ ἀρχῆς κυρίως εἶχε τροπικὴν σημασίαν, Σοφ. Ἡ' λ. 1296. οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνάσεται. Ἐνίοτε δὲ παραλείπεται τὸ, εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται, ῥῆμα, καὶ νοεῖται ἔξωθεν τὸ ὄρα ἢ τι ὅμοιον, οἶον Πλάτ. Μενεξ· ἀλλ' ὅπως μου μὴ κατερεῖς. δηλ. βλέπε καλὰ μὴ κ. τ. λ.

Ὅτε, Ὄποτε, εἶναι μὲν Μόρια χρονικά, ἔχουσιν ὁμοίως συνδεσμικὴν σύνταξιν, καὶ ἐκτὸς τῆς κυρίας σημασίας λαμβάνονται ἔτι α) ἀντὶ τοῦ αἰτιολογικοῦ Ὅτι, Δημ. Ὄλ. Α. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐξέλειν ἀκούειν· δηλ. ἐπειδὴ τοῦτο κ. τ. λ. ὅθεν παρ' Ὀμήρῳ πολλάκις ἀπαντᾷ Ὅτε μὴ ἀντὶ τοῦ Εἰ μή. β) μετὰ τὰ, μέμνημαι, εἶδα, ἀκούω, ἀκολουθεῖ πολλάκις Ὅτε ἀντὶ Ὅτι, Ξεν. Κ. Παιδ. Α. 5, ἢ μέμνημαι καὶ τοῦτο, ὅτε, σοῦ λέγοντος, συνεδόκει καὶ ἐμοὶ ὑπερμέγεθες εἶναι ἔργον τὸ καλῶς ἄρχειν· ὅπου δύναται τις νὰ ἀναπληρώσῃ οὕτω, μέμνημαι τοῦ χρόνου, ὅτε κ. τ. λ.

Ὅτι, α) ὡς καὶ ὁ τῆς συνθεσίας Ὅτι, μετὰ τὰ

ῥήματα, λέγω, μαθαίνω, κατανοῶ κ. τ. λ., οἷον ἤκου-
 σεν ὅτι ἦλθε. Πολλάκις ὅμως λείπει τὸ ῥήμα μετὰ
 τὸ ὅτι, Πλάτ. Γοργ. ΣΩ. οὐκοῦν κακῶ ὑπερβάλ-
 λον τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι.
 ΠΩ. Δῆλον δὴ ὅτι· δηλ. κάκιον ἂν εἴη. Οὕτω καὶ
 εὖ οἶδ' ὅτι, εὖ ἴσθ' ὅτι, δηλογότι (τοῦτ' ἔστι
 δῆλον ὅτι). Πολλάκις δὲ παραλείπεται καὶ τὸ ῥήμα,
 ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρέμαται ὁ ὅτι (ἢ Ὡς), Αἰσχ. κ. Κτησ.
 ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τοὺς νόμους ἀναγνώσεται,
 δηλ. ἵνα εἰδῆτε ὅτι. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ διηγήσεως
 χωρὶς ἀνάγκης, Ξεν. Κ. Παιδ. Γ. α, η. εἶπε δ', ὅτι
 εἰς καιρὸν ἦκει· διότι ἀναγκαῖον ἦτο, ἐὰν ἔλεγε
 κατὰ τρίτον πρόσωπον, εἶπεν, ὅτι ἦκει. β) αἰτιο-
 λογικὸς, ὡς ὁ Διότι, Πλάτ. Εὐθύφρ. ἄρα τὸ ὅσιον
 ὅτι ὅσιον ἔστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἢ, ὅτι
 φιλεῖται, ὅσιον ἔστι; — Τίθεται δὲ τὸ ὅτι (ὡς τὸ Ὡς)
 καὶ εἰ τὰ ὑπερθετικά, οἷον ὅτι μάλιστα· καὶ ἀντί
 τοῦ Εἰ μὴ, οἷον οὐδὲν ἦν, ὅτι μὴ Α'θῆναι (κυρίως,
 οὐδὲν ἦτο, ὅ, τι δὲν ἦτο Α'θῆναι). — Τὰ δὲ Οὐχ
 ὅτι, Μὴ ὅτι ἔχουσι τὴν σημασίαν τοῦ Οὐχ ὅπως,
 Ξεν. Α'πομ. Β. θ, ἢ. οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν
 ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ· καὶ Κ.
 Παιδ. Η. α, κή. μὴ γὰρ ὅτι ἄρχοντα, ἀλλὰ καὶ
 οὓς οὐ φοβοῦνται, αἰδοῦνται οἱ ἄνθρωποι· τοῦτ'
 ἔστιν, Ὅχι μόνον ἄρχ. ἀλλὰ κ. τ. λ.

Ὅφρα, Συνδ. ποιητικὸς, λαμβανόμενος α) ἀν-
 τί τοῦ Ἐως· β) ἀντί τοῦ Ἴνα.

Οὖν (ἰων. Ὡν), Συλλογιστικὸς, ὡς τὸ τῆς συν-
 θείας λοιπὸν· τίθεται ὅμως καὶ εἰς συναρμογὴν δια-
 κοπέντος λόγου, Θεουκιδ. σ. 64. ἃ γινώσκοντες οἷ

στρατηγοί, εἰδότες οὐκ ἂν ὁμοίως δυνηθέντες τοιόνδε τι οὖν. . . . μηχανῶνται· ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς ἔνδειξιν παρεκτεινομένης διηγήσεως. Πλάτ. Πρωτ. ἡμεῖς οὖν ὡς εἰσήλωμεν· Καὶ μετ' ἄλλου μόριου, ὡς Ἐπεὶ οὖν κ. τ. λ. Τίθεται δὲ καὶ εἰς τὰς ἀποκρίσεις πρὸς πλειοτέραν βεβαίωσιν, Πλάτ. Φαίδρ. οὐκοῦν δῆλον, ὡς τὸ πάθος τοῦτο δι' ὁμοιοτήτων τινῶν εἰσερρήη; γίγνεται οὖν οὕτω· Οὕτω δὲ εὐρίσκεται καὶ τὸ Οὔμενον (οὐ μὲν οὖν). Λουκιαν. Οὐχ. Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος· βέβαια δὲν εἶναι ἄλλος· καὶ Οὐ γὰρ οὖν, Πλάτ. Φαίδ. οὐδὲ μὲν, ἢδ' ὅς, ἐναντίον γὰρ ἐστὶ δυὰς τριάδι. Οὐ γὰρ οὖν. — Καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀλλὰ μάλισσα, Ξεν. Κ. Παιδ. Η. δ, ιά. καὶ σὺ αὖ οὐκ ἀχθῆσθῆσθε μοι, ἀκούων ἤτ' ἄληθῆ; ἢ σθῆσομαι μὲν οὖν· δῆλ. οὐ μόνον . . . ἀλλὰ μάλιστα θέλω χαρῆ. Ἡρόδοτος δὲ καὶ οἱ Τραγικοὶ ἀντὶ Οὖν μεταχειρίζονται τὸ Νύν.

Τε, (βλ. Καί) Σύνδεσμος συμπλεκτικὸς εἰς τοὺς ποιητὰς εὐχρηστος ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ Καί, Ἰλ. Α, 38. Ὃς Χρῦσῃν ἀμφιδέθηκας, Κίλλαν τε ζαΐθεν, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις· Σπανίως συμβαίνει τοῦτο καὶ εἰς τοὺς λογογράφους, οἷον Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 324-364. Ξεν. Ἑλλην Β. γ, ιβ'· διότι εἰς αὐτοὺς μετὰ τὸν Τὲ ἀκολουθεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Καί. — Ὁμέρου δὲ ἴδιον εἶναι τὰ, Καίτε, Δέτε ἀντὶ τῶν ἀπλῶν Καί, Δέ.

Τοι, μόριον ἐγκλιτικόν, κυρίως παλαιὰ δοτικὴ ἀντὶ Τῶ, τίθεται ἢ μόνον πρὸς ἐπίτασιν τινος καταφάσεως, ὡς Ἀριστοφ. Πλουτ. 29. οἶδά τοι, καὶ ιιοο,

σέ τοι, σέ τοί λέγω, Καρίων. Ξενοφ. Κ Παιδ. Ε. β, κγ. ἐγώ τοι, ἔφη, φίλοι ἄνδρες, οἴομαι. Πλάτων δὲ παρενθέτει αὐτὸ μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ὀνόματος, Θεαιτ. σελ. 151. παντὸς μᾶλλον τό τοι καλὸν αἰσχροὺν ἐστίν· ἢ μετ' ἄλλων, ὡς Γάρ, Γέ, Δή, ὁμοίως πρὸς ἔμφασιν. — Ο' δὲ Ἡ' τοι εἰς μὲν τοὺς Ἀ' ττικούς εὐρίσκεται ὡς ὁ ἀπλοῦς Η'. εἰς δὲ τὸν Ο' μῆρον, πρὸς ἐνδειξιν παρατεινομένης διαγήσεως, καὶ πολλάκις ἀντὶ τοῦ Μέν, Ἰλ. Δ, 22, Ἡ' τοι Ἀ' Ἰθναίη ἀκέων ἦν . . . Ἡ' ρη δ' οὐκ ἔχαδε, ἀντὶ Ἀ' Ἰθναίη μὲν οὖν κ. τ. λ. Ἀ' ρκτικὸν δὲ λόγου γίνεται τὸ μόριον τοῦτο, μόνον εἰς τὰ σύνθετα τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν.

Ω's, βλ. Ἐπίρρημ. Ω's. — Μετὰ δὲ τοῦ Τε συνθεθὲν, Ω' στε, λαμβάνεται ὡς τὸ τῆς χυδαίας συνηθείας Ὅ ποῦ (τόσον ὀποῦ) ἢ Ω' σε ὀποῦ. εἶναι ὁμως πολλάκις καὶ ἀρκτικὸν λόγου ὡς τὸ Ὄθεν. Φέρεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν πρὸς Ἀ' παρέμφατον, πολλάκις ὁμως καὶ πρὸς Ὀ' ρισικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς Προσακτικὴν, Σοφοκλ. Ἡ' λ. 1175. ὥστε μὴ λίαν στενέε. Παρ' Ὀ' μῆρω δὲ εὐρίσκεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ Ω's, ὥστε κρήνη μελάνυδρος.

§. ΡΛς ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΑΛΛΩΝ ΦΡΑΣΕΩΝ.

Οὐμὴν ἀλλὰ, σημαίνει ὁμοῦ ἀπόφασιν καὶ κατάφασιν, συνεπινοουμένου εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἡγουμένου ῥήματος, οἷον ὕβρισεν, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ἔτυψεν, δηλ. οὐ μόνον ὕβρισεν ἀλλὰ καὶ ἔτυψε. Πολτάκις ὁμως σημαίνει ἀπλῶς ἐναντίωσιν.

Ὅσον οὐ, ἢ Ὅσονου, λαμβάνεται ὡς τὸ σχεδόν, τὸν μέλλοντα καὶ ὄσονου παρόντα πόλεμον. Τὸ δὲ Οὐχ ὄσον (ὡς καὶ τὸ Οὐχ ὅπως) ἀντὶ τοῦ Οὐ μόνον. — Τὸ δὲ Ὅσον μόνον εὐρίσκεται ἑλλειπτικῶς μετ' Ἀπαρεμφάτου, οἷον διένειμεν ἑκάστω ὄσον ἀποζῆν, δηλ. ὄσον ἦτο ἱκανὸν πρὸς ζωτροφίαν. — Εἰς δὲ τὰ, θαυμαστὸν ὄσον, πλεῖστα ὄσα, περιπτεύει τρόπον τινὰ τὸ Ἀναφορικόν.

Ἀνθ' ὧν, τίθεται κυρίως ἀντὶ τοῦ, Ἀντὶ ἐκείνων ἅ, οἷον λαβὲ τοῦτο, ἀνθ' ὧν ἔδωκάς μοι. Εἶναι ὅμως εἰς χρῆσιν καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀντὶ τούτου, ὅτι, οἷον χάριν σοι οἶδα, ἀνθ' ὧν ἤλθες ὁμοίως τίθεται καὶ τὸ Ἐφ' ᾧ.

Οἶος, πρὸ Ἀπαρεμφάτου σημαίνει τὸ, οὔτω διατεθειμένος, ἢ ἱκανός, οἷον οὐ γὰρ ἦν οἶος ἀπὸ παντός κερδαίνειν ὁμοίως καὶ τὸ Οἶός τε. — Ἐπι, Οὐχ οἶόν τε, ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατόν. — Οἶον εἰκός, ἀντὶ τοῦ Ὡς εἰκός.

Μετὰ τὸ Ἄλλο, παραλείπεται πολλάκις ῥῆμά τι ὡς ποιεῖν, γίνεσθαι, οἷον οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐρωτᾶς, δηλ. δὲν κάμνεις ἄλλο τι, εἰ μὴ ἐρωτήσεις· τί ἄλλο γε ἢ ἐξήμαρτον; ἔθεν λέγουσι καὶ, ἄλλο τι ἢ ἐρωτᾶς; (κυρίως, κάμνεις τι ἄλλο; ἢ ἐρωτᾶς;)· καὶ χωρὶς τοῦ Ἡ', ἄλλο τι γεωργός ἐστι; δηλ. ἄρα γεωργός ἐστι;

Ἄλλως τε καί, ὡς τὸ Καὶ μάλισα, καὶ ἐξαιρέτως.

Καὶ ταῦτα, λαμβάνεται ὁμοίως ὡς καὶ τὸ Ἄλλως τε καί, ὑπεμφαίνει ὅμως πολλάκις καίτινα ἐναντίωσιν.

Πρὸ τοῦ (ὀρθότερον Προτοῦ) πρότερον, δηλ. ἄντι Πρὸ τούτου τοῦ χρόνου.

Τοῦ λοιποῦ (δηλ. χρόνου), εἰς τὸ ἐξῆς. — Τὸ Λοιπὸν, ἢ Λοιπὸν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς.

Πολλοῦ δεῖ, ἀπροσώπως, πολὺ λείπει· εὐρίσκαται ὅμως καὶ προσωπικῶς, πολλοῦ δέω λέγειν, δηλ. πολὺ ἀπέχω τοῦ νὰ λέγω· καὶ κατ' Ἀπαρέμφατον ἀπόλυτον, οἷον τούτο γὰρ πολλοῦ δεῖν εἴποι τις ἄν, δηλ. πολὺ λείπει τοῦ νὰ εἴπη τις τοῦτο. Ὁμοίως δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, Ὀλίγου δεῖ, δέω, δεῖν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας Ὀλίγον λείπει. Τίθεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν μόνον, Ὀλίγου, Μικροῦ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Περὶ πολλοῦ ἐστὶ μοι, ἢ Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, ἢ ἠγοῦμαι, ἄντι τοῦ, τιμῶ πολλὰ, καὶ Περὶ πλείονος (ἢ πλείους) ποιοῦμαι, ἄντι τοῦ Προκρίνω, προτιμῶ πολὺ περισσότερον. Ὁμοίως καὶ Περὶ μικροῦ, ἐπὶ τῆς ἐναντίας σημασίας.

Ὀφελον (μὴ ἀπτικῶς Ὀφελον) κυρίως σημαίνει τὸ Ἐχρεώσουν, Εἶχον χρέος. Λαμβάνει ὅμως Εὐχτικὴν σημασίαν, ἥτοι μόνον, οἷον μὴ ποτ' ὄφελον ποιεῖν (ἄμποτε νὰ μὴ τὸ εἶχον κάμει), ἢ μετὰ τινος Εὐχτικοῦ μορίου, Ὡς, Εἰ, Εἶθε, οἷον ὡς ὄφελος παρεῖναι, εἰ γὰρ ὄφελον θανεῖν.

Ἀμέλει, κυρίως Μὴ φρόντιζε, ὅθεν καὶ ἐπιρρηματικῶς α) ὡς τὸ βεβαίως, ἀναμφιβόλως· β) ὡς τὸ ἀληθῶς, ἐπὶ βεβαιώσεως γενικοῦ λόγου, γινομένης διὰ τινος μερικωτέρου.

Ἔστι, εὐρίσκεται πρὸ παντὸς εἴδους ἀναφορικῶν ἐπὶ τῆς ἐφεξῆς σημασίας, οἷον ἔστιν ὅτε ἀντὶ τοῦ Ποτέ, ἔστιν ὅς ἀντὶ τοῦ Τίς, καὶ πρὸ πληθυντικοῦ, ἔστιν οἷς οὐχ οὕτως ἔδοξεν, ἀντὶ τοῦ Τισίν. Λέγουσιν ὁμως καὶ Εἰσίν οἱ ἀντὶ τοῦ Τινές· καὶ κατὰ Παρατατικόν, ἦν δὲ τῶν σταθμῶν οὐς πάνυ μακροὺς ἤλαυνεν, ἀντὶ τοῦ Τινάς. — Ἔστιν ὅπου, ἀντὶ τοῦ Ἐγκλιτικοῦ Πού.

Οὐκ ἔστιν ὅπως, δὲν εἶναι δυνατὸν, οἷον ἡ φιλοπραγμοσύνη, ὑφ' ἧς οὐκ ἔστιν ὅπως ἡσυχίαν σχήσει, τοῦτ' ἔστιν, ἡ . . ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἔστιν, ἔξεστιν, ἔνεστι, πάρεστι πράττειν κ. τ. λ., σημαίνει, δύναται νὰ πράττῃ τις κ. τ. λ. ἀλλὰ τὸ μὲν ἔνεστι τίθεται ἐπὶ τοῦ κατὰ φύσιν δυνατοῦ (ὡς τὸ, εἶναι δυνατόν)· τὸ δὲ ἔξεστιν ἐπὶ τοῦ εἰδικῶς δυνατοῦ (ὡς τὸ εἶναι συγχωρημένον)· τὸ δὲ ἔστιν, ἀορίσως, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πάρεστιν, πλὴν ὅτι τοῦτο συνεπιφέρει καὶ ἔννοιαν τοῦ εὐκόλου, οἷον πάρεστιν ἐξιέναι, δηλ. εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐκβαίῃ. Ὡς, ἐὰν ἐνίοτε τὸ ἔξεσι καὶ ἔνεσι συγχέωνται, τοῦτο συμβαίνει μόνον διὰ τινὰς ῥητορικὰς αἰτίας, ὅταν τὸ εἰδικῶς δυνατόν θελήσῃ τις νὰ ἐκφράσῃ ὡς φύσει τοιοῦτον καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

Ὡς ἐνι (ἐνι ἀντὶ ἔνεσι), ὅσον εἶναι δυνατόν. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ Ἐνίοτε ὡς τὸ Ἔστιν ὅτε.

Ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ νὰ εἴπω οὕτως.

Ἐν τοῖς, εὐρεθὲν πρὸ ὑπερθετικοῦ, εἶναι ἐντὶ τοῦ πρὸ πάντων, ἢ πάντων, οἷον ἐν τοῖς πρῶτοι

παρῆσαν οἱ Ἀθηναῖοι, δηλ. πρῶτοι πάντων· τοῦτο ἐγὼ ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι, δηλ. βαρύτατα πάντων. Ἐὰν δὲ τις θελήσῃ νὰ ἀναλύσῃ τὴν φράσιν ταύτην, πρέπει νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ διὰ Μετοχῆς, ἐκ τοῦ κατὰ τὸν λόγον ἐκεῖνον ῥήματος λαμβανομένης, οἷον εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα, ἐν τοῖς παροῦσιν, εἰς τὸ δεύτερον ἐν τοῖς βαρέως φέρουσιν αὐτὸ. Τοῦτο δὲ τὸ ἐν τοῖς, τίθεται καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, οἷον ἐν τοῖς πλεῖσται νῆες παρ' αὐτοῖς ἐγένοντο. Θεουκυδ. ἡ στάσις ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο· ὁ αὐτ.

Οἱ ἀμφί, ἢ Οἱ Περί, μετὰ Αἰτιατικῆς, οἷον οἱ ἀμφί Ἄνυτον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνει ὄχι μόνον τὸ, οἱ περὶ τὸν Ἄνυτον, ἀλλὰ τὸ, ὁ Ἄνυτος μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ· οὕτω καὶ, οἱ ἀμφί Θαλῆν, δηλ. Θαλῆς αὐτὸς τε καὶ οἱ ὅμοιοί του σοφοί. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τὴν ἀδιόριστον ταύτην ἔκφρασιν καὶ ὅταν λαλῶσι περὶ μόνου τοῦ ἐνὸς ἐκεῖνου προσώπου· κάμνουσι δὲ τοῦτο θέλοντες διὰ τινὰ αἰτίαν ἴσως νὰ μείνῃ ἀσαφὲς καὶ ἀδιόριστον, ἂν ὁ λόγος εἶναι περὶ μόνου τοῦ ἐνὸς ἐκεῖνου προσώπου. Οὕτως, οἱ ἀμφί Εὐθύφρονα, κυρίως μὲν σημαίνει μόνον τὸν Εὐθύφρονα, προσυπεμφαίνει ὅμως, ὅτι εἶναι καὶ ἄλλοι τῆς φατρίας ἢ τῆς γνώμης του.

Μεταξὺ (ἀναμεταξὺ). Τοῦτο τὸ μόριον τίθεται καὶ πρὸ Μετοχῆς, ὡς ἐφεξῆς, μεταξὺ περιπατῶν, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ περιπατεῖν, μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσεν αὐτόν, δηλ. ἀναμεταξὺ, ἐν ᾧ ἐδείπνει.

Ἐνεκα, πολλάκις σημαίνει τὸ, ὅσον ἀνήκει εἰς κ. τ. λ. οἷον ἄνευ τοῦ ἡλίου, ἔνεκα τῶν ἐτέρων

ἄστρον, νῦξ ἄν ἦν αἰεὶ· δηλ. ὅσον διὰ τὰ ἄλλα ἄστρα, χωρὶς τὸν ἥλιον κ. τ. λ. Τούτου γε ἕνεκα, ἔσονται διὰ τοῦτο.

Φροῦδος, τίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἔλλειψιν τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, οἷον φροῦδος γὰρ ὁ ἀνὴρ δηλ. ὁ ἀνὴρ ἀνεχώρησεν· φροῦδα πάντα, ἐχάθησαν ὅλα.

Μέλλω, συντάσσεται μὲ Ἀπαρέμφατον, οἷον μέλλω ποιεῖν, δηλ. μέλλω νὰ κάμνω, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμφαίνεται μόνον τὸ μέλλον τῆς πράξεως χωρὶς διορισμοῦ, ἂν γίνῃται ἐξ οἰκείας θελήσεως, ἢ ἐξ ἀνάγκης τινὸς ὠρισμένον, ὡς ἤμελλον πάσχειν, τοῦτ' ἔστιν, μ' ἦτο γραπτὸν νὰ πάσχω. Τίθεται δὲ κυρίως τὸ Ἀπαρέμφατον ἐπὶ μὲν διαρκούσης πράξεως κατ' Ἐνεσῶτα, ἐπὶ δὲ στιγμιαίας κατ' Ἀόριστον. Πολλάκις ὁμῶς τίθεται καὶ Μέλλον κατὰ τινὰ πλεονασμὸν, Δημ. Μειδ. οἱ αὐτὸν ἐπαινέσεσθαι μετὰ ταῦτα ἤμελλον. Ἐκ τῆς φυσικῆς ταύτης σημασίας προέρχεται καὶ ἄλλη τις, ἢ τοῦ βραδύνω, ἀργοπορῶ, οἷον τί μέλλεις; διατὶ ἀργεῖς; (κυρίως, διὰ τί πάντοτε μέλλεις νὰ κάμῃς τι καὶ ποτὲ δὲν τὸ κάμνεις:). — Ἐτι τί δ' οὐ μέλλει; τί δ' οὐκ ἔμελλε; ἤγουν καὶ διατὶ νὰ μὴ τὸ κάμῃ;

Φθάνω, προφθάω, προλαμβάνω, οἷον ἔφθασα αὐτὸν παρελθόν (μετὰ Μετοχῆς) δηλ. ἐπρόλαβα καὶ ἦλθον πρὸ αὐτοῦ. — Ἐτι μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ἐπομένου συμπλεκτικοῦ Καί, οἷον οὐκ ἔφθημεν ἔλθόντες, καὶ νόσοις ἐλήφθημεν· δηλ. μόλις ἐφθάσαμεν καὶ κ. τ. λ. — Ἐτι μετὰ τοῦ Οὐκ κατ' Εὐκτικὴν α) ἀντὶ Προσακτικοῦ, οἷον οὐκ ἂν φθάνοις λέ-

γων· δηλ. λέγε καὶ μὴ ἀργῆς· β) ἐπὶ βεβαίας ὑποσχέσεως κ. τ. λ. οἷον οὐκ ἂν φθάνοιμι (ἀπόκρισις πρὸς τινὰ αἴτησιν) ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν θέλω λείψει· οὐκ ἂν φθάνοι ἀποθνήσκων· δηλ. βέβαια δὲν θέλει διαφύγει τὸν θάνατον· εἰ οὖν μὴ τιμωρήσεσθε τούτους, οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος τούτοις τοῖς θηρίοις δουλεύον, τοῦτ' ἔστιν, ἐὰν δὲν . . . βέβαια τὸ πλῆθος θέλει κ. τ. λ. Διὰ τὰ ἐρμηνεύσωμεν ὅμως τὸ καταφατικὸν τῆς ἀποφατικῆς ταύτης φράσεως, πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν, ὅτι τὸ οὐκ ἂν φθάνοις κυρίως εἶναι ἐρωτηματικὸν (ὡς τὸ ἐμφαντικὸν τῆς συνηθείας, Δὲν θέλεις τὸ κάμει μίαν φοράν; ἀντὶ τοῦ Κάμει το δὲ μίαν φοράν)· ἀφ' οὗ δὲ κατὰ μικρὸν ὁ ἐρωτηματικὸς τόνος ἐξέλιπε, καὶ τὸ, Οὐκ ἂν φθάνοις, ἐλαμβάνετο πλέον ἀντὶ Προσαχτικῶ ἀπλοῦ, ἐλήφθησαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ τὰ Οὐκ ἂν φθάνοιμι, Οὐκ ἂν φθάνοι· ὡς καὶ αἱ μὲ τὸ Οὐκοῦν συνημμέναι φράσεις, αἷ τινες ἀπέβαλον παντάπασι τὸ τε ἐρωτηματικὸν, καὶ τὸ ἀρνητικὸν, λαμβανόμεναι ἀντὶ ἀπλῶν συλλογιστικῶν· διότι, ὡς τὸ οὐκοῦν ἄπειμι εἶναι ταῦτόν μὲ τὸ ἄπειμι οὖν, οὕτω καὶ τὸ οὐκ ἂν φθάνοιμι ποιήσας εἶναι ταῦτόν μὲ τὸ φθάνοιμί ἂν ποιήσας.

Εἶναι. Τοῦτο τὸ Ἀπαρέμφρατον εἰς φράσεις τινὰς Ἀττικὰς ἐνίοτε περιττεύει, οἷον ἕκκον εἶναι. Ἐδὼ ἀνήκουσι τρόπον τινὰ καὶ τὰ, τὸ νῦν εἶναι, τὸ τήμερον εἶναι.

Ἐχω, μετὰ τινος Ἐπιρρήματος σημαίνει τὸ διακείμαι, οἷον καλῶς ἔχω (εἶμαι καλά)· πολλάκις καὶ μετὰ Γενικῆς διορισμοῦ, οἷον ὡς εἶχε τάχους, ὅσον

ἡδύνατο ταχέως. Ἐτι θαυμάσας ἔχω, ἀντὶ θαυμάζω, ἢ τεθαύμακα (βλ. εἰς τὰ Περὶ Μετοχ.) — Ἐχων προσίθεται εἰς τινὰ δευτέρου προσώπου ῥήματα (ὡς ληρεῖν, φλυαρεῖν, παίζειν) διὰ περισσοτέραν ἔμφασιν, οἷον παίζεις ἔχων, ληρεῖς ἔχων. Τῆς δὲ τοιαύτης χρήσεως τὴν ἀρχὴν εὐρίσκομεν παλιν ἐκ τοῦ ἐρωτηματικοῦ, τί ἔχων, διατρίβεις; ἤγουν, τί ἔχεις καὶ βραδύνεις τόσον;

Ὡς τὸ ἐρωτηματικόν, Τί ἔχων; ὁμοίως εὐρίσκονται καὶ τὰ Τί παθὼν; Τί μαθὼν; οἷον τί παθὼν ἐλευθέρους τύπτεις; Τοῦτο κατ' ἀρχὰς κυρίως ἐσήμεναι πάθημα καὶ βλάβην φρενῶν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας Τί ἔπαθες, ἄνθρωπε, καὶ κάμνεις τοιαῦτα; ἔπειτα ὁμως ἐλήφθη ἀπλῶς ἀντὶ ἐμφαντικοῦ Τί; ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Τί μαθὼν; τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ κυρίως ὑπεσήμεναι τινὰ μάθησιν εἰρωνικῶς, ἔπειτα ὁμως ἐλήφθη ἀντὶ τοῦ Τί; ἀπλῶς. Καθὼς δὲ τὸ Τί ἔχων, ἀποβαλὼν τὸ ἐρωτηματικόν, μετέπεσεν εἰς τὸ ἀπλοῦν ἔχων, οὕτω καὶ τὸ μαθὼν τίθεται χωρὶς ἐρωτηματικοῦ, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ὅτι μόνον, Πλάτ. Ἀπολ. 26. τί ὄξιος εἰμι ἀποτιῆσαι, ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἠσυχίαν εἶχον; τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἀναπληρώσῃ οὕτως, ὅτι, μαθὼν οὐκ οἶδ' ὅ, τι, ἠσυχίαν οὐκ εἶχον. Ἐπειτα ὁμως καὶ τοῦτο ἐλαμβάνετο ἀπλῶς ἀντὶ ἐμφαντικοῦ Ὅτι.

Φέρων, φαίνεται ὅτι εἰς φράσεις τινὰς περιττεύει, κυρίως ὁμως ὑποσημαίνει πάντοτε ὁρμὴν τινὰ ἐλευθέραν, συνημμένην μὲ τὴν πράξιν, ἀλλ' ὄχι πάντῃ ἀμεμπτον, οἷον ἰπέδαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις. — εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα (Αἰσχίν.)

§. ΡΛΖ Περί τινων ἰδιαιτέρων συντάξεων.

Α. ΑΝΑΚΟΛΟΥΘΙΑ.

α. Ἀνακόλουθος σύνταξις λέγεται ἢ, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ τέλος γραμματικῶς δὲν συμφωνεῖ μετὰ τὴν ἀρχὴν. Μεταχειρίζονται δὲ τὴν τοιαύτην σύνταξιν οἱ συγγραφεῖς ἐκουσίως πάντοτε καὶ διὰ τινὰ αἰτίαν, ἢ γουν ἢ διὰ βραχυλογίαν, ἢ σαφήνειαν, ἢ δι' ὁμαλότητα καὶ εὐαρμοσίαν καὶ ἔμφασιν. Ὅσακις λοιπὸν ἀπαντήσῃ τοιαύτη ἀήθης σύνταξις, εἴαν δὲν ἔχη τινὰ τῶν εἰρημένων αἰτιῶν, δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς ἀνακόλουθος, ἀλλὰ νὰ νομίζεται ὑπόπτος καὶ διεφθαρμένη.

β'. Συνηθέσατος δὲ ἀνακολουθίας τρόπος εἶναι, ὅταν ὁ συγγραφεὺς, ἀφ' οὗ ἀρχήσῃ περίοδόν τινὰ ὡς ἀπαιτεῖ ὁ λόγος μέχρι τινὸς, ἔπειτα (καὶ μάλιστα μετὰ παρένθεσιν τινὰ) ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἀκροατὴς δύναται νὰ χάσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς συντάξεως μεταβαίνει εἰς ἄλλην νέαν, οἷον Πλάτ. Ἀπολ. τούτων ἕκαστος οἷός τ' ἐστίν, ἰὼν εἰς ἑκάστην τῶν πόλεων, τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι τῶν ἑαυτῶν πολιτῶν προῖκα ζυγεῖναι ὧ ἂν βούλωνται, τούτους πείθουσι... σφίσι ζυγεῖναι. Ἐνταῦθα ἡ φυσικὴ σύνταξις ἦτο, τούτων ἕκαστος οἷός τ' ἐστίν... τοὺς νέους... πείθειν· ἀλλὰ διὰ τὴν σαφήνειαν ἔπρεπε νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ τοὺς νέους διὰ τῆς Ἀντωνυμίας τούτους, καὶ οὕτως ἔγεινεν ἀρχὴ ἄλλης περιόδου, μὴ συμφωνούσης μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὅλου λόγου. ὁ αὐτ. Αλκιβ. Α. ὧ γὰρ ἂν ἐξουσία μὲν ἢ ποιεῖν ὁ βοίλεται, νοῦν δὲ μὴ ἔχη, τί τὸ εἰκὸς συμβαίνειν; ἐδῶ κρέμαν-

ται δύο κῶλα ἀπὸ ἓν Ἀναφορικόν, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνα ἀπαιτοῦσιν ἑκάτερον κατὰ διάφορον πτώσιν· ἐπειδὴ λοιπὸν νὰ τεθῆ τὸ ἀναφορικὸν δις κατὰ διαφόρους πτώσεις (ὡς μὲν — ὅς δε) δὲν ἠδύνατο (διότι οὕτως ἐβλάπτετο καὶ ἡ σαφήνεια καὶ ὁ ῥυθμὸς τοῦ λόγου) ἐτέθη τὸ δεύτερον κῶλον (νοῦν δὲ μὴ ἔχη) οὕτως, ὡς εἶναι τὸ ἀναφορικὸν προηγίτο κατ' Ὀνομασικὴν.

γ'. Ἄλλος ἀναχολουθίας τρόπος εἶναι, ὅταν ἐκ τῆς τῶν λέξεων θέσεως ὀνομά τι λάβῃ τὴν πτώσιν τοῦ ἰδίου ἀναφορικοῦ ἀντὶ τῆς πτώσεως, τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα, οἷον Ξεν. Κυν. α, ι. Μελέαγρος δὲ τὰς τιμὰς ἅς ἔλαβε, φανεραὶ ἀντὶ, αἱ τιμαί, ἅς Μ. ἔλαβε.

δ'. Πολλάκις δὲ ἡ περίοδος, ἀφ' οὔ ἀρχίσῃ κατ' ὀνομασικὴν, μεταπίπτει ἔπειτα εἰς ἄλλην πτώσιν, Πλάτ. Π. Νόμ. 3. σελ. 686. ἀποβλέψας γὰρ πρὸς τοῦτον τὸν στόλον, οὗ πέρι διαλεγόμεθα, ἔδοξε μοι πάγκαλος εἶναι. Εἰδὼ ἐπειδὴ ὁ λαλῶν ἐννοεῖ ἑαυτὸν ὡς ὑποκείμενον, μεταχειρίζεται Ὀνομασικὴν· δὲν ἐμποδίζεται ὅμως ἐκ τούτου ἔπειτα τοῦ νὰ θέσῃ τὴν ἀρμοδιωτέραν ἔκφρασιν ἔδοξε μοι, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ὀνομασικὴ ἐκείνη γίνεται Ὀνομασικὴ ἀπόλυτος. Τὸ ἀνάπαλιν δὲ φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα, Θουκυδ. τοῖς Συρακουσίοις κατάπληξίς οὐκ ὀλίγη ἐγένετο, ὀρῶντες. — Διάφορον πῶς κατὰ τὴν ἔμφρασιν εἶναι τὸ, ἐκεῖνος δὲ, οὐ δῶσω αὐτῷ οὐδὲν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐκφρασθῆ οὕτως, Ὅσον εἰ ἐκεῖνον, δὲν θέλω τὸν δῶσει τίποτε.

β. ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

α. Η' μετάθεσις λέξεως ἀπὸ τοῦ οἰκείου τόπου εἰς ἄλλον προέρχεται μάλιστα ἀπὸ τὴν κλίσιν (ἣτις εἶναι ἔξαιρέτως ἰδία τῶν Ἀ' ττικῶν) τοῦ νὰ θέτωσι παραλλήλους ἐκείνας (ἐνὸς ἢ δύο κώλων) τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἢ ὅμοιαι, ἢ ἐναντίαι, ἢ ἔχουσιν ἄλλην τινα πρὸς ἀλλήλας σχέσιν, οἷον Πλάτ. Φαίδρ. ποικίλη μὲν ποικίλους ψυχῇ καὶ παναρμονίους διδούς λόγους, ἀπλοῦς δὲ ἀπλῆ. Διὰ τοῦτο χωρίζουσι καὶ τὰς προθέσεις ἀπὸ τὰς πτώσεις των, οἷον ἐν ἄλλο τ' ἄλλη (ἀντὶ ἄλλοτε ἐν ἄλλῃ). Ο'δ. Ε, 155. παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούση· καὶ τὸ ἄρθρον ἀπὸ τὸ ὄνομα, οἷον αἰσχύνει πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ.

β'. Γίνεται δὲ Μεταθέσεως ἀφορμὴ καὶ ἡ σπουδὴ τῶν συγγραφέων εἰς τὸ νὰ ἐκφράσωσι πρότερον τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἔμφασιν, οἷον Δημ. Ο'λ. Γ. τὸ μὲν πρῶτον . . . ἀγαπητὸν ἦν παρὰ τοῦ δήμου τῶν ἄλλων ἐκάστω καὶ τιμῆς καὶ ἀρχῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος μεταλαβεῖν· νῦν δὲ τούναντίον. Ε'δὼ ἢ Δοτ. ἐκάστω κρέματα ἀπὸ τὸ ἀγαπητὸν ἦν· ἀλλὰ τὸ ἐκ τοῦ μεταλαβεῖν κρεμάμενον παρὰ τοῦ δήμου, ἐπειδὴ ἔχει πολλὴν ἔμφασιν, ἐτέθη πρότερον ἐκείνου.

Γ. Ο'μοίως δὲ ἔμφασιν ἐνίοτε τὸ ἐπίρρημα, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τεθῆ μετὰ τὸ ἀναφορικόν, τίθεται πρὸ αὐτοῦ, οἷον νῦν δὴ ἄ' ἔλεγον (Πλάτ. Εὐθύδ.) ἀντὶ ἄ' νῦν δὴ ἔλεγον. Συμβαίνει ὅμως ἐκ τούτου καὶ σύγχυσις ἐνίοτε, οἷον Θεόφρ. Ι. ιζ'. ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις, ὅπου τὸ πάλαι δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔχεις, ἀλλ' εἰς τὸ ἐπεθύμεις.

δ'. Πολλάκις ὁμῶς καὶ χωρὶς ἰδιαίτερας τινὸς αἰτίας γίνεται μετάθεσις διὰ καλητέραν τῶν τοῦ λόγου μερῶν εὐαρμοσίαν, οἷον Πλάτ. Φαίδρ. ὥσπερ γὰρ οὐ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἢ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι, κ. τ. λ. ὅπου τὸ μὲν οἱ εἶναι ἄρθρον τοῦ προσείοντες, τὸ δὲ τὰ πεινῶντα θρέμματα ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄγουσι· καὶ Ξεν. Κ. Παιδ. σ. δ, ὁ-ἤξειν αὐτῷ σε πολὺ Ἀράσπου ἄνδρα καὶ πιστότερον καὶ ἀμείνονα, ὅπου ἡ φυσικωτέρα σύνταξις ἦτο . . . ἄνδρα πολὺ πιστότερον . . . Ἀράσπου. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ Δημ. πρὸς Μειδ. (σελ. 93.) οἱ δὲ ἠτιμωμένοι διὰ πολλῶν τούτων εἰσὶν ἐλάττω πράγματα, ἕγουν διὰ πρ. πολλῶ ἐλάττω τούτων.

Γ. ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

α. Ἡ Ἐλλείψις προέρχεται ἐκ παραλείψεως λέξεως ἢ λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦνται ἀναγκαίως εἰς ἀπαρτισμὸν τελείου λόγου· παραλείπονται δὲ μόνον ὅσα εὐκόλως ἔξωθεν νοοῦνται, οἷον κοιμᾶται βαθῦν (ὑπνον δηλ.)· ποτέραν τραπήση (δηλ. ὁδὸν); ἐτύπτετο πολλὰς (πληγὰς δηλ.) κ. τ. λ.

β. Οἴμοιως παραλείπονται καὶ ὅσαι λέξεις πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσιν εἰς τὸ δεῦτερον τῆς περιόδου μέρος, τιθεμένου μάλις ἐνίοτε μόνου τοῦ μορίου ἢ τοῦ αναφορικοῦ, ὡς τὸ Εἶπερ, εἶπερ ἄρα, οἷον οὐκ οὐκ ἡμᾶς γε, ἀλλ', εἶπερ, σέ· ὁμοίως καὶ τὸ αναφορικὸν, Πλάτ. π. Νόμ. πάντα χεδὸν ἀπείργασται τῷ Θεῷ, ἄπερ, ὅταν βουληθῆ διαφερόντως

εὖ πράξει τινὰ πόλιν· δηλ. ἄπερ ἀπεργάζεσθαι εἴ-
ωθεν.

γ'. Οὕτω δὲ εὐρίσκονται καὶ τὰ ἀποφατικά μο-
ρια χωρὶς τοῦ ἀποφασκομένου, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύ-
ναται νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τῶν προηγηθέντων, οἷον, τὸν
ἐρῶντά τε καὶ μὴ, κρινουῦμεν, ἤγουν καὶ μὴ ἐρῶν-
τα· καὶ τίς οὖν τρόπος τοῦ καλῶς καὶ μὴ, γρά-
φειν; δηλ. καὶ μὴ καλῶς.

δ'. Παραλείπεται δὲ, καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς Ἀτ-
τικούς, καὶ λόγος ὀλόκληρος, ὅταν ἦναι ἐκ δύο ἀντι-
κειμένων κώλων τοῦ πρώτου συνέπεια, εὐκόλως ἔξω-
θεν νοουμένη, τοῦ λόγου σπεύδοντος εἰς τὸ δεύτερον
κῶλον, οἷον Πλάτ. Πρωταγ. καὶ ἐὰν μὲν ἐκὼν πεί-
θεται· εἰδὲ μὴ, ὥσπερ ζύλον διαστρεφόμενον
εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς· ὅπου μετὰ τὴν
ὑπόθεσιν τοῦ πρώτου κώλου καὶ ἐὰν μὲν ἐκὼν πεί-
θεται, λείπει ἡ συνέπεια καλῶς ἔχει, ἢ ἄλλο τοι-
οὔτὸν τι.

ε'. Πολλάκις δὲ παραλείπεται καὶ τὸ μετὰ τὸ ἀνα-
φορικὸν (ὅ, ἃ) ἐπόμενον, τοῦτο ἐστὶ, ἢ ταῦτά ἐστι,
οἷον καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὠνείδιζεν
ἐμέ· ἐνίοτε δὲ καὶ χωρὶς τοῦ Ὅτι. Συνηθεσάτη δὲ
εἶναι ἡ τοιαύτη φράσις μετὰ τοῦ Ὑπερθετικοῦ, ποτὲ
μὲν μετὰ τοῦ Ὅτι, ποτὲ δὲ καὶ χωρὶς αὐτοῦ· οἷον
ὁ δὲ πάντων θεινότατον, ὅτι πρὸς τοὺς βαρβά-
ρους συμμαχίαν ἐποίησατο. (ὅπου λείπει τό, τε
ὑπαρκτικὸν ἐστί, καὶ μετὰ τοῦτο, τὸ τοῦτο ἐστί.)
— καὶ ὁ πάντων γελοιοτάτον, καὶ τὸν κίνα ἀνή-
γαγεν (Λουκιαν.) ὅπου λείπει καὶ τὸ Ὅτι. Πολλά-
κις δὲ μετὰ τὴν τοιαύτην ἔλλειψιν ἀκολουθεῖ ὁ Γὰρ,
ὁ δὲ μέγιστον; οὐ γὰρ ἠΐελεν.

ς. Ἡ αὐτὴ ἔλλειψις ἔχει χώραν καὶ εἰς τὰ δεικτικὰ τεκμήριον δέ, σημεῖον δέ (δηλ. τούτων ἐστὶ τοῦτο) οἶον, σημεῖον δέ, τοῖς πονηροῖς ζυνοῦσιάζει. Καὶ μετὰ τοῦ Γάρ, Δημοσθ. Ἄνδρῶν. τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτὲ σχῶν τὰ πάνθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν.

Δ. ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Ἐναντίος τῆς Ἐλλείψεως εἶναι ὁ Πλεονασμὸς, τοῦτ' ἔστιν ἢ χοῖσις πάντη περιττῶν λέξεων, οἶον πάλιν αὖθις, ἔφη λέγων Ἡρόδ. Ε 36. μεγέθει μέγας, πλήθει πολλοί· ἀλλὰ καὶ λόγων ὀλοκλήρων. Ἡρόδ. Α 79. ὡς οἱ παρὰ θόξαν ἔχε τὰ πράγματα, ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε (ὅπου περιττεύει ὄλοντο ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε). — Πλάτ. Φαίδ. ἐγὼ γάρ, ἅ καὶ πρότερον σαφῶς ἠπιστάμην . . τότε ὑπὸ ταύτης τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα ἐτυφλώθην, ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα, ἅ πρὸ τοῦ ᾧμην εἰδέναι.

ΤΩΝ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

ΣΕΛ. 18, στ. 16, Οξάτονος γρ. Οξύτονος. Στ.
 17, Παροξότονος, γρ. Παροξύτονος, — ΣΕΛ. 21,
 στ. 10, πὶ τὸ πλείσον, γρ. ἐπὶ τὸ πλείσον. Στ.
 11, προστεῆθ, γρ. προστεθῆ. Στ. 27, Αὐταὶ δὲ
 λέξεις, ἐγκλιτικάι, γρ. Αὐταὶ δὲ, λέξεις ἐγκλιτι-
 καί. — ΣΕΛ. 24, στ. 7 Τόν, γρ. Τόν. — ΣΕΛ. 25,
 στ. 27, Γλώσσης, γρ. Γλώσσης. — ΣΕΛ. 27, στ. 29,
 χεχώρηκα, γρ. χεχώρηκα. — ΣΕΛ. 30, ΣΥΝΑΡ. γρ.
 ΣΥΝΑΡ . . . §. ΙΑ, γρ. §. ΙΔ — ΣΕΛ. 34, στ. 7,
 Ημέρα, γρ. Ημέρα. Στ. 24, ὡ κληίς, γρ. ὡς κληίς.
 — ΣΕΛ. 37, στ. 9 λώϊσος, γρ. λώϊσος. Στ. 29, Πο-
 σειδάων, γρ. Ποσειδάων. — ΣΕΛ. 38, ε. 19, ὑποϊ-
 ον, γρ. ὀποϊον. Στ. 22, ἐποποιούς, γρ. ἐποπόιούς. —
 ΣΕΛ. 39, στ. 22, παραλήγουσα, γρ. παραλήγουσαν.
 — ΣΕΛ. 40, στ. 25, Σωμ, γρ. Σημ. Στ. 27, τούναν-
 τίον, γρ. τούναντίον Στ. 32 ἔδοξει γρ. ἔδοξε. — ΣΕΛ. 42
 στ. 21, φιλόν, γρ. φιλόν — ΣΕΛ. 43, στ. 26, τὸν χρείαν,
 γρ. τὴν χρείαν. — ΣΕΛ. 44, στ. 4, Ἀντωνομίας, γρ.
 Ἀντωνυμίας. — ΣΕΛ. 45, στ. 14, χειρογράφων, γρ.
 χειρογράφων. — ΣΕΛ. 46, στ. 23, ὄγ-δους ὄγ-δοος. —
 ΣΕΛ. 47, στ. 24, χρόνου, γρ. χρόνου. — ΣΕΛ. 48, στ.
 13, σημαίνει, γρ. σημαίνη. Στ. 22, ὀποίου, γρ. ὀποι-
 ου. — ΣΕΛ. 49, στ. 17, σημήνει, γρ. σημαίνει. —
 ΣΕΛ. 52, στ. 32, δείκνηται, γρ. δείκνυται. — ΣΕΛ.
 56, στ. 32, Τοιοῦτον, γρ. Τοιοῦτον. — ΣΕΛ. 57,
 στ. 2 ταύτης τίς, γρ. ταύτης τῆς. στ. 3, Σηναίρεσε-
 ως, γρ. Συναίρεσεως. — ΣΕΛ. 61, στ. 7, ὑπολάβη,
 γρ. ὑπολάβη. — Στ. 23, Ἰωνικοῦ, γρ. Ἰωνικοῦ. —
 ΣΕΛ. 6, στ. 17, ὁ καὶ ἦ, γρ. ὁ καὶ ἦ. Στ. 23 οἶον,
 γρ. οἶον — ΣΕΛ. 66, στ. 1, ἴδια. τέρως, γρ. ἰδιαιτέρως. στ.
 | ονος | - - { ν, Πάν, Πανός
 | υς, Ρίς, Ρίνος | γρ. | νος | - - { ν, Πάν, Πανός
 | υς, Ρίς, Ρίνος |
 — ΣΕΛ. 68, στ. 31, Ἀνείκει. γρ. Ἀνήκει. στ. 32
 Ἄρηρ, γρ. Ἄρης. — ΣΕΛ. 72 στ. 29 Ἀπεβλήθη τὸν
 γρ. Ἀπεβλήθη τὸν — ΣΕΛ. 73, στ. 10 ῥήτορ, γρ.
 ῥήτορ. — ΣΕΛ. 77 στ. 29, Αἶτ. καὶ Κλητ. γρ. Αἶτ.
 καὶ Κλητ. — ΣΕΛ. 82, στ. 1, Ἰππέσσι, γρ. ἰππέ-
 σσι. στ. 2, ἰππεῖς, γρ. ἰππέυς. στ. 9, ἔταν πρὸ τεῦ

ς, ἢ μετὰ τὸς εὐρεθῆ. γρ. Ὅταν πρὸ τοῦ ε καὶ μετὰ
τὸ ε εὐρεθῆ. — ΣΕΛ. 83, στ. 2, Ἐνθλιψις γρ. συγχο-
πή. στ. 6, Θλίψεως, γρ. συγχοπῆς. — ΣΕΛ. 87, στ.
25 τίγρις — οδος γρ. τίγρις — ιδος — ΣΕΛ. 101,
σημ. στ. 2, αἰθέτ, πληρ. σα, γρ. Οὐδέτ. πληθ. σα. —
ΣΕΛ. 105, στ. 17, τῆς ἀπτικῆς Β. Κλίτ. γρ. τῆς ἀπ-
τικῆς Β. Κλίτ. — ΣΕΛ. 108, στ. 20, ἀμεταβόλλω,
γρ. ἀμεταβόλω. — ΣΕΛ. 109, στ. 15 τὸ οσερος, γρ.
τὸ έσερος. στ. 16, τὸ υσερος, γρ. τὸ ίσερος. στ. 25,
δὲ ἀκρατῆς, γρ. τὸ ἀκρατῆς. στ. 26 τὲ ἀκρατέσαρος,
γρ. δὲ ἀκρατέσερος. — ΣΕΛ. 116, στ. 6, α χιλονοι,
γρ α χίλιοι στ. 8, ἰδισμύριοι, γρ. δισμύριοι στ. 18,
ἢ ἐνὸς δυοῖν, γρ. καὶ ἐνὸς ἢ δυοῖν. — ΣΕΛ. 123, στ.
4 τοῦτον τρόπον, γρ. τοῦτον τὸν τρόπον στ. 20, ἀνω-
μωλίας, γρ. ἀνωμαλίας. ΣΕΛ. 124, στ. 2 σημησί-
ας, γρ. σημασίας. — ΣΕΛ. 125, στ. 27, τὸ Ὄμηρον,
γρ. τὸν Ὄμηρον. ΣΕΛ. 126, στ. 29, γυναικὸς του,
γρ. γυναικὸς του. — ΣΕΛ. 127, στ. 1, χρῆσθαι τω,
γρ χρῆσθαί τω. — ΣΕΛ. 129, στ. 3, τελευτῶντα,
καὶ μήτε, γρ. τελευτῶντα, μήτε. ΣΕΛ. 135, στ. 18,
ἔσσομαι, γρ. εσσυμαι. στ. 23, ἀμεταβόλλων, γρ. ἀμετα-
βόλων. — ΣΕΛ. 136, στ. 27, ἔπιζον, γρ. ἤλιζον. —
ΣΕΛ. 142, στ. 14 ἀφήμι, γρ. ἀφίμι. — ΣΕΛ. 143,
στ. 12, ἢ αὔξεισις, γρ. ἢ αὔξισις. — ΣΕΛ. 144, στ.
8, πρώτης τάξιως ἐνεργητικὰ, τὰ δὲν, γρ. πρώτης τά-
ξεως ἐνεργητικὰ, τὰ δὲ — ΣΕΛ. 146, στ. 16, ἐτυπ-
τεθην, γρ. ἐτυπτέσθην, — ΣΕΛ. 149, στ. 5, Προς σώ-
πων, γρ. Προσώπων. στ. 6, σχηματισμοῦ, γρ. σχη-
ματισμοῦς. στ. 10, σα — σάμη, γρ. σα — σάμην. —
ΣΕΛ. 154, στ. 1, τὰ βραχὺ, γρ. τὸ βραχὺ. — ΣΕΛ.
155, στ. τελ. υτ. παλαι, γρ. παλαιά. — ΣΕΛ. 159,
στ. 13, Βραχαῖα, γρ. Βραχεῖα — ΣΕΛ. 161, στ.
10, Α' ὀρ. ἄ. παω, γρ. Παθ. ἄ. Α' ὀρ. — ΣΕΛ. 163,
στ. 8, ξεν. Ἐλλων, γρ. Ξεν. Ἐλλην. — ΣΕΛ. 164,
στ. 16, Οανουμαι, γρ. θανούμαι. — ΣΕΛ. 172, στ.
16, Βαθήκασι, γρ. βεβήκασι. — ΣΕΛ. 177, στ. 20,
πίπυσσαι, γρ. πέπυσσαι. — ΣΕΛ. 182, στ. 3 α γρ.
ἄ. Στ. 31 α γρ. ἄ. — ΣΕΛ. 183, στ. 3 α γρ. ἄ. στ.
5 Ὀρισίχην γρ. Ὀρισικήν. — ΣΕΛ. 184, στ. 12, ἐφε-
ζῆς, γρ. ἐφεζῆς. ΣΕΛ. 200, στ. 27 Κύρ. Παιδ. γρ. Κ.
Π. Γ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000079703